

LÊ XUYỀN

CHÚ TƯ CẦU

2009 3 KHUẤT VIỆT NAM 2009

LÊ XUYÊN

CHỮ TỰ CẦU

TIẾN HÓA xuất bản 1965

chú tư cầu

lê xuyên

*bản dựng năm 2022 như một nén hương trầm tưởng nhớ
cố nhà văn Lê Xuyên*

chú tư cầu lê xuyên

bìa: Tiến Hóa

trình bày: Anywhere

nguồn: Tieulun

Copyright © 1965 by **le xuyen**

chú tư cầu

lê xuyên

Nhà văn Lê Xuyên, tên thật Lê Bình Tăng, sinh ngày 1 tháng 11 năm 1927 tại Ô Môn – Cần Thơ, mất ngày 2 tháng 3 năm 2004, hưởng thọ 77 tuổi.

Lê Xuyên để lại cho đời chín pho truyện dài, chín tác phẩm bất hủ và tác phẩm Chú Tư Cầu tiêu biểu cho văn phong chân chất, phóng khoáng của một nhà văn Nam Bộ.

Lê Xuyên với Chú Tư Cầu, tập truyện dài đầu tiên được đăng trên nhật báo Sài Gòn Mai trong hai năm liền, từ tháng 2 năm 1961 đến tháng 2 năm 1963, xuất bản thành sách vào tháng 3 năm 1963.

Từ đó, người ta thường gọi Lê Xuyên là Chú Tư Cầu và Chú Tư Cầu tức là nhà văn Lê Xuyên, tuy hai tên mà một người.

Nhà văn Hàm Anh còn viết: Nhà văn Lê Xuyên tỏ ra có quan sát sắc bén, rất sành tâm lý, thể hiện ở tình tiết chuyện và giọng văn đặc sệt chất Nam Bộ, nhiều khi hài hước vô cùng hấp dẫn.

Không có Chú Tư Cầu trong tủ sách gia đình là một thiếu sót...

Nhà văn Lê Xuyên
(1927 – 2004)

Lời tựa

Hiện tượng của truyện dài viết từng đoạn, đăng từng kỳ nơi trang trong các nhật báo, như chúng ta đang thấy lan rộng thành một làn sóng bao trùm toàn diện, đẩy hầu hết những cây bút sáng tác chuyên nghiệp hiện nay tới kiếm tìm một văn thể mới, áp dụng một bút pháp mới. Kỹ thuật được mệnh danh là kỹ thuật viết tiểu thuyết cho báo hàng ngày, ở mỗi người viết, phơi bày thành một phong cách biểu hiện khác nhau, nhưng mục đích muốn tới và dụng tâm cuối cùng thì giản đơn và sáng rõ là một.

Đó là: tuy đăng từng ngày, mỗi ngày một tiểu đoạn, nhưng cách viết và lối dựng truyện phải là những bí quyết sắc bén giam nhốt không rời thần trí và ham thích người đọc, đã bước chân qua cửa truyện, là không thể trở lui, phải từng số từng ngày đợi chờ đọc tiếp. Người người viết truyện trử tình đăng trên nhật báo bây giờ thấy đều mơ tưởng trở thành một Kim Dung kiếm hiệp. Một mở đầu đã dày đặc những tình tiết bốc cháy từ những dòng mê đắm thứ nhất. Chuyển đoạn vừa đổ vừa giăng. Chuyện đang vòm trời hiện tại thoát đã chân

trời tương lai. Bằng những diễn biến bây giờ, bằng hồi tưởng, đột ngột kéo ngược hết về thì quá khứ. Bất ngờ cắt đứt một xáo trộn đóng khung trong một cảnh trí này, ném bống xáo trộn ấy vào một cảnh trí hoàn toàn khác biệt. Đang thuật đang tả chuyển thành viết thư, nghiêng sang nhật ký. Và thuật tả cũng luôn luôn phải đối thoại len vào. Trăm nghìn xảo thuật hâm nóng cảm giác, làm ngờ ngàng mọi tưởng trước, sai lạc mọi phán đoán ấy, đã được chuyên chở bộn bề vào tiểu thuyết đăng báo chúng ta hiện nay, bằng con đường điện ảnh, bằng vay mượn và phối hợp cách thức viết với cách thức thực hiện phim ảnh. Nói chung, đó là kỹ thuật của loại phim truyện trình thám, nghệt thờ, giật gân, bao giờ cũng tạo được tác dụng làm căng thẳng giác quan ta.

Ở ngòi bút Lê Xuyên và tiểu thuyết Lê Xuyên, vì cũng viết ra trước hết cho báo hàng ngày, chúng ta cũng thấy thấp thoáng sự nhập nội vào văn thể những kỹ thuật ấy. Nhưng Lê Xuyên không chỉ giới hạn khả năng trước tác của mình vào sử dụng kỹ thuật tiểu xảo. Và tiểu thuyết Lê Xuyên thật đông người đọc, tất còn phải chứa đựng một sắc thái độc đáo nào? Câu trả lời là có. Đó là không khí, cảnh trí, những khuôn mặt điển hình, những cuộc đời đặc biệt, những danh từ địa phương, cùng lối miêu tả sự việc bằng đối thoại cực kỳ linh động chỉ thấy ở tiểu thuyết Lê Xuyên.

Không khí, bầu trời của văn truyện Lê Xuyên là một không khí rất nước Việt miền Nam, một bầu trời rất miền Nam thôn dã. Đang nắng lửa chói chang, chợt đã mưa rào đột ngột. Phút trước trời còn ngọc thạch, phút sau đã sầm tối mây đen. Kinh rạch chằng chịt, ngòi rạch lang thang. Trong ẩm ướt nhiệt đới, lúa mạ tốt tươi trùm lan thành nườm nượp mùa màng. Trời, đất, cỏ, hoa nồng cháy một hiện tượng giao tình thường trực. Không khí có sấm chớp trên kia và đời sống dưới này là rạo rức hình hài, là thần kinh bốc lửa. Như Cửu Long nước đầy, thiên nhiên và địa hình miền Nam đã là những phát hiện tự nhiên chan hòa sức sống. Bằng những liên hệ biện chứng với ngoại giới, người và đời sống của người, bởi vậy cũng đồng dáng với thiên nhiên và đồng tính với địa hình. Người đọc đã hiểu tại sao là nhân vật và nhưng diễn biến tiểu thuyết Lê Xuyên thật hiếm ít những dấu tích và những đặc thù của văn minh phùng phố. Tư Cầu có thể một bữa kia ra tỉnh, đi coi hát bóng, vào phòng trà. Nhưng nguồn gốc, lẽ phải, hạnh phúc và cái làm nên thế quân bình cho đời sống. Tư Cầu và những người đàn bà trở thành đối tượng cho bản năng Tư Cầu bốc cháy là giữa cái lồng lộng phơi phơi đó của trời là màn, chiếu là đất, cỏ cây bằng hữu và trăng sao tình nhân. Thôn dã miền Nam trong tiểu thuyết Lê Xuyên không rối rắm những phong tục lâu đời, chông chất những tập quán cố định như ta thấy

12 | Lê Xuyên

ở Sơn Nam, Bình Nguyên Lộc hay ở những tiểu thuyết thôn quê, tiểu thuyết phong tục tiền chiến của Nam Cao, Kim Lân, Tô Hoài. Đó là một thôn dã mộc mạc hơn, còn đậm thắm cái đậm thắm ngu ngơ của sơ khai và tiền sử tính. Nước chảy không ngăn giòng. Cỏ mọc trăm bãi bờ. Đó là cái trạng thái tự do của tạo vật. Người sống như tung tăng cá lượn, rất hoang cái hoang của con ngựa hồng không yên cương. Đó là cái trạng thái tự do của con người, mặc dầu là một tự do thấp và vô thức. Nhân vật tiểu thuyết của Lê Xuyên không chạy theo sức xô đẩy của tâm hồn, bởi vì không nâng đời sống tới những rung động tâm hồn, mà ném mình vào những vỡ và tự nhiên của thú tính. Tôi nhắc lại: đó là một phong cách sống tự do, tuy thấp và vô thức, nhưng không phải không lần lên thành những vết đẹp riêng.

Nhiều người cho rằng, truyện Lê Xuyên hay nhất ở những phần đối thoại. Đối thoại có chuyên chở sự việc, có phân tích tâm lý, nghĩa là có thuật có tả ở trong. Nhận xét trên đúng, và cũng dễ hiểu. Ngôn ngữ tiểu thuyết Lê Xuyên là thứ ngôn ngữ nói chuyện không biến hình bằng những chỉnh bút pháp cho chuốt lọc hay văn hoa bay bướm hơn, cho nên cái khó nhất của nghệ thuật viết chuyện là đối thoại thì Lê Xuyên lại thành công tốt đẹp nhất ở đó.

Đề tựa Chú Tư Cầu, tôi không bảo đây là một tác phẩm nghệ thuật. Đăng từng kỳ trên báo hằng ngày rồi mới được in thành sách, chưa một sáng tác nào của chúng ta xứng đáng với ý nghĩa và thực chất phải có của một tác phẩm nghệ thuật. Ý nghĩa sau cùng của tôi về Lê Xuyên: Anh là một cây bút viết truyện có thật nhiều khả năng đáng quý, và rồi Lê Xuyên sẽ là người nhận thức và phát huy được rục rờ những khả năng đáng quý ấy của mình trong những sáng tác được cô đọng lại, có một chủ đề nhất định, một bố cục vững vàng và châu đáo hơn.

Thế giới tiểu thuyết chúng ta hiện nay là một căn phòng bùng bít tức thở. Người viết truyện sống tập trung trong thành phố, chỉ viết về thành phố. Hè đường, mặt nhựa, cột điện, phòng trà, vũ trường, bin-đinh, gái điếm, khách chơi, quần ống túm và đợt sống mới xếp chồng lên nhau trong những nội dung tiểu thuyết ngọt ngạt đồng dướng. Phải phá vỡ sự giam nhốt choáng váng ấy. Phải đẩy ngòi bút vào những hành trình cần thiết tới những chân trời mới. Phải mở những cánh cửa khác vào đời, cho bắt gặp những hình thái sinh hoạt thiên hình vạn trạng đang diễn ra không chỉ ở nơi có lửa điện và nhà chọc trời, mà còn ở những vùng có ánh sáng của trăng sao chiếu soi xuống mênh mông ruộng đồng thôn xóm quê hương đất nước chúng ta. Tiểu thuyết ta hiện

14 | Lê Xuyên

đang thiếu vắng, nhiều hơn bao giờ, những chủ đề phản chiến và làm sống lại những thực tế phong phú mới lạ khác biệt hẳn với thực tế cảnh trí phường phố.

Thôn dã và đời sống, con người thôn dã cùng những vấn đề, những thực tế, những khát vọng, những vươn tới của con người thôn dã, phải được đặt thành chủ đề sáng tác chính yếu. Tôi nghĩ những người “có thôn quê trong tâm hồn” Lê Xuyên có đủ điều kiện tạo dựng những vòm trời mới bên cạnh vòm trời phường phố đang ngọt ngào phủ trùm lên thế giới tiểu thuyết chúng ta hiện nay.

MAI THẢO

1.

Trời đã chạng vạng tối...

Tư Cầu mới về tới nhà lấy thêm lúa cho vịt ăn. Nói chuyện bá láp một hồi mà trời sụp tối lúc nào không hay! Đến chừng nghe tiếng Hai má của anh ta hỏi, anh ta mới hay:

- Ủa Cầu, mày tính ở đây nói chuyện dần lân riết rồi không chịu đem lúa vô trống hả! Bộ mày không vô gom ba con vịt lại hả?

- Tui có gọi con Phấn nó coi chừng dùm rồi mà!

- Ừ gọi! Để tía mày về ổng thấy ổng đả cho mày một trận rồi mày kêu trời!

- Thì đi đây nè...

Tư Cầu chẳng nói chẳng rằng gì nữa hết, xách thúng lúa lên nách bụng đi. Anh ta ghé qua mái nước múc một gáo uống ừng ực. Rồi như để trút nỗi bức tức, anh ta hắt tẹt nước còn dư vào đám rau om, móc gáo vào cây đinh nghe một cái cộp, lấy tay quẹt miệng rồi bụng thúng lúa thẳng ra bờ xẻo trước nhà.

Để thúng lúa xuống xuống vững vàng rồi Tư Cầu vừa nhổ cây sào vừa đưa chơn tống xuống ra và chống sào cho xuống đi vèo vèo trên mặt nước.

Mùa này nước trong xẻo Rô cũng cạn.

Đôi lúc lườn xuống, be xuống cọ rào rào vào những đám rau muống, những đám lục bình, những nhánh điên điển.

Trời chỉ còn mờ mờ sáng...

Ra giữa khoảng đồng trống, gió thổi mát rượi. Tư Cầu cũng thấy thơi thới trong lòng chớ không còn bức bối như hồi nãy nữa.

Và như cảm hứng, anh ta vừa chống vừa ca vài câu vọng cổ, cái bài vọng cổ “văng vẳng tiếng chuông chùa...” mà anh ta nghe ở cái máy hát của ông Xã Tám. Có mấy cái đĩa hát đi hát lại hoài anh ta nghe riết rồi cũng thuộc lòng hết. Thuộc lòng rồi anh ta sang qua bắt chước cho đúng cái giọng ngân ư.. ử... của Năm Nghĩa, cái giọng mà anh ta cho là “mùi bạt mạng”.

Trong buổi chiều tà, giọng của Tư Cầu vang lên trên đồng vắng. Tiếng ư ử vượt câu ca của Tư Cầu (theo điệu Năm Nghĩa) đôi lúc bị khựng ngang mỗi lần anh ta phải chống sào xuống để đẩy xuống đi tới.

Càng vô sâu trong ruộng đường nước càng hẹp và trong cảnh nhá nhem những đường nước ấy chỉ còn là những vệt sang sáng ngoằn ngoèo như những lối đi mòn trên cỏ.

Chống gần tới chòi giữ vịt của Phấn, một cô gái chăn vịt ở gần đó, Tư Cầu dừng sao lại lấy hơi hủ:

- ì ì... ì ì ì!

Phấn nghe vội chạy ra:

- Sao đợi chừng này mới vác mặt ra hả?

- Chừng này chớ chừng nào nữa!

- Nói nghe sướng hông! Gom dùm bầy vịt của anh mệt thấy mờ!

Tư Cầu cười:

- Nhờ có một chút vậy mà cũng rên!

- Vậy mà còn nói một chút nữa! À hồi nay vịt của tôi có một con bị lươn rút ngất ngư, tui làm thịt nấu cháo ở trống, một chút anh qua ăn nhen!

- Ừ qua thì qua, nhưng để dì coi sóc ba con vịt đã.

- Ta nói ta gom về đủ hết rồi mà!

- gom thì gom chớ cũng phải dì coi lại cái đã. Còn un muối cho con Sấm nữa chi!

Con sấm là tên con trâu cổ mà tía của Tư Cầu giao cho anh ta đem vô chòi vị chăn luôn, vì mấy em nó còn mắc đi học. Một công hai chuyện như vậy cũng tiện hơn.

Nói xong, Tư Cầu vội vàng chống xuống về chòi mình, nhưng Phấn kêu giựt ngược lại:

- Nhớ qua nghe hông. À mà anh còn chút dầu lửa nào không cho tui mượn đỡ.

- Hết ráo rồi. Còn ba cái rọi mù u để chút nữa tao đem qua.

- Qua mau mau nghen!

- Ừa mà!

Chòi của Tư Cầu cách đó cũng không xa. Hai bên hú qua hú lại vẫn còn nghe tiếng. Chòi dựng đơn sơ sài lợp rơm, vách rơm, không lớn hơn cái miếu Thổ Thần của nhà ông Hội Đồng Hòa ở ngoài vàm sông bao nhiêu. Tất cả giang sơn của Tư Cầu gồm có bấy nhiêu đó, với hai cái nôi, vài cái chén, và một cái nóp để tối đến là anh ta chui tọt vô đó ngủ.

Căn chòi cất trên một cái giồng nhỏ đủ chứa một bầy vịt vài trăm con và đủ chỗ buộc con Sấm. Tuy lúa má đã làm xong và nhằm mùa khô mà xung quanh giồng nước vẫn còn xâm xấp. Đìa, bầu gần đó cũng nhiều. Dựng ở chỗ có nước đó, gia đình của Tư Cầu cũng như của Phấn nuôi vịt cho có lợi hơn. Con Sấm của Tư Cầu cũng có đủ cỏ ăn cầm chừng với rơm. Và Tư Cầu ở đó vừa chăn vịt vừa giữ trâu kể cũng tiện.

Về tới nơi Tư Cầu tay bưng thúng lúa, tay kéo mũi xuống trườn lên cỏ, hấp tấp xem bầy vịt, coi lại hàng đăng thấp rào nhốt bầy vịt con kéo ban đêm chuột vô

tha hết, liệng thêm rơm cho con Sấm, rồi để thúng lúa trên cái giồng.

Xong xả, anh ta đi lại góc chòi quơ vài cây rọi mù-u phơi khô, nhảy phóc xuống xuống chống qua chòi của Phấn.

Tuy Trời đã tối hẳn, Tư Cầu không cầm đèn đuốc gì hết, và chống xuống ra đi «thuộc lòng» theo dòng nước giữa những đám rau muống ra dừ, giữa những bụi ô-rô, cóc kèn chen lẫn vài chòm cây điên điển.

Chòi vịt của Phấn cũng gần giống như cái chòi của Tư Cầu, nhưng cách sắp đặt coi bề vén khéo hơn. Dầu sao Phấn cũng là đàn bà còn gái, còn nó là đàn ông con trai nên sống xô bồ xô bộn quen rồi.

Phấn mười sáu tuổi, Tư Cầu mười bảy tuổi, vậy mà Phấn có vẻ khôn lanh hơn nhiều. Cách thức anh ta sống thật cũng y như hồi còn sáu bảy tuổi, hồi còn chơi «cất nhà chòi» bằng ống sậy và lá chuối với Phấn...

Tư Cầu chống xuống vừa tới nơi đã nghe tiếng Phấn hỏi vọng từ phía sau chòi:

- Anh Tư hả anh Tư?

- Ừa, thì tao chóe còn ai nữa! Sao đèn đuốc gì mà không có, tối om vậy nè?

- Vậy mà cũng hỏi! Bộ anh quên đem đèn rọi mù-u qua rồi hả?

Nhớ lại hồi nãy Phấn có hỏi mượn dầu lửa để đốt đèn. Tư Cầu bắt tức cười vì nó quên lú đi mất để Phấn phải hỏi vặn vẹo như vậy:

- Có chớ sao quên! Mà mày làm gì lục đục ở đằng sau đó Phấn?

- Tầm chớ làm gì mà hỏi! Đốt rọi lên đi anh Tư... chớ bộ đứng như trời trồng đó hả?

Tư Cầu xách một cây rọt mù-u lại bên ba ông tảo mà lửa than còn đỏ au: phía trên ông tảo bắt một chiếc nồi nhỏ, cháo vệt sôi ọc ạch. Nó kê miệng thổi một hơi vào mớ than cho lửa bùng lên, rồi kê rọi vô đốt.

Ánh sáng của cây rọt mù-u không là bao nhưng cũng đủ soi cả căn chòi nhỏ xíu. Vừa lúc đó Phấn ở phía sau đi vào. Nó tắm dưới bầu nước au chòi có thay đồ thay đặc gì đâu mà chiếc quần đang mặc vẫn khô rang.

Cô ta quấn trên ngực một chiếc khăn vằn hẹp khổ, một tay giữ chặt hai mối khăn ở sau lưng.

Cảnh tượng đó hơi lạ mắt đối với Tư Cầu. Anh ta nhìn trần trối khuôn ngực vùng nhô dưới tấm khăn vằn nhỏ hẹp còn ướt nước. Mọi khi anh ta đâu thấy có như vậy.

Thật tình anh ta lấy là lạ vì đâu biết mấy đứa con gái mới lớn lên thường ngày hay nịt vú sát rạt.

Thấy Tư Cầu nhìn mình, Phấn đâm ra mắc cỡ, cô ta đứng khựng lại, rồi chạy quơ lấy cái áo túi treo trên

móc tre, lúng túng xô vào, rồi một tay vừa gài nút một tay vừa rút cái khăn vắn ra đem phơi trên cây sào gác trước chòi. Xong Phấn chạy vô làm tỉnh hối Tư Cầu:

- Thôi vô sắp chén ra ăn cháo đi anh Tư! Khuya rồi nghen! Mọi còn dậy sớm thả vịt đi ăn chứ!

Phấn cho là khuya nhưng chỉ lối tám giờ tối gì đó. Ở vườn, khi gà lên chuồng người ta đã rụt rịt đi ngủ rồi...

Tư Cầu chẳng nói chẳng rằng đi lấy chén đũa để xuống đất gần chỗ cắm cây rọi mù-u. Trong lúc đó Phấn đi nhắc nồi cháo bùng lại rồi đặt cái tay cầm kho lên, chụm thêm mấy nhánh củ điền điền vào bếp.

Tư Cầu vừa lấy giá mức cháo ra chén vừa hỏi:

- Mày còn nấu nướng cái gì nữa đó Phấn?

- Kho ba miếng thịt chó nấu cái gì nữa. Bộ anh nói có con vịt đem ra nấu cháo hết tội sao... Kho thịt vịt mà không có gừng tức quá!

- Để mọi tao về kiếm đem ra cho... Mà mày nói không có gừng rồi ba miếng thịt vịt luộc này chấm vô nước mắm gì mà ăn bây giờ hả?

- Có nước mắm ớt đó chấm đỡ chó bộ chết sao! Anh sao khó quá! Nữa rồi con cùi nó lấy anh!

Tư Cầu nổi đóa:

- Còn mày thằng chồng chết sinh nó lấy mày!

Phần đang chặt thịt vịt nghe vậy bắt tức cười và đổi giọng:

- Hứ nói vậy mà cũng nổi cáu... Thôi nè lại ăn đi!

Hai đứa nó xấp lại bên nồi cháo. Tư Cầu làm một hơi năm chén cháo và gắp hết nửa đĩa thịt vịt luộc. Cháo nóng lại ở trong chòi khuất gió nên mồ hôi mồ kê chảy ròng ròng mặc dầu Tư Cầu ở trần trụi trụi. Anh ta kéo chiếc khăn tắm ở cổ ra lau mặt rồi đứng dậy đi lục lọi bẻ một cọng tre xĩa răng. Anh ta vừa xĩa răng vừa chép miệng coi bộ no đủ lắm.

Phần còn ngồi ăn nán ba miếng thịt vịt cho hết. Trán cô ta lấm tẩm mồ hôi và những sợi tóc lòa xòa xuống dính vào. Cô dọn dẹp xong chén đĩa thì Tư Cầu đứng hứng mát nãy giờ ở trước chòi cũng trở vô.

Anh ta ngồi bệt xuống đất móc cái túi nhái đựng thuốc lặn trong lưng quần vụn ra. Xé một miếng giấy trong cuộn giấy quuyến, bốc một nhúm thuốc giồng để lên, lựa bỏ ra vài ba cái mắt thuốc, Tư Cầu chậm rãi vắn một điệu lớn gần bằng ngón tay trở.

Xong anh ta để lên lòng hai bàn tay xe tròn một vòng rồi đưa lên miệng le lưỡi liếm dán mép giấy, vắn đầu giấy ló ra ngoài cho xoắn nhỏ lại và kê vào rọi đốt.

Tư Cầu bập bập vài cái cho cháy đỏ đầu thuốc, rồi hít một hơi dài, đoạn từ từ nhả khói thuốc một cách rất khoái trá.

Mới từng tuổi đó mà Tư Cầu đã ghiền nặng như

một số trai tráng khác trong làng. Mấy năm về trước, nó cũng khổ sở rất nhiều về cái nạn ghiền đó. Tía của anh ta đánh lên churôi xuống cấm cản đủ điều, nhưng thét rồi cũng chịu thua luôn.

Ban đầu anh ta còn ra vườn, ra sau chuồng heo, sau cầu tiêu hút chùn hút lén, riết rồi đâm lì ra hút công khai. Bây giờ tía anh ta cũng phải bấm bụng chịu thêm cái khoản xài về tiền thuốc vắn cho nó. Dầu sao đi nữa Tư Cầu cũng đã lớn rồi và vẫn gánh công kia việc nọ cho gia đình.

Ngồi trên chiếc nóp, Phấn lặng yên nhìn Tư cầu hút thuốc và tũm tĩm cười. Với điệu thuốc dánh xê xê ở môi dưới, Tư Cầu có vẻ người lớn, có vẻ một người đàn ông. Nghĩ đến đó, Phấn cúi đầu lấy tay vân vê cọng đệm ló ra ngoài mép nóp rồi khẽ thở dài.

Trong lúc đó Tư Cầu vẫn như không và tiếp tục phì phèo hút thuốc, Phấn nhìn trôn anh ta một hồi và đâm ra bực mình ngang Chợt nhìn thấy cây rọi mù-u đã cháy tàn gần mấy miếng chót cô kêu Tư Cầu và nói chọn lớn:

- Cây rọi tắt hết kìa ngồi đó hút thuốc hoài đi!

Tư Cầu ngạc nhiên trước sự tức giận bất thần đó và nhìn lại cô ta một hồi rồi khoan thai lấy cây rọi khác đốt tiếp anh ta không hiểu làm sao hết vì cũng chẳng cần hiểu làm gì. Anh ta cho rằng có lẽ đàn bà con gái khác đàn ông con trai là hay bất thường như vậy cũng nên!

Ngồi nín thinh một hồi, Phấn mới lên tiếng gợ chuyện:

24 | Lê Xuyên

- À anh Tư, anh có biết đến cuối tháng chạp này con Thắm nó đi lấy chồng không anh.

- Ừ...

- Ừa!... cái gì anh cũng ừ ừ mà không biết cái khi nào hết!

- Đừng làm bộ tài khôn hoài mầy! Tao nói ừ là ừ. Con Thắm nó lấy thằng Năm Tôn con ông Biện Dưỡng ở trên kinh Bang Chang bộ tao không biết hả?

- Dữ hông! Chắc trời mưa nên cóc mới mở miệng!

- Tư Cầu hứ một tiếng rồi quăng mạnh cái tàn thuốc ra trước sân chòi.

Phần lấy cây rọi mù-u gạt bớt tàn để cho thêm ánh sáng và nhích lại gần bên cạnh Tư Cầu. Cô với tay quơ một nhánh củ diên diên vừa dập dập tàn rọi còn lên khói vừa nói:

- Hai vợ chồng con Thắm cũng bằng tuổi tụi mình đó...

- Tư Cầu ngược mắt nhìn lại:

- Hứ! người ta chưa ăn chưa ở gì hết mà mầy đã kêu là hai vợ chồng! Sau mầy gấp quá vậy Phần Mà tụi nó bằng tuổi tao với mầy rồi có sao hông?

- Còn có sao nữa. Người ta cũng như mình mà... vậy đó! bộ anh không biết lo sao?

- Lo cái móc xì gì hả? Chừng nào tới rồi hãy hay chứ tao không lo gì ráo.

Phấn ngập ngừng một lát rồi đăm đõi nhìn Tư Cầu và giọng cô ta trầm dịu xuống:

- Bộ anh không... không... nghĩ đến tui hả?

- Thì mấy chình ình ra đó chứ còn nghĩ ngợi gì nữa?

Cô nhích lại gần Tư Cầu thêm một chút nữa:

- Anh này nói kỳ quá! Bộ anh không nghĩ tui mình cũng như... vợ chồng con Thẩm sao?

Nghe nói vậy, Tư Cầu ngồi thẳng lưng nhìn Phấn từ đầu đến chân: một gương mặt bầu bĩnh với đôi mắt long lanh, với đôi môi hơi dày một chút, ướt láng bên ánh lửa rọi chập chờn, đôi cánh tay tròn trịa lộ ra khỏi chiếc áo túi cút tay và một thân mình chắc nịch như thân cây chuối hột...

Tư Cầu như vừa ý và thấy sao dễ chịu trong mình! Anh ta vừa cười vừa nói với Phấn:

- Ừ, mấy coi cũng được!... Ồi thôi, tới đâu hay tới đó chứ tao không nghĩ ngợi gì hết... Còn tí má tao nữa chi?

- Nói như anh vậy hết chuyện rồi! Bộ ai cấm cản tí má anh lo cho anh sao? Còn tui mình ở đây làm gì hả?

- Coi ba con vịt chứ làm gì nữa!

26 | Lê Xuyên

- Hứ lãng òm! Anh sao vậy hoài... Bộ anh không thấy người ta cũng như mình mà nên vợ, nên chồng, sung sướng tằm thân, bộ anh không... không... muốn, không thèm hả?

- Ý cha thèm! Ừ sung sướng đâu được vài tháng như hai vợ chồng anh Hai tao đó, rồi chưởi bới đập lộn nhau rùm trời, rồi để xòn xọt cả bầy cả lũ để lo chạy gạo cho sói đầu hả?

- Bàn ngang như anh vậy thì nói làm gì cho thêm tổn. Bộ ai cũng vậy hả? Chớ anh không thấy vợ chồng anh Hai tui sao...

Tư Cầu cười lớn:

- Ối thôi, vợ chồng anh Hai mầy thì hết chỗ chê... Thiệt như ếch bắt cặp!

Và Tư Cầu thấp giọng hỏi luôn:

- Ê Phấn, bộ hai ảnh chỉ tối ở nhà bị anh cản mũi cản lái gì hay sao mà tao thấy cứ chạy tọt ra sau vườn chuối xà nẹo với nhau hoài vậy hả?

Phấn nghe hỏi vậy mắc cỡ nhưng thấy thỉnh thích trong lòng vì Tư Cầu đã hưởng ứng câu chuyện của nó. Cô ta làm bộ gạt ngang:

- Bậy nà!...Mà sao anh thấy? Anh dóc tổ!

Tư Cầu hấp tấp trả lời:

- Ừ thì dóc! Tao đi bẫy cò ở mấy cái nương sau vườn chuối nhà mày hoài mà tao lại không thấy!

Phấn chêm thêm:

- Bộ anh thấy họ rồi họ không thấy anh chắc?

- Con này ngu quá! Bộ mày nói tao đi ngò ngò đó để cho họ thấy hả? Tao còn phải đi rình bẫy cò nữa chứ mày quên sao? Như vậy họ dễ gì thấy tao được?

- Rồi anh rình ếch bắt cặp luôn?

- Đâu có vậy! Thì sẵn tao ngồi núp rình bẫy cò tao cũng nín luôn, chứ chẳng lẽ la làng lên hay sao?

Phấn nghe Tư Cầu nói vậy, cười hăng hắc:

- Anh này nói nghe ngộ quá ta!

Tư Cầu cũng bắt cười xòa theo, Phấn vẫn chưa chịu buông lời câu chuyện:

- Bộ anh mà dám ngó họ!

Tao mà không dám ngó! Thì nó ngò ngò trước mắt tao đó mà dám ngó hay không dám ngó gì vậy!

Phấn vẫn chưa chịu tha:

- Vậy anh thấy cái gì anh kể tui nghe coi!

Tư Cầu thấy con này cứ hỏi dần dần một cách nhí nhảnh như vậy mới hiểu ra... Hồi nãy anh ta tưởng con Phấn muốn chọc tức mình nên mới hỏi những câu cắc có như vậy.

Té ra con này nó muốn sanh quý mà! Nghĩ tới đó, Tư Cầu bỗng nhiên thấy khoái chí trong bụng. Khoái chí vì anh ta không lù khù như con Phấn tưởng đâu.

Tư Cầu thở khì ra một cái như đã giải quyết được điều gì, rồi dựa lưng ra sau hay tay chống xuống đất, hai chân vắt chéo ngoài và một bàn chân thì nhịp nhịp...

Anh ta cười ha hả một mình, rồi liếc nửa mắt nhìn Phấn và bằng một giọng của một người biết «ăn chắc» điều gì, anh ta ồm ồm lên tiếng:

- Thì thôi tao không thấy cái gì hết...

Phấn vừa hơi bực mình vừa hơi thích thích. Cô thoáng cau mày rồi cười lớn lên...

Tư Cầu ngồi lặng thình nhịp nhịp chân. Chưa bao giờ anh ta thấy khoái trong lòng như vậy. Anh ta có cảm tưởng như bây giờ mình mới thiệt lớn hơn Phấn. Lớn như thế nào thì không phân tách nổi, nhưng «lớn»... gọn lớn vậy thôi.

Sự lặng thình của Tư Cầu làm cho Phấn hơi luống cuống. Không biết làm gì, cô đưa tay xoắn đầu tóc ra để bới lại.

Tư Cầu đã thấy Phấn xoắn đầu bới tóc kể cả mấy chục bận rồi nhưng lần này mới để ý nhìn kỹ.

Trong ánh sáng lung linh của cây rọi mù-u, Phấn đưa đôi cánh tay tròn lẳng lên cào cào mớ tóc cho thêm suông sẻ.

Một mùi dầu bông lài nhẹ thoảng qua mũi Tư Cầu.

Phấn chậm rãi quào tóc, mắt nhìn vào vách chòi như không thèm để ý tới Tư Cầu tuy dư biết Tư Cầu đang liếc nhìn mình, cô ta cứ làm bộ sẫm soi đến mớ tóc như không bao giờ muốn bới lên cho xong hết.

Đôi cánh tay cô đưa lên làm cho vạt chiết áo túi vải hột đều đen đã cụt ngắn càng rướn lên cao...

Cô ướn người ra dơ tay quào chải tóc suông theo xuống dưới lưng. Khuôn ngực đã no tròn càng căng vun lên; hồi chập tối sau khi đi tắm Phấn có bận áo nịt lại đâu...

Tư Cầu không còn liếc lén mà nhìn chăm chăm vào người Phấn. Phấn vẫn làm như không hay biết và đành dằng thêm trong việc chải vuốt mớ tóc...

Tư Cầu bỗng thấy hồi hộp lạ thường. Cái cảnh hai vợ chồng mới của anh Hai của Phấn hú hí với nhau sau vườn chuối thoát đã hiện ra rõ ràng trong trí. Và đầu anh ta nóng hừng hực.

Anh ta bối rối và chân tay như dính chặt dưới đất. Anh ta sức nghĩ đến việc hút một điếu thuốc. Ờ... Phải rồi! Anh ta lúng túng móc túi nhái thuốc lặn ở lưng quần ra...

Nhưng Tư Cầu mới vừa dợm mở túi thuốc ra thì Phấn vớ tay chụp lấy túi thuốc dẩu ra phía sau lưng. Tư Cầu nhoài mình theo giật lại. Tay này, anh ta nín một tay của Phấn, tay kia moi túi thuốc mà bàn tay Phấn giữ chặt cứng.

Hai cánh tay Phấn bị hai tay của Tư Cầu kèm ngoặt ra phía sau lưng. Trong dáng điệu đó, ngực Tư Cầu dựa sát vào một bên hông của con Phấn. Tư Cầu bỗng khựng lại tuy hai tay của mình vẫn giữ chặt lấy hai tay của Phấn. Như con bồ câu bị tréo cánh, ngực của Phấn phập phồng tựa biển sóng. Và Tư Cầu có cảm giác kỳ cục như đang kề sát một cục than hừng hực...

Ban đầu Tư Cầu không dám nhìn thẳng vào mặt của Phấn. Anh ta bối rối vì không biết tấn thối như thế nào, muốn buông tay Phấn và nhích mình ra nhưng anh ta lại cứ để nguyên như vậy. Anh ta cúi gầm mặt xuống, một hồi rồi đánh bạo từ từ nhìn lên một bên vai của Phấn rồi lên cái ức no căng mà anh ta thấy rõ mồn một từng hơi thở dồn dập.

Thấy Phấn chẳng nói chẳng rằng. Tư Cầu làm gan nhìn thẳng vào mặt cô ta để dò xét. Mắt Phấn long lanh nửa cười cợt, nửa như thách thức. Thứ con mắt nhìn kiểu đó...!

Tư Cầu ngừng một giây cắn chặt lấy môi dưới, rồi bỗng buông tay Phấn ra ôm choàng lấy đôi vai của cô ta.

Tư Cầu đưa mũi hôn mạnh vào má Phấn, nhưng Phấn né qua làm nó hôn trật vào cổ... Phấn bị nhột cười hăng hắc. Tư Cầu bực mình xiết mạnh đôi vai và từ từ hôn lại đúng vào má. Phấn ngoan ngoãn ngồi yên như người chịu thua. Và đôi tay của Tư Cầu rời khỏi vai của Phấn lúc nào không biết để có một cảm giác êm êm thích thú như không có thứ gì sánh được như vậy...

Phấn gục đầu vào vai Tư Cầu một hồi lâu... Rồi cô dang Tư Cầu ra để nằm ngửa lên trên chiếc nóp trái bên cạnh. Cái áo túi nút bóp mở tung tưng tưng bao giờ... Phấn si mê nhìn Tư Cầu như chờ đợi... Rồi cô đưa tay nắn rì Tư Cầu xuống, chân vói đạp cho cây rọi mù u ngã xuống đất tắt ngúm...

Bóng tối bất thần làm Tư Cầu hoảng sợ. Anh ta lính quính giựt ra khỏi tay của Phấn, đứng chồm dậy, chạy tọt ra ngoài sân chòi..

Phấn kêu anh ta giựt ngược làm cho anh ta hoảng thêm, vì lần đầu tiên anh ta dám mạo hiểm như vậy... kể cũng đã quá lỗ rồi...

Phấn cũng ngồi dậy chạy theo kêu lớn như quát tháo:

- Anh Tư! Anh Tư! Anh làm gì kỳ vậy hả?

Nghe tiếng Phấn kêu, Tư Cầu bước mau ra chỗ để xuống nhảy phóc xuống...

- Anh dìa thiệt sao anh Tư? Ở lại chơi một chút nữa, bộ ai ăn cá ăn thịt gì sao mà sợ.

Tư Cầu vừa chống xuống ra vừa nói với lại:

- Thôi để tao dìu bến, khuya rồi!

- Hừ khuya rồi! Khuya rồi!... Sao hồi nãy anh không giỏi nói khuya một chút coi!... Làm bộ thấy ghét!

Tư Cầu chẳng nói chẳng rằng chống xuống đi thẳng.

Phấn đứng tần ngần, rồi chợt thấy mình còn cầm một cái túi thuốc của Tư Cầu trong tay, cô bèn kêu giục ngược Tư Cầu lại:

- Anh Tư ơi! Còn gói thuốc của anh đây nè, trở lại mà lấy!

Tư Cầu làm bộ không nghe chống riết xuống ra đông thẳng.

Phấn bực tức vò túi thuốc trong tay, dậm chân quăng mạnh túi thuốc xuống đất, ngoe nguẩy đi vô chòi. Đi được vài bước không biết nghĩ sao, cô trở lộn ra cúi xuống đất mò tìm túi thuốc lượm lên. Cô phủi túi thuốc đoạn nâng niu cầm trong tay đi vô chòi.

Cây rọi mù u ngã xuống đất ban nãy vẫn còn ngún khói với một đốm than đỏ trong bóng tối như một đầu nhang đang cháy. Phấn thở dài sườn sượt, lấy chân mò tìm chỗ chiếc nóp rồi nằm vật xuống.

Cô quơ chiếc gối trên đầu nằm ôm riết lên ngực, kê răng cắn nghiến vào mép áo gối nghe ken két. Rồi không hiểu vì sao cô phát khóc tăm tức tưởi.

Trong lúc đó, Tư Cầu chống xuống đi thẳng tuốt về chòi. Gió mát lạnh của khoảng đồng trống về đêm làm cho lòng anh ta trở lại bình tĩnh. Anh ta nhớ lại hồi nãy nhảy phóc xuống xuống, chống vài cái là chiếc xuống đâm bên nọ xọt bên kia thật cũng... giống y như mình!

Giờ đây Tư Cầu đã lấy lại sự bình tĩnh và chiếc xuống cũng phẳng phẳng lướt tới như quen đường nước cũ.

Tư Cầu mới thấy mình kỳ cục thiệt, y như lời con Phấn trách móc. Thì việc gì mà phải chạy trốn như vậy chứ? Nếu mình không muốn tấn tới nữa thì thôi, ai có giết mình sao mà sợ?

Chung qui cũng chỉ tại cây rọi mù u khi không lại rot ngã tắt ngúm làm anh ta “sực tỉnh” và chạy hoảng! Nghĩ lại cái cảnh Phấn nằm xải tay trên nóp, hai vạt áo túi lật tung qua một bên... Tư Cầu chắc lưỡi liền miệng... rồi anh ta dơ tay cú trên đầu một cái thật nên thân. Anh ta hồi tưởng lại những cảm giác thích thú lạ kỳ mà giờ đây, nghĩ đến, bàn tay của anh ta như hầy còn nóng ran.

Càng nghĩ tới, càng tưởng tượng thêm, Tư cầu càng bực mình bực mảy. Anh ta lấy cây sào quất mạnh vào đám lục bình nghe một cái xạc...

Nhưng bỗng nhiên anh ta cười ha hả như khám phá ra một điều gì mới mẻ và ửng ý lắm! Tư Cầu vừa nhớ trực lại: Con Phấn vẫn còn đó chứ có mất mát, hao mòn gì đâu mà tiếc hùi hụi, mà tức anh ách? Và thiếu gì dịp khác.

Nghĩ đến đó Tư Cầu chống xuống đi vo vo về riết đến chòi.

Việc đầu tiên là nó quơ tẩn nước đưa lên miệng ừng ực uống ừng ực một hơi, rồi lặn lại góc chòi lấy chiếc nóp mở trải ra nằm lẩn lình trên đó.

Anh ta bỗng thêm một liều thuốc và khi rờ tới lưng quần mới nhớ trực lại Phấn còn giữ túi nhái đựng thuốc.

Mặc dầu khá khuya (mọi khi giờ này anh ta đã đánh một giấc lâu rồi) mà Tư Cầu vẫn thấy chưa buồn ngủ.

Căn chòi tối om. Tiếng muỗi bầy kêu vo vo và Tư Cầu lấy tay đập liên hồi trên ngực, trên đùi. Anh ta tính ngồi dậy đốt đèn đi coi qua một lượt bầy vẹt con, kéo để sơ sẩy ba con chuột cống vào tha hết.

Nhưng cái hộp quẹt máy của anh ta lại để trong túi thuốc bên chòi của Phấn. Và Tư Cầu mỉm cười nói thầm:

- Ừa để moi mà mầy hồng trả thì biết tay tao. Kỳ này tao cho mầy giới dẫu, ở đâu tao cũng moi hết...

Nhưng khi nghĩ đến mấy con vẹt anh ta cũng hơi lo. Mới có làng chàng với Phấn một chút xiu đó mà mà Tư Cầu tưởng chừng như đã bỏ bê hết mọi công việc.

Nằm nghe bầy vẹt con trong rào đặng coi bộ ngủ yên không rục rịch chuột bọ gì hết, chỉ thỉnh thoảng vài con kêu ki kí nho nhỏ như mớ ngủ, Tư Cầu cũng thấy yên tâm.

Anh ta chui vào trong nóp tính ngủ vui một giấc chứ

đêm nay nó thức khuya quá. Nhưng mắt anh ta vẫn mở thao láo.

Anh ta lật chiếc nóp đứng lên, để hai mép nằm đè xuống dưới lưng theo điệu dựng mũi tàu. Hai chân anh ta duỗi thẳng ra, hai tay khoanh ra sau ót gối đầu.

Trong dáng điệu đó, Tư Cầu nằm nghĩ tới Phấn và thấy sung sướng trong lòng. Hai đứa nó từ nào tới giờ ở gần nhau trong giữa đồng vắng mà không ngờ như vậy cho đến tối hôm rồi!

Bây giờ Tư Cầu mới khám phá ra cái chỗ uống đó. Nhưng mà lo gì Phấn vẫn còn đó.

Nằm thao thức một hồi, Tư Cầu ngủ quên đi lúc nào...

Trong đêm đó anh ta nằm chiêm bao lung tung và khi tỉnh dậy thì trời đã sáng bát hồi nào rồi; và anh ta nằm một nơi và cái nóp nằm một nẻo..

Lùa vịt đến chỗ thả cho ăn mọi hôm, Tư Cầu thấy Phấn đã đem bầy vịt của cô ta cho ăn cách đó xa xa.

Phấn cũng thấy nó ra nên quay đầu nhìn lại.

Nhớ chuyện hồi tối Tư Cầu đâm ra xén lén. Anh ta tính lùa bầy vịt đi ngả khác, nhưng khi nghĩ đến Phấn còn giữ túi thuốc hút, anh ta đành chậm rãi đi xâm xâm.

Đi tới nơi gần Phấn. Tư Cầu lên tiếng trước và làm ra bộ tỉnh như không:

- À Phấn, hồi tối tao có... bỏ quên túi thuốc ở bên này có lượm đem theo đó không?

Tư Cầu làm bộ tỉnh như vậy chớ trong bụng nói cũng thấy hơi đánh lô tô...Thật là kỳ như vậy! Mọi khi anh ta coi Phấn ra gì đâu?

Phần Phấn, cô cũng thấy mắc cỡ khi gặp lại Tư Cầu nhưng bình tĩnh hơn nhiều. Đàn bà con gái nhiều khi hơn đàn ông con trai trong những trường hợp lắc léo như vậy!

Hơn nữa, Phấn vốn tánh nhí nhảnh sẵn nên không xén lên ra... mặt như Tư Cầu. Qua phút ngỡ ban đầu, Phấn đã kiếm cách ghẹo Tư Cầu chơi:

- Túi thuốc nào mà lượm? Hay hồi tối anh hấp tấp đi về làm rớt ở đâu đó rồi cũng đổ thừa cho người ta sao?

Tư Cầu bực mình quắc mắt nhìn cô ta và trở thành thứ... Tư Cầu như mọi khi:

- Ê, bộ tao ở không đi giỡn với mày hả Phấn? Vậy chớ hồi tối con chó nó giật túi thuốc của tao chắc?

Nghe vậy, Phấn không giận mà còn cười ngất nga ngất nghèo:

- Ý, người ta nói vậy mà cũng giận. Sao có giỏi hồi này không đòi liền mà còn làm bộ nói bỏ quên?

Tư Cầu nghe nói vậy đâm ra lúng túng, Phấn thấy Tư Cầu chịu phép, mới rút túi thuốc đưa ra:

- Đây nè cưng! Hồi tối người ta kêu giựt ngược lại... để trả mà đông tuốt rồi bây giờ lại cự nự. Anh sao mà khó quá ai mà ở với anh được!... Tội nghiệp hồi tối tới giờ thềm thuốc lắm phải không cưng?

Tư Cầu ngáp ngừng cầm lấy túi thuốc. Lòng anh ta mát rười rượi. Anh ta ngược mắt lên nhìn Phấn một cách đậm đà rồi chẳng nói chẳng rằng quay lưng đi thẳng.

Phần con Phấn, cô cũng thấy vừa ý lắm. Cô đắm đuối nhìn theo Tư Cầu và đợi cho Tư Cầu đi được mười bước cô vừa cười vừa nói với theo:

- Ý lêu lêu... giận lấy xấy cùi!

Nghe vậy, Tư Cầu đứng lại nhổ liền một gốc rạ khô vặt lại, rồi cầm đầu chạy thẳng đuổi theo bầy vịt...

o O o

7 ròi gần đứng bóng, Tư Cầu gom bầy vịt lại để chạy về chòi lo nấu ba hột cơm.

Cơm nước xong xuôi, Tư Cầu quày quả trở ra trông chừng bầy vịt. Anh ta dòm coi Phấn ra chưa, nhưng có lẽ cô này còn dình dằng trong chòi.

Tư Cầu cầm một nhánh cây đuổi gom mấy con vịt tách bầy, rồi đi lên đám churen bầu mé giếng để ngồi nghỉ mát.

Đó là cái giồng khá lớn cây mọc um tùm. Thường thường bọn trẻ chăn trâu đến tụ tập nơi đây để trừng giỡn, phá cây phá cối hay bắn chim bắn chóc.

Mấy tháng trước, ngày nào tụi trẻ chăn trâu cũng gom về đó cưỡi là như họp chợ, nhưng mấy lúc sau này tụi chúng lừa trâu qua bên cồn ngoài sông cho ăn hết nên trên giồng vắng tanh...

Trên chót giồng có cái miếu thờ ông Tà lợp lá, dây giác và dây cúc quạ leo phủ sùm sụp trên mái.

Từ Cầu ngồi tựa lưng vào một gốc churen bầu lớn. Da gốc cây churen bầu này nhẵn nhụi vì tụi chăn trâu cọ quẹt hà rầm.

Trước mặt anh ta, cả một đám ruộng còn lấp xấp nước, mấy chòm cây điền điển trở bông lấm tấm vàng khè.

Gió hiu hiu thổi nên tiếng lá khua chỉ đủ nghe ào ào như những tiếng thì thầm bất tận của đôi nhân tình lén lút.

Hai con chim trao trao đuổi nhau trên cành kê chỉ chóc, con trống rượt mà con mái bay lạt xạt trên ngọn cây, con này không chịu trốn thẳng đi mà chỉ bay loanh quanh, lộn đi lộn lại để cuối cùng nằm mọp xuống chịu trận mà kê chiêm chiếp nửa như đau thương nửa như âu yếm...

Từ Cầu tháo cái khăn tắm quấn ở cổ ra che phủ lên mặt, duỗi chân, khoanh tay lên ngực rồi lim dim ngủ.

Không mấy khi anh ta ngủ trưa nhưng đêm rồi vì thức quá khuya nên vừa mới ngã lưng dựa vào gốc cây là mắt anh ta nhướng lên hết nổi, lại còn thêm gió thổi hiu hiu mát, lá cây xì xào bên tai nữa.

Tư Cầu vừa mới mơ mơ màng màng thì có vật gì rớt cái ịch đập bên cạnh làm anh ta giật mình ngóc đầu dậy. Anh ta ngó quanh ngó quẩn không thấy gì hết nên dựa lưng nằm ngủ lại. Chắc là một cành cây khô rớt đâu đó chứ gì!

Anh ta vừa chớp mắt, định ngủ lại thì lần này một vật gì rớt cái đập lên bụng. Anh ta quơ tay chụp lấy và đó là một cục đất khô.

Anh ta tức khấn thầm phủ mặt ra ngời nhồm dậy và là bộ tỉnh nói:

- Ê, thằng nào liệng đất đó tao thấy bây rồi ghen! Tao không mắc mớ ông bà ông vải gì bây! Đứa nào còn liệng nữa tao vạ hòng đa!

Nói xong anh ta lồm bồm chửi vài tiếng rồi quay lưng định dựa lưng vào gốc cây ngủ lại. Nhưng anh ta vừa xoay lưng thì ở phía sau một cục đất ném mạnh tới, hệt sát bên vai và rớt trước mặt anh.

Tư Cầu quay phắt lại, đoán theo hướng liệng chạy phẳng lại xục xáp lung tung nhưng... không thấy gì hết. Anh ta nổi nóng chửi rửa om sòm:

- Bà cô bản, thiên lôi đả đứa nào liệng tao đó hả? Tao mà bắt được bây thì Bà cứu bây ghen!

Tư Cầu vừa rửa vừa đón dác chạy đông chạy đảo xục xạo tìm kiếm... nhưng mất công toi.

Bốn bề vẫn vắng tanh. Không có tiếng động gì ngoài tiếng gió rì rào lùa qua đám churen bầu, tiếng trao trảo đuổi nhau, tiếng tu hú giành ăn trong bụi đủng đỉnh.

Tức giận, Tư Cầu cúi xuống vớ mấy hòn đất liệng lung tung càn vào các lùm cây, bụi cỏ, đám đế...

Một con cò trâu hoảng sợ kêu ré bay vụt lên một cái sạt làm Tư Cầu giật mình.

Anh ta nghĩ đến việc ma liệng đất mà người ta thường nói đến. Ủ, kể ra cũng có lý vì Tư Cầu nhớ trực lại: tháng này tụi churen lùa trâu qua cồn ngoài sông cho ăn hết, đâu có đũa nào lảng vảng ở đây nữa!

Còn mấy đũa nhỏ trong xóm thì giờ giấc này trời nắng chang chang đũa nào thềm bò ra đây mà phá với phách? Mà nó thường nổi tiếng là cọc, đồ đũa nhỏ nào dám cả gan chọc. Chọc như vậy chẳng khác gì đi chọc ổ ong!

Nghĩ như vậy, Tư Cầu cũng ớn ớn trong mình, tuy vốn không gan ma cỏ gì hết.

Anh ta chậm rãi trở về chỗ cũ định bụng kỳ này sẽ rình kỹ xem coi từ phía nào đất liệng tới.

Đi ngang qua miếu ông Tà, Tư Cầu bỗng dừng liếc

mắt nhìn vào trong. Mấy chùm dây giác bò thông xuống mái miếu, đong đưa theo gió nhẹ. Từ bụi tre mờ um tùm phía sau miếu tiếng kêu kèn kẹt của thân tre cạ vào nhau y như những tiếng nghiêng răng kỳ lạ. Con cắc kè bông trong miếu bỗng cất tiếng kêu cắc kè, cắc kè để chấm dứt bằng những tiếng kè kè nhỏ dần.

Tư Cầu lẩm bẩm đếm: cắc kè, một, cắc kè, hai... và con cắc kè kêu đúng sáu tiếng! Một: may, hai rủi, như vậy sáu tiếng tức là rủi rồi! Tư Cầu nổi đóa chửi luôn con cắc kè mắc dịch đó:

- Kêu mờ tỏ mầy vậy chớ kêu! Hôm nào tao xách cổ đập cho chết nhăn răng.

Anh ta chưa nói dứt câu thì... một tiếng “hù” thật lớn ở phía sau lưng làm anh ta nhẩy nhồm. Anh ta quay phắt lại thì té ra Phấn. Phấn thấy Tư Cầu giật mình nên càng thích chí cười dòn và chạy dang ra xa. Cô dư biết thế nào Tư Cầu cũng nổi đóa rượt theo.

Quả đúng như vậy. Tư Cầu vừa đuổi theo cô ta vừa la ó om sòm:

- Ôn dịch vật mầy! Hồi nãy tao mà biết mầy liệng đất, tao phang cho một cây bỏ mạng!

Phấn càng cười lớn:

- Dóc tổ cha! Hồi nãy sợ xanh mặt mà còn làm bộ bảnh tởn!...

Phấn chạy quanh phía sau miếu hướng về phía bên kia bờ giếng chỗ có nước sâu và có đám chuối, đám ổi mọc um tùm.

Chạy đến bờ giếng, cô ngồi bệt xuống gốc chuối bên cạnh chiếc nón lá và cây roi đuôi vịt. Đứng chỗ cô ẩn trốn hồi nãy để liệng đất Tư Cầu.

Các tàu lá chuối xanh om ken nhau che phủ trên đầu như một thứ màn mát rười rượi.

Cách đó vài bước, một đám sậy rậm che khuất phía sau miếu, và muốn đi vô chỗ đó chỉ có một thứ lối chó vạch sẵn qua hàng sậy mà hồi nãy Phấn chui lọt vào. Như vậy thảo nào Tư Cầu kiếm không ra người liệng đất!

Vừa lúc đó Tư Cầu rượt theo đến nơi. Anh ta đứng khựng lại khi giáp mặt với Phấn.

Phấn không có vẻ sợ sệt gì hết mà ngồi yên dựa lưng vào gốc chuối neho mắt nhìn lại anh ta và môi hơi bĩu ra.

Thật cũng tương tự như những lúc anh ta xách gà xách vịt theo tía anh ta đem cho nhà ông Hội-đồng Hòa, chủ điền. Đứng trước ngôi nhà nền đúc cao tới ngực của ông Hội-đồng, anh ta cảm thấy mình nhỏ chút xíu, chớ không như khi vênh chân trên mình con trâu Sấm kình cày anh ta lại thấy mình như là một ông trời con!

Bây giờ đứng trước mặt Phấn, một con Phấn làm chủ tình hình trong cái ổ chó lót lá chuối khô của cô ta,

Tư Cầu lúng túng, rồi đầu anh ta như quay mòng mòng. Anh ta đứng như trời trồng cách Phấn mấy bước, một tay nắm lấy tàu chuối ghệt mạnh xuống như để gượng cho khỏi ngã gập xuống!

Tư Cầu tần ngần đứng đó một lát. Rồi không biết làm gì anh ta buông tàu lá ra, giựt xuống một miếng lá chuối, trượt ra từng sợi nhỏ theo điệu là râu hát bộ mà hồi nhỏ anh ta hay chơi. Trượt hết miếng lá rồi, anh ta không biết làm gì nữa nên vò tròn lại liệng xuống đất.

Cuối cùng Tư Cầu tăng hắng lấy giọng rồi hỏi:

- Bộ hồi này mày liệng tao đó hả Phấn?

Phấn ướn người vênh mặt lên vặn lại:

- Tui liệng đó rồi có sao hông?

Tư Cầu làm bộ nói cứng:

- Tao mà dè mày liệng thì....

Phấn cắt ngang:

- Thì sao giỏi nói thử coi?

Tư Cầu thấy cái nước làm tới của Phấn sao không đáng ghét như mọi khi. Và anh ta bộc xuôi theo:

- Thì có sao đâu! Nếu tao biết mày liệng thì tao không tìm kiếm làm gì cho mất công mất linh...

- Hứ!

- Tao buồn ngủ thấy mờ mà mầy phá tao chi vậy Phấn?

Thấy Tư Cầu xuống nước như vậy, Phấn cùng hả dạ, nhưng chưa chịu để yên:

- Hồi tối anh dìu bến sớm lắm mà sao còn than buồn ngủ?

Nghe Phấn nhắc lại chuyện hồi tối rồi Tư Cầu thêm lúng túng.

- Ừ... dìu sớm nhưng ngủ không được!

- Sao mà không được?

- Vì tao không buồn ngủ.

- Sao lại không buồn ngủ?

- Con này hỏi dần lân hoài! Tao không buồn ngủ là tại tao chưa ngủ được, chớ có gì đâu mà mầy hỏi xâm hỏi xoi chớ?

Phấn càng hỏi tới:

- Ý giỏi quá ta!... Hỏi có bao nhiêu đó mà trả lời lòng vòng nghe phát ghét!

Làm bộ cụt nự Tư Cầu xong xuôi đâu đó, Phấn mới hạ giọng cười mơn:

- Chắc hồi tối anh nhớ tui anh ngủ hồng được phải không?

Nghe Phấn dám nói một cách bạt mạng như vậy, Tư Cầu tìm cách chống chế:

- Xí mầy làm gì mà nhớ mầy chớ?... Con này bữa nay ăn nói kỳ cục quá hè!

Phấn đứng rột dậy, hai tay chống nạnh và quắc mắt nhìn anh ta hỏi gần từng tiếng, và hỏi dồn một hơi:

- Anh bảnh mà! Tôi hỏi thiệt hồi tối anh có nghĩ đến tui hông? ... Anh có thương tui hông?... Vậy chớ hồi tối đưa nào thò tay mặt đặt tay trái với tui bên chòi đó?... Anh giỏi anh trả lời coi?

Tư Cầu như bị dồn vào chỗ bí ấp úng trả lời cho xuôi:

- Thì tao có nói gì đâu mà mầy giận chớ!... Thiệt tình thì tao cũng có nhớ... có nhớ... bỏ quên túi thuốc bên chòi của mầy...

Nói đến đó anh ta khẽ liếc nhìn xem con Phấn có dịu mặt chưa, nhưng thấy cô ta cau mày nên vội tiếp luôn:

- Tao với mầy, hai đứa ở hủ hủ nhau giữa đồng này thì tự nhiên đứa này nghĩ đến đứa kia...

Nghe Phấn “hứ” lên một tiếng, Tư Cầu vội “hạ” xuống thêm một bực nữa:

- ...Nói gần nói xa chẳng qua nói thiệt, tao quý mến mày lắm. Mày coi hồi tối đó...

Phấn bật cười cắt ngang:

- Xí. Thứ anh nhất như thỏ đế!

Tư Cầu vội chống chế:

- Thì cái gì cũng phải để... lâu lâu rồi nó mới quen chứ! Tao nói thiệt cho mày biết tụi lồi xóm của mình có đứa nào là chơi bền với tao hồi còn nhỏ đến bây giờ đâu. Rốt cuộc rồi cũng chỉ còn lại tao với mày... Tao nói vậy mày cũng rõ bụng tao chứ!

Nghe Tư Cầu nói một dây như vậy Phấn cũng cảm động. Cô bước lại gần bên Tư Cầu khẽ lấy tay vuốt qua một bên mái tóc xù xụ dưới trán anh ta, và bằng một giọng ngọt xót, cô hỏi:

- Anh thương tui lắm phải không?

Tư Cầu do dự:

-...Ừ... ừ...

- Ừ cái gì?

- Ừ thì thương mày!

Phấn chỉ chờ đợi có bấy nhiêu đó và làm bộ xụ mặt xuống:

- Thương, thương!... Bộ anh nói vậy chứ anh mà thương với yêu cái khỉ mốc gì?

Tư Cầu quả quyết:

- Thiệt mà, đứa nào nói dối cho cho bà...

Nghe Tư Cầu định thề “Bà bắn”, Phấn lấy tay bịt miệng anh ta lại:

- Thôi, thôi đừng thề ầu! Mà thương gì cứ mầy tao hoài hề!

- Chớ mầy biểu tao kêu bằng gì bây giờ?

- Mầy tao nữa? Anh thiệt... Anh kêu tui bằng “em” và anh xưng “anh”, anh không thấy hai vợ chồng anh Ba tui đó sao?

Tư Cầu ngập ngừng:

- Nhưng... nhưng kỳ cục quá!

- Gì mà kỳ cục? Tui kêu anh bằng anh đó, bộ chết sao?

- Thì mầy kêu quen rồi và mầy kêu vậy từ hồi nào tới bây giờ chứ phải... mới mẻ gì đâu!

- Thì tui nói thí dụ như vậy...

- Mầy cũng xưng “tui” chứ có xưng “em” với tao đâu?

48 | Lê Xuyên

- Ở phải há! Tui... ủa mà không, em quen miệng rồi!
- Thì tao cũng quen miệng như mày vậy.
- Quen thì phải tập kêu lần đi!
- Ừ, thì cũng phải để thủng thỉnh chứ!
- Tới nơi rồi mà cứ thủng thỉnh hoài...
- Mày kỳ quá!

Phấn xô Tư Cầu ra:

- Cũng mày nữa, anh này thấy ghét quá!
- Thì em, em, em! Con này nó xúi chuyện ác ôn quá!

Nghe Tư Cầu nói vậy, Phấn vỗ nhẹ vào vai anh ta:

- Dữ hông! Đó anh coi dễ ợt chứ khó khăn gì đâu.
- Ừ cái gì cũng dễ! Người ta giỏi còn tao...
- «Tao» nữa phải không?
- ...Còn tui..
- «Tui» nữa hả?

Tư cầu dậm chân xuống đất, nửa như bực tức, nửa như cố gắng lấy trớn để hét lên:

- Thì anh, anh!

- Hừ, nói «anh, anh» mà như nện vào lỗ tai người ta thì nói làm gì cho mắc công.

- Cái điệu này chắc không nổi quá!

- Cái gì mà không nổi. Anh sao, em... tức anh quá. Người ta kêu “anh anh, em em” nghe ngọt xót như mía lùi, còn anh, anh kêu nghe như dùi đục...

Tư Cầu nghe Phấn kể lể như vậy, sốt ruột gạt ngang:

- Thôi, thì, đừng nói nữa!

- Cấm không cho nói hả?

- Ai mà cấm cản gì đâu... Anh... anh biết cách kêu rồi mà... Thôi buồn ngủ lắm để đi dưới hàng churen bầu ngã lưng một chút. Còn phải coi chừng bày vệt nữa chứ!

- Tội nghiệp không! Buồn ngủ lắm phải không cưng? Thôi lại đây người ta đền cho...

Vừa nói Phấn vừa dang nó ra để đi lại ngồi dựa vào gốc chuối. Cô lấy tay sửa sửa mấy tàu lá chuối khô lột sơ sài dưới đất. Xong xuôi cô ta ngoắc Tư Cầu:

- Lại đây anh!

Tư Cầu tự nhiên thụt lui mấy bước và đáp một cách khó khăn:

- Thôi để anh dìu... Từ nãy giờ bỏ bầy vịt lâu quá rồi.

- Thì để luôn nó ở đó bộ chết sao? Có mất con nào em đền cho! Lại đây nghỉ một chút cho đỡ buồn ngủ. Hay muốn ngủ ở đây cũng được, để em coi chừng bầy vịt cho... Lại đây mau, anh!

Dứt lời, Phấn vừa vói bút một cây cỏ lông gà đưa cọng lên miệng nhăng nhặng, vừa vỗ vỗ xuống đất chỗ trái lá chuối khô bên cạnh để chỉ cho Tư Cầu đến ngồi xuống đấy.

Tư Cầu ngần ngừ:

- Thôi...

- Thôi, thôi.. anh này kỳ cục quá! Thì ngồi xuống đây một chút, ai ăn tươi nuốt sống gì mà anh sợ dữ vậy cà?

- Ai mà sợ hồng biết! Nhưng ban ngày ban mặt...

Phấn như bị “chạm nọc” liệng cọng cỏ lông gà ra xa:

- Có lạ hông! Anh này thiệt ăn nói hồ đồ quá mà.. Em biểu anh ngồi xuống đây chớ có biểu anh làm gì đâu mà anh la làng như vậy chớ hả? Anh bỏ ráo hết đi, việc đâu còn có đó hơi sức đâu nghĩ đông, nghĩ tây cho mệt chớ? Như bây giờ đây, chỉ có tội mình thôi, thì mình cũng chỉ biết có tội mình còn người khác thây kệ họ...

- Anh... anh cũng biết như vậy...

- Cái gì mà hể mở miệng là anh, anh như cà lăm vậy.

Anh nói tiếng “anh” một cách gọn lỏn coi được hông...
Ai hóp hồn anh sao mà anh sợ vậy!

- Biết rồi mà!

... Ừ thì biết! Ờ hồi nãy em nói tới đâu rồi kìa.. Ờ, ở đây chỉ có hai đứa mình thôi, người khác thây kệ họ. Nói là nói vậy chứ anh nghĩ coi ba bốn tháng nay tụi mình ở biệt ngoại này có ai dòm ai ngó, ai xăm ai xoi gì đâu.. Huống hồ gì bây giờ ba đứa chặn trâu mắc toi đó kéo qua còn hết... Tụi mình ở đây cu ky một mình, anh coi như vậy... anh khỏi lo gì ráo!

Tư Cầu nghe nói vậy cũng xuôi tai một phần nào. Anh ta đứng tần ngần nhìn Phấn. Sự bình tĩnh lần lần trở lại, và anh ta nhận thấy tự nãy giờ mình xử sự một cách vô lý quá. Nếu anh ta không muốn ở lại với Phấn thì cứ việc đi về nằm đánh một giấc cho sượng thân. Đằng này anh ta vẫn đứng lì ra đó mà lại tìm cách chống chế với Phấn!

Đến bây giờ Tư Cầu mới nhận ra rằng mình quyến luyến Phấn một cách khác hẳn mọi khi. Gần Phấn anh ta thấy dễ chịu hơn trước. Có một cái gì dịu dàng, êm ái, vuốt ve... Đó là những xúc động mới mẻ đã làm cho anh ta trở nên ngưng ngáp, sượng sùng, vụng về...

Anh ta nhìn trân trối Phấn, và cái hình ảnh của một con Phấn như chưa từng thấy bao giờ dưới ánh sáng của cây rọi mù u làm cho anh ta thấy khô cuống họng và vụt mừng rỡ như sắp giải quyết được việc gì ghê gớm lắm.

Còn Phấn thấy Tư Cầu đứng gần ngừ ở đó chẳng nói chẳng rằng thì cô dư biết Tư Cầu đã chịu phép rồi!

Cô dơ tay ngoắt Tư Cầu:

- Lại đây ngồi nghỉ một chút coi chừng!

Giọng nói của cô đúng là một giọng ra lệnh, và mắt cô soi mói nhìn Tư Cầu một cách vừa ranh mãnh, vừa trịch thượng. Thiệt chẳng khác gì cái cảnh con mèo vờn chuột.

Tư Cầu đi lại gần cô ta, ngồi bên mép mấy tàu lá chuối khô và không biết nói gì, anh ta khen băng quơ:

- Cha ở đây rậm mát quá há!

- Chỗ “động tiên” của ta mà không mát sao được...

Phấn nghiêng mình ra bờ nước để ngó chừng bầy vịt thả gần đó. Cô chỉ thấy thấp thoáng mấy con vịt vì trước mắt cô diên diển mọc đầy ken, nước sâu nên cành lá xanh um, Đầm này có hàng diên diển, đầm kia có đám sậy và ở giữa là chuối ổi, nhứt là chuối che tàn rợp kín. Thật là một chỗ thần tiên cho mọi cuộc hò hẹn của cặp mắt của người thứ ba bao giờ cũng là quá thừa.

Thấy bầy vịt vẫn ăn loanh quanh đó, Phấn yên lòng. Cô lấy tay vẩy vẩy nước bên cạnh bờ giếng như có dáng suy nghĩ một điều gì.

Cô vẩy mạnh cho nước văng ra xa rồi bỗng đưa tay ôm lấy mắt, giọng hốt hơ hốt hải kêu Tư Cầu:

- Anh Tư ơi, anh Tư! Lại đây mau mau anh, hồng biết con gì nó bay vô mắt em xót quá trời nè!

Tư Cầu xích lại gần, nghiêng đầu qua, nghiêng đầu lại để tìm kiếm “con gì” trong mắt của Phấn. Thấy bộ điệu anh ta như vậy, Phấn kêu ầm lên:

- Cái điệu anh xớ rớ như vậy biết tới năm nào mới lấy ra được? Ý trời ơi, sao bây giờ nó cộm và cay xé con mắt đây nè! Mau mau đi chứ!

Tư Cầu hốt hoảng ngồi xích lại gần sát bên Phấn và hỏi:

- Đâu đây? Bên con mắt nào?

- Quý thần ơi! Bên con mắt người ta bùm lại đây chứ còn bên nào nữa mà hỏi! Có mau mau vạch ra thôi cho em không hả?

- Thì mau đây nè.

Tư Cầu vừa nói vừa lấy tay vạch một bên mắt Phấn ra, ngó chăm chăm mỗi hồi:

- Đâu tao, ủa anh... có thấy bụi bặm hay con gì ở trong đâu?

- Nó cộm như cục đá mà nói hổng thấy... Thôi anh thối mạnh một cái đi!

Cô vừa nói vừa xích sát lại và như để giữ cho chắc khi Tư Cầu thối mạnh vào mắt, hai tay cô vịn dính vào hông Tư Cầu.

Tư Cầu xằng xái vạch mắt Phấn ra. Nhưng khi anh ta mới vừa đưa miệng vô định thối phù một cái... thì Phấn bỏ tay ôm chầm lấy eo ếch của anh ta ghì mạnh.

Cả hai mất thăng bằng ngã lăn cù lên mớ lá chuối khô.

Tư Cầu lật đật đẩy Phấn ra góc đầu lên. Anh ta nghiêng rãnh véo mạnh lên bắp vai của Phấn làm cô la “ái” một tiếng:

- Đồ mắc toi mầy xí gạt tao hả?

Phấn chẳng nói chẳng rằng quơ tay ôm ghệt cổ Tư Cầu xuống ngực mình.

Tư Cầu nhoi đầu lên để bắt gặp đôi mắt vừa có vẻ si ngáy vừa có vẻ van lơn của người con gái.

Tim Phấn đập dồn dập bên tai anh ta. Cô thở hổn hển và Tư Cầu nuốt nước miếng ừng ực từng chập như người bị ngộp hơi. Gân cổ Phấn nổi vòng lên thoi thóp nhanh như cổ của một con gà gà bị vật lông chờ cắt tiết.

Ban đầu Tư Cầu quá hồi hộp. Trán anh ta toát mồ hôi, chân tay lạnh ngắt run lẩy bẩy. Anh ta thở dốc và tưởng chừng như có thể chết hụt hơi được.. Nhưng liền theo đó người anh ta hùng hục. Hai bàn tay anh ta bấu mạnh vào đôi vai của Phấn. Anh ta cúi đầu xuống vồn vập hôn như muốn rút má Phấn ra. Rồi anh ta cắn vào cổ, vào vai khiến Phấn kêu ái ái nho nhỏ.

Tư Cầu gục đầu xuống chiếc áo túi hột đèn nút bóp.

Phấn rung mình nhắm mắt khít mắt lại, ngoẻo đầu qua một bên và tóc cô ta xoắn tung tự hồi nào. Một tay cô nắn tóc Tư Cầu, một tay cô quơ quàng chụp nhằm một cây chun vịt mọc bên cạnh và từ từ vò nát cây vô tội ấy trong lòng bàn tay..

Bỗng có tiếng rảng rắc trong đám sậy y như có người dẫm lên mấy ống sậy khô. Liền theo đó có tiếng cười rộ lên:

- Ê ngộ quá ta!

Tư Cầu đứng vùng dậy nhìn đón dác.

Phấn cũng vội lấy tay vịn hai vạt áo lại và ngồi lên.

Nhìn trong đám sậy, Tư Cầu thấy thấp thoáng thằng Năm Sún con của Bác Tám Tân ở gần nhà anh ta. Thằng Năm Sún vẫn còn đứng chàng ràng ở đó chớ chưa chịu đi.

Tư Cầu nổi đóa định rượt nó nhưng Phấn lẹ tay nín

lại và nói nhỏ:

- Thôi đi anh Tư! Anh rượt nó chạy tuốt địa trống nói bậy bạ thì chết tui mình...

- Ông trời cũng chẳng chạy khỏi tay tao (Tư Cầu nổi nóng nên bỏ quên hết cách xưng hô “anh em”) nữa là thằng chết dầm đó!

- Ờ phải... Nhưng dầu cho anh có bắt được nó, bắt quá anh xáng cho nó vài bạt tai chớ chẳng lẽ anh giết nó được sao? Mà đánh nó đau nó dìa mét thì càng chết cả chùm nữa!

Tư Cầu nghe Phấn nói vậy nó nghĩ cũng phải, nhưng vẫn ngó thằng Năm Sún lờm lờm. Còn thằng kia thấy vậy cũng biết sơ sơ là nó thắng thế, nên nó không thém dợm chạy đi đâu hết mà còn vạch sậy lừng thừng đi vào nữa!

Phấn không ngoan và mánh lới hơn Tư Cầu nên lên tiếng dò dẫm trước:

- Đi đâu đó em Năm? Lợi dây chơi cho vui... ờ mà hồi nãy em nói cái gì ngộ đó hả?

Thằng Năm đi được vài bước cũng đứng lại phòng xa. Bộ điệu của nó càng làm cho Tư Cầu lộn gan. Nó lấy chân đá bên này một cái, vót bên kia một cái. Tay mặt nó quậy quậy cái nạng dần thung, tay trái nó phẩy phẩy cái nón lá. Mắt nó làm bộ lảo liên nhìn bên đông bên tây nhưng vẫn ghìm cặp Tư Cầu và Phấn.

Phấn hỏi tiếp theo:

- Lợi đây ngồi cho mát em Năm. Em thấy cái gì mà nói ngộ đó?

Thằng Năm Sún cười mũi:

- Giả mù sa mưa hoài! Thấy ếch bắt cặp chớ thấy gì mà hỏi?

- Nói bậy nà! Tao với anh Tư mới lừa vịt qua gần đây nên vô trú nắng chớ có gì đâu...

- Ờ không có thì thôi!

Tư Cầu nổi nóng xốc lại, nhưng Phấn cản ra:

- Thôi đi anh Tư, việc đâu còn có đó, em Năm này tuy vậy mà biết điều lắm. Tụi mình bồ với nhau hết mà phải không Năm?

Thằng Năm Sún coi vậy chớ nói cũng ngán Tư Cầu. Thấy Tư Cầu có vẻ gằm ừ quá nó vội sụt lui mấy bước.

Tư Cầu lừ lừ nhìn nó và dơ tay ra đá đá:

- Ê Sún, bộ mày thấy tao không nói rồi mày lên nước hả mậy? Mày thấy cái gì thầy kệ bà mày! Đứa nào dìa trong đó hé điều gì tao nghe được tao vắn họng ráo... Thứ đồ chui lỗ quần mà cũng làm tàng.

Phần thấy Tư Cầu nổi xung như vậy e hư bột hư đường hết nên với tay nín Tư Cầu:

- Thôi mà anh Tư! Để cho em nói với nó mà.

Rồi cô day qua phía thẳng Năm Sún:

- Lại đây chơi em Năm. Em đem theo nặng dần thung đó chớ bắn được con nào không?

Tư Cầu chen vô:

- Phải nó bắn được thì nói đã xách theo rồi! Thứ nó chỉ để cho bà Cố bà Hồng bắn nó, chớ còn nó mà bắn cái gì!

Phần tức quá dậm chân xuống đất:

- Anh này sao kỳ cục quá hổng biết! Anh làm ơn tránh qua một bên để «người ta» nói chuyện với nó một chút coi.

Tư Cầu hứ một tiếng đoạn quay lưng đi ra phía đám ổi. Tuy nóng tánh nhưng anh ta cũng biết nghe theo lời của Phần, vì thật ra anh ta cũng hiểu cái thể «yếu» của Phần và mình hiện thời.

Đợi Tư Cầu đi xa, Phần ngoắc thẳng Năm Sún lại. Năm Sún lấm lét nhìn Tư Cầu và thận trọng đi bọc bọc lại gần bên Phần.

Phấn nín nó ngồi xuống bên cạnh và thủ thỉ:

- Ngồi đây chơi để qua nói em nghe... Anh Tư ảnh tuy nóng nảy vậy mà hiền khô em à. Em còn nhỏ em không biết chớ qua với anh Tư ra ngoài ngày cưới nhau đó.

Phấn tính phủ đầu trước Năm Sún, không dè thằng này cũng quá trời:

- Mới có tính hả?

- Thì nói vậy chớ thế nào hai bác bên anh Tư cũng như bên má của qua lại không chịu... Mà thôi dẹp chuyện đó qua một bên đi. Hồi nãy anh Tư với qua... vật lộn chơi, em có thấy gì thì để bụng đừng nói lung tung, ghen em!

Thằng Năm Sún mỉm cười ranh mãnh.

Thấy vậy con Phấn hăm:

- Em mà dìa trông em học lại cho người lớn nghe thì em bị đòn nứt đốt chớ không chơi đâu!

- Sao mà bị đòn kỳ đời vậy?

- Thì em đi rình ngó bấy bạ, người lớn họ không chịu chớ sao!

- Dữ hông, bây giờ chị mới nói «bấy bạ» chớ nời nãy chối leo lẻo!

Phấn nghe nó nói hỗn xược vậy tức cảnh hông nhưng ráng dần xuống và nói ngọt như thường :

- Thôi mà em Năm! Qua nói thiệt tình chứ không phải nói quanh nói co gì đâu. Nếu em mét thì không phải chỉ qua với anh Tư bị mà thôi đâu. Em cũng không chạy khỏi cảnh ăn bánh tét nhưn mây. Người lớn họ ghét thứ con nít rình mò xem chùn xem lén đó lắm.

Thằng Năm Súng vẫn còn bướng:

- Thì bắt quá tui ăn bốn năm roi là cùng chứ còn...

... Thì phải rồi! Nhưng em làm vậy có ích lợi cái gì không hả? Em nghĩ coi từ trước tới giờ qua với em và anh Tư có ai xích mích điều gì với em đâu. Lâu lâu em xin trứng vịt qua cũng cho, còn bữa hôm anh Tư ảnh bắt giùm em ổ chìa vôi đó em quên sao?

Thằng Năm nghe Phấn nói vậy cũng thấm ý:

- Ủ, cái đó thì có!

Thấy thằng Năm Sún dịu dịu, Phấn châm thêm:

- Đó em coi, tụi mình là chỗ nhờ cậy qua lại. Em đi mét tụi qua rồi có té vàng té bạc gì không, có sượng có ích gì không hay là đùa trầy vi, đùa tróc vảy? Mà hể em đi học chuyện này ra tứ tung ngũ hoành thì chắc mẽm là trời cản anh Tư ảnh cũng không buông tha em... Em biết tánh ảnh cộc lắm, tới đâu tới chốn ảnh cũng mần thịt em trước đã...

Thấy thằng Năm Sún ngồi lặng thinh ra dáng suy nghĩ, Phấn biết đã «ăn tiền» rồi nên đưa mắt nháy nháy Tư Cầu. Tư Cầu đứng dang ra đó chớ không bỏ sót một lời của Phấn và thằng Năm Sún.

Phấn bồi thêm một đòn cuối cùng:

- Em Năm à, qua nói vậy em nghe coi phải không?

- Ừa...

- Đây, qua còn năm cắc em cầm lấy lát nữa nước lớn, em ra ngoài rạch đón ghe hàng ngoài vằm vô mua bánh kẹo gì đó ăn chơi.

Vừa nói Phấn vừa móc túi lấy ra một tờ giấy năm cắc gấp làm tư đưa cho thằng Năm Sún.

Năm Sún thấy có bóng lộc bất ngờ như vậy mừng rơn trong bụng. Nó nhòai mình tới chụp lấy tờ giấy năm cắc như sợ Phấn thay đổi ý kiến.

Tư Cầu liếc mắt nhìn thấy bộ điệu của nó như vậy nên tính phá chơi:

- Ê không dễ gì nuốt trôi năm cắc đó ghen ta!

Năm Sún lỏ mắt nhìn lại và Tư Cầu chằm rãi nói tiếp theo:

- Bộ mày tưởng tao làm hộp mày sao? Không đâu

em!... Tao hỏi mày, mày đem năm cắc đó về trồng mày xài thiên hạ thấy hỏi rồi mày trả lời làm sao cho xuôi nè?... Chẳng lẽ mày nói tiền đó là tiền mày đi vạch lỗ chõ rình bẫy mà ra!... Mà mày nói ấp ú thiên hạ nghi mày ăn cắp ở đâu đó. Thứ tiền đó đâu phải dễ nuốt cho trôi mảy!

Nghe Tư Cầu nói vậy, Năm Sún xuống tinh thần tay cầm tờ giấy năm cắc khựng lại, mắt nó hướng về phía Phấn như để hỏi han. Phấn thấy Năm Sún như vậy vừa tức cười vừa thương hại nên vội gỡ rối cho nó:

- Anh Tư nói là nói phòng xa vậy chứ em cứ cầm đi khỏi lo gì ráo. Nếu em xài mà có ai thấy hỏi em nói đại là tiền của qua cho em ăn bánh. Mấy tháng nay em phụ lừa vịt, lượm trứng cho qua nên lâu lâu qua đền ơn chút đỉnh xài chơi vậy mà... Qua nói sơ sơ vậy em có rõ không?

Nghe Phấn nói vậy. Năm Sún thấy khỏe ru nên lấp bắp trả lời:

- Rõ... rõ lắm rồi! Chị thiệt tài... Còn cái anh Tư kia sao ăn nói đâm ngang quá.

Tư Cầu hừ một tiếng:

- Tao mà không đâm ngang thì mày dìa trồng xài ầu năm cắc đó thất hợng cả đám chớ bộ giỡn sao?

Phấn thấy cần bình Tư Cầu một chút:

- Anh Tư ảnh lo xa cũng đúng em à, chứ không phải ảnh muốn cản mũi cản lái gì đâu. Thôi trưa quá rồi, em về trông đi để qua còn liệu lừa lần ba con vịt về chòi cho sớm... Nhớ ghen em, ai có hỏi em cứ nói như qua dặn thì trót lọt chứ không sao đâu!

Thằng Năm Sún phúi quần đứng dậy.

Tư Cầu thấy cần phải an ủi thằng Năm Sún đôi chút, không phải tại mình «ngán» Năm Sún, mà vì muốn tỏ cho Phấn rõ mình cũng biết chịu đựng Phấn lắm. Anh ta kêu Năm Sún lại:

- Ê mầy Năm!

Năm Sún tưởng anh ta còn kiếm chuyện gì nữa nên hỏi vội:

- Cái gì nữa cha nội?

- Thằng này sao kỳ quá! Tao kêu mầy lại dặn mầy chút nữa có đi dìa nhớ ghé tạt qua chòi của tao, tao cho thêm một cái tẩn không đem về đổi bánh bò ăn chơi... Bộ mầy hông chịu hả?

- Sao không! Tưởng cái gì chứ...

- Vậy chứ chưa gì sao mầy lại cự nự tao?

Thằng Năm Sún ừa ào cho xuôi theo:

64 | Lê Xuyên

- Thì nói vậy chớ có sao đâu.. Thôi chút nữa tôi ghé qua chòi lấy cái tĩn về... Cám ơn anh nhiều lắm nghen. Tui dìa nghen chị Phấn. Giờ này chắc ghe hàng ngoài vằm thả vô rồi.

Nói xong nó đông tuốt.

Đợi cho thằng Năm Sún đi khỏi, Tư Cầu cười phá lên:

- Thấy chưa Phấn? Đầu dây mối nhợ gì cũng tại em hết nghen em...

Phấn háy nó một cái:

- Hay dữ hông? Cái gì cũng đổ thừa cho người ta hết chứ hồi nãy đũa nào...

Tư Cầu vội chặn ngang:

- Đúng rồi, không biết đũa nào hồi nãy làm bộ bụi vô mắt để xí gạt người ta...

Phấn véo nó một cái đau điếng:

- Ơ lãng òm!... Thôi đừng đổ thừa cho ai hết. Nội cái việc thằng Năm Sún nó làm khó làm dễ, cũng đủ biết anh dở ẹt. Không có tay em trị nó thì tụi mình chỉ có nước cuốn gói đông luôn

Tư Cầu cà rỡn:

- Cuốn gói thì cuốn chớ sợ cái nỗi gì?

- Bộ anh nói bảnh vậy, chớ gặp chuyện anh nhát như thỏ đế... Nhiều lúc thiệt tức anh muốn càn hông!

- Thì thôi người ta dở... Mà biết người như vậy sao không đi kiếm thằng khác đi?

Phấn nghe Tư Cầu nói câu ấy tức quá, nước mắt rơm rớm:

- Coi kìa! Sao anh hỏi câu đó?... Bộ anh không biết em thương anh thiệt sao?

Nghe Phấn nói như vậy, Tư Cầu vừa hối hận, vừa xót xa và cũng vừa sung sướng trong lòng.

Không biết nói gì để an ủi Phấn, anh ta sực sẽ cầm lấy tay cô ta mân mê mấy ngón tay rồi cố gắng lắm mới nói ra lời:

- Anh biết bụng em rồi mà... Tánh anh kỳ cục như vậy, nhưng thiệt tình anh không có gì hết.. anh.. anh cũng giống như em vậy, anh cũng thương em vậy.

Phấn cảm động kéo kéo ghệt Tư Cầu ôm vào lòng như ôm một đứa trẻ con bé bỏng rất đáng yêu, mà cũng rất vụng về, rất cần đến sự che chở và vun bồi của mình.

Rúc đầu trên ngực và trong vòng tay êm nóng của Phấn, Tư Cầu có cảm tưởng như được tha thứ, được bao

66 | Lê Xuyên

bọc bởi một cái gì rất là đáng yên tâm, rất đáng tin cậy mà cũng rất khôn ngoan, hiểu biết hơn anh ta nhiều...

... Nhìn thấy nắng trở xiên xiên qua mấy tàu lá chuối, Tư Cầu nhè nhẹ đẩy Phấn ra:

- Mới có lây quây một chút mà trời xế rồi. Thôi tụi mình cũng liệu lùa vịt về chớ!

Phấn vừa bới đầu lại vừa nói:

- Ừ mau quá há!

Tư Cầu nhìn cô ta mỉm cười:

- Cha, cái điệu này riết rồi bỏ bê công ăn việc làm hết!

- Anh sao cứ lo bá láp hoài. Có mần cái gì đâu mà bỏ bê?... Anh nói điệu đó đến khi tụi mình nên vợ nên chồng thì bỏ phứt hết công việc chắt?

- Thì cũng đâu đó!

- Được vậy em cũng lẹ!

Tư Cầu làm bộ xụ mặt xuống:

- Chê nữa đi!

Phấn thấy vậy lấy ngón tay bêu bêu vào má anh ta:

- Ý lêu lêu mắc cỡ!... Người ta nói một chút vậy mà cũng chằm bằm... Giận lấy thì có ngày xẩy cùi...

Tư Cầu để yên cho cô ta chọc, rồi bất thần há miệng cắn lấy ngón tay của cô ta.

Phấn kêu «ái» một tiếng, giựt phăng ra, rồi cô vừa đưa ngón tay lên miệng xuyết xoa thối vừa lẩm bầm:

- Cắn người ta đau thấy mồ! Đồ chó.

Tư Cầu thích chí cười ha hả:

- Chửi nữa đi...

- Chửi nữa rồi có sao hông?

- Thôi thôi... hông có sao đâu, dên dên gì hết liệu mà đi lừa vịt dìa chó bộ tính ở đây nói tầm ruồng hoài hả?

- Không biết ai nói tầm ruồng!

- Thôi lại bà!... Anh dìa trước nghe cưng!

Phấn gọi nó lại:

- Bộ hông đợi người ta nữa hả?

- Ồi trời ơi, thứ đi dìa đó với đây mà chờ với đợi cái nỗi gì hông biết!

68 | Lê Xuyên

- Ừ, thì thôi anh đi dìa trước đi.

Tư Cầu xây lưng đi, nhưng vừa tới đám sậy anh lại ngoái đầu nhìn lại Phấn.

Phấn cũng đứng yên nhìn anh ta một cách vô cùng mặng nong.

Tư Cầu bước đi vài bước rồi lẩn khân đứng lại. Phấn thấy vậy lấy tay khoát khoát ra dáng xua anh ta đi:

- Dìa đi cưng! Bộ em biến mất sao mà sợ? Hồi nãy sao khăng khăng đòi dìa mà bây giờ lại hồng đi đi!

Tư Cầu vụt chạy ù lại Phấn, hôn nhanh lên má nó rồi đâm đầu chạy đi.

Phấn kêu giựt ngược nó lại:

- Anh Tư, tối nhớ qua ghen!

- Ừ mà.

- Ừa cho chắc ghen!

- Chắc mà!

Nói xong Tư Cầu lại chạy về phía bờ giồng. Vừa chạy anh ta vừa hí hửng quơ tay ngắt liệng tứ tung mấy cái đọt cây de ra ngoài lối đi.

Trong lúc đó, Phấn mặt mày tươi rói, cúi xúống lượm cái nôi lá và cây rọi lên, rồi lửng thừng đi ra ruộng nước lùa vịt về...

o O o

7 ròi mới xập tối là Tư Cầu đã cơm nước tắm rửa đầu đó xong xuôi.

Anh ta coi bầy vịt con một lượt, rồi đến bỏ rơm thêm và đốt cỏ un muối cho con trâu Sấm. Anh ta làm gấp rút để rồi còn qua bên Phấn.

Nhưng khi nhìn con Sấm nằm nhơi cỏ, chốc chốc lại khịt khịt mũi và quơ sừng xua muối, Tư Cầu bỗng thấy đôi chút bứt rứt trong lòng.

Anh ta tần ngần đứng nhìn con Sấm, khẽ thở dài, với tay đập đập lên mình con trâu, rồi lằm lủi đi xuống mé nước chống xuống qua bên chòi của Phấn...

... Từ trong chòi, nghe tiếng xào xạt dưới mé ruộng nước, Phấn đã chạy ra, lên tiếng:

- Dữ hôn, chừng này mới qua tới!

Tư Cầu đầu óc còn nặng chình chịch vì những ý nghĩ ban nãy, nên chẳng nói chẳng rằng nhảy xuống đất kéo mũi xuống rướn lên bờ cỏ.

Xong xuôi anh ta lửng thừng đi vô trong chòi.

Phấn thấy anh ta lằm lì như vậy cũng ngại lên tiếng và chỉ lẳng lặng đi theo sau.

Trong chòi cây rọi mù u cháy chập chờn.

Vào đến nơi, Tư Cầu phủi chân ngồi xuống mép nóp, lật túi thuốc ra vẩn hút.

Phấn trầm ngâm nhìn anh ta một hồi rồi gọi chuyện:

- Tối nay ít muối quá há!

- Ừ...

Phấn rụt rè hỏi:

- Có chuyện gì vậy anh Tư?

Tư Cầu khẽ lắc đầu:

- Hồng!... hồng có chuyện gì hết.

- Hồng có sao mặt mày anh bí xị vậy?

Tư Cầu hít vài hơi thuốc rồi nhả khói ra từ từ, anh ta kiếm cách để trả lời sao cho xuôi để Phấn hiểu. Nhưng anh ta lúng túng tìm không ra câu:

- Có mà cũng như... không có gì hết! Thiệt khó nói cho em hiểu quá, Phấn à.

- Anh này sao bữa nay rắc rối quá!

Tư Cầu nghe cô ta nói vậy cũng phải tức cười.

- Cái gì mà rắc rối? Mà có rắc rối thì cũng tại bà hết!

Phấn nghe anh ta nói như vậy vội chạy đến ngồi xít một bên:

- Coi kìa sao lạ vậy! Bộ cái gì anh cũng đổ thừa cho em hết trời sao?

- Ai mà thềm đổ thừa.

- Vậy chớ sao nói tại em?

Tư Cầu xua tay lắc đầu:

- Thôi, thôi dẹp chuyện đó qua một bên đi... Mà anh nói tại em là tại em thiệt chớ không phải chơi đâu...

- Nữa!

- Thì để người ta nói cho hết, chớ cứ xía ngang vô hoài... Anh nói tại em, mà hổng phải anh đổ thừa cho em đâu... Tại em là ở chỗ em với anh, hai đứa tụi mình thương nhau...

Phấn chồm lên:

- Bộ tụi mình thương nhau rồi chết hả?

Tư Cầu nắm lấy hai vai cô ta giữ lại:

- Hồng phải vậy đâu! Nhưng để rồi em coi, sao anh thấy cái yêu thương nó rắc rối quá em à. Bắt anh cày mấy công ruộng khô, phát mấy công đất cỏ năng anh không ngán, chớ tội mình mới có lộn xộn với nhau chút đỉnh mà sao anh thấy... mệt quá!

Nghe Tư Cầu nói một cách vòng quanh như vậy, Phấn cũng hiểu được đôi phần tâm trạng của anh ta. Vì vậy Phấn hơi yên tâm để quay ra chọc chơi:

- Anh sao dở ẹt! Chưa gì mà đã kêu trời như bọng. Mà anh nói vậy chớ bộ chỉ có “mệt” không thôi hả?

Tư Cầu sợ phật ý cô ta nên vội trả lời:

- Hồng phải vậy đâu! Anh cũng thấy... vừa ý lắm chớ, nhưng nói thiệt với em hể buông ra rồi anh thấy như cái gì đó nó bứt rứt, cắn rấn trong bụng mình. Không biết em có vậy hông, chớ sao anh thấy hơi lo lo, mà thiệt tình thì cũng chẳng biết lo cái gì nữa!

- Anh này thiệt kỳ cục! Hơi đâu mà anh đi lo bá vớ chớ?... Mà em hỏi anh chớ anh lo cái gì? Tội mình đã... đã có cái gì chưa mà lo hả. Hứ! Thứ mới chàng ràng một chút mà anh làm như đã ăn nằm năm bảy mặt con rồi!... Nhiều lúc thiệt ngán anh quá... ngán như ăn cơm nếp!

Nghe Phấn nói như vậy, Tư Cầu không thấy phật ý mà thấy buồn buồn. Trên con đường tình ái, và trên nhiều mặt khác nữa, anh ta còn thua xa Phấn đủ mọi

điều. Và nếu số phận ghép cho anh ta với Phấn phải đi với nhau, thì thế nào anh ta cũng lúc thúc theo sau lưng chứ không sao sánh ngang được với Phấn.

Tư Cầu khẽ thở dài. Anh ta hít một hơi thuốc chót, lấy đuôi thuốc thấm ướt dán lên cột tre, rồi trầm ngâm nhìn ánh lửa chờn vờn của cây rọi mù-u.

Phấn ngấm nghĩa bộ tịch của anh ta như vậy, khẽ lắc đầu rồi mỉm cười. Một cái mỉm cười rộng lượng.

- Anh Tư à, em nói cái này anh đừng giận nhen!

- Ừ.

- Ừ gì mà yếu xiu vậy!

- Thì ừ mạnh! Thiệt là rắc rối...

- Cái gì anh cũng than rắc rối hết. Muốn hồng có rắc rối thì ở yên trong nhà, mắt ngơ, tai điếc, không rọ rậy gì hết...

- Cũng muốn vậy lắm!

- Cái bộ anh thì chỉ có nói phách giỡn thôi. Muốn rúc ở nhà mà cũng không buông ngoài ngõ, đằng nào anh cũng chờn vờn hết!

Thấy Tư Cầu làm thinh, Phấn bắt trớn tiếp theo:

- Anh Tư à, em thương anh lắm em mới nói. Anh phải ráng sửa đổi tánh nết làm sao chớ lù khù lù khờ hoài như vậy thì hổng em đâu anh!

- Vậy chớ phải lảnh l ợi xảo trá hả?

- Không phải vậy đâu! Nói thiệt với anh em mến anh một phần lớn cũng vì anh thiệt thà. Nhưng anh Tư à, cái chuyện tụi mình mến thương nhau là đành rồi, tụi mình phải lo đến những chuyện khác nữa chớ những chuyện làm sao cho tụi mình ăn ở đầm thắm, bền bỉ với nhau, những chuyện thiên hạ dòm ngó dị nghị.

- Cha rắc rối quá! Anh thú thiệt với em nhiều lúc anh cũng lo lắm chớ phải không đâu. Nhưng lo là lo khơi khơi vậy chớ anh không biết phải lo làm sao nữa.

Phấn cười lớn:

- Thì em biết mà! Anh thì đúng như vậy chớ có sai chạy một ly nào đâu... Thi dẹp chuyện đó qua một bên đi. Tới đâu hay tới đó.

Tư Cầu như trút được gánh nặng nói liền theo:

- Ừ phải rồi, tới đâu hay tới đó lo trước làm gì cho mệt!

Phấn véo má anh ta một cái:

- Anh thì cái gì cũng sợ mệt, mà thấy cái gì thì cũng muốn nhào vô hết!

- Đừng nói bậy mà!

- Ừ thì bậy! Nhưng người ta nói cho mà biết: Anh cứ nhát như thỏ để vậy rồi có ngày tiếc hùi hụi đa anh Tư!

Tư Cầu cười mũi:

- Tiếc hùi hụi... ý trời, bộ con này nó nói đàn bà con gái khác chết tiệt hết rồi sao chứ!

- Ờ giỏi quá há! Chết tiệt hay không hổng biết, chứ không dễ gì kiếm một đứa như con này nghen anh!... Anh sao cứ nói cái mừng đó hoài. Gặp con khác, cái điệu như anh vậy thì cũng đến nước ngồi một đồng mà nuốt nước miếng chứ làm gì ai được. Hiếu anh quá mà anh Tư! Hổng có con này anh cũng co tay chứ bảnh gì!

Thấy Phấn “hăng” như vậy Tư Cầu xuống nước:

- Ừ thì giỏi. Thôi dẹp chuyện đó qua một bên đi... Hổng phải rảnh rang, vui sướng gì qua đây để cãi lộn nghen!

- Nói đã rồi hể người ta mở miệng ra thì nói dẹp lại! Khôn quá há!

Tư Cầu làm bộ vái dài nó:

- Thôi, thôi, tui lạy bà tui chịu thua rồi!

Phấn cũng cười và đưa mắt long lanh nhìn anh ta:

- Chịu thua thì phải thưởng cho người ta cái gì hả?

Tư Cầu ôm cô ta vào lòng:

- Thưởng cái gì thì cũng thưởng ráo hết!

Phấn làm bộ xô Tư Cầu ra:

- Coi chừng thằng Năm Sún nó rình kia kìa!

Tư Cầu càng ôm riết lấy cô ta:

- Mười Sún cũng hổng ngán nữa là Năm Sún!

Phấn giẫy giụa trong đôi cánh tay ghệt cứng của Tư Cầu như muốn vượt ra, nhưng rồi lại gục đầu trên vai anh ta thân mình né qua tránh lại... rồi cười hăng hắc:

- Buông người ta ra!... Đồ quỷ nà! Làm người ta nhột thấy bà...

Tư Cầu chẳng nói chẳng rằng ghì chặt lấy cô ta, rồi cả hai cùng ngã chồng lên chiếc nóp.

Tư Cầu ngấu nghiến cắn mạnh vào má, vào cổ, vào vai người yêu...

Phấn như ngây như dại, không kêu đau một tiếng nào mà chỉ gọi Tư Cầu qua hơi thở dồn dập:

- Tắt cây rọi đi anh Tư...

Tư Cầu chống tay nhồm phất vẩy, quay nghiêng

mình thổi phù vào cây rọi tắt ngóm... Trong bóng tối, Phấn đưa hai tay đón anh ta ôm ghì riết xuống ngực...

Bên ngoài gió thổi ào ào mào mái chòi tranh. Bầu trời đen sẫm không có đến một vết nhỏ mây, và muôn vàn vì sao lấp lánh như những chấm đen dầu li ti nhấp nháy trong khoảng gió lộng. Một đôi le le lú lú gọi nhau bay về một góc đầm vắng nào.

...Phấn buông xả hai tay lên trên chiếc nóp. Mười đầu ngón tay quào sâu vào lẫn lát đệm. Cô rên nho nhỏ để rồi sẽ cất tiếng kêu thảm thiết: “Anh Tư ơi”!

Cô cần nghiêng vào một bên vai tê dại của Tư Cầu, rồi thút thít khóc...”

Tư Cầu bối rối hỏi:

- Có sao hông em?

Phấn không trả lời mà luồn tay lên ôm lấy lưng nó...

o O o

Tư Cầu vừa ăn cơm xong đang ngồi vắn thuốc hút thì Phấn chống xuống qua tới.

Tư Cầu vừa đưa điều thuốc lên môi le lưỡi dán mép giấy vừa hỏi:

- Chùng này qua đây làm gì đó? Bộ tính bỏ luôn bày vệt trong đồng giao cho mấy gốc churen bầu giữ giùm hả?

78 | Lê Xuyên

Phấn mắc lo kéo mũi xuống gác lên bờ cỏ nên chưa kịp trả lời thì Tư Cầu lại hỏi luôn:

- Ủa, bộ tính ở lâu sao? Để tối người ta qua mà...

Phấn nổi xung cự nự:

- Hứ! hổng biết móc xì gì cũng nói càn. Bộ anh tưởng người ta qua đây để mần cái gì chắc! Mà giả tử bây giờ người ta muốn đó anh có giỏi trốn được không. Mại hơi hoài thấy ghét.. Làm bộ vậy chớ bây giờ buông ra lại không chụp ngấu chụp nghiền!

Tư Cầu bị Phấn dồn cho một hơi xuống nước cười giả lả:

- Nói vậy nà.. Ờ mà qua đây có chuyện gì đó em cưng?

- Sao hồi nãy không làm ơn hỏi dùm một cái cho người ta nhờ, lại bày đặt nói càn nói mạng...

Tư Cầu cười hề hề chạy lại nắm tay cô ta dẫn vào chòi:

- Thôi, thôi người ta chịu thua rồi mà! Qua đây có chuyện gì không em?

- Có chuyện mới qua chớ bộ ở không qua đây khơi khơi vậy hả?

- Thì người ta biết rồi mà!

Tư Cầu vừa nói vừa choàng một tay ôm ngang lưng cô ta kéo sát vào mình.

Phấn để yên mỗi hồi rồi xô ra, vùng vằng nói:

- Hồi tối thấy ghét anh quá...

Nói tới đó cô đỏ bừng mặt cúi gằm đầu xuống, tay mân mê mấy cái nút bóp trên áo túi.

Tư Cầu nghe cô ta nói vậy hơi hoảng vì không biết cô ta muốn gì, và rụt rè hỏi:

- Sao em? Có sao không em?

Phấn nguýt yêu nó:

- Còn hỏi có sao nữa... kỳ quá! Từ nay sắp lên em...

Cô bỏ lưng ngang cầu, ôm ghì lấy Tư Cầu rồi sụt sịt khóc.

Tư Cầu vừa gỡ cô ta ra vừa hỏi:

- Coi kìa, ai làm gì mà khóc?

- Anh không biết anh làm gì hả? Mới có hồi tối đó bây giờ lại dở giọng đó ra rồi...

Tư Cầu chắc lưỡi:

- Khổ quá, ai có dở giọng gì ra đâu! Thì có cái gì nói

phút ra coi được hông! Thiệt đàn bà con gái hể rờ tới là hay rắc rối tổ mẹ!

- Thì ai biểu rờ tới rồi kêu!

Nói tới đó Phấn lấy tay quệt mạnh chùi nước mắt, nhưng rồi lại mếu máo:

- Tui biết mà! Anh làm bộ vậy chứ có thương yêu gì tui đâu.. Bây giờ dĩ lỡ ra rồi, có sao đi nữa tui cũng phải ráng chịu.

Tư Cầu dậm chân, chắc lưỡi:

- Trời thần ơi! Thì ai có làm gì đâu mà kể lể khóc than hồng biết. Em sao kỳ quá Phấn à!

- Ủ, tui kỳ...

- Em cứ vậy hoài! Có cái gì thì em cứ nói thẳng bạch tuột ra cho anh nghe, chứ em cứ lắt léo quanh co như vậy, bà nội ai cũng không biết đường đâu mà rờ nữa!

- Thì còn chuyện gì nữa! Thằng Năm Sún đó chứ ai!

Tư Cầu chồm dậy:

- Sao? Bộ thằng ôn hoàng dịch lệ đó đi mét hả?

Phấn kéo tay nó ngồi xuống lại:

- Hồng phải vậy đâu. Để thùng thỉnh em nói hết đầu

đuôi cho anh nghe.

- Chờ nó không đi mét... ờ mà phải, nếu nó đi học lại trong nhà thì tụi mình đã có chuyện lôi thôi rồi chớ đâu êm ru bà rù như vậy!...Vậy chớ thằng bà vật đó còn lộn xộn gì nữa đó?

- Thì yên một chút để người ta nói, chớ chưa gì anh hót hót vậy rồi làm sao em nói được.

- Ừ phải.

- Thằng Năm Sún đòi tiền nữa đó!

Tư Cầu trợn mắt:

- Em nói thiệt hay nói chơi đó?

- Bộ giờ giấc này người ta ở không sao mà qua đây giỡn chớ?

- Ừ... mà em có đưa tiền thêm hông?

- Hồng có sao được?

Tư Cầu tức mình đập tay mạnh xuống nóp:

- Đưa tiền cho nó chi vậy? Thiệt ngu quá mà!

- Ngu, ngu! Anh cái gì cũng nói giỏi hết! Phải hồi nãy em chỉ nó qua anh để coi anh tính làm sao?

- Nó mà vác mặt qua đây thì bà hú nó!

Phấn cười mỉm:

- Giỏi!... Rồi nó về nó mệt thì bà cứu cùi mình!

Tư Cầu đuối lý xuống nước:

- Vậy chớ em đưa thêm cho nó bao nhiêu nữa? Nó có đòi bao nhiêu hông?

- Đòi thì nó không dám đòi nhưng nó chỉ xin mình cho nó mượn đỡ vậy thôi.

Phấn kể lại chuyện làm tiền của thằng Năm Sún cho Tư Cầu nghe hết đầu đuôi rồi nói tiếp:

- Nó nói vậy, tuy mình cũng tức càn hông nhưng cũng đành bóp bụng lòi tiền ra...

Tư Cầu chặn hỏi:

- Bộ em cho nó đủ ba cắc hả!

- Chớ bao nhiêu bây giờ?

- Sao không bớt lại đưa cho nó một hai cắc gì đó hông được sao?

- Cũng nói giỏi nữa! Làm tài khôn hoài...

- Nói vậy thằng ôn dịch đó đòi đủ ba cắc hả?

- Hồng đòi mớ xì gì hết, nhưng mình phải đưa ra cho vậy đó!

Tư Cầu ngồi yên một hồi rồi hỏi:

- Vậy nó được mọi nó đòi hoài rồi tiền đâu mà đưa cho nó?

Phấn chắc lưỡi:

- Bởi vậy nên người ta mới qua hỏi coi anh tính sao đây?

Tư Cầu lúng túng rồi gất gỏng:

- Tính, tính cái gì nữa bây giờ?

Phấn thở dài:

- Thiệt qua bàn với anh mà anh nói ăn trét hết như vậy thì kể cũng như không!

Tư Cầu chống chế:

- Thì cũng để thùng thắng rồi tui mình liệu chứ, hồng lẽ để cho thắng trời đánh đó chơi cha vậy hoài sao!

- Hứ! Việc đến bên đít rồi mà cứ thùng thắng hoài... Mọi mớ nó ra nẹo tiền nữa rồi mới tính sao?... Anh cái gì cũng không ngờ hết... Cái gì cũng đợi người ta dưng tới miệng hết!

Tư Cầu tìm cách nói lảng ra:

- Ừ cái thằng vạch lỗ chó nhìn bây một chút đã sướng con mắt mà còn có tiền xài nữa há!

- Nói bây nà!

Tư Cầu được trớn cười ha hả rồi với tay ôm lấy vai Phấn. Cô ta gạt phăng anh ta ra, cự nự:

- Thôi đi, đồ quỷ nà! Hồng lo tính toán gì hết cứ lo giỡn hoài.

Tư Cầu cụt hứng rút tay lại:

- Ừ thì tính... Mà tính cái gì bây giờ hả?

- Mèn đét ời! Tự nãy giờ nói muốn rã hơi mà bây giờ lại hỏi tính cái gì! Thì tính cái vụ thằng Năm Sún nợ tiền chó tính cái gì nữa!

- Ờ phải! Mình phải làm sao cho nó hết đòi tiền nữa...

Phấn gạt đầu và nhìn chằm chằm vào nó:

- Phải! rồi sao nữa?

Tư Cầu ngồi thờ người ra một hồi rồi lăm bắm:

- Tính làm sao... không cho tiền thì nó mét, mà cho tiền thì nó đòi... Được rồi (đến đây nó nói lớn) để anh đón đường làm bộ hâm he cho nó ngán, hay đập đại mẹ

nó một trận thì nó tổn đến già chớ gì!

Phấn xua tay:

- Thôi đi ông nội ơi! Ông làm vậy thì chẳng khác nào xúi cho nó đi mét cho mau để rồi tụi mình chết cả đám hả!

Tư Cầu gãi đầu:

- Chà điệu này khó quá ta! Vậy chớ em hông có tính cách nào khác được sao?

- Nếu có cách khác thì người ta chẳng qua đây làm gì cho mệt xác!

- Ờ phải... Mình phải nghĩ cách gì để cho thằng Năm Sún hết dám hé miệng được nữa... Nó nhìn lên mình... rồi nó nọ tiền...

Nói đến đó, Tư Cầu như chợt nghĩ ra điều gì, vỗ tay xuống đệm một cái bốp rồi nói lớn:

- Phen này chết bà thằng Năm Sún rồi!

Phấn ngạc nhiên hỏi:

- Sao mà chết? Nói ầu hoài...

Tư Cầu lên mặt:

- Hồng biết đánh gì hết cũng la người ta nói ầu!

Phấn xích lại gần anh ta ngọt ngào hỏi:

- Vậy chớ anh tính làm sao, anh hồng nói rõ cho em nghe với!

Tư Cầu cười mũi:

- Dễ ợt! Hồi đó nó nhìn lén được tội mình nên nó mới kiếm chuyện làm khó dễ, bây giờ tội mình phải kiếm cách làm cho nó nhập phe tội mình thì nó cam hòng lại liền...

Phấn ngẫm nghĩ một hồi nhưng không hiểu Tư Cầu tính toán cái gì, nên tức hỏi lại:

- Cái gì mà nói nhập phe, nhập bọn lung tung ở trong đó?

Tư Cầu nhìn cô ta với nửa con mắt:

- Con này sao nó bự hết chỗ nói! Đây nè, vảnh lỗ tai lên nghe người ta nói đây: mình phải dụ khị sao cho thằng Năm Sún làm y như cái cảnh của tội mình... Mình phải «bắt cặp» cho nó, rồi đợi chừng nào nó «ăn câu» mình nhảy ra bắt tại trận... Như vậy, ông cố nó sống dậy biểu mét nó cũng hết dám hó hé, và tởn đến già không dám đụng chạm gì tới hai đứa mình nữa! Thiệt là khỏe ru.

Phấn vẫn còn hoài nghi:

- Em với anh thì bắt cặp được chớ thằng Năm còn mũi dãi lòng thông mà bắt cặp cái nổi gì?... Mà bắt cặp nó với ai mới được chớ? Với nó còn con nít trên biết khổ khô gì?.. Như vậy làm sao nó biết «lẹo-tẹo» như tụi mình được mà bắt «tại trận»!

Tư Cầu chăm rãi trả lời:

- Ấy, em đừng có lo... Cha, hôm nay không biết Ông gì ứng mà mình nghĩ cái kế này hay quá trời!.. Nó không có cặp thì mình kiếm cặp cho nó, thiếu gì!.. Nó không biết lẹo tẹo thì mình chỉ bảo cho nó!.. Ồi cái thằng quý đó mà mấy hồi!

Phấn véo nó một cái lên vai:

- Bậy nà anh!... Mà bộ anh tính làm thiệt sao chớ?

- Ê, em làm ơn coi kỹ cái mặt thằng này có phải nói giỡn không chớ!

Thấy bộ điệu Tư Cầu, Phấn bắt tức cười, nhưng thích chí. Cô ta ghệt đầu Tư Cầu xuống hôn một cái “chót” lên má rồi nói:

- Cha, bảnh quá ta! Mà anh tính bắt cặp nó với ai?... Anh liệu mà làm chớ cái vụ này không phải dễ nghe hông!... Anh để ạch đợi rồi đổ bể tùm lum lên hết thì tụi mình chỉ có nước độn thổ đa!

- Biết mà!... Bắt cặp với ai hả? Ồi thiếu gì: con Bông,

con Trọn, con Lài.. hằng hà sa số... con nào mà hồng được... Ừ thôi mình lựa con Bông đi! Nó ở gần nhà em đó và cũng thấy thương cặp bè cặp bạn bên thằng Năm Sún lắm. Đúng rồi... Để cho hai đứa chết luôn!

o O o

Phấn vừa lấy cái dá quơ đảo nồi chè vừa hỏi con Bông:

- Ăn thêm một chén nữa đi em!

- Thôi no quá chị à.

- Mới có ba chén mà no cái gì.

- Ừa, hồng mấy no nhưng ngán lắm!

Thằng Năm Sún chen vô:

- Ai ngán để đó tui bao hết cho.

Tư Cầu buông chén xuống cười nói:

- Tao cũng chạy luôn. Thôi mầy rán bao chót đi Năm, chớ còn không mấy chút mà đem đổ tội chết.

Con Bông đứng dậy, lấy cái khăn vắn đội lên đầu:

- Thôi tui đi dìa ghen!

Thằng Năm Sún vội vã húp sột sột cho hết chén chè rồi lúng búng nói:

- Đợi tao với mày!.. Dìa gì mà mới chùng này mà dìa. Ở chơi một chút mát mát trời đi hồng được sao?

Phấn cũng xen vô:

- Ở, ở ngoài này chơi một chút nữa em. Gấp gì mà gấp quá vậy hồng biết!

Tư Cầu cũng nói thêm:

- Tụi bây ở ngoài này chơi, chớ trời nắng chang chang như vậy lội xình lội nước về tới trồng một hủ hòng chết. Ừ, hay tụi bây có đũa nào buồn ngủ lấy chiếc nóp dư kia trải ở bóng mát sau hè mà nằm, rồi chiều sẵn tao chống xuống về nhà lấy thêm lúa, tụi bây có giang luôn.

Năm Sún hấp tấp trả lời:

- Ừ phải. Ở đây chiều về luôn Bông à! Chớ bây giờ quất một bụng chè rồi lội dìa trồng giữa cái nắng này mệt quá..

Con Bông còn ngần ngại:

- Ừ thì cũng được. Nhưng còn ba con heo ở nhà ai cho nó ăn?

- Ồi hơi sức nào lo. Em mày cả đàn cả lũ đó chẳng lẽ tụi nó để cho heo chết đói hay sao mà sợ!

- Nhưng tui còn mắc xác chuối để sẵn cho heo ăn nữa...

Năm Sún mau miệng đánh tan sự thắc mắc ấy:

- Để đó tao bao hết! Chiều dìa mày cứ để nguyên đó cho tao. Hai ba cây chuối gì tao cũng lãnh hết.

Rồi nó day qua Tư Cầu:

- À anh Tư, chút nữa ra thăm hầm coi có được con cá lóc nào bự bự hông. Tụi mình đem lên đắp đất nướng trui làm một bữa no nê coi!

Tư Cầu cười:

- Được rồi!... Mà mới ăn chè còn tới cổ họng đó lại đã đòi ăn nữa, bụng dạ đâu mà chứa cho hết hả mày?

Năm Sún cười hề hề:

- Thì người ta nói một chút nữa chớ bộ liền bây giờ sao! À bữa nào có gài được quốc cho tui một con nghen anh Tư!

- Được rồi.. Thiệt tao cũng chạy mầy luôn! Thôi tao đi ngã lưng một chút đây. Ăn chè no rồi gặp thứ gió hiu hiu này thiệt nhướng mắt hết nổi!

- Tui cũng vậy.

Rồi nó kêu con Bông:

- Ở lợi chơi nghen Bông! Chiều mình quá giang anh

Tư đây dì luôn phải khoẻ ru hông!

Phấn nghe vậy cũng chêm thêm:

- Lâu lâu ra chơi một bữa thì gấp gì mà dì vậy!

Con Bông do dự một hồi rồi lột khăn đội trên đầu xuống:

- Ừa... thôi kệ ở đây chơi đợi xế xế trời dì trông cũng được... Cha, tui dì trẻ chắc bà già ở nhà chửi tắt bếp!

Thàng Năm Sún chen vô pha trò:

- Ối mình không có trông bà chửi mình có nghe đâu mà lo! Mà bà chửi mỗi miệng rồi bà cũng nín chớ gì!

Con Bông háy dài một cái:

- Hứ, nói như vậy hết chuyện!

Đến đây Phấn thấy cần phải chen vô:

- Thôi đi hai đứa bây!... Năm à, em đi lấy chiếc đệm dư bó dựng trong góc kia, rồi đem ra trải phía bóng mát sau hè. Hai đứa bay ra trấn ở đó đi.

Thằng Năm Sún vừa dợm đi lấy đệm bỗng đứng sựng lại hỏi vặn:

- Đuổi tui tui ra sau hè để chỗ này cho hai ông bà hú hí với nhau chắc?

Phấn chưa kịp mở miệng trả lời thì Tư Cầu đã vọt nói:

- Vậy chớ sao mậy! Cái đó chú em mầy dư biết mà!

Năm Sún gục gặt đầu:

- Cha, nói nghe ngon lành quá ta!

Tư Cầu cười nói tiếp:

- Thì tui tao ở trong này, hai đứa bây ở ngoài , đứa nào cặp nấy còn kêu trời kêu đất gì nữa mậy?

Tư Cầu vừa nói vừa liếc Phấn. Cô này đứng im mồm mỉm cười.

Năm Sún nghe Tư Cầu nói vậy kêu con Bông:

- Ê Bông! Mầy nghe anh Tư nói không? Ảnh bắt cặp tao với mầy đó.

Con Bông mắt cở nạt ngang:

- Đồ quỷ nà! Nói tầm bậy tầm bạ mà nghe được!

Tư Cầu lại xía vô:

- Tầm phải chớ tầm bậy gì! Làm bộ mại hơi hoài!

- À Bông, năm nay mấy tuổi hả?

- Hồng biết!

Thằng Năm Sún nghe vậy trả lời:

- Tết này nó mười bốn tuổi chớ phải ít ỏi gì sao!

Tư Cầu nhìn con Bông từ đầu đến chân:

- Hèn chi coi lớn xộn!... Cái cỡ này muốn chồng hồi nào hồng biết đa!

Con Bông đỏ mặt chạy lại thụi liên hồi vào lưng anh ta:

- Ôn dịch vật anh này!... Lớn đầu mà nói bậy hoài hủy hê!

- Ý con này, bộ nó nói giỡn với nó sao chớ! Đây nè Bông: sang năm tao với chị Phấn cũng tính lấy nhau đó. Mày với thằng Năm lo trước đi thì vừa.

- Thôi đi anh! Nói bá láp bá xàm hoài! Anh nói vậy tui không thèm ra với thằng Sún đâu.

Tư Cầu làm bộ xuống nước:

- Thôi mà mắc cỡ gì hồng biết: Ra ngoài đi em. Thì

cũng như mình chơi cất nhà chòi rồi chia đũa làm vợ đũa làm chồng vậy mà. Nhưng tao với chị Phấn, vợ chồng thiệt còn hai đũa bầy vợ chồng giả...

Thằng Năm Sún lại xía vô:

- Cha khôn quá há! Anh thứ thiệt còn tui thứ giả há!

Tư Cầu nháy nháy nó và cười rộ.

Từ nãy giờ ngồi im trên nóp, Phấn đợi lúc này mới lên tiếng.

- Thôi Năm ơi, hơi sức đâu mà nghe ảnh hồng biết... Đem đệm ra hè trái đi em.

Rồi day qua con Bông, Phấn nói xuôi:

- Thằng Năm nó trái sẵn đệm đó, em ra ngoài nghỉ lưng một chút chớ tội tình gì mà cứ đứng như trời trồng hoài vậy... Qua cũng nằm ngủ một chút đây. Ra ngoài đi em.

Thằng Năm Sún vừa xách đệm đi ra sau hè vừa ngoắt con Bông:

- Ra đây Bông! Để hai ông bà ở trông người ta tù ti tú ti với nhau... Bộ mày tính ở đây phá đám sao chớ?

Con Bông ngần ngừ... rồi bước theo sau:

- Ừa để tui ra ngoài ngồi chơi cho mát, cho có bạn với anh. Xê xể một chút địa nhen!

- Ừ phải đa.

Đoạn hai đứa nó kéo nhau ra sau hè chòi...

o O o

... **7**ư Cầu đến ngồi bên cạnh Phấn:

- Thì xong xuôi y như kế tụi mình bàn nhưng chưa biết màn sau thế nào...

Phấn cười nói:

- Thiệt hồi nãy nghe lỏm anh nói phách với thằng Năm Sún tức cười muốn bể bụng!

Tư Cầu xén lên:

- Ấy, thì người ta cũng học mót ở sách của em đó!

- Học cái khỉ gió chớ học gì kỳ vậy! Anh thiệt còn hơn quỉ chùa...

Tư Cầu xích lại ôm siết lấy cô ta:

- Thôi chớ bộ tính ngồi nói chuyện khan hoài sao!... Tụi mình phải đi trước chớ!

Phấn xô anh ta ra:

- Đồ mắc dịch nà! Kỳ quá!

- Đó coi lạ không! Con này thiệt rắc rối, sao hôm trước hồng làm ơn «kỳ» dùm một chút cho người ta nhờ!

Phấn véo bắp vế Tư Cầu một cái làm anh ta nháy nhồm. Anh ta như tức giận chồm tới lấy hai tay xốc nách Phấn kèm ghệt xuống dưới nóp, kê miệng cắn một bên mép áo của cô ta rồi lắc đầu giựt mạnh hàng núp bóp...

Ở phía sau hè chòi thẳng Năm Sún nghe rột rết bên trong vội lom khom đi lại bên vách rơm. Một lát nó lại lom khom lùi trở ra thì thăm với con Bông đang ngồi dựa ngửa trên đệm:

- Ê, hai ống bả ở trống cụp lạc dữ lắm nghen!

Con Bông nhường mắt:

- Cụp lạc cái gì mà dữ!

- Thì mày vô trống ngó coi thì biết. Mà đi nhè nhẹ cho khéo hồng thôi động ổ hết nghen!

Con Bông ngần ngừ một hồi, ngó quanh ngó quất thấy đồng trống quanh hiu, trời mưa nắng đứng gió gây gây nóng, mùi cỏ rơm bốc dậy hơi hăng nồng... Nó lấy tay nắm hai vạt áo quạt quạt vài cái rồi thủng thỉnh đứng lên đi lại chỗ thẳng Năm Sún chỉ ban nãy.

Con Bông nhìn một hồi rồi ngoe nguẩy bỏ chạy ra đến ngòi phịch xuống đê và cúi gằm mặt xuống. Nó lại cầm lấy hai vạt áo quạt lia một hồi...

Thằng Năm Sún ngồi xích lại và lấy tay lắc vai nó hỏi:

- Mùi quá Bông há!

Con Bông hất tay nó xuống:

- Hứ, kỳ thấy mờ!

Nói xong nó lại cúi gằm mặt xuống một tay vói nhỏ mấy cọng cỏ cú mọc sát dưới nền đất dẽ khô...

Năm Sún đưa tay chụp lấy bàn tay đó... mấy cọng cỏ từ từ được buông rơi xuống đất...

... Tư Cầu đã lên ra phía sau hè tự bao giờ. Anh ta mồm mĩm cười rồi làm bộ mặt nghiêm tăng hắng lên một tiếng thật to...

Con Bông và Năm Sún vội buông nhau ra...

Tư Cầu đứng chống nạnh cười đắc ý rồi gật gù nói trống:

- Cha, mùi tận mạng há!

Con Bông mắc cỡ đỏ mặt tía tai đứng loay quay một hồi rồi chạy vụt vô phía trong chòi, chỉ còn thằng Năm Sún đứng xớ rớ ở đó.

Nó lên tiếng để đánh trống lảng:

- Thiệt anh làm người ta hết hồn... (rồi rụt rè tiếp theo)... mà anh làm gì ra... còn phá đám tui vậy anh Tư! Thiệt anh hết chỗ chơi rồi, chửi cha tui không giận chớ anh làm mừng đó... kệt quá mà!

Tư Cầu cười mũi:

- Vậy hả? Bây giờ mày mới biết tức hả? Vậy chớ hôm trước thằng nào đi phá đám tao đó chớ!

- Thì giỡn chơi một chút chớ phá đám cái gì mà anh nói?

Tư Cầu bước lại gần nó:

- Bây giờ mày nói nghe ngon ơ hà! Phải bữa hôm mày làm vang làm phước mở miệng như vậy cho tao nghe!... Còn bày đặt hăm đi mét, rồi ra nọ tiền con Phấn nữa...

Năm Sún thấy Tư Cầu đi cái nước đó biết anh ta muốn trả đũa, nên bỏ nhỏ:

- Thôi mà, chuyện cũ rích đó nhắc làm gì hông biết.. Mà ai đi mét chớ... Bà bắt thằng nào đi mét đó!.. Còn tui có đi nọ tiền nọ bạc gì đâu mà anh đổ thừa. Chị Phấn chỉ thương tui, chỉ cho chớ tui có đòi hỏi nào đâu!

Thôi, thôi, mày có đòi hay không thì mày biết. Nhưng chuyện này hết rồi nghen bồ... (Nói đến đây Tư Cầu nhìn thẳng vào mặt Năm Sún gần từng tiếng). Từ

rày sắp lên mà mầy còn làng chàng nữa tao vô trổng tao mét với tía mầy thì mầy thất hòng đa.

Thằng Năm Sún đâm tức:

- Cha. tính khôn quá tổ mẹ người ta há! Xúi biểu đã rồi bây giờ hăm mét người ta hả?.. Mới có một chút xúi đó chớ phải nhiều nhồi gì đâu...

- Một chút đó cũng đủ nức dít rồi em à! Hồng phải một mình mầy thôi, mà còn con Bông nữa!

Đến đây Tư Cầu thấy cần phải an ủi nó đôi chút:

- Nhưng tao nói vậy chớ cái thứ tao đâu có thêm chơi điệu đó mậy! Thôi bây giờ tao với mầy có bồ có bít hết tui mình một phe hồng có thằng nào được lộn xộn xỉa ra thọc vô chuyện của thằng khác nữa ghen mậy!

Năm Sún trả lời yếu xìu:

- Ủa... vậy cũng được. Mà anh chơi cái điệu này gác tui quá!

- Thôi bỏ qua hết... trời cũng hơi xế rồi, mầy với con Bông có dìa trổng không xuống xuống tao đưa dìa luôn thể.

Thằng Năm Sún «ừa» buông xụi một tiếng rồi ngoái cổ kêu con Bông:

- Đi dìa luôn đi Bông!

Con Bông chẳng nói chẳng rằng cúi đầu đi một mạch xuống mé giếng, bước xuống xuống ngồi trước.

Phấn chạy theo nói với:

- Bữa nào rảnh ra chơi nghen Bông!

- Ờ...

Con Bông trả lời trong họng như vậy rồi không biết làm gì nó lấy tay khuấy khuấy nước lên be xuống.

Tư Cầu và Năm Sún nối bước nhau nhảy xuống, rồi đưa mũi đưa lái cầm sào chống xuống đi...

o O o

7 ròi sập tối Tư Cầu ở trong nhà ra tới. Anh ta tấp xuống ghé lại chòi Phấn rồi hỏi hỏi đi lên.

Phấn đang nằm trèo chân trên nóp nghe động ngoái cổ nhìn ra phía cửa chòi:

- Ủa sao ra sớm vậy anh Tư?

Tư Cầu cười đáp:

- Ừ hổng biết sao bây giờ anh muốn ở riết trong này...

- Thôi đừng nói dóc tía non!

Tuy nói vậy chứ Phấn cũng thấy sung sướng trong lòng.

Tư Cầu nhìn ngọn đèn rồi hỏi:

- Ủa bữa nay có dầu đốt rồi hả?

- Ừ, mới dìu lấy hồi sáng, rồi tiện thể mua đường nấu chè ăn hồi trưa đó mà!

Nhìn cây đèn chực vệt Tư Cầu bắt nhớ đến cây rọi mù-u đêm nào, và tự nhiên anh ta mỉm cười...

Phấn chợt hỏi:

- Sao cái chuyện hồi trưa có ăn thua gì không?

Tư Cầu cười hả hê:

- Đừng có lo! Từ rày sắp lên mình nắm chắc nó rồi, ông nội nó bây giờ cũng không dám hó hé một lời nữa!

Phấn ngồi suy nghĩ một chập rồi nói:

- Kể như vậy cũng êm một bề rồi, nhưng chuyện của hai đứa mình còn chông chênh quá anh Tư à!

Tư Cầu ngạc nhiên hỏi:

- Sao?... Cái gì nữa đó? Êm rồi mà!

Phấn xì một tiếng:

- Êm, êm! Không có thằng Năm Sún này thì rồi còn Thằng Năm Sún khác. Lâu ngày chầy tháng thế nào mà không có thằng khác, con khác biết được. Anh thiệt không biết lo xa cái gì hết ráo!

Tư Cầu bị Phấn «xạc» một hơi nên ngồi lặng thinh.

Phấn nói tiếp:

- Mà đâu phải chỉ có cái chuyện Năm Sún, Năm Sún không thôi đâu... Hai đứa mình gần gũi nhau tháng này qua tháng nọ thế nào cũng có bận... có chuyện.

Tư Cầu nhướn mắt hỏi:

- Chuyện gì nữa?... Hồng biết sao hể mở miệng ra là có chuyện, có chuyện hoài hủ vậy hả?

- Hồng biết cái gì hết thì để cho người ta nói. Làm bộ tài khôn xía vô hoài! Còn chuyện gì nữa, tui mình lẹo tẹo với nhau riết rồi cũng có ngày dính chó bộ chơi sao!

Tư Cầu quay đầu lại:

- Dính cái gì?

Phấn thở dài chán nản:

- Còn dính cái gì nữa... Người ta nói vậy mà cũng hồng biết. Thiệt nhiều lúc thấy rầu anh quá! Bộ anh

không lo có ngày... không lo em... mang bụng hả?

Tư Cầu nháy nhồm:

- Mang bụng gì?

- Còn mang bụng gì nữa! Rủi em... có chữa rồi làm sao?

Tư Cầu hỏi dồn:

- Bộ có rồi hả? Bậy nà, mới có chút... mà có gì ngang xương vậy?

Phấn bắt tức cười:

- Còn một chút một xíu gì nữa! Tới chừng nó có, nửa chút bây giờ cũng có chứ đừng nói thứ... làm hà rầm như tụi mình!

Tư Cầu vẫn không yên tâm:

- Sao? Thì nói phứt ra coi có hay không, Chớ cái gì mà lằng nhằng ai hiểu nổi!

Phấn làm bộ xằng giọng:

- Chưa có, chưa có! Cha, như vậy chắc anh chịu lắm à!... Chưa có chớ không phải hổng có ngen!

Tư Cầu thở «khì» ra một tiếng:

- Vậy mà làm người ta hết hồn hết vía!

- Khoan mừng đã! Em nói chưa có vì hổng biết... nó đã có hay chưa. Có, tới... kỳ rồi mới biết... Mà em hỏi dò người lớn họ nói em lo quá anh à!

Tư Cầu làm bộ tỉnh:

- Lo cái gì mà lo hổng biết!

- Nói như anh vậy hết chuyện! Rủi nó có bắt tử rồi thì có nước độn thổ! Về trong xóm nghe nói có gà gáy tối, chắc có đứa chữa hoang quá anh à!

- Ôi hơi sức đâu mà đi tin mấy con gà! Mà nếu gà gáy tối con gái có chữa hoang, thì chắc là đứa nào đó, chó bộ em sao?

- Hay dữ hôn! Cả xóm chỉ có tụi mình lộn xộn đây chứ còn có đứa nào nữa!

Tư Cầu ngồi làm thinh một hồi rồi ngáp ngừng lên tiếng:

- Ôi hơi sức nào em lo bá vợ vậy! Đâu có chắc gì... dính đâu mà sợ...

Phấn nói lấy:

- Ừ thì hổng lo, hổng lo! Để đến chừng cái bụng thè lè ra rồi mới lo hả?

Tư Cầu chắc lưỡi:.

- Chớ bây giờ tính cái gì nè?

Phấn chỉ cười nhạt.

Tư Cầu nhăn nhó:

- Thì em tính làm sao, em nói cho anh nghe coi!

Phấn ngồi tấn mần bẻ từ lỏng tay kêu rằng rắc rắc như không có việc gì xảy ra hết.

Tư Cầu bực bội, vò đầu bứt tóc, nện gót chân thành thịch dưới đất rồi đứng dậy bỏ đi về.

Nhưng đi được vài bước, không biết nghĩ sao, anh ta quay trở lại đến ngồi gần bên Phấn năn nỉ:

- Thôi mà, có cái gì thì em nói chớ cứ nín thinh như vậy ai biết đâu mà rờ!

Một hồi lâu Phấn mới hé miệng buông xỏng một câu:

- Sao hồng giới dĩa đi, còn vác cái mặt trở lại làm gì đó!

- Người ta chịu thua rồi mà cứ làm tới hoài!... Em còn tính gì hả em?

- Anh có thềm nghe đầu mà tính với toán!

Tư Cầu kề lỗ tai nhủi nhủi vào miệng nó, rồi nói:

- Thì nghe, nghe đây! Làm ơn nói dùm một cái coi, bà Cố, bà Hồng!

Phấn hết giận, mỉm cười gạt Tư Cầu ra:

- Giỏi lí lắc hoài!... Đây, anh nghe em nói nè: rủi mai mốt gì đây em có ghen rồi làm sao?

Tuy nãy giờ xấu mình xấu mẩy vì vấn đề «thai ghen» đó, mà nghe Phấn hỏi lại như vậy Tư Cầu cũng đâm bực:

- Thì em định thế nào anh theo thế nấy mà mà!

- Coi nói vậy sao được! Cái việc này là cái việc thành vợ thành chồng luôn cả hai đứa mình mà một mình em lo sao được.

Tư Cầu sửng sốt:

- Ủa cái gì mà thành vợ chồng vô đó nữa! Mới nói chuyện bầu bụng đây chưa xong, bây giờ còn xen thêm chuyện vợ chồng nữa! Cha, sao nôn quá vậy Phấn?

Phấn chòm, tới nói:

- Cũng cái giọng đó nữa hả? Chớ bộ anh tính hai đứa cứ ôm nhau ngủ đồng ngủ buội, nhủi lén, ngủ lút như

vầy hoài phải không?... Rồi tới chừng tui có bụng, tui kiểm kệt hốc nào đó để chui vô đẻ như nhó như heo vậy phải không? Còn anh, đến chừng đó anh tính phải đi đĩ chắc? Thiệt mà, cái thứ đàn ông bạc tình lắm mà!

Nói tới đó Phấn xụi xị khóc.

Tư Cầu lính quính nắm lấy tay cô ta vỗ về:

- Cái gì đâu mà em khóc! Thì chuyện đâu còn đó, bây giờ em biểu sao anh cũng nghe hết. Thiệt em nghĩ oan cho anh quá mà!

Phấn kéo vạt áo lên lau nước mắt:

- Tánh anh thì cứ vậy hoài! Phải nói hết hơi hết sức rồi anh mới chịu nghe.

Tư Cầu cười mỉm:

- Thì em cũng biết rõ tánh anh kỳ cục như vậy, hơi sức đâu em giận!... Sao em tính cái việc của tui mình như thế nào?

Phấn sịt mũi xong rồi đáp:

- Bây giờ mình phải phòng xa anh Tư à! Cái việc phá đám của thằng Năm Sún thiệt ra đâu có ăn nhằm gì, ở đời, mình còn gặp bao nhiêu chuyện rắc rối hơn đó nhiều nữa. Bởi vậy mình phải lo trước, và lo gộp luôn một cái cho nó êm hoài đi.

Tư Cầu cũng nói đưa hơi theo:

- Ừ phải đa!

- Vì vậy em tính nói với anh tốt hơn hết là anh về nói với hai bác trong nhà qua hỏi cưới em cho anh đi là xong chuyện.

Tư Cầu nhích người ra lạc giọng hỏi:

- Cưới hả?

- Thì thương yêu nhau rồi đi tới chỗ cưới nhau cho thành vợ thành chồng, chứ bộ anh tính tụi mình cứ mèo chuột bậy bạ với nhau như vậy cả đời được sao?

Tư Cầu gượng chống chế:

- Nhưng để... thủng thỉnh mình cưới hổng được sao em?

Phần hơi bực trong mình. nhưng cũng ráng nói dịu:

- Nếu hai đứa mình chỉ thương yêu nhau trơn khơi khơi vậy thôi, thì để thủng thẳng đến năm nào cũng được, đằng này tụi mình đã tăng tụi với nhau rồi, thì để lâu... kẹt lắm anh à.

Tư Cầu ngần ngừ:

- Ờ, tính như vậy cũng phải, nhưng ngặt tía anh, ổng khó dàn trời mây, hổng biết ổng có chịu hông!

- Thì có ông nào mà dễ! Nhưng mình cũng phải nói cần đi chứ!... Hay anh sợ bác không cho thì anh cứ nói đại là anh đã... ở với em có bầu rồi...

Tư Cầu giãi bày:

- Ý hồng được đâu! Nói điếu đó ổng dám mần thật lắm chứ không phải chơi đùa!

- Bất quá ổng chửi mắng hay nện sơ sơ vậy, chứ hồng lẽ ổng neo nước sao mà anh sợ!

- Em đừng nói vậy hồng nên! Anh dư biết tánh ổng mà!

Phấn cau mặt:

- Cái gì cũng không được hết, bộ anh tính buông xuôi nữa phải hông?

Tư Cầu chắc lưỡi:

- Hồng phải vậy đâu mà! Thế nào rồi đâu để huren huren anh sẽ nói với ổng.

- Chuyện gặp như trời mà anh cứ huren huren hoài huren như vậy rồi tính làm sao cho được đây nè!

Tư Cầu hấp tấp nói:

- Được rồi để anh nói liền với ổng. Còn phần má anh thì dễ lắm...

- Vậy coi phải được hông!

Tư Cầu lắc đầu:

- Được hay không gì để sau này rồi biết, chớ anh tính hổng êm em à!

- Cái gì đó nữa hả?

- Còn có nhiều cái khó nữa chớ phải trơn tru như em tưởng sao!

Phấn buông thở:

- Có chuyện hoài! Vậy chớ cái gì đó nữa?

- Anh Ba anh, ảnh lớn chồng ngồng đó mà chưa có vợ, còn anh là phận em của ảnh, anh lấy vợ trước coi sao được?

- Cái gì mà hổng được. Trong làng mình thiếu gì người cưới vợ lấy chồng trước anh, trước chị của họ.

Tư Cầu ngập ngừng nói:

- Đã đành vậy rồi, nhưng... ông già anh ổng khó lắm chớ không phải như người ta đâu?... Cái gì đối với người ta cũng dễ ợt hết, còn đối với mình thì... khó nuốt trôi lắm em à!

Phấn cự nự:

- Cái gì mà dễ với khó! Dễ hay khó gì cũng do mình tuốt hết. Anh mà cứ lòi thoi riết rồi cái gì cũng ăn trót hết. Em nói vậy để rồi coi trúng hết chớ không sai đâu?

Tư Cầu chống chế:

- Thì để rồi anh cũng ráng nói với ông già... Nhưng còn nhiều cái kẹt nữa chớ phải hết sao...

- Còn cái gì nữa hả?

- Còn cái chuyện tiền bạc nữa.

- Cái gì mà có tiền bạc xen vô nữa đó?

- Khó lắm em à, nhà anh mấy năm nay túng lắm. Ông già ổng tính cưới vợ cho anh Ba mà chạy hổng nổi tiền nữa. Đó em coi, như vậy thì tụi mình cũng chịu chết luôn... mà còn cái này nữa cũng kẹt lắm anh nói ra thì em đừng có phiền ghen!

Phần sốt ruột:

- Thì cái gì anh nói tuốt luốt ra hết coi có được hông!

Tư Cầu do dự:

- Bên anh thì nghèo mạt rệp, còn bên em thì bề gì cũng khá giả hơn... Bác gái ở bên cũng hơi... khó khó, bác chỉ có em là con gái, thế nào bác hổng làm eo làm xách này nọ... Như vậy bên anh chắc theo hổng kịp đâu.

Phần cúi đầu ngẫm nghĩ một hồi rồi nói:

- Kể ra cái đó cũng hơi khó thiệt. Nhưng anh đừng có lo, em đã có cách lo liệu làm sao yên về mặt đó cho anh thì thôi. Còn anh, anh phải ráng lo phần bên anh đã nhen!

Tư Cầu quả quyết một cách... yếu xìu:

- Thì... ráng lo mà! Nhưng anh cũng nói trước rằng ông già anh ổng khó lắm, anh nhiều lúc xấu mình, xấu mẩy với ổng chớ phải chơi đâu... Huống hồ gì chuyện «động trời» này... chắc ổng làm thít anh quá!

o O o

Hội cái chuyện «cưới xin» đó, Tư Cầu mất ngủ đến ba ngày, mà vẫn chưa dám đi về để thưa rõ đầu đuôi tự sự với tía nó...

Buổi chiều hôm đó, về đến nơi, Tư Cầu thấy tía anh ta còn ngồi bên mâm cơm. Anh ta tính đánh liều đến nói lại đầu đuôi câu chuyện của Phần và mình, rồi đó ra sao thì ra, chớ cứ nhấp nhồm như vậy hoài thật khó chịu.

Anh ta xúc lúa xong đem để dưới xuồng rồi cứ cà rà đi lên đi xuống từ dưới bếp lên nhà trên mà mắt cứ lăm lét nhìn về phía tía anh ta như rình cơ hội thuận tiện để thưa chuyện...

Má anh ta thấy vậy hỏi:

- Sao mầy lấy đủ lúa thóc gì chưa mà đứng xó rớ ở đó hoài vậy hả?

Tư Cầu trả lời buông thõng:

- Lấy đủ rồi!

- Coi kìa, lấy rồi sao không chịu về sớm trông nom ở trông, chớ bộ mầy tính bỏ phể hết hả?

Tư Cầu ngập ngừng:

- Bữa nay con lo cho ba con vịt xong xuôi hết rồi nên ở trong này chơi lâu lâu một chút...

Má anh ta gạt ngang:

- Thôi đi mầy! Tao chắc mầy có chuyện gì đây chớ chẳng không. Chuyện gì đó hả?

Tư Cầu dợm bỏ đi lên nhà trên:

- Đâu, có chuyện gì đâu má!

Má anh ta kêu lại:

- Tao để ra mầy mà tao hông biết sao! Tao đi guốc trong bụng mầy nữa... Chuyện gì đó mầy?

Tư Cầu lúng túng trả lời:

- Hồng có thiệt mà... Mà có thì phần má cũng dễ...

Má anh ta ngạc nhiên hỏi lại:

- Phần tao cái gì mà dễ với khó đó hả?

Tư Cầu thở dài:

- Dạ bị rắc rối đó mà con lo muốn chết đây nè...

- Đó, mầy coi tao nói đâu là có đó, vậy hồi nãy mầy cứ chối leo lẻo... Chuyện gì đó hả?

Tư Cầu do dự một lát rồi nói:

-... Dạ chuyện này là chuyện riêng, con tính nói với tía.

- Ý trời, sao mầy đại quá vậy! Mầy nói với tao trước để tao coi ra sao, chớ theo cái bộ điệu của mầy nãy giờ tao dư biết là mầy... ngán ổng lắm. Vậy mà còn làm bộ dẫu quanh hoài!

Tư Cầu gãi đầu gãi tai:

- Dạ, cái chuyện này khó nói quá!

Má anh ta nói lấy:

- Ở nếu mầy cứ nói «khó» thì thôi... Mầy giở lên nói thẳng với ổng đi!

- Dạ bị nó... kẹt quá má à!

- Quỷ thần thiên địa ơi! Thì mầy cứ nói huych tẹt ra cho tao nghe coi có được không! Nếu mầy sợ ổng thì để tao còn liệu mà nói lợi với ổng... Mầy cũng lớn đại rồi chớ bộ nhỏ nhít gì đâu mà để tao phải năn nỉ hoài với mầy vậy hả?

Rồi thím Hai như nói một mình:

- Cái này thì kỳ quá... Hổng biết thằng này nó muốn cái gì... Ờ, chắc phải rồi... (đến đây thím Hai kêu Tư Cầu)... có phải mầy mèo chuột với con nào rồi không? Cái điệu bộ mầy như vậy là đúng y như vậy chớ không sai chạy đi đâu nữa!

Tư Cầu ngạc nhiên hỏi lại:

- Ủa sao má biết tài vậy?

Thím Hai cười mũi:

- Hứ, tao để mầy ra mà tao hổng biết sao chớ! Vậy chớ mầy mèo chuột với con nào đó hả?

Tư Cầu do dự một hồi rồi nói:

- Chuyện đã lỡ rồi, má cũng biết vậy má đừng rầy con làm gì cho thêm mệt...

- Mà tao hỏi mầy mèo chuột với ai hả?

- Dạ, phải mèo chuột không thôi thì con hồng lo...

Thím Hai hỏi sảng:

- Mà với con nào đó hả?

- Dạ, với con... con này thì má cũng biết rồi...

- Coi kìa, con nào mà tao biết rồi hả thằng chúa ôn kia?

- Dạ... con Phấn bên bác Bảy đó má hồng biết sao.

Thím Hai dội ngược người ra:

- Ý trời, bộ mầy hết chuyện chơi rồi sao chứ? Con nhà người ta như vậy mà sao mầy dám rờ tới hả?

- Thì nó cũng như mình chứ bộ con rồng con phụng, con quan con quyền gì mà mình rờ tời hồng được má!

- Hứ, đến nước này mà mầy còn nói giỏi cái lỗ miệng! Con người ta là con nhà có gia thế, bề gì cũng thóc lúa đầy bồ, quần áo phủ phê, tiền bạc rủng rỉnh, chứ bộ như nhà mình vậy sao?

Tư Cầu Còn ráng cãi bướng:

- Thì nó cũng đi chăn vịt trong đồng như con vậy chứ bộ hơn gì sao?

- Mầy sao ngu quá, hổng biết thì hỏi tao nói cho mà nghe: con Phấn nó chặn vịt là để kiếm thêm vốn riêng vốn tư của nó... Chớ mầy không thấy nó có tiền riêng để cho bạc lúa góp đó sao.

Tư Cầu chưa chịu thua:

- Con cũng biết vậy chứ sao không. Con có nói với nó như vậy rồi chớ! Nhưng đâu có sao má... Tụi con thương nhau thiệt mà!

Nghe con trai nói vậy thím Hai như sực nhớ điều gì, hấp tấp hỏi:

- Mà hai đứa bây có... gì chưa? Tao chắc là chỉ mới... đá bóng đá gió vậy thôi phải không hả Cầu?

Tư Cầu ấp úng:

- Dạ... thì cũng có...

Thím Hai hỏi dồn tới:

- Có, mà có cái gì?

- Dạ tụi con thương nhau thiệt...

Thím Hai nổi dóa:

- Mầy thương hay không, thiệt hay giả thì thầy kê thằng cha mầy... Tao hỏi tụi bay đã... leo tẹo với nhau chưa? Mầy làm ơn làm phước nói cho tao nghe coi Cầu?

Tư Cầu vắn mình, vắn mấy một hồi rồi trả lời:

- Dạ, thì cũng có... Chút đỉnh...

Thím Hai châm bẩm:

- Chút đỉnh... là làm sao hả?

Tư Cầu trả lời vòng vo:

- Dạ, thì má cũng biết, tụi con thương yêu nhau cũng mới ràng ràng đây nè... Tụi con thương yêu nhau như vợ với chồng thì cái việc... tăng tụi ăn nằm với nhau... má nghĩ lại mà coi... làm sao tránh khỏi. Bởi vậy...

Thím Hai chặn ngang:

- Nghĩ cái thằng tía mày ở trên kia chớ nghĩ!... Mà... có rồi hả?

Tư Cầu thở dài, thú nhận:

- Dạ... Có rồi, dạ thiệt...

Thím Hai «hừ» một tiếng rồi rên rĩ:

- Trời đất, thánh thần ơi ngó xuống mà coi đây nè! Con cái gì nuôi cho nó lớn chần vần như vậy rồi nó không kể gì đến cha đến mẹ hết nè Trời!... Ờ thì thôi, tao hổng dám nói nữa, mày muốn tự tung tự hoành gì đó thì làm đi!

Tư Cầu năn nỉ:

- Má giận má nói vậy chứ tự nãy giờ con còn nán lại đây là để cho tía má hay, chứ bộ con dám dấu êm sao...

- Hứ, còn dấu với diêm gì nữa... Mầy làm tầy quây ra rồi mầy mới cho thẳng cha già với con mẹ già này hay hả! Sao mầy không đợi...

Nói đến đó, thím Hai như chợt nghĩ đến điều gì, thím nhìn chăm chăm vào mặt Tư Cầu hỏi:

- Bộ nó có ghen rồi hả?

Tư Cầu lắc đầu lia:

- Dạ không, chưa đâu...

- Sao mầy biết là không?

- Dạ thì nó nói vậy mình hay vậy... Nhưng nó nói thế nào rồi cũng có.

- Ý trời, sao lại thế nào rồi cũng có?

- Thì nó nói với con vậy con biết vậy, chứ thiệt tình con cũng không rành lắm. Và cũng vì vậy mà nó hối thúc con dì trong này để nói với tía má tính cho rồi cái chuyện vợ chồng của tụi con, chứ sợ để lâu ngày chầy tháng nó... tùm lum lên thì nguy lắm má à!

Thím Hai nhổ mạnh bả trầu:

- Đó mầy thấy không, ai biểu mầy làm ẩu rồi tía mầy hay được thể nào ổng cũng cho mầy nát xương!

Tư Cầu đành hạ giọng năn nỉ:

- Thôi bề gì cũng lỡ rồi má à! Trờì xui khiến cho con và con Phấn thương nhau thì bây giờ phải tính sao cho êm thấm... chắc má coi con Phấn cũng được chớ hả má?

Thím Hai hơi dịu giọng:

- Ừ, Con nhỏ coi cũng được!

Tư Cầu bọc theo:

- Con biết thế nào má cũng ưng ý mà!

Thím Hai thở dài:

- Tao thì đối với con cái đứa nào cũng vậy, tao cũng muốn cho tụi bây sớm nên vợ nên chồng hết thấy... Nhưng ngặt nỗi, nhà mình mấy năm nay chật vật lắm nên đành bóp bụng chịu... Đó mầy coi, riêng cho anh Ba mầy, tía mầy với tao cũng chấm sẵn mấy đám rồi nhưng rốt cuộc rồi cũng để trôi luôn... mình không làm sao đủ tiền để cho đồ cho đạc đăng gái và làm đám cưới được... ý là toàn những chỗ quen biết nhiều nên người ta cũng hiểu tình cảnh nhà mình và chỉ đòi cho đủ lễ một chút thôi, vậy mà tao với tía mầy cũng để cho trôi luôn...

Nghe thím Hai nói một thôi một hồi như vậy, Tư Cầu rầu rầu nét mặt:

- Vậy mình còn bày đặt đám cưới, đám hỏi làm gì cho nó thêm rắc rối vậy hả má?

- Cái thằng này nói như vậy mà nó nghe được chớ! Cái gì cũng phải có lẽ có nghi của nó! Chớ bộ mầy nói hể trai gái thương nhau rồi cứ dắt càn dắt đại dìa nhà như chó thág bậy vậy hả!... Mầy nói cái điệu đó tía mầy ổng nghe được ổng chửi cho thực sinh đa! Với lại tía mầy cũng ngật lăm: đã nghèo mặt rệp mà cái gì ổng cũng không muốn chịu thua ai hết. Bị vậy mà mấy lần hỏi vợ cho anh Ba mầy cũng đều ăn trét hết, bây giờ lại tới chuyện của mầy nữa, thiệt tao hết biết tính làm sao!

Tư Cầu thở than:

- Nếu vậy thì chuyện của con với con Phấn cũng ăn trót luôn sao hả má?

Thím Hai khuyên lơn:

- Thôi Cầu à, mầy cũng còn nhỏ chớ bộ già xòm gì mà phải sợ ế vợ... không được con này thì để thủng thỉnh má chấm chỗ khác cho... thiếu gì chớ hết đâu mà sợ!

- Nhưng con với con Phấn thương nhau mà má! Nó có nói với con: bên nhà mình đừng lo gì cái khoản đám cưới đám hỏi hết. Chỉ làm cho lấy có vậy thôi...

Thím Hai chận ngang:

- Nó nói vậy sao mà mầy tin được hổng biết... Mà làm lấy có sao được, tía của mầy ởng đâu có chịu vậy. Còn có bà con bên nội bên ngoại, hàng xóm láng giềng nữa chứ!

- Sao kỳ vậy má? Cưới vợ là cưới vợ cho con chứ bộ cưới cho cô bác, bà con hàng xóm sao mà mình phải lo như vậy!

Thím Hai «xì» một tiếng:

- Nói như mầy vậy thì hết chuyện rồi... Bộ mầy ở một mình mầy được chứ hổng cần bà con lối xóm gì hết sao?... Mầy mà nói cái điệu đó thì già đời mầy chần vẹt ở giữa đồng đó mầy à!

- Con đâu có ngán cái chuyện đó má! Nhưng kẹt một cái là con lỡ thương con Phấn thiệt rồi...

- Thì nếu «lỡ thương» thì mầy phải ráng lo... Mày bày đặt thương với yêu gì mà hổng biết... Thiệt đời bây giờ con nít thành tinh thành quỷ hết... mầy coi tao với tía mầy hồi đó có thương yêu nhau gì đâu mà cũng ăn ở với nhau hai ba chục năm trời nay...

Nói tới đó, thím Hai có vẻ cảm động. Thấy vậy Tư Cầu «tấn công» thêm:

- Làm sao mà cũng ráng lo dùm con cho sớm chứ để lâu ngày rủi con Phấn có xảy ra điều gì thì khó lòng lắm

má à!.... Má lên nói liền bây giờ được hông má! Chớ con Phấn nó hối thúc con mấy bữa rày thiếu điều ê mình ê mấy hết!

- Thì mầy muốn gấp, mầy vô trổng nói đại với nó là mầy đã nói với tía mầy rồi và ổng hông chịu...

Tư Cầu dầy nầy:

- Ý hông được đâu, con nầy nó khôn lắm. Con dấu với nó hông nổi đâu!

Thím Hai thấy điệu bộ Tư Cầu như vậy cũng bắt phì cười:

- Cái mừng nầy thì trời cản bây giờ mầy cũng bị cản xỏ mũi. Để tao nói rồi mầy coi có hông!

Tư Cầu chống chế:

- Má nói vậy chớ con đâu có nổi tệ quá.

- Thế để rồi coi, tao lớn từng tuổi nầy mà tao hông biết sao mầy! Thôi mầy vô trổng đi, có cái gì tao kêu em mầy nó vô cho hay sau...

Thím Hai khẽ thở dài nhìn Tư Cầu lên đi ra cửa sau để lấy xuồng...

... Tư Cầu nhổ sào chống xuồng đi chậm chậm về trong chòi.

Bầy đom đóm nhấp nháy trên hàng bàn dọc theo mé rạch như những chòm sao bị vướng trên cành cây... Ánh sáng của những con đom đóm đó lập loè trong đêm như những tia hy vọng sáng lên rồi lại tắt, và cứ thế mà sáng, tắt trong màn tối đen dày đặc của cuộc đời...

Tư Cầu tăng hăng mấy tiếng định bụng sẽ ca chơi vài câu vọng cổ «ruột» của mình. Nhưng sao hôm nay giọng tiếng gì cũng đậm hơi hết làm anh ta không xuống tới nổi chữ «xề».

Anh ta nghĩ tới Phấn và bỗng nhiên thấy mất hứng thú không muốn về gấp trong chòi như mọi khi. Anh ta ước gì con rạch này kéo dài vô tận để không bao giờ mình chống xuống vào tới trong ngọn hết!...

Về đến ngang chòi của Phấn, Tư Cầu tính đi êm luôn chớ không dám ghé lại, nhưng vô ích!

Phấn, ý chừng cũng nóng lòng về kết quả chuyến đi ban chiều của Tư Cầu nên khi nghe tiếng xuống cộ rào rào vào mấy đám lục bình khi Tư Cầu chóng lướt qua, vội vã chạy khỏi chòi hỏi lớn:

- Anh Tư Cầu mới dìa đó hả?

Biết không thoát được, Tư Cầu đành lên tiếng:

- Ừ.

Phấn hỏi dồn tới:

- Sao câu chuyện mình tính đó ra thế nào?

Tư Cầu do dự một lát rồi đáp:

- Cũng... xập xụi vậy... Thôi để anh dìu bến chớ khuya rồi...

Phấn gắt lớn:

- Anh ghé lại đây nói rõ đầu đuôi câu chuyện lại cho em nghe coi! Chớ cái gì mà lừng khừng như vậy, ông nội ai mà hiểu nổi!

Biết không thể tránh được, Tư Cầu chẳng nói chẳng rằng chống xuống ghé vào.

Đến bờ anh ta nhảy phốc lên rồi lủi thủi đi vào trong chơi, còn Phấn thì lúc thúc theo sau.

Đến nơi Tư Cầu ngồi phịch xuống chiếc nóp thờ dài sườn sượt.

Phấn ngồi xuống theo và hỏi liền:

- Bộ không êm hay sao mà em thấy anh buồn xò vậy?

Tư Cầu uể oải lắc đầu:

- Êm thì cũng chưa êm, mà không thì cũng không phải là không... Thì như anh nói hồi nãy đó, việc gì nó cũng lừng khừng ở đó... Thiệt thấy ghét quá!

- Gì mà ghét hả cưng?

Tư Cầu lại lắc đầu:

- Nội có má anh không thôi mà còn muốn chết đây nè...

Phấn sốt ruột:

- Sao? Anh mới nói với bác gái không thôi hả?

- Ừa.

- Còn bác trai đâu? Sao anh hổng nói luôn một thể coi ra sao?

Tư Cầu dấy nẩy:

- Ý trời, nói luôn với ông để ông ăn thịt luôn anh chắc? Anh đoán đâu có đó mà bữa hôm em hổng chịu tin... Ý là anh chưa nói với tía anh đó đạ! Má anh cũng ngại bên má em lắm!

Phấn cúi đầu mím môi có vẻ suy nghĩ, đoạn nói:

- Thiệt tình thì cũng hơi khó đó, nhưng để em phải dìu trong dạ ý bà già xem sao.

- Ừ thì em cũng phải lo... dọn đường bên em đi, để xem coi nó có ăn khớp phần nào bên anh không... Sao anh lo hai bên treó ngoe với nhau hết em à!

Phấn làm thinh. Thấy vậy Tư Cầu nói tiếp theo:

- Đã vậy bên anh còn kẹt cái chuyện anh Ba của anh chưa cưới vợ nữa... Tía anh ổng gắt về cái chuyện này lắm... Thiệt ông già ổng khó dàn trời mây, cái gì ổng cũng bắt phải rắng rắc theo ổng hết, mà lại phải theo đúng y bon mới chết một cửa tứ chó!

Phấn nắm lấy tay Tư Cầu kéo để trong lòng mình rồi âu yếm nói:

- Thiệt em làm cho anh lo xằng vằng xéo véo chó phải chơi đâu... Hồng phải em vui sướng gì mà muốn vậy ghen anh!

- Biết rồi mà!

- Nhưng hồng lo như vậy hồng được anh à, anh hiểu bụng em chó?

Tư Cầu cười và ôm lấy Phấn vuốt ve đôi vai tròn lẳn:

- Nếu hồng hiểu làm sao thương mình được! Nhưng em cũng phải ráng dìu nói trước với bác gái đi em... Nếu bác gái mà sẵn lòng đôi chút thì tui mình cũng đỡ khổ lắm, vì chẳng lẽ bên đảng gái người ta dễ mà ba anh ổng đành làm khó sao... ổng ngán cái chuyện nghèo giàu đó mà, chắc em cũng biết chó!

- Nghèo giàu cái con khỉ gì hồng biết.

- Đã đành rằng vậy, nhưng bề gì bên em cũng dư dã, còn bên anh mấy năm nay ạch đui quá em à... Mần ăn thất bại nên ông già ổng hay nổi khùng lắm! Em nhớ về nói với bác gái ghen! (và Tư Cầu cười nói tiếp theo)

Bây giờ đến phiên anh hỏi em đó!

Phấn nhỏng nhánh ngã đầu lên vai anh ta rồi nói:

- Cha, giỏi quá há! Anh hồng hổi bây giờ người ta cũng phải lo, chứ bộ như anh...

- Bộ như anh là sao?

-... Bộ như anh thấy ghét quá!

Vừa nói Phấn vừa cắn vào vai Tư Cầu và ôm riết lấy anh ta... Tư Cầu khẽ xô cô ta đang ra và làm mặt nghiêm:

- Để yên mình còn bàn tính chứ!... Chớ công việc xong xuôi rồi em muốn lu bù gì đó thì anh cũng chịu, chứ bây giờ còn... đặng đặng đề đề như vậy mà vui sướng gì nổi... Em làm cái gì mà nôn quá vậy!

Phấn mắc cỡ vì lỡ bộ nên nhào xô tới véo nó một cái đau điếng rồi nhieếc «yêu»:

- Ôn dịch vật anh!... Đồ quỷ đồ ma gì nói chuyện nghe phát ghét...

Rồi cô lên giọng... hăm he:

- Ờ... anh hồng muốn hén I Được rồi để nữa đũa nào chàng ràng vào tui thì tui đập ra à ghen!

Tư Cầu cười lớn:

- Ờ để coi hổng biết đũa nào đập đũa nào đa!

Phần ưỡn ngực ngồi chống hai tay ra phía sau lưng nhìn Tư Cầu bằng một cặp mắt vô cùng khiêu khích, rồi cô gục gặt đầu hỏi Tư Cầu qua kẻ răng:

- Thiệt như vậy hả?

Đoạn không đợi Tư Cầu trả lời, cô ngồi xồm dậy với tay bưng cây đèn ống khói trứng vịt... và vừa nhìn xéo Tư Cầu vừa kê miệng vào gần đầu ống khói thổi nhẹ...

Ngọn đèn nhỏ chao đi chao lại mấy cái rồi tắt phụt...

o O o

Sáng hôm sau, sau khi lùa vịt cho ăn xong xả, Phần lấy xuồng đi về trong nhà.

Phần về tới nơi thì thấy bác Bảy, má của cô ta nằm trên bộ ván trong, đắp mền trùm kín mít.

Cô đến gần khẽ giở một bên mép mền lên và hỏi:

- Bữa nay má có thấy trong mình có bớt chút nào hông má!

Bác Bảy cự mình mở mắt ra hỏi:

- Mày về đó hả Phần?

- Dạ... Má có uống thêm thuốc của ông thầy Năm hông má?

Bác Bảy thở dài:

- Tự hôm nay uống hà rầm đó mà chẳng thấy ăn thua gì hết... Cả đêm con mắt cứ mở trao trao... mấy ngày rày tao có nút được miếng cơm miếng cháo nào đâu!

- Sao má hồng nói với chị Hai mua một hộp sữa con chim về uống hả má!

- Nó có mua rồi đó, nhưng tao cũng ráng uống chút chút thôi, mầy coi tự thuở giờ tao có quen uống thứ đó đâu.

- Má cũng ráng uống chứ má bỏ cơm bỏ cháo hết thì chịu sao nổi... Má à, hay con biểu thằng Tư (em của Phấn) ra ngoài coi chừng vịt đờ ít bữa để con ở nhà trong này chăm lo săn sóc cho má, chứ lóng này chị Hai mang bầu lớn xộn rồi, để chỉ nghỉ ngơi chút đỉnh chứ!

Bác Bảy “xì” một tiếng:

- Mầy nói cái đó mới dốt đa! Thứ để con so mà không chịu nhúc nhích cục cựa cứ ăn rồi ngủ tới chừng để mới rặn đứt ruột!... Mà mầy coi ở trong này, ngày chí tối nó cũng chỉ lạo xạo ba cái cơm nước chứ có giã gạo, xay lúa gì đâu mà sợ nặng nhọc. Sắn đây tao mới nói luôn, anh Hai của mầy cứ đội nó lên hoài cho nên nó được mới làm tới, nhổng nha nhổng nhảnh suốt ngày.

- Má nói vậy chứ con thấy đâu đến nỗi quá tệ. Nhà mình cũng có kẻ ăn người làm đặng đặng đê đê ra đó thì chị Hai chỉ cũng... rảnh rang đôi chút thiệt...

- Rảnh rang thì rảnh rang chớ nó cũng phải biết cái gì nó cũng không ngờ hết! Cái gì cũng phải có tao ngó, tao dòm rảo trội, hể tao xảnh ra một chút thì nó bỏ mứa hết... Còn mầy nữa... năm nay mầy cũng lớn chồng ngồng đó mà tao coi cũng không ra tích sự gì hết... Chẳng lẽ tao sống đời để lo hoài cho tụi bây sao!

- Chớ má biểu con làm gì nữa bây giờ? Nội cái chuyện theo ba con vịt cũng đủ hực hơi rồi... má coi những đứa cỡ như con và khá giả như nhà mình, có đứa nào ở biệt suốt tháng ngoài đồng không? Đừng nói gì đến chuyện giang nắng dầm mưa chi cho mắc công, má coi có đứa nào mần cái gì động đến ngón tay hông?

- Vậy nên tụi nó mới hư thúi cả lũ!... Mà tao có bắt mầy phơi nắng phơi mưa hồi nào không mà mầy nói cái giọng đó hả? Mầy ham kiếm thêm tiền để riêng thì mầy rán chịu, chớ tao có dính tới đồng bạc cắc nào không chớ?

Nghe mẹ nói như vậy, Phấn nín thinh.

Một hồi lâu sau, Phấn mới tìm cách nói lảng ra:

- Má à, má để con ở vài ba bữa trong này coi sóc cho má. Thằng Tư vô trong thế con trông nom ba con vịt cũng được chứ hông sao má à!

- Nó mắc đi học chớ có rảnh rang gì đâu?

- Hồng có má à, mai mốt gì đây bãi trường, Tết tới rồi...

- Vậy hả?

- Dạ phải...

Bỗng bác Bảy thở dài nhìn con gái:

- Năm nay mầy cũng lớn rồi, tao cũng tính lo kiếm chỗ nào tử tế để cho mầy được yên nơi yên phận... nhưng khổ quá, hồi trong năm tới giờ tao cứ bị đau ốm rề rề hoài... Cứ nằm một chỗ hoài như vậy có đi tới đâu được mà lo cho mầy...

Nghe mẹ nói vậy, Phấn bồn chồn trong lòng, cô tính xen vô nói chuyện của mình và Tư Cầu nhưng lại sợ bị cự nự, nên đành chêm vô một câu để đợi dịp thuận tiện:

- Má đau thì má nằm nghỉ cho khỏe. Còn cái chuyện đó thì để thủng thỉnh rồi má lo sau cũng được...

- Phấn à, má biết rõ trong mình má lắm... Bệnh già này thì dẫu cho có thuốc tiên đi nữa cũng không ăn thua gì. Bởi vậy, hôm trước tao có mời bác Năm mầy qua, tao có nói đầu đuôi câu chuyện lại hết cho bác; nếu tao có bề gì thì nhờ bác lo liệu cho mầy... Ba mầy mất thì còn bác Năm mầy là người lớn trong họ trong hàng, mình nhờ bác đứng ra lo thì cũng phải...

- Má sao cứ lo bao đồng hoài, bộ ai đau rồi cũng chết

hết sao!

Bác Bảy không thèm chú ý đến câu nói của con mà lại nói tiếp:

- Tao nghĩ thôi chấm đại cái đám dưới Rạch Chiếc, cái thằng Tường con anh Hương Thân ở dưới coi bộ cũng hiền lành, nhà người ta cũng khá giả và lại được cái cũng gần gũi đây nữa... Mày được chỗ đó thì không phải cực khổ làm dâu làm con gì, mà ở dưới họ đã cho mai mối lên thúc hối liền mấy bận rồi. Bác Năm mấy bác cũng chịu đám đó lắm. Tao để kỳ này họ lên tao nhận lời phút cho rồi.

Phấn sốt ruột nói đại:

- Má để thùng thỉnh rồi tính chớ làm gì gấp vậy... Với lại con hổng chịu cái đám dưới Rạch Chiếc đâu!

Bác Bảy ráng lồm cồm ngồi dậy dựa vào vách:

- Sao mày hổng chịu? Bộ mày chê hả? Mày là bà chúa bà hoàng gì mà chê người ta hả?

Phấn cúi đầu ngập ngừng nói:

- Hổng phải con chê người ta.... nhưng con thấy hổng hợp má à!

Bác Bảy đập mạnh tay lên mặt chiếu:

- Trời thần ơi! Mày biết người ta ra sao hay không mà mày nói hợp hay không hợp?... Mà hợp hay không hợp có ăn nhằm gì hả? Hồi đó tao với ông già mày lấy nhau có ai nói hợp hay hồng hợp gì đâu, sao bây giờ mày lại rắc rối như vậy chứ!

- Nhưng con hồng thương người ta được...

Bác Bẩy nhồm người tới:

- Sao mày biết mày hồng thương người ta được? Hồng thương rồi cưới về ăn ở với nhau rồi thương sau chứ gì!... Tụi bây bây giờ bị ba cái tiểu thuyết nó làm cho lậm quá mà!... Nói cho nghe bảnh cái lỗ miệng, chứ về ăn ở với nhau rồi ông nội ai cũng không cạy rút ra được! Mày đừng nói cái điệu đó tao nghe không thông đâu!

Phấn xuống giọng năn nỉ:

- Con nói thiệt mà má! Má làm phước xét dùm con chứ con hồng ở với đám dưới Rạch Chiếc đâu má à...

- Sao lạ vậy cà! Ai cấm ai cản gì mày hả? Mày có thân thì mày ráng lo chứ không phải con mẹ già này sống đời mà lo cho mày hoài ghen mậy!

Phấn do dự rồi nói:

- Con cũng biết vậy... nhưng con thừa với má có chỗ này người ta cũng thiệt thà làm ăn và ở gần khít bên mình...

- Ý trời bây giờ để cho mày chọn mày lựa hả? Bộ mày nói mày khôn hơn tao, hơn bác Năm mày nữa phải hông?

Rồi bác Bảy lại nói lấy:

- Được mày muốn tự tung tự hoành gì đó thì mày làm, rồi đừng ngó đến mặt con già này nữa?

Phần vội bào chữa:

- Con đâu dám nói vậy má... Vì vậy con mới đem... bàn với má để coi má tính ra sao.

- Bàn với tao cái gì mới được chứ! Tao đã lo đã liệu hụi hơi hết sức tìm cho có chỗ ăn ở biết điều để mày được yên thân, mà mới nói ra là mày gạt ngang rồi... Đó công nuôi dưỡng cho mày nên hình nên vóc rồi mày trả ơn như vậy đó!

Thấy mẹ giận, mệt ngồi thở dốc, Phần cũng bất nhẫn trong lòng. Cô đi rót một chén nước trà mang lại cho mẹ:

- Má uống một miếng cho khỏe trong mình má!

- Mày đem thuốc độc cho tao uống đó chứ nước nôi gì!

Tuy nói lấy nhu thế, bác Bảy cũng lấy chén nước uống vài hớp. Phần đỡ lấy chén đặt xuống ván ngựa:

- Thôi má nằm nghỉ cho khỏe chứ hơi sức đâu mà ngồi hoài.

- Phải mày muốn tao nghỉ khỏe thì mày không bắt hiểu bất mục như vậy... Mày muốn tao nghỉ thở sớm thì có!

Phần kéo gối đặt lại cho ngay ngắn, rồi đỡ bác Bảy nằm xuống:

- Má sao kỳ quá, con đã nói cái gì đâu mà má giận hổng biết!

- Vậy mà nó còn chối leo lẻo nữa chứ!

Phần lấy mền đắp lại cho mẹ và nói:

- Có cái gì đâu mà con chối! Thì tại con muốn thừa thiệt với má, chứ đáng lẽ con mần thình dẫu luôn cũng được chứ phải không sao!

Bác Bảy nhồm đầu dậy:

- Cái gì nữa đó? Mày nói thiệt là nói cái gì, còn dẫu cái gì hứ con kia?

Phần tìm cách nói quanh:

- Con nói thiệt là hồi nãy con nói với má, con hổng chịu cái đám dưới Rạch Chiếc đó mà...

- Rồi sao nữa?

Phấn ắp ứng nói:

- Thì có sao đâu má!... Con nói với má để má rõ trước vậy mà... Để có cái gì má liệu má nói với người ta.

- Cho tao biết trước hả! Cái điệu này mày là bà nội tao chứ đâu phải là con!

- Má sao cứ vậy hoài! Thì má để cho con nói hết đầu đuôi, chứ hồi nãy con mới đụng tới là má gạt phứt đi thì làm sao con nói rõ...

Bác Bảy thở hắt ra rồi nói:

- Thì mày nói đại đi để tao nghe rồi tao chết cho vừa bụng mày!

- Thôi con hông nói đâu!

- Mà tao biểu mày nói!

- Nói cái gì mà cứ mở miệng ra má cứ... cản hoài.

Bác Bảy thở dài, hạ thấp giọng:

- Thôi mày làm ơn làm phước có cái gì nói phứt cho tao nghe đi rồi còn để tao nằm nghỉ một chút, chứ cứ nói cù cưa với mày hoài thì có lúc đâm chận họng tao chết tốt!

Phần lấy ngón tay cào cào mấy cọng lát màu xanh đỏ trên chiếc chiếu bông và khẽ lên tiếng:

- Con đã nói với má là con không chịu cái đám dưới Rạch Chiếc... má à, gần mình đây cũng có chỗ người ta thiệt thà làm ăn... mà người ta cũng quý trọng mình lắm! Phải má chịu chỗ đó thì... tiện quá.

- Hừ, lấy chồng là phải lựa cho phải nơi phải lựa chớ cái gì mà tiện với hông tiện ở trống hủ? Mầy có để cho tao lo cho hay không thì nói, chớ đừng làm bộ tài khôn tài khéo với tao!

- Má để con nói hết coi chớ!... Con nói tiện là vì... là vì... thiệt ra... con cũng có... quen biết với người ta.

Bác Bảy ngoái đầu lại:

- Thì đầu trên xóm dưới chỗ nào mà nhà mình hông quen biết.. Mà mầy nói quen biết làm sao hủ?

Phần cúi gầm mặt xuống ấp úng nói:

- Con nói quen biết là tại... thiệt ra là vì con...

- Mầy làm sao hủ?

- Con thương người ta...

Bác Bảy tốc mền tung ra, ngồi phất dậy:

- Sao? Mày nói cái gì mày nói lợi coi?

Phấn đáp một hơi:

- Con nói con thương người ta mà người ta cũng thương con nữa... con ưng cái chỗ này đến chết, con hổng lấy con ông Hương Thân dưới Rạch Chiếc đâu!

Bác Bảy rên rĩ:

- Trời cao đất thấp gì ngó xuống đây mà coi nè? (Rồi bác ngó về phía bàn thờ bác Bảy trai) - ông ơi, có giới ông có linh thiêng ông dì coi con gái cưng của ông đây nè?... Phấn à ba mày có nghe mày nói như vậy ổng cũng phải đội mồ mà sống dậy nữa... Còn tao, mấy muốn giết tao sao Phấn!... Mày làm ơn xuống bếp lấy con dao phay lên thọc cổ cho tao chết, tao còn mát thân, còn sung sướng hơn Phấn à!... Phải rồi mày lựa lúc tao đang đau ốm rề rề như vậy để mày trù ẻo cho tao chết sớm để mày rảnh tay muốn lấy ai thì lấy cho vừa ý mày mà!

Nghe bác Bảy nói giận nói hờn như vậy Phấn cũng đâm ra lính quýnh. Cô vừa tội nghiệp cho mẹ mà cũng vừa lo sợ cho công việc dự tính bất thành.

Nước mắt rưng rưng, Phấn nhìn mẹ van vỉ:

- Má có chửi mắng gì con thì con cũng chịu nhưng cái chuyện này của con thì nó đã... dĩ lỡ ra rồi...

Bác Bảy hỏi dồn:

- Mày nói sao?

Phấn vặn vẹo mấy ngón tay rồi ngập ngừng nói:

- Dạ... con đã lỡ thương người ta rồi...

Bác Bảy thở dài dựa lưng vào vách, nói trống không bằng một giọng vô cùng chán nản:

- Tao biết mà, thứ con gái lớn lên thả cho nó đi lu ầm như vậy hèn chi nó hư cũng phải... Chuyện này thiệt tao có chết cũng không nhắm mắt được!

Rồi bác lại hỏi:

- Mà mày đã lỡ thương thằng nào hả? Xung quanh đây tao thấy có thằng nào sạch nước cần đâu mà mê người ta nhay quá vậy?

- Đã cũng gần đây má à...! Chắc má biết anh Tư con bác Hai...

- Mày nói thằng Tư Cầu đó hả? Chèn đét ời, cái thằng lù khù như rần mừng Năm đó mà mày mê nó sao? Bộ thằng ôn dịch đó có bùa mê thuốc lú gì sao mà!

Phấn sốt sắng binh vực Tư Cầu:

- Má nói vậy chớ ảnh cũng... khôn ngoan lịch thiệp, giỏi lắm chớ? Bề ngoài coi như vậy chớ anh tốt bụng lắm? Con biết rõ lắm má à!

- Hừ, vậy mà mày còn dám mở miệng bình nó nữa?... Thì mày biết rõ lắm! Biết rõ cho nên mới tác tộ như vậy! Tao hỏi mày: mọi khi mày khôn ngoan như bà nội người ta vậy, sao bây giờ mày u mê ám chướng gì mà lại mê cái thằng mắc toi đó hả?

- Má nói vậy chớ ảnh đâu có đến nỗi tộ gì...

- Ừ phải nó không tộ! Mày có muốn cho con mẹ già mày lọt trông té nổ không; thấy nó khôn, nó giỏi... thì mày nói phớt cho rồi!... Mà nếu nó khôn nó ngoan thì nó là một thằng điểm thúí quyến rũ mày mà mày cứ đâm đầu vô... Thứ đồ con gái đứng đường!

Phần bị mẹ làm cho một hồi đâm ra tức, nhất là khi nghe má mình kêu Tư Cầu là «thằng điểm thúí»:

- Má nói như vậy là má không biết xét người chút nào! Mới hồi nãy mà má kêu người ta lù khù, bây giờ má nhieć người ta là điểm thúí... Anh Tư, thiệt ảnh... không rủ rê con gì hết, tại con thương ảnh nên ảnh mới... thương lại con chớ bộ ảnh rù quên gì con sao mà má nói oan cho người ta như vậy!

Bác Bảy cười khẩy:

- Ờ mày nói vậy tao mới biết! Bị mày nập nọn quá mà! Cái này cũng tại tao hết, tao thả lỏng mày quá... Thứ con cái như mày thiệt là con ranh con lộn gì đầu thai lên báo đòi tao. Để mày ra để đẻ trứng gà, trứng vịt gì bán còn có lợi hơn. Tao phải dè như vậy, hồi đó tao bóp mũi mấy chết phứt đi cho rảnh! Thứ đồ oan gia tương báo gì đâu hồng biết.

Phần làm tỉnh.

Thấy con không trả lời, bác Bảy càng nổi dóa thêm:

- Sao bây giờ mày á khẩu ngồi đó. Mày giỏi binh nó cái gì nữa thì nói đại đi! Mày coi con mẹ già này đâu có trượng bằng nó! Mày giỏi thì mày cuốn gói theo nó luôn đi chớ bày đặt nói với tao làm gì cho mắc công.

- Đâu phải con binh ảnh má?... Con chỉ nói thiệt hết ra cho má rõ vậy thôi... Má coi con có dám dấu diếm cái gì đâu! Cái gì con cũng thừa lại với má để coi má tính sao...

- Tao hông tính cái gì hết trọi! Phải mày kể đến tao thì mày không bêu xấu tao như vậy!

Phần nhỏ nhẹ cự nự:

- Con làm gì mà má nói bêu xấu?

- Hứ, mày không có làm gì hết! Chớ mày tính đi theo thằng chết dầm đó không đủ xấu tông môn họ hàng sao hả?

- Má nói vậy sao được... người ta cũng là người làm ăn chớ bộ ăn trộm ăn cướp hay cùi phong què quặt gì mà má nói xấu!

Bác Bảy cười lạt:

- Đến nước này mà nó còn bình chớ!... Mày thử coi thằng Tư Cầu đó có tới mắt cá thằng con anh Hương Thân dưới Rạch Chiếc không chớ?

- Má so sánh như vậy sao được! Anh Tư ảnh nghèo thiệt, nhưng chắc má cũng nhận thấy từ trước tới giờ ảnh có tai tiếng gì trong bà con lối xóm đâu! Người ta nghèo nhưng người ta là người thiệt thà làm ăn, như vậy cũng... quý rồi... Chớ má hạ nhục ảnh như vậy thì cũng tội nghiệp.

- Hừ tội nghiệp! Tội nghiệp thì mày rước người ta về mà thờ chớ nói với tao làm gì!

- Má cũng nói vậy hoài... Má nói má lo việc cưới hỏi cho con thì sản đó con nói luôn... Con lỡ thương anh Tư rồi, vậy má xét lại dùm con... Bác Bảy nói lấy:

- Sao mày hổng đợi mang cái bụng chè lè ra rồi hẵng nói với tao...

Rồi như nhớ sức lại điều gì, bác Bảy vội hỏi, giọng hết hoảng:

- Mà mày chỉ mới... thương nó vậy thôi chớ?

Phấn ngơ ngác:

- Dạ, thì con đã nói với má... con thương ảnh.

- Thì tao biết rồi! Nhưng nó có... thương... gì với mày không?

- Dạ... con thương ảnh, ảnh thương lại con... Hai đứa con thương nhau, nên con mới thừa lại với má...

Bác Bảy chất lưỡi:

- Hai đứa bây thương nhau gì đó thì thầy kệ tụi bây! Tao hỏi là tao hỏi tụi bây có lộn xộn gì chưa? Thằng mắc ôn đó làm gì mày chưa? Mày làm ơn mày trả lời giùm tao coi!

- Dạ ảnh hiền khô đâu dám bắt ép gì con. Nhưng sở dĩ con nói với má là vì con quá thương ảnh, thương thiệt tình má à!

- Thôi đi bà nội! Mày đừng có giả mù sa mưa với tao... Tụi bây đừng tưởng lọt qua mắt con già này? Tao hỏi mày một lần chót: chớ tụi bây đã có ăn ngủ gì với nhau chưa? Có hay không mày cứ nói phứt với tao một tiếng.

Nghe mẹ hỏi gắt như vậy, Phấn cúi đầu vâng vê mép chiếu và ấp úng nói:

- Thì con đã nói với má, tụi con thương nhau cũng đã khá lâu rồi...

- Ý trời, sao mày hồng đợi vài ba năm nữa rồi mày hăng nói!... Cái điệu này thì hư hết rồi còn gì đâu! Vậy mà mày còn ráng vác cái mặt về đây nói bánh với tao nữa chớ! Thứ đồ hư thân mất nết. Tao có dạy mày đứng đường như vậy không chớ!

Phần còn ráng chống chế:

- Phải con hư thì con đâu có dĩa nói lại với má đảng hoàng như vậy!

- Coi nó nói vậy nghe sướng hông! Bộ mày nói mày ngủ với trai đã rồi mày dĩa học cho tao hay là mày nết na lắm hả?... Đảng hoàng cái thằng cha mày chớ đảng hoàng!... Sao mày không đờ vác cái bụng như cái trống châu rồi dĩa đây cho tao hay một thể? Mày nói như vậy cũng còn sớm lắm con à!

- Thiệt má nói sao kỳ quá... Bộ con đi theo tào kê làm dĩ làm điểm gì sao mà má kêu là hư là thú! Con mới thương người ta... có chút đỉnh mà thiếu điều má muốn la làng lên! Nói như má hể thương yêu nhau là hư, thì thiên hạ là đồ bỏ hết chắc? Con biết má giận má nói vậy chớ thể nào má hổng xét lại...

Bác Bảy cướp lời:

- Thôi mày đừng có ngựa nữa! Tao biết mày khôn lắm mà! Thứ đồ đội quần người ta mà hổng biết mắc cỡ...

Rồi bác lại than thở:

- Thiệt nó sanh chứng như vậy, tui còn mặt mũi nào nói chuyện với bên đảng trai ở dưới Rạch Chiếc chớ!

Nghe vậy, Phần lại cự nự:

- Sao má hay lo bá vợ quá hông biết! Chưa gì hết mà má kêu đăng trai đăng gái rùm beng lên... Người ta hỏi mình hông chịu thì thôi chứ ăn thịt mình được sao mà má sợ! Bị má cứ lo cái mừng đó hoài mà má đau thêm...

- Bộ bây giờ mầy tính rửa cho tao mau chết để mầy theo trai cho gấp, hả Phấn?

Phấn nhăn nhó:

- Thôi con lạy má! Má có muốn con nằm cúi xuống cho má đánh mấy trăm roi gì đó cho đã nư thì má nói một tiếng, thiệt con không dám cãi... Chớ má cứ nói hờn nói lầy, nói xiên nói xéo hoài thì biết đâu mà tính nữa!

- Sướng hông! Bây giờ nó lại dạy khôn tui nữa chớ!... Mầy là má tao mới phải! Chắc hồi đó ông Trời ổng sanh lộn mà!... Ai coi nó theo trai cho đã rồi mà hể nói động tới là nó nói lại xoi xói trên đầu trên cổ... Đây tao nói cho mầy nghe: mầy phải bỏ liền tức khắc cái thằng ôn dịch vật đó, chớ hông thôi thì hông còn mẹ con gì nữa? Tao nói có ông bà làm chứng: mầy mà còn đeo theo cái thằng chết đói đó nữa, thì một là tao giết mầy, hai là tao cắn lưỡi tao chết để mầy muốn theo ông bà ông vải gì mầy đó thì theo. Đó, chỉ có như vậy thôi để mầy liệu!

Phấn dụ giọng năn nỉ:

- Má nói như vậy thì ngặt cho con quá. Con đã lỡ thương người ta rồi má cũng châm chế phần nào với con chớ nếu má cứ thẳng băng như vậy thì con chỉ có nước đâm đầu xuống sông chết phứt cho rồi...

Bác Bảy cười lạt:

- Bộ bây giờ mày tính dọa tao hay sao thì mày nói! Tao nói thiệt: cái thứ như mày có chết nằm xấp đồng đó tao cũng không màng.

Phần còn ráng van nài:

- Má có giận con thì cũng giận một ngày hay đôi ba bữa gì thôi chứ hổng lẽ má giận hoài. Con xin má bằng lòng gả con cho anh Tư đi rồi sau này có cực khổ đối rách gì con cũng cắn răng chịu chứ không dám quấy rầy má nữa đâu.

-Phần à, bộ mày nói tao còn con nít hay sao mà mày dễ gạ... tao già từng tuổi này tao đâu có ngu hơn mày được.

- Con đâu có dám nói như vậy! Cái gì má cũng nói hết...

Bác Bảy ngồi xích lại gần con và hạ giọng vỗ về:

- Con nên nghĩ lại cho chín Phần à! Con còn nhỏ dại nên con hay hấp tấp - đưa con gái nào lớn lên mà hổng vậy - chứ má đây già rồi má biết con à! Đâu phải hể thương nhau là bắt buộc phải cưới nhau đâu!... Mà cũng hổng phải hể cưới nhau trơn, không có tang tị với nhau trước là không thể sống đời với nhau được!... Thì tao với ba mày hồi đó chỉ thấy dạng xa xa chứ có nói với nhau một lời, một tiếng nào đâu mà cũng ăn đời ở kiếp với nhau vậy. Tụi bây bây giờ bày đặt theo tân thời,

theo tiểu thuyết, chớ ông già bà cả lúc trước cho đến thời của tao với ba mầy đâu có nói cái ngữ đó được!... Mà tao nghĩ: hể cưới gả nhau rồi tới chừng đó yêu nhau mấy hồi! Tao nói đây để nữa mầy nghiệm coi có đúng không...

Bác Bảy ngừng lại để thở, rồi lại tiếp:

- Phấn à, má lo đây là lo hậu cho con, chớ má già rồi lại đau yếu biết chết nay, chết mai gì đây! Bởi vậy má muốn lựa chỗ tử tế, gia đình có bề thế một chút để sau này con có chỗ mà nương tựa an nhàn, khỏi phải cực khổ và mở mầy mở mặt với họ hàng lối xóm người ta... Má nói ra đây chắc con cũng dư biết: nhà mình tuy không giàu có cho lắm nhưng cũng không phải túng thiếu đồng tiền chén gạo, bởi vậy má đâu còn ham muốn gì nữa mà gả ép con để té vàng té bạc thêm! Má mà chọn cái đám dưới Rạch Chiếc là vì má thấy ở dưới người ta đàn ông, ăn ở từ nào tới giờ có âm đức. Hai vợ chồng anh Hương Thân thương con thì phải quý dâu. Con mà dìa dưới làm dâu thì khỏe ru; trong nhà người ta kẻ ăn người ở đàng đàng đề đề, con khỏi phải làm gì động tới móng tay hết... Má nói thiệt: thiếu gì đám đem con gả cho thẳng con anh Hương Thân nhưng ở dưới hai vợ chồng ảnh và thêm thẳng con trai nữa không chịu đám nào hết. Họ chỉ ưng có nhà mình thôi. Đó con coi, mấy tháng nay họ cho mai mối lên liên liên mà má cũng mới có ừ hử để đó chớ cũng chưa nhứt quyết gì hết. Má muốn đợi cho hết đau hết ốm rồi hãy tính, với má thấy con cũng còn nhỏ tuổi, mà cũng không xấu xa gì thì đâu có sợ ế chồng mà phải hấp tấp! Đó coi, con nghĩ má tính như vậy có phải không hả Phấn?

Phấn miễn cưỡng trả lời:

- Má nói vậy thì cũng phải nếu con... chưa lỗ thương anh Tư...

Bác Bảy hơi bực mình nhưng ráng nói ngọt:

- Cái gì mà... cũng phải? Phải hết ráo trơn ráo trọi chứ hổng có nếu gì hết! Má nói con còn trẻ người non dạ, còn lóc chóc lắm chứ chưa biết nghĩ suy như người trọng tuổi... Con để má nói hết cho mà nghe... Đâu phải má muốn gả ép con để té ra lợi lộc gì đâu? Má đã nói với con: hổng biết má chết nay chết mai gì đây, như vậy má còn ham giàu sang gì nữa! Má lo là lo cho con, cho đời con sau này... Anh Hai con đã yên phận chồng vợ rồi, giờ đến phiên con, má cũng phải ráng lo cho xong rồi mới nhắm mắt buông tay được con à?

Nghe nói đến chuyện vợ chồng của anh Hai mình, Phấn mỉm cười nói chen vô:

- Đó má nói má lo chuyện vợ chồng cho anh Hai, vậy mà má cứ chê chị Hai rậm rề hoài...

- Coi mầy nói vậy sao được! Tao kén chọn chỗ tử tế đàn ông cho nó, ai biểu nó hổng biết dạy vợ nó thì nó ráng chịu, chứ tao phải làm sao bây giờ? Ôi thôi cũng tại anh Hai mầy nó u mê ám chướng quá nên con vợ nó mới sanh tệ vậy, chứ phải nó biết nghe lời tao thì đâu có đến đời!

- Má nói cái gì nghe cũng xuôi hết?

Bác Bảy sượng lại rồi nói tiếp:

- Để nữa mầy có con cái lớn lên rồi mầy sẽ biết: phận má là phận làm cha mẹ thì phải lo đầy đủ cho con cái, rồi nó tới đâu hay tới đó, chớ để buông xuôi hết sao nên! Về phần của con cũng vậy Phấn à!...

Với một giọng tha thiết. bác Bảy tiếp:

- Má nói thiệt với con hông phải má khinh khi chê bai gì thằng Tư đâu! Má cũng biết nó là người thiệt thà chơn chất làm ăn từ nào tới giờ... Nhưng ở đời đâu phải có bấy nhiêu đó là đủ. Má lớn rồi, má từng trải nhiều má biết. Hơn nữa má để con má hông biết rõ tánh của con sao: con thương thằng Tư đó thì con nằng nặc đòi cưới, chớ để tụi bây ở chung vài ngày thì cũng rã đám sớm. Mà con nên nhớ rằng chuyện vợ chồng là chuyện ăn đời ở kiếp chớ đâu phải chuyện một ngày một bữa gì mà mình hấp tấp cho được. Bây giờ còn mới, tụi bây còn ham mê nhau, nhưng đến chừng dìa ở chung nhau rồi, tụi bây hông chửi nhau như mặt trời mặt trăng thì đừng kể tao là con người.

Phấn chen vô:

- Má nói bộ ai cũng như vậy hết sao? Mà sau này có cái gì thì con cần răng chịu hết má khỏi lo!

Bác Bảy cười lạt:

- Thì mầy chịu chớ chẳng lẽ tao đưa cái thân già này vô đó mà hứng lấy cho mầy!... Con này nó nói sao

dễ nghe quá!... Bây giờ thì nói cái gì mà mầy hổng chịu, mầy chịu bừa chịu càn hết để nữa có xảy ra chuyện gì cứ nhè con mẹ già này mà kêu mà réo! Cái sách đó xưa quá mà đừng đem ra xài với tao chi cho mất công!

Phần quả quyết đáp:

- Không, con nói thiệt mà má! Con... thương anh Tư mà con hổng hiểu tánh nết của anh sao! Nhưng cái gì cũng có qua có lại... con nghĩ con chịu đựng được anh mặt này thì anh cũng chịu đựng lại con mặt khác. Con đâu phải vẹn toàn gì! Bởi vậy sau này nếu có chuyện gì lộn xộn thì con xin ráng chịu, chớ hổng dám đổ thừa, đổ bű gì đâu mà má lo.

Nghe con cứ nhắc câu «thương anh Tư» hoài, bác Bảy như thấy gai trước mắt:

- Hứ, mấy cứ nói cái giọng như bà nội người ta! Tao biết cái thứ mầy lì lợm lắm mà!

Nhưng rồi bác Bảy lại dịu giọng:

- Phần à, tao nói đây hổng phải lợi ích gì cho tao hay tao can mầy để tao mừng, tao sướng gì! Hổng có đâu con à! Con nên nhớ rằng cái chuyện vợ chồng hổng phải ăn ở với nhau một ngày một bữa gì mà mình tính sao cũng được... Con nói con thương thằng Tư thì má cũng nghe vậy đi. Nhưng đâu phải chỉ mình thằng Tư không thôi. Nó còn ông già bà già nữa. Mà chắc con cũng biết ông già nó khó đàn trời chứ chẳng phải dễ dàng gì như người ta đâu! Má sống ở đây mấy chục năm nay má

hổng biết sao! Ông già của thằng Tư tánh tình hay câu mâu kỳ cục lắm! Tuy ông không làm gì ai nhưng đầu trên xóm dưới ai ai cũng chạy mặt ông hết. Để rồi con coi, không dễ gì ông cho thằng Tư lấy con. Má nói với con không tin thì bữa nào con thử xúi thằng Tư dìa nói với ông coi!

- Dạ con cũng có biểu ảnh rồi...

- Vậy thì mầy giỏi động trời rồi! Cái điệu này thì mầy lo lấy một mình chứ còn bày đặt vô đây nói với tao làm gì nữa...

Thấy con làm thỉnh, bác Bảy lại xuống giọng vỗ về:

- Sao con khờ quá vậy Phấn? Má đã hết lời nói với con: đâu phải thương nhau là lấy nhau được. Còn ông già nó chi!... Rồi còn công việc mần ăn sau này nữa... Chẳng lẽ ngày tới tối, tụi bay cứ ôm lấy nhau mà sống đời hay cạp đất mà no bụng được! Má thử hỏi con: nếu tụi bây ăn ở với nhau thì vợ chồng bây lấy cái gì mà sống? Cái thằng Tư nó không có miếng đất cắm dùi, từ hồi nào tới giờ nó làm phụ cho gia đình nó vậy mà nó cũng đầu tắt mặt tối quanh năm. Bây giờ còn thêm cái miệng ăn của con vô đó nữa, thì má thử hỏi nó xoay trở bằng cách nào?... Má cũng biết con có chút đỉnh vốn liếng, nhưng bắt quá cũng chỉ để xây xài trong đôi ba năm là cùng chứ buôn bán mần ăn gì khác được. Hổng lẽ tụi bây ra ở riêng rồi thiếu cái gì cũng về đây mà nợ tao! Rồi nữa mầy sanh con để cái cả bây cả lũ, lấy gì mà nuôi tụi nó hả? Hay lại để rách rưới, trần truồng bò lê bò lết như cái đám con của anh Hai thằng Tư đó!... Cái

gương sờ sờ trước mắt mầy hổng thấy sao mà còn tính đút đầu vô đó nữa hả? Tới chừng đó hổng cần rút nhau ra từng miếng thịt, chớ đừng nói chảnh rảnh là thương là yêu nhau! Phấn à, má có qua cái cảnh đó, má có thấy nhiều người qua cái cảnh đó rồi nên má biết rõ lắm con à... con nên nghe má, sau này con yên phần gia thất rồi, con sẽ thấy lời má nói đây là đúng, là má thiệt thương con, thiệt lo cho con nên má mới tính như vậy...

Phấn ngập ngừng đáp:

- Thì con cũng biết má thương, má lo cho con lắm chớ phải không đâu! Nhưng ngặt nỗi con lỡ thương anh Tư rồi...

Bác Bảy nổi nóng đập tay xuống ván ngựa:

- Lỡ thương! Lỡ thương ông bà ông vải mầy chớ lỡ thương hoài à!...

- Tao nói ngon nói ngọt, mầy hổng chịu nghe, thì bây giờ tao biểu mầy: một cũng phải bỏ, hai cũng phải bỏ cái thằng đó. Mầy còn nói «lỡ thương» nữa thì chối chà tao quơ thấy mụ nội mầy đa nghe!

Thấy mẹ nổi giận, Phấn không dám nói xía vô nữa mà chỉ ngồi làm thinh. Bác Bảy phần giận, phần la hét nhiều nên cũng nín lại để nghỉ mệt. Rồi một lát, không biết nghĩ sao hay nhớ trực tới điều gì, bác vội kêu con hỏi ngang:

- Mà mầy làm gì mà nhứt quyết phải lấy cái thằng

mắc toi đó chớ hả? Hay là... Cái điệu này tao nghi quá! Phấn, tao hỏi mày: bộ mày lỡ mang bầu với nó rồi hả?

Bác Bảy hỏi câu đó với một giọng run run và bác nhìn thẳng vào mặt con hồi hộp mong chờ câu trả lời...

Phấn muốn vọt miệng nói là «có» để cho mẹ bắt buộc phải gả gấp cho Tư Cầu hầu che lấp tiếng xấu, nhưng nhớ đến cảnh đau ốm cùng thấy đáng điệu thiếu nảo của mẹ, cô dậm ra bất nhẫn và không đành tâm dùng đến chước «sự đã rồi» như đã dự tính trước đây.

Còn bác Bảy thấy con làm thỉnh, lại càng nghi thêm:

- Sao, mày có cái gì thì nói thiệt để tao lo liền cho mới kịp, nếu không thì tao chỉ có cái nước đội quần người ta chớ tao còn mặt mũi nào dòm ngó ai nữa? Hèn chi, hổng rày tao thấy mày cứ nhè ba cái chùm ruột, khế chua mầy ních hoài...

Và bằng một giọng cố giữ vẻ thản nhiên, bác Bảy chậm rãi hỏi thông một câu:

- Có phải vậy không Phấn?

Phấn vội chồm tới nắm lấy hai bàn tay gầy gộc của mẹ và hấp tấp đáp:

- Không, không có như vậy đâu má...

Và cô khóc òa lên.

Bác Bảy thở dài một hơi, vừa như trút một mối lo âu và cũng vừa như xót thương ái ngại cho tình cảnh con mình... Một hồi lâu, bác Bảy mới gỡ tay con ra và dịu dàng nói:

- Thôi nín đi, hổng có thì thôi chớ cái gì đâu mà khóc... Đó con coi, đâu phải má ác nghiệt với con cái. Nếu con lỡ dại làm tùm lum lên thì má cũng phải ngậm miệng ráng lo sao cho êm thấm mọi bề. Còn nếu như con chỉ mới có... phải lòng thằng Tư thì... chẳng có sao hết. Hổng phải má chê bai ai, nhưng người nào cũng có phận nấy. Má để con khuây khỏa một thời gian rồi thế nào con cũng nghĩ lại và con sẽ thấy lời má nói đây là đúng. Má nói cái này con chịu khó nghe: thằng Tư nó không lấy được con, nó đâu có chết mà còn mập cùi cùi như thường. Chớ còn con, con rủi làm bậy bạ, con sẽ khổ suốt một đời con à!

Phấn không biết nói gì thêm, chỉ ngồi cúi đầu làm thỉnh, thỉnh thoảng lấy vạt áo chùi nước mắt hoặc xì mũi.

Bác Bảy lại ôn tồn nói tiếp:

- Hồi nãy, con nói con muốn ở trong này thì cũng được... Ờ, con nên ở luôn trong này thì tiện hơn, chớ nếu không có gì hết mà con cứ qua lại với thằng Tư hoài thế nào hổng có ngày thiên hạ họ xầm xì bàn tán bậy bạ... Để lát nữa má biểu thằng Năm vô trong coi sóc mọi việc thế cho con. Con có cái gì thì dặn lợi nó. Thôi, con sửa gối lại để má nằm nghỉ một chút... À, con xuống bếp nhắc chị Hai con canh chừng siêu thuốc chớ không

thôi nó để cạn khô hết... Thiệt cái con hư hết cỡ, hôm trước nó sắc thuốc làm sao mà để cạn quánh, rồi tổng đại nước thêm vào để cho tao uống ba cái nước giảo! Như vậy có thuốc tiên, thuốc thánh cũng không ăn thua gì chớ đừng nói đến cái thứ thuốc mình hốt ở đây...

Phấn thần thờ buông một tiếng «ạ» nho nhỏ rồi vói tay lấy chiếc mền đắp lên cho bác Bảy.

Xong xuôi, cô lững thững đi xuống nhà dưới, lòng buồn chán như chưa từng có như thế bao giờ...

Trời chuyển mây đen kịt và mưa lác đác đổ hột...

o O o

Tư Cầu ngạc nhiên vì cơn mưa bất thường ở cuối mùa này, anh ta vội xua bầy vịt về.

Và cũng may khi về tới chòi là cơn mưa lớn đã ào tới. Bầy vịt được thêm nước mưa tha hồ rửa lông rửa cánh, nô giỡn vang rân...

Tư Cầu rút khăn tắm lau lia lịa cùng mình, lấy áo xỏ vào rồi bệt xuống nóp vắn thuốc hút.

Mưa rơi rào rào trên mái tranh để rồi chảy ton ton xuống mặt đất càng làm tăng thêm vẻ cô tịch của căn chòi bơ vơ trong đồng trống.

Tư Cầu nhồm lên kéo chiếc nóp xê vô trong để tránh

mưa vào. Đoạn anh ta ngồi bó gối trầm ngâm phì phèo hút thuốc...

Bỗng ngoài sân có tiếng bầy vịt kêu dón dác. Tư Cầu ngó ra thì thấy Phấn, tay giữ nón lá, tay xắn hai ống quần hấp tấp chạy vô.

Tư Cầu vội đứng phắt dậy. Anh ta muốn nhảy tung lên reo mừng nhưng lại lựng khựng đứng đó, rồi miệng bập bập điều thuốc vẩn đã tắt queo từ hồi nào...

Phấn chạy ào vô trong chòi, đứng lại mỉm cười nhìn anh ta rồi thở khì một cái. Tư Cầu cũng cười cười theo rồi lên tiếng:

- Dữ hông! Sao hôm rày mất biệt vậy?

- Ờ, mất biệt thì anh vừa lòng lắm hả?

- Trời ơi, mình đợi người ta muốn chết mà ra đây nói cái ngữ đó nữa chứ!

Phấn lột nón lá xuống rảy cho ráo nước rồi dựng bên vách chòi. Đoạn cô vo quần lên đưa chân ra ngoài giọt nước mưa để rửa cho sạch bùn.

Xong xả, cô lột chiếc khăn rằn buộc chéo trên đầu xuống để lau mặt và quét cho quần áo bớt ướt.

Tư Cầu chăm chú nhìn Phấn: cái thân hình tròn trịa, chắc nịch dính sát vào lần quần áo ướt đầm kia, đối với

anh ta quá quen thuộc mà cũng quá... mới mẻ sau non một tuần lễ cách biệt.

Phấn liếc lên bắt gặp cái nhìn đó nên đâm ra mắc cỡ và làm bộ hối Tư Cầu:

- Hay dữ hông! Người ta lạnh muốn chết mà anh đứng như trời trồng ở đó hả?... Đưa cái khăn tắm đây cho em mượn lau đỡ một chút coi!

Tư Cầu lúng túng rút chiếc khăn tắm đưa ra:

- Thì đây nè, ai biểu hong hỏi!

- Hứ, có vậy mà cũng phải hỏi!... Mà anh còn bộ quần áo khô nào hong cho em mượn bận đỡ coi!

- Ủa, bộ hong dìa liền sao?

- Muốn vậy lắm hả?

Thấy Phấn dợm đi, Tư Cầu hấp tấp kêu lên:

- Hong... hong có đâu! Thì anh hỏi chơi vậy mà. Để tạnh rồi hãy dìa chớ bây giờ mưa gió ẩm ẩm như vậy mà đi đâu! Đây anh còn bộ quần áo máng trên cột kia, em lấy thay đi.

Phấn háy xéo anh ta rồi mới chịu bước lại lấy bộ đồ xuống, đoạn vùng vằng hỏi:

- Cái chòi của anh lớn bằng... cái lỗ mũi của người ta và trống hốc như vậy rồi thay đồ ở chỗ nào bây giờ hả?

Tư Cầu «xì» một tiếng rồi nói:

- Ý trời ơi... thì «bà» thay đại ở đó hổng được sao! Làm như người ta hổng biết... Thôi đây nè, lấy cái xà-rông đó trông vô thay đỡ đi...

Phấn xén lên đáp:

- Ừ thì đưa đây!

Thay xong, Phấn nắm hai vạt áo chéo lại cho bó sát vào người rồi nói:

- Quần áo gì rộng thùng thình, kỳ quá!

Tư Cầu bất tức cười:

- Áo của người ta chớ phải của mình đâu mà chê hổng biết!... Thôi lại gần đây, anh hỏi một chút coi!

Phấn ngoan ngoãn đến ngồi ép mình bên cạnh anh ta.

Tư Cầu nhìn người yêu, chậm rãi hỏi:

- Sao tự hôm nay mất tằm mất dạng ngoài này vậy?... Bộ chuyện em tính nói với bác Bảy đó hổng... Ờm rồi hả?

Phấn đang tươi rồi nghe hỏi thế xụ mặt xuống. Cô không lên tiếng trả lời mà chỉ sẽ gật đầu rồi thở dài náo ruột.

Tư Cầu nhăn nhó hỏi thêm:

- Bộ bác Bảy hồng chịu hả? Đầu đuôi như thế nào em kể lại cho anh nghe coi!

Phấn xằng giọng đáp:

- Thì hồng chịu chứ còn «bộ» gì nữa! Bà già bả hồng chịu... là hồng chịu chứ anh bắt kể cái gì nữa chứ!

Rồi như thấy mình giận dỗi một cách vô lý, Phấn chép miệng nói tiếp:

- Bà già bả nhứt định hồng cho tụi mình lấy nhau anh à! Em cũng đã lựa lời nói vô hết sức, năn nỉ ỉ-ôi hết lời mà cũng ăn trót luôn...

- Sao hôm trước, em nói em có cách gì đó?

Phấn thở dài:

- Thì có chứ chẳng không, em tính bắt non bà già rằng em đã... mang bầu với anh...

Tư cầu dấy nẩy:

- Ý trời em dám nói vậy hả?... Nói vậy hồng nên đa em!

Thấy bộ điệu Tư Cầu như thế, Phấn đầu buồn thiu cũng nhếch mép cười:

- Anh làm gì nhảy tung tung như bị ong vò vẽ chích vậy? Người ta chỉ mới tính nói chớ có nói đâu! Mà chỉ «nói» thôi chớ bộ có thiệt đâu mà anh hoảng kinh như vậy!

Tư Cầu làm mặt bảnh:

- Sợ cái gì mà sợ! Anh hỏi cho biết sự thể ra sao vậy mà! Nhưng tại sao em tính nói mà rồi nín êm luôn vậy!

Phấn lại thở ra:

- Thì anh coi má em đau rề rề, em thấy vậy cũng không đành tâm nói tới chuyện đó.

Tư Cầu biết phần mình nói với người nhà cũng không xong như phần của Phấn, nên bọc xuôi theo:

- Em nghĩ như vậy là phải lắm rồi. Mấy năm nay, anh thấy bác Bảy đau lên đau xuống hoài... thiệt tội nghiệp quá! Em hổng nói cái chuyện đó ra là... nên lắm!

Phấn làm thinh. Tư Cầu dự dự một hồi rồi hỏi:

- Bộ... hổng êm rồi bác Bảy giữ riết ở trồng hổng cho ra ngoài này nữa hả?

Phấn gật đầu. Tư Cầu cũng thở ra:

- Hèn chi hôm rày em mất tiêu hồng thấy ló dạng ra ngoài này nữa!

- Thì bà già bả sợ em xấp lại anh nữa nên bả canh riết lắm, hồng đi đâu được hết. Bữa nay nhờ trời mưa, em làm bộ đi cầu rồi đông luôn ra đây. Trời này thì biết sợ ai nom theo mình nên vững bụng lắm!

Rồi Phấn lại hỏi Tư Cầu. giọng hờn mát:

- Còn anh, anh hồng thấy em ra rồi cũng ở biệt luôn ngoài này chứ hồng thêm vô thăm nom gì hết hả?

Tư Cầu cự nự:

- Hừ, hồng biết cái móc xì gì hết mà cũng nói! Anh có vô trông mấy lần, đi qua đi lại trước nhà em mấy bận mà có thấy em ló mặt ra để hỏi thăm, hỏi lom!

- Vậy hả?

- Có bữa, anh tính vô đại, nhưng rồi cũng đứng xớ rớ dằng trước một hồi, kể thấy anh Hai của em đi ra, anh hoảng kinh đi luôn một hơi...

- Ừ phải, chứ anh đi vô càn, rủi bà già bả gặp được, bả chửi cho thực sinh!

- Bác Bảy có chửi thì mình cũng ráng vánh lỗ tai nghe chứ ngán cái nước bác đem méc tía anh thì thấy bà! Ông đã mần anh một trận quá xá!

Phấn tò mò hỏi:

- Ủa, bộ bác trai ở bên hay hết công chuyện của mình rồi hả?

- Chớ sao! Má anh có nói chuyện với ông rồi, cho nên bữa hôm, ông kêu anh dìu cạo sát ván. Ông nói từ rày sắp lên hể anh mà còn làng chàng với em nữa, ông gặp đâu ông giết đó!

Phấn cười bảo:

- Ối ông hăm he vậy, chớ hổng lẽ làm thiệt sao mà sợ!

- Ý em hổng biết tánh ông! Ông nhậu vô ba ngày rồi ông dám «rang» mình thiệt chớ hổng phải chơi đâu!

Phấn khoanh tay gác lên đầu gối, rồi vừa đong đưa thân mình, vừa nhịp nhịp đôi bàn chân, mắt nhìn vào những giọt mưa nối tiếp nhau từ trên mái lá rơi xuống...

Tư Cầu thấy cô có dáng suy nghĩ nên không dám nói thêm nữa. Một hồi lâu Phấn mới lên tiếng:

- Phen này tụi mình ắt phải tính đến cái kế đã bàn hôm trước...

Tư Cầu ngồi ngay lại:

- Kế gì đó?

- Kế... cuốn gói chớ còn kế nào nữa!

- Bộ em tính trốn thiệt hả?

Phấn nhìn anh ta hỏi lấy:

- Chớ còn thứ nào trốn «chơi» nữa anh làm ơn nói thử nghe coi!

Tư Cầu ấp úng đáp:

- Thì em nói... thành lính quá nên anh hỏi vậy mà!

- Xí! Bàn tính lại cả trăm, cả ngàn lần rồi mà còn thành lính cái nổi gì nữa!

Tư Cầu không biết trả lời làm sao đành nín thinh giờ tay gãi đầu...

Phấn nhìn anh ta không vừa lòng chút nào, rồi bực dọc nói tiếp:

- Cũng vì chuyện đó mà bữa nay em dầm mưa ra cho anh hay để anh sửa soạn trước đó!

Tư Cầu hỏi liền:

- Ủa, bộ tính gấp lắm sao?

- Hồng biết gấp hay trễ gì hết, hễ có dịp thì mình đông liền; bởi vậy nên anh phải lo đâu đó cho sẵn đi, chớ đến chừng đó anh cự nự nầy nọ hay đổ thừa bị tại

gì thì hồng được đâu ghen! Cái gì em cũng nói trước hết, anh có ưng thì theo, không thì thôi chớ đừng để lâm chuyện rồi sanh chướng bắt tử cho sọc dưa hết thì đừng trách sao em này nọ đã!

Nghe Phấn buộc ngặt như vậy, Tư Cầu không biết nói làm sao đành ừ hữ xuôi theo:

Phấn vẫn chưa chịu:

- Cái gì anh cũng ừ càng, ừ mạng hết! Để nữa rồi anh bỏ xuôi lơ hết thì anh biết!

Tư Cầu lớn tiếng:

- Thì người ta nói «ừ» rồi hồng chịu nữa sao? Biết cái gì nữa chớ hử? Có vậy mà cần nhẫn cử nhử hoài như chó cạp miếng vùa!

Phấn bĩu môi:

- Cha, giỏi quá há! Muốn biết cái gì thì để nữa rồi hay, chớ bây giờ đừng cô giỏi câu mâu...

- Bà xệt đưa nào câu mâu tự nảy giờ đó!

Phấn nghe Tư Cầu thề ngang như vậy hết giận, cười xòa:

- Thôi đừng thề ầu!... Bà có xệt anh thì em ở với ai hử cưng?

Tư Cầu được nư nên vẫn ngồi xụ mặt xuống đó. Phấn nhích lại gần, dơ tay vuốt ngực anh ta và nhõng nhẽo nói:

- Thôi vuốt giận đi cưng!... Để rồi em thưởng cho! Bộ em dầm mưa lội vô đây để ngồi cãi lộn hay nói dần lân khan vậy thôi hả?

Thấy Tư Cầu mặt mày vẫn còn chù ụ, Phấn làm bộ xô nó ra:

- Văng mặt người ta cả tuần nay, bộ anh hồng nhớ, hồng thương, hồng... thềm hả?

Nói đến đó, cô ôm thật lấy Tư Cầu, mắt long lanh, giọng lẳng lơ hỏi dồn thêm:

-... Bộ anh hồng thềm em hay sao, anh Tư?

Một cơn gió lùa qua làm hắt mưa lên rìa nóp. Phấn rùng mình ghì sát vào lưng Tư Cầu:

- Ý lạnh quá anh Tư! Anh ngồi xê vô trong này một chút chớ quay mặt ra ngoài ướt hết còn gì!

Tư Cầu giận hết nổi. Đến chừng đó, anh ta mới cảm thấy mưa lạnh ngoài trời và làn da nóng hổi phía sau lưng... Anh ta quay phắt lại, choàng tay thật lấy cổ Phấn.

Cả tuần nay, Phấn “cắm cung” trong nhà nên nước da mặt, da cổ nhả nắng hết và vì lạnh nên trắng xanh.

Mấy sợi tóc ướn dính sát trên trán, trên má của Phấn. Tư Cầu khẽ lấy đầu ngón tay khều ra và vuốt lại cho xuôi theo mái tóc của người yêu; đến bữa nay anh ta mới để ý tới những sợi lông măng mướt rướt dính sát theo vành tai hồng hồng của Phấn.

Mới cách nhau có một tuần lễ mà sao Tư Cầu thấy Phấn mới mẻ vô cùng: Một con Phấn xinh đẹp hơn, nồng nàn hơn, tình tứ hơn!

Cũng đôi mắt, cũng đôi má, cũng đôi môi, cũng thân hình ấy mà anh ta tưởng chừng như quá quen thuộc, thì bữa nay, bỗng nhiên lại quá khác và như... mới tinh!

Tư Cầu hồi hộp lạ lùng, hồi hộp y như lần đầu tiên đêm nào Phấn đưa chân đạp ngã cây rọi mù-u! Hồi hộp nhưng hết còn nhát sợ nữa! Bên ngoài, trời mưa mỗi lúc một thêm to.

Tư Cầu cúi xuống hôn rất lâu lên má của Phấn... rồi chậm rãi hôn lại một cái nữa. Xong anh ta ngừng đầu lên, mỉm cười nói:

- Ừ, bữa nay thơm mùi xà-bông Cô Ba quá, chớ hết... khét nắng như mọi khi!

Phấn giơ hai tay quàng lấy cổ Tư Cầu rồi buông người nằm ngã xuống kéo anh ta theo. Mở mắt he hé, Phấn hỏi nhỏ lại:

- Như vậy, anh có chịu hông?

Tư Cầu vừa gạt đầu. vừa úp mặt xuống vai người yêu... Phấn khúc khích cười rồi lấy tay nâng mặt Tư Cầu lên bảo:

- Anh chịu khó ra xập tẩm cà-rèm xuống hông thôi mưa tạt ướt hết... Rồi mau vô đây với em nhen!

Tư Cầu cắn nhả:

- Thây kệ nó mà! Tạt đâu mà tạt hồng biết nữa!

Phấn xô nhẹ anh ta ra:

- Giỏi đi cưng... Mau đi rồi vô đây em mắc đèn cho!... Bộ mất mát gì sao mà sợ hồng biết..

Tư Cầu vùng vằng đứng lên, bước nhanh lại lấy tay hất cái cây chống tẩm cà-rèm xập xuống nghe một cái rầm, rồi chạy ào vô.

Phấn nằm trên nóp giờ tay đón anh ta và nói:

- Dữ hông!... Đó, bây giờ có giỏi làm gì thì làm đi, ai cản...

Không có lần nào hai đứa nó yêu nhau một cách vừa cuồng nhiệt, vừa đậm đà như vậy. Có lẽ một phần để đền bù cả tuần xa cách và một phần để gắn bó nhau trong quyết định «bỏ trốn» mà hai người đã bàn nhau ban nãy...

Phấn sẽ rút tay ra, nâng đầu Tư Cầu đặt xuống đệm và hết hoảng kêu lên:

- Ý trời, tạnh mưa hồi nào mà hồng ai hay hết!

Tư Cầu nhướn mắt lên:

- Tạnh đâu mà tạnh! Còn mưa lắt rắc đó bộ em hồng nghe sao?

Phấn hấp tấp đứng dậy với tay quơ lấy bộ quần áo bị ướt mưa đem phơi gió đỡ hồi này.

Tư Cầu nín cô kéo xuống:

- Làm gì mà gấp dữ vậy? Để cho bộ đồ nó ráo một chút và chờ cho mưa dứt hột rồi hãy dìu... Vô đây nằm ủ một chút chớ đứng vậy lạnh chết đa nghen!

Phấn vừa thay quần áo vừa cười ngạo Tư Cầu:

- Cha, tốt bụng quá há!... Bộ bấy nhiêu đó chưa... đã thềm sao hả cưng?

Rồi cô chạy lại lấy ngón tay xỉa vào trán Tư Cầu nhiecc yêu:

- Anh coi vậy mà dữ lắm nghen!

Tư Cầu với tay định nắm giữ Phấn lại, nhưng cô ta đã chạy vọt ra phía cửa quơ lấy cái nón lá rồi xô hé tấm cà-rèm để đủ chui lọt người ra ngoài. Tư Cầu lồm cồm ngồi dậy kêu giựt ngược lại:

- Khoan dìu đã Phấn!

Phần ngừng lại:

- Gì nữa đó tí non?

Tư Cầu chạy đến hỏi:

- Bữa nào ra đây nữa hả em?

Phần cười đáp:

- Anh hỏi vậy, ông nội ai trả lời cũng hổng được! Bà già bả giữ riết lắm, tiện lúc nào em vọt ra lúc nấy chớ có biết đâu mà nói trước được... Mà cũng hổng chắc gì ra thường đâu, em nói trước để anh khỏi mong. Năm thuở mười thì mới có một đám mưa lớn như vậy, chớ bộ ngày nào ông Trời ổng cũng... mưa cho tội mình một đám như vậy sao?

Tư Cầu sa sầm mặt xuống:

- Cha, lâu quá ai đợi nổi!

Phần đưa tay quét má anh ta:

- Thì đó, em cũng nghĩ như vậy nên mới tính kỳ này nếu hổng êm thì hai đứa mình... đông luôn. Thôi em dìu nghen! Chớ để trễ quá bà già bả sanh nghi sai anh Hai ảnh bò ra đây kiếm thì chết dính chùm hết hai đứa.

Đi được vài bước, cô còn đứng lại nói với với Tư Cầu:

- Ở ngoài này, hể anh có nhảy mũi tức là em nhắc
lầm thầ anh đó ghen!

Tư Cầu mỉm cười gật đầu rồi cũng ráng dặn thêm:

- Nếu có ra được thì ra liền ghen em!

Phần «ừa» một tiếng lớn rồi phăng phăng chạy đi
lội xuống ruộng...

Tư Cầu thở dài nhìn theo.

Một luồng gió tạt qua hắt nước mưa vào thân mình
trần trụi của Tư Cầu làm anh ta ớn lạnh.

Anh ta vội so vai rút cổ chạy thụt vào trong. Tư Cầu
thờ thẩn nhìn chiếc nóp xiên xeo trong góc chòi. Chưa
bao giờ anh ta thấy căn nhà trống trải một cách... chán
chường như vậy...

o O o

... **7** rưa hôm đó, trong lúc Tư Cầu ngồi vót lạt tre
thì thằng Năm em nó hót hơ hót hải chạy ra. Chưa tới
nơi, nó đã réo hồi một:

- Anh Tư ơi anh Tư! Sửa soạn mau đi rồi dìu trống.

Tư Cầu vội bỏ cái mác xuống chạy ra hỏi:

- Chuyện gì đó hả?... Thì cái gì mầy nói cho tao nghe
coi, chớ chưa chi đã kêu dìu là dìu làm sao?

Thằng Năm đứng thở dốc một hồi rồi lập cập đáp:

- Má chị Phấn chết rồi...

Tư Cầu sững sốt nắm lấy vai của em nó lắc đi lắc lại và hỏi lại:

- Mầy nói sao? Má con Phấn chết rồi hả?

- Ừ má chỉ chết rồi anh Tư à!

- Mà bác Bảy chết hồi nào mà bây giờ mầy ra cho tao hay vậy?

- Nghe đâu mới hồi tung bùng sáng này.

Tư Cầu lẩm bẩm một mình:

- Thiệt mau quá... mới đây con Phấn nó nói bà già đau nặng, mà bây giờ lại chết rồi...

Thằng Năm làm tài khôn:

- Ối bệnh già như... ngọn đèn trước gió, tắt nay tắt mai gì hồng được!

Tư Cầu lờm nó:

- Mấy biết cái mồi xì gì mà cũng xía vô hồng biết!

Rồi anh ta hỏi luôn thằng Năm:

- Mà ai kêu mầy cho tao hay vậy hả Năm?

- Tía chớ ai!

Tư Cầu thò lò con mắt hỏi:

- Tía hả? Mà sao ổng lại biểu mầy ra đây cho tao hay cà?

- Hồng phải cho anh hay không đâu mà còn kêu anh dìu gấp ở trong nữa!

- Tao dìu làm cái gì mới được chớ? Mầy có nghe tía nói sao không?

- Thì tía sai tui ra đây mà hồng «nói» sao được! Tía biểu anh dìu để qua phụ giúp dọn dẹp bên đám ma đó!... Ở trống chòm xóm lại phụ rần rần. Mới đây mà họ đã chặt tàu dừa dựng rạp trước nhà rồi đó... Nghe nói đám ma này làm xôm lắm anh Tư à!

Tư Cầu nhăn mặt:

- Làm chi hồng biết! Chết rồi thì không đi chôn phút cho rồi còn bày đặt chi cho rắc rối thêm hồng biết! Mà ai đứng lo cái đám ma này mầy có biết hông?

- Có ông bác gì của chị Phấn lên lo đó mà!

- Ờ nếu vậy thì phải rồi... Mà người ta đã mần xong đâu đó hết rồi, tao còn vác cái mặt vô đó làm gì nữa.

Thằng Năm nhún vai đáp:

- Ai biết đâu! Tía biểu kêu anh thì tui kêu anh...

Ngẫm nghĩ một hồi, nó nói tiếp:

- Chắc tía kêu anh qua phụ mần gà, mần vịt chớ gì...
Người ta đến ì ì ở bên thì cũng phải đãi đằng chớ!

Tư Cầu gật đầu:

- Mầy nói cũng có lý... À, mà từ hồi sáng tới giờ, mầy có thấy con Phấn không hả?

Thằng Năm mau mắn đáp:

- Ý chút nữa tui quên khuấy đi mất!... Ồi thôi anh ôi, chị Phấn chỉ khóc bù lu bù loa. Chỉ có biểu kiếm cách nhần vô cho anh rằng chỉ cũng muốn gặp anh gấp lắm...
Hổng biết chuyện gì vậy anh?

Tư Cầu hỏi lắp:

- Sao mầy không hỏi nó mà đi hỏi tao? Cái thằng này kỳ cục quá!

Thằng Năm sượng lại và tìm cách nói lảng:

- Thôi tui đi trước nghen! Anh nhớ vô gặp nghe anh Tư! Tía biểu tui nói với anh vậy đó!

Thì mầy chờ tao một chút để tao coi sơ qua ba con vịt rồi dìu luôn một lượt hồng được sao!

- Anh mần cái gì thì mần xăng lên đi, tui đợi cũng được... chớ có dìu trước một mình ông già ổng hỏi bắt tứ... ngày ngày lắm!

o O o

 ề đến nhà. Tư Cầu đi thay một bộ đồ bà ba đen vải ú lành lặn để sang bên nhà bác Bảy.

Thằng Năm lúc thúc đi theo sau để qua coi như bao đứa trẻ khác trong xóm đã chọn rộn bên ấy từ sáng, nhứt là bọn chúng đã chầu chực ở dưới nhà sau để chờ làm heo giành xin bong bóng mang về thổi phôi khô đá banh chơi...

Đến nơi, Tư Cầu ngó quanh quất tìm xem Phấn ở đâu. Anh ta thấy Phấn mắc lo tiếp họ hàng bà con ở nhà trên nên không tiện nói năng chi hết.

Tư Cầu làm bộ đi xó rớ lên để Phấn trông thấy. Anh ta vừa trở lên là Phấn biết ngay, sẽ gật đầu như... chào khách:

- Anh Tư mới qua...

- Dạ, tui mới hay nên vội vã qua liền đây.

Phấn liếc nhìn anh ta lấy mắt ra hiệu rồi thản nhiên nói:

- Chực chiều nay sau khi phát tang xong, tui sẽ nhờ anh Tư coi dùm cho việc mần thêm gà vịt để đãi bà con tới đi đám...

Tư Cầu khẽ gật đầu:

- Dạ được! Cô Ba để tui lo việc đó cho, có cái gì cần thì cô Ba cứ biểu... đừng ngại gì hết...

- Thiệt cảm ơn anh Tư nhiều lắm.

- Dạ hổng có chi... chòm xóm láng giềng nhau thì chỉ nhờ nhói trong mấy cái lúc này, bởi vậy người ta thường nói: nhứt cận thân, nhì cận lân... (Tư Cầu nhớ đến câu này trong bài vọng cổ vô dĩa: «Mẹ khuyên con về nhà chồng» nên đem ra xài luôn)

Tư Cầu nói xong là quay đi qua gian nhà bên để cho Phấn còn tiếp khách đến thăm viếng và chạy lên chạy xuống trông nom việc nước nôi trà lá hoặc chi tiền để mua sắm thêm món này món nọ cần thiết trong lúc ma chay.

Vừa quay đi, Tư Cầu suýt bật cười lớn lên khi nó nghĩ rằng: sao bữa nay nó ăn nói... chừng chặc quá đỗi! Có lẽ khi người ta có một chủ đích gì rõ rệt thì trong bụng cũng hết đánh... lô tô!

Đến gian nhà bên, Tư Cầu thấy mấy người trọng tuổi đang lo tẩm liệm bác Bảy. Một đồng bông gòn vẫn kèn trong giấy súc chất bên cạnh chiếc hòm sơn đen dờ sẵn nắp...

7ư Cầu đang ngồi làm vệt trên cây cầu dừa dưới mé sông thì đã nghe kèn trống nổi lên trong nhà. Chắc là lễ phát tang bắt đầu...

Tư Cầu vừa lấy dao cạo mề vệt vừa suy nghĩ đến lời nói «nhấn xéo» của Phấn hồi trưa này: không biết Phấn muốn gặp riêng để nói chuyện gì...

À hay là Phấn sắp bàn với nó là chuyến này khỏi phải đi đâu hết. Bác Bảy nhắm mắt rồi thì còn ai cản mũi cản lái gì nữa mà sợ! Nếu được như vậy thì êm.. quá!

Tư Cầu lo nghĩ miên man như vậy và để bầy cá lòng tong rĩa rút mất chùm ruột non của con vệt hồi nào mà không hay. Anh ta dơ con dao yếm chém mấy cái xuống mặt nước làm bầy cá lòng tong nhảy tứ tung, nhưng rồi cũng bu lại để kiếm mồi hoặc ăn móng đầy rặt ở xung quanh đó.

Tư Cầu bỏ con vệt vừa làm xong vào rổ xúc, rồi quơ lấy con vệt khác nhổ lông.

Vừa lúc đó, Phấn ở trên nhà đi xuống dưới mé sông.

Tư Cầu nhìn sững Phấn trong bộ đồ vải sô trắng rộng thùng thình, đầu vấn khăn tang... Trong bộ đồ ấy, Phấn cô vẻ gầy ốm, bệ rạc hơn hồi còn ở ngoài đồng nhiều.

Đôi mắt cô đỏ hoe và khi nhìn thấy Tư Cầu, miệng cô méo xệch và sụt sịt khóc...

Tư Cầu thấy thương hại vô cùng. Tay cầm con dao, tay xách cổ vệt, nó đứng sững dậy để đón Phấn.

Anh ta định tìm một vài lời gì an ủi người yêu nhưng lại lúng túng, để rồi nhăn nhó nhìn trăn Phấn với một vẻ mặt vô cùng xót cảm. Phấn cũng vẫn đứng gục đầu xuống khóc thút thít.

Một hồi lâu, Tư Cầu mới lên tiếng:

- Thôi nín đi em, người ta ai già thì cũng phải...

Anh ta chưa nói dứt lời thì Phấn khóc rống lên. Tư Cầu nhìn cô ta van lơn:

- Thôi mà em... em làm quá thiên hạ họ nghe họ bu lại thì... mệt lắm! Mà em tính gặp anh để nói chuyện gì đó?

Nghe nói vậy. Phấn cũng ráng nín lại và lấy vạt áo đưa lên lau nước mắt rồi hỉ mũi. Xong cô ta nhìn Tư Cầu:

- Anh Tư à, má em mần phần rồi đó... như vậy đã đến lúc tụi mình phải lo toan cái chuyện đã bàn với nhau hôm trước...

Tư Cầu ái ngại:

- Sao em hổng để thủng thỉnh rồi mình tính sau việc đó, chớ bây giờ ma chay còn ề ề ra đó mà mình nghĩ vậy cũng... không phải đạo cho lắm em à!

Phấn rầu rầu đáp:

- Em cũng biết vậy lắm chứ phải không đâu. Nhưng đằng nào em cũng có tội bất hiếu lớn lắm đối với má em, dầu mình có đợi thêm năm bảy tháng hay cho đến mãn tang đi nữa thì cũng vậy thôi anh à... Má em qua đời rồi thì sau này chuyện gì cũng phải qua tay bác Năm em hết. Bác là người đằng cựa nên gắt gao với con cháu lắm... Thôi thì trốn sau cũng mang tiếng là trốn, mà trốn trước cũng không khác gì, bởi vậy em tính chờ ba bữa mở cửa mả cho má em rồi tụi mình liệu đường đi luôn anh à!

Tư Cầu để con vịt đang làm lông và con dao vô rổ, khoát nước rửa tay rồi đi lên chỗ Phấn đứng.

Anh ta lắc đầu nói với người yêu:

- Em tính như vậy thì cũng... phải, nhưng mình làm nôn quá trong lúc này thiên hạ họ cười chê thú ỉn em à!

- Thì phải chịu vậy chứ biết sao! Mà họ có chê cười thì chê cười em đây hư thân mất nết chứ còn anh thì lo gì!

- Đã đành như vậy rồi nhưng em đâu mà anh đâu? Có gì thì hai đứa mình lãnh đủ hết chứ phải riêng một ai sao! Em nên nghĩ kỹ lại đi em... Tụi mình đi thì cũng có ngày trở về đây chứ bộ bỏ xứ sở biệt dạng hay sao?

- Ồi anh hơi sức đâu mà lo xa quá vậy hồng biết! Em nói thiệt, nếu bà già còn sống thì em còn nấn ná ở đây,

chớ bây giờ bỏ qua đời rồi thì đâu có cái gì buộc chân buộc cẳng em nữa được. Nếu mình hổng như cái dịp này mà tông đi, lần khần lâu ngày chầy tháng đâu đó yên hết, thì chưa chắc hai đứa mình có đi mà trốn thoát được.

- Sao vậy em?

- Vậy mà cũng hỏi! Thì đến chừng yên việc ma chay rồi họ canh riết mình thì em hỏi anh bộ để kiếm dịp trốn lắm hả? Mà có trốn được thì bất quá năm ba ngày hay một tuần lễ gì đó họ cũng đi theo chụp cổ dìa hết!

- Ờ phải...

- Thì bị kẹt ở chỗ đó, nên em mới bàn gấp với anh, chớ nếu không thì tội gì mà để cho mang tai mang tiếng thêm cho ngập đầu ngập cổ nữa hả anh!

Tư Cầu không biết nói sao nên đành nín thinh. Thấy vậy, Phần nói:

- Khi nào dìa nhà, anh nhớ lo sửa soạn đâu đó cho sẵn sàng đi, quần áo đồ đạc gì đó tom góp cho gọn đem dấu lẩn ở ngoài chòi trước đi, để đến giờ mình đi thiên hạ không ai để ý.

Tư Cầu mau mắn đáp:

- Cái đó thì em khỏi lo rồi! Anh chỉ có bộ đồ này là lảnh lặn đôi chút chớ ba cái kia thì... cá rô rửa hết. Hề có đi là anh xách cái thân đi liền chớ khỏi phải sửa soạn gì hết.

Nghe Tư Cầu nói vậy, tuy buồn đứt ruột, Phấn cũng phải mỉm cười:

- Như vậy thì tiện lắm... Nhưng anh cũng chẳng cần gì mang theo ba cái đồ rách chi cho nó kinh càng thêm. Để khi ra tới chợ rồi, em lo sắm quần áo khác cho anh, chớ chẳng lẽ lên Sài gòn mà anh cứ vác ba cái bộ đồ phèn ở ruộng lên đi ngơ ngơ coi sao được. Ăn bận như vậy đi lên phố xá thị thành, thiên hạ họ để ý xăm xoi đến mình lắm anh à!

- Vậy hả! Cha, cái điệu đó thì ở chợ họ cũng... rắc rối dữ há! Nếu em nói vậy thì mình may sẵn đồ mới ở đây trước đi cho nó tiện.

- Em lo là lo cho phần anh, chớ quần áo của em thì thiếu gì... Mà cắt trước cho anh ở đây sao được! Anh mà lo le đi may quần áo mới ở đây thì càng chết nữa! Em nói để em bao hết cho mà! Tới chừng ra đến chợ rồi, quần áo họ may sẵn bán thiếu gì!

Tư Cầu do dự một hồi rồi nói:

- Em tính vậy thì tươm tất lắm rồi, nhưng phải chi em đợi làm tuần xong cho bác Bảy rồi hãy đi cho nó cách hơi... xa xa một chút hả em?

Phấn ngẫm nghĩ rồi đáp:

- Nếu anh muốn vậy thì... cũng được, chớ phần em thì em muốn đi liền. Chớ ba ngày hay bảy ngày thì cũng vậy.

Tư Cầu không biết an ủi Phấn ra sao, chỉ đứng lụng khứng ở đó, rồi lắp bắp nói:

- Em nói vậy cũng phải. Bây giờ bác Bảy nằm xuống rồi chắc bác cũng hỉ xả cho tội mình... Anh thường nghe người ta nói: hể nhắm mắt buông tay là hết, là bỏ qua hết thảy... Em có thương nhớ má em thì em thương nhớ để trong bụng, chớ bộ phải ở miết lại đây mới thiệt là thương, là nhớ đâu!

Phấn nghe nói vậy xúc cảm khóc mùi rồi meo máo nói:

- Thiệt em chỉ làm khổ cho má em thôi. Như anh có đi, thì mai sau này có làm ăn khá giả còn trở về đền ơn báo nghĩa với hai bác ở nhà được, chớ còn em... em thiệt bạc phước hơn nhiều, làm sao mà má em sống dậy nữa được....

- Thôi đừng khóc nữa em... người ta ai cũng có số mạng hết. Ông trời bắt sao thì mình chịu vậy...

Vừa lúc ấy, kèn trống lại nổi lên trong nhà. Phấn lấy vạt áo lau nước mắt rồi nói:

- Chắc có ai đến đi cúng vậy để em chạy vô mới được, chớ tự nãy giờ em ra ngoài này lâu quá!

Tư Cầu gật đầu.

Lật bật mà đã tới ngày làm tuần đầu cho bác Bảy.

Nhơn dịp này Tư Cầu cũng qua xớ rớ bên nhà Phấn để phụ giúp công việc dọn dẹp, đãi đằng và cố nhiên cũng là để nghe ngóng... tình hình. Tư Cầu không dám qua sớm sợ đụng đầu với tía anh ta, mà chỉ sang đúng vào lúc cúng chiều. Anh ta lần mò lên nhà trên và xen vô đứng gần đám cúng.

Trên bàn thờ đèn nến sáng trưng, khói hương mật mù, trái cây đồ ăn bày đẳng đẳng đê đê...

Phấn quỳ trên chiếu với chị dâu, sau lưng anh Hai cô đang đội sớ, trong lúc ông thầy ê a xướng lễ...

Tư Cầu cố ý đứng dình dằng ra để cho Phấn trông thấy.

Quả nhiên cô này liếc lên bắt gặp anh ta liền, nhưng rồi lại cúi gầm mặt xuống như không để ý đến.

Lễ tất, đốt sớ, đốt vàng bạc, nhà minh khí, quần áo giấy....

Nhìn ngọn lửa bùng bùng cháy đưa từng bực khói đen trên khoảng không, Phấn bỗng nhiên khóc thút thít. Cô khóc vì cảnh từ biệt của má mình thì ít, mà chính là khóc vì sắp phải cáo biệt người chết để ra đi thì nhiều...

Hôm nay đã đến kỳ hẹn của cô ta với Tư Cầu về việc

ra đi. Một kỳ hẹn mà Phấn đã có lúc muốn cho sớm hơn nữa, nhưng đến khi tới, cô không khỏi thấy đau xót trong lòng, đau xót hơn cả lần cô cầm từng khối đất sét ướt buông cho rơi xuống nắp quan tài của mẹ đã đặt yên dưới huyết sâu...

Đồng tiền vàng bạc, nhà minh khí, đồ mả... chỉ còn là mớ tro lấm tấm chút lửa tàn. Anh Hai của Phấn chạy lên bàn thờ lấy nhạo rượu đem xuống chế lên mớ tro tàn ấy cho nó tắt ngóm...

Xong xuôi đâu đấy, người lớn mời nhau, trẻ nít rủ nhau xuống nhà dưới ăn chè đậu. cơm nếp lót dạ...

Thừa lúc mọi người chọn rộn dưới nhà sau, Phấn khều Tư Cầu rồi đi luôn ra sau hè. Tư Cầu liếc mắt thấy không ai để ý bèn rảo bước theo. Trời đã tối hẳn tự lúc nào...

Tư Cầu đang dáo dác tìm Phấn thì nghe cô ta gọi nhỏ nhỏ:

- Em đây nè anh Tư!

Tư Cầu đi ngay lại bụi chuối hột, tàu lá um tùm khiến cho chỗ Phấn đứng đã tối lại càng tối thêm.

Đứng bên Phấn, Tư Cầu hỏi hớp hỏi liền:

- Sao, chuyện gì đó em?

- Bộ anh quên ngày hôm nay là ngày gì rồi sao?

- Cái gì mà quên! Hôm nay đã đến kỳ mà mình bàn tính hôm trước chứ gì!

- Anh còn nhớ như vậy cũng khá! Em tưởng anh quên tuốt luốt rồi chứ!

- Ý trời, cái chuyện gắt mấu như vậy mà quên nỗi gì! Sao em, em đã định như thế nào chưa?

- Còn định cái gì nữa! Bữa hôm anh nói để qua đám tuần hần đi, thì bây giờ cúng quảy xong rồi đó, mình chỉ có nước là đông gấp. Mà sao anh hỏi vậy, bộ tính dây dưa lần hồi nữa sao hả?

Tư Cầu chắc lưỡi:

- Thì ai nói gì đâu, đi thì đi chứ bàn tán gì nữa. Mà em định chừng nào mình khởi sự đây?

- Sáng sớm ngày mơi chứ còn đợi ngày nào nữa?

Tư Cầu hỏi lại:

- Sáng sớm mơi này hả? Cha, cận quá há!

- Độ coi... bộ tính bàn ra cho ăn trét nữa hay sao chứ? Em nói thiệt, anh không đi thì thầy kệ anh chứ em đã nhứt quyết rồi. Chuyển này thì khởi có ai nín kéo hay năn nỉ ỉ ôi gì nữa được ghen!

- Muốn mời đi thì đi chứ ai nói gì đâu mà em nói hành nói tỏi hổng biết.

Phấn bình tĩnh nói thêm:

- Đi gì mà nghe anh nói cái giọng xuôi lơ thiệt hết ham. Đây nè, anh suy nghĩ kỹ lần chót đi, chứ để nữa rồi nói là bị một bắt ép hổng được đâu nghen! Hai đứa mình bề gì cũng người lớn rồi, chứ hổng phải mỗ ác còn đánh cứt trâu đâu mà nữa rồi đổ thừa đổ bồi này nọ...

Tư Cầu xấu mình ngắt ngang:

- Thôi, thôi... người ta đã nói “đi” mà sao em kiếm chuyện cản nhần hoài vậy cà!

- Nói vậy mà cản nhần hả? Mà thôi sáng mời đi sớm đó nghen!

- Ừ đi sớm. Mà anh vô đây chờ em hay em lội ra ngoài kêu anh hả?

- Vô đây làm cái gì! Anh cứ sửa soạn sẵn ở trông đi, lổm gà gáy canh tư hay sớm hơn nữa thì có em vô rồi mình đi luôn. Mà anh có giấy tờ gì lận lưng không?

- Có ba tờ giấy quyền vấn thuốc đây chứ hổng có gì khác nữa...

Rồi anh ta đâm lo hỏi thêm:

- Nghe nói đi đường thì lính quận, còn lên Sài Gòn thì lính mã-tà hay xét bắt giấy thuế thân lắm phải không em?... Cha, cái điều này bị mấy ông chặn lại thộp cổ đóng trăn hay bắt đi làm xâu thì nguy quá. Hồi nào tới giờ anh chưa lấy giấy thuế thân, ông già ông nói chưa đủ tuổi với lại tiền bạc hổng có, vác đem đi đóng một lần mấy đồng bạc thì kẹt quá!... Mà thuở giờ mình cứ ru rú ở xó ruộng xó rẫy chớ có thò mặt đi đâu mà giấy với tờ!

Phần “trần an” nó:

- Em hỏi là hỏi vậy chớ hổng sao đâu. Rủi có ai hỏi thì bắt quá mình cứ nói đại là chưa đủ tuổi chớ lo gì!

Tư Cầu còn thắc mắc:

- Nhưng rủi họ hổng tin rồi làm sao?

- Ồi sao anh cứ lo bao đồng hoài! Thì họ nhìn cái mặt mình còn non xoẹt thì họ cũng phải biết chớ. Mà cái việc này dễ ợt, rồi đây thế nào em cũng lo đóng phứt cái thuế thân cho anh.

- À mà hồi nãy, em nói để em vô chớ anh khỏi ra ngoài này. Sao kỳ vậy? Anh tưởng đi thì mình ra ngoài sông cái đón tàu Phước Châu dưới Cầu Kè lên gác khuya để đi thẳng lên Cần Thơ luôn rồi tính đi đâu nữa thì đi, chớ em tính lợi trở vô trong đồng tréo đường hết rồi làm sao?

Phần “xì” một tiếng rồi đáp:

- Lâu lâu anh chịu khó “tính” một cái mà cũng chẳng ăn nhằm gì ráo! Bộ em điên khùng gì mà hổng biết ra đón tàu dưới Cầu Kè lên để đi cho tiện hay sao? Nhưng nếu tiện cho mình thì cũng tiện cho thiên hạ. Mình mà xớ rớ ra ngoài vàm đón tàu thì chém chết cũng có đưa đi vô học lại, mà người nhà có đi kiểm thì cũng dễ hỏi phăng ra để theo kịp lô cổ mình dĩa. Mình mà có đi rồi thì thế nào họ cũng cho là mình xuống tàu Phước Châu chớ không có trọt đi đâu hết! Anh nghĩ coi em nói như vậy có đúng hông.

Tư Cầu mau mắn đáp:

- Ừ phải rồi đã! Nhưng nếu vậy thì mình đi bằng cách nào bây giờ?

- Còn có cách khác chớ! Bởi vậy nên em mới kêu anh chờ sẵn ở trống để em vô rồi hai đứa mình cùng đi...

- Nhưng nếu mình hổng đi đường tàu để lên Cần Thơ thì tính đi đâu?

- Thì trước hết mình cũng phải lên Cần Thơ rồi mới lên Sài Gòn sau. Theo em tính thì hai đứa mình phải đi sao cho ngoắt ngoéo để rui có ai đi kiểm cũng hổng mò cho ra được. Sáng mới em vô trong anh sớm rồi mình lội băng đồng qua mé La Ghi đón xe đò đi về Trà Ôn. Sau đó, từ Trà Ôn mình quá giang xe đi luôn Cần Thơ. Chừng tới trên rồi mình sẽ liệu tính sau... Anh coi em tính như vậy có được không?

- Chà, em tính cái gì rắc rối quá... mà thôi như thế cũng được? Có rắc rối như vậy thiên hạ mới hổng biết đâu mà lần.

Tư Cầu do dự một hồi rồi hỏi thêm Phấn:

- À, mà em có cụ bị sẵn chút đỉnh tiền nong gì theo không? Chớ anh nói thiệt, phần anh, anh chỉ vác cái mình không đi thôi đa nghen!

Phấn gượng cười:

- Ổi tưởng cái gì chớ việc đó anh khỏi phải nhắc. Em có tom góp theo được ba mớ tiền để dành riêng của em: tiền cho bạc lúa, cho heo nuôi rế đó mà! Cha, còn còn kẹt bầy vịt của em giao cho thằng Tư coi ở trong nữa. Bị gấp quá chớ phải để thủng thỉnh em tìm mỗi bán phút đi thì mình cũng thêm được số tiền khá bộn nữa!

Tư Cầu nói đưa hơi theo:

- Ừ, nội bao nhiêu đó cũng đủ xài rồi!

- Biết sao đủ sao thiếu! Bộ anh nói mình đi năm ba bữa, một tuần gì sao mà tính được chuyện thiếu đủ. Mình phải nghỉ phòng xa đến mấy tháng mình ăn dầm nằm dề ở trên Sài gòn nữa chớ! Đâu chắc lên trên là mình có công ăn việc mần liền... Bởi vậy nên ngoài số tiền riêng em còn gói đem theo một mớ vàng vòng cũng kha khá anh à...

Tư Cầu nói giục ngược:

- Ý làm vậy hổng nên đa em! Tiền riêng của em thì em đem theo gì đó thì đem, chớ vàng bạc ở nhà em tóm luôn nữa thì... kỳ lắm! Cái đó là mình có ý... tham gian quá cỡ rồi, và nếu sau này cái chuyện tụi mình trốn đổ bể ra, anh Hai em hay bác của em đem thưa kiện thì

hổng dễ đúng gì đâu em!

Phấn gạt ngang:

- Ồi thôi, đến cái nước này mà anh còn e sợ như vậy thì hết chỗ nói! Mình túng thế thì phải liều chứ bộ như không mà ai muốn vậy hay sao?... Mà anh nói kỳ là “kỳ” cái nỗi gì? Nội cái chuyện mình bỏ trốn đây bộ hổng “kỳ” hay sao! Đảng nào cũng lỗ rồi thì cho nó lỗ luôn, chứ cứ cà xịch cà lụi như anh vậy hoài rồi chết chum cả đám hết cho coi!

Tư Cầu không biết trả lời làm sao nên đành nói xuôi theo:

- Thôi em tính gì đó thì tính... miễn xong xuôi thì thôi. Mà chắc sáng mơi đi thiệt phải hông?

Nghe Tư Cầu hỏi lại như thế, Phấn tức lặng người một hồi, rồi nói sảng:

- Anh thiệt hết chỗ chê! Người ta đã căn dặn năm lần bảy lượt là sáng sớm mới đi, mà anh còn hỏi đi thiệt hay đi giả nữa! Hay anh hổng muốn đi thì anh ở lại chứ hổng ai ép! Bộ anh nói con này hổng có giò có cẳng sao chứ!

Tư Cầu vội năn nỉ:

- Thì anh hỏi là hỏi... để lo liệu sắp đặt trước công việc ở trong vậy mà... Em đi thì anh cũng đi chứ hổng có em thì anh ở lại đây làm cái gì!

Rồi anh ta than thở:

- Cha, hổng biết mời anh đi rồi, con trâu và bầy vịt để đó ai biết mà ra trông nom cho nó ăn uống đây!

- Sao mà hổng biết! Anh thiệt khéo lo! Em mà mất dạng trong nhà thế nào họ cũng túa xua vô trong tìm kiếm. Và khi vô tới trong rồi mà lại hổng thấy anh nữa thì họ biết tội mình... làm sao rồi! Chùng đó, thế nào mấy bác ở bên hổng sai thằng Năm ra thế anh để chăn trâu, chăn vịt... anh có lo thì lo tội mình ra đi phen này có... chết đói hay không chớ anh lo gì thứ ba con vịt, con trâu sợ hổng có ăn! Mà thử thời anh bỏ phứt nó hai ba ngày cũng hổng sao hết. Nước, cỏ, cua, còng... ê hề đó, lo gì!

Tư Cầu thở dài làm thinh.

Phấn ngóng nhìn vô nhà rồi nói:

- Thôi em vô đây! Anh nhớ dì trong lo sắp đặt cho sẵn sàng đi nghen!... Mà anh có ghé qua nhà nhớ làm tỉnh chớ đừng chộn rộn cái gì để cho ở bên sanh nghi nghen anh!... Em dặn hờ như vậy chớ chắc hổng ai để ý đâu cái chuyện của tội mình bắt ngờ quá mà!

Tư Cầu thần thờ đáp:

- Ừ thôi em vô đi... mời có vô thì vô sớm nghen em, chớ để sáng bùng rồi mình đi ngờ ngờ vậy hổng tiện.

- Em biết mà!

Rồi nắm chặt lấy tay Tư Cầu, Phấn nói tiếp:

- Anh coi từ trước tới giờ cái gì em cũng ăn ở tận tình với anh hết vậy anh ráng cho em chuyển này nữa thì tụi mình khỏi lo gì nữa hết!... Anh chắc dư biết, đâu phải em muốn chi cái chuyện trốn tránh này nhưng ngặt nổi... hai đứa mình thương yêu nhau thì phải tính sao cho vuông tròn. Với lại em cũng ngán ngẫm cái đời sống ở đây quá. Thôi thì hai đứa mình liều một chuyến cho nở mày nở mặt với người ta...

Tư Cầu cướp lời:

- Hay là cho chết dính chùm với nhau thì cũng vậy!

Phấn siết mạnh tay anh ta:

- Chết dính chùm với nhau cũng được, cũng mát ruột!

Tư Cầu vội giựt tay bứt lấy miệng Phấn:

- Ý đừng nói vậy không nên chớ em! Nói bậy như vậy xui xẻo lắm ghen!

Phấn sẽ gỡ tay nó ra:

- Hứ, anh sao hay tin bá láp hoài!

Vừa lúc đó, có tiếng kẹt cửa và có người lần mò bước xuống bậc thềm nhà để ra sau hè, Phấn kề sát vào tai Tư Cầu nói nhỏ:

- Thôi để em vô... chớ để ai ra ngoài này đụng đầu với tụi mình thì đổ bể công chuyện hết. Anh ở lại đi dìu sau nghe anh Tư! Và nhớ cái em dặn dò đó nghe!

Dứt lời Phấn vội chạy tuốt vô.

Tư Cầu đứng lặng yên bên bụi chuối. Như thế, một hồi lâu anh ta mới hay bị muỗi cắn tới tấp nên vội đưa tay đập túi bụi vào khắp mình mẩy từ trước ra sau, từ trên xuống dưới.

Nhưng đến chừng nghe tiếng đập bôm bốp của đôi bàn tay, anh ta hoảng kinh ngó dào dác về phía trong nhà. Thấy đâu đó vẫn êm ru, Tư Cầu vội nhón chân đi lủi trở về nhà...

Qua khỏi rào nhà Phấn rồi, Tư Cầu mới chậm bước lại. Anh thần thờ đưa mắt nhìn cảnh vật bao quanh lơ mờ như bóng đêm như muốn gọi lại những lời từ biệt.

Trong đêm tối mà sao anh ta như thấy rõ ràng cảnh vật ấy. Anh ta có thể chỉ được chỗ nào có cái mô đất nhô lên trên đường, chỗ nào có cái bông cây khô, chỗ nào trên bờ rạch có nhiều hang cá thòi lòi... và khi vừa đặt chân lên chiếc cầu tre bắc qua cái xẻo nhỏ, anh ta liền nhớ ngay đến cái tay vịn gãy cả tháng nay mà không có ai buộc lại.

Tiếng cọt két của thân tre trên cầu vang ra khi anh ta lần bước đi qua làm cho anh ta vừa lo âu, vừa bực bội mà cũng vừa xót xa trong lòng...

2.

Tư Cầu lấy chiếc đũa bếp xơ lại nồi cơm, rồi đặt chén mắm chưng trở lại trên mặt lớp cơm, xong xuôi, nó lấy nắp vung đặt lại.

Đôi mắt của anh ta cay xè : hôm qua anh ta mắc vô trong nhà để qua bên con Phấn nên bỏ phế ba mớ củi phơi sương suốt đêm, đến chừng sáng nay đem vô chụm khói bay mịt mù...

Vớ lại suốt trong đêm rồi, sau khi bàn tính với con Phấn một lần chót về chuyện trốn đi vào ngày hôm nay, Tư Cầu về thao thức suốt đêm cho tới khi nghe con gà nòi điều phạch phạch vỗ cánh gáy vang rân ở sau chái hè...

Tư Cầu lấy một nhánh củi cào bớt than ra...

Vừa lúc đó, anh ta nghe tiếng sột soạt phía ngoài sân và liền theo đó là tiếng Phấn hỏi dồn tới :

- Anh Tư, anh thức chưa anh?

Tư Cầu vội chạy ra :

- Dữ hông, sao đến chừng này mới lộ ra hả ?

- Hồng có trẻ đâu mà anh lo !... Sao sẵn sàng hết rồi chứ ?

- Cái gì đâu mà sẵn sàng ! Còn em, mọi việc ở trong êm ru hết hả ?

- Nếu có trục trặc thì đã hỏng ra đây được !

Nói đoạn, cô ta cầm tay Tư Cầu dắt vô chòi.

Vào đến nơi, Tư Cầu đứng nhìn Phấn không nháy mắt : hôm nay, Phấn mặc quần lãnh đen, áo bà ba vải bông và vắt trên cổ một chiếc khăn bàn lông màu hường lọt mới tinh... Mới đây mà Phấn coi khác hẳn, và khác nhiều cái thời kỳ còn chần vọt trong chòi.

Đoạn Tư Cầu nhìn đến cái bao giấy nhựt trình mà con Phấn ôm nơi tay. Thấy thế, Phấn nói :

- Gói quần áo đó ! Em chỉ đem theo vài bộ mới thôi chứ lấy hết theo kình càng lắm ! Còn anh có xách theo cái gì hông?

Tư Cầu chỉ vào một “cuộn” quần áo lớn bằng đầu gối bó chặt bằng dây lạt dừa :

- Có nội bấy nhiêu đó !

- Anh gói gì mà đen một cục đó hả?

- Bộ quần áo vẫn thường mặc trong này đó mà.

- Ổi thôi, anh liệng mẹ nó đi cho rồi ! Lên trên đâu có xài thứ đó được. Nội bộ đồ phên anh đang mặc cũng tẻ mạt rệp rồi.

Tư Cầu tiếc rẻ :

- Thì mình cũng đem theo hờ hờ nó vậy, để rồi sau này chừng nào mình muốn quăng đi thì quăng chớ có khó gì !

Phấn gạt ngang :

- Thôi đi anh ơi, anh làm ơn bỏ nó lại cho em. Em tính lên đến chợ còn kiếm mua một vài bộ quần áo khác cho anh nữa, chớ bộ anh đang bận cũng bạc thịch bạc phếch, vác nó lên Sài gòn thiên hạ họ cười cho thú ỉ !

Tư Cầu chép miệng :

- Cái điệu này ở trên cái gì cũng tốn hao quá cỡ ! Chớ phải ở dưới này, bộ đồ đó xài ít ra cũng được bảy tám tháng nữa chớ chẳng phải chơi. Mà anh nghe nói ở trên người ta ít bận đồ đen lắm phải không em?

Nghe Tư Cầu muốn hỏi thăm ruồng, Phấn sốt ruột hỏi anh ta :

- Thôi đi, để lên trên rồi hãy biết... Anh thôi tắt đèn đi rồi mình đông cho sớm chớ !

Tư Cầu hấp tấp níu Phấn lại :

- Khoan đã ! Để chờ anh dỡ cơm đem theo ăn dọc đường chớ hông thôi chết đói còn gì !

Phấn bực mình dậm chân chắc lưỡi :

- Ổi thôi đi, từ đây lội qua lộ xe có xa xối gì mà anh phải bọc cơm theo như là đi ăn cầy vậy !

- Nhưng còn lên Trà-Ôn hay đi xe dọc đường thì sao?

- Thôi đi ông nội ! Anh thiệt nhà quê nhà vườn dốt mít đặc... lên trên tiệm cơm, tiệm cháo thiếu gì hay là mình mua bậy một ổ bánh mì với năm cục đường cát ăn đỡ cũng được, mà lại gọn bân.

- Nhưng anh lỡ nấu cơm hồi khuya rồi bỏ lợi tội chết ! Với có món mắm chưng nữa... Em nán đợi anh một chút để anh đỡ mang theo chớ bỏ uổng lắm... Nghe nói lên trên Sài Gòn người ta ăn đồ tây đồ tàu không hề. Như vậy biết chẳng nào mình mới nếm lại được món mắm chưng này nữa !

Nghe Tư Cầu than thở như vậy, Phấn cũng không nỡ làm gắt :

- Thôi cũng được ! Anh vô gói mau mau đi, mà cái món mắm chưng đó, anh liệu làm sao cho vén khéo chớ để nó đổ ra dính quần áo hôi rình đó ghen !

Tư Cầu vội vã chạy vô bếp dỡ cơm ra gói trong tấm lá chuối xanh, đoạn để vào trong một cái mo cau cùng với chén mắm. Xong xuôi anh ta xách chạy ra.

Phấn tay ôm gói quần áo chực sẵn ngoài sà chòi :

- Sao xong hết rồi hén !

Tư Cầu dợm trả lời nhưng rồi lại nín thinh, đứng khựng lại.

Phấn cau mày hỏi lớn :

- Cái gì đó nữa hả ?

Tư Cầu lắp bắp nói :

- Anh tính để đi thăm qua bầy vịt và con trâu rồi hãy đi...

- Trời đất quý thần ơi ! Vịt trâu gì cũng thầy kệ mẹ nó anh cứ cà rà hoài thì đến trưa mới đi được ! Vậy mà hồi nãy làm bộ kêu là ra trễ, ra muộn !

Thấy Tư Cầu cứ dùng dằng không chịu đi, Phấn nhún vai lắc đầu thở dài :

- Thôi anh muốn đi thăm cái gì đó thì làm ơn đi cho mau đi ! Anh thiệt hết nước... Bị lỡ tính trốn với anh nên phải ráng chịu, chớ anh cứ cái mừng đó hoài thì có ngày cũng xọc dừa ráo trội...

Tư Cầu chẳng nói chẳng rằng dựng mo cơm bên cột chòi rồi chạy đi thăm sơ qua bầy vịt.

Thấy anh ta tới, bầy vịt tưởng đâu được cho ăn nên kêu cạc cạc vang rân. Tư Cầu lính quýnh ngó tó ngó lui một hồi rồi bỏ chạy qua bên con trâu Sấm.

Thấy con trâu vừa khịt khịt mũi vừa ve vẩy đôi tai, Tư Cầu quặn đau trong ruột. Anh ta chạy đến mở niết buộc con Sấm ra, rồi vừa vỗ vào cổ con trâu vừa nghẹn ngào than thở :

- Thôi mày ở lại nghen Sấm ! Tao mở hết giày buộc mày ra đó, moi sáng mày có đói bụng thì liệu mà lội đi kiếm ăn...

Hai đứa nó vừa bước chân lên bờ mẩu để băng qua đồng hướng về phía lộ xe dưới La-Ghì lên thì nghe có tiếng ai chống xuồng ào ào phía bầu nước.

Phần vội nín lay tay Tư Cầu ngồi thụp xuống và kể tai anh ta hỏi nhỏ :

- Anh coi ai chống xuống ra đó ?... Cái điệu này sợ ở trông hay rượt theo tội mình thì kể như... lúa hết cả đám !

Tư Cầu hồi hộp nghếch cổ lên nhìn về phía người chống xuống và nó thở phào một cái rồi vui vẻ nói :

- Hồng sao đâu em ơi, cái thằng cha Sáu Giò nó đi gỡ câu đó mà !

- Vậy hả ? Thiệt hai hú hồn hú vía... Nhưng mình cũng để cho nó mất dạng rồi hãy đứng dậy đi, chớ để nó thấy được thì phen này chỉ có nước... cạo đầu đi tu !

Tư Cầu lặng thinh ngoái cổ canh chừng cho xuống câu đi khuất rồi khều Phần :

- Bây giờ đi được rồi em à.

Hai đứa nó lại đứng dậy tiếp tục đi. Phần ôm gói đồ dẫn trước, còn Tư Cầu xách mo côm lúc thúc theo sau... Và hai đứa nó cầm cổ rảo bước bước không trò chuyện gì hết, tuy mỗi người đều theo đuổi trong đầu những ý nghĩ riêng tư...

... Đên chừng thấy lối dạng hàng cây còng dọc theo bãi bên bờ lộ xe thì trời đã sáng bết.

Tư Cầu chỉ về phía cây rơm chất bên bìa vườn cau ở trước mặt rồi bảo Phần :

- Hay mình vô đó lật côm ra ăn lót dạ rồi hãy ra lộ xe ghen em !

Phấn định không nghe theo. Nhưng khi nhìn đến mo cơm tòn ten dưới tay Tư Cầu cô ta bèn đổi ý gật đầu:

- Anh tính vậy cũng được... Phải rồi, mình ăn phứt rồi liệng mo cơm này cho rồi chứ đem nó theo lên xe coi hổng được !

Tư Cầu muốn mở miệng hỏi lại Phấn lại vì sao “coi hổng được” nhưng lại thôi, rồi rảo bước về phía cây rơm.

Đến nơi Tư Cầu chọn chỗ khuất ánh nắng chiếu, ngồi xuống mở banh mo cơm ra lấy chén mắm lóc chung đặt ra một bên. Đoạn anh ta chạy đi bẻ một nhánh tre nhỏ để làm hai đôi đũa tạm.

Xong xuôi anh ta phủi tay và mời Phấn :

- Em ngồi xuống ăn bậy ba hột chứ hông thôi lát nữa đói chết !

Thấy Phấn còn đứng xó rớ như muốn tìm chỗ ngồi anh ta lại chạy đi bẻ một ngọn lá chuối đem trái xuống cỏ rồi bảo :

- Em ngồi xuống đó hông thôi lắm quần hết.

Phấn thò tay rút xuống một chiếc guốc sơn mài dắt kèm sau sợi dây buộc gói đồ đem đặt trên tàu lá rồi rón rén ngồi xuống.

Cô ta nhìn mo cơm, chén mắm rồi nói :

- Thôi anh ăn một mình đi, em hổng đói...

- Coi, em phải ráng ăn dần bụng ba hột chó mình đi xe thì còn lâu mới tới chợ, như vậy đói rã ruột chó phải chơi sao... Ở dưới này mình quen ăn cơm đi mần sớm, em nhịn, chịu sao được !

Thấy Tư Cầu nài ép như vậy. Phấn cũng tội nghiệp nên nói :

- Thôi được, để em ăn với anh cho có bạn !

Tư Cầu vội lấy hai cọng tre đưa cho Phấn :

- Em cầm đở cái này để gấp mắt ăn.

Phấn miễn cưỡng cầm lấy gấp chút xíu mắt chừng, đưa tay nhóm lấy chút cơm bỏ vô miệng nhai chầm rãi.

Trong lúc đó, Tư Cầu vừa bốc cơm vừa gấp mắt ăn ngon lành... Thỉnh thoảng anh ta ngược lên giục Phấn ăn thêm, và cô chỉ gật đầu mỉm cười và ăn cầm chừng vậy thôi...

... Tư Cầu buông đôi cọng tre xuống, lấy tay quạt miệng, rồi vừa xô mo cơm lại gần bên Phấn vừa bảo :

- Còn một chút, em vét hết đi kẻo tội !

Phấn lắc đầu :

- Em nuốt hết vô, thôi anh ráng ăn cho hết đi, nếu không thì bỏ đại lợi đó chó gì !

Tư Cầu tiếc rẻ nhìn mo cơm, chén mắt rồi tần mẩn đi gói lại đem nhét vô đồng rơm...

Phấn thấy vậy lên tiếng hỏi :

- Anh mần gì vậy hả anh Tư ?

- Ờ... anh đem nhét vô đây để có ai qua... muốn ăn thì lấy ăn...

- Ồi anh sao lo chuyện bá vợ hoài, ai đâu mà đi ăn dọc đường dọc xá hổng biết !

- Ấy, mình ăn hổng hết thì để cho người khác họ ăn... Thiệt từ cha sanh mẹ đẻ tới bây giờ, hổng có lần nào anh đem đi quăng gần một chén mắm chung ngon lành như thế này !

Phấn xì một tiếng đứng lên, nhét chiếc guốc vô chỗ cũ rồi hồi nó :

- Thôi mình đi lên lộ để đón xe, chớ cà rà mãi ở đây để nó chạy huốt đọi chuyển sau lâu lắm !

Tư Cầu bẻ một cọng tre xĩa răng rồi vừa vung vai vừa nói :

- Bây giờ no bụng rồi... muốn đi đâu thì đi !

Rồi anh ta ngó quanh ngó quất :

- Cha, hông có chỗ nào có nước làm bậy vài ngụm thì đã quá !

Phấn chạy lại lôi anh ta đi :

- Thôi đi tía, để chút nữa lên trên rồi tía muốn uống năm ba lô nước trà huế gì đó uống ! Đi mau đi hông thôi trễ hết bây giờ...

... Hai đứa nó vừa ra gần tới lộ cái thì chiếc xe đồ dưới La-Ghì lên cũng vừa chạy trờ tới.

Anh lơ trên xe thấy có người ôm gói nên giờ tay kêu lớn :

- Đi Trà-Ôn hông cô Hai ?

Tư Cầu thấy xe chạy ầm ầm tới rồi có người chỉ tay về phía anh ta la hét nên vội ngồi thụp xuống dưới lên bờ mẩu.

Phấn tức mình vừa lồi nó lên vừa đưa tay ngoắt xe lại.

Chiếc xe còn lê xa độ mười thước rồi mới ngừng hẳn.

Phấn vừa rảo bước vừa căn nhãn Tư Cầu :

- Anh mần gì kỳ cục vậy ! Xe nó mời khách chớ bộ nó ăn thịt ăn cá anh sao anh lại trốn hả ?

Tư Cầu xén lên đáp :

- Vậy hả !... Thuở giờ anh có đi xe đi cộ gì đâu mà biết. Vậy mà anh tưởng nó chỉ chở tính bắt tội mình chớ !

- Hổng biết thì coi theo em mà bắt chước, chớ anh làm cái điệu đó thiên hạ họ cũng sanh nghi thêm. Tư Cầu vừa bước lẹ lẹ vừa cúi mình xuống với tay gỡ đám cỏ gai may mắc dính trên ống quần từ đầu gối trở xuống mà ban nãy vì ngồi thụp xuống một bên bờ mẩu nên không để ý.

Phấn liếc mắt thấy vậy véo nó một cái đau điếng :

- Để chút nữa lên xe rồi gỡ hông được sao !

Tư Cầu giựt mình bỏ vội ống quần xuống rồi chạy lúp xúp theo Phấn.

Đến nơi, anh lơ đã mở sẵn cửa xe ở hàng băng thứ nhì và đứng đợi một bên :

- Cô Hai đi Trà-Ôn hả cô Hai ? Đây có chỗ ở trước này tốt lắm !... Cô có hành lý gì hông cô Hai ?

Phấn vừa xăng xái bước lên xe vừa đáp :

- Tui chỉ có gói này đem theo mình đây thôi.

Cô ta vừa bước lên xe thì anh lơ đã đóng cửa xe lại cái rầm rồi hô “chạy”.

Phấn vội kêu giựt ngược :

- Khoan đã ! Còn một người đi nữa ghen !

Anh lơ lại vội hô lớn lên: TỐp ! TỐp ! Rồi anh ta quay qua hỏi Phấn :

- Bộ cái anh đừng lớ ngớ đó cũng có đi nữa sao ?

Phấn quắt mắt nhìn nó :

- Bộ anh hông cho đi sao ?

- Đâu phải vậy... nhưng anh chẳng nói năng gì hết ai biết...

Anh lơ nói xuôi theo vừa nhảy xuống ngoắt Tư Cầu lại.

Tư Cầu chạy tới đứng thở hổn hển, lóng ngóng nhìn lên xe kiểm Phấn.

Anh lơ vừa chạy lại mở cửa phía băng sau và kêu Tư Cầu :

- Lại đây nè anh Tư.

Anh lơ vội chạy lại vừa nhìn bộ quần áo mốc thích của Tư Cầu vừa nói :

- Cô Hai để ảnh ngồi băng sau với tui hông được sao cô Hai ?

Phấn sẵn giọng đáp :

- Để ảnh ngồi đây với tui !... Anh tui đó mà !

- Vậy hả... cô hồng nói trước ai biết đâu !

Anh lơ vói tay mở cửa băng trước cho Tư Cầu leo lên, nhưng vẫn ngó chăm bẵm anh ta với đôi mắt đầy hoài nghi... Rồi anh ta nhún vai, đóng rầm cửa lại và vừa đeo tòn ten bên hông xe vừa hướng về phía sếp phơ la lớn “chạy”...

Chiếc xe đồ lại cà rịch cà tang tiếp tục cuộc hành trình...

Hành khách ngồi trên xe chứng kiến cảnh “lộn xộn” ban nãy nên đầu ngoái cổ nhìn cặp Tư Cầu.

Phần thì ngồi thản nhiên như không, ngó thẳng về phía trước, còn Tư Cầu mắc cỡ lúng túng cúi gầm mắt xuống gỡ đám cỏ may còn dính cứng trên hai ống quần...

Chiếc xe được trớn mỗi lúc càng chạy mau thêm.

Đây là lần đầu tiên Tư Cầu mới được dịp đi xe hơi.

Gió tạt ù-ù làm cho nó lùng bùng hai lỗ tai. Nhưng xe chạy được mười cây số thì tiếng gió ù-ù ấy hoà lẫn với tiếng máy xe nổ đều đều làm cho anh ta thấy buồn ngủ, nhướng mắt hết nổi và phải gục lên gục xuống mấy lần.

Và mỗi lần anh ta sắp sửa ngoẻo cổ qua một bên là Phần lấy cùi chó thúc vô hông anh ta một cái làm cho anh ta giật mình mở choàng mắt ra.

o O o

Lối gần 11 giờ thì xe lên đến chợ Trà-ôn.

Như đã sắp đặt sẵn đâu ở trên xe, liền khi bước xuống đất là Phần dẫn Tư Cầu đến thẳng tiệm hót tóc.

Đời nào tới giờ Tư Cầu quen hót lóc theo lối vườn : ở trần rồi ngồi trên ghế đầu để hót với cái tong-đơ lục nhách, với con dao cạo cùn mần, và ít lắm là ba tháng mới hót một lần nên lúc thường phủ ót dày bịt.

Phần nhét vào tay anh ta cái giấy năm đồng :

- Đây nè, anh cầm tiền vô hót tóc đi để em qua chợ lo sắm sửa một vài bộ quần áo cho anh.

Tư Cầu lưng khựng đứng lại hỏi :

- Em đi nhớ trở lại đây mau mau nghen !

- Ừ mà nếu anh có rồi trước cũng ngồi đó đợi chờ
đừng có đi đâu bậy bạ nghen !

- Ừ mà hông biết ở đây họ hót cái đầu ăn bao nhiêu
tiền bả em ?

- Ối, ai biết đâu mà anh hỏi ! Thì chút nữa hót rồi
hỏi người ta... mà thế nào cũng mắc hơn ở dưới mình
đó nghen ! Thôi đi vô hót cho mau đi !

Tư Cầu xó rớ đi vô tiệm.

Một anh thợ đã chực sẵn, thấy khách vô vội lấy tấm
khăn choàng phủ phạch phạch lên trên chiếc ghế trống
và nói :

- Ngồi đây cậu Hai !

Tư Cầu ấp úng :

- Dạ tui... hót tóc !

Anh thợ nhìn cái đầu chùm bum của anh ta mỉm
cười, dơ tay chỉ lên ghế :

- Mời cậu Hai ngồi vô !

Tư Cầu rón rén ngồi lên mép cái ghế có nệm êm, có
lưng dựa và tay tựa đằng hoàng, và ngồi cứng đờ giữ
lưng thẳng băng.

Anh thợ sẽ kéo nó xích vô và choàng khăn vào.

- Cậu Hai hót kiểu nào ? Đờ mi cua, ma-ninh, hay ca-rê ?

Tư Cầu lúng túng không biết trả lời làm sao nên đành nói đại :

- Chú hót như kiểu cũ.

- Dạ, bị đầu cậu tóc ra bùm xùm quá mất hết cái chón cũ nên tôi hồng phân biệt nó ra kiểu nào hết...

- Vậy hả... À, mà hót chải cũng được đó chú !

- Được rồi, hót chải... nhưng cao hay thấp ?

Tư Cầu nghĩ bụng ở trên này sao hót tóc mà cũng rắc rối quá, ở dưới vườn hễ leo lên ghế là anh thợ rút tong-đơ đẩy liền... không biết phải hót cao thấp như thế nào nên cậu trả lời phóng chừng :

- Chú hót cho... vừa vừa cũng được...

Anh thợ đoán sơ cũng hiểu được người khách hàng mình mới ở dưới vườn lên nên không hỏi thêm nữa và bắt tay vào việc.

Tư Cầu ngồi gó chân bấm vô tấm kiếng lớn đằng trước mặt để coi anh thợ hót làm gì.

Anh thợ lấy bông phấn chậm chậm nơi mặt và xung quanh rìa tóc làm cho Tư Cầu thấy nhột nhột và mùi phấn bay thơm phức. Anh ta nghĩ bụng : cái điệu này mà lau không sạch, lát nữa ra đường mặt mày quầng quện

hết... Rồi cái tong-đơ hót tóc êm rơ chớ không phải vừa kêu kéo kết vừa giựt tóc như thứ xài ở dưới vườn...

Chưa gì mà một đồng tóc đen nghịt, lớp mắc trên khăn choàng, lớp rơi đầy dưới đất.

Đến chừng tĩa tóc, anh thợ lại hỏi :

- Có để ngọn hông cậu Hai ?

Tư Cầu lấp bắp nói :

-... Sao cũng được.

Anh thợ đưa kéo xỏn luôn xuống một mớ tóc ngọn nữa.

Đến chừng cạo. Tư Cầu ngạc nhiên và thích thú khi nhận thấy con dao cạo trên này sao bén và đến lúc anh thợ kéo cho anh ta nằm ngửa ra ghế để cạo mặt, anh ta càng lấy làm lạ : ở vườn quen ngồi khom lưng trên ghế đầu chớ đâu có được dựa bặt ngửa một cách... êm ru như thế này... và anh thợ cạo mặt, cạo vành lỗ lai thật khoái khiến Tư Cầu lim dim ngủ...

... Anh thợ vừa đỡ anh ta lên vừa hạ cái miếng dựa cổ xuống nghe cái “rẹt” làm anh ta giựt mình mở choàng mắt ra, và tưởng là hót xong rồi nên nhòm người đứng dậy. Anh thợ nhẹ tay giữ anh ta lại, và vò chút xiu dầu thơm trên tóc rồi lấy bình nước bơm xịt tứ tung lên tóc lên mặt Tư Cầu làm anh ta thấy nhột nhột... mùi dầu thơm rỏ tiền bay hăng hăng và Tư cầu nghĩ thầm : chắc thứ này mình nghe thiên hạ thường kêu là “nước đái xẩm” đây mà ! Và tự nhiên anh ta mỉm cười...

- Chải bảy ba, hay năm năm hủ cậu Hai ?

Nghe anh thợ hớt tóc hỏi bất tử như vậy. Tư Cầu giựt mình và không biết phải trả lời làm sao. Túng quá. anh ta nói đại :

- Thì chú liệu chải làm sao coi... cho được đó thì chải!

Từ hồi nào tới giờ, nghĩa là từ hồi còn cạo trọc để chỏm mỏ ác, qua thời kỳ hớt ca-rê cho đến khi để chải, anh ta cũng chẳng để ý chải bảy ba, năm năm gì đâu mà biết để trả lời cho anh thợ hớt tóc ! Hồi còn ở nhà mỗi lần nhảy xuống rạch tắm xong là anh ta chỉ ngửa đầu xuống nước để “xước lông gà”, rồi lấy hai tay vuốt vuốt tóc cho ráo... thế là xong, chớ có rờ mó tới cây lược hay sấm soi trước mặt kiếng để lấy “đường” trên tóc đâu !

Phần anh thợ hớt tóc nghe anh ta nói vậy mỉm cười rồi chải bảy ba đại.

Xong xuôi, anh thợ lấy bàn chải quào quào vài cái trên cổ, trên mép tai của Tư Cầu, rồi tháo khăn choàng ra phủi phành phạch lên trên quần áo anh ta và nói :

- Xong rồi đó cậu ! Cậu coi tui o bế cái đầu cậu kỳ này bảnh tởn lắm đa ghen !

Nghe nói vậy, Tư Cầu ngó lên mặt kiếng ngoẻo đầu qua lại để ngắm nghĩa rồi nói :

- Ừ... coi bộ cao ráo và nhẹ nhõm lắm !... Chú lấy bao nhiêu vậy chú ?

- Dạ có ba đồng thôi cậu à !

Tư cầu chứng hững :

- Ý lấy gì mà lấy cao vậy chú ?... Dưới tui người ta ăn có đồng rưỡi hè !

Anh thợ vẫn cười ngọt ngào nói :

- Hồng ai ăn mắc đâu cậu à ! Trên này tui tui hót đảng hoàng và xài toàn đồ tốt nên hót êm rơ... đó cậu coi !

Tư Cầu nghe anh thợ nói vậy cũng xuôi tai nên móc tờ giấy năm đồng của Phấn trao cho hồi nãy đưa ra :

- Đây, chú thối lại tui hai đồng đi !

Lấy hai đồng bạc bỏ vô túi rồi, Tư Cầu bèn đi ra đảng trước tiệm đứng chờ Phấn trở lại.

Thấy anh ta đứng lóng ngóng, anh thợ hót tóc bèn lên tiếng :

- Cậu có đợi ai thì vô trong này ngồi nghỉ churen chờ hơi sức đâu mà đứng hoài vậy !

Tư Cầu lủi thủi đi vô.

Anh thợ hót tóc chỉ mấy cái ghế đặt dựa theo vách rồi nói :

- Cậu ngồi đó chơi ! Có tờ nhựt trình mới cậu cầm đọc cho đỡ buồn... À mà có cái tin “ăn cắp năm lượng vàng cuốn gói theo trai” ở dưới Giá-Rai Bạc-Liêu đó hay quá cậu à !

Tư Cầu giựt mình quơ lấy tờ báo, miệng hỏi dồn :

- Đâu ? Cái tin đó đăng ở chỗ nào chú ?

Anh thợ ghé đầu vào và lấy ngón tay chỉ trên tờ báo:

- Đây nè ! Cái tin đăng lớn bằng chiếc chiếu bông đó bộ cậu hồng thấy sao ?

Rồi anh lại chép miệng than :

- Thiệt con gái đời này quá sức !... Mà cái thằng nào quơ được con đó kể cũng giỏi chớ phải chơi đâu ! Giỏi vậy chớ cũng bị ông cò Bạc-Liêu chộp óc rồi, phen này chắc nó ở tù rục xương !

Tư Cầu nghe anh thợ nói một hơi nên càng... rồi ruột. Anh ta vội nắm chặt lấy tờ báo, gục sát đầu xuống mặt giấy và lầm thầm đánh vần cái tin... giựt gân ấy !

Tư Cầu đọc còn độ mười hàng nữa thì Phấn đã đến và đứng ở ngoài cửa tiệm kêu vọng vô :

- Anh Tư !

Tư Cầu nghe tiếng Phấn kêu vội ngoái cổ ra đường :

- Đứng đó đợi một chút để anh coi hết cái này rồi ra liền !

Phấn tức mình nói lớn :

- Coi sướng hông ! Đứng đây đợi anh để rồi trể nải hết, rồi làm sao lên Cần-Thơ cho kịp trước tối hả ?

Nghe Phấn nói vậy Tư Cầu hoảng hốt buông tờ báo xuống, rồi vừa lồm lét liếc xéo anh thợ hớt tóc vừa lấy tay khoát khoát ra hiệu bảo Phấn im.

Phấn ngạc nhiên vì thấy sao bỗng nhiên anh ta sanh chứng như vậy, đứng chống nạnh chằm bằm trước cửa để chờ anh ta ra...

... Phấn đã chực sẵn :

- Anh mê cái gì ở trỏng mà tui kêu năm lần bảy lượt anh hổng chịu ra chớ hả ?

Tư Cầu nín nó đi cho khuất cửa tiệm mới đứng lại ngó dáo dác bốn phía rồi hạ giọng nói :

- Coi chừng nguy tới nơi rồi đa em !

Phấn ngạc nhiên hỏi lại :

- Anh nói cái gì mà nguy tới nơi ?

- Anh mới coi nhựt trình trong tiệm hớt tóc đây nè... ở trỏng người la đăng cái vụ cuốn gói theo trai đó !

Phấn cau mày :

- Ủa lạ vậy cà ! Sao mới đây họ lại biết mình đi trốn mà đăng tin liền... Anh nói sao chớ nhựt trình hai ba ngày mới gởi xuống tới dưới này mà !

Tư Cầu vội giảng giải :

- Ấy hổng phải vậy đâu ! Anh nói em nghe chưa có kịp... Vụ cuốn gói theo trai là ở dưới Giá-rai đó mà !

Phần thở phào ra :

- Hèn chi ! Cái chuyện xảy ra títt mù ở dưới ăn nhập gì với mình mà anh cũng nói làm em hồn vía lên mây !

Tư Cầu sực nhớ đến hoàn cảnh hiện tại của mình nên đâm ra lơ ngơ :

- Thiệt anh đọc xong cái tin đó rồi tứ chí bủn rủn hết trời... không khéo mình vướng cái cảnh đó thì nguy. Em coi chừng cho kỹ nghen, chớ để hai đứa mình mới lộ mặt lên Cần-Thơ kể bị nắm chớp thì kể như chết một cửa tứ đa em !

Phần gạt ngang :

- Ồi, sao anh cứ lo tầm xàm hoài ! Năm thuở mười thì mới có xảy ra một chuyện như vậy chớ bộ ai cũng vậy hết sao ?

Tư Cầu nhăn nhó nói :

- Biết đâu mình gặp cái giờ xui xẻo thì sao ! Mà anh ngán quá em à... hồi đó, anh đã cản em đừng lấy vòng vàng theo mà một hai gì em cũng hổng chịu nghe hết ? Cái chuyện đó ở tù thất hợm chớ bộ giống sao !

Phần bực mình :

- Cái anh này kỳ quà ! Bộ bây giờ tỉnh đồ thừa hả ? Người ta đã nó hổng sao mà cứ theo cần nhần cử nhủi hoài hề !

Mãi đến bây giờ Phần mới để ý đến cái đầu mới cúp của Tư Cầu nên đứng khựng lại, ngẩng ngó một hồi rồi gạt gù khen :

- Ủ hợ cúp đầu cho anh, coi được ón ! Phải bây giờ tóc tai cao ráo, mặt mày sáng láng hơn không !... Chớ hời trước anh để sao u trệ quá mà !

Tư Cầu xẻn lẻn đưa tay vuốt vuốt phía sau ót rồi cười xòa...

Phấn vui vẻ đưa tay nín nó :

- Thôi đi chớ !

- Ủ... mà đi đâu hả em ?

- Em dẫn anh xuống mé sông cho anh tắm cái đã !

Tư Cầu ngần ngại :

- Nhưng ở dưới nghe xuống rầm rầm rồi tắm chỗ nào được hả em ?

- Ồi thiếu gì chỗ ! Anh xuống lấy chỗ bực thạch tắm sướng lắm !

- Ủ, cũng được, chớ hót tóc rồi hong tắm xốt trong mình ghê !

Rồi Tư Cầu nhìn thấy một cái gói mới nữa dưới tay Phấn nên nó lấy làm lạ hỏi chêm :

- Mới đây mà em mua cái gì ôm kè kè đó ?

- À, chút nữa em quên khuấy ! Em mới mua cho anh hai bộ quần áo mới đó mà !

- Cha, chưa gì mà em sắm chi tới hai bộ cho tốn hao

quá vậy ! Bộ quần áo anh đang bận và thêm một bộ mới nữa cũng dư quá rồi...

- Phải rồi, ở dưới vườn mình quanh năm tứ mùa tám tiết gì quét một bộ đồ cũng được nhưng bây giờ mình đi lên trên này thì phải có cái thay đổi mới được. Em mua cho anh một bộ bi-ra-ma xọc và một bộ bà ba trắng đó anh à !

Tư Cầu nhăn nhó chắc lười :

- Trời ơi cha sanh mẹ đẻ tới bây giờ có lần nào anh bận bi-ra-ma đâu mà em mua hồng biết ! Mà em mua chi đồ trắng bận mau dơ lắm ! Phải chi em mua cho anh một bộ bà ba vải ủ đen thì còn được hơn...

Phấn vồ vè nói :

- Anh sao kỳ quá... con trai mới lớn đứa nào cũng ham ăn diện se-sua, còn anh cái gì anh cũng bác ra bát !... Mà ở trên có lợi ruộng lợi đồng gì đâu mà anh sợ mặc đồ trắng mau dơ chứ !

Tư cầu buồn bã đáp :

- Thì cũng biết vậy rồi... nhưng bị hồi nào tới giờ mình quen bận quần cụt ở trần trụi trụi, ngồi đâu chà lết đó được, chứ bây giờ dếch vô một bộ đồ trắng tinh... bứt rứt lắm em à !

- Riết rồi nó cũng quen chứ gì mà anh lo !

Tư Cầu làm thỉnh vừa đi vừa ngoái cổ nhìn kẻ mua người bán trong nhà lồng chợ...

... Phấn vói tay kéo kéo vạt áo và ống quần của Tư Cầu lại cho ngay ngắn, suông sẻ đoạn nó hỏi :

- Anh bận có vừa hông ? Em mua độ chừng vậy mà coi bộ cũng hồng rộng lắm.

- Rộng thùng thình đây chớ hồng rộng !

- Vừa chớ rộng gì mà rộng, kiểu áo bi-ra-ma thì nó phải vậy coi mới được.

- Vậy hả ?

- Ý quên nữa đây nè, em mới chạy đi mua cho anh một đôi guốc nữa đó. Xuống rửa chun lại rồi mang vô đi !

Vừa nói Phấn vừa đưa cho nó một đôi guốc vuông buộc tòn ten bằng một sợi dây lác.

Tư Cầu miễn cưỡng cầm lấy đôi guốc và cắn nhằn nói :

- Em bày đặt mua chi nữa hồng biết !

- Coi ! Ăn bận vậy rồi đi chun đất cho ma coi hả !

Tư Cầu tháo dây buộc đôi guốc ra rồi lủi thủi đi xuống mé nước rửa chân.

Xong xuôi anh ta lách-cách đi lên. Đến trước mặt Phấn anh ta thở phào một cái, rồi hỏi xui lơ :

- Bây giờ đi đâu nữa đây ?...

Phấn thấy bộ điệu của anh ta như vậy không vừa ý, nhưng thân nhiên đáp :

- Đi kiếm ba hột cơm ăn chớ đi dâu nữa bây giờ !

- Ừ đi thì đi...

Tư Cầu lại cúi thủi ôm gói quần áo đi theo Phấn.

o O o

Hai đứa nó vừa ngồi yên trên băng xe, thì có thêm một người hành khách nữa bước lên ngồi khít bên Phấn.

Đó là một anh khách trú trạc hai mươi lăm tuổi, mặc áo sơ-mi, quần tây dài, tay xách cặp da căng phồng.

Thấy có người chen bên cạnh, Phấn nhú mày nhích vô sát bên cạnh Tư Cầu. Cô ta càng bức mình hơn nữa khi thấy anh khách này lại còn ló ra ngoài cửa xí xồ xí xào một hồi với một người đứng dưới đất, có lẽ là bà con ra tiễn chân.

Sau khi người nhà đi về rồi, anh khách mới quay nhìn sang Phấn và có vẻ muốn bắt chuyện làm quen.

Anh ta cầm cái nón cối vừa quạt quạt vừa nói băng quơ :

- Cha, nóng nực quá ! Không biết chừng nào xe mới chịu chạy cho ! Phấn ngạc nhiên vì sao anh khách này nói tiếng ta sao sôi quá. Mới hồi nãy đây, anh còn tía lia như... chìm tàu kia mà.

Anh khách thấy Phấn có vẻ bốt cau có như lúc đầu nên làm gan ướm thử một câu :

- Dạ, cô Hai đi Cần Thơ?

Phấn làm mặt nghiêm chỉ khẽ gật đầu.

Anh khách như được trớn tươi cười xoay hẳn người về phía Phấn và một tay choàng gác lên đầu băng dựa :

- Nếu như vậy tôi cũng chung đường với cô Hai...

Thấy Phấn vẫn không hé môi, anh ta lại châm thêm một câu nữa :

- Cô Hai đi một mình hay đi với ai?

Phấn bắt buộc phải trả lời, giọng cộc lốc :

- Đi với anh tui đây...

Vừa đáp, Phấn vừa nắm lấy tay Tư Cầu và làm ra vẻ hết sức thân mật hỏi luôn :

- Anh có buồn ngủ hông anh Tư ? Nếu anh muốn ngủ, anh dựa lên vai em đây nè...

Đằng này, anh khách nghe thấy cái «cánh» đó, nhúu mày cở vẻ hơi bức, rút cánh tay để trên băng dựa xuống và ngồi lại ngay ngắn...

Còn Tư Cầu nãy giờ ngồi thừ mặt nhớ... đủ thứ hết ở dưới nhà. bỗng nhiên thấy Phấn nín tay và ăn nói... mùi mẫn quá nên anh ta đâm ra mắc cỡ.

Anh ta liếc mau qua hai bên hành khách như để dò xem có ai để ý không, rồi hạ giọng nói :

- Ban ngày ban mặt, thiên hạ tứ giăng như vậy mà em làm gì kỳ quá...

Anh khách nghe lọt được câu ấy (vì tuy ngồi ngay lại chớ anh ta vẫn lóng tai, liếc mắt canh chừng bên phía cô gái) gục gặc đầu mỉm cười... Và anh ta mới soi mới nhìn kỹ Tư Cầu...

Anh ta có vẻ suy nghĩ trong vài giây rồi như khám phá ra điều gì anh ta lại cười suýt bật thành tiếng và xoay người trở lại bên phía Phấn, cánh tay lại được gác vào chỗ cũ...

Phấn thấy Tư Cầu ăn nói tréo ngoe như vậy, tức đỏ mặt, nhưng vẫn giữ một giọng ngọt ngào nói tiếp thêm liền để khóa lấp câu trả lời của Tư Cầu :

- Bộ anh mệt hả anh Tư ? Hay là anh chóng mặt ? Đây nè, anh cầm lấy chai dầu Nhị-thiên-đường này mà xức cho nó đỡ.

Tư Cầu toan gạt đi nhưng quay lại thấy mặt Phấn hằm hằm, nó ngơ ngác chẳng hiểu gì ráo. Anh vừa định lên tiếng thì thấy Phấn mím chặt môi, quắc mắt nhìn như xoáy vào mắt anh ta và khế hất hàm chỉ về phía chai dầu. Tư Cầu vội cầm lấy chai dầu mở nút ra lấy ngón tay trở bịt miệng chai chấm lấy dầu đoạn xoa xoa lên mũi và hai bên màng tang, rồi trả chai dầu lại cho Phấn.

- Sao, anh thấy có đỡ bớt chút nào hông anh Tư ?

Suýt chút nữa thì Tư Cầu trả lời lại rằng : «Đau ốm gì đâu mà đỡ với bót» nhưng tốp lại kịp thời và lại nói xui lơ :

- Ờ... coi bộ cũng đỡ bộn...

Bên này, sau khi chứng kiến một cách kín đáo cái cảnh đó từ đầu đến cuối anh khách cũng định mở miệng nói châm chích hai đũa nó một vài câu nhưng anh lại thôi và tươi cười đưa tay trái móc túi áo sơ-mi lấy ra cặp kiếng mát, đơn đả chìa ra cho Tư Cầu vòng qua trước mình Phấn.

Cô này tò mò liếc xuống nhìn cặp mắt kiếng tròn màu xanh đậm và thấy luôn chiếc đồng hồ đeo tay mạ vàng lấp lánh trên cườm tay của anh khách.

- Đây anh Hai, anh lấy kiếng này mà đeo cho nó khỏi chói mắt. Như vậy cũng đỡ chói mắt nhức đầu lắm anh à...

Tư Cầu đưa mắt nhìn Phấn để xem ý tứ như thế nào, thì thấy cô này lắc đầu nhưng nét mặt đã hết cau có. Anh ta đánh bạo trả lời :

- Cám ơn chú, tui thấy trong mình cũng dễ chịu rồi...

- Vậy hả? Nhưng khi nào anh Hai có cần nói với tôi nghe !

Tư Cầu mỉm cười gật đầu. Anh khách lại cầm lấy nón quạt lia lia và nói như than một mình :

- Cha ! Xe đầy hết mà sao mấy chả không chịu chạy

cà ! Cái điệu này lên Cần Thơ chắc trễ chuyển xe Sài Gòn chiều rồi !

Bên này, Phấn nghe như vậy, quay phắt lại hỏi liền :

- Hồng dám nào chú cho tui hỏi thăm một chút...

Anh khách thấy Phấn chịu «mở miệng» mừng rơn và sốt sắng đáp :

- Dạ được mà cô Hai ! Cô Hai muốn hỏi thăm chuyện chi ?

Phấn ngập ngừng :

- Hồi nãy chú nói trên Cần-Thơ còn có chuyến xe chiều lên Sài Gòn nữa phải hông chú ?

Anh khách không trả lời mà hấp tấp hỏi lại :

- Bộ cô Hai cũng tính đi Sài Gòn nữa phải không?

- Dạ phải.

- May quá... nếu vậy thì tôi cũng đi cùng đường rồi. Đi có bạn cũng vui hén cô Hai !

Phấn không biết trả lời sao nên lúng túng «dạ» một tiếng rồi nín thinh. Anh khách nhớ trực lại câu hỏi của Phấn nên vội nói tiếp :

- Chút nữa tôi quên phứt rồi : thường thường trên Cần-Thơ còn có chuyến đi Sài Gòn nữa cô Hai à ! Nhưng chiếc xe mình đi đây nó cứ nằm chưa chịu chạy thì tới chừng lên trên chắc trễ hết.

Thấy Phấn có dáng suy nghĩ anh khách lại hỏi thêm:

- Chắc cô Hai cũng bị lỡ chuyến xe đi Sài Gòn dưới này như tôi nên mới tính lên Cần-Thơ chứ gì !... Thiệt nhà ai ác ôn, nhè cái ngày mình đi Sài Gòn mà ra bao xe đi rước dâu mới ngật chứ !

Phấn mỉm cười :

- Tui cũng bị lỡ xe như... chú vậy.

Anh khách do dự một lát rồi lại lên tiếng :

- Tôi hỏi câu này cũng hơi... kỳ một chút, chẳng hay cô Hai và anh Hai đây đi lên trên có việc chi ?

Phấn hơi luống cuống :

- Dạ, tui với anh Tư đây lên trên... thăm bà con.

- Người bà con đó ở đường nào vậy cô ? Tôi hỏi vậy để nếu phải đường tôi biết, tôi chỉ sơ trước cho cô Hai lên trên kiểm dễ hơn.

- Dạ tui nghe nói dì Tám tui bán trái cây trong chợ Cầu-ông-Lãnh...

- Ý trời ơi ! Nhà cửa ở trên Sài Gòn mà cô chỉ biết lơ mơ như vậy rủi tìm không ra, bơ vơ không nơi nương tựa... kệt lắm đó cô Hai ! Ở trên, người ta đâu có ăn ở thiệt thà như dưới mình !

Phấn cúi đầu có vẻ suy nghĩ, còn Tư Cầu lo âu khi nghe câu chuyện trao đổi giữa hai người.

Thấy thế, anh khách tìm lời an ủi :

- Tôi nói là nói phòng xa vậy chứ không đến nỗi nào đâu. Nếu cô Hai nói có dì... dì Tám phải không cô... bán trái cây trong chợ Cầu-ông-Lãnh thì tìm chắc phải ra. Mà đến nước cùng đi nữa, cái nước tứ cố vô thân thì còn có tôi đây chi !... Tôi nói như vậy là nói thiệt tình chứ không phải khoe khoang hay có ý gì khác đâu...

Phần không biết trả lời làm sao nên nín thinh nhưng cũng thấy an tâm rất nhiều về việc lên Sài Gòn.

Vừa lúc đó xe bắt đầu chạy. Anh khách vớ được dịp này để bắt chuyện lại với Phần :

- Dữ hông ! Bây giờ nó mới chịu chạy cho !

Phần thấy xe chạy cũng hớn hở nên trả lời câu nói của anh khách bằng một nụ cười mỉm.

Anh khách cười đáp lại, rồi lim dim đôi mắt ranh mãnh nhìn lại Phần và buông thông hai tiếng nho nhỏ :

- Dữ hông...

Phần hiểu ý, mắc cỡ đỏ mặt và cúi gầm xuống nhìn vào gói quần áo để trên đùi..

Đường xấu, máy cũ, chiếc xe đồ chạy vừa dằn vừa kêu điếc tai. Một hồi lâu, Phần làm gan quay mặt qua bên anh khách hỏi :

- Hồng biết chừng mình lên tới nơi có còn kịp chuyển xe nào đi Saigon nữa hông hả chú ?

Anh khách nghe không rõ vì tiếng máy xe, thùng xe kêu ầm ầm, nên nhích lại gần Phấn chút nữa và vừa nghiêng đầu xuống kề bên mặt Phấn vừa hỏi lại :

- Cô nói gì đó cô Hai ?

- Mình lên trên Cần-Thơ có kịp chuyển xe Sài Gòn hông chú ?

Anh khách đưa tay lên xem đồng hồ rồi đáp :

- Cha, cái điều này cũng một may một rủi cô Hai à ! Nhưng tôi sợ trễ quá !

Phấn lo ngại hỏi thêm :

- Nếu rủi trễ rồi còn có cách nào khác để lên Sài Gòn hông chú ?

- Thiếu gì, hoặc mình đón tàu đi hay là mình kiếm chỗ ngủ lại một đêm rồi đi chuyển xe khuya lên Sài Gòn...

Phấn thật thà hỏi tiếp :

- Nhưng tui hông có ai quen ở trên hết...

Anh khách cười :

- Ồi, cô hơi sức đâu mà lo chuyện đó. Ở trên nhà ngủ lền khên mình mượn phòng ngủ đỡ một đêm rồi đến khuya hay sáng gì cũng có chuyển xe lên Sài Gòn hết. Được rồi, để lên tới Cần-Thơ, có gì tôi sẽ sắp đặt cho... Tôi cũng đi cùng đường với cô Hai mà !

- Cám ơn chú lắm ! Thiệt tôi cũng hên lắm nên mới gặp chú...

Anh khách thích thú cười thành tiếng và nhích lại sát gần Phấn thêm một chút nữa và nói :

- Phần tôi, tôi cũng hên lắm nên mới gặp cô Hai... Ai dè đâu lỡ chuyển với cô Hai như vậy...

Phấn nghe anh khách nói nín thình nhưng không thấy bức mình chút nào. Một hồi lâu như nhớ trực lại, cô quay mặt qua hỏi anh khách :

- À tui hỏi câu này chú đừng giận ghen !

- Sao cô Hai nghĩ vậy ! Tôi đời nào dám giận cô Hai...

- Hồi xe chưa chạy sao tui thấy chú nói chuyện với người bà con chằm rất là tiếng Tàu, mà tự nãy giờ chú lại sôi tiếng Việt quá vậy ?

Anh khách chờ cho Phấn hỏi hết câu, cười lớn :

- Tưởng cô Hai hỏi cái gì chứ ! Nói thiệt với cô Hai tôi là người Tàu rất ròng nhưng ông già tôi ổng lại cho tôi đi học ở trường Việt từ lớp Năm cho đến khi thi Tiểu-học, tôi đậu bằng Tiểu-học rồi đó cô Hai ! Vì vậy hiện nay tôi đọc viết chữ Việt cũng xuôi róc chứ đừng nói gì đến việc «nói» không thôi !

Phấn gật đầu :

- Hên chi chú ăn nói thạo quá !

Anh khách cười càng thêm tươi và cánh tay anh gác lên chỗ dựa sau lưng Phấn lại được hạ lần xuống thêm một chút.

Trong lúc đó, tiếng xe chạy êm tai và gió thổi mát mặt làm cho Tư Cầu thấy bắt đầu buồn ngủ. Anh ta lấy gói quần áo đặt lên băng dựa rồi kê đầu gối lên cho đỡ đau cổ mỗi khi xe xóc dằn. Xong anh ta khoanh tay lên trước ngực và bắt đầu lim dim...

Phấn để ý thấy, định kêu anh ta dậy nhưng không biết nghĩ sao lại thôi và bỗng dưng cô ta lại mỉm cười một mình.

Một hồi lâu sau, anh khách lại lên tiếng :

- Anh ngồi bên cô Hai đó chắc là bà con trong nhà phải không cô Hai ?

Phấn không biết trả lời sao cho xuôi nên nói mập mờ :

- Hồng phải bà con thiệt, nhưng... cũng như bà con...

Anh khách có vẻ không vừa ý về câu trả lời lơ lửng đó, nên soi mói nhìn hai gói quần áo của Phấn và Tư Cầu như dò xét :

- Cô Hai lên Sài Gòn rồi lâu mau mới về?

- Dạ... chắc hơi lâu lâu...

- Ủa, bộ cô Hai không tính trước chừng nào về sao?

Phấn do dự một hồi rồi đáp :

- Hồng nói dấu gì chú, hai đứa tôi tính lên kiếm chuyện mần ăn...

- Mà cô Hai với anh... anh Tư đây tính lên trên làm ăn gì đây ? Ở trên của khó người đông, cái gì một chút cũng phải mua, phải sắm hết chớ bộ dễ dãi như dưới mình sao !

Rồi như khám phá điều gì, anh ta hỏi vặn lại Phấn :

- Cô Hai ở Trà-Ôn ở nhằm xóm nào vậy cô ?

- Tui hồng có ở tại chợ. Tui ở dưới Rạch Chiếc mà !

- Ủa, lúa rẫy lúa sắp chín đông ken rồi mà cô Hai với anh Tư đây lại bỏ đi lên Sài Gòn kiếm việc làm ăn... Sao không đợi qua Tết rảnh rang rồi đi có tiện hơn không cô Hai ?

Phấn bị anh khách hỏi dồn như vậy, nổi dóa :

- Chú này kỳ hông ! Tui muốn đi chừng nào thầy kệ tui, mắc mớ gì mà chú hỏi tới chớ !

Anh khách xuống nước :

- Ấy, cô Hai nghĩ bậy cho tôi rồi ! Tôi hỏi đây không phải là tôi muốn xía vô chuyện riêng của cô Hai, nhưng tôi có lên xuống Sài Gòn bổ hàng cho ông già tôi hoài nên tôi biết rành lắm cô Hai à. Ông già tôi là chủ tiệm chạp phô, tiệm chú Ợng nên hông nhà lồng chợ đó cô Hai ! Tôi đi Sài Gòn chuyến này là lên ở luôn, tôi lên làm tài phú cho một tiệm bán sắt vụn trong Chợ lớn.

Phấn tò mò hỏi chặn :

- Vậy chú đây là con của chú Ợng ? Mà sao chú hồng

ở nhà coi sóc cái tiệm lại lên Chợ Lớn, Sài Gòn đi màn công cho người ta vậy?

Anh khách thấy Phấn để ý đến việc riêng của mình nên phấn khởi kể luôn :

- Không nói dấu gì cô Hai, ở dưới này thì đã có hai vợ chồng anh Hai tôi lo phụ giúp ông già rồi. Như vậy nữa rồi ảnh cũng kể vị làm chủ luôn cái tiệm đó. Phần tôi, chưa vợ chưa con lỏng chống một mình, chẳng lẽ già đời ở đó để làm công trong tiệm của ông già ? Tôi nghĩ xa nghĩ gần hoài, rốt cuộc rồi phải tính đến việc bay nhảy với người ta chớ ! Năm nay tôi hai mươi ba tuổi đầu rồi chớ phải nhỏ nhít gì sao ! Thời may, tôi có ông chú buôn sắt trên Chợ Lớn mới gửi thư xuống kêu tôi lên làm tài-phú cho ổng. Tôi không do dự gì hết, đi liền. Lên trên rồi mới lập nghiệp với người ta được chớ ở dưới này chạy hiệu hoài cũng buồn trong bụng lắm cô Hai à !

Phấn tán thành :

- Vậy là phải lắm ! Tui cũng ở trong cảnh như chú vậy...

- Hèn chi !... Nhưng phần tôi thì đã có sẵn chỗ ăn chỗ làm, chớ cô Hai với anh Tư đây... đi lên trên đại như vậy kể ra cũng... gan lắm ! Tôi nghĩ tới chỗ đó nên mới... xía vô công việc riêng của cô Hai như hồi nãy cô Hai cự nự tôi đó !

Nói đến đó, anh khách mỉm cười nhìn thẳng vào mắt Phấn rồi tiếp :

- Chắc bây giờ cô Hai hiểu rõ bụng tôi, hết giận tôi rồi chứ ? Tôi thấy hoàn cảnh của cô Hai và anh Tư đây tôi ái ngại nên tôi lo bá vơ vậy... Tánh tôi kỳ vậy cô Hai à !

Phấn lắc đầu :

- Không đâu, như vậy là chú tốt lắm !

- Cô Hai nói thiệt hay là nói xâm nói xéo tôi đó ?

Phấn cười đáp :

- Thiệt mà ! Tôi nói xâm chú té vàng té bạc gì chứ !

Anh khách ngáp ngừng một hồi rồi nói một hơi :

- Thiệt tình tôi thấy hoàn cảnh của cô Hai và anh Tư tôi không sao yên tâm được. Tôi tuy không lời đòi gì cho lắm nhưng đi lại đó đây cũng đã nhiều, nhìn sơ qua cảnh của cô Hai, tôi cũng đoán được một vài phần... Bởi vậy từ đây cho tới Cần-Thơ rồi lên Sài Gòn, nếu cô Hai thấy có bỡ ngỡ chuyện gì thì xin cô Hai đừng ngại, cô Hai cứ nói thẳng với tôi, tôi sẽ xin hết lòng lo liệu...

Thấy Phấn lặng thinh anh khách hạ thấp giọng hỏi nhỏ bên tai con Phấn :

- Tôi nói như vậy có điều gì không phải sao cô Hai ? Bộ cô Hai còn giận tôi sao hả cô Hai ?

Phấn mỉm cười lắc đầu, rồi khẽ thở dài cúi đầu ngó xuống gói quần áo và lấy tay vân vê mối dây buộc phía trên gói...

Một hồi lâu, cô ta liếc mắt nhìn qua Tư Cầu. Tư Cầu vẫn ngủ ngon lành, thỉnh thoảng đầu của anh ta từ từ gục xuống trước ngực rồi lại giật dội trở lại ngả lên trên như cũ.

Phấn thấy gói quần áo của Tư Cầu kê sau cổ đã tuột xuống chèn sau lưng nó nên vói tay kéo ra. Tư Cầu giật mình ngồi ngay lại, lấy tay dụi mắt rồi hỏi Phấn :

- Bộ gần tới rồi hả?

Phấn tức càngh hông định mở miệng cự anh ta nhưng rồi lại ngao ngán thở dài và lắc đầu buông thõng một câu :

- Chưa tới đâu...

Chiếc xe chạy tới khoảng đường xấu nên dần dũ... và bỗng nhiên Phấn nhận thấy một bên vai của mình được dựa êm vào một bên ngực của anh khách, không biết từ hồi nào !

Chiếc xe càng xóc, cô càng có một cảm giác dễ chịu và sao thấy được an tâm thêm rất nhiều.

Và cũng thật kỳ lạ chưa bao giờ Phấn thấy Tư Cầu xa cách mình như vậy.

3.

Tới Cần Thơ rồi, bà con cô bác ai có đồ đạc gì để trên mui không, tôi lấy xuống cho !

Anh lơ xe vừa la vừa leo tót lên mui để chuyển đồ đạc xuống cho hành khách...

- Cô Hai có gởi cái gì trên mui xe không cô Hai ? (Anh khách sốt sắng hỏi Phấn).

- Tui và anh Tư, mỗi đứa chỉ ôm theo một gói quần áo thôi, chứ hổng có gì khác hết chú à.

- Ờ như vậy cũng tiện. Tôi đi đâu cũng xách cái cặp da này thôi.

Phấn ngó quanh quất một hồi rồi hỏi anh khách :

- Ủa bộ xe không qua tới chợ Cần Thơ sao chú ?

- Đâu có cô Hai ! Xe nó chạy tới đây thôi, bây giờ mình phải qua bắc để xuống chợ Cần Thơ.

- Vậy mà tui tưởng xe nó chạy thẳng tới bến chớ ! Rồi bây giờ mình làm sao đi đây ?

- Cô Hai để tôi lo cho !

Rồi anh khách căn dặn Phấn :

- Cô Hai với anh Tư đứng đợi tôi ở đây nghen ? Tôi

đi mua giấy bắc và luôn tiện tôi đi hỏi thăm coi chuyến xe Sài Gòn chót chiều nay chạy chưa để rồi mình còn liệu.

Phấn vội mở cây kim tây gài túi áo, móc cái bóp nhỏ ra :

- Chú cầm tiền theo để mua dùm hai cái giấy bắc cho tui chớ !

Anh khách vừa quay lưng đi vừa khoát tay :

- Được mà cô Hai, tôi mua luôn cho ba người mà !
Chút đỉnh chớ có bao nhiêu mà cô Hai phải đưa tiền.

Nói xong anh khách rảo bước đi thẳng. Phấn tần ngần nhìn theo rồi cúi xuống cất cái bóp vô túi, gài kim tây lại.

Thấy vậy, Tư Cầu lên tiếng :

- Cha, chú đó coi bộ tốt quá...

Phấn nghe Tư Cầu khen như vậy, quay lại nhìn anh ta rồi bỗng dựng bực mình nạt ngang :

- Hứ, tốt ! Anh hổng biết khỉ khô gì hết mà cũng nói tốt !

Tư Cầu ngạc nhiên cãi lại :

- Coi kìa, người ta mắc công lo cho mình như vậy là tốt chớ còn gì nữa !

Phấn nhìn nó, chắt lưỡi, lắc đầu rồi dụi dằm nói :

- Đâu phải vậy là tốt.. Anh hồng biết đâu... Chỉ có anh là tốt thiệt tình mà... anh cũng hồng biết tới nữa !

Tư Cầu lẩm bẩm :

- Sao kỳ vậy, anh có làm cái gì đâu mà tốt cả !

Phấn gượng cười đáp :

- Không, em nói thiệt mà ! Anh hồng có nhúc nhích, cục cựa gì hết mà anh vẫn tốt như thường...

Rồi bằng một giọng tha thiết, cô nói tiếp :

- Em còn nhớ có bạn anh cho rằng anh hồng bằng em, anh hồng bao giờ theo kịp em... nhưng đến bây giờ em mới biết rõ là em còn thua xa anh rất nhiều ! Hồng có bao giờ em bì kịp với anh hết !

Tư Cầu ngơ ngác rồi gượng cười :

- Thôi đi, bộ em tính bơm ngọt hay nói móc lò anh hả?

Phấn nghiêm mặt đáp :

- Em nói thiệt mà ! Bây giờ em nói như vậy mà cho chừng mười hay hai chục năm về sau nữa, em cũng vẫn nói y như vậy. Anh hơn em nhiều...

Tư Cầu chặn ngang :

- Đừng nói giỡn chứ ! Hồi má em còn sống, bác hay nói anh sánh hồng tới mắt cá của em kia mà !

Phần lắc đầu và buồn rầu nói tiếp :

- Thôi anh nhắc làm chi chuyện cũ mèm đó ! Ngay đến em đây mà tới bây giờ em mới biết là em thua anh xa... Em hổng xứng đáng chút nào đối với tấm tình yêu thương của anh. Cái gì em cũng so đo hết, chớ còn anh, anh thương em mà hổng suy tính thiệt hơn gì hết....

Nghe Phần kể lể một hồi như vậy. Tư Cầu nhăn nhó nói :

- Thiệt đối với em, anh hổng biết đâu mà rờ... Hồi trước em cự nự anh thì cũng rắc rối, mà bây giờ em lại khen lao anh, thì cũng vẫn... rắc rối như thường ! Hèn chi anh nói hoài : đàn bà con gái là hay rắc rối tổ mẹ... Thôi, chú gì đó, chú đi lợi kìa ! Em hỏi chú coi còn xe cộ gì hông, hay là hết luôn nữa đi thì tội mình xui xẻo tận mạng rồi !

Vừa lúc ấy, anh khách đi xăm xăm tới, tay xách cặp, tay cầm mấy cái giấy bắc vừa kêu :

- Mau đi xuống bắc, cô Hai ơi !

Phần vội khều Tư Cầu và hai đứa rảo bước đi theo anh khách xuống bắc...

Chiếc bắc từ từ tách bến, đâm thẳng ra giữa dòng sông Bassac.

Phần đứng dựa vào thành lan can sắt thẫn thờ nhìn dề lục bình lững lờ trôi trên mặt nước mênh mông...

Tư Cầu nghe chiếc bắc chạy kêu xình xịch tò mò rẽ lại bên hầm máy đứng xem.

Anh khách thấy Phấn đứng một mình nên đi xịch lại gần gọi chuyện :

- Chà, ra giữa sông cái gió mát quá cô Hai há !

Phấn khẽ gật đầu.

- Năm nay nước rong lớn quá không khéo mấy miếng ruộng ở bìa sông ngập ướt lúa hết và lại còn có cái nạn ba con cá rô lên rửa lúa nữa...

Phấn cười hỏi lại :

- Sao chú ở chợ mà rành chuyện ruộng quá vậy !

- Ý cô Hai đừng chê tôi ! Mấy năm trước tôi theo ghe đi lúa nên ruộng đồng, kinh rạch nào mà tôi không lợi vô !

- Vậy hèn chi cái gì chú cũng biết hết !

Anh khách vừa sung sướng vừa mắc cỡ cúi đầu, cười nói :

- Cô Hai khen như vậy... chết tôi ! À, tự nãy giờ tôi quên hỏi thăm coi ở dưới nhà cô Hai cô làm ruộng vườn gì không cô Hai ?

- Hồng nói dấu gì chú, má tui cũng có chút đỉnh đất điền, nhưng cửa nhà đơn chiếc, anh Hai tui mấy lo làm vườn, thằng em tui thì còn đương đi học nên cho họ mượn lợi hết chú à... Bà già tui cũng mới mần phần đây nên ở nhà, trước sau chỉ có ba anh em với chị Hai, vợ của anh Hai tui nữa thôi...

Anh khách vội sốt sắng hỏi thăm :

- Ủa, nếu vậy hai bác đều qua đời hết hả cô Hai ?
Thiệt tội nghiệp quá !

Phấn lặng thinh, mặt dầu dầu.

Anh khách vô tình nói thêm :

- Vậy sao cô Hai không ở nhà phụ coi sóc ba cái đất
điền vườn tược đó cũng đủ ăn thông dong rồi chớ lên
Sài Gòn...

Rồi như chợt thấy mình lỡ lời, anh khách lại nói trở
lại :

- Ở mà phải, ở nhà còn có hai vợ chồng người anh
của cô Hai nữa mà lo gì ! Coi vậy chớ nhiều người lên
Sài Gòn mua bán làm ăn mau phát lên lắm cô Hai à !

Thấy Phấn vẫn đứng nín thinh, anh ta tìm cách hỏi
lảng :

- À cô Hai, tôi còn tính hỏi cô Hai cái này nữa : cô Hai
ở dưới ruộng mà sao trắng trẻo như con gái ở chợ vậy ?
Tôi để ý lấy làm lạ nên hỏi... cho biết vậy mà !

Nghe anh khách rào trước đón sau như vậy, Phấn
cũng bật cười :

- Chú cứ ngạo tui hoài. Mấy tháng trước, hồi tui còn
lo nuôi vịt (nói tới đây Phấn ngược mặt nhìn về phía
Tư Cầu) tui cũng đen thùi vậy, nhưng tới khi má tui đau
nặng, tui dìa ở cấm cung riết trong nhà nên nước da
cũng nhả nắng được chút đỉnh...

- Ý cô Hai cũng nuôi vịt hăng nữa hả cô Hai ?

- Tui nuôi một bầy khá bộn để làm vốn riêng nhưng bây giờ đi bỏ lại hết cho thằng em tui coi... nhiều lúc nghĩ tới thiệt tiếc hùi hụi...

Anh khách nghe vậy không dám hỏi rõ thêm và tìm cách nói lảng ra :

- Thiệt tôi không dè cô Hai khéo chịu khó làm cho sanh lợi thêm như vậy... Cái điệu này lên Sài Gòn cô Hai mua bán làm ăn nổi lên mấy hồi !

Phấn thật thà hỏi lại :

- Chú thì quen rành ở trên, vậy chú thử coi tui lên trên đó có mần ăn gì được không ?

- Ối, với cô Hai thì tôi biết dư sức mà ! Cô Hai cứ tin tôi đi, để lên trên tôi liệu dò hỏi rồi chỉ vẽ cho cô Hai cách làm ăn, thì khỏi sợ thất bát gì ráo trọi ! Tôi nói thiệt chớ không phải thấy cô Hai mới lên Sài Gòn rồi kiếm cách nói bông lông cho vui bụng cô Hai đâu.

Phấn vội nói :

- Tui biết mà chú ! Để lên trên rồi thế nào tui cũng nhờ chú chỉ học cho cách thức buôn bán... Ờ, tự nãy giờ mắc lo nói chuyện tui quên hỏi chú coi còn chuyến xe chiều nào lên Sài Gòn nữa không chú ?

Anh khách vỗ đầu, chặt lưỡi :

- Ý, tôi cũng quên khuấy đi ! Trễ hết rồi cô Hai à !

Phấn lo ngại kêu lên :

- Trời ơi, nếu vậy rồi tối đêm nay lóng nhóng chờ suốt một đêm cho đến sáng mới có xe sao ?

Anh khách ôn tồn đáp :

- Cô Hai đừng có lo, mình mượn nhà ngủ ở tạm thời ba, bốn giờ sáng thì có xe «đề-ba» rồi, hay là mình muốn đi tàu thì xuống mượn ghế bố nằm nghỉ cũng được, nhưng đường tàu thì vòng vo và chậm chạp hơn.

Phấn làm thỉnh lấy chân chà chà lên sàn bắc và cúi đầu suy nghĩ...

Một lát, như đã quyết định điều gì, Phấn ngược mặt lên nhìn thẳng vào mặt anh khách và chậm rãi nói :

- Thiệt tui mới gặp chú đây chớ tui... trọng chú lắm ! Thôi thì nói gần nói xa chẳng qua nói thiệt, hổng nói dấu gì chú, tui với anh Tư đây chưa cưới hỏi gì hết... và cũng vì vậy mà hai đứa tui... đi như vậy !

Anh khách nghe nói như vậy nở một nụ cười thích chí :

- Tôi đoán không sai mà...

- Bộ chú biết hả?

- Thì sờ sờ ra đó làm sao hổng biết được ! Tôi nói thiệt với cô Hai, đầu tôi có đứng cách xa một cây số, tôi cũng nhận ra liền..

Phấn lo lắng hỏi :

- Chèn ời, lộ quá như vậy sao chú ! Mà tui chắc chú cũng... giữ kín việc này cho tui. Tui tin chú lắm nên mới nói rõ sự tình như vậy...

Anh khách dợm đặt tay lên vai cô Phấn nhưng lại rút về kịp và nói :

- Cô Hai yên tâm ! Đó là việc riêng của cô Hai với anh Tư, tôi xen vô làm gì. Tôi mà có ý gì khác xin Trời đừng để mạng tôi...

Phấn vội khoát tay :

- Thôi... thôi, ai nghi ngờ gì đâu mà chú phải thề chớ ! Bộ tui đui sao hồng thấy chú hết sức lo lắng giúp đỡ từng ly, từng chút cho hai đứa tui.

Anh khách hỉ hả đáp :

- Nếu cô Hai đây biết rõ lòng dạ tôi như vậy thì còn gì bằng !

... Thấy chiếc bắc sắp cập bến, Tư Cầu rời chỗ hầm máy để đi lại đứng gần bên Phấn :

- Cha, con sông cái lớn mình mong như vậy, chiếc bắc lại chở khẳm đừ mà nó cũng chạy mau quá !

Anh khách góp lời với anh ta :

- Nếu mình đi lên Sài Gòn bằng đường xe thì còn qua lại cái bắc này và còn thêm cái bắc ở Mỹ Thuận nữa.

- Vậy hả chú !

Vừa lúc đó, Phấn chen vô hỏi anh khách :

- Còn chút nữa tui quên khuấy mất ! Hổng dám nào chú cho hai đứa tui biết chú thứ mấy, để tui tui kêu nó phải phép một chút, chớ cứ kêu «chú»; trống không hoài cũng kỳ quá !

Anh khách vui vẻ đáp :

- Ôi cái đó có sao mà cô Hai phải để ý ! Nhưng nếu cô Hai muốn biết thì tôi cũng không dám dấu và thật ra thì tôi cũng muốn y như ý của cô Hai để cho nó được... thân mật hơn. Tôi thứ ba, cô Hai à !

- Ủa, chú cũng thứ ba nữa hả ?

- Ờ tôi thứ ba, mà sao hả cô Hai ?

Phấn hơi xén lên cúi mặt đáp :

- Tui cũng thứ ba nữa chú à !

Anh khách bật cười lấy tay vỗ mạnh vào cái cặp đang xách :

- À tôi nhớ rồi ! Hồi nãy, trong lúc tôi hỏi thăm về ở dưới nhà, cô Hai đã có cho tôi biết là cô còn có một người anh và một người em. Vậy mà tôi quên mất tiêu chớ ! Vậy ra tôi với cô Hai cũng đồng một thứ với nhau à ?

Phấn mỉm cười sửa lại :

- Cô Ba chớ cô Hai hoài !

Anh khách cười nghiêng ngả :

- À quên nữa cô Ba !

Rồi anh ta vừa ngó Phấn vừa gật gù nói nhỏ :

- Ừ phải... tiếng «cô Ba» hay hơn nhiều !

Khi chiếc xe lôi từ cầu bắc chạy đến nhà đèn để qua chợ Cần Thơ, anh phu xe lên tiếng hỏi :

- Mấy cô cậu xuống ở đâu đây ?

Anh khách vọt miệng nói :

- Chú đạp xuống dưới nhà ngủ Tây Hồ cũng được.

Phấn nghe anh khách bảo anh xe lôi như vậy, ái ngại hỏi :

- Bộ chú Ba tính mượn phòng ngủ ở thiệt sao chú ?

Anh khách gật đầu :

- Thì bây giờ mình chỉ có nước đó thôi... hay là cô Ba có nhà bà con hay quen biết gì ở trên này không ?

Phấn lắc đầu lia lịa :

- Không, không có đâu ! Mà dầu có nữa thì... (nó mỉm cười nhìn người khách) ông nội tui cũng hổng dám chui dầu vô nữa !

Anh khách cũng cười :

- Ừ phải...

Rồi như nhớ trực lại điều gì, anh khách nhồm người lên nghiêm mặt nói nhỏ với Phấn :

- Tôi nghĩ lại rồi cô Ba à, mình có mượn phòng cũng không êm nữa mới chết chứ !

Phấn lo lắng hỏi :

- Sao ! Cái gì nữa hả chú Ba ?

- Mình mượn phòng thì lại kẹt gắt chứ không phải chơi, vì thế nào họ cũng hỏi giấy tờ để biên tên họ mình vô sổ.

Tư Cầu nghe lỏm được nói chen vô :

- Tui biết mà ! Cái điệu đó mình dứt đầu vô ở thì bị lòì chành ra liền.

Phấn bực mình chặn ngang :

- Hứ, biết vuốt đuôi vậy mà cũng nói biết ! Anh mà nói ầm ầm lên thiên hạ hay ráo trội hết bây giờ.

Tư Cầu bực mình :

- Thì cũng phải để anh nói cái đã chứ ! Đó, em tài khôn tài khéo lòi đi ẩu hồng biết tính trước đường đi nước bước ở dọc đường, nên bây giờ sượng hết đó !

Phấn ngó nó chăm bằm và hỏi gần :

- Bây giờ tính đồ thừa hay sao đây ?

Tư Cầu cười mũi :

- Đổ thừa khỉ gì !... Nói cho biết vậy thôi !

Phần gục gặc đầu :

- Bây giờ tui coi bộ anh giỏi đa !

- Hồng giỏi gì mà... vừa xài vậy thôi.

- Ê anh Tư ! Hồng phải tui nói vậy rồi anh được mọi làm tới nghen ! Tui cho anh hay con này chưa chắc cần đĩa nào nghen !

Tư Cầu thủng thẳng đáp :

- Thì thằng này cũng chưa chắc cần đến đĩa nào...

Nhưng rồi không biết nghĩ sao, anh thở dài dịu giọng nói với Phần :

- Thôi, tui lạy bà nội ! Thôi, anh xin em vuốt giận. Chẳng lẽ tui mình dắt nhau lên đây để nói chanh nói chua với nhau sao ? Em dư biết rằng nếu anh hồng thương em thì anh đâu có nhắm mắt mà đi theo bừa lên đây.

Anh khách này giờ lảng lạng chứng kiến cảnh đó, nên tìm cách nói xen vô để tỏ ra mình là người sỏi đời hơn hết :

- Thôi, tôi xin can hai đảng... Tôi xía vô đây, thiệt ra thì không phải, nhưng dầu sao tôi cũng được quen biết với anh Tư và cô Ba trên xe, dầu mới quen nhưng cũng đã là quen rồi ! Vậy mình nên bàn tính chuyện ăn ở cho qua đêm nay trước đã, rồi có việc gì thì để phân giải sau. Tôi nói vậy cô Ba và anh Tư nghe có phải hông ?

Tư Cầu thở dài :

- Chú nói vậy thì phải rồi...

Phấn mặt hầm hầm ngồi lặng thinh. Anh khách ngó Phấn hỏi :

- Sao cô Ba, cô tính thế nào ?

Phấn nói lấy :

- Tui bây giờ hổng tính gì hết !

Anh khách mỉm cười :

- Coi bộ cô Ba tính buông xuôi hết sao ? Bây giờ thì mình phải gạt hết cái chuyện mượn phòng qua một bên rồi. Điều này chỉ có nước đón tàu đi thôi.

Phấn hỏi lại :

- A, bộ đi xe hổng được nữa sao ?

- Được thì cũng được rồi, nhưng kẹt vấn đề nghỉ lưng đêm nay. Mình đi tàu được cái tiện là xuống mượn ghế bố ở dưới nghỉ luôn, rồi chừng nào nó chạy thì chạy. Như vậy khỏe ru, nhưng hơi chậm chạp một chút.

Phấn nhún vai :

- Được rồi chú tính sao đó thì tính chớ thiệt tui hết biết rồi !

Anh khách tươi cười đáp :

- Cô Ba để tôi lo hết cho, miễn sao cô Ba... và anh Tư

đến Sài Gòn bình an vô sự thì thôi !

Vừa lúc đó anh xe lôi hỏi :

- Sao mấy cô cậu xuống nhà ngủ Tây Hồ phải hông ?

Anh khách mau miệng đáp :

- Chú cho tụi tôi xuống cầu tàu Lục Tỉnh cũng được !

Khi xuống xe lôi rồi, anh khách lẹ tay móc bóp trả tiền cuốc xe rồi ngó ngoái xuống bến tàu :

- Ối tàu hai ba chiếc thiếu gì ! Thế nào cũng có chiếc khuya nay chạy lên Sài Gòn... Ở phải rồi, có chiếc “Nguyễn văn Kiệu” kia !

Rồi anh ta dặn Phấn và Tư Cầu :

- Cô Ba và anh Tư đứng đây để tôi xuống dặn chỗ mướn ghế bố trước nhen !

Nói xong anh ta xăng xái xách cặp đi xuống bến tàu...

Tư Cầu ôm gói quần áo rề lại đứng dựa vào lan can cầu tàu lơ đãng nhìn xuống mặt nước sông... Bầy cá lòng tong và cá he con nhớn như lượn đi lượn lại gần sát bên mé bực thạch để kiếm mồi, như không đếm xỉa cái không khí chuyển động của bến sông Cần Thơ...

Tư Cầu cảm thấy nhớ tiếc đến đến cái chòi con trên giồng cheo leo giữa đồng trống. Anh ta đã sống bao nhiêu năm ở đó mà không biết trên đời này còn có một con Phấn, một chuyến xe đò, một chú khách và... một con đường lên Sài Gòn.

Phấn đến sau lưng anh ta lúc nào mà anh ta cũng không hay :

- Coi cái gì đó anh Tư ?

Tư Cầu giựt mình quay lại hỏi :

- Mua giấy tàu rồi hả?

Phấn chau mày :

- Bộ anh mớ hả ? Người ta hỏi coi cái gì đó mà anh nhè nói lại ăn trét hết !

Tư Cầu xén lên :

- Vậy hả? Thì anh có coi cái gì đâu... Buồn buồn ngó bậy ba con cá lòng tong chơi vậy mà !

- Mẹ ơi, cái chuyện quỳnh bên dít mà coi cá lội chơi chứ !

Tư Cầu chậm rãi hỏi lại :

- Vậy em làm ơn nói cho anh biết coi anh phải lo cái gì bây giờ ?

Rồi không đợi cho Phấn trả lời, anh ta nói tiếp :

- Mua giấy tàu thì đã có chú gì đó chú lo rồi, bây giờ mình chỉ có nước là đứng đây chờ chú trở lên coi ra sao, chứ lo cái khỉ mốc gì nữa !

Phấn không biết nói sao nên tìm cách bắt bẻ :

- Người ta là chú Ba, mà anh cứ kêu chú gì, chú gì hoài !

Tư Cầu trề môi, nhún vai :

- Ừ thì chú Ba, chú Ba !... Rồi sao nữa?

Phấn quay mặt đi :

- Thì sao anh biết đó! Tui biết thêm nói tới nữa đâu !

Tư Cầu cười mũi :

- Cha, phải hồi đó hổng nói tới... sớm sớm cho người ta nhờ một chút !

Phấn lo mắt nhìn nó :

- Đừng có nói cái giọng đánh đầu đó ngen ! Nói thiệt với anh : tui đâu phải cá tôm gì mà sợ ế, sợ sinh, sợ thúí !... Cha, mới đây mà coi anh lên mặt dữ ư !

Tư Cầu gục gặc đầu nói trống :

- Phải mới đây mà coi bộ khác ư !

Nghe Tư Cầu nói vậy, Phấn khựng lại một hồi thở dài :

- Em nói đây có Bà Cậu làm chứng : thiệt tình thì em thương anh lắm... nhưng có lẽ tuổi của hai đứa mình hổng chạp. Hễ xa nhau thì nhớ mà lợi gần thì cắn đắng nhau hoài...

Tư Cầu chép miệng :

- Đến nước này, hổng chạp cũng phải cho nó... chạp, chớ để... chặt dây, bứt đứt với nhau sao ?

Liếc thấy anh khách lớn tợn đi lên, Tư Cầu nói tiếp :

- Thôi chú... chú Ba chú đi lên kìa ! Mình dẹp cái chuyện ạch đui này qua một bên đi, rồi em hỏi chú cái việc tàu bè ra làm sao...

Vừa đi gần tới, anh khách đã tươi cười nói lớn :

- Xong hết rồi ! Khuya nay lối bốn giờ tàu chạy, tôi có đặt cọc trước ba cái ghế bố cho đám mình rồi đó !

Phấn tươi tỉnh lên tiếng :

- Vậy hả ? Mà chú dặn trước chi tới ba cái ghế lặn ?

- Thì ba người ba cái chớ sao ?

- Phải rồi, nhưng sao chú không mượn phòng ở để sáng đi xe lên Sài Gòn cho sớm hông thôi trễ nải công việc mần ăn của chú hết ! Chú để hai đứa tui đi tàu cho cũng được mà !

Anh khách lắc đầu, chắc lười liên hồi :

- Coi, làm vậy sao được ! Tôi đã hứa lo cho cô Ba thì phải lo cho... trót chớ ! Đã đành rằng đi tàu nó hơi vòng vo tam quốc một chút, nhưng thầy kệ... công việc của tôi có trễ một ngày hay hai ba bữa nữa thì cũng hông ăn nhằm gì hết mà cô Ba ! Thôi bây giờ tôi xin mời cô Ba và anh Tư đi ăn cơm với tôi, mình cũng phải kiếm ba hột cơm chiều lót dạ cái đã rồi tới đâu thì tới chớ... phải hông cô Ba ?

Phấn mỉm cười lắc đầu :

- Thôi, chú Ba đi ăn cơm một mình đi ! Tụi tui xuống dưới tàu trước, rồi kiếm bánh mì hay bánh dừa, bánh ú gì ăn qua loa cũng được mà !

Anh khách liền lôi Tư Cầu đi :

- Đi anh Tư ! Đi cô Ba ! Tôi đã nói tôi bao trọn hết mà ! Bây giờ cô Ba muốn ăn cơm đĩa hay cơm thố đây ?

Phấn lúng túng không biết trả lời làm sao vì lên Trà Ôn thì cô ta còn rành đôi chút, chớ tới Cần Thơ thì cũng... chịu phép luôn như Tư Cầu. Sau cùng cô đành trả lời... nước đôi :

- Thì chú Ba liệu coi ăn cái gì tiện đó thì ăn...

- Được rồi, để tôi dắt cô Ba và anh Tư đi “tiên lầu” ăn cơm thố một bữa cho nó lạ miệng và chắc bụng...

... Bước chân ra khỏi tiệm cơm, Tư Cầu lên tiếng hỏi anh khách :

- Bây giờ mình đi đâu chú Ba ?

Phấn hốt trả lời :

- Thì còn đi đâu nữa ! Bây giờ chỉ còn nước xuống tàu để nằm nghỉ cho khỏe.

Anh khách cũng nói theo :

- Mình đi xuống tàu, anh Tư à !

Tư Cầu buông thõng một câu rất là yên phận :

- Ừ đi thì đi !

Xuống dưới tàu, anh khách dẫn hai đứa nó đi thẳng ra phía sau lái, chỗ riêng dành cho các hành khách muốn ghế bố nghỉ lưng.

Anh khách chỉ một hàng ba cái ghế bố ở ngoài bìa :

- Đây chỗ của mình đây ! Cô Ba với anh Tư nằm ở cái bên trong đi và để tôi trấn cái ngoài bìa này cho.

Tư Cầu kéo anh khách vô phía trong :

- Chú... chú Ba vô trong đi, để tôi ở mé ngoài này hút thuốc cho tiện.

Phấn lên tiếng hỏi :

- Vậy tui nằm đâu đây ?

Anh khách mau miệng đáp :

- Cô Ba nằm giữa chớ nằm đâu nữa ! Để tôi với anh Tư thủ hai bên cho ăn chắc, chớ đi tàu đi bè ban đêm này cũng phải phòng xa cái nạn móc túi hay bối nữa cô Ba à !

Phấn ôm gói quần áo đến ngồi bên chiếc ghế giữa rồi tươi cười nói :

- Được rồi, để tui làm... cục nhưn cho !

Thừa lúc Tư Cầu quay lưng đi để lui cui kéo sửa chiếc ghế bố của anh ta lại cho ngay ngắn, anh khách kề bên tai Phấn nói nhỏ :

- Cục nhưn này coi bộ ngon lắm đa !

Phần vội dang đầu ra và chau mày háy anh ta một cái.

Anh khách liếc sơ qua thấy bộ tịch làm ra bộ màu mè của Phần như vậy, nên yên tâm và lại còn nói lớn lên:

- Thiệt là ngon đa !

Tư Cầu quay vội lại hỏi :

- Cái gì mà chú la ngon rùm trời đó hả chú Ba ?

Phần vội đáp thế :

- Người ta nói bữa cơm chiều vừa rồi ngon chớ cái gì mà hỏi hổng biết !

Tư Cầu nhìn anh khách gật gù :

- Ừ cơm ngon gắt đa chú Ba !

Anh khách vừa ngả lưng lên ghế bố vừa tươi cười đáp :

- Tôi dắt đi thì phải ngon rồi !

Rồi anh ta quay đầu qua phía Phần :

- Sao cô Ba hổng nằm nghỉ lưng đi ! Trời tối rồi...

Phần ngồi lên một bên mép ghế, chân bỏ thông dưới đất, xẻn lên trả lời :

- Cái ghế bố này giống ghế xích đu, nằm ngửa chê hê ra coi kỳ cục quá !

Anh khách nhồm đầu lên :

- Coi cái gì đâu mà kỳ ! Thiên hạ cũng nằm loạn xạ ra đó chớ phải một mình mình sao mà cô Ba mắc cỡ ! Hay cô Ba muốn nằm nghiêng cũng được nhưng thế nào rồi cái mình cô cũng dồn cục xuống và bị cắn chơn... Thì nằm dài ra gác chân lên chỗ sạp cây phải sướng hông !

Phấn lấy chiếc khăn bàn lông đội lên đầu rồi nằm xuống, bỏ hai đầu khăn phủ lên ngực. Cô đặt gói quần áo lên bụng, hai tay ôm giữ lấy và đôi chân cô gác chéo lên nhau.

Chiếc quần lãnh trơn đen mượt rượt hơi kéo vén lên trên để lộ ra chót bắp chuối và những nếp hàng lãnh mềm mại rủ xuống chiếc bắp vế tròn lẳn gác đè lên nhau...

Ở bên này, Tư Cầu nằm duỗi chân, vun vai làm chiếc ghế bố kêu răng rắc. Anh ta ngáp dài rồi than :

- Cha, mỗi chụn quá !

Nghe vậy, Phấn lên tiếng nói :

- Hứ, ở dưới anh lội suốt ngày ngoài đồng hồng sao, bữa nay ngồi xe từ sáng tới chiều, đi bộ có mấy bước mà anh lại kêu trời như bọng !

Tư Cầu vừa vói tay đưa bàn chân lên bóp nắn, vừa đáp :

- Ai hồng biết sao mà giỏi cần nhần quá vậy ! Ở dưới lội ruộng cả ngày hồng sao là vì lội churen không, còn hôm nay bị kéo lê hai chiếc... tam bản này theo (vừa nói Tư Cầu vừa hát hàm chỉ xuống đôi guốc) nên phòng churen, phòng căng thấy mồ thấy tổ đây, chớ bộ sướng ích gì sao !

Phấn nghe Tư Cầu nói vậy bắt tức cười :

- Hèn chi !... Ai biểu anh hồng nói nên ai mà biết được !

Tư Cầu buông phịch chân xuống chỗ gác :

- Hứ, nói ra để cho bà nội bà chụp lấy cự nự nữa hả ?

- Ai mà cự nự hồi nào hồng biết !

Tư Cầu lấy tay xua xua trước mặt :

- Thôi, thằng này dư biết mà !

- Ừ dư biết vậy thì tốt !

Nói xong, Phấn vùng vằng trở mình quay lưng đưa về phía Tư Cầu.

Thấy vậy, Tư Cầu còn nói ráng một câu :

- Hồng nói nữa thì ngủ cho khỏe cái thân chớ có gì mà lo !

Ở phía bên này, anh khách thấy Phấn quay qua nên lên tiếng gọi chuyện :

- Cha, cô Ba nằm theo điệu tôm kho tàu như vậy mỗi chết đã !

Phấn nhắm mắt lại làm như muốn ngủ.

... Trời đã sụp tối. Đèn điện dọc theo con đường mé sông đã bật cháy. Ở dưới tàu, người ta cũng đã lên đèn. Vài ngọn đèn bão mắc đó đây lơ mờ soi đám hành khách, kẻ nằm ngủ, người tùm năm tùm ba bắt đầu làm quen trò chuyện...

Tư Cầu ngồi xồm dậy móc túi thuốc ra vặn hút.

Anh ta tò mò nhìn lên cái khung cảnh rộn rịp của bến tàu, lên con đường mé sông sáng trưng và nghĩ thầm : «Chắc trên Sài Gòn đèn điện còn sáng hơn nhiều nữa !»

Tư Cầu quay mặt ra phía ngoài sông để liệng tàn thuốc.

Anh ta hơi ngạc nhiên khi nhận thấy mé sông bên chợ sáng sủa, ồn ào bao nhiêu thì mé sông phía Xóm Chài tối om và tĩnh mịch bấy nhiêu. Đó đây vài chấm đèn nhỏ nhấp nháy qua màn đêm làm Tư Cầu thấy nhớ dưới Rạch Chiếc lạ !

Ờ, nó mới xa nhà có một ngày chớ bao nhiêu !

Anh ta khẽ thở dài rồi nằm phịch xuống ghế bố.

Tiếng rao lạnh lạnh của mấy chị bán hàng trên mấy chiếc xuồng chèo đũa, cháo gà cặp theo tàu làm Tư Cầu chú ý lắng tai nghe. Nhưng rồi tiếng phì phì đều đều của cái ống xả hơi nước dưới tàu làm anh ta êm tai ngủ khò

hồi nào không hay...

Bên này, anh khách nhồm đầu lên thấy bên Phấn và Tư Cầu lặng trang nên tăng hăng một tiếng rồi bảo :

- Bộ anh Tư ngủ rồi hả anh Tư ?

Không nghe Tư Cầu trả lời, anh khách ngồi hấn dậy kê đầu sát vào mặt Phấn hỏi nhỏ :

- Cô Ba cũng ngủ rồi nữa sao cô Ba ?

Phấn cũng làm thình, nhưng anh khách nhìn kỹ thấy đôi lông mi của Phấn nhấp nháy nên tức cười nói tiếp :

- Thôi, người ta thấy rõ hết, còn làm bộ ngủ làm chi nữa hổng biết !

Phấn vẫn không trả lời. Thấy vậy, anh khách đưa tay khều nhẹ vào vai cô ta :

- Bộ tính ngủ luôn thiệt sao chứ !

Phấn hất tay anh khách ra và làm bộ phủi phủi trên vai. Anh khách mỉm cười mừng rơn vì biết rằng... không đến đổi gì và đánh bạo cầm lấy đầu khăn lông của Phấn đắp lên vai cô ta :

- Bộ lạnh hay sao mà cô Ba co ro vậy cô Ba ?

Phấn vói nít lấy đầu khăn ghệt chặt sát vô ngực và lăm bắm cắn nhằn :

- Lạnh hay không thì thầy kệ người ta, ai khiến mình lo hổng biết !

Anh khách được trón nói luôn :

- Ý không lo sao được ! Nói thiệt với cô Ba, hồi mới bước chân lên xe dưới Trà Ôn, gặp mặt cô Ba là tôi bắt đầu... lo liền, chứ không phải để đến bây giờ mới... sẵn sóc đâu !

Phấn chỉ “hứ” một tiếng, chớ không trả lời.

Là một người sỏi đời, anh khách nghe tiếng “hứ” ngọt xót đó của Phấn (chớ không phải thứ tiếng “hứ” cộc lốc) dư biết rằng cô ta không có ác cảm chút xíu nào với mình và trái lại là khác !

Làm ra vẻ rất tự nhiên, anh đặt tay lên vai Phấn và lay lay gọi :

- Ngủ làm chi cô Ba ! Mình thức nói chuyện chơi, để chừng nào tàu chạy rồi mặc sức ngủ thả cửa...

Anh khách cảm thấy rõ rệt dưới lòng bàn tay một bên vai tròn lẳn, ấm ấm và chắc nịch của Phấn, và giọng anh trở nên run run :

- Bộ ngủ thiệt... sao cô Ba ?

Để trả lời, Phấn rùn vai, nửa như muốn co rút người lại, nửa như muốn hất nhẹ bàn tay của anh khách xuống, và bàn tay này từ từ tuột xuống ghế bố để rồi nằm yên trên chéo khăn bàn lông mà Phấn vẫn còn giữ chặt hai đầu khăn ấp trên ngực.

Anh khách muốn rút tay ra, nhưng rồi lại để yên.

Đây đâu phải lần đầu tiên anh gần một cô gái trong

một trường hợp tương tự như thế này, nhưng anh vẫn thấy hồi hộp như thường. Anh khách nhích tay vào gần thêm một chút, và thêm một chút nữa...

Phấn đã buông nói hai đầu khăn lông từ hồi nào...

Anh khách chắc lưỡi nho nhỏ : thứ da thịt tròn vun, xăn cón...

Phấn hơi ngạc nhiên khi nhận thấy anh khách không có vẻ gì bộp chộp hết !

Cô vắn vẹo mình để né tránh nhưng bề ngang của chiếc ghế bố quá hẹp chỉ đủ nằm vừa khít một thân người. Cô chép miệng rút so thêm hai đôi vai lại và nằm yên nhắm nghiền mắt lại...

Một hồi lâu, thấy sao quá bứt rứt trong mình và sợ người chung quanh để ý Phấn xoay lưng nằm ngửa ra.

Anh khách bắt buộc phải rút tay về. Anh ta nằm phịch xuống ghế bố, nhưng rồi lại quay mặt liền qua bên phía Phấn và nhả nhỏ nói :

- Em Ba làm cái gì kỳ quá ! Đang yên...

Phấn đồng đánh chặn ngang :

- Cha, mới có chút đó mà kêu “em” liền !

Rồi đưa mắt liếc qua một vòng không thấy ai để ý, cô ta lấy ngón tay xĩa một cái vào trán anh khách :

- Xí ! Vậy mà còn nói người ta kỳ nữa chứ ! Còn mình ầu tả đó chắc hổng có gì “kỳ” hết phải hông ?

Anh khách vừa cười nho nhỏ vừa vói tay qua định nắm lấy tay Phấn nhưng bị cô hất mạnh ra :

- Thôi ghen ! Hồng phải được mọi rồi làm tới hoà ỉa !

Anh khách vẫn cười mơn :

- Cha, làm bộ mại hơi hoàỉ... Người ta thấy người ta biết hết..

Phấn nhồm đầu lên sảng giọng hỏi khẽ :

- Biết hết là biết cái gì hả ?

Anh khách gật gù :

- Được rồi, muốn biết thì người ta khai hết ra đây mà biết. Nội cái chuyện mới đựg tới...

Phấn vội khoát tay chân lại :

- Thôi đi anh ! Anh kiếm chuyện nói tầm bậy hoàỉ...

- Tầm phải chớ tầm bậy gì !

Rồi anh ta vỗ đùi như muốn reo lên :

- Mà được rồi ! Nội cái tiếng «anh» ngọt như mía lùi đó cũng đủ... «phẻ» rồi !

Phấn vói tay véo anh ta một cái :

- Cái anh mắc dịch này !... Chớ chẳng lẽ tui kêu bằng chú hoàỉ coi cũng kỳ...

- Thì cũng như tôi vậy ! Tôi kêu bằng cô Ba hoài... nghe sao chói tai quá mà !

Phần làm bộ nghiêm :

- Thôi đi anh ! Anh kêu ầm ầm lên thiên hạ ngó lơ hết bây giờ !

Rồi nhớ trực lại còn có Tư Cầu nằm ngủ bên cạnh, Phần sa sầm mặt lại, liếc qua phía anh ta. Tư Cầu vẫn ngủ yên, nhưng có lẽ vì gió lạnh nên co quắp người lại, hai bắp đùi kẹp chặt hai bàn tay.

Phần thở dài, nhẹ tay rút cái khăn tắm quần lông lẻo nơi cổ Tư Cầu xuống, rồi đem đắp phủ lên mình anh ta.

Thấy động, Tư Cầu cựa quậy, ú ớ vài tiếng trong miệng, nhưng rồi lại ngủ luôn như cũ.

Anh khách thấy thế cũng đâm ra ái ngại và nổi vui của anh ta ban nãy bỗng nhiên như thấy vơi đi đôi ba phần...

Phần day qua bắt gặp anh khách đang nhìn mình và Tư Cầu.

Cô xén lên cúi gầm mặt xuống và rồi như không biết làm gì khác hơn nữa, cô ngã phịch người xuống ghế bố.

Nằm gối đầu lên cánh tay khoanh lại sau gáy, Phần nhìn trân trân lên phía cây đèn bão treo tòn ten trên trần tàu gần chỗ ống khói.

Vài con bướm cánh lông nhỏ lẻo xòe bay chung quanh ngọn đèn, và vài con than lẩn xun xoe bò đi bò lại để chực mồi...

Phấn khẽ thở dài.

Cô thầm biết ơn anh khách đã nhìn mình với Tư Cầu lúc ban nãy bằng cặp mắt đầy vẻ ái ngại, chớ nếu không, cô sẽ bức tức và buồn tủi hơn biết bao nhiêu !

Một hồi lâu, anh khách rụt rè gọi nho nhỏ :

- Em Ba, em Ba...

Thấy Phấn làm thinh, anh khách ngồi nhồm dậy :

- Em Ba, bộ em ngủ rồi sao hả ?

Phấn cự mình rồi khẽ lắc đầu :

- Ngủ gì được mà ngủ...

Anh khách do dự một hồi rồi nói :

- Tôi có câu chuyện này muốn nói với em Ba không biết em có ưng nghe không...

- Thì anh cứ nói phứt ra đi. Mà chuyện gì anh phải rào đón như vậy chớ ? Lúc nãy anh lanh lợi lắm mà !

Anh khách chắc lưỡi :

- Thôi mà em Ba ! Lúc nãy khác, lúc này khác ! Em Ba đừng thấy tôi vậy rồi đổ riết cho tôi là... này nọ ghen !

Phấn mỉm cười :

- Chớ sao bây giờ ?

- Tôi thấy em Ba cũng không phải khù khờ gì, chắc

em cũng dư biết xét người xét của... Em Ba đừng thấy tôi... lằng nhằng hồi nãy rồi cho tôi là thuộc hạng... mèo chuột bầy bạ đó ghen !

- Cha, anh tốt quá há !

Anh khách xua tay, lắc đầu :

- Cái đó thì tôi không dám nhận rồi ! Thật ra, tôi không tốt lắm và cũng không xấu lắm... Tôi... vừa vừa vậy thôi và đủ để xài với đời.

- “Xài” theo điệu của anh cũng đủ chết thiên hạ rồi !

Anh khách nhăn nhó :

- Thôi mà em Ba ! Em cứ nói dần lên hoài thì... chết tôi. Tôi có câu chuyện này muốn bàn với em Ba, chớ không phải giỡn đâu !

- Chớ bộ tui giỡn với anh hả ?

Anh khách ngồi bẻ ngón tay rôm rộp một hồi rồi nhìn thẳng vào mặt Phấn chậm rãi nói :

- Em Ba, tôi nói đây em Ba đừng giận, tôi suy xét thấy cái tình cảnh của em Ba và anh Tư đây, tôi ái ngại quá em Ba à !

Phấn chau mày :

- Đó là việc riêng của tui tui mà anh ái ngại cái khi mốt gì ! Đáng lẽ anh mừng mới phải !

- Ấy em Ba nghĩ vậy là sai bét hết rồi ! Phải, đáng lẽ

ra tôi mừng mới phải nhưng chắc em Ba cũng dư biết : tôi đâu phải thuộc hạng chơi qua đường, hạng mèo đảng chó điểm, thấy đâu thì xâu tới mà không kể gì đến ai hết ! Tôi gặp em Ba đây, đâu phải chỉ gặp nội có một chuyến xe, một chuyến tàu, rồi ngoảnh mặt làm lơ mỗi người mỗi ngã !

Phấn cười hỏi lại :

- Vậy chớ sao nữa ?

Nghe Phấn hỏi vậy, anh khách có vẻ không vừa lòng :

- Em Ba cứ nói cà rớn hoài !... Tôi gặp em Ba đây còn có thể gặp nhau cả đời nữa chứ không phải chỉ nội có một chuyến xe, chuyến tàu này đâu !

- Cha, chưa gì mà anh nói coi bộ chắc ăn quá vậy ?

Anh khách lắc đầu :

- Em Ba lại muốn nói đánh đầu tôi rồi ! Thiệt tình ra, thì không có cái gì là chắc ăn hay không chắc ăn hết... Rồi đây, nếu không phải với nhau thì phần tôi vẫn lên Chợ-Lớn lãnh cái chun tài-phú trong tiệm sắt của ông chú tôi, còn em và anh Tư vẫn lên Sài Gòn kiếm công ăn việc làm... như không có việc gì xảy ra hết. Em Ba nghĩ tôi nói như vậy có đúng không?

Phấn gật đầu thở dài :

- Thì đúng rồi !

- Đó em Ba coi : giữa em Ba và tôi... và cả anh Tư

nữa, không có ai ép buộc ai cái gì được ráo... Nhưng riêng phần tôi... thôi tôi cũng nói thiệt ra đây chứ không dấu diếm làm gì nữa, phần tôi... tôi thương em Ba. Phải, em Ba đừng cười, tôi thương em Ba thiệt tình, thương một cách bất ngờ, mà ngay chính tôi cũng không dè nó mau chóng như thế được !

Phấn cúi đầu làm thình, tay vân vê chót khăn bàn lông.

Anh khách sốt ruột chờ đợi câu trả lời của cô rồi hỏi tiếp luôn :

- Em Ba, bộ tôi nói vậy em Ba không tin chút xíu nào hết sao ?

Phấn mỉm cười lắc đầu :

- Thiệt anh hỏi tui một câu khó trả lời quá ! Tui biết bụng dạ anh làm sao mà tin hay hổng tin... Anh nói vậy thì tui hay vậy...

Anh khách lộ vẻ bức tức, nhồm hăn người lên, nhích chiếc ghế bố lại gần ghế Phấn thêm chút nữa :

- Coi chẳng lẽ tôi thề em Ba mới tin sao ? Mà tôi tội tình gì phải thề thốt chứ ? Đây tôi nói câu này để em Ba nghĩ lại coi : nếu tôi không thiệt anh thương em Ba, không muốn tính chuyện lâu dài mà chỉ muốn chơi qua đường thôi thì... thú thiệt với em Ba, tôi có thiếu gì cách...

Bên này, Phấn nghe nói như vậy “xì” một tiếng. Anh khách vội giơ bàn tay ra đập đập vào khoảng không như

để chặn trước những lời chanh chua của Phấn sắp sửa thốt ra :

- Em Ba không tin hả ? Tôi nói đây không phải tốt lành gì mà khoe, chớ nếu muốn chơi qua đường thôi thì... thiếu gì cách !... Chắc em Ba cũng biết sơ sơ được rằng tôi đâu phải vụng về gì lắm trong việc... o bế một cô gái, nhứt là cô gái ấy tứ cố vô thân bơ vơ một mình...

Phấn chần ngang :

- Thì anh muốn nói tui nói đại đi, chớ bày đặt bày điều nói vòng vo làm gì cho mất công hồng biết !

Anh khách cười :

- Tôi xin lỗi em Ba, ghen em !

Rồi nghiêm giọng, anh nói tiếp :

- Tôi nói câu này chắc em Ba cũng dư biết : hoàn cảnh hiện nay của em Ba... kẹt lắm chớ hồng phải chơi đâu... Và nếu gặp người khác thấy em Ba ngộ như vậy sanh tâm bậy bạ thì... dễ ợt chớ không khó khăn gì !... Ấy, em Ba khoan nóng để tôi nói hết đã !... Thiệt à em Ba, không chóng thì chầy, em Ba cũng phải xiêu lòng... hay vì hoàn cảnh bắt buộc mà phải làm khác ý mình...

Phấn cười khẩy :

- Chắc anh thấy tui hơi... dễ dãi buông thả hồi nãy nên bây giờ anh mới dám nói càn nói mạng như vậy chớ gì phải hồng ?

Anh khách nhăn nhó :

- Em Ba nói vậy chết tôi rồi ! Em Ba nghĩ lại coi : nếu tôi là một thằng bậy bạ tính làm chuyện đóng cửa rút cầu thì đời nào tôi khai thiệt hết ra như vậy để em Ba sanh nghi thêm hay sao ? Như vậy lộ tẩy hết còn gì hả em Ba ?

Thấy Phấn làm thinh, anh khách hăng hái nói tiếp :

- Sở dĩ tôi nói vậy là vì tôi đã từng mắt thấy tai nghe rất nhiều cảnh ấy. Nội con đường dưới mình lên Sài Gòn này, tháng nào mà tôi không có lên xuống để bỏ hàng cho tiệm của ông già tôi...

Phấn chen vô một câu :

- Hèn chi anh rành về chuyện... móc ngoéo người ta quá !

Anh khách vừa cười, vừa chặt lưỡi :

- Thôi mà em Ba ! Em Ba cứ cản mũi, cản lái hoài làm sao tôi nói hết được ! Tôi đã có dịp thấy biết bao cô gái từ miệt đồng bở nhà bở cửa tuôn lên trên này để rồi bơ vơ lữ đường lữ xá ; muốn đi nữa thì không còn một xu ten dính túi, mà muốn quay lộn trở về nhà thì không dám, rớt cuộc rồi sa vào xóm điểm hết ráo ! Đó em Ba coi, mấy cô chơi bời ở trên mấy cái nhà ngủ mà hồi chiều em Ba nói là ngán đó, mấy cổ cũng ở trong cái đám ấy ra chớ đâu !

Phấn nghe anh khách nói vậy, cũng hơi lo ngại, nhưng còn làm bộ hỏi cứng lại :

- Anh nói vậy mà có thiệt hông ? Hay là anh tính dọa

tui đó hả ? Tui cũng nói thiệt với anh Ba, tui đâu có giấu chuyện đó : tui đi đây đâu phải nhắm mắt đi càn, mà đã có cụ bị sẵn đâu đó hết rồi. Mà theo như anh nói, bộ ai bỏ nhà ra đi cũng bị... như vậy hết sao chứ ?

- Em Ba cứ nghĩ bậy hoài ! Tôi dọa em Ba thì có ăn chung gì không chứ ? Nếu tôi mà không đành lòng như người khác đời nào tôi khai ra như vậy ! Đời bây giờ tinh ma quỷ quái lắm em Ba à; kẻ thương mình thì hồng có bao nhiêu, chứ kẻ muốn hại mình thì, ôi thôi, thiếu gì ! Bây giờ sắp lên, nếu em Ba không gặp tôi thì chắc chắn cũng sẽ gặp những thằng sát nhơn ác đức khác. Tôi nói đây không phải để khoe mình «song tàn», hay là Thánh Thần Tiên Phật gì mà... hồng bậy bạ được, nhưng chẳng qua vì tôi thương em Ba. Phải, tôi thương em Ba thiệt tình... tôi nói đây có thiên địa quỷ thần hai vai làm chứng !

Phấn cười bảo :

- Ai mà dám chứng ầu cho anh !

- Tôi nói vậy mà em Ba không tin sao ? Đây, tôi thề độc một câu : Tôi Lâm Sanh, năm nay 25 tuổi, tôi mà có gian dối một điều gì thì xin Ông Bốn vật tôi học máu chết liền đi.

Phấn vội níu tay áo anh ta giật giật :

- Thôi, thôi, anh Ba ! Tui nói chơi mà anh làm gì thề bán mạng như vậy ?

Rồi cô dịu giọng hỏi thêm :

- Bộ anh 25 tuổi hả ? Cha, cái điệu này anh lớn hơn tui gần chục tuổi lận ! Tui mới 16 à !

Anh khách hớn hờ hỏi lại :

- Vậy hả ? (rồi anh ta chép miệng than) Em còn nhỏ tuổi quá mà sao dám tính chuyện động trời động đất vậy hồng biết ! Không phải tôi khi dễ em Ba cái gì đâu, tôi biết em Ba lanh lợi lắm nhưng - không phải tôi nói đây để chê bai gì - như vậy cũng chưa đủ để đối chọi với đời đâu, em Ba à ! Tôi thấy chỗ đó, tôi càng thương em Ba. Tôi nói đây cũng kỳ một chút : tôi thấy sao bứt rứt trong lòng nếu tôi không lo bao bọc trọn vẹn cho cuộc đời của em Ba, kể từ giờ phút này trở đi...

Nghe anh khách nói dài dòng như vậy, Phấn cũng cảm động. Cô đặt một tay lên đầu gối của anh ta và ngập ngừng nói :

- Thiệt tui cảm ơn anh lắm... Tui hiểu rõ bụng của anh lắm. Tự nãy giờ tui nói xóc hông, đó là để chọc anh Ba chơi, chứ bộ tui mù hay sao mà không thấy hả anh Ba ?

Nói đến đây, Phấn thở dài nhìn qua Tư Cầu rồi quay lại nói tiếp :

- Nhưng chắc anh Ba quên rằng tui đây đâu phải chỉ có một thân một mình ! Anh Ba thấy còn có anh Tư nữa đó ! Hai đứa tui thương nhau nên mới dẫn đi như vậy chứ nếu không tui lên Sài Gòn làm tế gì ? Tui...

Không để cho Phấn dứt lời, anh khách chặn ngang nói luôn :

- Đó cũng vì chỗ đó mà tôi dám nói thương em Ba gắt tình đa ! Chớ nếu có một mình em Ba trơn thì... kể số gì ! Đáng lẽ tôi thương em Ba một, mà có thêm anh Tư nữa thì tôi thương em Ba tới mười lần !

Phấn xô đầu gối anh ta ra :

- Cái anh quỷ này ! Thôi đi anh, để nói chuyện đàng hoàng, chớ anh cứ đâm chĩa hoài...

Anh khách nghiêm nghị đáp :

- Cui bộ em Ba nói tôi giỡn sao chớ ! Tôi nói thiệt mà ! Tôi thương em Ba một phần vì em Ba... hạp nhân tôi, một phần vì hoàn cảnh tứ cố vô thân của em Ba và một phần nữa vì em Ba còn có anh Tư... Tôi xót xa cho em Ba và cho anh Tư về cái hoàn cảnh ngang trái của hai người lắm...

- Tui tui thương nhau thì dắt lên Sài Gòn kiếm công ăn việc mần chớ có cái gì đâu mà anh cho là ngang trái... anh Ba nói thương tui thì tui biết vậy. Mà nếu anh có thiệt tình thương tui thì tui cảm cũng hồng được. Nhưng cái chuyện anh Ba nói thương tui một phần vì tui có anh Tư thì sao... nghe khó thông quá !

Anh khách mỉm cười, chậm rãi đáp :

- Tôi nói nghe sao trái cựa quá phải không em Ba ? Nhưng sự thật là đúng như vậy. Tôi thương em Ba mà tôi lại thương cả anh Tư nữa ! Tôi có kể cho em Ba nghe là mùa lúa năm nào cũng vậy, tôi lội khắp miệt vườn để mua lúa cho ông già; đời sống dưới ruộng rẫy ra sao tôi dư biết hết, vì vậy khi thấy anh Tư đây, tôi nghĩ ngay

rằng ảnh khó mà chịu đựng nổi cái lối sống chôn rôn ở thị thành.

Phấn chống chế.

- Anh Ba nói vậy, rồi cái gì cũng phải quen hết chứ !

- Đành rằng như vậy rồi, nhưng nhiều khi nó mất vui và còn sanh ra lục đục với nhau là đằng khác. Tôi thấy anh Tư đây là người hiền hậu thiệt thà, như vậy lên trên ảnh còn khổ nhiều, và chắc em Ba cũng không được sung sướng gì ! Ban đầu thì cái gì cũng được, cũng êm cũng rắng với nhau hết, nhưng lâu ngày chầy tháng, tránh sao cho khỏi cái chuyện vấp vấp và tới chừng ấy sanh ra cắn đả nhau ! Lúc đó, dầu có tính khôn tính dại, tính thiệt tính hơn gì nữa thì cũng đã lỡ ra rồi... Đến nước này chỉ còn cách rắng chịu đựng nhau được chút nào hay chút nấy...

Phấn rầu rầu nói :

- Anh Ba nói vậy nghe cũng phải nhưng tui với anh Tư thương nhau...

Anh khách chân ngang :

- Ai mà không biết em Ba với ảnh thương nhau ! Nhưng thương nhau cái điệu đó dễ mà chết chum với nhau hả em Ba ? Em Ba à, ở đời thương nhau thì dễ nhưng thương nhau cho trót, thương nhau cho êm thấm cả đôi bề mới thật là khó ! Em Ba là người biết suy nghĩ chắc em Ba cũng dư biết rằng : đâu phải dễ nói thương nhau là nhảy a thần phù lại ôm xà nẹo với nhau mà sống đời được !

Ngừng một giây, anh ta cười nhẹ, nói tiếp :

- Mình thương nhau mà cha mẹ, làng xóm, tiền bạc... và cả tánh tình nữa cũng không... thương nhau được nữa với mình, thì dầu tài giỏi cách mấy cũng chết nhăn răng ra nữa, em Ba à !

Phấn chớp mắt liền mấy cái rồi ngáp ngừng thú nhận :

- Hồng phải tui ngu dại gì mà không biết những điều anh Ba nói đó... Nhưng cái chuyện của tui với anh Tư đây... khó lắm chứ không phải dễ dàng gì đâu !

- Sao mà em Ba nói khó với dễ?

- Thôi, đến nước này tui cũng không dẫu anh Ba làm chi nữa; thiệt ra vì có tui rủ rê nên anh Tư ảnh mới dám bỏ nhà đi như vậy.

Anh khách cười bảo :

- Em Ba không nói tôi cũng biết !

Phấn chau mày nhưng rồi lại nói tiếp :

- Bởi vậy, dầu sao tui cũng hồng đành tâm... có ý nọ kia gì khác với anh Tư. Tui lôi kéo ảnh đi như vậy cũng quá quắt lắm rồi !

Anh khách gật gù như có vẻ tán thành :

- Em Ba nói như vậy kể ra cũng phải lắm nhưng... (đến đây anh khách nói tiếp với một giọng quả quyết) nếu nghĩ kỹ lại khó lắm em Ba ơi ! Đó là tôi không muốn nói là nó còn tai hại biết cơ man nào mà kể...

Phấn trở mắt hỏi :

- Sao ? Tai hại cái gì, anh làm ơn nói thử cho tui nghe coi ?

Anh khách vỗ nhè nhẹ vào vai Phấn :

- Khoan, em Ba đừng nóng ! Việc đâu còn có đó mà ! Tôi nói tai hại là ở chỗ về sau này. Tôi không dám cho rằng em Ba và anh Tư không ở bền được với nhau, nhưng điều mà tôi có thể nhứt quyết nói được là hai người sẽ chỉ làm khổ cho nhau thôi !

- Hứ, nếu có khổ tui cũng cắn răng mà chịu !

Anh khách vẫn ôn tồn :

- Thì đành như vậy rồi ! Bộ em Ba nói tôi hổng biết em Ba là một người... gan lì hay sao? Nhưng tôi thử hỏi em Ba : em Ba với anh Tư dắt nhau đi như vậy để làm gì, nếu không là để được thông dong sống có cặp sung sướng hứ hí với nhau, mà khỏi phải để cho ai cản trở dòm ngó... có phải vậy không em Ba ?

Phấn gật đầu.

Anh khách lại tiếp :

- Cái chuyện mình tính là như vậy đó. Nhưng ở đời có nhiều chuyện mình tính một đằng thì nó lại đi một nẻo ! (Rồi bằng một giọng tha thiết, anh khách chậm rãi nói thêm) Em Ba, tôi thiệt tình thương em Ba và... anh Tư nên tôi mới nói ra điều này : cái chuyện của em Ba và anh Tư khó ăn đời ở kiếp được với nhau đâu !

- Sao vậy?

- Em Ba, tôi nói đây không phải để dìm ai, nhưng chắc em Ba đã có lần suy nghĩ đến : rồi đây vì hoàn cảnh đẩy đưa, chưa chắc gì em Ba và anh Tư lên Sài Gòn sẽ sống... dễ chịu liền, thêm vào đó, tánh tình hai người như mặt trời, mặt trăng... như vậy hai người càng sống với nhau càng làm khổ cho nhau thôi !

Phấn thở dài :

- Chắc anh Ba biết : tui hồng có cách gì khác vì chuyện đã dĩ lỡ ra rồi, và dầu sao thì tui với anh Tư cũng thương yêu nhau...

- Thương yêu nhau phải để làm hại đời nhau. Tôi dám nói chắc điều này với em Ba : dẫu anh Tư đi lang bang như vậy là em hại đời anh. Tôi biết chắc rằng anh Tư không thể nào sống sung sướng trên Sài Gòn. Như vậy có phải em Ba hại đời anh hay không ? Mà em hại luôn đời của em Ba... Tôi biết em Ba là một người chung tình, em Ba không nỡ lòng nào buông rơi anh Tư, và cũng vì vậy mà rồi đây hai người sẽ khổ lây với nhau, bỏ thì thương, vương thì tội...

Phấn đáp buông thõng :

- Tui cũng biết như vậy nhưng đầu dây mối nhợ gì cũng tại tui hết, tui thương anh Tư và tui phải ráng lo làm sao cho vuông tròn...

- Đúng như vậy rồi ! Em Ba phải lo cho anh và em Ba nên để cho anh... trở về dưới nhà...

Phấn dây nẩy :

- Ý vậy hồng được đâu !

- Ấy mà được ! Ảnh trở về thì được, còn em Ba trở về hết được nữa rồi. Bất quá thì ảnh bị ở nhà rầy la năm bảy ngày hay nhiều lắm một tháng là cùng chớ gì, rồi đâu cũng vô đó... ảnh có thương nhớ em thì rồi cũng khuây khỏa, hay có lậm lậm thì cũng chỉ buồn buồn vậy thôi, chớ ảnh mà theo dính luôn em Ba, ảnh sẽ khổ sở và không chừng ảnh sẽ còn cảm thấy ân hận một đời nữa là khác !

Không nghe Phấn nói gì hết, anh khách chêm thêm :

- Phải, em Ba à. anh Tư có theo em lên Sài Gòn thì thế nào rồi ảnh cũng khổ tâm mà em cũng chẳng sung sướng gì !

Phấn nói xui lơ :

- Tui cũng biết như vậy, nhưng...

Anh khách chận ngang :

- Nhưng em Ba còn nặng anh với ảnh phải không ? Như vậy, em Ba cần phải... hy sinh cái tình của mình để tránh trước cho đời anh Tư qua khỏi một cơn sóng gió ê chề. Tôi đây cũng vậy, em Ba à, tôi thấy anh Tư thiệt thà chơn chất mà dám liều mạng ra đi như thế này, lòng tôi đâm ra bất nhẫn. Em Ba à, tôi nghĩ sao nói vậy chớ không phải vì thương yêu em Ba rồi đặt điều xía vô để xúi biếu này nọ đâu, xin em Ba đừng ngờ oan tôi tội nghiệp ! Cha, phải chi anh Tư lành lợi xảo trá và chính ảnh dụ dỗ em Ba đi thì dễ xử cho tôi biết mấy !

- Sao lại dễ xử ?

Anh khách cười :

- Vì tôi chỉ cần... lòi tuột em Ba đi chớ khỏi phải phân trần dài dòng gì ráo !

- Anh thiệt là thứ quý ! Chưa gì mà tui thấy ớn anh quá !

- Em lại nghi bậy cho tôi rồi !

Rồi anh khách nghiêm giọng lại :

- Sao em Ba ? Em tính thế nào ? Mà em có tính gì thì tính gấp gấp bây giờ đi chớ để sáng mai thì... hết xoay xở nổi đa em !

Phấn nhăn nhó đáp :

- Thiệt khó cho tui quá ! Anh Ba hổng biết tui kẹt như thế nào...

- Sao lại không ! Em Ba kẹt nên phải gỡ liền bây giờ chớ nếu để dây dưa riết rồi thì chỉ có nước chịu trận đa ! Em Ba thương anh Tư, nhưng cái việc “thương” đó không thuận cho hai đảng, còn nếu em Ba bằng lòng đi với tôi tuy bây giờ em Ba chưa có thương tôi đi nữa cái việc ấy lại thuận cho cả ba người.

- Sao lại kỳ cục vậy?

- Đây nè, anh Tư trở về sống thong dong như cũ, còn em Ba quay về hết được thì đã có tôi, dầu ở chỗ lạ nước lạ cái có tôi cũng... đỡ lắm em Ba à ! Em Ba biết tại sao tôi dám nói chắc như vậy không ?

Phấn ngược mặt lên hỏi :

- Tại sao hả anh Ba ?

- Thì có gì đâu, tôi đã có sẵn chỗ làm ăn trên Chợ Lớn. Như vậy, trong lúc đầu, dầu hèn cũng thể mình đã có nơi ăn chịu rồi phải không em Ba ?

- Được như vậy cũng hay rồi ! Thiệt tình tui nhắm mắt đi liều, chớ càng gần lên tới trên chừng nào tui càng lo quính thêm... Anh Tư ảnh lại thiệt thà quá ! Bây giờ tui nghĩ lại mới thấy giựt mình : nếu sau này ảnh có bề gì thì cũng tại tui hết (và nó ngó qua Tư Cầu lắc đầu chép miệng than)... Thiệt tội nghiệp cho anh Tư quá !

Anh khách vói nắm lấy tay Phấn :

- Thôi em Ba à, mình thương ảnh thì mình phải tính cho ảnh... Rồi đây tôi dám nói chắc với em Ba rằng : mình sẽ có ngày trở về thăm ảnh và lo gây dựng cho ảnh làm ăn khá giả với người ta...

Phấn vội hỏi :

- Anh tính mình ra sao mới dìa ngó mặt bà con xóm giềng được, chớ bộ vác thây dìa khơi như vậy được sao?

Anh khách cười đắc ý :

- Vậy chớ sao ! Ít ra mình cũng phải bằng năm bằng mười lúc ra đi thì mới dám ló mặt về dưới chớ ! Như em Ba đây thì tệ lắm cũng phải là một bà chủ nho nhỏ để dẫn tôi về ra mắt họ hàng...

Phấn thò tay véo anh ta một cái :

- Anh nói cho quá rồi nữa hổng có cái móc xì gì hết, chết với tui đa nghe !

Anh khách hí hửng xiết mạnh lấy bàn tay của Phấn :

- Vậy em Ba bằng lòng rồi phải không ?

Phấn rút nhẹ tay và ngập ngừng nói :

- Có cái gì đâu mà... bằng lòng hay hổng bằng lòng. Bây giờ mình cần lo cho anh Tư trước nên phải tính với nhau vậy thôi...

Anh khách hiểu ý Phấn nên không làm bức quá, liền nói xuôi theo :

- Em Ba nghĩ như vậy cũng phải, mình nên lo cho anh Tư trước cái đã.

Phấn vội hỏi :

- Anh Ba có nghĩ cách nào cho... êm thấm hông ?... Chớ chẳng lẽ tui nói thẳng với anh Tư thì... ngại lắm ! Tui hổng đành tâm làm như vậy đâu ! Bề gì ảnh cũng thương tui...

- Thì ai mà làm như vậy được ! Cũng may là mình ở đây còn gần dưới nhà anh, chớ nếu để đi tuốt lên Sài Gòn thì khó xử dữ đa !

Anh khách nghĩ ngợi một hồi rồi nói tiếp :

- Cố nhiên là mình không thể để cho ảnh biết trước được rồi ! Vậy thì chỉ còn cách là làm sao em trao êm cho ảnh một số tiền, rồi tui mình... tách ra đi riêng... Như

vậy thế nào ảnh cũng quay trở về chớ không dám đi tới nữa đâu... Mình tính như vậy kể ra cũng kỳ lắm nhưng không có cách gì khác hay hơn em Ba à ! Đó là một việc dầu cho tôi thương em Ba hết sức, tôi cũng vẫn áy náy vô cùng... Thôi mình đành ráng chịu như vậy miễn làm sao cho anh Tư được trọn vẹn thì thôi, phải không em Ba ?

Phần ủ rũ gật đầu :

- Thì chỉ còn cách đó ! May mà tui chỉ làm phiền ảnh có bấy nhiêu thôi chớ nếu còn đeo đẳng nữa tui hại trọn đời ảnh...

Rồi cô thở hắt ra một hơi và nói tiếp một cách gọn lỏn :

- Thôi được rồi, để tui lo phần này sao cho xong thì thôi !

o O o

Tiếng tàu xúp-lê làm Tư Cầu giật mình ngồi nhồm dậy. Anh ta ngáp một hơi dài, vươn vai rồi đưa tay dụi mắt quay qua hỏi Phần :

- Bộ tàu sắp chạy hả em ?

- Mới có xúp-lê một mà chạy nổi gì ! Chắc cả giờ đồng hồ nữa nó mới mở đi.

Tư Cầu để ý thấy chiếc ghế bố của anh khách trông không nên lên tiếng hỏi :

- Ủa, còn chú Ba chú đi đâu rồi hả em ?

Phấn lúng túng đáp :

- Chú Ba hả ? Chú lên trên chợ mua cái gì đó mà !
Chắc không chừng chú đi uống cà phê...

Tư Cầu nhìn quanh quất một hồi rồi hỏi thêm :

- Bộ chiếc tàu đậu cặp theo tàu mình đi cũng sắp
chạy hay sao mà thấy thiên hạ họ lên xuống rần rần vậy
em ?

Phấn ngó qua chiếc tàu bên cạnh :

- Chắc vậy chứ gì ! Tàu bên kia là tàu đi Nam Vang
đó mà !

- Vậy hả ! Chắc nó cũng chạy một lượt với tàu của
mình...

Một hồi lâu sau, Tư Cầu nhìn qua chiếc ghế bố trống
rồi lại khều Phấn hỏi nữa :

- Em có nghe chú Ba, chú nói đi bao lâu không em ?
Rủ chú xuống trễ thì sao ?

Phấn gạt ngang :

- Ồi, sao anh hay lo bao đồng thiên hạ quá hổng biết
! Thì chú đi, chú cũng phải liệu mà trở xuống cho kịp
chớ ! Chú có đồng hồ thì đâu có trễ được.

Tư Cầu vội gật đầu :

- Ờ phải, mà có đi quanh quần đâu đây nghe tàu
xúp-lê chạy dìa cũng còn dư kịp.

Một lát sau, Tư Cầu thấy mắc hỏi thêm :

- Bộ chú Ba chú hồng có để cái cặp da của chú lợi sao em ?

Phấn chắc lưỡi :

- Để lợi làm tế gì hay sao mà để chớ ! Cái cặp của người ta thì người ta xách theo chớ ăn nhập gì với mình mà anh hỏi cho mắc công hồng biết ! Em hỏi anh, nếu trong cặp họ có để tiền bạc hay đồ gì quý rồi họ có dám giao cho mình giữ không hả ?

Tư Cầu gượng cãi lại :

- Tại họ hồng dám giao, chớ nếu mình có giữ dùm thì đâu có suy xuyễn đồng xu các bạc nào mà sợ !

Phấn xì một tiếng :

- Anh nói sao nghe dễ ợt... Nhưng em hỏi anh : ai dám tin mình chớ ?

Tư Cầu gân cổ hỏi lại :

- Coi bộ chú Ba chú không tin mình sao ?

Phấn lắc đầu thở dài :

- Nói điệu như anh đó mà khổ hồng hay...

- Sao lạ vậy ? Cái gì mà khổ với sướng chen vô trong đó nữa ?

Phấn xua tay :

- Thôi, thôi... hổng có gì hết đâu !... mà em có nói cũng hổng... ích lợi gì hết !

Đến lượt Tư Cầu lắc đầu :

- Thiệt em nói cái gì lằng nhằng, mà hể hỏi ra thì em nói ăn trót hết...

Phấn vói tay vỗ nhẹ lên vai Tư Cầu :

- Ở đời có những chuyện... khó nói ra cho rõ ràng được anh Tư à ! Mà anh hỏi thăm chú Ba làm chi dữ vậy ?

- Thì có gì đâu ! Anh sợ chú đi quá trớn trể tàu thì nguy tội mình !

- Tưởng anh nói cái gì khác chớ ! Chuyện đó anh hơi sức nào lo, nếu chú Ba chú xuống trể thì chú đón xe đi chớ có sao !

- Thì đành như vậy rồi, nhưng chú đi bỏ tội mình bơ vơ như vậy cũng... ngán lắm chớ !

Phấn cười đáp :

- Nói như anh vậy, rủi mình đi chuyến này hổng gặp được chú Ba đó thì sao ? Mình có chùn có căng chớ bộ không sao mà sợ ! Không có chú thì mình cũng đi tới trên vậy !

Rồi cô ta ngập ngừng nói thêm :

- Mà cùng lắm thì... quay trở dìa dưới chớ gì !

Tư Cầu chận liền :

- Ý không nên đâu ! Đến nước này mà em biểu quay lộn dĩa nhà nữa thì có nước thất hòng !

Phấn lặng thinh một hồi rồi lên tiếng hỏi :

--- Mà rủi có trở dĩa dưới, anh liệu có biết đường hông ?

Tư Cầu cười khì :

- Bộ em nói anh tệ lậu lắm sao mà hổng biết đường trở dĩa dưới ! Anh đâu có đến nỗi gà mở cửa mả lắm em!

Phấn thở ra như trút gánh nặng :

- Nếu anh biết như vậy thì... giỏi lắm !... Thiệt ra, mình ở đây mà muốn đi trở xuống Trà Ôn thì dễ ợt : cứ đợi đến lối mười hai giờ trưa mai xuống tàu Phước Châu là êm...

- Ổi thôi ! Bây giờ em bàn đến đường đi nước bước lên Sài Gòn có phải hay hơn không, chớ hơi sức đâu mà nói chuyện đi lộn trở dĩa cho mất công hổng biết !... Nó có ăn nhập gì nữa đâu !

- Thì vui miệng nói luôn vậy mà !

Tư Cầu như nhớ trực lại điều gì, lên tiếng hỏi Phấn :

- À, từ hồi hôm tới giờ em có ngủ được giấc nào hông ?

Phấn ngả lưng nằm xuống ghế bố, ngáp ngừng đáp :

- Thì cũng mơ mơ màng màng một chút vậy thôi. Còn anh, em thấy anh ngủ ngon quá !

- Bị suốt ngày hôm nay... xáo trộn nhiều quá nên anh mới đặt lưng xuống là ngủ... bất kể quân thần. Nếu có ai chơi cắc có khiêng anh liệng xuống sông, anh cũng hổng hay nữa !

Phấn chép miệng than :

- Thiệt anh ngủ mê quá đỗi mà ! Kể như vậy cũng sung sướng...

Tư Cầu quay lại nhìn Phấn :

- Cái gì mà em nói anh sung sướng chớ ?

Phấn tìm cách trả lời cho xuôi :

- Thì... trong lúc ai nấy đều thao thức thì anh ngủ thẳng cẳng như vậy là sung sướng chớ gì nữa !

Tư Cầu trợn mắt :

- Ý trời, suốt ngày nay lên xe, xuống xe hai ba bận, giằng giật cái thân còn hơn đi cày năm bảy công ruộng nữa, mà em biểu hổng mệt mỏi sao được ?

Phấn hỏi lảng ra :

- Chớ bộ anh hổng... lo cái chuyện mình lên Sài Gòn hay là anh hổng nhớ nhà hay sao ?

Tư Cầu nhún vai :

- Thì mình đi đây rồi còn lo cái gì nữa ! Hể tới đâu thì lo tới đó, chớ dầu anh có muốn lo trước cũng hông biết đường đâu mà rờ... Còn cái việc nhớ nhà thì... có nhớ cũng có để bụng chớ chẳng lẽ la bài hải lên sao ? Mà bây giờ có nhớ... cũng hông ăn chung gì ráo !

Phấn hỏi thêm :

- Chắc anh... hối tiếc cái chuyện ra đi như vậy lắm phải không ?

Tư Cầu thở dài :

- Đến nước này mà còn hối tiếc khỉ khô gì nữa ! Em kêu đi thì anh đi... Mình có thương yêu nhau thì phải ráng chớ biết sao bây giờ !

Phấn cắn môi suy nghĩ một hồi rồi rụt rè hỏi :

- Giả tử bây giờ anh... rảnh tay rảnh chun hông còn bận bịu gì hết, anh còn trơ trọi một thân một mình... anh có lên Sài Gòn nữa hông hay là quay trở địa dưới ?

Tư Cầu lò mắt nhìn Phấn nhưng rồi cũng trả lời :

- Nếu có một mình anh thì anh đi lên trên tế mồ tổ hay sao chớ ?... Mà em hỏi gì kỳ quá vậy ? Còn em nữa chi hả ?

- Thì em.. giả tử vậy mà ! Giả tử như mình... lạc nhau, coi anh tính thế nào...

Tư Cầu lắc đầu cười :

- Cha, giả tử cái điệu gì ác hơn ác đức quá mà ! Anh

đeo dính cứng theo em thì lặc gì được !

Phấn vói tay nắm chặt lấy bàn tay Tư Cầu trong một giây rồi buông thõng xuống và thần thờ nói lặp lại :

- Ừ, dễ gì lặc được...

Tư Cầu thấy xốn xang vì những cử chỉ và lời nói lụp chụp của Phấn nên định hạch hỏi thêm, nhưng liền theo đó, hai tiếng xúp-lê rền tai vang lên làm cho anh ta phải bỏ dở ý định ấy. Tiếng còi tàu vừa dứt, anh ta lo lắng hỏi liền Phấn :

- Nè em, tàu xúp-lê hai rồi mà sao chú Ba chú cũng chưa trở xuống nữa hả em ?

Phấn cũng ngồi nhồm dậy :

- Ôi, còn sớm chán sớm chê ! Ít lắm là nửa giờ nữa tàu mới mở đõi, chú Ba chú xuống tới mấy hồi...

Tư Cầu vẫn chưa yên tâm :

- Em Ba à, hổng biết tàu xúp-lê như vậy mà trên chợ họ rần rần, mình có nghe được hông em ?

- Gì mà nghe hông được ! Chớ anh hổng thấy ở dưới mình, tàu chạy ngoài vòm xúp-lê mà mình ở tuốt trong ngọn kinh còn nghe rõ mồn một đó sao !

- Ừ phải há !

Một lát sau, Phấn ngồi dậy hỏi Tư Cầu :

- Anh đói bụng chưa anh Tư ?

- Đói thì cũng chưa có gì đói lắm, nhưng nếu có cái gì dần bụng thì chắc hơn !

Phấn mở cây kim tây gài nơi túi móc bóp ra, đếm đưa cho Tư Cầu ba cái giấy bạc 20 chục đồng :

- Đây nè, anh cầm tiền này lên trên chợ mua bậy vài ổ bánh mì và thịt xá xíu hay cái gì đó...

Tư Cầu xô tay Phấn lại :

- Anh có biết chỗ nào bán đâu mà em kêu anh mua ? Em đi dùm hồng được sao ?

Phấn nói sảng :

- Coi kìa, anh đi lên trên mua rồi ai ăn thịt anh sao mà sợ vậy ! Em ở dưới này... giữ chỗ cho anh và chú Ba chớ cái điệu anh lơ ngơ để anh dưới này họ chiếm hết ghế, anh có nước đứng đó mà ngó chớ làm gì được !

Tư Cầu nhăn nhó :

- Nhưng anh có biết chỗ bán ở đâu mà đi mua !... Anh thấy người ta bưng bán dưới tàu, rao om xòm sao em hồng kêu mua để bắt anh đi lên trên cho cho mất công quá trời vậy hồng biết !

Phấn xì một tiếng :

- Ở dưới này họ bán của hôi của thúi, bán tấn bán ép rồi mình cũng đâm đầu vô mua hả ?

Rồi cô dịu giọng :

- Đây nè, anh lên trên cầu tàu, có con đường đi thẳng trước mặt đó, anh đi chừng một đôi, chỗ gần có cái ngã quẹo đó, anh thấy hông ?

- Ừ... ừ...

- Đó, gần chỗ quẹo có lò bánh mì anh vô hỏi mua thì có bánh nóng dòn liền, tội tình gì vác tiền mua ba cái bánh mì cũ dưới này, đã ăn dai nhách, chua lòm mà còn... khó tiêu nữa anh à...

- Ối thầy kệ, mua bánh mì cũ ăn rồi chết sao chứ ! Ở dưới mình ăn cơm nguội để cách đêm, ăn đồ sống đồ sính hà rằm đó mà có sao đâu...

Phấn trừng mắt :

- Nói liều mạng như anh vậy thì hết chuyện rồi ! Ở nhà thì sao cũng được, có mắc dịch mắc gió thì bất quá nằm một đồng đó, chứ bây giờ mình đang lỡ đường lỡ xá thì lại khác hơn ghen anh !... Mà em hỏi anh : mình bỏ đồng tiền ra mua thì tội gì hồng lửa của ngon của tốt mua hủ ? Chớ bộ điên hay sao mà vừa tốn tiền vừa rước ba cái bánh mì cũ ăn cho nó trọ xương quai hàm chơi chứ ?

Tư Cầu trả lời yếu xìu :

- Ừ, thì thôi đi mua bánh mới... Mà mua mấy ổ hả ?

- Hai ba ổ gì cũng được, thứ ổ lớn đó ghen !

- Chi nhiều dữ vậy ?

- Gì mà dữ, hai ba người ăn chứ bộ ít sao, mà nếu

còn dư thì đem theo ăn dọc đường, ế ẩm gì đâu mà anh sợ !

- Em còn biểu mua thêm cái gì nữa đó ?

- Anh mua thêm 100 thịt xá-xiú, chỗ bán cũng gần đó, anh hỏi thăm ở lò bánh mì thì họ chỉ cho.

- Mua cái gì tới một trăm lạng ?

- Ý trời ơi, một trăm là một trăm cà-ram. Anh cứ nói vậy là họ biết mà ! Đây nè, anh cầm tiền đi rút lên mua đi...

Tư Cầu dơ ba tấm giấy bạc lên gần phía ánh đèn bão, rồi ngạc nhiên hỏi :

- Em đưa chi cho anh nhiều tiền dữ vậy ? Tới sáu chục đồng lạng nghe, em xem kỹ lại coi chừng đưa lộn đa !

Phấn lúng túng giữ tay Tư Cầu không cho anh ta đưa trả lại, rồi làm bộ hỏi lại :

- Sáu chục lạng hả... Thôi anh cầm lấy hết đi. Mua bánh mì còn dư bao nhiêu, anh bỏ túi để xài lật vặt gì đó thì xài...

Tư Cầu dục dặc không chịu lấy :

- Thôi đi em ! Em đưa nhiều quá, rủi anh làm mất thì uống lắm ! Anh đâu có xài cái gì đâu mà giữ tiền; có cần mua chút đỉnh gì anh sẽ hỏi em lấy sau cũng được... Giữ kè kè tiền trong mình khổ lắm !

Phấn lấy ba tờ giấy bạc nhét vào túi Tư Cầu, rồi vừa xuống giọng van lơn vừa xô nhẹ nó đi :

- Thôi mà anh, anh cầm lấy đi chớ để em nói hoài sao! Bây giờ đây, đâu phải như hồi còn ở ngoài đồng chăn vịt nữa mà hồng cần tiền. Nói như anh vậy, rủi hồng có mặt em rồi anh mới hỏi mượn ai được chớ ! Thôi đi lên mua bánh mì cho mau đi tàu sắp chạy bây giờ nghen !

Vừa lúc đó, một hồi còi tàu vang lên làm Tư Cầu đứng khựng lại :

- Ý chết, cái gì mà xúp-lê nữa đó ! Rủi anh xuống trễ rồi làm sao ?

Phấn lấy tay xua nó đi :

- Tàu Nam Vang đậu khít một bên xúp-lê một đó mà! Anh đi cho mau đi hồng trễ đầu mà sợ... có gì thì em kêu họ đợi cho !

Tư Cầu rảo bước đi lên tới cầu thang, nhưng rồi lại chạy vòng qua bên hông tàu kêu vọng xuống :

- Em ơi !

Phấn vội chạy lại hỏi :

- Cái gì nữa đó hả ?

- À, anh quên dặn em coi chừng dùm gói quần áo của anh để trên ghế bố đó.

- Dữ hông ! Vậy mà hót hơ hót hải làm người ta hết hồn !

Tư Cầu vội vã quay đi thì Phấn lại kêu giựt ngược lại :

- Nè, anh Tư, anh ôm gói quần áo của anh đi theo luôn cho... tiện hơn.

Tư Cầu chắc lưỡi :

- Trời thần đất địa ơi, chớ em ngồi đó coi chừng luôn dùm một chút hổng được sao !

Phấn trao gói quần áo ngang qua lan can của chiếc tàu cho Tư Cầu :

- Thôi anh chịu khó ôm theo đi ! Hổng phải em muốn làm khó làm dễ gì anh đâu, nhưng kẹt chút nữa em phải... đi cầu chẳng lẽ em mang theo hết được sao !

Rồi cô ngật ngừng nói thêm :

- Anh Tư à... để rồi sau này anh sẽ rõ... em tính đâu đó cái gì cũng đủ, cũng tiện cho anh hết, vì dầu thế nào đi nữa, em cũng không quên được rằng em đã... rủ rê anh theo lên tới đây...

Tư Cầu cầm lấy gói quần áo :

- Ý cha, có đưa đây thì đưa phút cho rồi. Còn cái chuyện em nói lằng nhằng đó bộ ai hổng biết sao mà em nhắc ! Thôi anh đi đây nhen !

Phấn lại kêu vói theo :

- Anh Tư ! Anh Tư !

Tư Cầu ngoái cổ lại :

- Gì nữa đó... bà nội ?

Phấn ngược mắt nhìn Tư Cầu rồi rầu rầu nói :

- Anh Tư, anh đừng oán trách em ghen...

Tư Cầu lo trể tàu nên chắc lưỡi đáp sảng lại :

- Ngươi ta nói ừ mà !

- Anh Tư !... Dầu mai kia một nợ giữa tụi mình có xảy ra sự gì thì anh nên xét lại dùm em. Em có tính cái gì đi nữa thì em cũng nghĩ đến anh trước, em hồng muốn cho anh phải lụy nhiều vì em. Em nói đây có đất trời làm chứng, dầu sao đi nữa, em cũng thương anh trước nhứt, nhiều nhứt, em nhớ anh hoài hoài... em nói vậy, anh có tin được hông anh Tư ?

Tư Cầu một tay cắp gói quần áo, một tay buông thông xuống, sốt ruột nói một hơi :

- Tin, tin rồi ! Mà còn nói cái gì nữa thì tuôn ra luôn thể đi ! Hôm nay sao sanh chứng nói cái gì mà nghe như trời trăn vậy cà !

Phấn buồn bã lắc đầu :

- Thôi, anh đi đi ! Và nhớ những lời em nói... với lại nhớ coi chừng tiền để trong túi đó ghen !

Tư Cầu vội đưa tay lên thọc vào túi để tiền, rồi cằn nhằn :

- Thiệt là kỳ ! Người ta gấp thấy bà mà cứ kêu đi kêu lại hoài ! Cái điệu này trể tàu một cái thì... hút gió hết kêu !

Nói xong, anh ta quay quả đi lên chợ. Phấn nghen ngào cất tiếng kêu nho nhỏ :

- Anh Tư ! Anh Tư !

Tư Cầu đã đi xa... Phấn lắc đầu, ngẩn ngơ đứng nhìn theo và đưa tay lên quệt mắt. Đợi cho Tư Cầu khuất vào đám đông trên lộ, Phấn quay lại chiếc ghế bố lấy gói quần áo lên rồi hối hả đi tuốt lên trên cầu tàu...

o O o

- **E**m Ba, tôi đây nè em !

Anh khách núp sau quán bán sách ở mé sông ló đầu ra gọi Phấn. Phấn hấp tấp chạy lại. Anh khách hỏi tiếp :

- Sao em Ba ! Mọi việc đều... êm hết phải không em Ba ?

Phấn gật đầu, mặt buồn xo. Anh khách thấy vậy đâm ra lúng túng :

- Thôi em Ba, bây giờ mình phải tính... tới chứ hơi sức đâu mà... nghĩ sứt lui nữa. Tuy rằng việc xảy ra hơi bất ngờ một chút, nhưng bề gì thì cũng... êm hết rồi, mình đã lo cho anh Tư đâu đó trọn vẹn. (Nói đến đó, anh khách vỗ trán như nhớ ra điều gì) Thiệt tôi quên lú mất; hồi nãy tôi tính gởi cho em Ba năm chục để em Ba trao thêm cho anh Tư, nhưng bị lụp chụp quá thành thử quên lửng đi mất !

Phần thần thờ đáp :

- Cái đó tui lo xong rồi, tui có đưa cho ảnh sáu chục đồng, như vậy cũng tạm đủ. Tui có tính đưa thêm chút đỉnh nữa nhưng sợ ảnh sanh nghi...

- Em Ba nghĩ vậy cũng phải. Thôi để sau này mình kiếm dịp giúp đỡ ảnh làm ăn. Em Ba, bây giờ mình đi tìm chỗ nghỉ để sáng mai đón xe lên Sài Gòn chớ cứ đứng xó rợ đây hoài cũng bất tiện lắm em Ba à !

Phần ngần ngừ không chịu đi :

- Thôi mình đứng đỡ đâu đây cũng được. Tui muốn coi anh Tư ảnh xuống tàu thế nào...

Anh khách chen vô liền :

- Ý, vậy không nên đa ! Em Ba với tôi đứng làng chàng ở đây rủi gặp anh Tư ảnh trở xuống thì có môn... chết cứng đó chớ hết xoay trở gì nữa được ghen !... Còn nếu em Ba muốn rình coi anh Tư tính toán như thế nào, thì em Ba cứ việc theo tôi lên mượn một phòng trên nhà ngủ Tây Hồ gần xích bên cầu tàu đây nè. Em Ba lên trên lầu mặc sức mà nhìn xuống...

Phần có ý xiêu lòng nhưng còn hỏi lại :

- Nhưng hồi chiều anh Ba nói mượn phòng thì họ hỏi giấy tờ gì đó mà !

- Ối thứ chuyện đồ bỏ đó mà em Ba lo cho cho mệt ! Mình lo là lo cho đàn ông con trai chớ đàn bà con gái ai thèm để ý đến đâu mà sợ. Mà nếu họ có hỏi tới thì cái miệng mình đây để làm chi và còn cái này nữa (vừa nói

anh khách vừa vỗ vào túi quần sau chỗ để bóp tiền) rồi cái gì cũng xuôi róc hết.

Phấn gật đầu :

- Nếu vậy thì được... Thây kệ, tui cũng liều một chuyến để coi anh Tư ảnh quyết định tới lui như thế nào, rồi tui mới yên tâm được.

Anh khách vỗ nhẹ nhẹ vào cánh tay Phấn :

- Thiệt em Ba lo xa quá ! Tôi cam đoan với em Ba là mọi việc sẽ êm ru hết. Thế nào anh Tư ảnh cũng quay về dưới hay nói cho cùng đi nữa, nếu ảnh có tính đi đâu thì cũng có sẵn một số tiền em Ba trao cho ảnh đó... Không có sao đâu em Ba à, em Ba đừng quá buồn phiền không ích lợi gì hết vì dầu sao thì chuyện cũng đã lỡ ra rồi...

Vừa lúc đó ba hồi còi tàu vang lên.

Phấn vừa đi theo anh khách vừa ngoái cổ nhìn xuống cầu tàu. Cô móc túi lấy cái khăn mùi xoa vải ba-tích có rua bốn góc ra chặm chặm nơi mắt...

o O o

Nghe tàu xúp-lê dồn tới, Tư Cầu hồi hải ôm ba ổ bánh mì và xách tòn ten gói thịt chạy xuống.

Anh ta rảo bước, né tránh người qua lại và đi tuốt ra phía sau lái tàu. Anh sắp sẵn vài câu khi gặp Phấn là cự nự liền về cái việc sai đi mua bánh mì suýt chút nữa trễ tàu này.

Đến nơi, Tư Cầu thấy ba cái ghế bố trống không nằm

liền một hàng với nhau, nó lăm bắm nói :

- Ủa, đến giờ này mà chú Ba hồng chịu trớ xuống nữa, như vậy trễ hết rồi còn gì !... Còn bà nội này (anh ta nhìn qua ghế của Phấn) chắc bỏ đi cầu rồi...

Tư Cầu thông dong chất ba ổ bánh mì lên chỗ gác chân của ghế bố rồi nằm phịch xuống có vẻ hỉ hả lắm : suốt thời gian anh ta lên chợ, anh ta cứ lo ngay ngáy về việc trễ tàu !

Đến chừng tàu xúp-lê dồn một hơi nữa, Tư Cầu đâm ra nóng ruột. Ngó qua mấy dãy ghế bố bên cạnh, thiên hạ vẫn còn ngủ, Tư Cầu lể mể ôm mấy ổ bánh mì và gói quần áo lên đi lần xuống tầng dưới tàu để kiểm Phấn.

Anh ta không thấy Phấn đâu hết nên rề lại trước cầu xí đưa tay giựt cửa ra.

Biết cánh cửa bị móc chặt cứng ở phía trong, Tư Cầu bèn vừa gõ cộp cộp vừa lên tiếng kêu :

- Em Phấn ! Em ở trong hả ?

Một giọng đàn ông ồ ồ vang ra :

- Thằng cha nào kỳ vậy ? Cửa cầu móc trong này rồi mà còn giựt kêu rầm rầm vậy cà !

Không phải Phấn ! Tư Cầu điếng hồn vội tháo lui chạy riết trở lên tầng trên tàu.

Lên đến nơi, Tư Cầu ngó quanh ngó quất thấy một bà già đang ngồi ngoáy trầu ở chót dãy băng kế cận chỗ để ghế bố bèn chạy đến hỏi thăm :

- Thừa bác, hồng dám nào bác cho cháu...

Bà lão ngược đôi mắt nhấp nháy lên :

- Chú em muốn hỏi cái gì đó ?

- Tự nãy giờ chắc bác đã thức, bác có thấy cái cô ngồi ở ghế khít bên cháu hông bác ?

Bà lão gật gù :

- À phải rồi, cái cô đội khăn bàn lông cũng có ôm gói đồ đi chung với chú em với cái chú bận đồ tây xuống tàu hồi chiều...

Tư Cầu sốt ruột cắt ngang :

- Phải đó bác ! Bác thấy cổ đi đâu hông bác ?

- Ờ... bác thấy cổ ôm gói đi lên cầu tàu... bộ cổ hồng gặp chú em mầy ở trên sao ?

Tư Cầu đỏ mặt hỏi hột lập cập hỏi thêm :

- Mà... bác có biết cổ đi đâu hông bác ?

- Hồng biết chú em à ! Phải dè chú em cần, hồi nãy bác hỏi dùm cho... Mà có chuyện gì vậy chú em ?

Thấy vẻ mặt Tư Cầu ngờ ngác, bà lão cũng lo ngại nói thêm :

- Hay là chú em lên quán trà Huế ở đầu cầu tàu hỏi thăm coi, hồng chừng cổ lên trên uống nước ngồi đợi chú em mà chú em đi huốt hồng thấy chẳng ?

Tư Cầu nhăn nhó :

- Thiệt khổ cho tui quá, bây giờ tàu sắp chạy tới nơi rồi...

- Chưa đâu chú em à ! Tàu nó xúp-lê liên tu để hối khách chớ chửa có chạy liền bây giờ đâu... mà quán trà Huế trên đầu cầu tàu cũng gần xích đây chú em chạy lên đó hỏi thăm mấy hồi...

Tư Cầu lách cách ôm gói quần áo và ba ổ bánh mì bươn bả đi lên cầu tàu.

Lên đến nơi, anh ta cũng vẫn không thấy tấm dạng Phần ở đâu hết. Anh ta đứng xớ rớ trước sạp bán trà Huế một hồi, rồi rẽ lại :

- Bán cho tui một tô nước trà, dì ơi !

Bà bán nước trà mức trao cho anh ta một tô. Tư Cầu vừa đỡ tay bưng lấy vừa hỏi :

- Tự nãy giờ dì bán ở đây, dì có thấy cô nào ôm gói đồ đi ngang qua đây hông hả dì ?

Bà bán nước trà nhố toẹt cổ trầu xuống mé sông rồi cười đáp như phân bua với mọi người ở xung quanh :

- Ý trời ơi cậu hỏi tui câu đó tui làm sao trả lời cho được ! Đó cậu coi, ở đầu cầu tàu này «thiên bang vạn lũng» người qua lại, tui đâu có thấy cũng hông nhớ ai với ai hết !

Tư Cầu chán nản gật đầu :

- Ở phải...

Vừa lúc đó tàu xúp-lê dồn một hơi bốn năm tiếng, Tư Cầu vội vã móc túi trả tiền cho bà bán trà Huế.

Một anh phu xe lúi ngời uống nước bên cạnh tự nãy giờ nghe rõ câu chuyện mới lên tiếng hỏi Tư Cầu :

- Cậu muốn kiếm cái cô đó hả ? Cậu đi chung với cô phải hông !

Tư Cầu hấp tấp trả lời :

- Phải tui đi chung với cô đó mà ! Bộ chú có thấy hả ?

- Phải cô mặc áo dài hường hường hông cậu ?

Tư Cầu thở dài :

- Nếu vậy thì hông phải rồi... Thôi, tui trở xuống tàu kéo trể...

Anh phu xe lúi nín tay Tư Cầu lại :

- Ối, tàu chưa chạy đâu mà cậu lo, tui ở đây hoài, tui biết mà, nó xịch tới xịch lui năm lần bảy lượt rồi mới tách bến. Mà cậu đi với cô gì đó, cô chưa xuống, cậu tìm chưa ra thì ví dầu cho có trể tàu đi nữa cũng chẳng ăn nhằm gì hết !

Tư Cầu rối ruột không biết tính thế nào. Trong lúc đó tiếng tàu xúp-lê cứ vang lên từng chập làm cho anh ta lú lút thêm, anh ta vừa ngoái cổ trông chừng phía dưới cầu tàu, vừa ngó mong lên trên phía đường lộ.

Anh phu xe lôi lại chêm thêm vào :

- Chưa chạy đâu mà cậu ! Phải cô bận áo bà ba hông cậu ?

Tư Cầu quay phắt lại :

- Sao ? Bộ anh ngô thấy hả ?

Anh xe lôi hơi ngáp ngừng một giây rồi đáp luôn một hơi :

--- Phải, tui thấy cổ đi lên chợ, cậu có kiếm mời cậu lên xe tui chạy chỉ đường cho !... Cậu đừng sợ trễ tàu... Mà tui hỏi cậu : cậu hông kiếm ra cô gì đó thì dẫn cho trễ hay không trễ tàu thì có ăn thua gì nữa chứ ?

Tư Cầu nghe nói có lý nên lật đật theo anh xe lôi lên trên lộ.

Anh xe lôi đưa nó đi năm đồng bảy đổi rồi mà gặp cô nào mặc áo bà ba, Tư Cầu cũng lắc đầu cả.

Cuối cùng, Tư Cầu bảo anh xe lôi đạp trở về cầu tàu.

Anh xe lôi căn nhần một mình :

- Sao kỳ quá vậy cà ? Cô đó có đi thì cũng lẫn lẫn mấy con đường này hay cùng lắm thì ở phía bến xe chớ đâu nữa ! (rồi anh ta hỏi Tư Cầu) Hay cậu lên bến xe kiếm một bận nữa coi cậu ?

Tư Cầu lắc đầu :

- Tui chắc cổ lên chợ mua sắm cái gì đó chứ gì, bây

giờ thì hồng chừng cổ xuống tàu rồi mà mình hồng hay.

Tới cầu tàu, Tư Cầu vội trả tiền cước xe. Tiếng xúp-lê dồn dập làm cho anh ta càng nôn ruột thêm. Anh ta vừa chạy đến nơi thì chiếc tàu cũng vừa mở đôi.

Tư Cầu tay xách tay ôm vừa nhảy lên kịp trên sàn tàu thì chiếc tàu cũng từ từ tách bến quay mũi trở ra sông cái. Anh ta hồi hộp đi rút về phía sau lái để xem Phấn có trở xuống chưa...

Ba chiếc ghế bố hồi nãy trông không bây giờ đã có mấy người lạ hoắc chiếm hết !

Tư Cầu chết điếng trong lòng, đứng khựng lại đưa mắt ngó quanh, rồi nhìn kỹ từng người đàn bà mặc áo bà ba một... Không, không thấy Phấn đâu hết ! Anh ta chuyền mấy ổ bánh mì qua để ôm chung luôn với gói quần áo và đưa tay vuốt mồ hôi trán.

... Ờ... hay Phấn và chú Ba bị người ta chiếm mất ghế nên đi chỗ khác rồi hay là cô ta chơi ác núp đâu đó để làm cho mình điếng hồn một lúc chơi !

Tư Cầu vội vã dón dác đi tìm Phấn và chú Ba, hết tầng phía mũi tàu rồi xuống tầng dưới... trước mũi, rồi sau lái... vẫn không thấy tăm dạng ai hết.

Anh lại quay trở lên tầng trên đi về phía sau lái để rồi đứng sững lại đó. Anh ta trừng mắt nhìn lại ba chiếc ghế bố nằm song song kia, nay đã có người khác đến nằm... Tư Cầu như không tin cái cảnh trước mắt mình là có thật.

Anh ta lắc lắc đầu, đưa tay dụi mắt năm ba lượt... Không, cảnh ấy quả có thật mà ! Anh ta đứng lựng khựng một hồi như người bị chóng mặt cố giữ lấy thăng bằng cho khỏi ngã rồi chập choạng đi rề lại phía chiếc ghế bố đã nằm ban tối.

Lúc bấy giờ trời đã sáng mờ mờ...

Người ngồi trên chiếc ghế bố đó cũng trang lứa tuổi như Tư Cầu. Anh ta đến gần lên tiếng hỏi :

- Xin anh... anh cho tui hỏi thăm một chút..

Anh kia mau mẩn ngược mặt lên. Tư Cầu rụt rè hỏi tiếp :

- Anh cho tui hỏi thăm... cái ghế này anh mượn lại hồi nào vậy ? Hồi tối tui đã ở đây mà...

Anh kia ngồi quay lại :

- Ủa sao lạ vậy ! Tôi cũng nằm đây từ hồi chập tối mà ! Ghế này tôi mượn, anh hổng tin đi hỏi người dưới tàu coi ! Chắc anh lộn đạ !

Tư Cầu lắc đầu :

- Mà thôi... cái đó cũng hổng cần gì lắm... À anh, anh có thấy cô nào bận áo bà ba, đội khăn bàn lông, tay ôm gói như tui vậy nè - đến đây... hỏi thăm ghế bố... cũng như tui vừa rồi hông anh ?

Anh kia chau mày suy nghĩ rồi lắc đầu đáp :

- Cô nào mặc áo bà ba, ôm gói... không, tôi không

thấy có cô nào lảng vảng tới đây hết...

Rồi ngó thấy Tư Cầu có vẻ chưa tin, anh mỉm cười nói luôn :

- Không có thiệt mà ! Không phải khoe với anh, chớ nếu có cô nào đến đây thì dễ gì lọt qua mắt tui được !

Tư Cầu thở dài :

- Thôi được... cảm ơn anh nghen !

Tư Cầu tính dọm bước đi, nhưng đôi chân như mắc cứng một chỗ. Anh ta đứng thờ người ra đó, thần thờ nhìn vào một dãy ba chiếc ghế bố... như muốn tìm giải một câu thai đồ ác độc, bí hiểm của số mạng...

Anh kia thấy Tư Cầu chưa chịu đi nên nói thêm :

- Anh Hai ơi ! Về vụ ghế này, anh không tin, anh đi hỏi người dưới tàu lại coi... không phải tội nhận ầu đâu !

Tư Cầu không trả lời, khẽ nhún vai bỏ đi chỗ khác; đến Phấn, chú Ba kia còn có thể lạc mất thì chiếc ghế bố kia dầu cho có bị người khác chiếm, anh cũng chẳng thấy lạ gì...

Đi được mấy bước, Tư Cầu nhớ trực lại bà lão ngồi nơi đầu băng cây hồi trước khi tàu chạy. Nó quay lại kiểm, nhưng bà lão cũng không còn ngồi đó nữa. Chắc lại đổi chỗ rồi !

Buồn nản, Tư Cầu cúi thủi ôm gói quần áo, ba ổ bánh mì và xách tòn ten gói thịt xá xíu đi tìm một chỗ ngồi đỡ.

Tầng trên, băng nào cũng chật cứng người. Anh ta lần xuống tầng dưới và đi thẳng ra phía mũi tàu.

Chỗ này lộng gió nên ai nấy cũng chê. Tư Cầu rề lại ngời phịch lên băng cây, đặt gói áo, bánh mì lên gần chỗ bên cạnh rồi ngả lưng dựa vào vách buồng tàu ở phía sau. Anh ta cảm thấy mỗi mệc vô cùng...

Không có Phấn, bây giờ anh ta đi đâu đây ?

Tư Cầu muốn nuốt nước miếng như để dồn ép xuống sự ẩm ực đang dâng lên tới cổ, nhưng miệng thì khô quánh, lưỡi thì đắng ngòm...

Anh ta ngoái cổ nhìn về phía chợ Cần Thơ, chợ Cần Thơ đã khuất vào trong hàng dương và anh ta chỉ còn thấy dãy tiệm cửa ngoài vòm.

Chiếc tàu đã chạy được một khoảng khá xa, và chạy giữa sông chớ không cặp theo bờ. Khúc sông Bassac này trống trơn không vướng cồn, cù lao nên càng thêm mênh mông.

Tư Cầu ló đầu ra ủ rũ nhìn xuống mũi tàu đứng phẳng phẳng rẽ nước.

Một dề lục bình tấp vô mũi tàu bứt ra làm đôi, bị sóng giạt ra hai bên, trời lên hụp xuống, rồi lênh bênh trôi một cách riêng rẽ và bơ vơ trên mặt nước sông...

o O o

Hồi lúc nãy, trong lúc Tư Cầu xằng xái ôm bánh mì đi xuống tàu thì trên này Phấn cũng lúc thúc

theo anh khách lên nhà ngủ Tây Hồ kiếm mượn phòng.

Tới cửa nhà ngủ, Phấn mắc cỡ đứng khựng lại ngoài lề đường không chịu đi vô. Anh khách quay lại ngoắc nó :

- Vô đây em Ba !

Rồi thấy Phấn vẫn còn ngần ngừ, thêm mấy anh bồi phòng ngủ chạy ra ngó chăm bằm hai người nên anh khách vội quay lại gần Phấn nói nhỏ nhỏ :

- Đi vô đại đi em Ba ! Em Ba cứ... mạnh dạn đi theo tôi như thường chớ em Ba cứ kè né hoài, người ngoài họ nhìn vô dễ... sanh nghi này khác lắm !

Nghe nói vậy, Phấn làm gan cúi gầm mặt xuống lùi lùi theo anh khách đi vô.

Đến nơi, anh khách xí xô xí xào tiếng Tàu một hồi với người quản lý khách sạn, rồi một người bồi cầm chìa khóa dắt hai người lên phòng trên lầu...

Khép cửa phòng lại đàng hoàng, anh khách quăng nón và cặp da lên trên nệm giường rồi tiến đến gần Phấn tươi cười hỏi :

- Sao em Ba, em Ba coi chỗ này có được không ? Đó, em Ba coi tôi nói có đúng boong hông ? Tôi chỉ cần nói qua vài tiếng là mình có phòng ở liền khỏi mắc công mắc linh gì hết !

Phấn không trả lời mà đứng nhúu mày nhìn các đồ vật bày biện trong phòng : từ chiếc giường Hồng-Kông

rộng thênh thang có trải ra trắng đến cái tủ có kiếng soi nửa bên cánh, thau nước, cái ống nhổ... tất cả những món đó sao có vẻ lạnh lẽo, trơ trẽn và... dễ sợ làm sao !

Và bỗng nhiên Phấn rùng mình. Liếc mắt thấy thế, anh khách vội nghiêm nét mặt lại và dịu dàng bảo Phấn:

- Em Ba, em đưa gói quần áo đó cho tôi để tôi cất vô tủ chớ làm cái gì mà em ôm kè kè hoài vậy ?

Phấn lẳng lặng trao gói đồ cho anh khách và đợi khi anh này quay ra, cô mới rụt rè hỏi :

- Anh Ba !... Hồng biết mình mở cửa ra đằng trước đứng được hông hả anh ?

Anh khách nhăn mặt nhưng rồi lại sốt sắng đáp :

- Ý tôi quên nữa ! Em Ba cứ mở cửa ra đại phía đằng trước đi. Mình đứng ở đó ngó xuống... dưới bến tàu thấy rõ lắm mà !

Phấn vừa đưa tay vặn cái hột xoài cửa thì anh khách vội chạy lại mở dùm...

Cửa mở hé, Phấn lách ra phía ngoài bao lơn rồi quay vào nói với anh khách :

- Thôi anh Ba vô nằm nghỉ đi ! Anh để thầy kệ tui ngoài này một mình được rồi !

Anh khách do dự một giây, rồi gật đầu :

- Được rồi, em Ba ở ngoài đi... mà em Ba nhớ đừng

nép qua một bên ghen !

Vừa lúc đó, có tiếng tàu xúp-lê liên hồi. Anh khách lớ đầu ra :

- Cha, không biết chiếc nào chạy mà xúp-lê dữ quá !

Phần bõn chõn ngó mong xuống bến tàu :

- Ủ, hõng biết chiếc nào chạy đó...

Anh khách lạng lẽ rút vào trong phòng và khép cửa lại.

Ở ngoài này, Phần nhìn kỹ từng người một lên xuống dưới cầu tàu, nhưng cái mái nhà lồng ở khoảng đầu cầu che khuất rất nhiều và càng làm cho cô thêm sốt ruột. Bõng Phần thấy Tư Cầu từ dưới mái nhà lồng chạy ra leo lên xe lô :

- Ủa, anh Tư ảnh tính đi đâu nữa cà !

Cô dõm mở miệng reo tên Tư Cầu nhưng lại thôi, rồi cô vói tay định mở cửa phòng chạy tuốt xuống với Tư Cầu... nhưng vừa ngoái cổ nhìn lại, cô đã thấy chiếc xe lô chở Tư Cầu đi được một khoảng xa về phía nhà lồng chợ.

Cô chõm ra, nghiêng mình trên lan can lầu nhìn mụt mắt theo hướng đi của Tư Cầu....

Đoạn cô tất tả mở cửa chạy vô kêu anh khách :

- Anh Ba, hõng biết anh Tư ảnh lên xe lô chạy thẳng

xuống chợ làm chi hả anh ? Hay là anh đi kiểm tụi mình ?

Anh khách đang nằm hút thuốc trên giường vội ngồi nhồm dậy :

- Chắc là vậy rồi ! Nhưng... không sao đâu em Ba, không để gì anh mò ra chỗ này... Mà thôi, muốn cho chắc ăn, tôi đi xuống dưới lầu dặn trước mấy anh bồi hể có ai hỏi thì nói không biết, không thấy gì hết !

Nói xong, anh ta vội vã đi xuống dưới lầu, Phấn đứng thờ người ra đó một hồi rồi mở cửa ra phía trước lan can ngó chừng xuống phía cầu tàu.

... Tiếng tàu xúp-lê «tun, tun» từng chập càng làm cho Phấn thêm nôn nao, thêm bứt rứt, thêm xót xa trong lòng.

Cô lính quính thò ra thụt vô, chạy tới chạy lui nội cái khoảng bé nhỏ trong lan can trước lầu... Cuối cùng, cô mở cửa định chạy xuống đường để kiểm Tư Cầu, nhưng vừa lúc cô lập cập bước xuống bậc thang lầu, thì anh khách cũng vừa ở dưới hồi hả đi lên...

Phấn ngơ ngác nhìn anh khách. Anh này chừng hửng nhìn lại cô ta :

- Ủa, em Ba đi đâu đây ?

Phấn thấy cứng họng nhưng cũng ráng đáp cho xuôi :

- Ờ... tui đi kiểm anh đây... Sao, anh xuống nói với họ xong chưa ?

Anh khách vồn vã trả lời :

- Có cái gì đâu mà hồng xong ! (rồi anh ta hỏi thêm)
Tự nãy giờ em Ba có thấy cái gì... lạ không ?

Phấn lắc đầu :

- Hồng có gì ráo anh à ! Anh Tư ảnh đi đâu mà chưa thấy quay trở lại...

- Thôi để tui trở lên ra đằng trước canh chừng coi !

- Ừ phải đa !

... Phấn đứng ngóng chừng mười phút thì chiếc xe lôi chở Tư Cầu cũng vừa quay trở lại.

Cô vội nép mình xích vô trong và nhón chân nhìn kỹ xem Tư Cầu xoay trở ra làm sao.

Và đứng trên này, Phấn nghe tiếng xúp-lê vang rền, máy tàu đã bắt đầu chạy xình xịch. Cô lại thấy người ta lẳng xăng đi mở đổi tàu.

Trong lúc đó ở trên bờ, Tư Cầu còn lui cui đếm tiền trả cước xe và còn chỉ chỗ qua lại gì đó với bác xe lôi.

Phấn hồi hộp nói lẩm bẩm một mình : Trời đất ơi, tàu chạy bên đất mà sao ảnh cứ đứng cù cưa cù nhẩy ở đó hoài vậy kìa !

Vừa lúc đó, Tư Cầu ba chân bốn cẳng chạy ủa xuống dưới cầu tàu rồi nhảy phóc lên kịp trong lúc tàu đã đang ra khỏi bến hơn một thước tây...

Phấn vượt ngực thở ra, rồi nhìn trên trời vào tầng trên chiếc tàu để ráng phân biệt Tư Cầu trong đám hành khách để tìm xem Tư Cầu đứng đâu, ngồi đâu, nhưng hoài công...

Chiếc tàu đảo một vòng để quay mũi chạy thang ra ngoài vàm, và khi nó đi ngang trước nhà ngủ Tây Hồ, Phấn cảm thấy đau nhói trong lòng. Hai tay cô vịn chặt lấy thành lan can lầu. Cô muốn gào to lên “anh Tư, anh Tư”, nhưng mấy tiếng ấy nghẹn ứ nơi cổ họng...

Gần tới vàm và sắp chạy ra ngoài sông cái, chiếc tàu xúp-lê lên mấy hồi.

... Rồi Phấn chỉ thấy mấy ngọn đèn đỏ nhấp nháy sau lái tàu và đám tàn lửa lốm đốm thỉnh thoảng bay tủa ra theo từng bùng khói đen...

... Chiếc tàu đã ra ngoài sông cái mất dạng nhưng còn ráng gởi lại một hồi xúp-lê dài dặc và rên rĩ...

Đúng là tiếng xúp-lê của chiếc tàu có Tư Cầu đi ! Tiếng xúp-lê quá quen thuộc mà cũng quá thê lương đối với Phấn...

Và vừa chống tay níu chặt lấy lan can lầu vừa nghe những tiếng xúp-lê cuối cùng còn vang vọng lại, tự nhiên Phấn nhớ trực mấy câu hát đưa em của một ngày xa cũ nào :

“Tàu xúp-lê một còn mong còn đợi.

“Tàu xúp-lê hai còn đợi còn chờ.

“Tàu xúp-lê ba, tàu ra biển bắc,

“ Tay vịn song sắt, nước mắt chảy ròng ròng...

Phấn đứng yên không nhúc nhích, để mặc cho hai dòng lệ từ từ lăn trên má...

Anh khách đã mở cửa ra tự lúc nào. Trước tình cảnh đó, anh ta đứng yên.

Một hồi lâu sau, anh ta lên tiếng tăng hắng, rụt rè đưa tay ra nắm nhẹ lấy cánh tay của Phấn rồi gọi nhỏ nhỏ :

- Em Ba ! Thôi vô đi em, chớ đứng hoài ở ngoài cảm sương đau chết...

Phấn vẫn đứng như trời trồng, cặp mắt không rời nhìn về khoảng mù mịt ngoài vòm sông cái. Anh khách lay nhẹ cánh tay cô ta :

- Em Ba ! Thôi đi em Ba ! Như vậy mọi việc kể ra cũng... êm thấm hết rồi. Bây giờ có đứng đó thương tiếc cũng không ích lợi gì cho ai hết em Ba à !

Phấn quay mặt lại, nước mắt đầm đìa. Thấy vậy, anh khách móc khăn mùi xoa đưa cho cô ta :

- Em Ba cầm lấy khăn này lau nước mắt đi.

Phấn không nói không rằng đưa tay áo lên quệt mắt.

Anh khách thở dài dứt chiếc khăn vô túi quần trở lại.

Rồi bỗng nhiên Phấn nổi lên khóc tấm tức tấm tươi, xô mạnh cánh cửa chạy tuốt vô phòng.

Anh khách cũng te te chạy theo. Anh tiến đến gần Phấn, dìu cô ngồi xuống giường, rồi lại rút mùi-xoa ra chăm chút lau nước mắt cho Phấn.

Phấn như thêm mũi lòng, khóc mùi. Anh khách thấy vậy chắc lưỡi luôn miệng :

- Cha, cái điệu này thì khổ cho tôi quá ! Thôi nín đi em Ba... Cái việc này đầu dây mối nhợ gì cũng tại tôi hết..

Phấn mếu máo chận ngang :

- Tại tui hết chớ hổng phải tại anh đâu ! Tại tui nhẹ dạ yếu lòng... Tại tui hổng dám cùng chịu khổ với anh Tư...

- Coi, em Ba nói gì lạ vậy ! Thiệt ra thì không tại ai hết, hay nếu có “tại” thì cũng tại... cả ba... Tôi đã nói với em Ba hoài : thà bây giờ mình chịu đau, chịu khổ đôi chút mà nữa rồi sẽ được xuôi cho thuận mái hết em Ba à ! Thì thế nào anh Tư cũng... buồn phiền đôi chút, nhưng sau này ảnh suy nghĩ lại ảnh sẽ thấy... không có gì đáng trách cho lắm em Ba à. Tôi nói cái này thì hơi kỳ một chút : để nữa rồi anh Tư ảnh sẽ cho rằng cái việc này cũng có điều... hay riêng của nó (rồi anh ta ngó Phấn, rụt rè nói thêm)... Luôn em Ba cũng vậy !

Phấn ngược mắt lên nhìn anh khách : nét mặt vừa sượng sùng, vừa lo âu của anh ta làm cho cô thấy tội nghiệp :

- Thiệt anh Ba anh đèo bồng tui làm chi cho thêm rắc rối, phiền lụy như vậy nè ! Anh có tiền có bạc, có công ăn việc làm, một thân một mình như vậy hổng

sướng, hồng khỏe hơn sao ?

Anh khách cười giả lả :

- Ổi biết sao màướng mà khỏe ! Chắc là tại cái... số kiếp nó như vậy !

Và anh ta nghiêm nghị nói thêm :

... Mà theo tôi,ướng hay khổ gì cũng do mình hết chớ không ai đâu chen vô đó được ! Bởi vậy, mình phải... ráng em Ba à !

Phấn thở dài, cúi đầu xuống và buồn bã nói theo :

- Thì bây giờ mình phải ráng chớ biết sao !

Anh khách thấy Phấn khuây khỏa đôi chút, hí hửng đưa tay kéo Phấn đứng dậy :

- Thôi tạm dẹp cái chuyện đó qua một bên đi ! Bây giờ em Ba có đói bụng hông.... Hay là tôi với em Ba thả rề xuống chợ kiếm đồ ngọt hay mì cháo gì ăn lót dạ đi, chớ còn trên hai giờ nữa mới có chuyến xe chạy lận !

Phấn nghe nhắc đến chuyện ăn uống bắt nhớ lây sang việc sai Tư Cầu đi mua mấy ổ bánh mì.

Cô ngồi rì trở lại xuống giường chớ không chịu đứng dậy theo anh khách, rồi thần thờ lắc đầu đáp :

- Thôi anh Ba có xót ruột thì đi ăn một mình đi ! Phần tui thì... hết nuốt cái gì vô nữa được. Anh Ba đi đi, để tui nằm nghỉ một mình ở đây cũng được mà !

Nghe Phấn nói vậy, anh khách ngồi phịch xuống ở bên cạnh :

- Em Ba không đi thì tôi cũng ở lại vậy ! Thôi mình nằm nghỉ một chút để sáng mai còn có sức mà ngồi xe gần suốt ngày nữa chứ phải ít ỏi gì sao !

Nói xong, anh ta nằm lăn lên chiếc gối phía trong giường, rồi xô nhẹ một chiếc gối khác lại gần Phấn :

- Thôi nằm xuống nghỉ đỡ một chút đi em Ba !

Phấn ngó xuống mặt giường trải ra trắng tinh và không mấy gì rộng rãi cho lắm, e ngại hỏi anh khách :

- Bộ... nằm nghỉ luôn ở đây hết sao ?

Anh khách ngóc đầu lên chống tay lên má và hơi mỉm cười đáp :

- Thì em Ba coi : nội trong phòng có một cái giường Hồng-kông này thôi thì mình cũng phải... nằm đỡ cho qua một vài giờ nữa vậy thôi, chứ chẳng lẽ tôi với em ai nhường cho ai bây giờ... hay là hai đứa cứ ngồi cú xụ đó cho tới sáng hay sao ?

Phấn vừa dợm đứng dậy vừa nói :

- Hay là anh Ba mệt anh nằm nghỉ đi, để tui ngồi chơi đằng trước cũng được rồi, chứ thiệt ra tui ngủ nghê gì được nữa !

Anh khách vội nín cô xuống :

- Ấy, em Ba làm vậy coi sao được ! Hay nếu em Ba

314 | Lê Xuyên

muốn ngồi suốt đêm thì tôi cũng ngồi theo luôn !... Mà ngồi như vậy, muỗi cắn chết chịu gì thấu ! Mình đã chịu tiền phòng thì tội gì phải đưa lưng ra hành thân hành xác như vậy ! Thôi... chịu khó nằm nghỉ một chút đi em Ba !

Phấn thở ra :

- Thì đành vậy ! Nhưng kỳ quá...

Anh khách làm bộ cau mày :

- Coi có cái gì đâu mà kỳ ! Ở đây, quanh đi quẩn lại chỉ có em Ba với tôi có ai đâu nữa chen vô mà em Ba cho rằng kỳ ?

Rồi anh ta lấy tay vỗ vỗ xuống đệm như để chỉ chỗ cho Phấn ngã lưng :

- Nằm xuống đây đi em Ba ! Trước hay sau gì thì... cũng vậy chớ có cái gì khác nữa mà em Ba mắc cỡ hay ngại ngùng hồng biết !

Phấn rón rén nằm chò co một bên và đầu mặt lại với anh khách, rồi đồng đánh nói :

- Đó tui nằm rồi anh có vừa ý hông ? Thiệt mới rằng rằng đây mà anh bắt ép tui đủ chuyện hết đó ghen !

Anh khách, mắt thì lim dim nhìn Phấn, còn miệng thì cười mím chi :

- Em Ba đừng có nói lố cho tôi quá đa ghen ! Chưa có chút xiu gì hết mà “đủ chuyện” sao được ?

Vừa nói xong, anh ta đưa tay qua quàng lấy cổ Phấn. Phấn vội thụt né ra sau làm cho chiếc nệm lò xo rung rinh như bị ai xô lắc. Cô hoảng hồn vội đưa tay chụp nín lấy mép giường, rồi xẽn lén nói :

- Cha, cái thứ giường này nằm thì êm, mà coi bộ không được vững chãi như mấy bộ ván dưới mình...

Anh khách cười lớn, nhún mình lên xuống trên nệm mấy cái rồi nói :

- Ý trời ơi, giường Hồng-kông của người ta mà em Ba dám chê chớ ! Đó, thử thời em Ba nhào lộn ở trên cũng không hề hấn gì hết.

Phấn nghe nói vậy, ưỡn người lên xuống nhè nhẹ trên chiếc nệm như để thử xem sao, rồi quay đầu lại liếc nhìn anh khách và mỉm cười một cách bí hiểm.

Anh khách làm gan góc mình lên ôm nghiêng lấy cô và hôn một hơi lên má, lên cổ... Phấn ngồi vụt dậy vừa xô nhẹ anh ta ra rồi làm bộ bĩu môi nói :

- Kỳ quá... thì để thử thách hồng được sao ? Tui có biến đi đâu mất được mà anh chộp rộp quá vậy ?

Rồi cô lấy ngón tay xĩa vào trán anh khách :

- Xí ! Làm như chết thềm chết khát hồi đời nào vậy.

Anh khách ra vẻ nhăn nhó :

- Em Ba ác lắm ghen !... Cái điệu này thì chết còn sượng hơn !... Không thềm mà làm sao tôi lại bỏ công ăn việc làm qua một bên, để giờ phút này còn ở đây với em

Ba như vậy hả !

Anh ta đặt bàn tay lên vai Phấn, rồi từ từ xoa nhẹ xuống cánh tay tròn lẳn.

Thấy Phấn ngồi yên, anh ta đâm ra lúng túng ngang... Anh ta ngược mắt lên nhìn bóng đèn điện trên trần nhà đoạn ấp úng hỏi :

- Tôi... tắt đèn ghen em Ba !... Mình ngủ để đèn... chói mắt lắm !

Nghe anh khách nói vậy, Phấn để ý nhìn lên ngọn đèn sáng trưng và gật gù đáp :

- Ừ phải, đèn khí sáng quá há !

Anh khách vội nhoi người lên vói tay nhận vào quả nút điện treo ở đầu giường. Phấn vừa nghe tiếng “cắc” là gian phòng tối om :

- Ủa, anh tắt đèn gì mau...

Cô chưa nói dứt lời thì anh khách đã ôm ghì lấy và lôi cô cùng nằm vật xuống. Phấn định tông ra, nhưng lại nằm yên : sớm hay muộn gì chẳng nào thì cũng phải vậy, anh khách đã lo xằng vằng xéo véo vì mình đâu lẽ để cho anh ta... không ngờ !

Phấn bất giác thở dài, ruỗi chân ra và cảm thấy bình tĩnh một cách lạ lùng.

Cô nghe rõ mồn một tiếng thở dốc của anh khách ở bên tai, tiếng trái tim của anh khách đập dồn dập như gõ liên lên trên ngực cô ta.

... Anh khách đã nâng niu, ôm ấp Phấn một cách đầy đủ và đậm đà như cô ta chưa từng được hưởng như thế bao giờ... Nhưng mắt cô vẫn mở trừng trừng nhìn lên khoảng nóc mùng và còn tự nhủ rằng : dẫu sao trong tương lai được gần gũi chung chạ với một người đàn ông như anh khách cũng không phải là một sự không ưng ý !

Phấn bỗng để ý lắng tai nghe tiếng gió thổi vi vu qua hàng dương dọc theo mé sông gần phía cầu tàu...

Và tự nhiên cô thấy nhớ lạ lùng một tiếng gió khác : tiếng gió thổi ào-ào qua đám cây chũn bầu trên giồng vắng... với một Tư Cầu vụng về, nhưng cảm động hơn biết bao nhiêu !

...Anh khách luồn tay dưới nách Phấn ghì chặt lấy đôi vai của cô, rồi kề miệng sát tai hỏi nho nhỏ :

- Em Ba, em còn... ngủ hay thức ?

Phấn định trả lời một tiếng “thức” gọn lỏn, khô khan nhưng rồi cô lại chỉ ừ hử ừ ớ trong miệng...

Anh khách siết mạnh lay đôi vai ấy thêm một chút nữa... Và Phấn một tay đặt nhẹ lên lưng của anh ta, một tay quơ nít lấy mép nệm giường.

Những tiếng xúp-lê của một chiếc tàu nào ở biệt mù ngoài sông cái vang vọng lại từng hồi một, những tiếng xúp-lê rời rạc, u hoài...

4.

Trời đã sáng rõ từ bao giờ. Tư Cầu ngồi dựa lưng vào vách buồng tàu và gục đầu lên đầu gối, ngủ mê mê.

Gió ào ào lùa vô trước mũi tàu làm Tư Cầu co rút thêm vì lạnh.

Sau một ngày đi xe mỏi mệt và một đêm đầy những xúc động, anh ta ngủ say đi lúc nào cũng chẳng rõ... Thêm vào đó còn có tiếng máy tàu xình xịch chạy đều, tiếng nước reo rào rào hai bên mũi tàu...

...Một bàn tay nắm lấy vai Tư Cầu lắc mạnh mấy cái liền :

- Ê nì ! Thức dậy chớ !

Tư Cầu giật mình, buông vệt chân xuống, ngừng đầu lên hỏi lại :

- Cái gì đó ? Bộ tới rồi hả ?

Những tiếng cười hô hố trả lời cho câu hỏi của anh ta.

Đó là hai anh khách đi bán giấy tàu : một người ôm cái hộp đựng tiền tròn dài hình dáng như một ngăn gào men bằng thau sáng nhoáng có nắp đậy chia hai ngăn, còn người kia chỉ cầm một tập giấy vé tàu và một cây

viết chì. Cả hai đều vận xà rồng và mặc áo sơ mi trắng bỏ vô trong.

Anh ôm hộp tiền lên tiếng :

- Tới đâu mà tới !... Mua giấy tàu đi nị !

Tư Cầu ngồi ngay lại :

- Ủa, chú nói gì lạ vậy ? Mua giấy tàu gì nữa hả ?

Anh khách có vẽ bực mình :

- Thì nị đi, nị phải mua giấy tàu chớ cái gì mà hỏi !
Bộ tính đi cộp hả ?

Anh khách cầm xấp vé tàu cũng nói chêm vào :

- Thôi mua giấy đi cha nội để tui còn ra sau lái nữa !... Hay là anh mua rồi thì đưa tui coi đi !

Tư Cầu nhớ lại vụ ghế bố bị chiếm mất hồi tối nên sẵn dịp cự nự lại luôn :

- Hồi chiều, tui tui có mượn ba cái ghế bố trên từng trên... tui tui mới có đi lên bờ một chút mà dưới này mấy chú để cho người khác dành hết ! Bị có... một mình tui đi chớ hai người kia... ở lợi, nên tui hổng thèm nói tới vậy mà bây giờ mấy chú còn bắt tui mua giấy tàu nữa chớ !

Hai anh khách ngơ ngác nhìn nhau, lắc đầu.

Anh cầm tập vé tàu quay lại hỏi Tư Cầu :

- Anh nói vậy tui cũng hay vậy anh làm ơn cho tui coi giấy tàu rồi mới biết được.

Nghe hỏi đến vụ giấy tàu, Tư Cầu giựt mình tự nghĩ : “Chết cha ! Chú Ba chú cất giấy tàu mà chú lại đi xuống trễ bị kẹt trên chợ Cần Thơ bây giờ mình lấy đâu ba cái giấy mà đưa cho họ” !

Anh khách hỏi thêm :

- Sao, bộ hổng có giấy hả ?

Tư Cầu lúng túng đáp :

- Có... chớ sao không ! Nhưng bị chú Ba chú cất hết rồi...

- Chú Ba nào ?

- Chú Ba đi với tui, chú Ba... cũng như hai chú vậy.

Anh khách ôm hộp tiền cự nự :

- Nị đừng giỡn nghen ! Thôi hổng nói on đờ gì hết, nị có giấy thì đưa ra mà nếu chưa thì nị chịu khó mua đi !... Hay là nị đi tàu mà hổng có tiền trả, thì cũng nói thiệt để rồi tui tui tính ?

Tư Cầu nổi cáu :

- Tui nói thiệt mà ! Bộ mấy chú nói tui hổng có tiền hả ?

Anh khách cầm tập vé tàu giờ tay vỗ nhè nhẹ lên vai Tư Cầu như để vuốt giận :

- Thôi, nếu bây giờ anh có mua giấy tàu rồi thì chịu khó đưa ra cho tui tui coi, còn nếu chưa, thì sẵn anh có tiền đó, anh làm ơn mua giấy cho xong đi, để khỏi nói qua nói lại gì cho mất công.

Tư Cầu đành chịu :

- Bị chú Ba chú trể tàu, bây giờ tui mua giấy khác chớ sao...

Rồi Tư Cầu vừa móc túi lấy tiền vừa hỏi :

- Bao nhiêu tiền vậy chú ?

- Anh đi đâu, anh nói tui mới biết mà tính chớ !

Tư Cầu thở dài rồi lẩm bẩm :

- Thiệt cũng chẳng biết đi đâu bây giờ...

Anh khách nghe được, tròn xoe mắt hỏi lại :

- Coi, sao lạ vậy ! Anh đi đâu anh hổng biết sao ?

Tư Cầu ngập ngừng một hồi rồi nói :

- Thôi được, chú bán cho tui một cái giấy đi tuốt lên Sài Gòn cũng được...

Cả hai anh khách ngó sừng nó và hỏi dồn một lượt :

- Nị đi Sài Gòn ?... Anh đi Sài Gòn ?

Tư Cầu thản nhiên gật đầu :

- Phải, tui đi Sài Gòn.

Rồi thoáng thấy vẻ mặt ngờ ngác của hai anh khách, anh ta hỏi thêm :

- Mà cái gì nữa đó ?

Anh khách ôm hộp liền vọt miệng nói một hơi :

- Tàu này là tàu đi Nam Vang mà nị nói đi Sài Gòn hả? Bộ nị muốn phá tui hay sao chứ ?

Anh khách kia ôn tồn hơn :

- Phải, anh à, tàu này chạy đường Nam Vang bộ anh hông biết sao ?

Tư Cầu đứng phắt dậy, lắp bắp hỏi lại :

- Bộ đi Nam Vang thiệt sao hai chú ?

Rồi không chờ câu trả lời, anh ta nhăn nhó kêu lên :

- Như vậy chết cha tui rồi ! Cái điệu này tui lộn mẹ nó rồi còn gì !

Anh khách ôm hộp tiền cẩn thận :

- Bây giờ nị mới biết nị lộn hả ? Nị lộn xộn hết cỡ mà. Hết kêu bị chiếm mất ghế bố, bây giờ lại đòi đi Sài Gòn, mà tàu thì chạy lên Nam Vang... Phải ngộ gặp mười người như nị thì có môn dẹp tàu sớm chứ làm ăn gì được !

Tư Cầu cầm xấp giấy bạc trong tay đứng như chết rồi.

Anh khách bán vé tàu gục gặc đầu ngó anh kia giảng giải :

- Thôi đúng rồi ! Cha nội này đi trễ rồi chạy xuống nhắm mắt nhắm mũi phóng đại lên tàu của mình chớ không dè tàu chạy Nam Vang. Phải mà, hai chiếc đi Sài Gòn và Nam Vang đậu khít nhau, giờ chạy cũng xê xích nữa nên chả mới dễ bị lộn...

Rồi anh ta quay lại hỏi Tư Cầu :

- Bây giờ anh tính sao đây ?

Tư Cầu ủ rũ đáp :

- Thiệt tui bây giờ... hết biết rồi ! Hay có chỗ nào tàu ghé lại để tui đi trở lại Cần Thơ, hay có đường nào khác lên Sài Gòn hông chú ?

- Có thì cũng có rồi... nhưng anh có xuống thì cũng lông chông ở đó chớ có đi đâu được. Giắc này đâu còn xe cộ nào chạy nữa, anh phải đợi ít lắm là qua sáng ngày mai mới tính được.

Tư Cầu chắc lưỡi :

- Cha, như vậy kẹt cho tui quá há !

Anh khách ôm hộp tiền lại hối thúc :

- Bây giờ nị tính thế nào thì tính mau đi, để ngộ còn

đi bán giấy cho hành khách nữa chớ bộ có mình nị đi sao ?

Tư Cầu ngó tới ngó lui khoảng trước mũi tàu để tìm một người đồng hành may ra họ có chỉ vẽ cho được chút gì chẳng, nhưng chung quanh anh ta trống trơn : hành khách sợ gió lạnh không một ai chịu ra đó ngồi hết.

Anh khách kia thấy vậy ái ngại nên lôi anh cầm hộp tiền đi :

- Thôi mình đi để cho ảnh suy tính khi nào bán giấy phía sau lái xong xuôi, mình hỏi lại ảnh cho chắc hơn...

Anh kia cắn nhả trong miệng một vài tiếng rồi cũng nghe lời bước đi, nhưng còn quay đầu lại dặn Tư Cầu :

- Nị muốn xuống đâu thì tính cho đàng hoàng đi, một hồi nữa ngọ trở lại nghen !

Tư Cầu đang xụ mặt nhìn ra mặt sông bỗng quay phắt trở vô vừa đưa tay ngoắc vừa kêu :

- Ê, hai chú ? Trở lại đây bán giấy luôn cho tui đi !

- Gì nữa đó cha nội ?

Tư Cầu sảng giọng :

- Bộ tính cho tui đi không hả ?

Anh khách ôm hộp tiền te te chạy lại :

- Mà bạn này nị tính đi đâu mới được chớ ?

Tư Cầu buông thõng một câu :

- Tui đi Nam Vang.

Anh khách trợn mắt :

- Nị đi Nam Vang ?

- Thì tàu của chú chạy Nam Vang thì tui đi lên Nam Vang chớ sao ?

Anh khách cầm vé tàu hỏi chen vào :

- Như vậy anh nhứt định đi luôn lên Nam Vang chớ không quay trở lại chớ ?

Tư Cầu gật đầu :

- Phải, đây nè tiền đây, (nó rút ra một tấm giấy hai chục) chú thối lại cho tui đi.

Anh khách liền lấy tiền trao cho anh kia và lấy bút chì biên vài chữ trên giấy tàu đoạn xé ra đưa cho Tư Cầu :

- Đây, anh cầm giữ cho kỹ giấy này (rồi anh ta ngập ngừng hỏi thêm)... mà bây giờ anh tính lên Nam Vang làm chi đó ?

- Ờ... tui lên trên đi... mần ăn. Hồng lên Sài Gòn thì lên Nam Vang vậy... chớ bộ chịu chết sao !

Anh khách thâm tiền đếm mấy tờ giấy bạc trao cho Tư Cầu, rồi như còn thắc mắc điều gì, anh ta lại hỏi thêm :

- Nị lên Nam Vang thiệt chứ ?

Tư Cầu nổi nóng quắc mắt, hỏi lại :

- Ủ, tui đi Nam Vang đó rồi sao ?

Anh khách vội kéo anh bán vé rảo bước đi :

- Nị đi thì... đi chứ ai nói gì đâu...

Tư Cầu thở ra như trút một gánh nặng, rồi cẩn thận cặp tấm giấy tàu vào trong xấp giấy bạc bỏ luôn vô túi áo.

Anh ta nhìn quanh quẩn một hồi bỗng chợt thấy mấy ổ bánh mì để trên băng cây gần gói quần áo.

Anh ta hăm hăm bước lại chụp bó bánh mì dơ lên tính đục luôn dưới sông, nhưng rồi như nghĩ ra cách trả thù... hợp lý hơn, anh ta đặt trở lại chỗ cũ, và xăng xái ngồi xuống băng mở phăng gói thịt xá xíu ra ăn ngon lành một hơi hết gần một ổ bánh mì dài...

Xong xuôi đâu đó, Tư Cầu móc túi nhái ra tẩn mẩn vẩn một điều thuốc lớn gần bằng đầu ngón tay cái, rồi khom lưng dùng hai bàn tay vừa bật quẹt vừa che gió đốt điều thuốc.

Đoạn anh ta đứng dậy ôm luôn gói quần áo và mớ bánh mì còn lại lên, lách cách đi về phía sau lái để kiếm nước uống.

Đi được vài bước, anh ta cúi xuống vùi tay xách tuốt hai chiếc guốc mà Phấn mua cho anh ta dưới chợ Trà

Ôn lên, rồi lại thông dong vừa đi vừa phì phà điếu thuốc rê trên miệng...

o O o

Tàu chạy gần tới Nam Vang thì có một người hành khách đứng tuổi mon men ra phía trước mũi tàu.

Tư Cầu thấy vậy cà rà lại làm quen :

- Chú cũng đi Nam Vang phải hông chú ?

Người kia mau mắn trả lời :

- Phải, còn chú em cũng vậy chứ ?

- Tui cũng đi Nam Vang... Chú lên trên để mua bán hay có việc chi ?

- À, qua lên thăm người chị của qua buôn bán ở ngoài chợ Nam Vang... chỉ bán cơm dĩa, bánh hủi, bánh đập cũng khá ớn...

Rồi người kia cười hỏi lại luôn :

- Còn chú em lên trên làm gì vậy ? Nam Vang đi dễ khó dìa đó nghen !

Tư Cầu cũng gượng cười đáp :

- Có lẽ chú nói đúng. Tui đi phen này chắc ở biệt luôn chứ hết quay dìa được...

Nói xong, anh ta ngó mông ra ngoài sông và thở dài sườn sượt.

Người kia thoáng nghe thấy như vậy, tò mò quay lại hỏi :

- Coi sao vậy ? Qua vui miệng nói chơi vậy mà chú em !... Hay là chú em có chuyện gì trắc trở chẳng ? Qua... hỏi như vậy kể ra cũng hồng phải, nhưng qua thấy chú em mầy còn nhỏ tuổi...

Tư Cầu vội đáp :

- Ổi có gì đâu mà chú phải nói như vậy... Thiệt tình, tui hồng dám nói dẫu gì chú, chuyến này tui liều mạng đi càn vậy thôi chứ có tính lên trên này tế mồ tế tổ gì... Dưới nhà tui công ăn việc làm đặng đặng đề đề đó chứ bộ rảnh rang gì sao mà tui phải bỏ xứ đi như vậy...

Người kia nghe Tư Cầu nói vậy ái ngại nắm lấy tay nó :

- Chú em có việc gì... trắc trở đó, chú em nói cho qua nghe có được chẳng ? Chú em lên Nam Vang lạ nước lạ cái rồi biết xoay xử ra sao ? Qua có bà con ở trên có bề gì qua chỉ bảo giúp cho... Qua thiệt tình nói ngay như vậy, chứ qua không sợ mịch lòng mịch bề gì hết ! Dầu sao qua cũng trọng tuổi hơn chú em...

Tư Cầu cảm động để yên bàn tay mình trong bàn tay nhăn nheo nhưng chai cứng của ông khách lạ rồi buồn bã đáp :

- Chú đừng nói vậy, chú tuổi tác cũng đáng bậc cha chú của cháu rồi (bây giờ Tư Cầu mới xưng là “cháu”)... câu chuyện của cháu thiệt cũng lắm éo le, chú có lòng thương thì cháu hồng dẫu điểm nữa làm gì ! Đầu đuôi nó như thế này đây chú...

Rồi Tư Cầu ngập ngừng kể lại chuyến đi của anh ta với Phấn cho đến lúc đi lộn tàu cho người khách lạ nghe không sót mảy may.

Ông khách nghe xong như thích chí điều gì cầm cái nón cối gõ đánh cộp xuống băng cây rồi cười ha hả :

- Thật sao giống cái chuyện của qua hồi xưa quá ! Xin lỗi chú em... qua nhớ hồi qua trạc tuổi như chú em này, đã có lần qua lén bán gần cả trăm gạ lúa của ông già qua để qua dắt con mèo của qua đông tuốt lên Châu Đốc...

Tư Cầu vội hỏi :

- Rồi sau ra sao chú ?

Ông khách nhăn nhó rồi lại cười khì :

- Còn ra sao nữa ? Mồ tổ cha nó, nó ăn xài đã đòi rồi nó cho mình leo cây thấy ông bà ông vải...

- Rồi sao chú ?

- Còn sao nữa ! Rồi chú cụp đuôi trở địa thiếu điều bị ông già ổng cạo đầu, rồi ổng bắt cưới vợ liền... Đó, thím của chú em bây giờ đó (nói đến đây, ông khách có

về mơ màng)... Thiệt con vợ của qua bây giờ tốt hết sức, một tay bả lo liệu hết chú em à ! Chớ đừng nói ham mấy cô huê dạng bóng dáng chú em ơi... Tốt mã thì rã đám sớm đó chú em à !

Tư Cầu nghe ông khách lạ nói như vậy ngồi làm thinh.

Ông khách ái ngại đến vỗ vai anh ta nói thêm :

- Việc đòi nó như vậy đó chú em ơi, hơi sức đâu mà mình buồn. Hồng có con nầy thì còn con khác, làm thân con trai mà sợ gì chú em nó !

Tư Cầu trầm ngâm một hồi rồi nói :

- Chú à... ý, cháu quên hỏi chú thứ mấy để cháu kêu cho tiện ?

- Ờ, chú thứ bảy.

- Chú Bảy à, cái việc của cháu với con Phấn mà cháu nói hồi nãy đó, coi vậy chứ cũng còn có chỗ mập mờ, bán tín bán nghi...

- Cái gì mà mập mờ ? Nó ề ề ra đó !

- Vì cháu đi lộn tàu, cháu sợ con Phấn lên chợ xuống kịp tàu đi tuốt lên Sài Gòn rồi, và hồng chừng bây giờ đang lóng ngóng hồng biết cháu lạc ngã nào rồi !

Chú Bảy xì một cái rồi hăng hái nói :

- Lóng ngóng cái khỉ khô họ ! Chú em sao thiệt thà

quá đổi... Cái con ngựa bà trời với thằng điểm bảy da đó sắp đặt đâu sẵn hết rồi : đưa đi trước, đưa còn lại bày đặt sai chú em mua bánh mì để khời luôn cho có cặp... Mà lằm ngằm ra tụi nó coi vậy mà ăn ở cũng có nhơn lằm, nó còn để lại cho chú em sáu chục đồng để ăn đường dĩa xứ, chớ qua hồi đó lụi bộ thấy mờ... Mà sao chú em hồng trở dĩa nhà, chớ đông lên trên này làm gì ngang xương vậy ?

Tư Cầu nhún vai :

- Cháu có ba đầu sáu tay cũng hồng dám trở dĩa dưới nữa chớ đừng nói như vậy. Với phần cháu đi lộn tàu, cháu tức mình đi tuốt luôn để coi tụi nó bỏ cháu như vậy mà cháu có chết hông !

Chú Bảy lại vỗ về Tư Cầu :

- Ôi thôi chú em ơi, tình đời nó chớ dễ như vậy đó, hơi sức đâu mình tức. Chú em đi chuyến này ráng lo làm ăn đi rồi coi đám nào tử tế chấm một đám... Tụi mình đàn ông con trai đâu có sợ ế vợ !

Tư Cầu buồn bã đáp :

- Cái gì chớ cái chuyện vợ con hay đàn bà con gái đó, thì cháu tổn tới già rồi... Mà dầu cho con Phấn nó bỏ cháu, cháu thề không nó tới ai nữa hết...

Chú Bảy nhăn nhó xô nhẹ vai Tư Cầu :

- Coi, sao lạ vậy ? Mất con này thì kiếm con khác, chớ bộ cần nó lằm sao ! Có mợ thì chợ cũng đông, mà

bằng không có mợ thì chợ cũng không thua gì... Bộ chú em tính ở vậy suốt đời để thờ nó sao ?... Đó, hồi qua mới lâm vô cảnh như chú em bây giờ, ban đầu qua cũng nghĩ như vậy, nhưng thỏn mỗn rồi cũng êm ru hết ! Dao chém còn để thẹo chớ thứ mắc toi đó hể nó đi qua là đi tuốt luốt đó chú em ơi !

Tư Cầu nghe chú Bảy nói như vậy không cãi lại, mà cũng... không tin, nhưng anh ta buông thõng một câu để khỏi làm phật lòng ông khách mới quen :

- Dạ, chú Bảy nói vậy để cháu ráng thử coi...

Chú Bảy gật gù :

- Ừ phải đa chú em ! Chú em nghe theo lời qua đi, con đường đó qua có trải qua rồi nên mới biết. Hồng nói dẫu gì chú em, qua thấy chú em nhỏ tuổi hiền lành nên qua cũng thương lắm ! (rồi như nghĩ ngợi đến một dự định gì chú Bảy lăm bắm như nói một mình)... Phải chi chú em chịu theo qua, sau khi qua lên Nam Vang thăm bà con rồi cùng trở dĩa dưới Châu Đốc ở với qua... Thế nào má bày trẻ, con Thắm và mấy đứa nó ở nhà cũng... quý chú em như qua đây vậy.

Tư Cầu cảm động nắm nhẹ tay chú Bảy :

- Thiệt cháu gặp chú Bảy đây cũng là do phước lớn ông bà để lợi. Để yên rồi đây, thế nào cháu cũng hỏi thăm lần mò đến thăm chú, thím Bảy và mấy... anh chị ở nhà. Nếu chuyến này mà cháu hồng gặp được chú Bảy, lên tới Nam Vang cháu cũng lên ruột cả nùi chớ phải chơi đâu !

Chú Bảy thương hại nhìn Tư Cầu :

- Có qua đây, chú em mầy đừng lo gì ráo trội. Để lên tới trên qua dắt chú em dìa luôn đằng nhà chị Năm của qua, rồi để thùng thỉnh qua nhờ chỉ kiếm chỗ hay chỉ cách cho chú em kiếm công ăn việc làm, thiếu gì ! Hay là sẵn chỉ bán cơm đó, chú em có muốn phụ giúp chỉ để qua nói vô cho.

- Cháu xin đội ơn chú Bảy. Bây giờ thiệt hông biết ra sao mà nói trước được, để lên tới trên rồi cháu sẽ tính. Mà có sao đi nữa, thì cháu cũng phải nhờ chú Bảy chỉ dẫn cho. Thiệt cháu gặp được chú Bảy đây kể ra là may hông biết đâu mà kể !

Chú Bảy đội lại chiếc nón cối lên đầu rồi vui vẻ đáp :

- Ở đời hể có ông Ác thì phải có ông Thiện chớ ! Nếu ai cũng như nấy hết thì... qua đây với chú em làm gì có dịp... gặp nhau như vậy !

Chiếc tàu cất tiếng xúp-lê từng hồi rộn rã. Bến Nam Vang đã thấy trước mặt.

Chú Bảy nắm lấy cánh tay Tư Cầu :

- Tới rồi đó chú em ! Chú em coi lại đồ đạc, có quên sót lại cái gì không, để rồi mình cù bị đi lên từng trên trước.

Tư Cầu ôm gọn lớn cái gói quần áo trong tay nhưng cũng ngó quanh một vòng :

- Xong rồi chú Bảy. Cháu chỉ có cái gói này thôi. Còn

chú có đồ đạc gì nhiều hông để cháu xách phụ cho ?

Chú Bảy lắc đầu :

- Thôi được rồi cháu ! Qua chỉ có vái va-li mây nhỏ này thôi. Ờ, với thêm cái giỏ xách đựng mấy ộp trầu mỡ gà, một buồng cau hòn... với lại dậu chục khô lóc vậy thôi... mấy thứ này ở trên thiếu gì, nhưng đó là những món “cây nhà lá vườn” đem lên cho chị Năm qua cho có vị vậy mà !

Tư Cầu nói vô :

- Ăn thua là ở cái lòng thành của mình đó chú Bảy ! Thôi chú để cháu xách tiếp cho mấy thứ lật vật đó.

Chú Bảy ngắm nghía buồng cau và xâu khô cá lóc một hồi rồi trao cho Tư Cầu :

- Đây, chú em xách dùm hai món này cho qua vậy... Thôi, tàu sắp cập bến rồi, mình lên tầng trên sẵn đi, để hông thôi hồi nữa chen lấn mất công lắm !

o O o

Chú Bảy bập bập vài hơi thuốc trong ống điều cối, tăng hắng lấy giọng rồi kêu Tư Cầu :

- Tư à !

Tư Cầu đang trầm ngâm nhìn ra dãy ghe hàng lỗ nhố dưới bến sông, quay đầu lại :

- Chi đó chú Bảy ?

Chú Bảy hất hàm hỏi :

- Sao, tự hôm nay đi coi phố xá, chợ búa Nam Vang đã chưa ?

Tư Cầu gượng cười đáp :

- Ý cha, ngán quá rồi chú ! Loanh quanh có mấy con đường đây mà sao cháu đi muốn rã giò. Hồi còn ở dưới vườn, ngày nào cháu hồng lộ đồng, lộ ruộng, chớ đâu có được thông dong trên đường phẳng phiu, cao ráo như vậy, mà sao lại hồng cóбет như ở đây vậy ?

Chú Bảy gật gù :

- Chú em nói cũng phải... Lên trên này có mấy bữa mà sao qua thấy tù túng quá ! Ăn ở, tắm rửa... cái gì sao cũng bó rọ... Đây, qua nói rồi thằng Tư mầy nghĩ coi có đúng hông : ở dưới mình nội cái cầu tiêu vườn mát mẻ, rộng rãi... thấy cũng đủ sướng rồi. Chớ còn thứ cầu tiêu máy, hay tệ lậu hơn nữa, thứ ông nội cầu tiêu thùng... cái gì mà như ngồi trong hộp, rồi lớp nào gián, chuột, dòi, tủa... bò lổn ngheén trông phát gớm quá ! Đó, qua lên trên này có mấy bữa mà... bón thấy cha cũng vì vậy.

Tư Cầu nghe chú Bảy nói như vậy cũng bắt tức cười :

- Thiệt cháu cũng nghĩ như chú vậy ! Cái “chất” ở trên này coi bộ nó hồng hấp với mình chú à !

Chú Bảy ngó Tư Cầu hỏi :

- Vậy bây giờ chú em tính sao đây ?

- Tính cái gì chú ?

- Thì tính chuyện làm ăn ở trên này như thằng Tư mầy nói bữa hôm đó !

Tư Cầu “à” một tiếng rồi lặng thinh.

Thấy thế, chú Bảy nắm lấy tay anh ta, rồi ân cần nói :

- Hay là chú em tính dìa dưới qua ở thì hơn chú em à ! Ở dưới qua, làm ruộng làm rẫy hay làm mắm làm cá gì cũng dễ chớ ở trên này qua coi bộ cũng khó lắm...

Tư Cầu buồn rầu đáp :

- Cám ơn chú Bảy có lòng tốt đối với cháu, nhưng hồng nói dẫu gì chú, cháu muốn đi sao cho biệt xứ luôn...

- Coi, sao lạ vậy ? Có cái gì đâu mà thằng Tư mầy chán đời quá đỗi... Hồng nên đâu Tư !

Tư Cầu nhích mép cười một cách chua chát rồi lắc đầu đáp :

- Không phải đâu chú Bảy à ! Có gì đâu mà chán đời!... Hay nói cho đúng hơn, cháu... tức đời. Phải, cháu tức đời, và cháu quyết đi tuốt luôn, để coi tụi nó hại thằng này như vậy, thằng này có chết hông !

Chú Bảy đang đi bỗng dừng lại, chắc lưỡi nhìn Tư Cầu nói :

- Thôi mà chú em ! Cái chuyện đó nên dẹp qua một bên cho rồi, chớ hơi sức đâu mà tức nữa ! Nếu như chú

em nhứt quyết ở lợi trên này thì để qua nói với chị Năm qua kiểm coi ở ngoài quán bán cơm của chỉ có chỗ nào chú em chen vô giúp việc được không...

Tư Cầu vội ngắt lời chú Bảy :

- Thôi chú à ! Tự hôm rày ăn dầm nằm dề ở nhà cô Năm như vậy cũng là quá rồi...

Chú Bảy chận ngang :

- Coi sao chú em mầy nghĩ như vậy ! Bề gì chú em cũng là khách của qua, qua mời tới nhà mà !... Thằng Tư mầy đừng nói vậy, chị Năm nghe chỉ phiền lắm đa !

Tư Cầu do dự một hồi rồi nói :

- Nhưng dầu sao cũng... hổng được chú Bảy à ! Cháu thấy quán cơm của cô Năm ngoài chợ đã có đủ người làm hết rồi. Bây giờ chú Bảy nói vô thì thế nào cô Năm cũng nể lời để cháu chen vô giúp việc nhưng như vậy... kỳ quá cháu hổng muốn...

Chú Bảy có vẻ không bằng lòng :

- Thằng Tư mầy cứ nói cái điệu đó hoài ! Có cái gì đâu mà nể với nang ? Nói cho cùng mà nghe thì đó cũng là một cách chỉ giúp người đồng xứ lỡ bước trên đất lạ quê người chớ có gì là quá đáng đâu ?

Tư Cầu thở dài :

- Đã đành rằng trong lúc này mà cháu nương tựa nơi cô Năm thì cũng đắp đổi qua ngày được. Nhưng cháu

nói ra đây hồng phải để chê bai hay kén chọn gì : cháu đi chuyển này cháu hồng muốn nhờ một ai hết ráo !

Rồi như sợ chú Bảy không hiểu, anh ta tha thiết nói tiếp :

-...Cháu muốn thử với đời để coi cháu chịu đựng được đến mức nào ! Thiệt tình thì cái chuyện không may vừa rồi của cháu như đã buông cháu từ chín tầng mây rớt xuống đất ! Đó, chú Bảy coi : cháu bỏ dì nhà thì cũng được, bất quá bị ông già ổng cạo cho năm bảy bữa hay một tháng là cùng chớ gì ! Hay là bây giờ cháu theo chú về dưới Châu Đốc ẩn thân một thời gian thì cũng khỏe. Nhưng cháu hồng thêm làm vậy chú Bảy à ! Cháu muốn sống... “bạt mạng cô hồn” một thời gian coi ra sao !

Chú Bảy lắc đầu như nói một mình :

- Cha, cái điệu này “lậm” dữ rồi đa !

Rồi chú lại nói tiếp :

- Thôi qua hiểu rồi Tư ! Một là chú em mày muốn hành xác, hai là muốn làm cho lợi gan con nhỏ mắc dịch đó phải hông Tư ?

Tư Cầu cúi đầu lặng thinh.

Chú Bảy thân mật vỗ vai nó, rồi cười nói bông lơn :

- Thiệt thằng Tư mày bảnh tởn hơn qua hồi đó nhiều ! Nhưng cái gì cũng nên giữ cho có chừng có mực chớ đừng đi quá lối... bề bực hết ! Ở đời mà hồng sợ chết là

tài dách lắm rồi... Nhưng thiếu gì chuyện... đáng chết lại
nhè chết vì cái lỗ... chơn trâu thì ẹ lắm ghen Tư !

Tư Cầu cũng cười đáp lại :

- Chú Bảy nói gì quá vậy ! Cháu “dầu hèn cũng thể,
dầu bể cũng còn... càn cạch”, chớ bộ bỏ bê gì sao chú !...

Chiếc tàu Nam Vang đi về Lục Tỉnh xúp-lê inh ỏi và
bắt đầu mở đôi, tách bến.

Chú Bảy đứng dựa lên lan can sắt tàu còn ráng nói
vói lên :

- Thôi tui dìa ghen chị Năm ! Qua dìa ghen Tư !
Chú em ở lợi mạnh giỏi, khi nào có dịp kiếm nhà qua
ghé thăm chơi ghen !... Mà có còn nhớ chỗ qua dận
hông hả ?

Tư Cầu nói lớn :

- Nhớ rồi ! Thôi chú Bảy dìa mạnh giỏi, cháu gởi lời
thăm thím và bà con cô bác ở dưới ghen !

Chú Bảy còn muốn nói vọng lên nữa, nhưng chiếc
tàu đã trở lái quay mũi ra giữa sông để quanh trở lại rồi
chạy thẳng...

Ở trên cầu tàu, cô Năm hỏi Tư Cầu :

- Thôi, cô cháu mình đi dìa đi Tư !

Tư Cầu “ dà “ một tiếng, ngoái cổ nhìn ra con tàu lần
nữa rồi mới chịu cất bước đi theo cô Năm về nhà.

Cô Năm ngồi trên bộ ván vừa tẽm trầu vừa lên tiếng gọi Tư Cầu :

- Tư à !

Tư Cầu đang đứng xó rớ ngoài ngạch cửa ngõ mông ra đường, vội chạy vô :

- Cô kêu cháu ?

- Ngồi lại đây Tư ! Sao, bây giờ chú em tính thế nào ? Hay là ở lại đây phụ giúp ngoài quán cơm của qua ?

- Dạ, chú Bảy cũng đã có biểu cháu như vậy, nhưng cháu xin với cô Năm cho cháu ngủ đở ngoài hàng ba một ít lâu để cháu đi kiếm công việc làm...

- Coi, sao kỳ vậy ? Thì bây giờ vô phụ giúp cho qua hổng được sao ?

- Cháu xin đội ơn cô Năm có lòng thương tới cháu, nhưng để cháu... cựa quậy một thời gian coi thế nào, và nếu hổng êm thì chừng đó, cháu xin nghe theo lời cô Năm vậy...

Hằng ngày, Tư Cầu thả rẽ dọc theo bến sông để kiếm mỗi khiêng vác hàng hóa lên xuống cho các chủ ghe. Đến tối, anh ta trở về lật chiếc ghế bố ra ngủ ở trước hàng ba nhà của cô Năm.

Như vậy anh ta cũng tạm sống lây lất qua ngày.

Một bữa trưa nọ, sau khi phụ chất hàng lên bờ cho một chiếc ghe chở mắm ruốc, anh ta xin người chủ ghe một miếng mắm gói vô lá chuối, rồi rẽ lên hàng me trèo lên bẻ một mớ đem xuống ngồi dựa gốc cây chấm ăn ngon lành.

Cần ăn được vài trái, Tư Cầu đã thấy ê răng và khi nó vừa vớ tay tính liệng xuống sông gói mắm ruốc thì có một thằng nhỏ xách hộp đánh giày tằm dưới sông lên đi trờ tới.

Thấy vậy, thằng nhỏ vừa chạy rút lại phía Tư Cầu, vừa la lên :

- Ê, khoan liệng anh Hai ơi ! Để đó cho tui !

Tư Cầu để gói mắm xuống :

- Thì đây nè ! Đó, mầy ăn bao nhiêu cho vừa sức thì ăn đi !

Thằng nhỏ cầm một trái me lên, vừa nuốt nước miếng, vừa nói với Tư Cầu :

- Trời đất ơi, me chấm với mắm ruốc ngon lành như vậy mà anh tính vứt đi, uống quá !

- Ôi, thứ này ở đây thiếu gì. Tao thấy thèm thì ăn bậy vài mớ me chơi, chớ chở nhiều nữa thì hỏng nổi !

Tư Cầu ngồi nhìn thằng nhỏ đánh giày cần ăn ngấu nghiến mớ me mà bắt ê răng thêm. Anh ta tò mò kéo cái

ngăn hộp đánh giày ra xem xét một hồi, rồi nói :

- Cha, coi bộ mày làm ăn khá hơn tao đa ! Mới hồi sáng tới giờ mà giấy bạc nằm xếp lớp ở trong này rồi !

Thằng nhỏ nhăn răng cười :

- Thì gặp bữa tổ đãi nó vậy, chớ gặp bữa bị mã tà đá văng hộp đánh giày, ôm đầu máu chảy thì... khác hơn nhiều !

Tư Cầu ngạc nhiên hỏi lại :

- Cái gì mà đá mình vậy ? Mình mần ăn chớ bộ đi ăn cướp, ăn trộm gì sao ?

Thằng kia vẫn thản nhiên vừa cắn thêm mắt me vừa đáp :

- Ổi, làm ăn như tui tui rắc rối như vậy là thường. Còn nhiều cái trật bảng hòng nữa chớ bộ thôi sao !

Rồi nó hỏi lại Tư Cầu :

- Còn anh Hai, anh làm cái gì đây mà coi bộ ung dung quá vậy ?

- Mày kêu tao thứ tư cho nó... đúng hơn, tao vác hàng lẳng nhặng dưới bến sông này, mệt thấy bà chớ ung dung gì vậy !

- Có khá không anh Tư ?

Tư Cầu lắc đầu :

- Thì cũng lây lất qua ngày vậy, nhưng hồng khá hơn mầy đâu !

- Hồng khá hơn cái nghề đánh giày này hả ? Vậy anh muốn nhập bọn với tui tui kiếm ăn thêm hông ?

Tư Cầu cười vỗ vai nó :

- Kiếm thêm tiền ai mà hồng muốn, nhưng tao... hồng quen mần cái nghề của tui bây.

Thằng nhỏ đánh giày sốt sắng nói :

- Hồng quen thì tui tui chỉ cho ! Làm vương làm tướng, làm thầy làm bà thì khó, chớ làm thứ đánh giày này tui chỉ sơ sơ là anh biết liền...

Tư Cầu lắc đầu :

- Tao nói mầy chưa nghe ra... Tao nói tao hồng... khoái mần cái công việc đó, chớ tao có nói là khó hay dễ gì đâu ! Hồng nói dẫu gì mầy : tao thuộc cái hạng ôm cày vác bừa quen đi rồi. Mầy biểu tao mần cái gì nặng nhọc tao hồng ngán chút xíu nào hết, chớ bắt tao cầm cái bàn chải phui phui ba đôi giày của thiên hạ, hay bắt tao mần công việc lắt nhắt gì khác... tao chạy tét đa mầy !

Thằng kia chắc lưỡi than :

- Nói cái điệu như anh còn nghèo lâu !

Tư Cầu ngả lưng dựa vào gốc me đuổi churen ra và mỉm cười đáp :

- Thì nghèo thì ráng chịu chứ sao mậy !

Thằng nhỏ đánh giày đưa tay áo quẹt miệng, xách hộp đánh giày đứng dậy :

- Thôi tôi đi ghen anh Tư. Để hôm nào rảnh tôi xuống chơi... Mà anh có ở đây thường hông ?

- Ừ khi nào rảnh mày thả xuống đây chơi, tao đóng đô hà rầm ở bến sông này mà !

Thằng kia đi được mấy bước thì Tư Cầu kêu giựt ngược nó lại :

- Ê bồ ! Mày tên gì mà từ nãy giờ mắc nói chuyện lằng xằng tao quên hỏi cho biết ?

Thằng kia đứng lại :

- Ờ... tên tui hả ? Anh kêu tui là thằng Năm Bò Bía cũng được. Hay là bữa nào anh muốn kiếm tui, anh cứ hỏi thăm mấy thằng đánh giày tên tui thì đưa nào cũng biết hết.

Tư Cầu nhíu mày :

- Năm Bò Bía ? Tên gì mà nghe trúc trắc quá vậy mậy ? Từ thuở giờ tao ở ruộng, nội mấy thứ bò chỉ có bò hóng là hơi lạ một chút, chứ tao chưa nghe nói tới thứ... bò đó lần nào hết !

Thằng Năm Bò Bía cười... bò lăn :

- Thôi cha nội ơi, hông phải bò... có sừng đâu. Bò bía

là một món đồ ăn, cái thứ... cuốn cuốn của mấy chú chệt đẩy xe “cốc keng” bán đó mà ! Để bữa nào dư tiền tui mời anh ăn thử một lần cho biết.

Tư Cầu xén lên hỏi thêm :

-Vậy hả ! Mà sao cái tên của mày lại... dính lú đến cái món cuốn cuốn đó ?

- Có gì đâu... tại có một bận tui kẹt tiền xài quá giựt bậy cái hộp lon đựng tiền của thằng cha bán bò bía nên tui nó kêu riết rồi thành danh luôn...

- Cha sao mày dám liều mạng vậy hả ?

Thằng Năm thản nhiên đáp :

- Ổi năm thì mười họa thì làm bậy có chút đỉnh đó chớ gì đâu anh Tư ! Tụi nó còn làm những chuyện động trời nữa !

Tư Cầu lắc đầu lia lịa :

- Thiệt tao phục mày sát đất ! Mà mày làm chi vậy ? Mình có nghề kiếm ăn đàng hoàng chớ bộ...

Thằng Năm hơi ngạc nhiên nhìn Tư Cầu một hồi rồi nhún vai đáp :

- Phải như anh nói vậy thì hổng có chuyện gì hết.

Tư Cầu tìm cách nói lảng :

- Thôi mày có đi đâu thì đi đi ! Ờ, tao thứ Tư tên Cầu,

tao nói rõ thêm để cho mày biết, chớ hông thôi mày thấy tao cho ăn mắm ruốc rồi mày “a thần phù” kêu tao là Tư Mắm Ruốc thì... bậy bạ lắm đó nghen !

Thằng Năm cười hề hề rồi bước đi.

Tư Cầu còn nói với theo :

- Nhớ xuống dưới này nói chuyện chơi nghen mày Năm ?

- Ủa !

Một buổi chiều nọ, trong lúc Tư Cầu hết mối vác hàng đang ngồi dựa lưng vô gốc me ở bờ sông nghĩ ngợi vẩn vơ, thì bỗng thấy thằng Năm Bò Búa hót hơ hót hải chạy từ phía đường Quai Picquet xuống mé sông, và nó nhìn dón dác bốn phía như muốn tìm ai.

Tư Cầu đứng phắt dậy kêu lớn :

- Ê Năm !

Thằng Năm xăm xăm chạy lại hào hển nói :

- Anh Tư ! May quá tui đương kiếm anh đây nè !

- Kiếm tao chi vậy ?

Rồi khi nhận thấy cái áo của thằng Năm rách toạc ba bốn chỗ, còn mặt mày thì chỗ bầm tím chỗ sưng vù, Tư Cầu hốt hoảng hỏi dồn một hơi :

- Trời ơi, sao kỳ vậy vậy ? Bộ mới quánh lộn với

đứa nào hả ? Hay là mầy vừa đi... chụp giựt cái gì nữa để cho chúng đập đó phải hông ?... Còn cái hộp đánh giày của mầy mất tiêu rồi hả ?

Tháng Năm lấy tay vuốt vuốt lên mấy chỗ bị thương trên mặt, rồi định thần lại nói :

- Nguy quá anh Tư ơi ! Tui bị cái thằng ôn hoàng dịch lệ vật đó đập tui một trận quá xá !

Rồi như nghĩ ra điều gì nó đâm ra tức ngang, cung gân cổ nói tiếp :

- Nó ỷ nó lớn hơn tui, chớ phải nó bằng trạc tui thì quánh tay đôi, tui biệt có ngán thằng nào !

- Mà thằng nào quánh mầy ? Tại sao nó quánh mầy mới được chớ ?

Cái thằng Châu Tiếp đầu gà dít vịt ở Chợ-lớn mới trở lên trên này, anh hổng biết đâu ! Nó tính làm ông hoàng ông trấn bắt tui đánh giày phải đóng thuế cho nó để nó giữ gìn cho thằng nào ở mé nào thì làm ăn ở mé đó, chớ hổng được chọn rộ gì hết.

- Bộ tui bây chịu sao ?

- Tui nó chịu rằng rắc hết, chớ hổng chịu thì... mang đầu máu như tui vậy nè ! Nó còn đập mẹ cái thùng đánh giày của tui rồi nữa !

- Còn mầy sao lại hổng chịu ?

- Tui nó, thằng nào thằng nấy cu-ky một mình thì

phải ráng mà bóp bụng chia chác cho nó để yên thân kiếm cơm ăn chứ tui biết có sợ nó ! Bị hồi nãy tui... kẹt đường rút lui dìa cho chị Ba tui hay..

Tư Cầu lấy làm lạ hỏi chận :

- Mầy về mét với chị Ba mầy thì ăn nhằm khỉ mốc gì hả ?

Thằng Năm nghinh mặt lên đáp :

- Thằng Châu Tiếp nó đụng tui như chọc đến ổ ong vò vẽ mà nó hồng hay ! Chị Ba tui chỉ làm trời cả một khu nhà lồng chợ cũ, em út rần rần, phen nầy tui cho chỉ hay thì bà hú thằng mắc toi đó !

- Vậy sao mầy hồng dìa cho hay đi còn chạy xuống đây chi vậy ?

Thằng Năm hơi sượng nói :

- Bị nó rượt ví tôi... kẹt quá tui tông chạy càng xuống đây, và khi nhớ trực lại có anh ở dưới nầy tui cũng hơi vững bụng.

- Bây giờ mầy tính sao đây ?

- Thì để chờ coi yên yên bò dìa phía chợ cũ, chứ tui mà vác mặt lên bây giờ nó thấy nó mần thịt nữa chứ hồng phải chơi đâu ! Nó cấm tiệt hồng cho tui lảng vảng đến các tiệm cơm nhà hàng nữa...

Tư Cầu nghe nói vậy nổi nóng :

- Tụi gì ngang như ông kẹ vậy ? Mày đánh giày kiếm cơm ăn cũng đổ mồ hôi xót con mắt, nhà nước hồng lấy thuế gì thôi chớ mắc mớ gì nó mà nó đòi nạp tiền cà ?

Rồi anh ta nghi ngờ hỏi lại thằng Năm :

- Mà có thiệt như vậy hông, hay mày... quơ quào bậy bạ ở đâu bị chúng đập rồi bày đặt nói cho xuôi vậy thôi ! Có lý nào ai mần nấy ăn rồi có thằng chơi cha vậy được ?

Thằng Năm tức tối đáp :

- Coi, tui bày đặt bày điều làm gì ? Anh hồng tin, anh thử hỏi mấy thằng đánh giày khác coi có như vậy không ?

Tư Cầu xuống giọng nói :

- Thì thôi, mày nói vậy tao hay vậy ! Hay là mày để tao đưa mày đi chợ cũ cho. Để rồi tao có gặp cái thằng đầu gà đít vịt đó, tao nói phải quấy với nó để yên cho tui bậy mần ăn chớ như vậy coi sao được !

Thằng Năm lùi lại một bước, nhìn Tư Cầu từ đầu xuống chân rồi chậm rãi nói :

- Cái chuyện này hồng ăn nhập gì lới anh hết mà anh xía vô làm gì... dám bị họa lây lẩn anh à ! Tui coi bộ anh cũng bự con và thân thể liền lặc lặc nhưng... đụng với nó hồng nổi đầu !

- Coi, cái gì mà “đụng” chớ ? Phải nói phải quấy cho nó biết chớ ? Tao hỏi mày rủi mai chiều gì đây có thằng nào đó cũng đòi “bao” trọn cái bến sông này như kiểu

mầy nói đó, rồi tao cũng chịu êm luôn hay sao ?

Thằng Năm đứng suy nghĩ một hồi rồi thở dài nói với Tư Cầu :

- Anh Tư nói như vậy cũng phải, nhưng để tới đâu hay tới đó thì... chắc ăn hơn ! Bề gì thì cái việc này cũng là chuyện riêng của tui chứ hổng can dự gì tới anh hết ráo. Tui chịu thua nó keo này, nhưng để vài bữa nữa nó sẽ biết tay !

Tư Cầu đứng thẳng người lên, cau mặt nhìn thẳng Năm :

- Coi, việc của mầy cũng là việc của tao. Vậy chứ tao với mầy quen biết với nhau làm khỉ gì ? Nói cho cùng mà nghe thì cái “việc” của mầy cũng là cái “việc” của những thằng muốn yên thân kiếm cơm ăn mà bị ba cái đũa trời ời đất hời đó cản mũi cản lái hoài !

Thằng Năm nghe nói bùi tai cũng gật đầu theo :

- Ừ phải đa anh Tư !

- Đó mầy coi, nếu để cho ba cái thằng cà phách chó đó lùng lên thì có nước rửa nhau đi cạp đất mà ăn chứ còn mần gì nữa được ! Tao nghĩ nội có bao nhiêu đó mà tao cũng đủ nóng mũi rồi đa Năm ?

Rồi Tư Cầu nắm lấy tay thằng Năm lôi đi :

- Đi mầy Năm ! Mầy dắt tao đến chỗ bị quánh hời này, để tao coi mặt cái thằng du côn đó rần rì như thế nào mà nó tính mần cha nội người ta vậy !

Thằng Năm giựt tay lại :

- Ý hổng được đâu anh ! Thôi tui xin anh vuốt giận. Anh có thương tui thì nên để bụng, chớ anh mà làng chàng lại đó... hổng nên đâu ! Thằng Châu Tiếp đó có võ Tiều, võ Hẹ chớ hổng phải chơi đa !

- Tao đây cũng có võ... rùng chớ bộ lơ mơ sao mậy ! Thôi đi mầy !

Thằng Năm tò mò hỏi lại :

- Võ rùng có phải là võ Thiếu... Lâm không anh ? Tui nghe nói “lâm” là rùng...

- Thì... chắc cũng đâu đó !

Thằng Năm vẫn chưa chịu đi :

- Hay là khoan đi anh Tư à ! Để tui dìu nói với chị Ba tui chỉ sắp đặt tụi nó ở trong chợ rồi mình «chơi» với nó cho chắc ăn hơn...

Tư Cầu «xì» một tiếng :

- Nói như mầy vậy thì mình cũng là một thứ... ăn hiếp chó chó có khác gì nó đâu !... Mà mầy khỏi lo gì hết : tao chỉ đến đó để nói phải quấy với nó vài lời vậy thôi mà !

Thằng Năm lắc đầu ngần ngại :

- Mình «phải quấy» mà nó hổng chịu «phải quấy» với mình rồi làm sao ?

Tư Cầu lôi mạnh nó đi :

- Mấy sợ vậy thì dắt tao tới xem cho biết mặt nó một chút thôi !

Thằng Năm do dự đáp :

- Thì anh để bữa khác hổng được sao ? Bữa nay có... hổng rồi, lỡ nó làm bậy thì mệt lắm anh Tư à !

Tư Cầu buông tay thằng Năm ra, xằng xái bước đi :

- Mấy hổng chịu dẫn tao đi thì thôi. Để tao lên trên hỏi thăm ra vậy !

Thằng Năm thấy vậy nhăn nhó chạy theo :

- Nếu vậy để tui dẫn anh đi còn có ích hơn. (rồi nó van lơn) Mà anh ráng đừng có nói năng lộn xộn gì hết nghen !

Tư Cầu nhìn nó cười nói :

- Ừ mà !

...Đi gần tới vũ trường Rex, thằng Năm đứng lại chỉ cho Tư Cầu nhìn kỹ :

- Nó còn đứng kia kìa ! Đó, cái thằng bạn đồ “các chú” đứng dựa cột đèn đang nói chuyện với một thằng đánh giày ! Anh thấy chưa anh Tư ?

- Ờ... ờ... tao thấy nó rồi. Cha, cái thằng coi bộ cũng bậm trợn quá há ?

- Nó đó anh ! (rồi nó lôi Tư Cầu quay trở lại) Thôi, như vậy cũng đủ mãn nhãn rồi, tội mình trở dìa bờ sông đi.

Tư Cầu đứng khựng lại :

- Được rồi, mầy dìa trước đi, để tao lại hỏi thăm nó một chút.

Thằng Năm rút cổ, nhăn mặt nói :

- Thôi đi cha nội ! (rồi nó dợm chạy đi) Chết cha rồi ! Nó chỉ chỏ về phía tội mình kìa ! Đố cho khỏi nó đến sanh sự...

Tư Cầu chẳng nói chẳng rằng xô thằng Năm trở lui rồi xăm xăm đi thẳng về phía vũ trường Rex.

Thằng Năm kêu trời, định chạy theo níu Tư Cầu lại, nhưng rồi không biết nghĩ sao nó đứng dang ra xa một chút, hồi hộp vừa nhìn theo từng bước đi của Tư Cầu, vừa ngóng đằng phía có thằng Châu Tiếp đứng...

Đi gần tới, Tư Cầu khoan thai bước từng bước một để rộng thì giờ sắp đặt lời lẽ đem ra “ăn nói” với Châu Tiếp.

Thấy có người đi thẳng lại phía mình, Châu Tiếp sẽ đưa tay vuốt lại mớ tóc hót theo điệu “bom bê” có ngọn vắt lên hai bên mép tai.

Rồi nó đứng chống nạnh, nửa như chờ đợi, nửa như khiêu khích.

Còn chừng ba bước nữa tới nơi, Tư Cầu đứng lại nhìn kỹ “đối thủ”.

Châu Tiếp vóc vạc cũng cỡ Tư Cầu nhưng hơi gầy ốm một chút : nó mặc một bộ đồ xá-xầu thứ hai da mướt rướt, mấy khuy áo không gài ở phía trên để hở một khoảng ngực có xăm hai hàng bùa Miên ngoằn ngoèo.

Châu Tiếp đeo lủng lẳng ở nơi cổ một sợi dây chuyền lòi tới vàng có tượng Phật nhỏ xíu bằng ngà chạm.

Khói của thuốc ngậm méo một bên mép bay xông lên làm cho nó nheo nheo cặp mắt.

Tư Cầu đứng lại, tăng hắng rồi lên tiếng chào :

- Mạnh giỏi “boòn”, (anh) !

Châu Tiếp làm thinh.

Tư Cầu lại nói tiếp :

- Tui muốn nói với anh câu chuyện này...

Châu Tiếp khoan thai đưa tay lên lấy mẩu thuốc lá trên mép xuống, búng văng ra xa rồi hỏi lại :

- Chuyện gì đó mậy ?

- Chuyện của thằng Năm đánh giày hồi nãy đó mà !

- À !... Nhưng nó có ăn thua gì đến mầy hông mà mầy xía miệng vô chớ ?

- Thằng Năm nó là... bạn của tui, nên tui muốn kiếm

anh để phân trần với anh...

Châu Tiếp mỉm cười đắc chí :

- Bộ nó chịu phép rồi hả ? Nó nhờ mày nói với tao vậy hả ?

Tư Cầu vội đáp :

- Hồng phải vậy đâu ! Thằng Năm hồng có nhờ nhờ tui gì hết. Tui thấy tình cảnh nó tui tội nghiệp nên lợi đây nói với anh... đừng làm như vậy coi kỳ quá. Mình là người lớn mà !

Châu Tiếp đang chống nạnh nghe Tư Cầu nói vậy buông tay xuống, rồi vừa tần mẩn xắn tay áo lên vừa chậm rãi hỏi lại Tư Cầu :

- Vậy té ra mày đến đây để nạp mạng luôn phải hông?

Tư Cầu nhú mày :

- Coi, tui nói chuyện với anh tử tế quá mà !

- Tử tế thì kệ tía nội mày, chớ công chuyện của tao làm ăn thì mày đừng có thọc mỗ vô đó ghen !

Thằng nhỏ đánh giày ban nãy đứng nói chuyện với Châu Tiếp còn đứng xớ rớ ở đó, thấy hai người có vẻ căng với nhau bèn xách hộp bước dang ra xa.

Tư Cầu cũng nóng mũi dơ tay chỉ vô mặt Châu Tiếp và bắt đầu “mày tao” :

- Ê, từ nãy giờ tao nói chuyện với mày đàn ông hoàng quá mà !... Mày cũng còn tay chùn đầy đủ hết chớ bộ cùi què gì đâu, mà bắt mấy thằng nhỏ nai lưng ra mần nuôi cho mày ăn mập thây như con trâu chương đó hả ?

Châu Tiếp ngạc nhiên tròn mắt nhìn Tư Cầu một hồi rồi phá ra cười, và nói như phân bua với thằng nhỏ đánh giày còn đứng gần đó :

- Ê ta, bộ thằng này khùng ba tròn rồi sao mà ? (rồi nó quay qua Tư Cầu) Mày hổng biết ông nội mày đây là ai hả ?

- Mày là thằng đánh nào mà bắt tao phải biết chớ ! Tao nói thiệt với mày : mày phải bỏ cái mủng cũ đi, bằng không thì...

Tư Cầu chưa nói hết câu thì nhanh như chớp. Châu Tiếp tổng nó một thoi xéo qua cầm nghe cái bốp, Tư Cầu té bật ngửa ra sau, đầu óc quay mòng mòng...

Anh ta vừa lồm cồm chống tay ngồi dậy thì bị Châu Tiếp thuận chân bồi luôn một đá nữa...

Bị đòn đau. Tư Cầu tức như điên lên. Anh ta lăn mình lùi lại phía sau, rồi vùng dậy phóng người thẳng lại phía Châu Tiếp và cứ bám sái lấy địch thủ.

Anh ta nghiêng răng dùng hết sức thoi càng đâm bừa tới tấp vào người Châu Tiếp, bất kể trật trật và bất kể những cú đầu gối và cùi chỏ như trời giáng của thằng này !

Không dè bị Tư Cầu liều mạng sấn riết tới như thế,

Châu Tiếp đâm ra lúng túng và lui dần vào mé tường.

Rồi không biết Tư Cầu thoi trúng chỗ nghiệt nào, mà chỉ nghe nó “hự” lên một tiếng, ôm lấy bụng và từ từ quỵ chân xuống nghiêng người về phía đằng trước.

Như hăng máu, Tư Cầu tổng một đạp vào lưng Châu Tiếp làm cho tên này té nhủi xuống mặt lề đường và nằm gục luôn ở đó...

...Tư Cầu đưa tay vuốt mồ hôi trán, phúi phúi đất cát dính trên quần áo, đoạn đứng nhìn Châu Tiếp “bèo nhèo” một đồng dưới đất.

...Rồi một tiếng chửi thề đầu tiên tuôn ra xuôi rớt từ cửa miệng của Tư Cầu :

- Đ.m. cho mày giỏi làm tàng nữa đi ! Thôi ngồi dậy đi chớ, bộ tính nằm vạ luôn sao bồ ?

Vừa nói tới đó thì thằng Năm cũng vừa chạy tới níu vạt áo sau của anh ta giật giật.

Tư Cầu quay lại thấy, mỉm cười và vừa chỉ xuống phía Châu Tiếp nằm vừa nói :

- Đó, mày thấy hông ? Có cái gì đâu mà ngán nó !

Thằng Năm không trả lời mà cúi mình xuống Châu Tiếp xem xét, rồi nó bỗng kêu hoảng lên :

- Chết cha rồi anh Tư ơi ! Tui coi bộ nó... hết thở rồi anh à !

Nghe nói vậy, Tư Cầu giựt mình nhưng làm tỉnh hỏi lại :

- Cái gì mà chết ? Mầy coi ba chớp ba nháng rồi nói bậy hoài !

Thằng Năm chắc lưỡi :

- Anh hồng tin tui thì nguy đa ! Chắc anh đá nó đập lá mía hay bể bông đài gì rồi...

- Coi, rõ ràng là tao đập lên lưng nó mà mậy !

Thằng Năm chụp lấy câu nói đó :

- Như vậy đúng rồi, chắc anh đá bể phổi nó chớ gì !

- Bậy nà !

Tuy nói vậy chớ Tư Cầu bắt đầu lo quỳnh không biết phải làm sao bây giờ, anh ta không dám cúi xuống để xem thằng Châu Tiếp đã chết thật hay chưa, mà cũng không chịu bỏ tránh đi chỗ khác...

Thằng Năm ngó dáo dác xung quanh rồi nhón chân kề tai Tư Cầu thì thầm :

- Coi bộ hồng êm anh Tư à ! Thằng Châu Tiếp nó “ngủm cù đèo” rồi, thiên hạ bu lại coi rần rần mà tụi mình còn đứng xớ rớ ở đây thì kẹt lắm đa anh !

Nghe thằng Năm nói vậy, Tư Cầu liếc nhìn ra bốn bên thì thấy lớp thì bọn đánh giày, lớp thì khách đi đường hiếu kỳ đứng bao quanh chỉ chỗ, xầm xì bàn lán...

Anh hỏi nhỏ lại thằng Năm :

- Bây giờ tính sao đây mậy ?

- Thì đông mẹ đi chứ còn tính gì nữa !

Rồi hai đứa nó lách đám đông đi ra.

Bỗng nhiều tiếng “tu hít” vang lên cùng với tiếng giày đinh chạy lộp cộp trên lề đường.

Tư Cầu đứng lại nghe ngóng :

- Cái gì mà om sòm vậy Năm ?

Thằng Năm lôi anh ta đi :

- Thôi chạy cho mau đi cha nội ơi ! Lính “phú-lích” tới rần rần đó ? Tụi nó mà chớp được mình thì ở tù rục xương...

Vừa nói thằng Năm vừa co giò phóng nước đại về phía bờ sông.

Tư Cầu thấy vậy cũng lao mình theo...

Đến nơi, hai đứa nó ngồi núp sau một đồng nôi chất dọc theo mé để... thở dốc !

Một lát sau, Tư Cầu ló đầu lên ngóng về phía Quai Picquet rồi nói với thằng Năm !

- Tao coi bộ êm rồi Năm à !

Thằng Năm cũng nghếch cổ lên :

360 | Lê Xuyên

- Hồng biết êm thiết hay êm chơi đó ! Rủi mã-tà, phú-lích nó canh chừng đâu đó, mình lớ ngớ dẫn lên nạp mạng cho nó thì... đời tàn đa anh Tư !

- Bộ mầy ngán ở tù sao chứ ? Mà tao lỡ tay làm cho nó chết chứ phải mầy sao ?

Thằng Năm nắm lấy tay Tư Cầu :

- Thì cũng tại tui mới có chuyện rắc rối này ! Còn cái việc tù rạc ăn cắp ăn trộm năm ba tháng là cùng thì tui biết có ngán... Ở tù như vậy kể số gì ! Còn cái chuyện thằng Châu Tiếp... «xẩy» đây khác anh à...

- Gì khác mậy ?

- Ở tù rục xương chứ cái gì nữa !

Tư Cầu cúi đầu ngẫm nghĩ một hồi rồi nói :

- Cha, cái số của lao năm nay sao xui cùng mình ! Hết chuyện nọ lại xọ vào chuyện kia...

Thằng Năm cự nự :

- Thì hồi nãy tui nói anh hồng chịu nghe ?

- Coi, nếu tao hồng quánh nó thì phe của chị Ba mầy cũng «mần» nó chứ bộ tha luôn sao ?

Thằng Năm chắc lưỡi :

- Thì phải vậy rồi. Nhưng quánh dần mặt nó thôi chứ ai biểu anh nện cho nó... bể phổi đâu !

Tư Cầu ngồi làm thính.

Thằng Năm thấy vậy ái ngại nói :

- Thiệt ra việc này cũng tại tui hết !

Tư Cầu buồn bã lắc đầu :

- Hồng phải đâu mầy ! Cái việc nó như vậy thì phải... như vậy. Mầy hay thằng khác... tao cũng hồng thể làm ngơ được. Thôi mầy liệu đi dìa đi, để đó cho tao, chớ ngồi đây chết cả chùm sao ?

Thằng Năm còn đứng lựng khựng đó chưa chịu đi.

Thấy vậy Tư Cầu hỏi nó :

- Thôi đi đi mầy ! Mầy đứng ở đây có ích lợi gì đâu !

- Ủa... nhưng anh liệu giữ thân, để tui đi dìa nghe ngóng coi ra sao rồi tui trở lại cho anh hay...

- Ủa !

Thằng Năm lủi thủi bỏ đi về phía đường Ang-Dong để quanh về phía chợ cũ.

o O o

Tối đêm đó, Tư Cầu ngủ luôn dưới bến sông chớ không dám về nhà.

Anh ta nằm chò co giữa hàng hũ đường cháy chất thành từng chồng dọc theo một khoảng gần mé sông.

Mắt anh ta mở trao tráo trong đêm và lúc nào cũng tưởng chừng như có lính tráng sắp tới bắt mang đi.

Đôi ba lần tiếng cười nói của mấy anh lái buôn đi chơi về khuya làm cho anh ta hoảng kinh nín thở nằm sát xuống đất.

Bầy muỗi đói xông vào cắn đốt mà anh la chỉ lấy tay quơ quơ chứ không dám đập mạnh...

Mãi đến gần sáng anh ta thỏm mồn ngủ thiếp đi lúc nào không hay...

Bỗng một con chuột cống bò lên gậm vào ngón chân út của Tư Cầu làm anh ta giật mình la ú ớ, ngồi vụt dậy lảo liên nhìn ra bốn phía...

Đến khi nhận thấy con chuột lủi thủi bò về phía miệng cống, Tư Cầu mới yên tâm và đưa tay xoa bóp ngón chân đau...

...Lối chín giờ sáng hôm sau, trong lúc Tư Cầu đang ngồi khuất trong mũi của một chiếc ghe hàng quen để ngóng chừng lên bờ, thì anh thấy thằng Năm lưng thưng đi xuống mé sông.

Tư Cầu lộ cổ ra ngoài đưa tay ngoắc ngoắc cho thằng Năm thấy, rồi thụt vô trong mũi ngồi chờ.

Anh ta ngạc nhiên khi thấy thằng Năm không có vẻ gì lo sợ hết mà lại quơ chân múa tay, cười hớ hớ, nghênh ngang đi xuống...

Tư Cầu nhón chân lộ đầu ra, hất hàm hỏi thằng Năm:

- Sao vậy ? Bộ mầy hồng ngán sao mà đi xà nghinh xà ngang đó ?

Thằng Năm nhảy tót xuống ghe cười đáp :

- Cái gì mà ngán ? Dân này bảnh mà ?

Tư Cầu nắm lấy tay nó lôi vô trong mui :

- Thôi đi tí non ! Chuyện này đâu phải chuyện chơi mà mầy nói cà rớn hoài hả ?

Thằng Năm nhìn lại nó, rồi làm bộ cự nự :

- Tôi có nói chuyện chơi hồi nào đâu ?

Nhưng khi thấy vẻ mặt của Tư Cầu vừa cáu kỉnh, vừa lo sợ, nó vói tay vỗ nhẹ lên vai Tư Cầu, rồi cười nói :

- Tui phá anh chơi đó ! Êm hết rồi anh Tư à.

Tư Cầu vội hỏi lại :

- Êm rồi hả ? Mà êm ra làm sao mầy nói lợi cho tao nghe coi Năm ?... Bộ người ta đem chôn nó rồi hả ?

Thằng Năm cười rộ lên rồi nói :

- Ổi cái thằng Châu Tiếp đó, thiên lôi đả nó bảy búa cũng hồng chết nữa, mấy cái đá của anh mà ăn thua gì...

Tư Cầu chụp lấy vai thằng Năm, vừa lắc lắc mấy cái vừa hỏi dồn :

- Sao, bộ nó chưa chết hả ? Nó còn sống thiệt hả mầy?

Thằng Năm mỉm cười gật đầu.

Tư Cầu xô mạnh nó ra rồi thở khi một cái dài như trút hết mọi nỗi lo âu.

Rồi anh ta cự lại thằng Năm :

- Đó mày thấy hông ? Tao nói nó hổng chết mà một hai gì mày cũng nói nó «ngủ» hết... Tao đập nó một cái lên đàng sau lưng nhẹ xều mà !

Thằng Năm nghinh mặt cãi lại :

- Thôi đi, anh đập nó một cái long phổi chứ nhẹ cái con khỉ họ ! Nó không chết luôn nhưng lúc đó nó chết giắc. Anh nghĩ lại coi, lúc đó gấp bên đít, mình có thời giờ đâu mà đứng đó chờ xem kỹ coi nó chết thiệt hay chết giả... Mình thủ trước cho chắc ăn thì hơn.

Tư Cầu nghe thằng Năm nói vậy cũng xuôi tai nên gật đầu nói :

- Mày nghĩ vậy cũng phải... (rồi anh ta lo ngại hỏi thêm) nhưng bây giờ nó ở đâu ? Nó chết thì cũng nguy, mà nó còn sống thì cũng rầy rà cho tui mình đa !

- Cái gì mà rầy rà hả anh ?

- Thì thế nào nó cũng kiếm chuyện trả thù, rồi mình hổng lẽ nhịn nó ! Như vậy mà sanh chuyện rắc rối hoài...

- Ồi tưởng chuyện gì chớ chuyện đó anh vững bụng đi ! Thằng Châu Tiếp nó cuốn gói đông tuốt xuống Chợ lớn rồi !

- Vậy hả ? Nếu vậy thì êm...

Thằng Năm vênh váo nói :

- Thì êm... Nhưng thử thời nó còn ở lợi trên này, bộ ngán nó sao ? Tụi này đủ sức chơi hết mình với nó mà !

Tư Cầu xua tay :

- Thôi mầy ơi ! Nó làm quá quắt lắm thì mình buộc lòng phải... lên tiếng một chút vậy thôi. Mình cốt được yên thân kiếm ba hột cơm cho qua ngày ba buổi, chớ tranh bá đồ vương gì đó mậy !

- Phải ai cũng nói như anh vậy thì làm sao sanh chuyện được (rồi nó nắm tay lôi Tư Cầu đi lên bờ) Thôi đi lên chợ chơi một chút anh Tư, bữa nay tụi tui bao anh ăn cơm đó đã !

- Thôi đừng bày đặt ra nữa mầy ! Để tao còn phải dìu nhà cô Năm cho cổ hay, chớ hồi tối tao hông có ngủ ở nhà chắc cổ mong lắm !

Thằng Năm không nghe cứ lôi bừa Tư Cầu đi :

- Thì anh cứ lên chợ với tui một chút, rồi lát nữa trở dìa nhà cũng được mà. Đằng nào cũng trễ thì cho nó trễ luôn, với lại cũng gần đến giờ cơm nước rồi, bộ anh hông đi ăn cơm hay sao ?

Tư Cầu thở dài :

- Thiệt tao cũng ráng theo mầy một lần nữa !

Thằng Năm nhăn nhẽ ra cười :

- Anh cứ nói vậy hoài !... Mà chuyện này vui vẻ lắm chứ hổng có cái gì mà rắc rối nữa đâu mà anh ngại. Hổng nói dẫu gì anh : chị Ba tui chỉ muốn gặp mặt anh để cảm ơn anh đó.

Nghe nói vậy, Tư Cầu thêm ngần ngại :

- Thôi để bữa khác Năm à !

Thằng Năm không nghe lời tuột nó đi :

- Bữa khác sau được anh Tư ! Cốt mời anh đi hôm nay cho nó sốt dẻo vậy mà !

Tư Cầu đành chịu thua. Anh ta vừa lắc đầu vừa nói với thằng Năm :

- Thiệt tao gặp may là có chuyện rắc rối hoài ! Thôi đi may !

Thằng Năm cũng cười đáp lại, rồi xăng xái xông đi lên trước...

o O o

Thằng Năm dắt Tư Cầu đi sâu vào trong một con đường hẻm chật hẹp, dơ bẩn.

Gần đến một cái chái ngăn che bằng ván thùng, giấy dầu và tôn bể, thằng Năm đưa tay chỉ cho Tư Cầu thấy :

- Nhà của tui đó anh Tư !

Tư Cầu neho mắt như để nhìn kỹ thêm rồi hỏi :

- Ý trời, cái chái nhỏ bằng bụm tay mà mầy kêu là «nhà» của mầy đó hả ?

- Chớ sao anh ! Giữa châu thành mà kiếm được một cái như vậy ở cũng bảnh lắm rồi !

Tư Cầu trề môi :

- Bảnh mớic xì họ ?... Thiệt hông bằng phân nửa cái chòi chần vịt của tao ở dưới đồng...

Nói đến đó Tư Cầu nín bật.

Những kỷ niệm cũ bỗng nhiên dựng dậy làm Tư Cầu mất hứng trong câu chuyện đang nói dở với thằng Năm, và xụ mặt xuống.

Thằng Năm thấy vậy thiệt thà hỏi :

- Sao khi không đang vui mà mặt mày anh bí xì vậy ? Bộ nhớ nhà hả anh Tư ?

Tư Cầu ủ rũ gật đầu :

- Ừ.

- Ồi, thì anh coi như là hông có nhà ở đâu hết như tui tui đây thì... hơn hết ! Mà ở đâu riết rồi cũng quen đó, hơi sức đâu nhớ hoài cho mệt đó anh Tư !

Tư Cầu gượng cười nhìn nó đáp :

- Thì để tao cũng ráng quên lần lần... Nhưng cái chuyện này tao thua mày xa đã !

...Thằng Năm nắm tay Tư Cầu dẫn vô «nhà» của nó :

- Tới rồi anh Tư ! Anh chịu khó cúi đầu xuống đi vô cửa hông thôi vập trán đã anh !

Tư Cầu ké né làm theo lời thằng Năm dặn, khẽ lách nhẹ mình vô cửa. Anh có cảm tưởng nếu mình đi đứng, xoay trở mạnh dạn trong cái chái nhà này thì tất cả sẽ đổ ập xuống hoặc xiêu vẹo đi !

Thằng Năm lại lên tiếng giới thiệu :

- Đây chị Ba tui đây anh Tư... Chỉ muốn gặp anh để cảm ơn anh về cái chuyện hôm qua đó mà !

Tư Cầu chớp mắt mấy cái liền để nhìn kỹ vì vừa ở ngoài sáng chói mắt nay chui đầu vô trong nhà tối om om... Anh ta thấy trước mặt một người con gái mặc áo xẫm, để tóc xõa lên hai bên vai và đang thản nhiên ngồi trên sạp ván cầm một khúc trái ô môi cạp ăn ngon lành.

Thằng Năm quay lại phía chị Ba nó :

- Anh Tư lợi đó chị Ba à !

Chị thằng Năm vẫn ngồi vừa cạp ô môi ăn như không, vừa đưa mắt ranh mãnh nhìn Tư Cầu như để... ước lượng con người đang đứng trước mặt mình.

Còn Tư Cầu, một khi quen với bóng tối trong nhà,

cũng đứng yên nhìn người con gái mà trong một vài câu chuyện thằng Năm đã cho nó biết đó là tay... không vừa.

Tư Cầu để ý ngay đến đôi mắt sắc như dao sáng ngời ngời đang nhìn mình, như cặp con mắt của một con thú dữ đang rình mồi, kể đến đôi hàm răng đang nhe ra cặp cặp lấy mấy mắt ô môi.

Tư Cầu tưởng tượng như là đôi hàm răng ấy nhọn lều, bén lẹm và trắng bóng một cách lạ thường...

Phải rồi, đứng trước chị thằng Năm, Tư Cầu có cái cảm giác như là đứng trước một con cạp cái tơ...

Thằng Năm thấy hai người, không ai mở miệng ra nói năng lời nào hết nên chạy lại gần Tư Cầu níu tay nó lôi đến gần sạp ván và nhắc lại :

- Chị Ba tui đó anh Tư !

Tư Cầu đâm ra luống cuống và như để làm tỉnh, anh ta nói nho nhỏ một câu bông lơn với thằng Năm :

- Cha, chị Ba mấy lớn xộn há !

Rồi anh ta tăng hăng lên tiếng chào chị thằng Năm :

- Cô Ba... mạnh giỏi...

Con Ba điềm nhiên cạp thêm một miếng ô môi nữa, dẩu môi mút mút ngon lành, rồi cầm liệng mạnh khúc ô môi còn lại vào góc nhà nghe cái «xạc» làm Tư Cầu dợm muốn né qua một bên.

Xong xuôi nó phủ tay đưa lên chùi miệng rồi ngoắc Tư Cầu lại :

- Lợi đây anh... (nó day qua hỏi thằng Năm)... anh Tư phải không mày ?

Thằng Năm gật đầu.

- Ngồi đây chơi anh Tư !

Tư Cầu rề lại đứng gần bên sạp ván rồi ấp úng đáp :

- Dạ... cô Ba để đó tui...

Con Ba cười ngất bỏ chân xuống đất đứng dậy :

- Mèn đét ời ! Dạ với thưa gì hổng biết !... Mà anh kêu tui bằng cô nghe chỏi tai quá ! Lần đầu tiên tui mới nghe có người kêu tui bằng «cô» nên... tức cười thấy bà!

Thằng Năm cũng chen vô :

- Phải đa anh Tư ! Tụi này nghe chửi và nghe thiên hạ kêu bằng thằng kia con nọ quen rồi, bây giờ anh... sửa đổi cách kêu như vậy nghe sao nó... lạch cạch kỳ lắm !

Tư Cầu chưa gì bị hai chị em thằng Năm dồn cho một hồi như vậy, đứng xụi lơ rồi cất giọng thở than :

- Cha, ở trên này cái gì cũng... lộn đầu lộn đít ráo, thiệt tui hết biết đường đâu mà rờ !...

Chị thằng Năm nghe Tư Cầu nói như vậy cười ngất, còn thằng Năm thì chắc lưỡi :

- Anh phải tập cho nó... quen chó ! Anh cứ kêu là con Ba, hay Ba Xá-Lị cũng được (rồi nó day qua hỏi chị nó) Phải hông chị Ba ?

Con Ba mỉm cười gật đầu.

Còn Tư Cầu nghe nói đến mấy tiếng “Ba Xá-Lị” thì nghĩ thầm rằng... danh hiệu ấy cũng do một cái “tích” gì đây, nhưng thấy không tiện hỏi và chỉ tìm cách trả lời cho xuôi :

- Được rồi, để thùng thỉnh tao sẽ kêu như vậy... chó mới nóng hổi đây đây bắt tao theo liền thì ngại miệng quá mà !

Con Ba bước lại đứng gần một bên Tư Cầu, vừa vói tay bới lại tóc vừa nheo nheo mắt nhìn anh ta từ đầu đến chân rồi ngừ ngừ trong miệng và kêu thẳng Năm nói :

- Năm à ! Mày coi anh Tư ảnh liền lạc khỏe mạnh như vậy chó tụi bây cứ lo ăn hút hoài nên đũa nào đũa nấy ồm tong ồm teo như cò ma, rồi đến khi lâm chuyện có môn đưa lưng cho chúng đập hay là chạy tét hết như mày mới rồi đó !

Tư Cầu vội đỡ lời cho thẳng Năm :

- Dạ... tui là dân mần ruộng nên nó phải như vậy đó, cô Ba à ! Tui mà ở đây thét rồi da thịt gì cũng bệu ra hết!... Còn thẳng Năm nó phải chạy... là vì thẳng kia cao lớn dính dăng sắp đôi nó. Đến như tui đây mà thiếu chút nữa cũng bị nó... nuốt trọng rồi chó phải chơi sao !

Thằng Năm cũng hăng hái nói thêm :

- Phải chị có ở đó chị mới ngán ! Nếu hổng có anh Tư đây, tui chắc ba bốn đứa trong đám tui mình có hạ được thằng Châu Tiếp thì cũng trầy vi tróc vảy chớ hổng phải chơi ! Còn anh Tư đây, ảnh liều mạng xông vô như con trâu cui...

Con Ba cười chặn lời thằng Năm :

- Sao mầy nói anh Tư vậy mậy !

Tư Cầu cũng cười theo :

- Được mà cô Ba ! Tui là dân mần ruộng, thằng Năm ví như vậy cũng hợp ý tui lắm...

Còn thằng Năm như nhớ trực ra điều gì, kêu rầm lên :

- Thôi, tui đói bụng thấy bà đây nè ! Đi ăn cơm đi chớ !

Tư Cầu ngó quanh quẩn rồi lên tiếng hỏi thằng Năm :

- Ủa, bộ trong nhà chỉ có hai người thôi sao Năm ?

- Ừ, có hai chị em tui thôi. Anh Hai tui thì nghe nói đi mần trên sở cao su của Tây, còn anh Tư tui thì ảnh đi... nghỉ mát rồi !

- Đi nghỉ... mát ?

Con Ba cười nói vô :

- Đi... ăn cơm gạo lúc đó anh Tư ! (rồi thấy Tư Cầu vẫn còn ngờ ngác, nó nói thêm)... Đi nằm khám đó mà.

- Vậy hả ? Mà tại sao kỳ vậy ?

Thằng Năm vội trả lời :

- Thì.. cái nghề tui tui nó vậy đó, anh Tư à !

Tư Cầu nhăn mặt :

- Cha, như vậy... hổng nên đa Năm !

Con Ba mỉm cười, lắc đầu nhìn Tư Cầu :

- Thì mình dư biết là hổng nên, nhưng rồi cũng bắt buộc phải nên ! Cái gì riết rồi thành quen hết anh Tư à !

- Cha, quen cái điệu đó... ớn quá ?

Rồi Tư Cầu hỏi thêm :

- Còn hai bác ở đâu cô Ba ?

Con Ba thản nhiên trả lời :

- Ôi, ông già tui ổng chết đâu hồi đời cổ lữ nào rồi; còn má tui thì nghe nói đi lấy chồng khác... Tui cũng hổng biết bây giờ bà xiêu lạc ở đâu nữa !

Tư Cầu ngạc nhiên :

- Ủa, sao lại “nghe nói” ?

Con Ba nhún vai :

- Thì hổng “nghe nói” sao được, hồi ông già tui chết tui này còn nhỏ xiu, rồi mạnh ai nấy bò... sống cù lằn cù lốc cho tới bây giờ...

Tư Cầu chép miệng than :

- Cha, như vậy khổ quá há !

Con Ba nhìn nó cười :

- Coi, cái anh này mới thiệt kỳ ! Tự nãy giờ, chuyện của tui tui mà nghe anh than luôn miệng... Có gì khổ đâu? Tui tui cũng sống sờn sờ vậy !

Tư Cầu ái ngại nhìn lại con Ba :

- Nói như vậy thì hết chuyện rồi ! Bộ mấy người tính sống... bặt mạng cô hồn như vậy tới già sao ?

Con Ba dơ tay đập nhẹ vào vai Tư Cầu, rồi vừa liếc xéo nó vừa hỏi trêu :

- Mấy người nào hả ? Anh cứ hỏi bá vợ hoài tui hổng thèm nói nữa đâu !

Tư Cầu ấp úng :

- Tui... thiệt tình, tui nghĩ sao nói vậy...

Con Ba vôi nói :

- Tui nói cà rớn chơi, đừng có để bụng ghen anh Tư !

Rồi nó rầu rầu nói thêm :

- Thì anh nghĩ coi : tui tui hổng thể chọn cách sống nào khác được nữa anh Tư à ! Với lại thét rồi nó quen đi... Tui cũng chẳng biết sống như vậy là sướng hơn hay cực hơn, là phải hơn hay là quấy hơn nữa !

Tư Cầu và thằng Năm đứng lặng thinh nhìn nhau...

Con Ba bỗng tươi nét mặt lại, nhanh nhẹn bước ra cửa và ngoắc Tư Cầu :

- Thôi đi kiếm cơm ăn chứ ! (rồi nó làm bộ xụ mặt nói giọng như trách móc)... Cũng tại anh khơi ba cái chuyện mắc dịch đó ra... mất vui đi !... Còn thằng Năm, bộ mày hổng đói hả ? Sao hồi này mày hổng nong hổng nả lên vậy ?

Thằng Năm ừ một tiếng bước theo ra cửa.

Tư Cầu đứng xớ rớ rồi lên tiếng hỏi :

- Ủa, bộ ở nhà hổng có nấu cơm hay sao ?

Thằng Năm vọt miệng hỏi lại :

- Ai nấu bây giờ ?

- Thì... chị Ba mày chi ?

Thằng Năm ngó chị nó rồi cười đáp :

- Ý trời, chỉ nhúm lửa cũng còn chưa cháy nữa, chứ nấu cơm khỉ gì được !

Con Ba chạy vọt lại cú trên đầu thằng Năm một cái nên thân :

- Cái thằng dịch bắt này, mầy đổ tệ cho tao quá vậy mậy !

Rồi nó quay qua phía Tư Cầu cười xén lên :

- Thôi đi anh Tư ! Hơi sức đâu mà ở đó nghe cái thằng mắc toi đó nói bá láp ! Tụi tui ở đây quen... ăn cơm quán, cơm tiệm cho nó tiện... Dân ăn quán ngủ... thót thịt mà !

Tư Cầu cũng nói xuôi theo;

- Thì tui đây cũng vậy...

Rồi anh ta theo hai chị em thằng Năm bước ra khỏi cửa...

Thằng Năm còn dừng lại lấy chân khều tấm căng-tăng kẹp nẹp tre dùng làm cửa, rồi tổng mạnh cho nó đóng ập vào nghe một cái xình...

Thấy vậy, Tư Cầu thắc mắc hỏi :

- Bộ mầy hông có khóa cửa lợi sao ?

Thằng Năm dơ tay núm lôi anh ta đi và đáp :

- Ồi, trong nhà có khỉ khô gì mà sợ bị ăn cắp ! Mà tụi tui là dân... tổ sư về cái vụ đó thì còn ai mà vô đó nữa !

Tư Cầu lắc đầu rồi rảo bước theo chị em thằng Năm...

...Đi qua đám đông ở chợ, con Ba lách người này, tránh người kia, lẩn người nọ... vóc mình bó sát trong bộ đồ xăm uốn éo dẻo dẻo và gọn bân làm Tư Cầu đi

theo sau phải để ý trầm trồ thăm : “Con gái ở chợ dầu sao cũng không ô dề kịch cộm như con gái ở đồng !”.

Nghĩ vậy, tự nhiên nó mỉm cười và nhìn kỹ từ mái tóc xức dầu mượt rượt bới lơi trên lưng của con Ba, đến cánh tay trần, tuy không được mấy no tròn nhưng trắng hồng và loang loáng lông măng mịn nhuyễn, đến cườm tay bên trái có đeo một chiếc vòng bạc to tướng làm bằng nhiều hình vũ nữ Aspara chạm dính liền lại...

Rồi bỗng nhiên, như nhớ trực lại điều gì, Tư Cầu lắc đầu mấy cái liền, thở dài, đoạn rảo bước vượt qua con Ba để tiến lên đi cặp kè với thằng Năm ở phía trước...

o O o

Cả tháng nay, Tư Cầu thôi không đi bắt mối vác hàng cho mấy chiếc ghe buôn dưới bến sông nữa.

Cô Năm bán quán cơm ở ngoài chợ vì có người làm công xin thôi nên kêu Tư Cầu vô giúp việc.

Làm chỗ đó, tuy tiền nong có khá hơn và có đều đều hơn, nhưng Tư Cầu vẫn không thấy thích, vì anh ta vẫn ngại sự ràng buộc.

Đi vác hàng dưới bến sông, tuy bữa đói, bữa no, nhưng được cái muốn đi dọc đi ngang gì cũng được, vui thì làm, buồn thì thôi... chẳng ai kèm cặp hay rầy la quở trách, tiếng nặng tiếng nhẹ gì đến mình hết.

Nhưng chỗ cô Năm là chỗ ơn nghĩa : hời anh ta mới

chân ướt chân ráo lên đây thì cũng nhờ nơi đó, và sau này anh ta vẫn ngủ đậu ở hàng ba nhà cô Năm. Hơn nữa, thiệt ra thì ý cô Năm cũng thương tình muốn giúp đỡ cho anh ta công ăn việc làm vững chắc một chút.

Tuy vậy, đối với Tư Cầu công việc làm mới này cũng chỉ có tính cách tạm bợ.

Anh ta biết rằng từ đây mình có thể bươn chải được với cuộc sống ở thị thành, nhưng đồng thời cũng hiểu rõ rằng : mình chỉ có thể tìm được sự thanh thoi giữa chốn ruộng đồng quen thuộc mà thôi...

...Thường thường mỗi đêm, vào khoảng mười hai giờ rưỡi khuya, Tư Cầu và mấy người làm công trong quán của cô Năm mới bắt đầu dọn dẹp để về nghỉ.

Một đêm nọ, trong lúc Tư Cầu đang lui cui lo xếp cất mấy chồng đĩa bàn thì nghe tiếng hút gió... “ám hiệu” quen thuộc của thằng Năm.

Anh ta vội quay đầu ra nhìn thì thấy, ngoài thangka Năm ra còn có con Ba và một gã thanh niên nữa cũng trạc tuổi như nó.

Thằng Năm đã te te chạy lại :

- Rồi chưa anh Tư ?

Tư Cầu chỉ mấy chồng đĩa chén :

- Còn có chút đỉnh này nữa là phần của tao kể như xong đêm nay.

- Nếu vậy thì anh làm xăng xăng lên đi. Có chị Ba tui và thằng Sáu Cầu chờ ngoài kia kia !

Tư Cầu ngược mắt nhìn ra rồi hỏi lại :

- Thằng Sáu Cầu nào đó đây ?

- Ổi, cũng bồ nhà hết mà ! Nó cũng ở trong bọn tui tui...

Tư Cầu mỉm cười :

- Hèn chi tao thấy cái bộ vó của nó tao nhận ra liền..

Thằng Năm làm bộ nói lầy :

- Thôi đi anh ! Anh cứ nói cái điệu móc lò đó hoài... (rồi nó hỏi Tư Cầu) làm mau đi cha nội, chị Ba chỉ kéo tui tui tấp vô đây để rủ anh đi chơi đó !

Tư Cầu đang bưng chõng đĩa vọi đặt xuống :

- Rủ đi chơi ? Đây biết bây giờ mấy giờ hông mà còn kéo nhau thả rề ngoài đường nữa ! Thôi mày ơi, mày làm ơn ra nói với chị Ba đây để khi khác... Mình mệt thấy bà trông mau mau dìu nghỉ cho khỏe cái xương sống mà nó còn rủ rê đi chơi chớ !

Thằng Năm đứng chống nạnh và làm mặt nghiêm :

- Ê, chị Ba tui chỉ.. mời anh chớ hổng phải tui đa nghen ! Mà tui nói cho anh biết : nội cái chợ cũ này, hể chị Ba tui chỉ ra lệnh thì từ già đến trẻ cũng phải nghe rằng rặc hết nghen ! Đến lính mã-tà, phú-lích còn chạy tét chỉ nữa chớ đừng nói ai...

Từ Cầu cười rộ lên :

- Mày khỏi quảng cáo tao cũng nghe đồn rồi ! Cái điệu này thì chị Ba của mày còn bánh hơn... bà Chúa Xứ ở dưới tao nữa.

Thằng Năm nguýt nó :

- Thôi đi anh ! Đừng có nói tầm xàm hổng nên đa !

Rồi nó xuống giọng năn nỉ :

- Nói chơi vậy chứ anh ráng làm mau mau đi chớ chị Ba tui chỉ đợi ngoài kia kìa. Vói lại còn có thằng Sáu Cầu nữa.

- Hứ, mày nói chị mày chờ thì tao nghe còn lọt tai... Mười Cầu nữa tao cũng hổng ngán chớ đừng kể là thứ Năm, Sáu Cầu gì đó !

Thằng Năm chắc lưỡi :

- Cha nội này sao bữa nay sanh chứng quá cỡ vậy cà!... Mà thôi, anh muốn nói gì cho sướng miệng thì nói, chớ cũng phải đi với tui mới được !

- Mà đi đâu ? Gần một giờ khuya mà còn đi chơi nổi gì ?

- Chị Ba tui tính lợi rủ anh đi kiếm chè cháo gì ăn chơi đó mà ! Tui tui mới đi coi hát bóng ra rồi đi thẳng lại đây.

- Vậy hả !... Thôi tao cũng ráng đi, chớ hổng lẽ chị

Ba mầy và mầy mất công lại đây mà tao để... xách xe đi không thì coi cũng kỳ.

Thằng Năm thở hắt ra :

- Dữ hông !

Tư Cầu vội dọn dẹp rút, rửa tay lau mặt qua loa rồi lên tìm cô Năm cho hay để theo ra đi với thằng Năm.

...Vừa thấy Tư Cầu ló ra tới, con Ba đã lên tiếng trước:

- Cha làm gì lâu dữ vậy anh Tư !

Rồi nó nhỏng nhảnh nói tiếp :

- Anh bắt người ta đợi mỗi chân thấy mờ !

Tư Cầu ấp úng đáp :

- Dạ...

- Dạ, dạ... hoài ! Thiệt thấy ghét anh quá !

- Bị mắc lo dọn dẹp nhiều quá cô Ba à...

Con Ba lắc đầu tỏ vẻ thương hại :

- Tội nghiệp dữ hông !

Rồi nhận thấy Tư Cầu đưa mắt nhìn về phía Sáu Cầu, con Ba vội giới thiệu :

- Ý quên chớ ! Đây là thằng Sáu anh em trong bọn

tụi tụi... (rồi day qua Sáu Cầu) Anh Tư đó Sáu, anh Tư đã hạ thằng Châu Tiếp mà tao nói với mày bữa hôm đó ?

Để trả lời cho sự giới thiệu đó, Sáu Cầu thọc hai bàn tay vô túi áo bi-ra-ma sọc, lườm lườm nhìn Tư Cầu và ngừ ngừ trong miệng, còn Tư Cầu cũng đứng xống lưng «ngình» lại nó một hồi rồi khẽ gục gặc đầu, nửa như để chào, nửa để đánh giá... thăm người đối diện. Đoạn, anh ta mỉm cười nói :

- À ra đây là... anh Sáu... Mạnh giỏi anh !

-Ờ... cũng như thường...

Con Ba thấy cái không khí... kém thân mật giữa hai người nên vói tay kéo Tư Cầu đi :

- Thôi mình đi kiếm cái gì ăn chứ !

Thằng Năm vọt miệng nói :

- Đi kiếm cháo ăn đi chị Ba.

Tư Cầu thiết tha bàn vô :

- Thôi đi mày, tao mần ở quán cơm, nên nghe nói tới cơm cháo là tao đủ ngán rồi. Theo tao thì mình nên đi kiếm ba cái chè hay đồ ngọt gì đó ăn cho nó nhẹ bụng dễ ngủ...

Con Ba vội nói xen vào :

- Ừ phải, mình đi ăn cho nó... khỏe nghen mày Năm?

Nhưng Sáu Cầu lại xía vô :

- Tui ăn cháo hè ! (rồi nó lên giọng cần nhần) Đói bụng thấy mồ mà đi ăn chè thì ăn thua gì !

Con Ba vừa đi vừa nhìn lại nó và nói sảng :

- Thì mày muốn ăn cháo thì ăn chứ ai cản. Tao nói với... thằng Năm chứ bộ nói với mày hả ?

Sáu Cầu ấp úng đáp :

- Thì mình đi chung với nhau nên tui cũng bàn vô như vậy...

- Bàn đánh gì vậy mà bàn ! (nói đến đây con Ba đứng lại nhìn thẳng vào mặt Sáu Cầu rồi chậm rãi nói tiếp)... Anh em với nhau, tao nói với mày hoài : với tao thì cái gì cũng phân minh đâu đó hết. Tao cho mày cái gì thì mày cứ biết hưởng cái đó đi, chứ đừng lằng nhằng đòi hỏi lời thôi rắc rối gì khác nữa. Tụi mình đâu phải là thứ hạng đàn bà con gái, đàn ông con trai bắt buộc phải sống cho có đầu có đuôi, có luật có lệ như thiên hạ vậy được... Tao nói sơ sơ vậy chắc mày dư hiểu rồi. Tụi mình ở chung với nhau lâu quá mà !

Sáu Cầu xụ mặt :

- Nhưng cái chuyện này đâu phải chuyện... làm ăn đó Ba ? (nó định nói thêm nữa nhưng lại thấy có Tư Cầu nên lại thôi)

Con Ba cười vang lên :

- Thiệt tao không dè mày già đời rồi mà còn nói cái giọng... công tử bột đó. Với tao cái gì cũng là chuyện... mần ăn hết ráo !

Rồi nó nghiêm mặt nói tiếp :

- Đây, tao nói cái này mày thử nghĩ coi : khi mày lắc hầu bao của một anh lái buôn, hay khi mày xí gạt một người con gái lỡ bước bơ vơ ở miệt tỉnh mới lên để đoạt tiền bạc, nữ trang của người ta... như vậy có phải là chuyện mần ăn hay không ?

Sáu Cửu gật đầu.

Con Ba lại tiếp :

- Đó, mày coi là chuyện mần ăn ! Nhưng nếu mày nghĩ rằng : mày đoạt tiền của người ta như vậy, ông lái buôn có thể đâm đầu xuống sông tự vận rồi để khổ cho cả gia đình vợ con ở nhà, cô gái vườn mới lên có thể sa chùn vô xóm điếm rồi ở rết trong đó cho tới chui vô nhà thương thí nằm... Nếu mày nghĩ như vậy thì có phải là chuyện mần ăn không mậy ?

Sáu Cửu nhăn nhó đáp :

- Ồi ai hơi sức đâu mà nghĩ... bậy bạ như vậy để rồi chết đói hết cả đám hả ?

- Đó cái chuyện của tao với mày thì cũng tương tự như vậy !

- Chuyện của tui với Ba... khác.

Con Ba cười thương hại :

- Đó, cái gì mày cũng “cái nọ xọ vô cái kia” hết nên mới sanh ra rắc rối !

Thằng Năm với Tư Cầu đã đi vượt lên trước vài bước cũng đứng lại chờ.

Thằng Năm bèn nói :

- Thôi để tui với anh Sáu đi ăn cháo, còn chị với anh Tư đi ăn chè là êm hết.

Tư Cầu cũng chen vô nói :

- Thôi, tui ăn cháo luôn cũng được, như vậy cho chắc bụng...

Nghe Tư Cầu muốn “hùa” theo cho êm chuyện như vậy, con Ba càng thêm bực mình với Sáu Cầu.

Nó vùng vằng bước đi và kêu Tư Cầu :

- Thôi mình đi anh Tư ! (rồi nó hướng về phía Sáu Cầu để nói lấy thêm)... Tự nãy giờ tui nói là nói vậy, chớ chè với cháo gì cũng ở gần một bên đó, ai muốn ăn thứ gì thì cứ việc xề qua ăn thứ nấy khỏi phải lòi thôi gì hết !... Thiệt mấy cha nội này rắc rối quá !

Sáu Cầu lủi thủi bước theo sau...

o O o

Sau khi ăn uống xong xuôi, cả bọn bốn đứa : con Ba, Tư Cầu, thằng Năm và Sáu Cầu thả về trên đường Boon để đi xuống phía bờ sông.

Tư Cầu thấy mỗi mệ và buồn ngủ nên lên tiếng nói với con Ba :

- Thôi khuya rồi, cô Ba và... anh em để tui đi dìa nghỉ vì sáng mới tui còn đi mần công chuyện...

- Mới có gần hai giờ mà khuya khỉ gì anh Tư !

- Ý trời, gần hai giờ sáng mà cô Ba còn cho là sớm nữa sao ?

Con Ba cười đáp :

- Ở phải... bị tui tui quen sống như vạc ăn đêm nên hết biết giờ giấc gì ráo ! Mà thôi, mai anh Tư còn mắc đi làm, vậy để tui với anh Tư cùng đi lợi đặng đặng rồi tui dìa sau cũng được.

Tư Cầu lắc đầu lia lịa :

- Thôi cô Ba... Như vậy mắc công lắm ! Đây với đó có mấy bước, cô Ba để tui đi dìa một mình cũng được mà !

Con Ba không trả lời Tư Cầu mà quay sang phía thằng Năm và Sáu Cầu nói :

- Sáu à, mầy với thằng Năm cùng đi dìa bước đi để tao đi với anh Tư... có chuyện một chút.

Sáu Cầu năn nỉ :

- Thì Ba để tui với thằng Năm đi theo để một lát dìa chung một lượt hồng được sao ?

Con Ba sáng giọng :

- Coi, sao tao nói cái gì mầy cũng “cài” hết vậy Sáu ? Tao đi với anh Tư có... công chuyện chớ bộ chơi sao hả ?

Sáu Cầu nhăn nhó và ráng nói thêm :

- Thì sẵn dịp tui với thằng Năm đi theo luôn cho nó... vui chứn vậy mà.

Con Ba chận ngang :

- Tao đã nói tao đi để bàn tính công chuyện mần ăn với anh Tư, tui bây theo rần rần như vậy lính tráng thấy nó để ý rình mò thì có phải “hôi ố” hết hông?... Sáu à, mày lớn rồi chứ phải còn con nít đâu mà đòi theo tao nhèo nhèo hoài vậy hả ?

Sáu Cầu xuống nước ấp úng nói :

- Bề gì tui với Ba cũng đã...

Con Ba cướp lời nó và gằn gằn từng tiếng một :

- Thôi tộp tộp lợi ghen Sáu ! Hổng phải có lúc tao... rộng rãi với mày rồi mày được mọi đòi hỏi nhiều quá ghen mậy !

Thằng Năm thấy vậy vội lôi Sáu Cầu đi :

- Thôi mình đi dìa trước ngủ sớm cho khỏe anh Sáu à ! Mà anh còn dìa nhà ở xóm dưới nữa mà !

Sáu Cầu biết không thể làm gì khác hơn được nên đành đi theo thằng Năm và nói xụi lơ :

- Đi thì đi...

Nãy giờ thấy con Ba và Sáu Cầu lời qua tiếng lại, Tư Cầu bèn rút ra đứng xó rợ cách đó vài bước và giả bộ

như ngừng đầu đếm sao trên trời...

Thằng Nam và Sáu Cầu đi rồi, con Ba hớn hở chạy lại nắm cánh tay Tư Cầu kéo đi :

- Thôi mình đi anh Tư !

Tư Cầu rì nhẹ lại và nói :

- Cô Ba làm như vậy... mịch lòng anh Sáu... coi kỳ quá!

Con Ba háy nó :

- Hứ, kỳ khỉ gì hồng biết ! Lâu lâu tui mới gặp anh một lần mà !...

Tư Cầu vừa đi vừa căn nhắc :

- Thì đã đành như vậy rồi... Nhưng thế nào rồi anh Sáu ảnh cũng sanh thù sanh oán với tui cho mà coi ! Tui thiệt ngán cái chuyện đó thấy trời...

Con Ba cự lại nó :

- Cái gì mà anh nói là sanh thù sanh oán hả ?

Tư Cầu ngập ngừng đáp :

- Thì tôi với cô Ba... đi như vậy...

Con Ba vánh mặt lên :

- Ở lằng nhách !... Đi như vậy rồi có làm sao hông ? Có gì hông ?

Tư Cầu lúng túng đáp :

- Thì tui nói... giả tử, nói... phòng xa vậy mà ?

Con Ba bỗng luồn tay cặp ghệt lấy cánh tay của Tư Cầu, rồi đổng đa đổng đánh nói :

- Nói chơi vậy chứ, dầu cho... có gì đi nữa thì cũng kệ mồ nó !

Tư Cầu vội rút tay lại :

- Đâu có được cô Ba !... Bề gì cũng chỗ anh em với nhau...

Con Ba làm bộ giận lẫy xô nó dang ra :

- Mại hơi hoài ! Hồng phải ai cũng được tui cặp kè đi như vậy nghen !

Tư Cầu nhăn nhó đáp :

- Thì tui biết rồi ! Và cũng vì chỗ đó mà tui rầu thúì ruột đây nè !

Con Ba lại nín lấy tay nó :

- Xới ời, anh sao dỡ khệt ! Bộ anh ngán thẳng Sáu Cầu hả ?

Tư Cầu cười mũi :

- Cô Ba đừng nói giỡn chứ ! Đến thẳng Châu Tiếp kia tui còn hồng đếm xỉa tới nữa là thẳng Sáu Cầu ! Nhưng thiệt tình thì tui hồng muốn đụng chạm tới nó... Cô Ba

nghĩ coi : trong đời này, bộ hổng còn chuyện nào cho xứng đáng hơn một chút để... đập lộn với nhau sao chứ !

Con Ba lớn tiếng cự nự :

- Cha, anh nói cái điệu đó, bộ anh chê tui đây là đồ bỏ chắc ?

Tư Cầu vội nói chữa :

- Hổng phải vậy đâu ! (rồi nó cười mím chi ngón con Ba từ đầu đến chân) Cô Ba cao ráo... ngon lành như thế này, còn đòi tiên sa phụng lộn gì nữa, nhưng tui... ngán lắm cô Ba à !

- Coi, anh ngán cái gì hả ?

Tư Cầu thở dài làm thinh.

Con Ba lại hỏi thêm :

- Thì có cái gì anh nói đại đi ! Bề gì tui với anh cũng là chỗ quen biết nơi xứ lạ...

- Hổng nói giấu gì cô Ba, tui mà trôi giạt lên đây cũng tại một con đàn bà. Tui bị một lần đó cũng đủ tổn tới già rồi !

Con Ba nghe nói cười rộ lên.

Tư Cầu ngơ ngác nhìn nó hỏi :

- Coi, sao cô Ba cười dữ vậy ?

Con Ba cố nín cười lại :

- Thấy cái điệu bộ anh như vậy, rồi nghe anh nói bị... thất tình, ai mà hổng tức cười ! (rồi nó tò mò hỏi thêm) Sao anh, chắc chỉ ngộ lắm phải hông anh ?

Tư Cầu gượng cười đáp :

- Ừ... kể ra thì cũng coi được được.

- Chắc hơn tui phải không anh, nên mới dễ câu anh như vậy ?

Tư Cầu cười xòa :

- Hơn gì nổi ! Nhưng thiệt ra thì khó... so sánh quá ! Nó mặn mòi, còn cô Ba thì sắc sảo.

- Hứ, anh nói dóc tổ ! Mà đầu đuôi câu chuyện ra sao anh kể lại cho tui nghe coi.

Tư Cầu lắc đầu :

- Ồi, cái chuyện nó cũng rắc rối lắm cô Ba ơi ! Mà nó qua rồi kể lại làm gì cho thêm phiền.

Nhưng con Ba nằng nặc đòi nó thuật lại, nên cuối cùng Tư Cầu cũng phải chịu theo.

Anh ta nhìn ra khoảng tối mịt mù ngoài sông như để hồi tưởng lại cuộc tình duyên cũ, rồi chậm rãi kể sơ lại từ khi nó với Phấn mới thương nhau cho đến lúc bị bỏ rơi và đi luôn lên Nam Vang...

--- Đó cô Ba, cô Ba tính coi như vậy mà biểu tui hổng cách tới già sao được !

Con Ba gật gù rồi chắc lưỡi nói :

- Phải mà, tại anh gặp con ngựa sút chuồng đó...

- Ý, đừng nói bậy nà !

- Cha, bây giờ còn binh nó nữa hả ?

- Binh khỉ gì hổng biết ? Nhưng cô Ba nói như vậy làm chi !

Con Ba gân cổ nói :

- Thì tui tức cho anh nên tôi mới nói ! (rồi nó nắm lấy tay Tư Cầu và dịu giọng xuống) Nhưng anh đừng tưởng con đàn bà nào cũng vậy ghen ! Tui khác đa !

Tư Cầu mỉm cười đáp :

- Cái đó còn để... hỏi lợi coi !

Con Ba lắc tay nó hai ba cái :

- Tui nói khác thiệt chứ không phải tính chuyện mà con mắt anh đâu ! Đời tui như vậy, tui hổng cần rù quên ai hết, tui vừa ý ai và ai khoái tui thì... ráp nhau lại chứ hổng nói on đờ gì hết, rồi khi nào muốn dang ra thì... mạnh ai nấy đi chứ hổng ai cột buộc với ai gì ráo !

Tư Cầu lắc đầu :

- Nói như cô Ba vậy nghe coi dễ quá ! Bộ cô hổng tính tới chuyện chồng con ăn đời ở kiếp với nhau sao ?

Con Ba xì một tiếng :

- Cảnh sống như tui mà chồng con lùm đùm lẽ đẽ... coi sao được !

- Thiệt tui cũng... chạy tết cô Ba !

- Coi, vậy mới hổng có chuyện rắc rối, mới hổng khóc lên khóc xuống... như anh vậy !

- Cô Ba cứ kêu ngạo tui hoài... Chuyện của tui cô làm sao hiểu được !

Con Ba cười đáp :

- Hiểu làm đánh gì cho mệt ! (rồi nó đưa tay ôm lấy ngang hông của Tư cầu) Mà thôi, bây giờ có tui đây để tui mắc đèn đở cho anh một thời gian có được hông hả ?

Tư Cầu sẽ gỡ tay con Ba ra :

- Ý cha, tui bị một lần cũng xắc bất xang bang rồi, bây giờ cô “mắc đèn” nữa thì chắc sụm luôn quá !

Con Ba cứ ôm ghệt lấy nó và vừa kè nó đi vừa thì thầm bên tai :

- Anh sao thấy ghét quá ! Người ta mắc đèn cho, chớ bộ ai đòi hỏi cái gì hay... rủ rê anh trốn đi đâu nữa mà anh sợ !

Nghe nói vậy, Tư Cầu vừa mắc cỡ, vừa thối tay chọc lét con Ba, làm nó vừa kêu ái ái, vừa cười sặc sặc, rồi vùng ra chạy lên trước.

Nó đứng bới lại đầu tóc và nói với Tư Cầu :

- Thôi, tui hổng giỡn nữa nghen !

Tư Cầu rảo bước đến gần :

- Ai biểu cô Ba nói tầm bậy chi ?

Con Ba vánh mặt lên :

- Cha, nói tầm bậy mà trong bụng khoái chí tử !

Tư Cầu nắm lấy tay nó lôi đi :

- Thôi hổng nói đến chuyện đó nữa !

- À, anh hổng nói thì thầy kệ anh chớ tui nói hoài hoài...

- Tính làm trận làm thượng chắc ?

- Thì cũng đâu đó !

Tư Cầu chắc lưỡi thở hắt ra.

Nghe vậy, con Ba quay đầu lại hỏi :

- Bộ tui quấy rầy anh hả ?... Hay là tui hổng được vừa mắt anh hả anh Tư ?

Tư Cầu vội đáp :

- Hổng phải vậy đâu !

- Chớ anh làm gì mà coi bộ bệu rệu quá vậy ?

Tư Cầu mỉm cười nhìn con Ba :

- Thiệt tui cũng chạy cô ? Cái gì cô cũng hay hỏi tới quá !...

- Thì tui có thương, có quý anh tui mới hỏi, chớ phải thằng nào khác, tui hỏi làm đách gì cho mệt !

Tư Cầu cảm động ngập ngừng nói :

- Tui biết như vậy rồi... và cũng tại chỗ đó mà tui hồng... yên trong bụng.

Con Ba trố mắt hỏi lại :

- Coi, tại chỗ đó... làm sao ? Anh nói rõ cho tui nghe đi !

- Thì... cô Ba quen biết thiếu gì người khác bảnh tởn gấp bội tui, sao cô Ba lại...

- Lại chấm anh, phải hông ?

...Rồi nó cười rộ lên và đưa tay véo má Tư Cầu :

- Hứ, có vậy mà cũng hỏi tới hỏi lui ! Thì tại anh có chỗ... khác người ta nên tui mới thương anh đó ! Chớ nếu anh cũng... xen kẻ như tui nó, thì thử thời anh rờ tới cái móng chun tui cũng hồng cho !

- Cha, sao kỳ quá há !

- Con này vậy đó ?

Nhưng Tư Cầu còn thắc mắc hỏi lại :

- Cô Ba nói tui “khác” là “khác” ở chỗ nào ?

Con Ba đâm ra lúng túng :

- Thì anh khác là ở chỗ anh hồng giống tui nó. Anh thiệt bánh, mà bề ngoài anh... như thường. Anh hồng có lắc các nè, anh hồng làm tàng nè, anh thiệt thà nè, anh tốt bụng nè, anh... nghĩa là anh... ngon lành mà hồng giống chút xíu nào cái tui... đá cá lăn dưa của tui. Tui khoái anh là ở chỗ đó !

Tư Cầu cũng bắt tức cười và nói chọc con Ba :

- Chắc cô Ba muốn... đổi món ăn để trở bữa chớ gì !

Con Ba véo anh ta một cái đầu đinh :

- Bà vật anh. Anh dám nói vậy hả ?

Rồi nó phụng phịu làm bộ bỏ đi. Tư Cầu vội te te chạy theo nín lại :

- Người ta nói có... chút xíu đó mà giận hả ?

Con Ba lên giọng hăm he :

- Được rồi, để tui cho anh... biết tay tui !

Tư Cầu vuốt vuốt lấy cánh tay trần mát lạnh của nó :

- Thôi mà, vuốt giận đi... em cưng...

Con Ba bỗng nhảy xổ lại ôm chầm lấy anh ta và thủ thỉ bên tai :

- Tui mình dìu thẳng nhà... em đi anh Tư !

Tư Cầu sẽ gỡ tay con Ba ra :

- Thôi khuya trễ quá rồi... Mời tui còn đi mần công chuyện nữa.

Giọng nói âm ỉ của con Ba vẫn phều phào bên tai Tư Cầu :

- Thầy kệ nó anh ! Em hông biết đâu... Đi anh...

Tiếng “em” ngọt xót của con Ba làm Tư Cầu thấy mát ruột. Anh ta như ngây ngất vì bóng đêm, vì mùi dầu bông lải từ mái tóc của con Ba xông lên, và vì cái thân mình gọn nhỏ nóng hôi hổi kia...

Bỗng một hồi còi tàu vọng lại từ nơi xa xa... Tiếng xúp-lê tàu rền rĩ, u hoài và dư âm của nó như mắc dính vào màn sương khuya mỗi lúc mỗi thêm dày đặc...

Tư Cầu ngẩn ngơ nhìn về phía khoảng tối mịt mù ngoài sông...

Con Ba thấy lạ khẽ đưa tay đập nhẹ nhẹ vào vai anh ta :

- Gì vậy anh Tư ?

Tư Cầu giật mình luống cuống đáp :

- Ờ... có cái gì đâu...

- Anh làm cái gì mà giống như ai hốt hồn anh vậy hả?

Tư Cầu thở dài rồi gượng cười nói :

- Hồng biết tại sao, mỗi khi nghe tiếng tàu xúp-lê... anh bắt nhớ ông bà ông vải gì đâu á !

Con Ba ôm ngang lưng anh ta lôi đi :

- Chắc anh nhớ nhà chứ gì ! Thôi lợi đằng em nói chuyện chơi cho đỡ buồn đi anh !

Tư Cầu quay trở người lại, xuống giọng năn nỉ :

- Để anh dìu em à !

Mãi đến bây giờ con Ba mới để ý đến hai tiếng xưng hô «anh, em» của Tư Cầu, và nó cảm thấy hơi lạ được một phần nào.

Nhưng nó cũng phụng phịu nói thêm :

- Thì anh lợi đằng em ngủ cũng vậy... cũng nhà cửa, cũng giường chõng chứ bộ khác gì sao !

Tư Cầu mỉm cười lắc đầu :

- Khác chứ sao hồng khác ? Nhưng bị bữa nay anh... nhức đầu và sao thấy đau bụng lắm lắm nữa... Như vậy có lợi đằng em ngủ cũng hồng... sướng ích gì !

Con Ba tát một cái vào miệng anh ta :

- Dịch bắt anh ! Người ta rủ anh dìu nhà cho có bạn chứ bộ... (rồi nó lo lắng hỏi thêm) Mà anh đau thiệt phải hông ?

Tư Cầu tay bóp trán, tay xoa bụng :

- Đau thấy bà đây nè !

Con Ba vội móc túi lấy ra một hộp cù là nhỏ trao cho anh ta :

- Anh chịu khó lấy dầu sức đỡ đi. Coi chừng trúng gió đó ghen ! Anh đừng quá ỷ y không nên đa !... Thôi để em đưa anh dìu để anh nằm nghỉ cho khỏe.

Tư Cầu xúc qua loa vài quẹt dầu rồi cùng con Ba rảo bước về phía nhà cô Năm...

Tới nơi, Tư Cầu trao trả hộp dầu lại cho con Ba :

- Thôi em Ba dìu đi kéo trễ lắm rồi !

- Sao, anh thấy có dễ chịu hơn chút nào hông ?

- Ờ... coi bộ cũng bớt bộn.

- Anh cất hộp dầu để phòng hờ, ở nhà tui có hộp khác thiếu gì...

- Cảm ơn em Ba, em dìu đi !

Con Ba còn đứng lạng khựng ở đó chớ chưa chịu cất bước.

Thấy vậy, Tư Cầu làm mặt nghiêm hỏi nó :

- Ủa, cái gì nữa đó ?

Con Ba ngược mắt ngó anh ta, rồi ngập ngừng đáp :

- Có gì đâu... Hay là anh cho em... ngủ đỡ lại đây với anh ghen...

Nghe Tư Cầu chắc lưỡi liên hồi, con Ba đâm ra bực mình ngang và cự lại anh ta :

- Hừ, cho người ta ngủ đỡ một chút mà cũng làm bộ!

Tư Cầu vội nắm lấy tay nó năn nỉ :

- Ý trời, em nói nhỏ nhỏ nó chứ ! Đâu phải anh cản đàng gì em, nhưng nhà cô Năm là chỗ người ta mần ăn... hai đứa mình... ngủ trong nhà trong cửa người ta như vậy hổng nên em à !

- Gì mà hổng nên ?

- Em hổng biết, chứ ông già bà cả cho rằng : trai gái bày bạ như vậy... xui xẻo lắm ! Mần ăn lụn bại, cắt đầu hết nổi đa em !

- Mốc xì họ !

Nói xong, con Ba thở dài sườn sượt.

Tư Cầu cũng thở ra rồi nắm chặt lấy hai bàn tay của nó, lắc đầu nói :

- Thiệt tình thì đàn bà con gái, dầu cho chín xe mười vàng, bà hoàng, bà chúa, hay là... xếp bót như em Ba đây nữa, thì cũng giống nhau một thứ hết !... Thôi em Ba dìu đi, hai đứa mình còn gặp gỡ nhau nhiều mà...

- Anh nói thì phải nhớ nghen !... Anh kiếm chuyện xí gạt con này hổng được đa !

- Biết rồi mà !

Con Ba rút tay ra rồi đưa vôi lên ôm chặt lấy đôi vai hơi hỏ ra ngoài vì chiếc áo xấm cụt ngắn.

Nó vừa co ro người lại, vừa xuýt xoa nói :

- Lạnh thấy mồ mà bắt người ta đi dìa một mình !
- Thì để anh đưa em đi cho.

Con Ba vôi đáp :

- Nói chơi vậy chớ anh vô nằm nghỉ đi ! Coi chừng đau đó ghen !... Thôi em dìa ghen anh Tư !

Đoạn nó quay mình, vừa ôm chặt lấy đôi vai vừa chạy lúp xúp về nhà.

Tư Cầu vôi nói vôi theo :

- Hồng thẳng đi chớ làm gì chạy vậy ? Coi chừng ma chặn đường đó ghen !

Con Ba quay đầu lại cười phá lên :

- Mã-tà, phú-lích cũng biết có sợ nữa là thứ ma cỏ !
(rồi nó lớn tiếng dặn lại Tư Cầu) Nhớ qua thăm em gấp đó ghen !

Tư Cầu vừa nhón chân nhìn theo vừa gật đầu :

- Ủa mà !

Chờ cho con Ba đi khuất dạng ở góc đường, Tư Cầu mới lững thững đi vô phía hàng ba nhà cô Năm...

Tự nhiên nó mỉm cười một mình, rồi thuận chân đá mạnh vào một nhánh cây bông búp de ra ngoài lối đi...

o O o

Tư Cầu xô nhẹ tấm căng-tăng chắn trước cửa «nhà» của con Ba...

Tiếng kêu kệt kệt làm con Ba vội quay đầu ra hỏi lớn :

- Ai đó hả ?

- Anh đây... Tư Cầu đây mà !

Con Ba la rộ lên :

- Dữ hông ! Tự hôm nay đâu mất biệt, bây giờ mới vác cái mặt lại vậy !

Tư Cầu tươi cười bước vô :

- Ờ... mắc công chuyện nhiều quá, hổng có ở không em Ba à !

Con Ba cũng hớn hở chạy ra, vồn vập hỏi thêm :

- Ủa, sao hôm nay anh nghỉ sớm vậy ?... Bây giờ chừng gần chín giờ tối chớ gì !

- Ừ bữa nay rằm nên khách tới ăn uống trong quán cũng không có là bao, nên anh xin phép cô Năm nghỉ sớm để lợi thăm em một chút....

Con Ba nắm tay nó lôi tuột lại bộ ván :

- Ý, đêm nay bắt cóc anh ở lợi đây chứ «một chút»
khí khô gì ! Anh nói sao dễ nghe quá !

Rồi không đợi Tư Cầu kịp trả lời, nó nói dồn thêm :

- Bây giờ còn sớm... trước hết hai đứa mình đi coi
hát bóng nè, rồi đi ra kiếm chè cháo gì ăn nè, rồi đi
thăng dây ngủ nè !

Và nó nhảy xổ lại một tay câu quặp lấy cổ Tư Cầu,
một tay bụm lấy miệng không cho Tư Cầu nói năng gì
hết :

- Mà tui cấm hổng cho anh cãi ! Anh có chịu hông thì
nói tiếng một ?

Tư Cầu vừa ú ớ trong miệng vừa gật gật đầu và vùng
vẫy... chiếu lệ trong hai cánh tay của con Ba.

Con Ba buông anh ta ra.

Tư Cầu vội chạy sục lùi và nói lớn :

- Mà bây giờ tui hổng chịu đó có sao hông ?

Con Ba đứng chống nạnh nhìn nó rồi bĩu môi :

- Hổng chịu cái mớ xì hợ ! Nội cái việc anh đến đây
sớm bưng, tóc tai lảng cọt, quần áo mướt rướt như thế
kia... cũng đủ biết anh ở hay hổng ở rồi !... Nói như vậy
có trúng tim đen anh hông hả anh Tư ?

Tư Cầu cười xên lên :

- Giỏi đa !

- Giỏi thì lợi đây cung !

Tư Cầu tìm cách nói lảng :

-... Mà anh hồng đi coi hát bóng đầu !... Chóng mặt thấy mờ, rồi nghe tây đầm nó nói xí xô xí xạo đã, rồi ôm hun chụt chụt dì... hợm quá !

- Xòì ơi, nói như anh vậy thì chết một cửa tứ !... Tại anh ngồi hạng cá kèo nên mới chóng mặt chớ ngồi mấy hạng trên đầu có sao ! Anh phải tập xem riết cho nó quen đi chớ !... Để em dắt anh đi coi tuồng này : tuồng “lính kín, ăn cướp” hay gắt củ kiệu à anh !

Tư Cầu nói xui lơ :

- Thì ráng coi thử một chuyến vậy ! Cha, phải chi có hát cải lương thì đỡ khổ biết mấy !

- Ừ... nhưng ở trên này có hát quảng, hát dù kê, chớ cải lương thì năm tluở mười thì mới có gánh ở Sài Gòn lên một chuyến anh à !

Nói xong nó ôm chầm lấy Tư Cầu và ngược mặt lên không nhéo nói :

- Hun em một cái rồi đi anh Tư !

Tư Cầu nhăn mặt hôn phớt lên má nó.

Con Ba cự nự :

- Hun gì như... phải bụi, hồng ăn nhằm gì hết ! Có hun lợi hông thôi chết với tui bây giờ !

Tư Cầu kê mũi đặt lại lên má của con Ba, rồi... thậm trọng hít một hơi nhẹ nhẹ...

Con Ba cười rộ lên, xô nó ra :

- Thiệt anh hồng biết khỉ gì ráo !... Vậy mà hồng chịu đi coi hát bóng cho thường ! Thôi, để em sửa soạn mặt mũi, tóc tai qua loa một chút rồi đi coi cho kịp suất chín giờ ghen anh.

Nói xong, con Ba vội bụng đèn lại đặt trên một cái thùng cây kê gần sạp ván, rồi lấy kiềng lược ra chải đầu.

Không biết làm gì, Tư Cầu rề lại đứng gần một bên ngắm nhìn...

... Con Ba vuốt vuốt cặp lông mày nhỏ tủa nhỏ rút, lấy cây son thoa nhẹ một lớp trên môi, rồi mím mím để cho đều màu. Thấy vậy, Tư Cầu nhớ lại hồi còn ở dưới vườn, anh ta từng đứng rình xem mấy đứa con gái lấy áo nhang thoa môi son, đánh má hồng đỏ chót...

Con Ba chợt bắt gặp cặp mắt của Tư Cầu phản ánh trong mặt kiềng và tự nhiên nó đâm ra mắc cỡ, quay phắt đầu lại hỏi :

- Anh nhìn gì dữ vậy ?

Tư Cầu cười chúm chím :

- Thì coi em sửa soạn vậy mà !... Lịch sự lắm đa !

... Vậy mà lời khen ngô nghê của Tư Cầu cũng làm cho con Ba thấy thích. Nó nguẩy đầu đi, “hứ” một cái rồi trở lại xăm xoi trước mặt kiềng một hồi nữa.

Xong nó đứng dậy kéo vạt áo cho ngay phẳng...

Lần đầu tiên, Tư Cầu tự nhiên để ý nhìn đến khuôn ngực nhỏ gọn nhưng tròn vun như vừa đủ rướn căng lên dưới lớp vải bông xanh đậm của chiếc áo xẩm bó sát eo... Nhưng rồi anh ta quay đầu đi và lên tiếng hỏi con Ba :

- Thôi đi chứ em !

Con Ba thối tắt đèn rồi hí hửng nắm lấy tay anh ta dắt ra cửa. Vừa bước đi, Tư Cầu bỗng nhớ trực đến thằng Năm nên lên tiếng hỏi con Ba :

- Ủa, còn thằng Năm đâu này giờ hồng thấy nó ?

- Ồi anh hơi sức nào mà lo cho nó : nó lang bang suốt ngày suốt đêm hồng có giờ giấc gì ráo. Tụi tui thường là như vậy đó anh à !

Tư Cầu chép miệng than :

- Khổ quá há !

Con Ba làm mặt giận giậm chân mạnh xuống đất :

- Nữa ! Khổ hay không gì thầy kệ mồ tui tui, ai biểu anh rên la hoài vậy ! Từ rày sắp lên, anh mà còn kêu như vậy nữa thì... nghỉ chơi anh đã !

Tư Cầu vội đáp :

- Ủ mà ! Anh nhớ rồi !

Con Ba đưa tay vuốt má nó :

- Vậy phải được hông !... Tụi mình đang vui đang sướng mà cưng...

o O o

Sau khi tan hát bóng ra, con Ba và Tư Cầu còn ghé qua quán bán đồ ngọt rồi mới lững thững đi về nhà.

Đến hẻm vô nhà con Ba, bỗng nhiên Tư Cầu đứng lại :

- Thôi tui đưa tới đây, tui dìa ngen em Ba !

Con Ba đứng phắt lại, trừng mắt nhìn anh ta rồi lôi tuột anh đi vô hẻm :

- Anh đừng có giỡn chớ ? Đừng có để em phải nói hoài hồng được đả !

Tư Cầu thở dài một cách... cam phận.

Vào đến nhà, con Ba bảo Tư Cầu :

- Anh đứng yên đó ngen, để em đốt đèn lên cái đã !

Ánh đèn dầu vàng vàng như làm tăng thêm vẻ ấm cúng của căn nhà vốn đã nhỏ bé.

Tự nhiên, Tư Cầu đâm ra lúng túng. Anh ta hết rờ cái này mò cái kia, rồi bẻ mấy lóng tay nghe răng rắc. Sau cùng anh ta tìm ra một câu để hỏi con Ba :

- Bộ thằng Năm chưa dìa sao em Ba ?

Con Ba vừa lấy cây quạt lá kè phủi phủi sạp ván vừa đáp :

- Ồi, anh hơi sức đâu mà hỏi nó ! Thường thường tối nó tấp vô thớt thịt hay hàng ba nào đó ngủ, chớ có mấy khi nó dìa đây... Thôi, anh cởi áo ra đi rồi lên đó nằm nghỉ.

Tư Cầu buông một tiếng “ờ” rồi cứ đứng xớ rớ ở đó.

Thấy vậy, con Ba chạy lại dựa vào ngực anh ta vừa đưa tay cởi hàng nút áo :

- Thôi để em cởi cho... anh sao khó biểu quá !

Tư Cầu thụt lùi lại mấy bước nhưng con Ba vẫn đeo dính theo và tấm vách nhà làm cho anh ta hết đường thối lui nữa.

Con Ba mỉm cười ranh mãnh rồi hỏi :

- Chịu trận rồi phải hông ?

Tư Cầu nhún vai thở dài...

Con Ba đưa tay nắn nắn hai bả vai của anh ta rồi xòe tay xoa nhẹ lên hai bắp thịt ngực và chắc lưỡi khen :

- Cha, da thịt anh chắc nịch há !

Tư Cầu hơi dạ nói liền :

- Ý, phải em thấy anh hồi còn ở dưới ruộng... anh mập mạnh như con trâu cui ! Bây giờ xẹp bớt rồi đó !

Rồi anh ta nhìn con Ba cắc có nói thêm :

- Cũng tại mấy bà mà tui thành thân tàn ma dại như vậy đó !

Con Ba nguýt dài :

- Hừ, tại ai thì anh biết, chớ hổng phải tại con này đâu ghen !

Tư Cầu cười :

-... Thì để rồi coi !

Nói xong anh ta đi lại sạp ván ngồi xuống, cởi tuốt áo ra rồi thò tay vô túi móc gói thuốc rê ra vắn hút.

Con Ba thấy vậy chạy lại chụp lấy gói thuốc giấu đi ra sau lưng.

Tư Cầu chưng hửng hỏi :

- Bộ cấm hổng cho hút thuốc nữa sao ? Người ta đương thèm thấy mồ đây nè...

Con Ba nhenh mặt hỏi lại :

- Bộ anh thèm thuốc hơn thèm... em hả ?

Tư Cầu nhăn nhó :

- Thèm cái gì thì thèm chớ cũng để người ta mần vài hơi cái đã !

- Nhưng anh hút thứ thuốc rê mắc dịch đó khét

nghe ai chịu nổi ! Để em lấy thuốc thơm cho anh hút nghe !

Tư Cầu chắc lưỡi :

- Trời đất ơi, thuốc thơm lạt nhách ai mà hút được !

Con Ba không nói năng gì hết, chạy lại đầu nằm moi ra một gói thuốc ách chuồn, rút một điếu động động lên móng tay cái, kê vô đèn đốt hút vài hơi, rồi đem lại nhét vô miệng Tư Cầu...

Tư Cầu buộc lòng bập bập vài hơi, rồi rút ra cầm châm bấm nơi tay và nói như than thở một mình :

- Thiệt còn quá bà nội người ta nữa !

Con Ba nghe vậy cười hăng hắc rồi đưa tay ra mở mấy cái khuy áo xấm cởi tuột ra...

Tư Cầu vội đứng nhổm dậy giơ tay ra đằng trước như để cản ngăn và kêu lên :

- Coi...

Con Ba cầm cái áo xấm quây quây trong tay, đôi chân thì nhún nhảy như theo một điệu nhạc tưởng tượng, rồi nó khẽ hát hàm nhìn Tư Cầu... nửa như thách thức, nửa như hỏi han.

Tư Cầu luống cuống quay mặt tránh đi nhìn vô phía vách. Trên vách... cây đèn dầu đặt dưới thấp rọi nghiêng một bên người của con Ba và in lên thành một cái bóng đen to lớn lồ lộ những đường cong kiêu hãnh.

Tư Cầu bối rối ngồi xuống lại trên sạp ván và rít liền bốn năm hơi thuốc phà khói mịt mù...

Thấy vậy con Ba lại cười rộ lên... Những tiếng cười lạnh lạnh càng làm cho Tư Cầu thêm mướt mồ hôi trán và đánh trống ngực thành thịch.

... Và không biết có phải vì say thuốc hay vì quá hồi hộp, Tư Cầu bấu chặt mười đầu ngón tay xuống dưới mặt chiếu.

Con Ba chậm rãi bước lại gần anh ta đưa tay giựt lấy điều thuốc liệng xuống đất lấy guốc chà lên, rồi ôm ghì lấy cổ anh ta và âu yếm hỏi nhỏ :

- Cái gì mà khớp quá như trai tơ mới lớn lên vậy ?

Tư Cầu cười gượng :

- Bậy nà...

Con Ba kê mặt sát lại mặt của Tư Cầu và đôi bàn tay thì mân mê lấy chân tóc của anh ta...

Ánh đèn chiếu lên làm Tư Cầu chú ý nhìn đến đôi mắt mở to và ngời sáng của con Ba, đến đôi môi ướm hé mở để lộ hai hàng răng trắng bóng... và nhút và một chiếc răng lòi xỉ chìa ra... Tự nhiên Tư Cầu muốn cắn vào lấy chiếc răng quá có duyên ấy.

Con Ba ú ớ trong miệng rồi phều phào nói qua một hơi thở dài :

- Dữ hông...

Rồi nó nằm trườn lên trên ván dang một cánh tay ra kêu Tư Cầu :

- Nằm gối đầu lên đây cưng !

Tư Cầu ngần ngại ngó ngọn đèn dầu rồi ấp úng nói :

- Anh thối tắt đèn ghen em... ! Để chong suốt đêm như vậy... hao dầu và chói mắt chớ ích gì...

Con Ba ngóc đầu dậy nói chận ngang :

- Để đèn y nguyên đó đã !

Tư Cầu chắc lưỡi :

- Bộ ăn cơm ăn cá gì sao mà sợ mắc xương hổng biết!

Con Ba bò rột dậy :

- Cha, chớ hổng phải tại anh nhất đèn hả !

Và không đợi Tư Cầu nói thêm một câu gì nữa, con Ba nhoai mình tới ôm ghì lấy cổ anh ta vậy mạnh xuống.

Bị mất thăng bằng một cách bất ngờ, Tư Cầu té ngửa xuống chiếu và để yên cho con Ba ngồi lên trên. Tư Cầu chịu thua một cách... thú vị.

Dưới ánh đèn dầu vừa đủ sáng, anh ta tò mò nhìn lên : đôi mắt con Ba long lanh một cách dị thường, mái tóc đen nhánh của nó xoắn tung vất lên đôi vai trắng nõn, rũ cả xuống ngực Tư Cầu... và Tư Cầu càng nhìn kỹ càng thêm hoa mắt vì cái ức không gì ràng buộc kia...

Phần con Ba, tự nãy giờ nó vẫn rình sát Tư Cầu. Nó mím cười đắc ý rồi từ từ rướn mình lên áp lấy mặt của người yêu...

... Bên ngoài mặt trăng rằm đã xế về tây.

Tiếng guốc kéo lê trên đường vắng của một anh “tắm quất”, cũng như tiếng kêu lẹt lẹt từng hồi của xâu tiền thiếc nơi tay anh ta, vang lên một cách mỗi một trong đêm tàn...

o O o

Tư Cầu đi lại với con Ba đã trên một tháng.

Khi thì con Ba đến rủ anh ta đi chơi, khi thì anh ta có thì giờ rảnh rang thả rề lại gian nhà bé nhỏ nằm khuất sâu trong ngõ hẻm quen thuộc.

Tư Cầu tuy không mê mệt lắm với cuộc tình duyên mới mẻ này nhưng rất bằng lòng con Ba và vẫn thầm phục đó là một cô gái sỏi đời biết tránh những cái gì phiền phức thường tình và không đòi hỏi những sự sẵn sóc lặt vặt của người đàn ông.

... Tối nay, rảnh việc sớm nên Tư Cầu ăn diện sạch sẽ thả bộ lại thăm con Ba như mọi khi.

Anh ta vừa rảo bước đi, vừa khoan khoái ngược mắt lên nhìn mấy vì sao lấp lánh trên mà ánh đèn điện của thành phố không lấn át đi được.

Anh ta khẽ hút gió một bài hát quen thuộc, một bài hát Nhựt buồn buồn mà mấy đứa làm chung đảng quán

cơm của cô Năm nghêu ngao hát suốt ngày làm cho anh ta nghe riết rồi cũng quen điệu.

Thấy còn rộng thì giờ, Tư Cầu quẹo ra ngã bờ sông vì nơi đó gió lộng mát và nhứt là Tư Cầu có nhiều kỷ niệm lúc mới đặt chân lên sống trên đất lạ quê người này.

Ra đến chỗ thoáng gió, Tư Cầu đưa thẳng hai tay lên trời vung vai một cách khoái trá...

Vừa lúc đó, một tiếng quát to ở phía sau : “Ê, thằng kia đứng lại !” làm cho Tư Cầu giật mình đánh thót và quay phắt lại.

Tư Cầu bật cười :

- Ôi, anh Sáu mà tui tưởng ai chứ ! Anh làm tui hết hồn hết vía !

Đó là thằng Sáu Cầu, và Tư Cầu rất đổi ngạc nhiên khi nhận thấy nó không nói không rằng mà cứ gầm gầm đi thẳng tới... Tiếng “cắc” của lưỡi dao sáng dờn bật ra khỏi tay Sáu Cầu làm cho Tư Cầu hoảng kinh nhảy lùi ra sau một bước.

Anh vội khoát khoát tay và lắp bắp nói :

- Ê ta, đừng giỡn gì kỳ vậy chứ !

Sáu Cầu cười gằn :

- Tao mà giỡn với mày hả ! Tao đâm thấy mẹ mày bây giờ đây nè !

Tư Cầu nghe nói vậy đâm ra bực mình “mày tao” hỏi lại :

- Bộ mày điên hả ? Tao làm gì mà mày đâm tao hả ?
- Làm gì thì mày biết đó !
- Coi, mày nói mờ ớ như vậy bà nội tao đoán cũng hổng ra nữa.

Sáu Cầu sẵn lại gần thêm một bước :

- Mày muốn biết hả ! Được, vậy tao hỏi mày đi đâu giờ này đó ?

Tư Cầu khoanh tay trước ngực đứng yên và cười lại đáp :

- Tao đi đâu thầy kệ tía tao, mắc mớ gì đến mày chớ?
- Thứ đồ thô đế ! Mày có gan mày nói thiệt mới bảnh chớ !

Bị Sáu Cầu chê là nhát, Tư Cầu không thấy tức mình mà chỉ bắt buồn cười và nói trống không :

- Bộ thằng này nó tính nói cho sướng miệng sao mà! (rồi anh ta mỉm cười nhìn thẳng vào mặt Sáu Cầu thân mật hỏi) Bộ người anh em nghi tui phá khuấy công việc mần ăn, đi mạch cho tây tà lính tráng gì sao chớ ?

- Hứ, mày mà làm vậy thì mày đã chết nhần răng năm bảy đời vương rồi !

- Ủa, vậy chớ chuyện gì mà mày tính sanh sự với tao

416 | Lê Xuyên

đây ? Hay là... hay là mầy phỉn tao về cái việc tao... đi thăm chị thẳng Năm chắc ?

Sáu Cầu gầm lên :

- Té ra mầy cũng biết như vậy nữa hả ?

Và nó sấn lại dí mũi dao nhọn hoắc vào chí ngực Tư Cầu, rồi nói gần từng tiếng :

--- Bởi vậy, tối nay đòi mầy mới tàn !

Tư Cầu chỉ đi thụt lùi được vài bước thì đụng lưng vào một đồng củi chất dọc theo mé sông.

Mũi dao của Sáu Cầu vẫn chĩa thẳng vô bụng tới ngực Tư Cầu và anh ta đã thấy đau đau.

Không nghe Tư Cầu nói lại, Sáu Cầu cười đắc ý :

- Bộ mầy sợ quá rồi á khẩu luôn hả ? Bây giờ mầy có lay tao, tao cũng quyết không tha !

Tự nãy giờ Tư Cầu nín thinh để nghĩ cách đối phó, nay nghe Sáu Cầu nói như vậy đâm ra nổi “sùng” lên :

- Mầy thiệt là thứ đồ cà-xốc chó ! Hè chi con Ba nó đá đít mầy cũng phải lắm !

Sáu Cầu tức giận điên người ấn mạnh con dao thêm một chút nữa và hét lên :

- Mầy nói một tiếng nữa, tao đâm mầy liền !

Tư Cầu cũng quát lại :

- Mày đâm tao kêu mày bằng cha ! Đừng nói gì tao chết cho mắc công, thử thời tao bị trầy da một chút xiu thôi, con Ba nó hay được thì trời cứu mày đa Sáu !

Nghe Tư Cầu nói vững như vậy, Sáu Cầu cũng đâm ra chột dạ và nó làm bộ hỏi thêm :

- Đêm nay chỉ có tao với mày ở đây thì ai mà vô biết được mày ?

Tư Cầu “xì “ một tiếng rồi đáp :

- Thứ đồ gì mà u mê ám chướng quá ! Ốc trong đầu của mày đem chiên mỡ ăn thì may ra còn được, chứ mày hổng biết dùng để suy nghĩ đánh gì hết ! Tao hỏi mày : hể tao mà biến đi thì con Ba nó còn nghi cho ai vô đây nữa ? Chỉ có mày thôi !

- Sao lại tao ?

Mày cũng là tay anh chị mà sao hổng có... mở mang gì hết ! Hồi tao mới gặp mày, tao thấy bộ vó của mày xằng xái, phùng xòe một bên con Ba là tao biết liền... sau đó, tao đã nói với con Ba rằng tao hổng muốn để cho có chuyện mịch lòng mịch bề với mày...

- Mày biết vậy sao mày còn lớn mặt...

Tư Cầu chặn ngang :

- Để tao nói hết cho mà nghe ! Con Ba nó nói hể nó khoái ai thì nó chấm người nấy, chứ hổng có thằng nào được lộn xộn gì ráo... Còn cái chuyện hể tao có rủi ro bề gì thì con Ba nó ăn thịt mày liền... chuyện đó tao tưởng

418 | Lê Xuyên

mày biết nhiều hơn tao. Tụi bây kết bè kết đảng mần ăn, thì đâu phải thằng nào muốn mần ông mần cha gì cũng được hết !

Nói tới đó, Tư Cầu để ý thấy Sáu Cửu vẫn nín thinh và mũi dao đã bắt đầu run run trên ngực của anh ta chớ không có ấn sát như lúc ban đầu.

Nhanh như chớp, Tư Cầu vừa hót mình cong lại phía sau, vừa đánh vệt cánh tay cầm dao của Sáu Cửu ra...

Con dao văng rớt trên đá lót đường kêu loảng xoảng, và trong lúc Sáu Cửu còn đang loạng choạng chưa kịp định thần lại thì Tư Cầu đã phóng tới quất thêm một đá nữa vào bả vai làm cho nó té bật qua một bên.

Cho rằng như vậy cũng đủ rồi, Tư Cầu đứng yên.

Sáu Cửu lồm cồm bò vội về phía chỗ con dao rớt xuống, Tư Cầu liền nhảy tới lấy chân hất con dao ra xa, rồi cúi xuống lượm lên, bẻ cái lưỡi quạp vô cán.

Đoạn anh ta từ từ đi lại chỗ Sáu Cửu đang còn ngồi xồm dưới đất hai tay chống lấy bộ để tung người lên.

Tư Cầu đưa tay mặt ra và dịu dàng nói :

- Thôi đứng dậy anh Sáu !

Sáu Cửu ngạc nhiên ngó sững Tư Cầu một hồi, rồi thận trọng lui một bước đứng phắt dậy.

Tư Cầu lên tiếng :

- Đây, tui trả lợi cho anh con dao.

Vừa nói Tư Cầu vừa liệng con dao bống lên về phía Sáu Cầu.

Sáu Cầu vội chụp lấy, rồi hết ngó con dao nằm trong lòng bàn tay đến nhìn sang Tư Cầu. Nó lấp bắp trong miệng :

- Ủa... bộ anh...

Tư Cầu cười tiếp lời :

- Phải, con dao của anh thì tui trả lại anh chớ có gì đâu !... Cha, con dao coi bộ tốt đạ, để khi nào rảnh tui phải nhờ anh kiếm mua cho tui một cái giống như vậy mới được !

Nghe Tư Cầu nói lảng ra chuyện khác một cách tỉnh khô, Sáu Cầu đâm ra cảm động và lúng túng :

- Anh Tư ! Tui xin lỗi anh... Tại tui nóng quá...

- Ồi, ai mà hổng có lúc nóng... ngang xương (và Tư Cầu cười nói tiếp)... Nhưng hể có nóng thì phải có nguội, chớ hè nhau nóng ráo thì... hư bột hư đường hết anh Sáu à !

Sáu Cầu vội gạt đầu :

- Phải đó anh.

- Chắc anh Sáu dư biết, ở dưới thiếu gì chuyện đáng để... mần thịt nhau, bởi vậy mình hổng nên vì con đàn

bà mà để cho nhẹ thể đó anh !

Sáu Cầu cũng thở dài :

- Cố nhiên rồi !

Tư Cầu nhìn ra phía bờ sông rồi chậm rãi nói tiếp :

- Thiệt ra, cái chuyện vừa rồi làm cho tui áy náy lắm anh Sáu à ! (liếc thấy Sáu Cầu định mở miệng. Tư Cầu vội giơ tay như để tấp lại) Ấy, anh để tui nói cho hết đã ! Tui nói đây có Bà Cậu mần chứng, hổng phải tui muốn tranh dành con Ba với anh Sáu đâu...

- Ai... nói anh tranh dành hồi nào ?

Tư Cầu gượng cười nói thêm :

- Anh nói vậy, chớ trong bụng anh sao khỏi hồ nghi này nọ ! Nhưng tui nói thiệt với anh Sáu : Tui đã từng bị chết lên chết xuống vì một con đàn bà rồi thì còn ham mê gì nữa mà nghĩ đến chuyện tranh giành của thiên hạ anh Sáu ?

Sáu Cầu vỗ nhẹ tay Tư Cầu :

- Chuyện đó thì tui đã có nghe thằng Năm kể lại rồi !

Tư Cầu vội nói :

- Đó, anh Sáu chắc đã hiểu rõ bụng tui rồi !

Sáu Cầu cười đáp :

- Tui hiểu rồi mà và tui phục anh nữa !

- Cha, phải chi anh nhập bọn với tui tui thì ngon lành quá ! Thêm một tay của anh nữa, tui mình làm vua một cõi, biệt có sợ thằng nào làng chàng ở chợ Nam Vang này nữa !

- Ý thôi đi cha nội ! Tôi ngán cái chuyện đó lắm ! Hồng phải tui sợ chết yếu hay sợ mang theo gì, nhưng tui nói hoài : ở đời thiếu gì chuyện đáng để cho mình... ăn thua đủ ! Anh hồng thấy lóng rày trong nhứt trình người ta đang chuyện đánh giặc, bỏ bom lung tung đó sao ? (rồi nó hạ giọng xuống) Người ta còn nói : Nhứt-bốn nó qua đây đi lên khên ngoài đường đó, là sắp có chuyện lớn đa anh !

- Ừ tui cũng có nghe thiên hạ xầm xì dữ lắm...

- Thì đó thế nào cũng có chuyện đánh giặc đánh giã và chừng đó thiếu gì dịp để... sanh tử một phen như tui nói với anh hồi này !

Sáu Cầu lắc đầu :

- Ối anh hơi sức nào tính chuyện bao đồng hồng biết ! Tây Tàu hay Nhứt gì đó họ có quánh nhau thì cũng ở trên trời hay dưới biển, hay ở tí mú nào đó chớ ăn nhập gì đến tui mình !

- Coi, nói như anh vậy sao được ! Đành rằng mình hồng ăn nhập gì, nhưng rủi đến chừng đó nói họ hồng nghe, họ “nhập” đại mình vô rồi mới tính sao đây !

Sáu Cầu cười rộ lên :

- Nhập vô để tế mờ họ hay để làm gì chớ ? Tui cho

rằng nếu có lộn xộn gì đi nữa thì cũng chẳng ai cần đến cái thứ tội mình. Thiên hạ dầu cho ai làm ông làm cha đi nữa thì... Sáu Cầu này vẫn hoàn là Sáu Cầu !

- Nói điếu.. chìm xuống như anh vậy thì hết chuyện rồi ! Đã đành rằng mình hồng mần ông hoành ông trấn gì hết, nhưng nếu có chuyện thì mình cũng bị dính chùm theo ráo anh Sáu à ?

Sáu Cầu vẫn cãi lý :

- Coi, tui sống sao thấy kệ tía nội tui chớ mắc mớ tới ai mà “dính chùm” vô đó ?

Tư Cầu lúng túng cắt nghĩa :

- “Dính” chớ sao hồng “dính” !... Đây, nội cái chuyện con mèo cũ của tui trước đây cũng vậy : tui có muốn “dính” vô nó đâu ! Tui muốn ở yên chẵn trâu, chẵn vịt hè !... Nhưng rồi đó anh coi : ý là tui khẳng khẳng một mực như vậy mà hồng muốn đeo bông gì ráo tội mà rớt cuộc rồi cũng xác bất xang bang, trôi giạt lên tới trên này đó ?... Còn như cái nghề của anh - tui nói đây xin anh cảm phiền đừng để bụng nghe ! - tui nghe người ta kể : một khi Nhựt nó ở đâu, hễ ai ăn cắp ăn trộm gì mà tui nó bắt được thì... a lê, lấy gươm chặt cái tay nào lấy đồ đó liền ! Như vậy anh có chịu hông !

Sáu Cầu cự nự :

- Như vậy đâu có được ta ! Nó mà chơi cái mủng đó, tui rình đâm thấy bà cố nó, chớ bộ giỡn sao ?

Tư Cầu đắc ý vỗ vai Sáu Cầu :

- Thì đó anh nghĩ lại coi có “dính” như tui nói hông ?

Sáu Cầu cười xòa :

- Thì cũng có “dính” chút đỉnh... Nhưng cái này là đụng chạm đến chuyện mần ăn của mình mà !

- Đúng đa !... Nhưng ở đời này, ai muốn sống mà hong mần ăn đó anh Sáu ? Có ai há họng lên trời hứng sương hay cúi xuống kê mỏ cạp đất mà sống được đâu !

Sáu Cầu nín thinh một hồi rồi thở khì ra đưa tay cặp kè Tư Cầu lôi đi :

- Thôi dẹp cái chuyện đó qua một bên... chớ nói riết tới nó đi lòng tung tui nghe nhức óc lắm ! Bây giờ tui rủ anh đi lợi đằng quán cóc gần đây uống bậy một cái đờ-mi với tui cho vui, rồi kể đó... (nói đến đây, Sáu Cầu mỉm cười nháy nháy Tư Cầu) tui thả cho anh muốn đi đâu thì đi...

Tư Cầu xô nó ra :

- Bậy mà ! Đi uống chút đỉnh la-ve với anh cho có bạn thì được, chớ sau đó tui dìa thẳng chớ hong đi đâu nữa hết !

Sáu Cầu nín tay nó lại :

- Tui nói thiệt, chớ hong phải lầy đương gì đâu anh Tư à ! Thằng này coi lơ mơ vậy chớ cũng điệu lắm, hong phải e như người ta đâu ! Trước đây, tui tưởng anh tranh giành con Ba và muốn làm tay tổ với tui nên tui mới... hơi bực mình một chút vậy thôi ! Bây giờ tui mình

hiếu nhau quá xá rồi thì xin anh đừng ngại gì hết ! Đối với con Ba... chim trời cá nước ai bắt được nấy hưởng, hồng tui thì anh, hồng anh thì thằng khác. Tui nói thiệt đa anh Tư, anh cứ lợi đảng con Ba như thường đi !

Tư Cầu đáp bằng một giọng vừa chí tình vừa quả quyết :

- Được rồi ! Nhưng đêm nay tui buồn ngủ quá, để đi nhậu với anh ba sợi rồi dìu ngủ thẳng cẳng một giấc cho sượng thân !

Sáu Cầu vội đưa tay ra chụp lấy bàn tay của Tư Cầu gục gặc lên xuống mấy cái liền :

- Thiệt anh mới là tay bánh hồng ai qua mặt nổi ! (rồi nó thiệt thà hỏi thêm Tư Cầu) Hồi nãy, rui tui lỡ đâm anh một dao chết tiệt đi... rồi sao anh Tư ?

Tư Cầu mỉm cười độ lượng :

- Bậy nà ! (rồi nói đùa thêm) mà tui có gồng Xiêm thì anh đâm lủng khỉ gì được ! Thôi, anh bao tui đi nhậu chớ bộ tính lơ ra rồi sao !

Sáu Cầu vội đáp :

- Ý, mần lơ sao được anh Tư ! Mấy cái dịp này mà hồng có rượu thì còn hay ho gì nữa !

Nói đoạn, nó cặp kè Tư Cầu đi thẳng lên phía chợ...

Thấm thoát Tư Cầu ở trên Nam Vang được hơn một năm. Số tiền công của anh ta làm cho cô Năm dành dụm trước sau gần cả ngàn đồng bạc.

Mỗi tháng anh chỉ lấy một ít tiền để xây xài lặt vặt, hay khi nào có cần mua sắm món gì mới lãnh ra thêm, chớ bao nhiêu tiền lương đều gửi cho cô Năm cất giùm hết. Tư Cầu có ý định là khi nào được một số tiền khá anh ta xin nghỉ để trở về xứ.

... Mấy hôm nay, gió cuối năm ào ào thổi làm cho Tư Cầu khắc khoải nhớ nhà hơn bao giờ hết. Mấy chiếc ghe chở dưa hấu tấp nập dưới bờ sông càng làm cho anh ta động lòng nhớ cố hương.

Hơn nữa, Tư Cầu tính nhẩm số tiền gửi cho cô Năm cũng khá bộn rồi nên định bụng sẽ hỏi cô Năm lãnh hết ra và xin nghỉ làm để quay trở về nhà.

Số tiền ấy kể ra cũng là một số vốn khá quan trọng mà Tư Cầu hằng mơ ước và nay đã được mãn nguyện. Với số tiền ấy, anh ta có thể vững tâm trở về gặp tía má mình và mở mặt cùng bà con trong chòm xóm để vớt vát lại tiếng “bỏ nhà ra đi lưu linh” lúc trước.

Anh ta nhớ lại từ hồi nào lối giờ, gia đình mình chưa hề biết mặt biết mũi một số liền lớn như vậy ở trong nhà.

Một bữa tối nọ, sau khi dọn dẹp và đóng cửa quán xong về nghỉ. Tư Cầu bèn vào nhà trong tìm gặp cô Năm để nói rõ cái ý định mà anh ta đã tính đi tính lại cả trăm lần suốt cả một tuần lễ nay.

Cô Năm đang ngồi trên bộ ngựa gỗ giữa nhà ăn trâu xỉa thuốc, thấy Tư Cầu cứ đứng xớ rớ gần đó như muốn nói điều gì, cô Năm bưng ống nhổ nhỏ bằng đồng lên chậm rãi nhổ cốt trâu, lấy cái khăn vải tây điều lau hai bên vành miệng rồi ngược mặt lên hỏi anh ta :

- Ủa, tối nay bộ mày hồng thả rêu đi chơi sao Tư ?

Tư Cầu vội tiến đến gần bộ ngựa và đáp :

- Dạ, lâu lâu mới đi chơi một lần chớ đêm nào cũng vậy hết chịu sao nổi cô Năm ?

Cô Năm cười nói :

- Vậy mà tao lường mấy cà rà ở đó để hỏi lấy chúí đỉnh tiền dần túi đi chơi chớ !... Bữa nay nghỉ sớm, bộ mày không lại thăm con nhỏ gì mà thường hay lại đây nọ lòi mày đi chơi mọi khi đó ? Tao tưởng tụi bây mèo chuột với nhau khấn khít lắm mà !

Tư Cầu cũng cười đáp :

- Ồi, thứ con nhỏ quý đó mà kể số gì cô Năm ! Thì cũng... lảng nhãng cho qua ngày vậy chớ ăn đời ở kiếp gì !

- Cha, tao coi bộ mày nói bánh đa ! Hết chết vì con nhỏ gì... à con Phấn phải hông mậy ?

Tư Cầu thở dài :

- Thì cô Năm nghĩ coi : thét rồi nó cũng... chai đi (rồi nó ngập ngừng nói thêm)... Dạ thưa cô Năm, cháu muốn xin cô một việc này...

- Việc gì thì mầy nói phứt đi ! Sao bữa nay coi bộ mầy lừng khừng quá vậy ?

Tư Cầu bẻ bẻ mấy móng tay :

- Dạ... cháu muốn xin phép cô Năm cho cháu trở dĩa xứ...

Cô Năm đang rửa thuốc ba ngoe vội ngừng tay lại :

- Coi làm gì mà gấp vậy ? Mầy dĩa dưới hổng sợ tí mầy sao ? Rồi công việc mua bán đặng đặng đê đê ngoài quán cơm ai vô đây thay thế cho mầy ?

- Dạ... cháu đã nhứt định như vậy rồi.

Cô Năm vói tay nứ Tư Cầu xịch lại gần và dịu dàng nói :

- Cháu Tư à, chắc cháu cũng dư biết là hồi nào tới giờ cô đối đãi với cháu hổng phải giống như mọi người làm công khác. Cô coi cháu cũng hổng khác chi ruột thịt và có việc này cô tính để thùng thặng rồi bàn tính với cháu, nhưng sẵn có dịp đây cô cũng nói luôn cho cháu rõ...

Tư Cầu ngạc nhiên hỏi lại :

- Có chuyện chi vậy cô Năm ?

Cô Năm dịu dàng đáp :

- Chắc cháu cũng dư biết rằng : nhà cô trước sau hieu quạnh chỉ có một mình cô thôi, bởi vậy từ lâu cô thấy

cháu hiền lành dễ thương, chịu khó mần ăn và cũng cui cút có một mình, cô tính nhận cháu làm con nuôi..

Tư Cầu nhìn sững cô Năm :

- Dạ thưa cô, cháu...

- Ấy, để cho cô nói hết cái đã ?... Phải, cô muốn nhận cháu làm con nuôi chớ cô càng ngày càng trọng tuổi, công việc mua bán ngoài chợ bề bề ra đó nếu hổng có người tin cậy coi sóc thì cô khó lòng kham nổi đó cháu !

Tư Cầu cảm động đáp :

- Thiệt cháu không dè cô Năm thương cháu như vậy, cháu hổng biết nói sao để cảm ơn. Nhưng cô Năm còn có em, cháu ở dưới Châu Đốc thiếu gì...

- Thì đã đành như vậy rồi, nhưng tụi nó ở xa lắc xa lơ và cũng hổng rành công việc mua bán trên này bằng cháu được. Hơn nữa, tụi nó đũa nào đũa nấy cũng có đất đai vườn tược đời nào nó chịu bỏ xứ lên trên này.

- Nhưng cháu bề gì cũng là người dưng và cháu khi không nhảy vô như vậy tránh sao cho khỏi tiếng đời dị nghị...

- Coi, cháu để ý làm gì chuyện đó ! ăn thua một mình cô đây là đủ rồi. Mai kia mốt nọ cô có nhắm mắt buông tay thì phải có người lo cúng quảy giỗ chạp cho cô chớ ! Và rủi khi trái gió trở trời, cô có nằm xuống thì cũng có người lo thuốc men và nhứt là trông nom công chuyện mần ăn cho nó chạy như thường chớ !

- Cô nói vậy cũng phải nhưng...

Cô Năm gạt ngang :

- Hồng nhưn nhị gì hết, cháu phải nghe lời cô !

Tư Cầu vội nói mau :

- Dạ thưa cô Năm, cháu dư hiểu cô Năm thương cháu lắm, nhưng cháu đã nhứt quyết trở địa xứ...

Cô Năm thở dài :

- Thiệt cô đã nói với cháu hết lời mà cháu hồng chịu nghe ! Nhưng nếu cháu muốn về xứ thì cô cũng hồng dám cản gì. Có điều theo cô nghĩ : sao cháu hồng đợi làm ăn kha khá rồi hãy tính cái việc đó, như vậy nó... êm đẹp hơn ! Và cũng vì chỗ ấy mà cô nghĩ đến chuyện gây dựng cho cháu đó cháu à !

- Cô Năm nói như vậy càng làm cho cháu khó nghĩ. Nhưng cháu bỏ nhà ra đi thiệt có lỗi vót tía má cháu ở nhà, bởi vậy cháu rất nóng lòng...

Cô Năm chận ngang :

- Thì cháu dìu thăm hai anh chị ở dưới năm mươi bữa rồi trở lên vậy !

Tư Cầu nói gượng :

- Dạ, như vậy cũng kẹt lắm cô Năm à, phần đường xa cách trở, phần thì... lần này cháu có dìu nhà thì thế nào ông già cháu ổng cũng giữ riết ở dưới chớ đâu để xống ra nữa...

Cô Năm nhú mày nhìn Tư Cầu :

- Đâu có dữ vậy cháu ! Thiệt cô hồng biết cháu nghĩ sao mà cứ nòng nặc đòi dìa như vậy. Cháu tính kỹ lại đi cháu, cái gì cũng vậy nếu mình hớp tộp thì sau hồi lại không kịp đa !

Tư Cầu quả quyết đáp :

- Dạ cháu cũng đã suy nghĩ tới lui nát nước hết rồi... Và cháu định xin cô cho cháu lãnh lợi sổ tiền mà cháu nhờ cô cất giùm tự bấy lâu nay. Cháu muốn đi cho kịp cái Tết sắp tới đây để đem chút ít tiền đó dìa cho tía má cháu mừng... Hồng nói giấu gì cô, ở dưới nhà cũng túng thiếu lắm.

- Như vậy cháu càng nên ở nán lợi đây ráng mần thêm cho được mớ nhấm nữa mới phải !... Hay là cháu ra nhà dây thép mua măng đa gỏi tiền dìa lần lần đi !

- Dạ chỗ cháu ở nhằm nơi trong gọn cùng trọ đường đi hết nên thơ từ hồng dễ gì vô tới được cô Năm à... Dầu sao cháu cũng phải dìa dưới cho kịp cái Tết này, chớ nếu không, cháu ở trên này cứ khắc khoải hoài thì rồi cũng hồng mần ăn cái gì cho nên thân nên hình được. Cháu biết cháu tính như vậy là phụ tấm lòng tốt của cô Năm lắm. Cô Năm có giận thì cháu cũng xin chịu chớ hồng biết nói sao...

Cô Năm thở dài đưa tay kéo lấy ô trầu lại gần để thêm một miếng khác và nói :

- Thôi được, cô đã nói hết lời mà cháu hồng chịu

nghe thì biết làm sao ! Vậy chừng nào cháu định chắc ngày dìa, cháu cho cô biết để cô tính tiền trả lợi cho.

Tư Cầu mau miệng đáp :

- Dạ, cháu tính mần hết nửa tháng này...

- Cha, cái gì mà nôn quá vậy ? Mà thôi để gần tới đó cháu nhắc chừng cho cô ghen cháu !

Tư Cầu mừng rỡ nói :

- Xin cảm ơn cô Năm ! Cô Năm đi nghỉ kéo khuya rồi.

- Ờ, cháu cũng đi ngủ đi. Cô còn ăn miếng trầu này đã ! (rồi cô buồn bã than tiếp)... Thiệt cô có tuổi rồi, đêm nào cũng vậy, cứ thức trộm lơ đến hai ba giờ sáng chớ có ngủ ghê gì mấy đâu ?

Tư Cầu ái ngại nhìn cô Năm một hồi rồi lặng lẽ đi ra hàng ba ngoài lật ghế bố ra ngủ.

Nói là đi ngủ chớ thật tình Tư Cầu năm thao thức gần hết đêm để... suy tính quanh quẩn nội cái chuyện trở về xứ...

o O o

Tư Cầu vừa đi tới ngạch cửa của nhà con Ba là lên tiếng kêu vọng vô :

- Ba ơi, em có ở nhà hông em ?

Con Ba đang nằm dài lên sạp ván xem tiểu thuyết nghe tiếng Tư Cầu gọi, liền liệng cuốn sách xuống và ngoái vội đầu ra phía ngoài :

- Vô đây cưng ! Sao tự hôm nay mất biệt hồng thấy mặt mày đâu hết vậy ?

Tư Cầu tươi cười bước vô :

- Thì người ta đây nè !

Con Ba ngồi nhồm dậy vừa đưa hai tay lên bới lại tóc vừa hỏi :

- Sao, bộ hôm nay đến trễ từ biệt hả ? Nghe anh nói anh sắp dìa xứ mà !

Tư Cầu không trả lời vội mà đứng lặng nhìn hai cánh tay trắng xanh, dịu nhiều, nhìn cái ức quá quen thuộc kia...

Con Ba lại hỏi thêm :

- Bộ câm hả ? Ai hợp hồn anh mà anh đứng như trời trồng đó ? Em hỏi mà anh hồng nghe sao ?

Tư Cầu bỗng nhiên như nghĩ ra một điều gì quan trọng lắm, vội nắm chặt lấy tay con Ba lắp bắp nói :

- Hay là... hay là em theo anh dìa ở dưới luôn ! Phải đa em, em nên nghĩ đến mai sau này... đời em đâu có thể... lãng nhãng như vậy hoài được ! Tụi mình kéo nhau dìa dưới đi, rồi tính chuyện mần ăn thế nào cũng khá em à !

Con Ba cảm động rưng rưng nước mắt và nghẹn lời. Tư Cầu thấy vậy tưởng nó thuận chịu nên hăng hái chêm vô thêm :

- Tụi mình đi một lượt nghen em ! Em khôn ngoan lanh lợi, anh thì chịu khó, chịu cực được, như vậy tụi mình phát lên mấy hồi.

Con Ba khẽ lắc đầu, rồi mỉm cười thương hại đáp :

- Hồng được đâu anh à !

Tư Cầu trợn mắt hỏi lại :

- Coi, sao lại hồng được ? Bộ có cái gì cản trở hả ?

Con Ba đưa tay vỗ nhẹ nhẹ vào vai anh ta :

- Hồng phải đâu !... Nhưng tụi mình hồng có hợp nhau anh à, mặc dầu em rất thương yêu anh, quý mến anh.

Tư Cầu chắc lưỡi than :

- Thiệt em nói cái gì mà trặc trẹo quá ! Thương nhau mà hồng chịu sống với nhau ? Cha, cái này mới thiệt là... kỳ đời đa !

Con Ba chậm rãi nói :

- Có cái gì rắc rối đâu mà anh kêu là kỳ chớ ! Đó anh coi : em quen sống như... con ngựa sút xiềng ở giữa chốn thị thành, rồi dìa dưới làm sao xoay trở được ? Đây nè : đi cấy, đi gặt gì em cũng... bù trất, xuống ruộng

thì sợ đĩa, còn nấu cơm, nấu nước gì cũng không ngại, ăn nói thì lẹch chẹp, tánh tình lông bông... như vậy làm sao em có thể làm dâu, làm con hai bác ở dưới được ! Em nói thiệt tình như vậy chứ hổng phải em dám chê bai gì đâu... chắc anh dư rõ bụng em !

Tư Cầu thất vọng lặng thinh. Thấy vậy, con Ba xề lại ôm ghịt lấy cổ anh ta và nói giỡn :

- Mà thân phận anh mê mê ra đó, anh lo chưa xong lại còn tính đèo bông thêm em dìu dưới nữa cho chết dính chùm với nhau hả ? Anh dìu chuyển này hổng đủ cho ông già ống mần thịt anh, vậy mà anh còn tính dẫn xác em theo nữa để cho ống... cạo đầu luôn một lượt phải hông !

Nghe con Ba nói có lý, Tư Cầu cụt hứng, không biết nói năng ra sao chỉ ngồi thừ mặt ra đó thở dài...

o O o

Tư Cầu cùng với con Ba, Sáu Cầu và thằng Năm kéo nhau ra bến tàu. Hôm nay là ngày Tư Cầu rời Nam Vang về xứ, nhưng nét mặt anh ta có vẻ dăm chiêu chứ không hớn hở vì sắp tái hợp với gia đình sau một thời gian xa cách khá lâu và sau một khoảng đường đời biến đổi khá nhiều...

Bốn đứa nó cứ lặng thinh bước đi đều đều. Một hồi lâu sau, để phá tan cái không khí nặng nề ấy, con Ba lên tiếng hỏi Tư Cầu :

- Bộ cô Năm cổ hổng ra đưa anh xuống tàu sao anh Tư ?

Tư Cầu như sực tỉnh vội đáp :

- Cô Năm hả ? Cổ mắc lo trông coi mua bán đâu có rảnh mà đi ! Anh đi rồi thế nào cô cũng mệt lắm đã ! Tội nghiệp, hồi nãy thấy cổ sụt sịt khóc căn dặn anh dìu rồi nhớ lên mau, làm anh cũng cảm lòng không đậu...

Con Ba nói theo :

- Cha, tội nghiệp cô quá há !

Nghe con Ba than phiền cho cô Năm, Tư Cầu buồn bã nói :

- Thiệt anh chỉ gây phiền lụy cho nhưng người thương mến anh..

Con Ba tiếp liền theo :

- Thì cũng như... người mà anh thương mến đã để phiền lụy cho anh vậy !

Tư Cầu cười đáp :

- Cũng đâu đó !

Thấy Tư Cầu hơi vui trở lại, con Ba nheo mắt ngắm nghía anh ta từ đầu đến chân, rồi day qua nói với Sáu Cầu và thằng Năm :

- Cha, bữa nay tao coi bộ anh Tư “xi-kên” lại bánh tòn quá tụi bây !

Cả Sáu Cầu cùng thằng Năm quay đầu lại nhìn : hôm nay Tư Cầu mặc quần tây xanh dài, áo-sơ mi trắng dài

tay, trên đầu đội một chiếc nón tây lợp vải ka-ki, tay xách chiếc va-li nhỏ và chân thì đi dép da...

Tư Cầu nghe con Ba trầm trồ và bị hai đứa kia nhìn soi mói nên đâm ra mắc cỡ. Anh ta quơ quơ chiếc va-li như để khỏa lấp vẻ ngượng ngịu rồi cười nói :

- Sao mấy người coi tui có... được hông ?

Sáu Cầu lạnh miệng đáp :

- Ý, bánh giàn trời chó “được” khỉ gì ! Cha, chuyện này anh dìa dưới thiếu gì cô đâm đầu vô chết mệt ghen!

Tư Cầu nghe nói vậy lắc đầu lia lịa :

- Thôi, cái gì thì được chó chuyện đó thì tui tổn luôn rồi !

Con Ba cười rộ lên rồi hỏi lại :

- Có chắc hông ?

- Hồng chắc gì nhưng bây giờ thì tui... cứng bóng vía lắm rồi. Có vậy thôi !

Thằng Năm cũng nói chen vô :

- Ờ, tui coi bây giờ anh Tư ảnh khác xa với hồi tui gặp ảnh ở bến sông. Cái hồi tui đến xin me với mâm rước của anh đó, anh Tư !

Tư Cầu trù mếu nhìn thằng Năm :

- Mày nhớ dai quá há ! Thiệt mới đây mà mau quá...

Tao nhớ hồi nào tao lơn lơn ôm gói quần áo lên trên này... (anh ta nhìn xuống chiếc va-li rồi nói thêm) Ừ gói quần áo bọc trong tờ giấy dầu cũ mềm, chun thì mang đôi guốc vòng lẹp kẹp, mình mặc bộ bi-ra-ma sọc bèo nhèo, tóc tai chôm bôm, cổ thì quấn chiếc khăn tằm lên nước hôi rình...

Con Ba lại lên tiếng :

- Đó anh thấy hông, hồi nãy em nói với tụi nó là anh mới “xi-kên” lại mà ! Như vậy chuyến này anh có địa dưới thì thiên hạ cũng có phần... ngán đa !

Tư Cầu mỉm cười đáp :

- Ngán khỉ gì ! Lo ông già ổng quánh tuột xác đây nè ! Nhưng cũng được cái là chuyến này anh địa cũng hồng đến nỗi như... con chó đói cụp đuôi xụ tai ! Em hồng biết chó hồi anh ra đi chỉ có một bộ đồ bà ba đen phèn và hồng có một xu teng dính túi ! Bây giờ thì... cũng đỡ rồi.

- Em đã nói, bánh tẻn và ngon lành chó “đỡ” khỉ gì ! Để anh coi, anh địa chuyến này em ru bằng ai động tới cái lông chun anh nữa.

- Em nói sao quá lố !

Tuy nói thế nhưng Tư Cầu vẫn thấy khoan khoái trong lòng...

... Xuống tới dưới tàu, Tư Cầu lo đi mượn sẵn một chiếc ghế bố để nghỉ lưng cho khỏe trong suốt chuyến đi.

Xong xuôi đầu đó, anh ta cùng với con Ba, Sáu Cầu và thằng Năm kéo nhau đứng dựa vào lan can sắt tàu nói chuyện để chờ giờ tàu mở đôi...

Con Ba tháo chiếc vòng bạc chạm đeo nơi lay trao cho Tư Cầu :

- Nè anh Tư, anh cầm lấy chút vật mọn này để... làm kỷ niệm.

Tư Cầu giữ lấy bàn tay của nó, xô nhẹ trở lại :

Coi, em đừng mần như vậy... kỳ lắm. Anh mang ơn em nhiều lắm rồi, em đưa cho anh rồi lấy gì mà đeo ?

- Ồi, thì kiếm cái khác thiếu gì ! Anh cầm đi, hông thôi em giận đa !... Mà nếu anh hông chịu lấy, chút nữa tàu chạy, em cũng quăng đại xuống dưới này.

Tư Cầu nhăn nhó :

- Mà anh lấy cái vòng này tể mồ anh hay để mần chi? Nhè đàn ông con trai mà em đưa cái thứ đó rồi biếu lấy, thì lấy sao được ?

Con Ba mỉm cười đáp :

- Anh sao thiệt thà quá cỡ ! Em muốn trao cho anh chiếc vòng đó là để mai một gì đây anh có cưới vợ, anh sẽ tặng lại cho vợ anh... và như vậy mỗi lần anh thấy chiếc vàng bạc này trên cườm tay của chỉ, thế nào anh chẳng nhớ chút đỉnh tới em !

Tư Cầu không ngờ con Ba nghĩ tới việc xa xôi như

vậy. Anh ta cảm động nắm chặt lấy chiếc vòng trong bàn tay, nghen ngào nhìn sững con Ba...

Một hồi lâu sau, Tư Cầu mới thốt ra được hai tiếng “cám ơn” cắt ngắn, rồi vội vã rút chiếc bóp da trong túi quần sau ra, thận trọng đặt chiếc vòng bạc của con Ba tặng vào một ngăn còn trống.

Con Ba mỉm cười đứng yên nhìn những cử chỉ của Tư Cầu và có vẻ hài lòng. Nó đưa tay vuốt nhẹ má của Tư Cầu, một người đàn ông mà nó yêu thương một cách đặc biệt hơn ai hết mặc dầu nó vẫn dư biết không thể nào sống chung với nhau được như một cặp vợ chồng...

Sáu Cẩu tự này giờ đứng lặng thinh chứng kiến cảnh tượng cảm động đó bỗng tăng hăng lay giọng rồi lên tiếng :

- Phần của Ba rồi, bây giờ tới phiên tui chớ !

Tư Cầu lẫn con Ba đều quay đầu nhìn lại. Sáu Cẩu móc trong túi quần ra một gói nhỏ có buộc dây đàn tràng và trao cho Tư Cầu :

- Đây, phần của tui đây, anh cầm lấy... thảo anh Tư ?

Tư Cầu làm bộ cự nự :

- Gì nữa đó cha nội ? Cha, bữa nay anh này cũng bày đặt quá ta !

Sáu Cẩu hơi phật ý :

- Coi, anh nói vậy mích lòng lắm đa nghen ! Tui với

anh, tui mình coi vậy chớ cũng có nhiều tình nghĩa với nhau mà... Anh hồng nhớ có lần tui mình tính giết nhau đó sao ?

Tư Cầu vội siết chặt lấy tay Sáu Cầu và cười đáp :

- Sao hồng nhớ ! Vậy chớ anh tính cho tui gói gì đó ?

Sáu Cầu có vẻ vừa ý nên hấp tấp nói :

- Thì có gì đâu... anh dìu xừ, Ba nó tặng anh chiếc vòng bạc đeo tay để anh dành cho chỉ sau này, còn phần tui, tui xin gởi anh em một chiếc xà rồng tơ này (vừa nói Sáu Cầu vừa nhét gói đồ vào tay Tư Cầu) để đem dìu cho bác trai ở dưới nhà... Xà rồng tơ Nam Vang xài bền lắm đó anh, chắc ở dưới cũng hiếm lắm !

Tư Cầu tay cầm lấy gói đồ, tay đặt lên vai Tư Cầu, tha thiết nhìn người... bạn Nam Vang và nói :

- Tui không dè anh có lòng nghĩ đến tía tui như vậy. Thiệt tình, nếu anh có cho tui bạc muôn tui cũng hồng quý bằng chiếc xà rồng tơ này. Cha, chắc ông già tui ổng khoái chí tử đã !

Con Ba cũng cười và chen vô nói :

- Thôi như vậy là đủ hết rồi đó hén ! Với chiếc vòng của tui gởi anh và chiếc xà rồng của thằng Sáu tặng, bên tình bên hiếu bên nào cũng có hết phải hông anh Tư ?

Tư Cầu lườm nó :

- Em sao nói bậy hoài ! “Hiếu” thì được chớ “tình” có

cái con khỉ gì đâu mà em nói hổng biết !

- Ồi, cái chuyện đó... mấy hồi anh

Nhưng vừa lúc ấy, thằng Năm ở phía ngoài chen vô đứng gần một bên Tư Cầu và nói to lên :

- Thôi chớ, mấy người ai cũng có phần nấy xong xuôi hết rồi, bây giờ đến phiên tui !

Tư Cầu nín lấy tay nó kéo lại gần thêm một chút nữa và vui vẻ nói :

- Phải rồi, bây giờ tới phiên thằng em nuôi của tui! Sao, trước khi tui mình chia tay, mày có cái gì cho tao phải hông Năm ?

Thằng Năm xăng xái đáp :

- Thì lẽ dĩ nhiên rồi ! Bộ anh khi thằng này... không ngơ đối với anh hả ? Ê, coi vậy của tui cũng bánh hổng chịu thua mấy người kia đâu ghen !

Con Ba thấy nó dài dòng như vậy nên nạt ngang :

- Thôi đi mày ! Mày có cho ảnh cái gì thì đưa phứt mẹ nó đi, chớ cứ đứng đó nói năm trên năm dưới hoài, tàu chạy mất đất bây giờ !

Thằng Năm bị chị nó xía vô phá đám như vậy đâm ra bực mình :

- Cha, chị nói chuyện với ảnh ỉ ôi cả giờ đồng hồ thì được hén, còn tui mới thọc mỏ vô là chị dẹp qua một

bên liền ! Chị khôn quá há ! Thử hỏi chị : nếu hông có tui quen với anh Tư đây trước thì chị khỏi có biết đi !

Con Ba bật cười :

- Thì thôi, anh Tư của mầy đó, mầy làm gì đó thì làm đi !

Tư Cầu cũng hỏi lại nó :

- Sao Năm, mầy tính cho tao cái gì đây hả ?

Thằng Năm móc trong túi ra một cái ống điều cối trịnh trọng cầm nơi tay và nói :

- Tự nãy giờ, chị Ba thì cho vợ... hổng biết chừng nào cưới của anh một chiếc vòng đeo tay, còn anh Sáu thì cho bác dưới nhà chiếc xà rồng tơ... quanh đi quanh lại anh chưa được hưởng món gì ráo vậy thì thằng em anh xin lạng anh cái ống vố này...

Tư Cầu cầm lấy cái ống điều mân mê trong tay rồi vỗ vai thằng Năm : Cha, cái ống điều lên nước mun ngời tốt quá ! Tao ưng ý lắm đa Năm. Rồi đây, khi dìu dưới mỗi khi tao ngậm cái ống vố này... tao chắc nhớ mầy ghê làm đó Năm à !

Thằng Năm nghe nói vậy cũng mát ruột. Nó lấy ngón tay chỉ vào khoảng giữa cán ống điều và bảo Tư Cầu :

- Anh coi kỹ nè anh Tư : ống điều này thứ thiệt ở bên tây chứ hổng phải thứ rẻ tiền, tiện ở bên này đâu... có cái chiếu sáng chói đó anh.

Tư Cầu nhìn kỹ một hồi rồi trợn mắt hỏi nó :

- Cái này mấy “thối” của ai chớ làm gì mà có tiền mua nổi ?

Thằng Năm lúng túng đáp :

- Thì phải rồi... tui xí được của một ông Tây ngồi đánh giày đó mà...

Con Ba cũng nói chen vô :

- Ổi thôi anh Tư ơi, anh hơi sức đâu mà thắc mắc mấy chuyện đó hổng biết ! Anh cứ cầm lấy đi cho thằng Năm nó... vừa bụng !

Tư Cầu nhìn thằng Năm lắc đầu rồi cười nói :

- Cha rồi đây có bận tao đang ngậm cái ống vố này có ông Tây nào đến nhìn ra cửa ống, ống đập tao bể hòng thì nguy quá !

Thằng Năm thiết tha đáp liền :

- Ổi, anh đừng lo chuyện đó : anh dìa ở tít mù đâu đâu, còn thằng Tây này tui biết nó ở biệt trên Xiêm-rệp lận mà !

Một hồi lâu sau, thằng Năm nín tay Tư Cầu và ngược mắt lên hỏi nó :

- Anh Tư à, anh dìa dưới rồi bao giờ nữa anh mới trở lên anh Tư ?

Câu hỏi bất ngờ của thằng Năm làm cho Tư Cầu vừa

cảm động vừa lúng túng. Anh ta vịn lấy vai của thằng Năm rồi lập cập đáp :

- Tao đi chuyến này... chắc cũng hơi lâu đa Năm ! Nhưng thế nào tao cũng trở lên...

Nói đến đây, Tư Cầu chột bắt gặp cái nhìn đau xót của con Ba và vẻ mặt ủ rũ của Sáu Cầu nên nín bặt.

Mấy hồi còi tàu vang lên làm cho Tư Cầu thêm xót trong lòng. Con Ba, Sáu Cầu và thằng Năm đứng lặng thinh nhìn anh ta như để cố thâm vào tâm khảm một hình bóng sắp ra đi, rồi chẳng may chốc sẽ phai mờ rong cách biệt và trong những biến đổi của cuộc đời.

Tư Cầu ghen ngào nói :

- Thôi em Ba, anh Sáu và thằng Năm đi lên trên bến đi, tàu sắp chạy rồi đa !

Nhìn thấy kẻ lên người xuống nườm nượp chỗ cửa tàu, Sáu Cầu cũng day qua nói với con Ba :

- Mình lên đi Ba, chớ để chút nữa mất công chen lấn lắm.

Con Ba thở dài :

- Ừ lên thì lên... (rồi nó nói với Tư Cầu) Thôi, để tụi tui lên trên cầu tàu đứng ghen anh Tư ?

Tư Cầu khẽ gật đầu.

... Tiếng xúp-lê tàu lại vang lên nồn nả !

Những tiếng xúp-lê tàu quen thuộc cũ, mà khi ra đi cũng như lúc trở về, Tư Cầu vẫn cảm thấy sao nặng trĩu u hoài...

Mấy người phu tàu bắt đầu mở đôi. Máy tàu đã chuyển động xình xịch làm át cả những tiếng nói chuyện ồn ào của hành khách.

Tư Cầu ếch người ra khỏi lan can sắt, đưa tay ngoắc ngắc bọn con Ba :

- Thôi, tui dìu nhen em Ba, anh Sáu ! Tao dìu nghe Năm !

Ba đưa nó đứng trên cầu tàu cũng bước xích lại gần mé cầu thêm chút nữa và cùng đáp lại :

- Anh Tư dìu mạnh giỏi !

Và thằng Năm còn chêm thêm một câu :

- Nhớ lên mau nhen anh Tư ! Tụi này mong anh dữ lắm đạ !

Tàu đã bắt đầu tách bến...

Tư Cầu lần lượt với nắm lấy tay của thằng Năm, của Sáu Cầu và của con Ba...

Anh ta giữ rất lâu bàn tay nhỏ nhắn và âm ấm của con Ba. Hai đứa nó yên lặng nhìn nhau : con Ba hơi mỉm cười còn Tư Cầu thì như sắp khóc đến nơi được.

Thấy tàu đã tách khỏi bến non một thước, con Ba chớp mắt liền mấy cái như để dồn nén những xúc động rồi gượng cười bảo Tư Cầu :

- Thôi... anh đi mạnh giỏi nghen anh Tư. Khi nào tiện anh nhớ viết thư lên em nghen ! Anh gửi thư chỗ cô Năm rồi em đến hỏi thăm chừng chừng cũng được...

- Ừ anh nhớ mà !

Con tàu chậm rãi rời khỏi bến và bàn tay của con Ba cũng theo đó mà từ từ tuột nhẹ ra khỏi bàn tay của Tư Cầu.

Chợt nhìn thấy Sáu Cầu ái ngại đứng nhìn mình với con Ba, Tư Cầu vội đưa tay quệt mũi rồi ráng nói giống với Sáu Cầu một câu :

- Ê anh Sáu ! Bây giờ tui giao em Ba đây cho anh đó.

Sáu Cầu đang buồn xo cũng bất tức cười :

- Được rồi ! Mà sao... giao trể quá vậy cha !

Con Ba nghe nói vậy cũng cười xòa.

.. Chiếc tàu đã chạy ra giữa sông và mỗi lúc mỗi cách xa thêm bến sông Nam Vang. Tư Cầu vẫn tựa người vào thành lan can nhìn trân trối lên phía cầu tàu.

Bọn con Ba, Sáu Cầu và thằng Năm vẫn đứng yên trên ấy...

Tư Cầu vẫn không rời mắt khỏi hình dáng mảnh khảnh của con Ba, một hình dáng mà nó quá quen thuộc qua biết bao giờ phút mặn nồng hình dáng ấy, nó dư biết, rồi đây nó không bao giờ gặp lại được, không bao giờ còn ôm ấp lại được nữa nhưng đó lại là một hình dáng không dễ gì quên...

5.

Tư Cầu về đến Trà Ôn bình yên vô sự...

Đáng lẽ ra nó theo tàu Phước Châu đi thẳng một mạch cũng được, nhưng vì chuyến đi về của nó ở dưới nhà không có ai hay biết, mà tàu thì chỉ có thể ngừng tạm ngoài giữa sông cái. Hành khách muốn xuống phải dặn trước người nhà chực sẵn tam bản hay xuống gì đó để xông ra rước vào khi tàu tới.

Tư Cầu xuống tàu đi một vòng chợ Trà Ôn. Đối với một người từng sống trên chợ Nam Vang thì chợ Trà Ôn bây giờ nhỏ xíu, đâu có những cái gì hấp dẫn đủ để cho Tư Cầu phải đi ngắm nhìn. Nhưng Tư Cầu vẫn muốn xem qua cảnh cũ, qua những nơi mà Phấn đưa anh ta đi tới để bắt đầu cho một cuộc phiêu lưu quá bất ngờ...

Anh ta trầm tĩnh xách va-li đi trong một vài đường phố như... một du khách muốn đi chiêm ngưỡng một vài di tích cổ thời : kia là tiệm hớt tóc, nọ là quán cơm khách trú và xa đằng kia là bậc thạch ở mé sông... bao nhiêu kỷ niệm cũ bỗng dựng sống dậy.

Tư Cầu thấy lòng buồn vô cùng và hơi ngạc nhiên khi tự nhận thấy : nó không nôn nao hay lo âu chút xíu nào khi trở về gần tới nhà.

Vừa đi, Tư Cầu vừa thần thờ nghĩ đến con Ba, đến Sáu Cầu, thằng Năm : không biết giờ này bọn chúng làm gì ở trên Nam-Vang... và nhớ đến con Phấn nữa ! Ở không biết số phận của Phấn bây giờ ra sao... bề gì thì Tư Cầu cũng yên thân trở về nhà và trở về một cách khá... đàn ông nữa, nhưng còn Phấn? Tư Cầu lo ngại không biết Phấn gặp may gặp rủi thế nào trên bước phiêu lưu...

... Tư Cầu ghé vô nhà lồng chợ mua một cân thịt heo quay, mấy ổ bánh mì. Khi nghĩ tới tí anh ta hay nhậu nhẹt, anh ta trở lại mua thêm một cái giò heo quay còn vàng lươm, rồi tiện đường bước qua tiệm trà hỏi mua thêm mấy gói Nghi Bồi Nhâm, Trung quốc kỳ chương, một cân vừa thèo lèo vừa bánh tai heo rồi xách tòn ten đi xuống mé sông kiếm mướn đò về nhà dưới Rạch Chiếc...

o O o

Khi chiếc đò chèo từ ngoài vàm sông cái vô tới trong rạch, Tư Cầu bò ra đứng trước mũi ngắm nhìn lên hai bên bờ.

Đến giờ phút này anh ta mới thấy hồi hộp trong lòng và nghĩ lung tung về cái phải ăn nói khi tới nhà, nhứt là khi đụng đầu với tí mình... Tuy vậy anh ta cũng thấy vững bụng một phần nào khi nhìn đến... bộ vó của mình, đến chiếc va-li, đến mấy gói bánh... và bỗng nhiên anh ta đưa tay sờ nhẹ qua túi quần sau, nơi có cái bóp căng phồng lên.

Trẻ con hai bên bờ rạch thấy có chiếc đò chèo trên

chợ chở một người khách lạ nên rủ nhau chạy dọc theo trên mé để xem khách ghé nhà ai, vì ngọn rạch cũng gần mút rồi.

Tư Cầu quay ra sau bảo người lái đò :

- Thôi tới nơi rồi chú ! Chú ghé chỗ cây cầu dừa đó cho tui.

Bọn trẻ con trên bờ thấy chiếc đò tấp vô nên reo ầm lên :

- Nhà của thằng Năm Kiêu có khách trên chợ xuống tụi bây ơi !

Từ nãy giờ vẫn chưa có đứa con nít nào nhận được Tư Cầu, một Tư Cầu mặc quần tây xanh áo sơ mi trắng bóp với chiếc nón tây trên đầu. Phải mà, Tư Cầu bây giờ không giống một chút xíu nào với Tư Cầu bận bộ đồ bà ba đen lên phên, đội nón lá rách teng beng... một Tư Cầu đen thủi đen thui của cái thời chần vẹt giữ trâu ngoài đồng trống.

Thằng Năm Kiêu (em của Tư Cầu) ở trong nhà nghe tụi con nít lao xao ngoài mé và nghe chó sủa vang rân, cũng tất tưởi chạy ra :

- Đâu, khách trên chợ nào đó tụi bây? Ủa, ai như anh Tư vậy cà?

Vừa lúc đó Tư Cầu cũng trông lên thấy em nó, và vội kêu lên :

- Ê Năm ! Tao đây nè mậy ! Coi, bộ mầy nhìn hồng ra sao?

Thằng Năm Kiều đứng trố mắt nhìn sững Tư Cầu một hồi lâu như không tin là... có thật, rồi nó chẳng nói chẳng rằng gì hết chạy tọt vô nhà.

Nó vừa cầm đầu chạy vừa la bài hãi :

- Anh Tư dì ! Anh Tư dì !

Tía nó đang cầm móc vót tre đương lơ trước thềm nhà nghe thằng Năm kêu lên như vậy vội liệng cái móc xuống đất đứng phắt dậy hỏi liền một hơi :

- Sao? Mầy nói thằng Tư nó dì hả? Nó dì hồi nào? Mà dì ở đâu? Có thiệt hông hay mầy thấy ba chùm ba cháng...

Thằng Năm vừa thở hào hển vừa trả lời :

- Thiệt mà tía ! Tui thấy ảnh rõ ràng mà ! Ảnh còn kêu tui nữa... ảnh đi dò dì tới dưới mé rạch kia tía ! Tía hồng tin đi ra coi...

Bác Hai, tía của Tư Cầu, vừa dợm chân bước đi nhưng không biết nghĩ sao bác lại đứng khựng lại, mặt mày bỗng nhiên cau có... rồi bác ngồi xếp xuống chỗ cũ vớ lấy cái móc vót lấy vót để một nan tre xù xì.

Thằng Năm Kiều thấy vậy ngạc nhiên hỏi :

- Ủa, bộ tía hồng ra coi anh Tư dì sao tía?

Bác Hai nạt ngang :

- Nó dìu thì thầy kệ mờ nó, tao ra coi làm gì hả? Ừ... để rồi tao cho nó biết tay !

Thằng Năm nghe nói nó chừng hững, nhưng rồi nó lại len lén rút lui về phía mé rạch để đón Tư Cầu. Vừa lúc đó, bác Hai gái đang nấu cơm ở nhà sau cũng te te chạy lên và réo thằng Năm Kiêu lại :

- Năm ơi, có phải thằng Tư dìu thiệt không vậy?

Thằng Năm Kiêu quay đầu lại đáp bằng hai tiếng “thiệt mà”, rồi đông tuốt ra mé rạch...

Bác Hai gái chợt thấy bác Hai trai ngồi vót tre như không có việc gì xảy ra hết nên lấy làm lạ bước vội lại hỏi :

- Coi, thằng Tư nó dìu tới kìa, bộ ông hổng hay sao?

- Hay chứ sao không ! Mà nó dìu thầy kệ mờ nó, bà nói với tui làm chi cho mệt !

Bác Hai gái phật ý nói sẵng lại :

- Hứ, nói như ông vậy thì hết chuyện rồi. Con mình nó đi biệt gần hai năm trời, nay nó dìu ông cũng phải ra hỏi thăm hỏi nom nó coi ra làm sao chứ ! Ông có giận chín xe mười vàng gì thì cũng dẹp qua một bên để thủng thẳng rồi mình sẽ nói với nó...

Bác Hai trai cười lạt :

- Tui hổng dám giận ai hết... mà sao thằng chết dầm đó nó hổng đi biệt luôn đi còn xách đầu dìa đây làm gì nữa ! Nó đi đã rồi tính dìa đây để ăn hại nữa phải không?

- Ông sao kỳ quá...

Bác Hai gái chưa kịp nói hết câu, thì Tư Cầu tay xách va-li bươn bả đi lên tới, còn thằng Năm thì lễ mễ vừa xách mấy gói thịt, trà, vừa ôm mấy ổ bánh mì, hí hửng chạy lúp xúp theo sau.

Thấy có đông đủ tía má ở đó, Tư Cầu vội kêu lên :

- Thừa tía má con mới dìa !

Bác Hai gái thấy Tư Cầu khác hẳn lúc ra đi và có vẻ... phong lưu nên không giấu được sự ngạc nhiên và vui mừng :

- À, con, con mới dìa tới hả con ! Dữ hông, tao mong mày hựt hơi hết sức... Tía mày, ông giận mày lắm đa Tư !

Vừa nói tới đó bác Hai gái liếc mắt nhìn sang bác Hai trai để xem xét vẻ mặt của chồng như thế nào.

Tư Cầu lúng túng để va-li xuống lột nón ra và tiến lại gần tía anh ta :

- Tía... vót tre đương chi đó tía ?

Bác Hai trai đặt cái mác xuống từ từ đứng dậy nhìn

Tư Cầu từ đầu đến chân. Những nét cau có trên mặt của bác dịu đi lần, nhưng bác cũng hất hàm hỏi :

- Sao, mầy đi biệt ở đâu bây giờ mới vác mặt dìa đây? Còn con Phấn đâu? Mầy dụ dỗ con gái người ta đi để ở nhà họ đào mồ cuốc mả ông bà ông vải mầy lên hết, mầy có biết không?

Bác Hai gái và thằng Năm đứng dang ra hồi hộp chờ đợi câu trả lời của Tư Cầu. Tư Cầu vừa lần lần cái vành nón trong hai bàn tay vừa ấp úng đáp :

- Dạ... con dụ dỗ ai đâu tía. Con muốn đi xa mần ăn, sẵn dịp con Phấn nó đi đó, con... quá giang theo, rồi lên tới Cần Thơ... mỗi người đi mỗi ngã...

Bác Hai gái vội ngó chồng và nói chen vô :

- Đó ông coi, nó nói đúng mà ! Nó có mần cái gì quấy đâu? Nó đi mần ăn bây giờ khá giả rồi nó dìa thăm nhà (bác day qua Tư Cầu) có phải vậy hông Tư?

Nghe má mình nói vậy, Tư Cầu ngạc nhiên đứng trố mắt nhìn, đến chừng bác Hai gái hỏi tới, anh ta giật mình ấp úng đáp :

- Dạ... phải... nhưng... bộ con Phấn...

Bác Hai gái chặn ngang :

- À con Phấn hả? Bây giờ nó có chồng ở Chợ Lớn khá lắm, nó có dìa đây thăm bà con một lần rồi. (thấy

Tư Cầu chưa hết vẻ ngạc nhiên, bác lại tiếp) Chắc mày hồng hay biết gì ráo, vậy để thằng tao sẽ kể rõ lại đầu đuôi ngọn ngành cho mày nghe.

Tư Cầu nghe sơ qua như vậy nên cũng vững tâm. Anh ta thở phào ra rồi tươi cười nhìn bác Hai trai hỏi :

- Tía má ở nhà chắc được mạnh giỏi ? Còn hai vợ chồng anh Hai, anh Ba ở đâu mà con hồng thấy ?

Bác Hai gái hót trả lời trước :

- Ồi, tao với tía mày cũng mạnh cùi cùi vậy hoài. Vợ chồng anh Hai mày thì ra ở riêng, còn anh Ba mày thì đi chơi đâu trên lối xóm... Cha, bà con dưới này ai ai cũng hỏi thăm tới mày dữ lắm ghen !

Tư Cầu quay qua hỏi thằng Năm :

- Mày còn đi học không Năm ? À, bầy vịt và con trâu Sấm trong đồng... ra sao mậy?

Bác Hai gái cũng đáp thế liền :

- Thằng Năm thi tiểu học đậu rồi đó ! Tía mày ổng cũng ráng cho nó đi học tới, chứ hồng lẽ con cái ba bốn đứa để... “Quốc trì cung” hết hay sao ! Còn bầy vịt thì tía mày ổng bán mất đất đi rồi, con trâu Sấm thì anh Hai mày bắt nuôi ở bến. (rồi bác nhìn thẳng vào mặt Tư Cầu chậm rãi hỏi thêm) À, chuyến này, mày dìu đây thăm nhà rồi chừng nào đi hay tính ở luôn?

Tư Cầu cười đáp :

- Dạ, chắc ở luôn.

Bác Hai gái mừng rỡ khều bác Hai trai nói :

- Đó, ông có nghe hông : nó nói nó ở nhà luôn...

Bác Hai trai nãy giờ cũng thấy vui lây cái không khí đoàn tụ, nhưng bác cũng làm bộ cự nự bác gái :

- Thì bà làm gì mà lằng xằng vậy ! Để tui hỏi nó coi chớ bà cứ hót hót hoài...

Bác Hai trai làm bộ cự nự bác gái nhưng rồi bác cũng lúng túng đứng đó nhìn Tư Cầu.

Tư Cầu thấy vậy lên tiếng hỏi lảng ra :

- Thưa tía, công việc ruộng nương ra sao tía?

Bác Hai trai nhún vai thở dài :

- Thì cũng nai lưng ra mần đầu tắt mặt tối năm này qua tháng nọ, nhưng cũng lằng nhằng như hồi mầy còn ở dưới này. Khổ hơn nữa là anh Hai mầy lại ra ở riêng, anh Ba mầy thì cứ suốt ngày đầu trên xóm dưới hông chịu lo mần ăn gì hết. Tao với má mầy la rầy nó riết rồi cũng như nước đổ lá môn, chứng nào vắn tật nấy ! Nay mầy dìa rồi... thiệt cũng đỡ lắm, chớ tao với má mầy một ngày một già, em mầy thì mắc đi học...

- Vậy chớ nhà mình còn nợ nần gì hông tía?

Bác Hai chép miệng than :

- Sao hông mậy ! Thì hồi nào tới giờ có chút trăm đồng bạc tiền lúa góp mà mùa lúa này qua mùa lúa nợ, trả hoài vẫn hổng hết ! Mầy nghĩ coi : mình mần chỉ đủ lủm chớ có dư dả đâu, vì vậy mà trả hổng dứt được số vốn cho người ta.

- Hổng nói dẫu gì tía má, con dìu đây cũng có đem theo chút đỉnh tiền riêng, tía má để con lo món đó cho rồi mình tính công chuyện mần ăn lại...

Bác Hai gái hỏi chen vô :

- Mầy có tiền dư hả Tư? Bao nhiêu vậy mậy?

Tư Cầu chưa kịp trả lời thì bác Hai trai lườm vợ và rầy liên :

- Bà sao kỳ quá ! Chưa gì mà bà hỏi phăng tới ! (rồi như để tránh sự ngượng ngịu, bác Hai trai vừa nhìn về phía thằng Năm vừa hỏi Tư Cầu) À mầy mua cái gì đem dìu mà thằng Năm nó xách lủ khủ đó Tư?

Tư Cầu vui vẻ đáp :

- Dạ có chút đỉnh trà bánh và thịt heo quay con mới mua trên chợ Trà Ôn. (rồi nó day qua bảo em nó) Thôi Năm, mầy xách đồ vô trong nhà đem cất đi chớ !

Bác Hai trai cũng hỏi vợ :

- Thôi, bà vô lo cơm nước đi ! Xế chiều rồi chớ bộ còn sớm lắm sao !

Bác Hai gái quay qua hỏi Tư Cầu :

- Mày ăn cơm chưa Tư ?

- Chưa má à ?

- Ý chết, vậy mày đói meo rồi chớ gì?

Tư Cầu cười đáp :

- Hồng có đâu má... Hồi sáng này con đã ních một bụng hủ tiếu, bánh bao trên chợ Cần Thơ rồi dìu ghé qua Trà Ôn con làm sơ qua hết hai tô hoành thánh mì nên cũng lửng dạ...

Bác Hai trai lại chen vô cự nự vợ :

- Bà hồng lo đi nấu cơm đi chớ cứ đứng đó hỏi tầm rường hoài ! Thằng Tư nó quen ở chợ ở búa đầu có ăn cơm sớm như mình mà bà sợ nó đói ! Mà từ Cần Thơ dìu đây còn qua chợ Trà Ôn : quán cà phê, tiệm cao lâu thiếu gì, nó muốn ăn uống giờ nào hồng được !

- Hứ, ông nói làm như ông rành lắm vậy !

Bác Hai trai quay qua phân bua với Tư Cầu :

- Tao nói mà có phải y như vậy không Tư ?

Tư Cầu cười đáp :

- Dạ phải đó tía !

Bác Hai trai hỏi dạ đưa tay vuốt mấy sợi râu mép rồi ân cần bảo Tư Cầu :

- Thôi mày cũng cất va-li đi Tư, rồi tắm rửa nghỉ ngơi để chút nữa ăn cơm.

Tư Cầu “dà” một tiếng rồi vừa nhồm xách va-li lại đặt vội xuống và kêu lên :

- Ý, còn chút nữa con quên mất ! Con có mấy món hàng... Nam Vang đem dìa cho tía má đây nè !

Bác gái chung hửng kêu lên :

- Ý trời, bộ mày đi tới Nam Vang lận hả?

- Dà phải.

- Mèn đét ời, đi chi dữ vậy mậy ? Hèn chi con Phấn nó dìa đây, tao hỏi mày ở đâu nó cũng nói mờ ớ chớ hông biết rõ là đâu đâu hết !

Bác Hai trai cũng lên tiếng :

- Tao tưởng mày đi ló quờ đâu ở mấy tỉnh miệt trên

chớ có dè dặt mầy bung xa quá vậy ! Cha, thằng này coi lù khù vậy mà dữ dằn !

Tư Cầu cười tủm tỉm cúi xuống mở va-li ra... nhưng má anh ta lại cầm lấy cánh tay anh ta lôi lên :

- Mầy đem vô trong bộ ngựa mở ra hông được sao chớ làm gì mà như bày hàng ngoài này vậy !

Tư Cầu nghe theo lời má mình xách va-li vô đặt trên bộ ván giữa rồi rút chìa khóa ra lạch cạch mở nắp...

Lúc đó, bà con lối xóm nghe tin Tư Cầu về kéo nhau qua thăm đầy nhà, nhứt là mấy đứa con nít chen lẫn nhau xem Tư Cầu mở va-li... Trước cảnh tượng đó mặt của thằng Năm Kiêu... vác hất.

Tư Cầu rút ra cái xà-rông tơ và cái ống võ trịnh trọng đưa ra trước mặt của tía nó :

- Dạ thưa tía, con có chút đỉnh này đem dìa cho tía... Dạ, của mấy đứa bạn con cho đó tía à !

Có tiếng ai trầm trồ gần đó :

- Cha, bạn của Tư Cầu bảnh quá há !

Bác Hai trai cầm lấy hai món đồ xăm xoi một hồi rồi hỉ hả day qua nói với Tư Cầu :

- Mấy món này tao coi bộ mắc tiền dằn Tư !

Tư Cầu thản nhiên đáp :

- Dạ phải, toàn là thứ thượng hảo hạng đó tía ! (rồi tự nhiên Tư Cầu mỉm cười khi nghĩ tới bọn con Ba và nó nói tiếp) Tụi bạn con ở trên biết... lựa đồ lắm tía à !

Bác Hai trai gật gù nói :

- Chắc mấy người đó cũng thuộc dân xài sang đa !

Tư Cầu nghe tía nó nói vậy không nín được cười, nhưng rồi nó vội cúi xuống va-li lấy ra một xấp lãnh mang lại đưa cho má nó :

- Đây má, cái này của con xuất tiền túi mua để đem dìa cho má may quần... ăn Tết đây !

Bác Hai gái vội chùi tay lia lịa vào vạt áo túi trước khi cầm xấp lãnh :

- Trời mệt ơi, mầy mua chi thứ này cho tốn tiền quá vậy Tư? (rồi bác rưng rưng nước mắt, hết ngó bác trai đến nhìn Tư Cầu và ghen ngào nói tiếp) Hồi nào tao với tía mầy cưới nhau, tao cũng có cái quần lãnh như vậy... nhưng thứ lãnh mặc nửa chớ hông phải trơn, phải hông ông nó?

Bác Hai trai cảm động vội đáp :

- Phải, mà sao bà nhớ dai quá cỡ vậy !

Vừa lúc đó, mấy bà ở lối xóm chạy ra lại lôi bác Hai

gái ra ngoài mé hàng ba, chỗ có nhiều ánh sáng hơn, để cùng xăm xoi và trầm trồ xấp lánh.

Thằng Năm Kiều thấy trống người nên bước rề lại gần chiếc va-li và lên tiếng hỏi anh nó :

- Còn phần tui, anh Tư?

Tư Cầu đang xấp xếp lại quần áo phải ngừng tay lại nhìn thằng Năm rồi cười đáp :

- Phần của mày, tao hổng quên đâu, nhưng để bữa nào rảnh tao dắt mày đi chợ rồi mày muốn cái gì đó tao mua cho !

Thằng Năm cười lớn lên :

- Ý trời, nếu anh để tui muốn thì tui muốn đủ thứ hết; nhưng thôi, anh mua cho tui một cây viết máy cũng được...

Bác Hai trai nghe nó đòi như vậy, nói chen vô :

- Thôi đi mày ! Mày chữ nghĩa bao lăm mà đòi mua viết máy cho uống tiền hổng biết !

Nhưng Tư Cầu đã vội lên tiếng :

- Được mà tía, để con sẽ lựa mua cho nó một cây “kaolo” ngòi chai. (rồi nó day qua thằng Năm) Mày chịu thứ đó hông Năm ?

Thằng Năm gật đầu lia lịa :

- Chịu ! Ý chà, có thứ đó bảnh lắm nghen !

Bác Hai trai lại gọi bác gái :

- Bà ơi, bà có vô lo cơm nước không hay là cứ đứng đó ngó xấp hàng mới mà no bụng được ?

Bác Hai quày quả trở vô :

- Ông này kỳ quá ! Làm cái gì ông réo tui giựt một giựt hai hoài vậy ! Miễn có đủ cơm nước kíp cho ông ăn thôi mà !

Bác Hai trai cười trừ :

- Ừ thôi... tui biết bà giỏi mà !

Rồi như để đánh trống lảng, bác kêu thằng Năm :

- À Năm, mày chạy ra quán chú Ựng mua cho tao một xị rượu... mày hỏi má mày coi có... tiền lẻ hông đưa cho mày vài đồng...

Bác Hai gái “hứ” một cái nhưng rồi cũng móc tiền ra, nhưng Tư Cầu đã vội chặn lại :

- Thôi má, con có tiền lẻ đây.

Bác vừa bước đi xuống nhà dưới, vừa ngoái cổ lại buông thõng một câu :

- Mầy có đưa thì đưa ít ít nó, chớ đưa nhiều cho ổng uống đã rồi ổng nói cà nhựa hoài nhưc xương nhưc cốt chớ hổng ích lợi gì đâu !

Bác Hai nhìn Tư Cầu rồi trề môi, nhún vai như không thèm chấp nhứt làm gì :

- Má mầy thì... giỏi có bấy nhiêu đó...

Tư Cầu mỉm cười rồi móc bóp ra kêu thẳng Năm :

- Đây nè Năm, mầy cầm năm đồng đây ra biểu chú Ợng chú lựa bán cho một chai rượu thuốc thứ thiệt ngon đó nghen !

Tía nó giơ tay cản lại :

- Thôi đi Năm, mầy mua cho tao rượu công-xi cũng được...

Tư Cầu ngạc nhiên hỏi lại :

- Sao mọi lần tía khoái uống rượu thuốc lắm mà?

- Nói gì rượu thuốc thì... nhứt hạng rồi ! Nhưng... hao quá mầy à !

- Ổi lâu lâu... vui một chuyến, có tốn hao là bao nhiêu ! (anh ta móc tiền đưa cho thẳng Năm) Tiền đây Năm, mầy chạy đi mua như tao dặn hồi nãy đó.

Bác Hai trai cũng dặn vói theo :

- Mấy hỏi mua thứ rượu thuốc hiệu “con bò nằm” á Năm !

Rồi bác đứng nhìn thẳng Năm tất tưởi chạy đi và chép miệng liên mấy cái như thưởng thức trước một bữa rượu ngon vậy.

Thấy lũ trẻ con hàng xóm còn đứng bu xung quanh đó, Tư Cầu chạy đi lấy gói bánh mở ra phát cho mỗi đứa một chiếc bánh tai heo. Y như một bầy sẻ tha mồi, lũ trẻ chạy tứ tán về nhà để... khoe và Tư Cầu nghe chúng nó reo lên tíu tít :

- Chú Tư Cầu cho tao bánh bây ơi !

- Chú Tư Cầu giàu lắm bây ơi !

Tư Cầu mỉm cười một mình, rồi bỗng để ý đến tiếng “chú” mà tụi trẻ con gọi mình... Tự nhiên, anh ta đưa tay sờ sờ cằm rồi cúi xuống nhìn từ ngực đến chân và tự hỏi : “Có lẽ mình già rồi chẳng? Hay tụi con nít mới lớn lên thấy mình... lạ mắt nên gọi như vậy? !”

... Tối hôm đó, bác Hai trai kêu nấu sẵn nước để mời vài ông bạn già bên hàng xóm qua uống nước trà với thèo lèo mà Tư Cầu mới mang về hồi xế trưa. Lại một phen nữa, Tư Cầu phải trả lời những câu hỏi thăm hỏi lom về sự sanh sống ở trên Nam Vang ! Anh ta trả lời đầy đủ cầm chừng chớ nóng ruột muốn đi ra nhà sau tìm má mình hỏi thăm rõ thêm về chuyện của... Phấn, mà Bác Hai gái mới có nói sơ qua lúc anh ta mới về tới nhà.

Đợi cho bác Hai trai và mấy ông khách bắt chuyện với nhau như bắp rang, Tư Cầu lén rút êm đi. Tư Cầu đi thẳng xuống dưới bếp và thấy bác Hai gái đang lui cui bên mấy chiếc cà ràng ông táo, dưới ánh đèn dầu lù mù.

Anh ta cất tiếng hỏi :

- Má còn mần gì ở trong bếp đó má?

Bác Hai gái quay đầu lại :

- Thằng Tư đó hả ? Sao mầy hồng ở trên tiếp khách mậy?

- Ồi, mấy ổng cứ nói chuyện trên trời dưới biển hoài... nghe ngán thấy mồ ! Mà sao má không lên uống nước trà cho vui ?

Bác Hai phủ tay đứng dậy bung cây đèn đặt lên trên bộ ván rồi đáp :

- Tao đời nào biết uống nước trà mậy ! Hể có khát thì ực đại một tô nước lạnh cho xong chớ hơi sức đâu mà ngồi cà rề ở đó nhâm nhi hết chén này đến chén khác, đã chát quánh mà còn mất thời giờ nữa !

Tư Cầu cười nói :

- Nếu ai cũng như má thì mấy chỗ bán trà... xập tiệm hết. (rồi nó ngồi xuống bộ ván và hỏi thêm) Mà má hơ cái gì trên bếp đó má ?

- Ờ, tao sẩy mớ cau... hồi chiều phơi nó chưa được ráo, sẵn có chút than dư bỏ uống.

Tư Cầu từng có dịp thấy những bà ở chợ suốt ngày chỉ biết đi đông đi dài để ăn hàng vật hay đậu chến, chớ không biết làm gì cho động đến móng tay, nay thấy má mình đã có tuổi mà còn tham công tiếc việc như vậy, lòng xót thương vô cùng. Anh ta chép miệng thở dài :

- Má hơi sức đâu mà mần cùi cùi suốt ngày suốt đêm như vậy hổng biết ! Sao ở nhà má hổng lo cưới vợ cho anh Ba để có thêm người đỡ đần đôi chút hả má?

Bác Hai gái đang tằm trầu bỗng dừng tay lại :

- Lo chớ sao hổng lo mậy ! Nhưng mà lo... hổng nổi ! Phần tiền nong đâu có dư đã gì, phần anh Ba mầy nó cứ lông bông hoài chẳng biết chí thú mần ăn gì ráo, thét rồi tao với tía mầy cũng bỏ trôi xuôi chuyện ấy luôn. (nhưng rồi bác gái lại tươi tỉnh nét mặt, trở Tư Cầu và nói tiếp) Chuyện này mầy dìu đây, thế nào tao với tía mầy cũng phải tính chuyện vợ con cho mầy gấp đả !

Tư Cầu cười lắc đầu :

- Tía má lo cho anh Ba trước đi ! Phần của con đang... mê mê đây nè, gấp gì má !

Bác Hai gái hăng hái nói thêm :

- Ý, đâu có được mậy ! Phải lo vợ để nó cầm chun buộc căng mầy lợi chớ !

Tư Cầu cười xòa :

- Chuyện đó thì má khỏi lo : con bây giờ... bỏ neo luôn ở nhà rồi má à !

Nhưng rồi như nhớ trực lại điều gì, Tư Cầu bỗng nghiêm mặt lại và rụt rè lên tiếng hỏi bác Hai gái :

- Má à... hồi xế má nói để rảnh má kể lại cho con nghe cái chuyện ấy đó má !

Bác Hai gái chạy đi nhổ cốt trầu vào góc nhà rồi vội trở lại hỏi :

- Coi, chuyện gì vậy?

- Chuyện... của con Phấn đó mà !

Bác Hai gái thở hắt ra :

- Dữ hông ! Thì mầy nói phứt ra hông được sao lại cứ nói chuyện đó, chuyện đó hoài... tao biết đường đâu mà rờ. (rồi bác mỉm cười nhìn Tư Cầu một hồi lâu rồi nói tiếp) Thiệt mầy liều mạng hết sức ! Tại sao mầy dám cả gan theo ngang con Phấn vậy hả, vậy mà hồi đó mầy hông chịu nói thiệt với tao...

Tư Cầu hơi mắc cỡ nên xén lên đáp :

- Ồi, chuyện đó... cũ xì má nhắc lại làm gì hông biết ! (nhưng anh ta bỗng đâm tức ngang) Mà thử thời hồi đó con có nói thiệt với má... cũng ăn trét hết !

Bác Hai gái cũng bực mình với nó :

- Cha, mầy nói cái giọng nghe coi sượng hông ! Chớ hồi đó mầy ra đi như vậy, bên nhà con Phấn, người ta qua đào mồ cuốc mả lên, biết ai ở nhà mà nghe cho hết đây?

Tư Cầu đành xuống nước vuốt giận má mình :

- Thôi mà má ! Chuyện đã dĩ lỡ ra rồi... bộ má nói con hồng rõ cái khổ đó sao, nhưng... bây giờ êm hết rồi.

Bác Hai gái còn nói lẫy :

- Ờ nếu êm hết thì thôi...vậy chớ mầy còn muốn hỏi tao chuyện gì nữa cho mất công.

Tư Cầu ấp úng :

- Con muốn hỏi má... chuyện con Phấn đó mà !

Bác Hai gái xem Tư Cầu còn nhớ con Phấn, nên bác cũng thấy cảm động và không nỡ rầy rà cự nự thêm nữa :

- Phần nó cũng... thuận chèo mát mái chớ hồng có sao hết, mầy khỏi lo.

- Con Phấn có trở dìa đây nữa hả má?

- Ừ, sau đó gần một năm nó có dìa đây... và có bằng theo một đứa con trai đầu lòng được bốn năm tháng

gì đó... Đứa nhỏ cũng ngộ lắm, mà sao tao coi bộ nó... giống mấy đó Tư?

Tư Cầu giựt mình la hoảng lên :

- Ý trời... trời, má đừng đề “án tử” như vậy hổng nên?

Bác Hai gái giơ tay như muốn kèm nó lại và hạ thấp giọng xuống bảo nó :

- Mầy làm cái gì mà la bài hãi vậy ! Tao đã nói êm hết rồi, con Phấn nó đã chịu thiệt với tao như vậy.

- Con gì ăn nói ẩu tả quá ! Rủi cho ai hay biết có phải thêm lùm tùm lên hông?

- Ày, tao đã nói hổng sao mà ! Vợ chồng của nó ăn ở đề huề với nhau lắm chứ hổng có cái gì cắn đần nhau về việc... đứa nhỏ ấy đâu? Mầy nghĩ coi : ngoài nó, tao và mầy ra thì còn ai vô đó mà biết được chuyện đó?

Tư Cầu cãi liền :

- Phần con thì mới nghe má nói đây chứ chẳng biết ất giáp gì ráo và hổng có... dính lúu gì vô cái chuyện ấy hết !

Bác Hai gái trợn mắt :

- Coi, thằng này ăn nói ngang ngược vậy mà nó nghe được chứ ! Mầy nói mầy hổng dính lúu gì hết... vậy chứ

chó nó vô đó hả? Ai mắc đèn mắc bồi gì đâu mà chưa gì mầy chối leo lẻo hổng biết !

Tư Cầu cũng ráng nói thêm :

- Nhưng rui con của nó ăn ở với thằng chồng bây giờ, rồi nó... hô là của con, đâu có được !

Bác Hai gái xì một tiếng :

- Thằng gì ăn nói lằng òm ! Tao hỏi mầy : nó “hô” là con của mầy để gỡ vàng gỡ bạc gì đây chứ ! Đằng này nó còn thương còn nhớ mầy nên gặp tao nó mới thú thiệt như vậy...

Tư Cầu gãi đầu suy nghĩ :

- Nhưng có lẽ nào... mau vậy cà? Nó... có hồi nào sao con hổng biết cà?

- Xời ơi, hồi đó mầy là con trai mới lớn lên u mê ám chướng, “nhảy a thần phù” đâm đầu vô chứ biết đánh gì... mà bây giờ mầy bươi óc ra cho mắt công hổng biết !

Nhưng Tư Cầu vẫn còn thắc mắc :

- Mà sao hồi nó rui con đi, nó hổng nói thiệt cho con biết?

- Nó thương mầy, nó hổng muốn nói ra sợ mầy lo quynh dít lên, rồi đổ bể tùm lum hết. Nó muốn giữ kín

để sau này yên bề yên phận rồi nói ra cũng không muộn gì.

Tư Cầu bỗng nổi nóng :

- Cha, nó nói leo lẻo cái miệng như vậy chớ tại sao nó cho con... leo cây dọc đường để theo cái thằng chó đó ?

Bác Hai gái chắc lưỡi :

- Mày hổng biết : tại nó thương mày đó Tư à !

Tư Cầu hỏi vặn lại :

- Nó nói hay má vẽ duyên ra như vậy?

- Coi, tao bày đặt bày điệu tế mờ tế tổ gì tao hả ? Mà tao nghĩ lại cũng phải Tư à : nó thương mày, nó không muốn cho mày phải lao đao vì nó.

- Nó tốt quá há !

Bác Hai gái như không thèm để ý đến câu mỉa mai của Tư Cầu, nói tiếp :

- Nó nói : nó cũng đứt ruột bầm gan chớ bộ vui sướng gì sao... Nó nghĩ đến đứa con của mày trong bụng. Phải làm sao cho nó nên người sau này, chớ chẳng lẽ khi để nó ra rồi để cho nó sống cù bơ cù bất đầu đường xó chợ hay sao? Phần mày, nói thiệt tình mà nghe, mày cũng quá thiệt thà, như vậy hai đứa bây dầu có muốn đeo

đăng với nhau nữa, thì liệu mây xoay trở làm sao khi lên tới Sài Gòn? Còn con Phấn nó tưng thế phải bỏ nhà đi càn như vậy... Tuy nó có nhà bà con trên Cầu Ông Lãnh nhưng thử hỏi ai dám chứa tụi bây ! Mây phải biết : hể là đàn bà thì hay... tính toán thiệt hơn, nên sẵn có dịp... quen biết với thằng chồng nó bây giờ, nó đành... tính như tao nói với mây đó Tư !

Nghe Tư Cầu cười gằn, Bác Hai gái thở dài nói tiếp :

- Nghĩ cho cùng nó làm như vậy cũng hơi... ngặt. Nhưng nó tưởng mây quay trở lộn lại dưới này cho được yên thân : đến chừng mẹ con nó dìa đây thăm bà con nó mới chùng hững khi hay tin mây biệt vô âm tín....

- Phải con chết bờ chết bụi chắc nó mát ruột lắm !

- Đừng nói vậy nà ! Mây hổng biết chớ lúc nó dìa đây gặp tao, nó khóc bù lu bù loa, nó thề bán mạng rằng : nó thiệt tình chỉ muốn lo cho mây... mà không dè mây lại đông luôn !

Tư Cầu nghe má mình nói như vậy hả dạ một phần nào, nhưng nó cũng ráng chêm thêm một câu cay đắng :

- May mà nó lo cho con có bấy nhiêu đó, chớ phải chi nó lo nhiều nhiều nữa chắc con bỏ xác luôn trên Nam Vang quá !

Bác Hai gái kiểm cách nói cho xuôi theo :

- Thôi Tư à, dầu sao phần nó cũng như phần mây, ai

nấy thấy đều êm thấm hết, thì mầy cũng nên... xính xái cho rồi.

Thấy Tư Cầu lặng thinh, bác Hai gái lại nói tiếp :

- Tao thường nghĩ rằng : chắc duyên số của hai đứa bây như vậy... Mà có lẽ như vậy tốt hơn Tư à !... Ý, tao quên nói việc này nữa : hồi con Phấn nó dìu đây, trước khi trở lên Chợ Lớn nó có đưa cho tao một trăm đồng bạc, tội nghiệp... tao hổng chịu lấy mà nó cứ nài ép hoài... Nói nào ngay, nhờ có số tiền ấy mà hồi tía mầy ổng đau liệt giường liệt chiếu mới có chút đỉnh để lo thuốc thang cho ổng, hông thôi cũng chịu chết !

Tư Cầu không biết nói năng gì thêm, nên chỉ hỏi lại cầm chừng :

- Vậy hả ! À má, hồi nó dìu đây có chồng nó đi theo hông má?

- Hai mẹ con nó đi một mình hè ! Thằng chồng của nó mắc trông coi công chuyện mần ăn ở trên đầu có bỏ ra được. Nghe nói chồng của nó mở một tiệm bán cây khá lớn mầy à ! Nó có viết thư cho con vợ nó cầm dìu đưa cho anh Năm ở bến.

- Có phải bác Năm của con Phấn hông má?

- Ờ phải, nó viết thư dìu ăn nói đàng hoàng lắm ! Thằng đó tuy là thằng khách trú, mà lời lẽ của nó có lẽ nghĩa mực thước lắm chứ hổng phải theo điệu phang ngang bừa củi như mấy cha bán thịt heo dưới này đâu !

Tư Cầu mỉm cười đáp :

- Tưởng cái gì chứ cái đó con... dư biết rồi.

Bác Hai gái lại nói tiếp :

- Nó cũng có đem cái hình thằng chồng nó ra cho bà con lối xóm dưới này xem mặt nữa... Cha, cái thằng mặt mũi coi cũng... bánh trai lắm chứ phải chơi đâu !

Tư Cầu lại cười :

- Cái đó thì con cũng... biết rồi nữa !

Rồi nhớ trực lại đưa con của Phấn, anh ta tò mò lên tiếng hỏi bác Hai gái :

- À má, về vụ... đứa con của con Phấn, bộ thằng chồng nó... hổng soi mới nọ kia gì hết sao?

Bác Hai gái cười xòa :

- Ồi, sao thằng này nó hay lo từng chút hổng biết ! Soi mới cái gì mới được chứ?... Mày nghĩ coi : nó cũng... xê xích đâu đó chút đỉnh thì làm sao mà biết được !

Tư Cầu gật gù :

- Ờ, cũng phải... (rồi anh ta lại hấp tấp hỏi thêm) à má, má coi thằng nhỏ đó thế nào hả má?

- Thế nào là sao hả?

- Má coi nó có... khá hông, có... giống ai hông vậy mà!

Bác Hai nắm vội lấy tay của Tư Cầu và hạ giọng đáp :

- Trời ơi, phải mày thấy coi, nó giống mày y như đúc, tao trông thẳng nhỏ là tao nhận ra liền... Nhứt là cái miệng y hệt miệng mày ! Nó dễ thương lắm mày à !

Tư Cầu nghe vậy cũng thấy nao nao trong lòng. Anh ta cảm động hỏi bác Hai gái :

- Như vậy, con đây cũng... có con rồi à?

Bác Hai gái không nhin cười được :

- Chớ sao ! Bộ có cái gì lạ lắm sao mà mày hỏi?

Tư Cầu cũng lắc đầu cười :

- Không má ! Nhưng... khi không mà mình có con, nên cũng... kỳ kỳ !

- Thôi đi mày ! Cái gì mày cũng nói “khi không” hết !

Vừa lúc đó bác Hai trai ở trên nhà trên đi xuống lên tiếng hỏi :

- Má bày trẻ mần cái gì ở dưới đó?

- Lo nấu nước cho ông uống trà, rồi sấy ba mớ cau chớ mần gì nữa !

- Coi, bà này kỳ hông ! Tui hỏi vậy thôi chứ có nói gì đâu mà bà cự nự chứ ? Tui xuống mời bà lên trên này uống nước chơi.

- Bữa nay ông tử tế quá há !

Bác Hai trai như không để ý đến lời nói chanh chua của vợ, day qua bảo Tư Cầu :

- Tư à, mầy mời má mầy lên uống nước Tư, rồi cầm siêu nước theo luôn.

Bác Hai gái hỏi lại :

- Mà ở trên bạn bè của ông rần rần ra đó, tui lên màn cái gì ?

- Bà khỏi lo, họ dìa ráo rồi !

Nhưng bác Hai gái còn tìm cách thoái thác :

- Nhưng tui hông quen uống nước trà mà ! Uống vô đây rồi thức trộm lơ suốt đêm ai mà chịu nổi !

Bác Hai trai nhìn Tư Cầu cười hề hề :

- Ổi dầu có thức đến sáng cũng hông sao ! Lâu lâu mới có dịp vui mừng như vậy chứ bộ ngày nào cũng có sao bà nó ! Bà lên đây uống bậy một vài chén rồi tui bàn tính với bà một chuyện này.

- Chuyện gì thì ông cứ nói phứt ra cho tui nghe hổng được sao mà còn bày đặt...

Thấy tía má mình cứ nói cù cưa với nhau hoài, Tư Cầu bèn lên tiếng :

- Thôi, má lên trên uống nước ăn bánh một chút để coi tía nói cái gì đó...

Bác Hai nghe con trai nói vậy đành thở dài bước lên nhà trên...

- Má nó ngồi xuống đây... Còn thằng Tư, mày cũng xáp vô uống nước chơi chớ đứng xó rớ đó làm gì ! Chuyện này cũng là chuyện của mày nữa...

Tư Cầu vừa ngồi xuống một bên mép ngựa vừa ngạc nhiên hỏi tía mình :

- Thưa tía, cái gì mà có con ở trống nữa vậy?

Bác Hai trai đặt chén trà xuống khay nước :

- Thì để thùng thảng tao nói tới rồi mày biết... Cái thằng gì sao mà nóng nảy quá !

Bác Hai gái thấy vậy cũng bực mình :

- Có cái gì thì ông nói phăng ra hổng được sao ? Tánh ông cứ khề khà hoài tui thấy xốn con mắt quá !

Bác Hai trai bị vợ cự nự nên cũng nổi dóa :

- Sao bà hay xía vô quá hổng biết ! (rồi không biết nghĩ sao, bác lại dịu giọng nói tiếp) Tui kêu bà với thằng Tư lên đây là để bàn tính chuyện lo vợ con cho nó đó !

Tư Cầu vội nói :

- Việc gì chớ việc đó... tía để thủng thỉnh rồi tính hổng được sao ? (rồi nó nhìn sang bác Hai gái) Như hồi nãy con đã có nói với má : con dìa đây ở luôn chớ đâu có đi nữa...

Bác Hai trai chận ngang :

- Thì đành rằng vậy rồi... nhưng tao muốn lo vợ cho mày, trước là để có người đỡ đần má mày một tay, sau là nó... buộc churen mày lại. (bác quay sang hỏi vợ) Tui tính như vậy, má nó nghĩ coi có được hông?

Lần đầu tiên, bác Hai gái hăm hở tán thành :

- Tía mày nói phải đa Tư !

Tư Cầu hơi bực mình :

- Vậy tía má lo cho anh Ba trước hổng được sao?

Bác Hai trai vội đáp :

- Ôi thằng chết dầm đó mà kể số gì ! Nó có nên thân nên hình gì đâu mà mày biểu tao lo !

Bác Hai gái nói chêm vào :

- Nè Tư, mầy phải cưới vợ đi rồi mới tính chuyện mần ăn lâu dài được chứ nếu mầy cứ một thân một mình hoài thì đâu có biết lo xa dành dụm để gầy dựng cơ nghiệp như người ta được !

Liếc nhìn thấy tía mình vừa nhâm nhi uống trà, vừa gật gù ra vẻ vừa lòng về những lời của má mình, Tư Cầu bắt tức cười vì sự... tương đắc hiếm có của song thân :

- Thôi được... nếu tía má đã nhứt định lo kiếm vợ cho con thì con đâu dám cãi, nhưng con xin tía má để ra giêng rồi hãy tính kỹ lại, bây giờ tới đó, tía má lo... chọn lựa đám nào đó cho có sẵn đi thì vừa.

Bác Hai trai đặt chén nước xuống :

- Coi, cái chuyện vợ con là chuyện quan hệ cả đời chứ bộ chơi sao, mà tao thấy mầy có vẻ xụi lơ vậy ?

Tư Cầu cười đáp :

- Thì tía biểu con cưới vợ, con chịu cưới vợ chứ có cái gì đâu...

- Thôi đi mầy, tao từng tuổi này hông biết sao mà mầy tính mà con mắt tao chứ? Thói thường, trai mới lớn lên nghe nói tới chuyện vợ con thì mừng rơn hay mắc cỡ, rồi đòi chọn lựa cho xứng đôi vừa lứa... còn đàng này, tao thấy mầy lơ lơ lửng lửng như không...

- Thì con chịu cưới vợ đó, tía hông thấy sao?

- Mày “chịu” cái điệu đó tao nghe sao... xốn lổ nhĩ quá vậy?

Tư Cầu dịu giọng phân trần :

- Thì tía má nghĩ lợi coi : con tuy chưa có già gì nhưng đời của con kể cũng như chán chê lắm rồi. Nay tía má muốn kiếm vợ cho con để yên bề gia thất lo tu chỉnh mần ăn với người ta... thì con xin vưng lời, chớ tía má biểu con chọn canh kén cá hay làm eo làm sách gì nữa !

Nghe Tư Cầu nói vậy, hai vợ chồng bác Hai yên lặng nhìn nhau. Một hồi lâu sau, bác Hai gái mới lên tiếng :

- Tư à, mày nói như vậy cũng phải, nhưng tuy rằng tao với tía má lo kiếm chỗ đàn ông để hỏi vợ cho mày, nhưng dầu sao mày cũng phải xem coi có vừa mắt, hạp dạ hông, chớ mày hổng chịu ngó ngang gì tới hết sao được ! Rủi sau này dìa ăn ở với nhau có điều gì hổng vừa ý rồi mày đổ thừa này kia nọ, hay hất hủi người ta thì... kỳ lắm nghe !

Tư Cầu gãi đầu cười đáp :

- Má hay lo xa quá ! Con cam đoan là hổng có như vậy đâu ! Hể tía má ưng chỗ nào thì con ưng chỗ nấy chớ khỏi có lộn xộn gì hết ! Đó bây giờ tới Tết, tía má cũng còn rộng thì giờ để đi... coi vợ cho con.

Bác Hai trai chép miệng than :

- Thiệt tánh của mấy thằng lù khù như thằng Tư

cũng khó chịu lắm chứ phải chơi đâu : hể nó bướng lên thì can hông nổi, mà nó có xuôi theo thì nghe cũng hông... êm ! Tư à, bộ mấy hết ham chuyện vợ con sao hả mấy?

Tư Cầu chắc lưỡi trả lời :

- Thừa tía, ham cưới vợ thì chắc hông ham, nhưng... cần cưới vợ thì chắc là cần rồi.

Bác Hai trai Tư Cầu nói như vậy, nhìn vợ cười :

- Thằng này, bây giờ nó ăn nói trạc trẹo quá phải hông bà !

- Sao bà, bà có chấm chỗ nào để hỏi vợ cho thằng Tư chưa?

Nghe bác Hai trai hỏi vậy, bác Hai gái ngừng tay xĩa thuốc đáp :

- Cái đó thì tùy ông, chứ tui biết đâu là đâu !

- Coi, cũng phải hỏi qua bà mới được chứ !

- Vậy ông đã để ý đến đám nào chưa?

Bác Hai trai trầm ngâm một hồi rồi đáp :

- Kể ra thì cũng có nhiều nơi gấp ghé muốn gả con cho thằng Tư lắm, nhưng tui chỉ chấm có nhà này...

- Coi, nhà nào mà tui hổng biết cà?

Bác Hai trai cười đáp :

- Tui chưa nói ra mà làm sao bà biết được ! Với lại năm này qua tháng kia, bà cứ lúc thức ở nhà hoài thì biết ai là ai. Cái đám nầy ở gần bên La-ghì, đứa con gái của vợ chồng anh Bộ Ngõi đó mà !

Bác Hai gái ngạc nhiên :

- Ủa, sao ông lại chọn đám đó? Có phải con đó là đứa con gái Miên lai mà hai vợ chồng anh chỉ xin đem về nuôi từ hồi còn bú đó hông?

- Phải đa bà !

Bác Hai gái chắc lưỡi :

- Bộ hết nơi rồi sao mà ông lại nhè lựa cái con ấy cho thằng Tư?

- Coi con nhỏ ngộ lắm chứ bộ tộ sao? Tuy nó gốc người Miên nhưng bây giờ thì nó cũng y như mình.

Bác Hai gái cần nhần :

- Thiếu gì đứa khác coi được mà sao ông lại chấm chỗ đó hổng biết !

- Ấy, bà để tui nói hết cái đã ! Ban đầu tui cũng nghĩ như bà, nhưng tính đi tính lại tui thấy chỗ đó là được

hơn hết. Nhà người ta cũng thanh bạch như mình và từ trước tới giờ ăn ở có nhơn có đức, nhứt là con nhỏ đó nó chất phác thiệt thà.

- Thiệt thà quá rồi dìa đây nó biết mần ăn khỉ gì !

- Ý trời, con gái bây giờ nó tinh ma quỷ quái lắm nếu gặp đũa hồng nên nết dìa đây nó ngựa suốt ngày rồi bà có chịu đựng nổi hông? Nó thiệt thà quá thì có bà đó chi? Bà chỉ dẫn dạy bảo nó lần lần rồi quen chớ gì !

- Cái gì cũng tui hết !

- Coi, bà... giỏi thì tui mới nhờ cậy bà ! Thôi bà ráng chịu khó đi bà ! Bà hồng biết chớ sở dĩ tui lựa con đó cho thằng Tư là cũng có duyên có khác chớ hồng phải tui điên khùng gì đâu !

Bác Hai gái ngạc nhiên hỏi lại :

- Duyên có gì nữa? Ông này sao bữa nay sanh chứng rắc rối quá vậy cà?

- Bà thiệt hồng suy tính gì ráo ! Cái gương sờ sờ trước mắt đó mà chưa tổn ! Bà phải biết thằng Tư nhà mình là một thằng hay đại gái, cái thứ đàn ông con trai mà coi lù khù như vậy thì thường hay u mê ám chướng vì đàn bà. Tui hỏi bà : nếu mình muốn kiếm vợ cho nó mà lại nhè lựa một con sắc sảo, khôn lanh, tui đổ khỏi rồi đây nó bị con vợ nó xỏ mũi cho mà coi ! Và chẳng sớm thì muộn, cửa nhà tan nát hết, tui nói như vậy bà nghĩ coi có phải hông?

Thấy vợ ngồi làm thỉnh, bác Hai trai lại nói tiếp :

- Thằng Tư nó đã có cái “huông” đó rồi thì bây giờ mình phải... chặn trước mới được, và cũng vì vậy mà tui tính bàn với bà để mình đi qua bên coi vợ cho nó.

- Ông nghĩ như vậy cũng phải...

Bác Hai trai thở phào một cái rồi cười nói :

- Dữ hông ! Hồi nào tới bây giờ tui mới nghe bà nói câu đó !

Bác Hai gái cũng vui vẻ đáp :

- Thì ông phải... tui nói phải chứ có cái gì đâu mà ông kêu rêu như vậy ! (rồi bác nghiêm giọng hỏi thêm) Còn về cái việc vợ con cho thằng Tư, theo ý tui, kể ra như ông đã.. coi vợ cho nó rồi còn định ngày định giờ gì nữa cho rắc rối thêm nữa !

Bác Hai trai nhú mày :

- Bà nói như vậy sao được ! Cái chuyện vợ chồng ăn đời ở kiếp với nhau chứ bộ chơi sao mà lôi thôi được ! Bề gì mình cũng phải hẹn ngày sang gặp hai anh chị ở bên để nói với người ta một câu cho phải lễ, với lại để cho thằng Tư nó sang chào hỏi người ta và xem mắt sơ qua con vợ nó sau này nữa chứ !

Bác Hai gái ngập ngừng nói :

- Nhưng... rủi thằng Tư nó... xem con đó hổng hạp nhân thì sao?

- Ổi, việc đó bà khỏi lo ! Tui cũng đã nói... mí với nó rồi. Nó trả lời xụi lơ, nhưng mà tui biết là được.

Bác Hai gái thắc mắc :

- Ông coi chừng đa, rủi sau này có chuyện gì thì... ông lãnh chớ tui hổng có dính vô đó ghen !

- Bà khỏi lo chuyện đó ! Nó nói vợ Miên, vợ Lèo gì cũng được hết. Cái thằng coi bộ chán đời dữ đa !

Bác Hai gái thở dài :

- Thì thôi, ông liệu sao đó cho xong thì liệu...

o O o

Sáng hôm mừng bẩy, Tư Cầu mặc bộ đồ bà ba trắng, đầu đội nón tây, tay xách một cặp vịt đi theo tía má nó sang bên nhà ông Bộ coi vợ.

Nhà ông Bộ tuy ở gần chợ La-Ghì, nhưng nếu đi theo mấy bờ mầu băng đồng thì chỉ cách xa nhà Tư Cầu độ bốn cây số là cùng.

Bác Hai trai, áo dài vắt trên vai, tay cầm dù che đi trước, hai chiếc guốc cây thì móc vào chỗ cái ngoéo cán dù, bác Hai gái mặc chiếc áo dài the đen, đầu đội khăn rằn đỏ, tay xách giỏ mây nhỏ đựng trầu cau, còn Tư Cầu

lững thững đi phía sau như... một kẻ bàng quan. Đôi vệt bị xước động đầu xuống đất, thỉnh thoảng kêu lên “cáp cáp” làm cho Tư Cầu nhớ đến bầy vệt khi xưa của mình...

... Ờ, cũng chính theo mấy bờ mẩu này mà mình và Phần dắt tay nhau lội băng qua đến đường cái để đón xe trốn lên Trà Ôn đây.

- Tư à, chừng qua tới bến rồi mầy liệu lời mà ăn nói thưa gởi với anh chị Bộ nhen Tư !

Tiếng của bác Hai trai kêu dặn làm cho Tư Cầu giật mình và vội đáp :

- Đà...

- Anh chị Bộ ở bến cũng đã nghe nói sơ sơ về mầy và người ta cũng chịu mầy lắm, vậy mầy cũng ráng giữ gìn cho đảng hoàng một chút chứ cứ lù khù, lờ khờ hoài hổng có... lợi đa Tư !

- Đà.

Tư Cầu cứ dà dà hoài làm cho tía anh ta cũng bắt bực mình, và không biết nói năng sao nữa, bác Hai trai đành hậm hực rảo bước...

Đến nhà bác Bộ, hai bên ông bà suôi tương lai chào hỏi nhau rồi rít. Tư Cầu tay cầm cái nón tây, tay xước cặp vệt đứng lững khựng ở đó, lúng túng trả lời mỗi khi hai ông bà Bộ hỏi đến.

Chưa gì mà anh ta liếc thấy phía sau tấm màn che cửa đi vào nhà trong có bóng người lấp ló chen lấn nhau để nhìn trộm ra phía mình, rồi lại có tiếng cười khúc khích. Tư Cầu dự đoán đó là đám con cái của bác Bộ tò mò muốn xem mặt chú rể tương lai, và cảm thấy lúng túng, ngượng ngịu thêm lên.

Bác Bộ gái bỗng lên tiếng gọi vọng vào phía nhà trong :

- Con Thơm đâu rồi, bụng nước ra cho anh chị Hai và thằng Tư uống ghen con !

Tiếng gọi của bác Bộ gái dẻo nhẹo mà tiếng của con Thơm (ý chừng đã chực sẵn đâu phía sau màn) “dạ” vọng ra cũng... dẻo dẻo. Nghe tiếng dạ trong trẻo và kiểu cách ấy, tự nhiên Tư Cầu bắt mím cười và nói thầm : “À té ra con đó tên Thơm, cái tên nghe cũng hay mà chẳng biết mặt mũi ra thế nào !”

Vừa lúc đó con Thơm vén màn bưng khay nước ra. Nó cúi đầu chào tía má Tư Cầu, nhưng làm bộ như không thấy có Tư Cầu đứng như trời trồng ở gần đó. Tư Cầu liếc nhìn nhanh về phía người vợ tương lai cả mình : ờ, kể ra cũng... coi được, trong ngày trọng đại này con Thơm... tóc tai láng mượt, quần áo sát rạt, Tư Cầu để ý nhứt đến đôi mắt to và hơi sâu, đến nước da bánh ít, đến mái tóc hơi dợn sóng của nó... những nét đặc biệt của một thiếu nữ gốc Miên.

Bác Bộ gái lại kêu con gái nuôi :

- Coi, sao con không mời thằng Tư uống nước vậy Thơm ! Còn cháu Tư, ngồi xuống đó cháu !

Con Thơm bưng một tách nước cúi gằm mặt xuống đi lại phía Tư Cầu, khi đến nơi nó để cái tách xuống bàn trước mặt anh ta nghe một cái “cộp” rồi quày quả đi vô nhà trong.

Tư Cầu vẫn còn đứng xó rợ chớ chưa ngồi xuống. Anh ta đang lúng túng không biết để cặp vẹt vào đâu vì nãy giờ tía má anh ta mãi lo ngồi trò chuyện với hai vợ chồng bác Bộ ở trên bộ tràng kỷ nên cũng quên khuấy đi mất vấn đề đó.

Tới chừng nghe tiếng vẹt kêu cáp cáp bác Hai trai mới vội vàng nói :

- Ý chết, có cặp vẹt tui kêu thằng Tư nó xách qua đây để cho anh chị... nấu cháo ăn chơi...

Bác Bộ gái vội đỡ lời :

- Thiệt anh ở bên bày đặt chi mắc công quá vậy hồng biết !

Bác Bộ trai thật thà hơn, vội đứng dậy gọi con gái :

- Con Thơm đâu rồi, sao mầy hồng ra đem cặp vẹt xuống nhà sau đi, chớ để cho thằng Tư nó xách hoài mỗi tay chết nó sao !

Rồi bác chép miệng than :

- Bậy quá ! Từ nãy giờ tui cũng sợ ý !

Tư Cầu chờ con Thơm... xông ra nhưng chẳng thấy đâu hết mà mãi một lúc sau mới có một đứa bé trai (ý chừng là em của nó) cười ngỏn ngoén đi ra xách cặp vịt mang vào... Tư Cầu thở hắt ra, nhẹ nhõm cả người.

Trong lúc tía má anh ta và hai vợ chồng bác Bộ ngồi nói chuyện như không bao giờ... rút ra được ở phía bộ trang kỷ, thì Tư Cầu ngồi một mình bên này bàn, thơ thẩn hết nhìn con cu cườm đang gù gù trong chiếc lồng tròn treo dưới mái hiên. Bỗng Tư Cầu để ý đến tấm màn che cửa trong... một hàng bàn chân, lớn có nhỏ có ló ra phía mép dưới. Thỉnh thoảng lại có bàn tay khê vạch he hé vải màn qua một bên để dòm ra ngoài, và mỗi khi Tư Cầu quay phắt đầu lại, thì người ở phía trong cũng buông vội mép màn xuống như cũ...

Chẳng mấy lúc mà cơm nước đã dọn lên. Tư Cầu lại đành miễn cưỡng phải chân ngồi lên bộ ngựa để... ăn cầm chừng. Rất may là con Thơm không có ngồi cùng mâm mà chỉ lo chạy tới chạy lui trông chừng bữa ăn.

Hai bác trai ngồi đối diện nhau, chén chú chén anh như hai người bạn cố tri, còn hai bác gái xầm xì nói chuyện nhà cửa, chuyện đầu trên xóm dưới.

Tư Cầu thấy không ai chú ý đến mình nữa nên cảm thấy dễ chịu và không còn lúng túng hoặc sượng sùng như khi mới đến. Nó thản nhiên ngồi nhìn, cố nhiên là bằng một cách kín đáo, con Thơm chạy đi chạy lại... và riết rồi anh ta cũng thấy con nhỏ... hay hay.

Sau bữa cơm, thừa lúc đi rửa miệng ở dãy lu nước phía bên hông nhà, Tư Cầu lén luôn ra phía sau vườn để... xả hơi một chút. Hồi sáng tới giờ ở riết trong nhà bác Bộ nên anh ta thấy tù túng vô cùng.

Đứng một hồi mỏi chân, Tư Cầu ngó quanh ngó ngó quát thấy có cây rơm mới chất ở gần gốc mấy cây măng cụt rộp bóng mát, nên anh ta rề lại trèo lên, ngồi nhún nhún trên lớp rơm một vài cái rồi ngả lưng xuống. Anh ta duỗi thẳng hai chun và thở hắt ra một hơi dài khoan khoái. Mấy con cò trốn nắng trong bụi tre kế cận nghe động cất cánh bay vụt lên và kêu “cò cò” vang dậy...

Gió thổi huu huu làm cho Tư Cầu buồn ngủ nhướng mắt lên hết nổi. Anh ta ngáp mấy cái liền rồi ngoẻo đầu ngủ quên đi chẳng biết từ lúc nào...

... Mấy tiếng chó sủa phía trong nhà làm cho Tư Cầu giật mình tỉnh giấc. Anh ta dụi mắt lia lịa và lấy làm ngạc nhiên sao mình nằm ngủ trên đồng rơm. Anh ta bỗng nhớ trực lại... ờ, phải rồi lúc nãy mình trèo lên đây để nằm nghỉ lưng chơi một lát không dè ngủ quên đi một giấc khá lâu... Bóng nắng rọi qua các cành cây đã xế rồi còn gì.

Tư Cầu ngồi nhồm dậy, và bây giờ anh ta mới để ý đến một chiếc mền ai đem đắp ngang bụng trong lúc anh ta ngủ quên. Anh ta dáo dác nhìn bốn phía và bắt gặp con Thơm và đứa em trai của cô ta đang đứng lấp ló sau gốc dâu để... rình mò mình. Tư Cầu vừa mắc cỡ vừa tức mình.

Con Thơm chạy vụt vào trong nhà còn đứa em trai của nó thì đứng lựng khựng lại đó. Thằng nhỏ vói tay bứt mấy cái lá dâu ngắt năm ngắt bảy và xem ra bộ... muốn... làm quen.

Tư Cầu dơ tay ngoắc nó lại :

- Em ơi, lợi đây qua hỏi thăm chút em !

Thằng nhỏ cười lỏn lẻn rồi đi về về lại phía cây rom.

Tư Cầu tuy nổi dóa trong bụng lắm, nhưng cũng ráng lấy giọng dịu dàng hỏi nó :

- Chắc qua... ngủ quên tự nãy giờ cũng hơi lâu lâu phải không em?

Thằng nhỏ gật đầu. Tư Cầu làm bộ thản nhiên hỏi thêm :

- Ai đem cái mền này đắp cho qua vậy em há?

Thằng nhỏ lại cười, rồi vừa quay đầu nhìn vô phía trong nhà vừa đáp :

- Chị Hai tui đó !

Tư Cầu nghe vậy giật mình và nửa như hỏi thêm, nửa như cần nhắc :

- Mà khi không đắp mền cho người ta làm chi vậy hổng biết !

Thằng nhỏ láu táu trả lời :

- Chị Hai chỉ thấy anh ngủ quên, sợ anh lạnh rồi bị trúng gió bất tử nên chỉ lấy mền ra đắp cho anh đó !

Tư Cầu nghe thằng nhỏ trả lời như vậy cũng cảm thấy mát ruột. Và anh ta mỉm cười nhìn thằng... em vợ tương lai :

- Vậy hả ! Thôi em đem cất nó dùm qua cái em ! À, em coi có còn cọng rơm cọng rạ nào dính ở trên hông để tối ngủ xót chết !

Tư Cầu vói lấy cái mền trao cho em con Thơm, và bỗng nhiên nó nghi ngờ hỏi thêm :

- Mà cái mền này của ai vậy em há?

- Của chỉ chớ của ai !

- Vậy hả ! Hèn chi...

Tư Cầu bỏ lưng giữa câu, rồi giữ cái mền lại trong đôi bàn tay thêm một lúc nữa, đoạn mới trao hẳn cho em con Thơm.

Thằng nhỏ vừa quay lưng đi thì Tư Cầu kêu giựt ngược lại :

- Nè em ơi ! Khoan vô đã, để qua hỏi thăm cái này chút xíu coi !

- Gì vậy anh?

- Ông già bà già của qua mần gì ở trỏng vậy em?

Thằng nhỏ vội đáp :

- Hai bác dìa mất đất rồi !

- Ý trời, thiệt sao em?

Không đợi thằng nhỏ trả lời, Tư Cầu tuột cái rột xuống đất và chạy lại níu vai nó hỏi dồn một hơi :

- Dìա hồi nào vậy? Mà tại sao lại đi dìա ngang xương vậy cà?

Thằng nhỏ dậm hoảng, ấp úng trả lời :

- Dìա cũng có cả tiếng đồng hồ rồi... Tui tính ra kêu anh nhưng hai bác nói để anh... ở bên này chơi... chiều mát trời dìա cũng được...

Tư Cầu chắc lưỡi liền miệng :

- Ông bả muốn trát mình đây mà ! Chơi khỉ khô gì mà chơi !

Rồi bỗng nhớ trực lại còn có em con Thơm đứng đó Tư Cầu vội nói gượng :

- Thôi em đi vô đi, để qua đi rửa mặt rồi qua cũng dìա luôn...

- Ủa bộ anh hồng ở lợi ăn cơm chiều rồi hãy dĩa sao?

Tư Cầu lắc đầu :

- Thôi em à, để qua dĩa cho sớm...

Thằng nhỏ thở dài :

- Vậy mà chị Hai chỉ lo vô nấu cơm rút lên cho anh ăn chứ !

Tư Cầu nhăn nhó chặt lưỡi :

- Ai biểu lo cơm nước làm chi cho mất công hồng biết !

Nói xong anh ta vùng vằng đi vô nhà, còn thằng em con Thơm thì lóc cốc ôm cái mền rảo bước theo sau...

Tư Cầu đi thẳng lên nhà trên lấy cái nón tây. Đến nơi nó đụng đầu với bác Bộ trai đang ngồi hút thuốc ở bộ tràng kỷ.

- Ủa Tư, cháu lấy nón đi đâu nữa đó?

Tư Cầu lần lần cái vành nón trong tay và ấp úng nói :

- Dạ... cháu xin bác... cho cháu dĩa.

- Coi, làm gì gấp dữ vậy? Ở đây ăn cơm chiều rồi hãy dĩa. Còn sớm bưng mà !

- Dạ... cảm ơn bác, cháu phải đi liền vì có chút công chuyện...

- Ồi công chuyện gì cũng đẹp qua một bên hết. Mấy thuở cháu qua đây chơi ! Với lại hồi này hai anh chị Hai ở bên có dặn cháu ở bên này đến sớm tối đi cũng được...

- Dạ... để khi khác... thưa bác cháu đi !

Vừa nói Tư Cầu vừa rút đi xuống phía nhà dưới để tìm bác Bộ gái. Thấy vậy bác Bộ trai cũng tốc đứng dậy đi theo sau. Bác Bộ gái đang lui cui nấu nướng bên bếp nghe động vội quay lại và khi thấy Tư Cầu xách nón đi thẳng về phía mình, bác vội hỏi :

- Ủa, cháu tính đi sao Tư? Ở nán một chút đi cháu, cơm nước con Thơm nó nấu cũng gần xong rồi !

Tư Cầu chưa kịp trả lời, thì bác Bộ trai ở phía sau đi trờ tới và nói hốt :

- Thằng Tư nó nằng nặc đòi đi đó bà, tui cầm giữ hết sức mà nó cũng không nghe.

Tư Cầu vội xuống giọng khẩn thiết để tìm cách thoái thác :

- Xin hai bác đừng bắt lỗi... thiệt tình thì cháu có chuyện cần lắm nên mới phải đi gấp như vậy... Chiều nay, cháu có hẹn với người quen về công chuyện buôn bán mần ăn... Dạ, muốn mần ăn lâu dài mà mới có lần đầu mình ăn nói sai chạy với người ta thì... coi cũng kỳ.

Bác Bộ trai vừa ý gật gù :

- Phải đa cháu... chơi bời là chơi bời, còn mần ăn là mần ăn, cái nào cái nấy phải cho rành rẽ đàng hoàng ! Thôi, nếu cháu hồng có rảnh như vậy thì bác đây cũng chẳng nài ép làm gì.

Tư Cầu lúng túng “dà” một tiếng, nhưng rồi bác Bộ trai lại hỏi :

- À cháu Tư, còn cái việc... vợ con của cháu... cháu nghĩ như thế nào vậy cháu?

Bác Bộ gái tự nãy giờ đứng yên, đến chừng nghe chồng hỏi Tư Cầu câu đó, bác cười nói chen vào :

- Để thủng thỉnh chờ ông ! Chưa gì ông hỏi... nôn như vậy làm sao thằng Tư nó trả lời cho được?

Nhưng Tư Cầu đã vội đáp :

- Dạ thưa hai bác, cháu thì... sao cũng được !

Bác Bộ trai ngừng thẳng đầu lên nhìn anh ta :

- Coi, cháu nói mờ ớ như vậy sao được ! Ừ hay không thì cháu nói một tiếng... Bác hồng nói dấu gì cháu : con Thơm, tuy nó là con nuôi nhưng hồi nào tới giờ hai vợ chồng bác đây coi nó như con ruột, vậy cháu có thuận cùng không thì cháu cũng nên nói qua cho bác biết để bác còn liệu...

- Dạ, thiệt tình thì đối với cháu... sao cũng được hết. Phận của cháu như vậy, cháu đâu có dám kén cá chọn canh gì nữa ! Dạ tánh cháu cũng... dễ lắm hai bác à !

Bác Bộ gái lại chen vào :

- Thằng Tư nó nói vậy là nó chịu rồi đó ông à ! (rồi bác quay qua Tư Cầu) Phải vậy hông cháu Tư?

Tư Cầu bắt tức cười :

- Dạ... dạ phải đó bác !

Bác Bộ trai hớn hở vỗ nhẹ vào vai... chàng rể tương lai :

- Vậy thì cháu dìu thừa lại với hai anh chị ở bên rằng : mọi việc kể như xong xuôi hết, hai anh chị lo coi ngày tốt lành đi thì vừa...

- Dà... thôi cháu thừa hai bác cháu dìu.

- Ừ, cháu dìu đi... Mà nhớ lời bác dặn dò đó nghen cháu !

Bác Bộ gái cũng niềm nở bảo Tư Cầu :

- Bữa nào rảnh cháu lội qua đây chơi... bên đó với bên này cũng gần xích chó xa xiếc gì. Cháu đừng ngại chi hết, nói cho cùng mà nghe : bây giờ thì kể ra... cháu đâu còn là người dưng kẻ lạ gì nữa ! Nhớ nghen cháu, bác trông lắm đa !

- Dà...

Bác Bộ gái lại quay ra gọi con Thơm đang rửa rau ngoài sàn nước ở cạnh nhà bếp :

- Thơm a... anh Tư mày dìu nè Thơm !

Con Thơm xách rổ rau dền chạy vô nhưng rồi lại đứng khựng lại ở ngưỡng cửa bếp.

Tư Cầu lần lượt chào hai vợ chồng bác Bộ, và khi đi ngang qua chỗ con Thơm đứng, anh ta khẽ cúi đầu. Con Thơm háy anh ta một cái rồi làm ra tuồng giận lấy ngoe nguẩy xách rổ bỏ đi ra ngoài sàn nước...

Thế là xong một chuyến đi coi vợ của Tư Cầu.

o O o

Hôm nay là ngày đám cưới của Tư Cầu.

Anh ta chẳng thấy vui chút nào, và lại hơi bức mình là đằng khác, vì suốt từ sáng tới khi rước dâu xong anh ta luôn luôn bận rộn tiếp khách. Ông bà khách nào gặp anh ta cũng hỏi chuyện dằng dai, chuyện nọ xọ qua chuyện kia và khổ nổi... toàn là những thứ chuyện mà Tư Cầu không muốn ai nhắc tới nữa...

Trong không khí ồn ào rộn rịp của đám cưới, đôi lúc Tư Cầu cảm thấy lòng mình băng khuâng như thế nào ấy... Anh ta như nhớ như tiếc, như không vừa ý một cái gì...

... Tư Cầu thở phào ra rồi nằm lăn ra trên chiếc chõng cây mới đóng rộng thình thang và có trái một chiếc chiếu Cà Mau cũng mới tinh. Tất cả đồ đạc gì trong buồng... tân hôn cũng đều mới cắt chỉ cả : từ cái mùng, cặp gối, cái mền đến tấm vải màn màu hường che ở cửa buồng cũng vậy.

Nhìn những đồ đạc ấy, tự nhiên Tư Cầu bắt mím cười. Ngọn đèn dầu ống khói trứng vịt treo ở cây cột dựa vách tỏa ra một thứ ánh sáng vàng vàng càng làm cho gian buồng mới tinh ấy thêm vẻ ấm cúng đặc biệt.

Giờ này những khách khứa thuộc vào hạng đến làm giúp đã rủ nhau về hết. Tía má Tư Cầu và một vài người bà con gần nhứt cũng lo sửa soạn đi ngủ vì mấy ngày rày bận lo cho đám cưới nên ai nấy cũng đều thấm mệt hết. Cô dâu mới thì lo sắp dọn lại mớ chén bát, và tuy công việc cũng xong xuôi hết rồi, con Thơm vẫn ráng cà rà mãi ở dưới bếp. Sau khi bác Hai gái hối nó tắt đèn đóng cửa lại đến năm lần bảy lượt, nó mới chịu thu xếp để lên nhà trên... Và khi lên đến nhà trên nó cũng còn quanh quẩn riết ở đó cho đến khi mọi người vô mùng hết, nó đành chịu phép... đi lần vô buồng riêng.

Thấy con Thơm vén màn bước vào Tư Cầu vội ngồi nhòm dậy hỏi trống không :

- Bộ công việc xong rồi hết hả ?

Con Thơm “ừ” một tiếng trong cổ họng rồi đứng lạng khựng ở đó.

Tư Cầu ngồi vắn một điều thuốc rồi đứng lên bước lại kê vô đèn đốt. Xong xuôi anh ta lên tiếng bảo con Thơm :

- Thôi đi ngủ đi chớ cũng khuya rồi đa !

Con Thơm chẳng nói chẳng rằng quay lưng đi ra phía cửa buồng. Tư Cầu vội hỏi :

- Coi, đi đâu nữa đó ?

- Đi... uống nước !

Nói xong nó vội vã đi thẳng y như là khát nước từ tám mươi đời vương nào vậy. Tư Cầu thấy vậy nhún vai rồi ngồi lên mép chõng.

Độ mười lăm phút sau con Thơm mới lộ mặt lên. Tư Cầu mỉm cười hỏi :

- Cha, uống nước gì lâu quá vậy ? Chắc đi lên tới chợ mới có nước uống phải hông ?

Con Thơm “hứ” một cái rồi ngồi phịch xuống ở đầu này chõng. Tư Cầu gáp liền mấy cái dơ tay dán đuôi thuốc vào kệ cột rồi hỏi con Thơm :

- Thôi đi ngủ đi, chớ bộ tính ngồi vầy hoài tới sáng sao !

Con Thơm ngó lên nóc nhà đáp :

- Ai buồn ngủ thì ngủ trước đi, tui còn thức !

- Thức chi vậy ?

- Thức... chơi, bộ hông cho sao ?

Tư Cầu “xì” một tiếng rồi đứng lên đi lại chỗ treo cây đèn dầu và nói :

- Tui tắt đèn nhen !

Con Thơm vội cản liền :

- Thôi thôi... để đó cho tui !

- Để chi vậy ?

- Tối thui... tui ngủ hông quen !

Tư Cầu thở dài :

- Thì thôi ! Muốn để đèn thì... để đèn !

Rồi không biết nghĩ sao nó dụ giọng bảo con Thơm:

- Thôi em đi nghỉ đi, suốt ngày hôm nay mần hông hờ tay mệt hụt hơi còn gì !

Đó là lần đầu tiên Tư Cầu dùng “em” để gọi... vợ mới cưới. Anh ta dùng tiếng “em” không phải vì muốn tỏ vẻ âu yếm với vợ, mà chính vì muốn làm lành cho... êm chuyện.

Con Thơm nghe anh ta nói như vậy cũng dịu giọng đáp :

- Tui chưa buồn ngủ... Anh đi ngủ trước đi !

Tư Cầu vói tay buông hai cửa mùng xuống rồi nằm ở phía ngoài và dặn con Thơm :

- Chút nữa em có ngủ, em vô nằm ở phía trong nhen !

- Ừa.

... Tuy vậy, khi Tư Cầu thấy con Thơm cứ ngồi lì ra nên cũng sốt ruột :

- Thôi em đi nghỉ đi, chớ ngồi ở đó hoài muỗi cắn chết còn gì !

Thấy con Thơm vẫn ngồi làm thinh, Tư Cầu chắc lưỡi ngồi rọt dậy. Anh ta vén mùng chui ra ngồi bỏ thông hai chân xuống đất, chống hai tay lên thành chõng để ý xem con Thơm làm gì. Con Thơm nghiêng đầu như mải mê nhìn theo bàn tay của mình đang tước tước một cọng lác ló ra ngoài mép chiếu. Tư Cầu lắc đầu mỉm cười. Và khi anh ta ngắm nghía cái cườm tay tròn lẳn của con Thơm, anh ta bỗng nhớ trực lại món quà của con Ba tặng cùng những lời dặn dò cảm động khi anh ta xuống tàu để rời khỏi Nam Vang. Anh ta vỗ “bách” vào đùi rồi vội vã đứng dậy và kêu lên :

- Chết cha, còn chút nữa quên lú cái này !

Con Thơm ngược mặt lên nhìn nó như để hỏi han. Nhưng Tư Cầu đã bước thẳng lại chỗ để va li và mở nắp lục lọi lấy ra chiếc vòng bạc chạm.

Anh ta tươi cười nắm chặt lấy chiếc vòng trong tay một hồi lâu : Thật ra không phải Tư Cầu vui thích vì sắp tặng một món nữ trang cho người vợ mới cưới của mình mà chính thật ra anh ta hài lòng vì đã thực hiện đúng lúc, kịp thời lời căn dặn đầy chân tình của con Ba trong lúc vĩnh biệt...

Tư Cầu hí hửng cầm chiếc vòng bạc đến gần con Thơm và ngồi xuống bên cạnh :

- Đây tui cho riêng em cái này đây !

Con Thơm tuy thấy rõ chiếc vòng bạc trong lòng bàn tay của Tư Cầu nhưng nó cũng làm bộ hỏi lại :

- Cái gì đó nữa?

Tư Cầu thận trọng cầm lấy chiếc vòng trên mấy đầu ngón tay ra :

- Chiếc vòng bằng bạc chạm chớ cái gì? Em đưa tay ra để tui đeo cho.

Con Thơm tuy thấy thích trong lòng nhưng vẫn ngồi ì ra đó. Thấy vậy, Tư Cầu mở khóa vòng ra, rồi trịnh trọng đeo vào cườm tay trái của con Thơm. Đeo xong, anh ta buông tay ra, hơi ngửa đầu ra phía sau một chút để ngắm nghía :

- Tui đeo cho rồi đó ! Sao, em coi có được hông ?

Con Thơm chúm chím cười và gật đầu. Đoạn nó dơ tay lên phía có ánh đèn để nhìn kỹ lại món nữ trang ấy :

- Vòng này là vòng kiểu Miên phải hông... anh ?

- Ừ.

Con Thơm dần dà hỏi thêm :

- Sao hôm lễ hỏi cho đồ bên đảng gái anh hồng đưa luôn ?

Tư Cầu ấp úng đáp :

- Ờ... tại... cái này là của... riêng của tui...

Con Thơm cau mày :

- Vậy hả ! Mà sao anh biết sắm thứ này ? Anh sắm hồi nào vậy ?

Tư Cầu gãi đầu :

- Ổi thứ này thiếu gì... hồi tui đi Nam Vang... mần ăn, tui thấy ngộ nên mua để sẵn chơi vậy mà !

Rồi Tư Cầu hỏi lảng ra :

- Mà sao em biết vòng này kiểu Miên ?

Con Thơm cười đáp :

- Anh khéo quên thì thôi ! Tui gốc người Miên mà !

- Ở phải... lúc qua bến rước dâu, có tía má ruột của em đến nữa mà tui quên chớ ! (rồi anh ta hỏi thêm) Nghe nói tía má ruột của em cũng ở gần đó phải không ?

- Phải, hai ổng bả ở trong sóc cách đó lối non hai cây số... hồi còn ở bến tui đi thăm hoài !

- Em đi lấy chồng như vậy chắc hai ổng bả nhớ lắm !

Con Thơm rầu rầu nét mặt đáp :

- Ổng bả thương tui lắm, nhưng vì nghèo quá nên để tui ở luôn với tía má tui bây giờ cho được sướng tấm thân hơn...

Tư Cầu chép miệng than :

- Tội nghiệp quá há !

Rồi nhận thấy con Thơm đã quên khuấy không hỏi phăng tới về... gốc tích của chiếc vòng bạc nữa, và giữa hai người cũng đã có không khí... quen quen nhau hơn, Tư Cầu bèn đứng dậy đi lại bên cây đèn rồi kê miệng vô thối tắt ngóm.

Con Thơm vội kêu lên :

- Coi, ai biểu anh tắt đó hả ?

Tư Cầu vừa lần mò lại phía chõng vừa nói nho nhỏ :

- Em mà la om sòm như vậy, ở ngoài người ta tưởng tui mình... cãi lộn thì kỳ lắm đa !

Con Thơm ý chừng cũng chợt nhận thấy mình đã quá to tiếng nên hạ giọng căn nhắc :

- Tui đã nói đừng có tắt đèn mà ! Quẹt ống quẹt lên đốt lại đi anh !

Tư Cầu ngồi lên chõng và xì xào nói :

- Thì chẳng nào mình cũng phải đi ngủ cho nó xong cái đêm nay đi, chớ chẳng lẽ tui với em cứ lằng nhằng như vậy đêm này qua đêm nọ... đến suốt cả đời được hay sao ! Thôi nằm xuống ngủ đi em...

Vừa nói Tư Cầu vừa luồn một tay qua bên hông con Thơm để kéo nó chui vô trong mùng. Con Thơm vội hất tay nó ra ngồi nhồm dang ra xa thêm một chút nữa. Nhưng rồi không biết nghĩ sao nó lại vén mùng lên chun tọt vào rồi bò mau về phía trong cùng chõng nằm xuống, y như là sợ bị Tư Cầu... vớ ngang bắt tử vậy.

Tư Cầu cũng vô mùng nằm ở đầu ngoài chõng.

Trong nhà, ai nấy đều đã ngủ say. Tư Cầu lắng nghe rõ tiếng ngáy rờ rờ như tiếng máy xay lúa của tía nó ngoài bộ ngựa giữa, tiếng nghiêng răng ken két từng chập của thằng Năm và đôi lúc tiếng lụp cụp lạch cạch của ba con chuột lục lọi nơi giàn bếp...

Chiếc đồng hồ trứng dái ngựa cũ kỹ treo trên vách buồng ngoài bỗng kêu lên xè xè mấy tiếng như để lấy hơi, rồi khàn khàn đổ kiểng từng tiếng một như có vẻ cố gắng lắm mới đánh lên... đủ số giờ !

Và trong này, Tư Cầu kiên nhẫn đếm từng tiếng... một, hai... ba... cho đến tiếng thứ mười hai. Tư Cầu nghe đồng hồ gõ đúng mười hai tiếng nên càng thêm bực mình. Thật ngủ cũng chẳng yên mà thức cũng chẳng xong.

Một hồi lâu sau, anh ta lên tiếng hỏi con Thơm :

- Ngủ hay thức đó em ?

Không nghe con Thơm nhúc nhích hay trả lời gì hết, Tư Cầu vói tay qua vừa lắc nhẹ vai nó vừa hỏi lại :

- Em ơi, còn thức hay ngủ hả ?

- Ngủ rồi ! (Con Thơm vừa trả lời vừa dùng vai hất mạnh bàn tay Tư Cầu ra).

Tư Cầu bắt tức cười và nghĩ thầm : “Cha, làm bộ e lệ, mại hơi hoài !”. Và anh ta lại đưa tay qua xoa nhẹ lên vai con Thơm...

Con Thơm vội nép mình sát vô thành chõng phía trong vách và cự nự :

- Anh này kỳ quá ! Bộ anh hổng để tui ngủ hả?

Tư Cầu ngạc nhiên hỏi :

- Coi, em nói thiệt hay nói giỡn đó?

- Nói thiệt !

Nghe giọng nói của con Thơm có vẻ sáng, Tư Cầu đâm ra nổi nóng. Anh ta vội đưa tay qua nắm lấy vai con Thơm lật mạnh trở về phía mình... con Thơm vùng lại, rồi nhanh như chớp nó quơ lấy cái mền rũ ra, quần chặt lấy người và lăn qua sát phía trong thò tay níu chặt thành chõng hầu lấy thế rì lại một khi Tư Cầu còn muốn lôi kéo nữa...

Tư Cầu rất bức mình : đêm càng khuya mà hai đứa nó cứ xô qua kéo lại như thế này thì biết đến bao giờ mới chợp mắt ngủ được. Không phải anh ta ham muốn hay rạo rực gì cho lắm ở cái đêm tân hôn này, nhưng trước đây, anh ta không muốn cưới vợ mà rốt cuộc cũng phải cưới vợ thì cái đêm có vợ đầu tiên này cũng phải cho nó.... rồi đi, chớ cứ để mưa mưa như vậy hoài... thật khó mà yên tâm được. Nhứt là khi Tư Cầu nghĩ đến những lần đầu tiên con Phấn rồi con Ba ôm ấp lấy mình... Thiệt sao mà dễ dàng quá đổi ! Giờ đây, hồi tưởng lại những giây phút ấy, Tư Cầu vẫn thấy còn hồi hộp trong lòng...

Còn bây giờ với con Thơm thì sao lại... rắc rối, trục trặc như thế này ? Ờ, Tư Cầu mới nghĩ ra : đàn bà thiệt là khó hiểu, thiệt không biết đâu mà rờ. Đưa dễ đưa khó... đưa nào cũng làm cho Tư Cầu, nếu không sợ sệt, không lo âu thì cũng phải bức mình.

Mà Tư Cầu thuận lấy vợ đây cốt là để cho được rảnh trí yên thân...

Nghĩ đến đó, anh ta càng thêm nổi nóng. Và không thèm suy tính gì nữa anh ta bỏ gối lăn qua ôm ghệt lấy con Thơm kéo lôi ra phía giữa chõng... Nhưng mặc cho anh ta kéo, con Thơm nằm cứng lấy thành chõng và hai chân nó còn chòì đập nghe rầm rầm. Tư Cầu tức mình lấy chân quặp chặt lấy chân của con Thơm không cho nó cựa quậy gì nữa...

Bỗng con Thơm buông hai tay níu thành chõng ra để chụp lấy bàn tay của Tư Cầu. Tư Cầu định giật ra nhưng con Thơm đã lẹ làng quay đầu ra cắn mạnh một cái vào cườm tay của anh ta. Tư Cầu vừa kêu “ái” vừa thuận chân đập luôn con Thơm một cái. Anh ta quay về nằm ở chỗ cũ và vừa xoa xoa trên chỗ bị cắn đau vừa hít hà liên miêng.

Đoạn anh ta vùng ngồi dậy định chuyển nầy làm cho lại gan với con Thơm, nhưng vừa lúc đó anh ta nghe có tiếng tăng hắng của tía mình ở ngoài nhà trên, rồi tiếp theo những tiếng ho, tiếng trở mình của mấy người khác ở trong nhà... Đúng là ai nấy đều thức hết rồi. Tư Cầu lẩm bẩm : “Ở trong nầy con mắc dịch nầy nó làm rầm rầm như vật lộn vậy, mà ở ngoài người ta không thức hết sao được !”.

Anh ta lại nằm trở xuống lại, thở dài sườn sượt rồi lẩm bẩm :

- Ừ hự, bậy bạ lăng nhăng cũng hồng xong mà cưới hỏi đàng hoàng cũng hồng... êm !

Đoạn anh ta lẩn mình quay mặt ra phía ngoài...

Trời về khuya càng thêm lạnh. Tư Cầu quơ tay định tìm cái mền để đắp, nhưng anh ta nhớ trực lại con Thơm đã lấy cái mền ấy quấn chặt lấy mình rồi còn đâu !

Tư Cầu lắc đầu quay ra, nằm chò co đánh một giấc luôn cho tới sáng....

o O o

Sáng hôm sau, cả Tư Cầu lẫn con Thơm đều có vẻ xén lén nhút là khi mọi người trong nhà, ai ai cũng đều liếc nhìn hai vợ chồng anh ta như để dò xét, để tò mò muốn tìm hiểu một cái gì...

Con Thơm thì cứ cúi gầm mặt xuống suốt ngày. Thừa những lúc rảnh rang hay vắng vẻ, Tư Cầu tính mon men lại để hỏi han làm lành với vợ, nhưng lần nào cũng bị con Thơm tìm cách lánh mặt trước, hoặc ngoe nguẩy bỏ đi sau một vài cái nguýt, cái háy !

Và sau mỗi lần như vậy, Tư Cầu chỉ biết đứng sượng ở đó, chép miệng than :

- Con này sao... lạ quá vậy cà !

Tối đêm đó vẫn cái cảnh lôi kéo giằng co để rồi mạnh ai nấy ngủ quay mặt đưa lưng lại với nhau... Và Tư Cầu

càng thêm ngơ ngác, càng thêm vững tin rằng đàn bà vốn thật khó hiểu, y như là trước đây đã có mấy lần anh ta nhận xét như vậy.

Qua đêm sau nữa, Tư Cầu vào buồng để đèn y nguyên, leo lên chõng nằm đúng vào chỗ cũ mọi khi rồi thản nhiên nằm ngủ như không biết có con Thơm bên cạnh.

Con này nằm yên một hồi, nhưng sau đó, khi nó thấy Tư Cầu có vẻ muốn ngủ thật chớ không đá động gì đến nó hết, nó lại dậm ra... bực mình trở ngược lại. Tuy rất bực mình nhưng con Thơm không biết làm gì khác hơn là : hết trở mình đến bẻ mấy ngón tay kêu răng rắc, rồi gơ tay đập muỗi... tưởng tượng nghe bôm bốp...

Tư Cầu vẫn không nhúc nhích và con Thơm lắng tai để ý còn nghe rõ hơi thở của anh ta đều đều y như là sắp sửa ngáy đến nơi vậy. Tuy vậy, con Thơm vẫn tin rằng Tư Cầu chưa ngủ và đó là điều làm cho nó thêm... tím ruột bầm gan. Nó day qua trở lại một hồi, rồi kê mặt lại gần lưng Tư Cầu hỏi nhỏ nhỏ :

- Bộ anh ngủ rồi hả anh Tư?

Tư Cầu bắt đầu ngáy đều đều...

Con Thơm tức quá nói lớn :

- Thôi ! đừng có làm bộ ngủ... cha, bộ dễ gạt con này lắm há !

Tư Cầu lăn trở mình qua, nói ú ớ trong miệng những gì không rõ...thật y như là một người đang mơ ngủ vậy.

Con Thơm hết nhịn nổi. Nó kê sát vào lỗ tai Tư Cầu nói... gần như là la lên :

- Bà bắn đũa nào làm bộ ngủ !

Tư Cầu suýt bật cười, nhưng ráng giữ lại kịp và làm như rên ư ư trong miệng rồi day mặt ra phía ngoài chõng nằm chèo queo lại ngủ.

Con Thơm hết biết nói sao nên đành nằm về chỗ cũ. Nó thở dài sườn sượt rồi vớ lấy cái mền liệm tung vào phía dưới chõng.

o O o

Tờ mờ sáng hôm sau, Tư Cầu còn nằm lim dim trên chõng thì nghe có tiếng rột rạt ở phía tủ. Anh ta nhòm đầu dậy nhìn ra thì thấy con Thơm đang sắp xếp quần áo để gói vào trong một chiếc khăn bàn lông to.

Anh ta vội tốc mừng ra hỏi :

- Làm cái gì mà mới mở con mắt ra em lo gói ghém quần áo vậy hả ?

Con Thơm hứ một tiếng rồi hỏi lại :

- Bộ... cấm hả ?

Tư Cầu chắc lưỡi :

- Ai mà nói cấm cản gì đâu... nhưng thấy kỳ nên tui hỏi cho biết vậy mà.

Con Thơm ôm gói quần áo lên rồi cười lạt :

- Anh muốn biết... tui cho biết luôn : tui dìu bến đây !

Tư Cầu trợn mắt hỏi lại :

- Em nói thiệt hay nói chơi đó? Cái gì vợ chồng cưới nhau còn mới ràng ràng, còn nằm chưa đủ ấm chỗ, mà em lại đòi dìu... là dìu làm sao hả ?

Con Thơm lại cười mũi :

- Ờ... bị còn mới ràng ràng nên mới dìu gấp đó !... Hừ bộ anh nói con này cần đến ai lắm hả ? Có chồng hay hông có chồng thì thôi, chớ bộ chết hay sao mà sợ !

Tư Cầu biết vợ mình giận lẫy, nên xuống nước phân trần :

- Coi, em nói vậy sao ! Bề gì tui với em cũng thành vợ chồng do cha mẹ đôi bên đặt để, bây giờ em bỏ đi ngang xương như vậy... coi sao phải !

Con Thơm không biết trả lời sao khác hơn là tìm cách nói xiên nói xéo :

- Chớ người ta... hông phải với tui thì được hả ?

Tư Cầu bắt tức cười :

- Coi, cái gì mà phải với hồng phải xen vô đó nữa ?

- Cái đó thì... anh dư biết, anh cần hỏi tui làm chi cho hao hơi tổn tiếng vậy !

Tư Cầu lắc đầu :

- Coi, em nói vậy sao được ! Em nghĩ kỹ lại xem : đâu phải cái gì cũng tại tui hết ráo trọi ! Em có làm sao mới sanh ra rắc rối như vậy...

Con Thơm vội chặn ngang :

- Thôi, thôi, bây giờ khỏi nói gì nữa cho mất công, tui đi dìa đây !

- Em nghĩ cho chín chắn chớ làm như vậy... kỳ lắm đã ghen ! Thiệt tình thì đối với tui... hồng ăn thua gì hết nhưng còn tí má ở bên cũng như ở bên này, và bà con cô bác xóm giềng nữa !

- Ồi, ai giỏi nói thì nói chớ trời cản tui cũng đi... (rồi nó nói gằn thêm...) Ờ, đối với anh hồng ăn thua gì hết há ! Cha, anh nói cái giọng đó nghe bảnh đa ! Anh hồng ăn thua gì hết... thì tui cũng hồng cần gì hết ! Thôi, tui đi dìa đây.

Tư Cầu vội chạy ra chặn cửa :

- Em có muốn đi tui không cản, nhưng... em chịu khó vô nói qua với tía má một tiếng...

Con Thơm xô tay nó qua một bên :

- Thôi, để tía má nghĩ... anh chịu khó anh nói lợi dùm tui đi !

Nói xong, nó xăng xái ôm gói quần áo đi ra.

... Tư Cầu ráng đi theo vợ ra tới ngoài sân :

- Bộ em đi thiệt hả ?

- Thì đi đây nè, còn thiệt với giả gì nữa !

Tư Cầu đứng khựng lại :

- Mầy đi thầy kệ mầy, bộ nói tao cần lắm hả ! Thứ đồ làm bộ...

Con Thơm cười lạt rồi... đong đa đong đánh đi luôn.

o O o

... **C**hiều hôm đó, Tư Cầu đang ngồi xe sợi nhợ để sửa soạn đi câu rê ở bờ đập trong ngọn kinh, thì nghe má anh ta gọi ở dưới nhà :

- Tư ơi, mầy xuống đây tao nói cái này một chút coi !

Tư Cầu còn nán xe xong sợi nhợ để tóm lưới câu rồi mới đứng dậy lững thững đi xuống nhà dưới :

- Má kêu con có chuyện chi vậy má?

Bác Hai gái thở ra :

- Thì còn chuyện gì lọt vô đây ! Mày phải ráng làm sao chớ bắt tao lo hoài sao? Tao chạy đi cưới vợ cho mày rồi, bây giờ đến phiên mày... ăn ở làm sao cho êm thuận với con chớ !

Tư Cầu tuy không dám cự nự lại nhưng cũng cần nhằn :

- Đó má nhớ kỹ lại coi : chuyện cưới vợ này đâu phải do con đòi. Tía với má sắp đặt đâu đó hết phần con con chỉ biết... nhắm mắt đi theo; thiệt tình thì con cũng muốn cho nó xuôi rớt hết cho rồi, nhưng bây giờ nó trắc trở như vậy thì biết làm sao?

Bác Hai gái đành nói lảng ra :

- Nói cho cùng mà nghe thì việc này cũng do tía mày hết.

- Vậy tía đi đâu mất mà hồi trưa tới giờ con hổng thấy hả má?

- Ồi thôi, hơi sức đâu mày hỏi ổng ! ổng thấy con nhỏ bỏ dìu bên, ổng nói lát giáp một hồi rồi cũng kiếm

chuyện đi mất... Con dâu quý của ông do ông lựa chọn mà ! Và cũng vì vậy mà ông mới đi gấp chớ sợ ở nhà bị tao moi móc đổ thừa... Cha, cũng may mà tao hồng dính dáng gì tới chuyện lựa vợ cho mày hết, chớ không thôi ông cần nhần nhức xương nhức cốt chịu gì thâu !

Tư Cầu nghe má mình nói một thôi như vậy cũng bắt tức cười và tìm lời đẩy đưa cho xuôi theo :

- Má nói như vậy... kể ra cũng đúng ! Nhưng thôi má ơi, tại cái phần của con... đừng đâu cũng hư đó. Bây giờ thì... thầy kệ mờ nó !

Bác Hai gái cau mày :

- Coi, bộ mày tính... bỏ luôn sao chớ?

- Vậy má tính phải làm sao nữa bây giờ?

Bác Hai gái nói hơi lớn tiếng :

- Tía mày ông kêu mày qua bên rước nó dìa đó !

Tư Cầu vênh mặt lên :

- Ủa sao lạ vậy ! Con có xua có đuổi nó hồi nào đâu mà biểu con đi rước đi đón nó dìa cà ?

Bác Hai gái liệng phăng cục thuốc rê đang xỉa xuống đất :

- Mày nói như vậy có chó nó nghe được ! Nó là vợ của mày thì mày đi rước nó dìa, chó bắt tao với thằng tía của mày đội mâm trầu rượu đến đón nó dìa cho mày sao hở ?

Tư Cầu thấy má mình nổi nóng la rầy nên trả lời xui lơ :

- Đâu phải con nê hà gì chuyện đi rước nó dìa nhưng cũng tại nó hết, nó kiếm chuyện giận lấy, chó con có dám gây sự đâu ! Con cũng chưa đụng tới mình nó nữa !

Bác Hai gái cũng dịu giọng lại :

- Tao cũng biết vậy rồi... nhưng mày làm sao mà dở khệt, cái gì vợ chồng mới ăn ở với nhau có hai ngày hai đêm là có chuyện rồi hả ? Chó hồi mày với... con Phấn leo tẹo nhau, sao tao coi bộ nhấp nháy vậy ?

Tư Cầu gân cổ lên cãi :

- Con Phấn nó... dễ, còn con này sao nó rắc rối quá... hay tại nó gốc người Miên nên như vậy hả má ?

Bác Hai gái xì một tiếng rồi nói gạt ngay :

- Đừng nó bá láp mày ! Người nào bây giờ thì cũng vậy hết. Tại mày dốt quá hồng rõ tánh ý đàn bà. (rồi bác hạ thấp giọng xuống) Nè, tao hỏi thiệt mày : mày có cãi lộn với con cái gì hông ?

Tư Cầu lắc đầu một cách thiếu não :

- Trời ơi, má nghĩ coi : mới cưới nhau có một hai bữa thì có chuyện gì đâu mà cãi hả má !

Bác Hai gái chắc lưỡi :

- Hồng có chuyện gì hết chớ tại sao nó giận lấy bỏ đi dìa bên chớ ?

- Cái đó má... hỏi nó chớ con... chịu thua rồi !

Bác Hai gái nín thinh ngẫm nghĩ một hồi rồi chăm chú hỏi lại Tư Cầu :

- Mày nghe kỹ đây : chớ tự hồi cưới dìa tới giờ hai đứa bây có... ngủ chung với nhau hông, tao muốn nói là... tụi bây có như... các cặp vợ chồng khác vậy hông mà ?

Tư Cầu xén lên trả lời :

- À cái đó thì chưa...

- Coi, sao lại chưa ?

Tư Cầu lúng túng đáp :

- Con này nó... kỳ lắm má à ! Con thú thật với má : cái chuyện... đàn bà thì con cũng có trải qua rồi, nhưng con thấy hồng ai giống như vợ con bây giờ hết. (Tư Cầu

nhúu mày rồi hỏi lại bác Hai gái)... Mà cái chuyện đó có ăn nhập gì đến chuyện nó giận lấy bỏ đi dìa bến hả má ?

Bác Hai gái thở ra như trút một gánh nặng, rồi ái ngại nhìn Tư Cầu nói :

- Tao đoán có sai đâu ! Tao nói mày không biết chút xíu nào hết về tánh ý của đàn bà con gái... Đâu phải đứa nào cũng giống như con Phấn hết ! Mày phải hiểu : đứa này đứa khác, mình phải... tùy theo mà ăn ở cho nó êm thấm mới được !

Tư Cầu chắc lưỡi than :

- Cha, con có dè đâu nó rắc rối quá đỗi như vậy ! Cái điệu này chắc con... chịu phép, chớ rước nó dìa rồi mới chiều gì đây nó bỏ đi nữa thì biết làm sao !

Bác Hai gái ân cần nói với nó :

- Cái gì mà mày rên rỉ quá vậy ! Tại mày hồng biết rành : tánh con nhỏ này nó nhút nhát, thứ con gái mới lớn lên suốt ngày bó rọ ở trong nhà có biết khổ mốt gì đâu (đến đây bác Hai gái mỉm cười nhìn nó rồi nói tiếp)... Bộ mày tưởng đứa con gái nào cũng lồng lên như ngựa sút chuồng... giống điệu con Phấn, hễ động tới là xách gói dông liền ! Hay như thứ.... đừng đường nào khác ở trên Nam Vang mà mày nói mày có trải qua rồi đó !

Tư Cầu cất tiếng cự nự :

- Má nói bậy hoài... mấy chuyện đó ăn nhập gì đâu hồng biết !

- Nè Tư, tao nói thiệt chớ hổng phải vui miệng rồi nói tầm xàm đâu ! Bởi vậy, đốì với con vợ của mày, mày phải... dịu lời, dịu tiếng, khéo tay khéo chơn lằm lằm mới được, chớ mày cứ bộp chộp quá hổng xong đâu. Mày chịu khó nghe lời tao rồi thử coi... có êm không !

Tư Cầu nín lặng một hồi rồi thở ra :

- Má nói nghe cũng phải, để con ráng một keo này nữa coi ra sao ! Thiệt bị ba con đàn bà này mà hết mần ăn gì được !

- Thôi lát nữa mày chịu khó lội qua nói với anh chị ở bến cho rước con vợ mày dìa...

- Chớ má hổng đi sao ?

- Coi, vợ của mày thì mày đi rước chớ bắt tao vô đó làm gì ! Mà tao có đi qua bến cũng hổng tiện : bên đàng trai mình có lằm lổì gì đâu mà bà suôi bên này phải qua bến để cầu lụy chớ !

Tư Cầu cắn nhần :

- Thiệt có chuyện hoài ! Hồi đó con đã nói khoan cưới vợ cho con mà tía với má cứ làm tới... Bây giờ đây cũng bắt một mình con chịu trận chớ ai vô nữa đây !

Bác Hai gái như không để ý đến những lời “oán trách” đó, dặn dò tiếp luôn theo :

- Mày có qua bến thì cũng liệu lời ăn tiếng nói sao

cho nó đàngh hoành một chút, chớ đừngh có ỷ y là con vợ
mầy quấy rồi mầy cự nự tứ tung ngũ hoành làm mịch
lòng mịch bề đến người lớn đó ghen !

Tư Cầu thở dài :

- Má khỏi lo điều đó. Con đi tới đâu thì cũng... tam tứ
bái tới đó, chớ đời nào con dám cự nự ai đâu ! Vậy mà
còn hồng êm thay !

o O o

... **T**ư Cầu vừa mới ló đầu ra khỏi hàng rào me keo
trước nhà thì gặp ngay bác Bộ gái xăng xái đi trờ tới và
con Thơm thì ôm gói quần áo lúc thúc đi theo sau cách
đó chục bước.

Tư Cầu chưa kịp mở miệng thì bác Bộ gái đã chụp
hỏi liền :

- Sao, hai đứa bây làm cái gì mà mới còn... nóng hổi
đó đã lục đục, cắn đắnh với nhau rồi ?

- Dạ thưa má mới qua ! Dạ việc đó...

Tư Cầu chưa hết lời thì bác Bộ gái đã hỏi tiếp :

- Có ảnh chỉ ở nhà hông con ?

- Dạ, tía má con đi khỏi hết rồi má à.

Bác Bộ gái tỏ vẻ thất vọng :

- Đi khỏi hết rồi ! Cha, tao nôn nả đi gấp qua đây để giáp mặt ảnh chỉ rõ, kéo có chuyện hiểu lầm nhau thì mất cái thân tình giữa hai bên xuôi gia đi !

Tư Cầu ấp úng :

- Dạ... mời má vô nhà uống nước.

Bác gái như không nghe thấy lời mời của con rể, tiếp tục phân trần :

- Ổi thôi, con vợ mầy mới vác mặt dĩa tới bến là bị ông già nó rầy quá cỡ... tao cũng có nói : việc đâu còn có đó, chớ chưa gì xách gói bỏ đi như vậy thì tao với tía mầy ở bến còn ăn nói làm sao với hai anh chị bên này ! Cái con vợ của mầy coi lớn chồng ngồng như vậy mà còn dại lắm Tư à !

- Dạ...

Vừa lúc đó con Thơm cũng đi tới và lạng khụng đứng nép sát bên hàng rào me keo.

Bác Bộ gái lại nóng nảy hỏi thêm Tư Cầu :

- Sao, có chuyện gì giữa hai đứa bây vậy con ?

Tư Cầu gượng cười đáp :

- Dạ... có chuyện gì đâu má !

- Coi, bây đừng có dẫu tao !

- Dạ, má hỏi con vợ con xem sao chớ phần con thì không ngờ... không có chuyện gì hết !

Bác Bộ gái gật gù như nói một mình :

- Ờ... nếu vậy thì đúng rồi, tao đoán có sai đâu ! Cái thứ vợ chồng mới cưới. (rồi bác nói to lên) Được rồi, để tao lo cho !

Tư Cầu nghe nói vậy đứng cười mủm mĩm và liếc nhìn con Thơm... Con này đứng quay vô hàng rào mặt mày chăm dăm như là còn hờn lầy chuyện gì dữ lắm vậy.

Bác Bộ gái lại hỏi nữa :

- À, nè Tư, con vợ mày nó dĩa bển, nó có hỏi qua hai anh chị ở bên này hông con ?

Nghe má hỏi câu này, con Thơm quay đầu lại nhìn về phía Tư Cầu như để chờ đợi câu trả lời. Tư Cầu liếc mắt nom thấy, và nó mĩm cười đáp :

- Dạ, thưa má... có.

- Thôi, thôi, mày đừng bình nó !

- Dạ thiệt như vậy à má !

Tư Cầu vừa nói đẩy đưa với bác Bộ gái vừa nhìn xéo

con Thơm... Thấy vậy con nầy làm ra vẻ tỉnh khô nhưng cũng không dấu được nụ cười chúm chím làm hơi lúm đồng tiền trên má...

Tư Cầu lại cất tiếng mời :

- Thưa má, má vô trong nhà nghỉ chơn...

Tới chừng đó, bác Bộ gái như nhớ trực đến con Thơm, vội quay đầu lại gọi :

- Còn con chết dầm kia, sao hồng vô nhà đi còn đứng đó làm gì nữa hả?

Con Thơm vói tay bút bút mấy giọt me keo và đáp :

- Má vô trước đi !

- Coi, nhà nầy cũng là nhà của mày chớ bộ nhà lạ sao mà mày đốc thúc tao vô trước !

Con Thơm vò nát mấy cái giọt me liệng xuống đất rồi vùng vằng bước đi vô sân....

Bác Bộ gái và Tư Cầu nổi bước đi theo sau.

Con Thơm ôm gói quần áo đem cất trong buồng rồi đi thẳng xuống nhà bếp ở riết dưới đó.

Bác Bộ gái ngó quanh ngó quất một hồi rồi hỏi Tư Cầu :

- Nè Tư, dẫn má vô buồng của hai đứa bây để tao xem qua một chút coi !

Tư Cầu do dự :

- Dạ, chi vậy má?

- Ây, mầy cứ dắt tao coi rồi hãy hay !

Tư Cầu đành miễn cưỡng tuân lời.

... Đến cửa buồng, Tư Cầu đứng lại :

- Dạ buồng riêng tụi con đây má.

Bác Bộ gái nhìn kỹ rồi gật gù khen :

- Được lắm ! Bốn bề kín mít như vậy còn muốn gì nữa !

Nói đoạn bác bước vô trong buồng. Tư Cầu cũng lúc thúc theo sau. Bác Bộ gái đi thẳng lại đứng kề trước cái chõng, chống nạnh, nhíu mày quan sát hết bốn bề ngang....

Thấy vậy, Tư Cầu ngạc nhiên lắm bầm : “Cái chõng đó mình đóng bằng cây thường và đóng vôi đóng vữa, thì có gì quý giá hay khéo léo đâu mà bà đứng xăm xoi dữ quá vậy cà?”.

Bác Bộ gái bỗng quay lại hỏi Tư Cầu một câu gọn lỏn :

- Ở nhà có sẵn đồ nghề thợ mộc hông Tư?

- Đồ nghề thợ mộc... dạ có. Mà chi vậy má?

Bác Bộ gái như không để ý đến câu hỏi của Tư Cầu mà lại nói :

- Được rồi, mày đi lấy đem vô đây cho tao !

- Đem vô đây ! Mà đem vô làm chi vậy má ?

Bác Bộ gái đáp một cách tỉnh khô :

- Thì mày cứ đi lấy đem vô đây rồi sẽ biết mà !

Tư Cầu đứng lạng khựng ở đó rồi cũng đành tuân theo lời sai bảo của bà mẹ vợ.

... Một lát sau, anh ta trở lên xách hộp đồ nghề thợ mộc để nghe một cái “cộp” xuống đất :

- Dạ thưa má, con đem đồ nghề lên đây...

Bác Bộ gái nhìn sơ qua một lượt rồi hỏi :

- Bộ ở nhà không có cái cưa sao Tư?

- Dạ... có, (và nói hỏi tiếp thêm bằng một câu xui lơ)... có cần con đi lấy lên liền hông má?

Bác Bộ gái vội lắc đầu :

- Thôi khỏi ! Để chút nữa mày lấy đem ra cũng được... (rồi bác nghiêm trang bảo Tư Cầu như là... truyền lệnh) Bây giờ mày chịu khó cuốn mùng đẹp chiếu, rồi tháo hết cái chõng này ra cho tao !

Tư Cầu trố mắt hỏi liền một hơi :

- Má nói sao má? Tháo cái chõng này ra phải hông má?... Mà tháo làm chi vậy má?... Cái chõng này tuy con đóng vội nhưng cũng tốt chắc lắm chứ có gì đâu...

Bác Bộ gái chặn ngang :

- Ấy tao biểu mày tháo ra thì mày cứ nghe lời tao đi !... Tao từng tuổi này mà hông biết suy nghĩ chín chắn sao mậy ! (rồi bác dịu giọng) Hông phải tao chê mày đóng vội về cái chõng này đâu, nhưng có chuyện khác rồi mày sẽ rõ mấy hồi đó Tư !

Tư Cầu thở dài leo lên chõng cuốn mùng, đẹp gối, cất chiếu, dỡ hai miếng vạt dựng xuống đất, đoạn lấy búa nện mạnh vào mấy thanh chõng để tháo cho rời mấy cái mộng ra... Tư Cầu vừa làm vừa liếc nhìn bác Bộ gái như muốn tìm hiểu, muốn dự đoán ý định của bác nhưng nét mặt của bác vẫn thản nhiên như không...

Thấy Tư Cầu đã tháo xong cái chõng, bác Bộ gái liền lên tiếng :

- Bây giờ mày chịu khó vác nó ra đằng trước sân cho được sáng sủa và rộng rãi hơn ở đây, rồi tao sẽ chỉ cho mày cách thức làm.

Tư Cầu chịu thua không thể nào hiểu nổi dự tính của bà mẹ vợ nên chẳng nói chẳng rằng vác luôn mấy cái thành chống đi thẳng ra phía sân trước nhà. Bác Bộ gái thì xăng xái rảo bước sát theo sau...

Ra tới sân, Tư Cầu quăng mớ cây ván xuống đất nghe cái rầm. Bác Bộ gái như không để ý đến và thản nhiên bảo con rể :

- Bây giờ mày vô đi lấy cây cưa đem ra đây !

Tư Cầu đứng xống lưng ngó mẹ vợ một vài giây, rồi quay lưng lưng khựng đi trở vô nhà.

... Một lúc sau, Tư Cầu xách lồng thông cây cưa đi ra :

- Có cưa rồi đây nè má !

Bác Bộ gái chỉ đồng cây ván dưới đất :

- Bây giờ mày chịu khó cắt thâu lại bề ngang cái chống này lổl năm bảy tắc gì đó cho tao !

Tự nãy giờ, Tư Cầu cố gắng nín thinh để cho bà mẹ vợ sai đâu làm đó, nhưng khi nghe bác Bộ gái “hạ lệnh” như thế, anh ta cũng phải vọt miệng hỏi lại :

- Coi, dạ thưa má... khi không cắt thâu bớt lại cho hẹp làm chi vậy má? Hồi đóng cái chống này, con chặt mọt, lựa chọn từng khúc cây, miếng ván một để cho nó được rộng rãi... bây giờ má lại kêu cưa bớt đi...

- Ấy, mầy cứ nhắm mắt nghe theo lời tao một chuyến này coi ! Không phải tao ngu dại gì mà hổng biết điều đó, nhưng mầy để cho tao... sửa sang ni tắc cái chõng này lại thì hai vợ chồng tụi bây mới hòa thuận êm ấm với nhau được, (rồi bác dịu giọng nói tiếp) Tư à tao có qua... cái cảnh của tụi bây hiện nay nên tao biết : con Thơm nó cũng thương mầy chứ hổng phải không, nhưng ngặt cái vợ chồng tụi bây mới cưới ràng ràng, con nhỏ chưa quen. Mầy hổng biết chứ ông già bà cả hồi xưa thường nói chỗ ăn chỗ nằm cũng có điều kỳ điều hạp ghê lắm đó Tư à !

- Đà...

Bác Bộ gái lại hỏi :

- Thôi mầy làm xôm xôm lên đi Tư để tao còn trở dìu bền cho kịp.

Tư Cầu không biết nói sao đành lui cui lo cưa, đục thâu bót bề ngang của cái chõng lại.

Sau khi thử mấy cái mộng cho ăn khớp với nhau. Tư Cầu chất gọn lại đồng cây ván và phủi tay nói với bác Bộ gái :

- Dạ thưa xong xuôi hết rồi má.

- Bây giờ mầy vác vô ráp lại như cũ đi Tư !

Tư Cầu vác mớ cây lên nhưng còn đứng lại hỏi :

- Có vậy thôi... hay còn có gì nữa hông má?

Bác Bộ gái mỉm cười đáp :

- Vậy là đủ hết rồi... mọi chuyện kể như êm hết rồi đó Tư

Tư Cầu xốc lại mớ cây ván trên vai, chắc lưỡi :

- Má nói êm là êm làm sao thiệt con hồng hiểu nổi !

Bác Bộ gái lại cười :

- Thì để rồi mày sẽ biết... Tao biểu mày làm như vậy cũng gần như là người ta... đốt phong long xổ xui vậy !

Tư Cầu lắc đầu kêu trời đoạn vác mớ cây vô buồng ráp chõng lại.

Bác Bộ gái đợi cho anh ta làm xong xuôi đâu đó hết rồi mới trở xuống nhà dưới tìm con gái.

Tư Cầu đoán chừng mẹ vợ muốn gặp con gái để dặn điều gì nữa chẳng, nên không theo xuống.

Độ năm phút sau, bác Bộ gái quày quả trở lên :

- Thôi má đi dìa bên đây con !

- Má hồng ở chơi một chút nữa, tía má của con cũng sắp dìa bây giờ má à !

Bác Bộ gái vẫn bước ra phía cửa :

- Thôi được, lát nữa ảnh chỉ có dìa mầy nhớ nói lại có tao đưa con vợ mầy qua. Đáng lẽ tao phải giáp mặt hai ảnh chỉ để nói qua một lời nhưng sợ tối trễ ghen Tư ?

- Đà.

Bác Bộ gái nhìn Tư Cầu cười nói tiếp :

- Vớ lại cái việc tao qua bên này cũng chỉ có một chút đó. Bây giờ thì xong xả hết rồi thì đến lượt hai đứa bây phải làm sao cho... êm thấm hết đó thì làm !

Vừa lúc đó, con Thơm ở sau bếp lò mò đi lên để tiền má nó về.

Bác Bộ gái liền nói lớn với con gái như để phân bua cùng Tư Cầu :

- Nè, Thơm, tao đã dặn kỹ thằng chồng mầy rồi đó ghen ! Mầy mà còn lộn xộn xách gói dìa bến chuyển nữa thì mầy chết với tao... Tao nói mầy có chịu nghe không hả ?

Con Thơm chù ụ cái mặt nói ú ớ trong họng :

- Con nói con có nghe mà !

- Cái con gì thiệt di hợm ! Con gái gì mà hổng biết tiếng dịu tiếng dàng, hể hỏi tới nó là nó trả lời giựt một giựt hai.

Rầy con gái một hồi, bác Bộ gái như nhớ trực lại chuyện đi về, nên vội vội vàng vàng đội khăn lên, day qua nói với Tư Cầu :

- Thôi má dìu đây con ! À, nhớ thừa lại với anh chỉ về cái việc hồi này má dặn đó nghen !

- Dà, má dìu...

Tư Cầu đưa bác Bộ gái ra tới ngoài đường rồi lững thững quay vào. Thấy con Thơm đứng dựa vai ở ngưỡng cửa, Tư Cầu vừa đi xốt ngang qua vừa mỉm cười nói bông lông :

- Cha, dìu bền sườn quá há !

Con Thơm háy xéo anh ta một cái rồi ngoe nguẩy bỏ đi một mạch xuống nhà bếp để lo bữa cơm chiều.

Tối hôm đó, thấy người trong nhà rục rịch đi ngủ. Tư Cầu bèn vô buồng để nghỉ lưng vì hồi chiều phải “vật lộn” với cái chông nên cũng hơi oải gân oải cốt.

Tư Cầu nằm phịch xuống dang tay ra có vẻ dễ chịu lắm... bỗng anh ta để ý nhận thấy đầu chót bàn tay mặt mình cũng gần chí mép chông phía bên trong, và tự nhiên anh ta cười phá lên và kêu lên một mình :

- Hèn chi...

Vừa lúc ấy, con Thơm vén màn đi vào buồng. Nó đi thẳng lại tú quần áo làm bộ lục lọi, sắp xếp một hồi lâu

cho đỡ xên lén khi giáp mặt lại với Tư Cầu. Và khi không còn việc gì khả dĩ để nó mó tay mó chân nữa, nó mới chịu đi rề lại gần phía chõng nhưng mắt vẫn tìm cách ngó xiên ngó xéo làm như... không để ý đến Tư Cầu nằm ở đó.

Tư Cầu vội nhóm người nằm gọn lại qua một bên bìa ngoài chõng để nhường chỗ cho vợ. Con Thơm cau mày nhìn chỗ nằm của mình một hồi lâu, môi mấp máy như muốn cự nự, muốn cắn nhả một cái gì...

Thấy vậy, Tư Cầu bèn lên tiếng :

- Thôi em vô ngủ đi em...

Con Thơm nhìn chăm bẳm vào cái chõng nói như giận dỗi :

- Chật thấy mờ !

Tư Cầu cười đáp :

- Má đó à !

Con Thơm không biết nói sao nên chỉ buông thông hai tiếng “kỳ quá” ! rồi ngồi lên mép chõng. Tư Cầu vội co quắp chân lại để nhường chỗ. Thấy thế, con Thơm có vẻ yên tâm và thông thả nhukai người bò vô nằm ở bên trong.

Tư Cầu tìm cách gợi chuyện :

- À em, em đùa bên có ai... cự nự gì hông?

Con Thơm cười lạt :

- Sao không !

Tư Cầu nín thinh một hồi rồi tìm cách hỏi lại :

- Ở bên có gì... lạ hông em?

- Mới có mấy ngày mà có cái gì “lạ” được !

- Vậy hả !

Tư Cầu chỉ “vuốt đuôi” bằng hai tiếng “vậy hả” rồi hết biết nói thêm gì nữa. Thời may đến lượt con Thơm hỏi lại anh ta :

- Nè anh, tui... đi như vậy ở bên này có... ai nói gì hông?

Tư Cầu cười đáp :

- Ồi, em hơi sức đâu lo chuyện đó ! Ba má bên này đâu có lạ gì chuyện... chuyện lật vạt như... kiểu đó ! Ông bà cũng dư biết là hai đứa mình... kỵ chút đỉnh vậy thôi chứ ăn thua gì !

Con Thơm quay mặt qua tò mò hỏi :

- Dư biết là dư biết làm sao, anh giỏi thử nói cho tui nghe coi ?

Tư Cầu lúng túng nên nói lảng ra :

- Ồi chuyện... chút đỉnh đó vậy mà !

Con Thơm hỏi riết tới :

- Mà tui hỏi chuyện gì ?

Tư Cầu vừa cười lỏn lén vừa vặn vẹo mấy ngón tay :

- Thì chuyện... hai đứa mình lục đục với nhau trong hai đêm liền mà hông... ăn thua gì hết trời đó mà !

Con Thơm mắc cỡ quay ngoắt mặt trở vô trong :

- Quỷ đầu ! Anh nói bậy không hề !

- Coi, bậy cái gì mà bậy ? Chớ tui hỏi em : tụi mình mới ăn ở với nhau có hai ba bữa chớ nhiều nhỏi gì đâu, thì còn có chuyện gì vô đó nữa, để cho hai đứa mình phải sanh ra rầy rà với nhau hả ?

Con Thơm nóng nẩy quay mặt trở ra :

- Mà anh chắc có như vậy hông ?

Tư Cầu nhìn nó cười :

- Phần tui thì chắc mềm rồi còn phần em thì tui... bất biết !

Con Thơm quơ cái mền đắp lên ngực :

- Hứ, lẳng òm ! (nhưng rồi nó lại hỏi tiếp) Mà tía hay má có nói thêm gì không anh?

- Ví dầu ông già ông biết ông cũng hổng nói, chỉ... chỉ có má để ý đến thôi.

- Mà má nói sao anh?

- Thì còn nói cái gì nữa bây giờ ! Má biểu ráng ăn ở cho êm thấm với nhau hông thôi thiên hạ người ta cười cho thúí óc ! Còn má em chắc cũng có... dặn dò em cái gì chứ?

Con Thơm ngập ngừng một vài giây rồi nói :

- Thì má cũng dặn... giống như vậy !

Tư Cầu cười rộ lên :

- Nếu như vậy thì... đúng rồi !

Con Thơm lại quay mặt vô trong :

- Anh nói tầm xàm hoài !

Tư Cầu không trả lời gì hết mà ngóc đầu hỏi nhỏ con Thơm :

- Tui tắt đèn ghen em, chứ để chong suốt đêm... hao dầu lắm !

Con Thơm quay đầu lại :

- Ai làm gì được đó thì làm !

Tư Cầu cười thầm và khoan thai ngồi dậy đi thối tắt ngọn đèn treo trên cột rồi trở vô nhẹ nhàng nằm gọn vào chỗ cũ.

Thấy yên yên, anh ta đưa tay qua lồi nhẹ vai con Thơm :

- Nằm xích lại đây em, chớ em để tay sát mùng muỗi chích chết !

Con Thơm hất tay anh ta ra :

- Hồng thềm đâu !

Rồi nó toan nhoi mình định lặn ra xa nhưng đành chịu phép vì cái chõng đã không còn rộng thênh thang như trước để nó có thể dễ... có có xoay trở, lặn qua lộn lại được nữa. Thêm vào đó, con Thơm cũng thấy nóng hổi ở sau lưng, vì dư biết Tư Cầu nằm sát bên cạnh tuy nó quay mặt vô trong vách.

Con Thơm không thấy bức mình như mấy lần trước, mà chỉ thấy hơi khó chịu như khi nó thử ăn chơi một miếng trầu... Và nó tự nghĩ : “Phải mà cái chõng chật thì Tư Cầu, chồng mới cưới của mình nằm sát khít một bên chớ sao !” . Còn Tư Cầu cũng nhận thấy con Thơm không quá vùng vắng như trước nữa, tuy con này vẫn còn cự nự đôi chút, nhưng đó là một thứ cự nự không làm phật ý Tư Cầu ! Trái hẳn lại, Tư Cầu còn thấy thêm... khoái khoái và thầm mang ơn bà mẹ vợ : “Bà già ở bên mà hay đa !”.

Thật ra, cũng chẳng có gì lạ lùng chung quanh việc sửa bớt ni tắc chiếc chõng mà bác Bộ gái cho là giống như “đốt phong long”. Đó chẳng qua là một thứ... tác động tâm lý mà ông già bà cả ngày xưa chỉ biết đem ra áp dụng, vì kinh nghiệm, để mong... xổ xui và cho mọi việc được tốt lành.

Tư Cầu thấy con Thơm nằm im nên lên tiếng hỏi :

- Em ngủ rồi hả em?

- Ai mà ngủ yên được với anh !

Cũng thời một câu nói “không ngủ” nhưng câu nói lần này, trong cái đêm nay, nghe không có chút xíu gì chói tai mà lại có vẻ hơi trách móc một cách thật dễ thương.

Tư Cầu mỉm cười trong bóng tối và nói giỡn :

- Hổng ngủ được thì tội mình thức với nhau vậy !

- Hứ, ăn nói coi dễ nghe hông !

Tư Cầu không đáp mà chỉ quay mình qua, đưa tay đặt một cách nhẹ nhàng lên vai con Thơm. Thơm không hất mạnh ra như mọi khi mà chỉ nhích vai vô phía trong vách để tránh, nhưng... lần này bàn tay của Tư Cầu không rơi tuột xuống chiếu mà chỉ theo cái đà vai của con Thơm từ từ chuôi về phía trước...

Con Thơm cần nhằn nho nhỏ :

- Anh này thiệt...

Nhưng rồi nó lại nín thinh rồi nói ú ớ cái gì trong miệng không rõ và co quắp người lại.

Một lát sau, Tư Cầu se sẽ dìu Thơm nằm nhích ra bên ngoài...

6.

Quân đội Nhựt đảo chánh ở Đông Dương...

Một bữa trưa nọ Ba Kiên (anh thứ ba của Tư Cầu) đi chợ Trà Ôn về chạy kiếm anh ta tỏ mớ. Và khi thấy mặt Tư Cầu anh ta vội la lớn lên :

- Ê Tư, mày có hay gì không?

Tư Cầu lắc đầu nhưng rồi hỏi lại :

- Bộ anh mới... trúng cò bạc hả?

Ba Kiên cười xòa rồi nói gạt ngang :

- Bậy nà ! Người ta “độc lập” rần rần tao chạy dìa cho mày hay... chớ có trúng me, dì đánh khỉ gì đâu mà mày nói như vậy ! Ê, quân đội Nhựt-Bổn đảo chánh Tây rồi... chuyện này ngon lành lắm nghen mậy !

- Tưởng chuyện gì chớ chuyện đó tui cũng... hay lâu rồi...

Ba Kiên trợn mắt :

- Thiệt hay chơi mậy? Chuyện động thiên động địa bất ngờ như vậy, đến Tây nó còn chạy ra khới, chớ đừng nói gì thứ mậy thì biết đánh gì mà “hay lâu, hay mau”.

Tư Cầu mỉm cười khiêm tốn :

- Hồi tui ở trên Nam Vang tui đã thấy màng màng chuyện đó rồi... và thiên hạ ai ai cũng đoán biết được rằng sẽ có ngày nay như vậy. Với lại hồi chiều hôm qua có chiếc tàu Tây lính tráng rần rần cập bến ngoài sông cái, dường như tui nó có ý đợi ai, chắc chờ tốp đi theo sau gì đó...

- Tui nó đi chưa đây?

- Đi mất rồi, mà anh hỏi để chi vậy?

Ba Kiên hùng hổ :

- Để bắt nó chớ để chi vậy?

Tư Cầu cười rộ :

- Anh mà xớ rớ lại gần tui nó bắn anh bể hàm hạ !

Ba Kiên xén lên nói trớ :

- Thì để tao mạch cho Nhựt bắt nó chớ... Mà thôi, tao nôn nả dĩa đây để bàn với mày một việc này...

Tư Cầu ngạc nhiên vì thái độ của anh mình : từ trước tới nay, có bao giờ Ba Kiên thêm “bàn tán” với anh ta cái gì đâu.

Ba Kiên hạ thấp giọng xuống :

- Ê việc này kín lắm nghen... tao mới vừa đi Trà Ôn dĩa đây, và thời may tao có gặp mấy thằng bạn cũ trên

chợ Cần Thơ... ý trời ơi, bây giờ tụi nó bánh lắm, hét ra lửa, khạc ra khói lặn mầy à !

- Gì mà dữ vậy anh?

- Ấy, mầy để yên tao nói : tụi nó ở trong Nghĩa Sĩ đảng (một đảng thân Nhứt ở miền Tây) của ông Huỳnh Khai, tụi nó mới vừa xuống chợ Trà Ôn để... tịch thu tiệm cầm đồ nhà nước... Tao nói như vậy mầy... dư hiểu rồi.

Tư Cầu trầm ngâm :

- Hiếu... hơi hơi vậy thôi.

Ba Kiên ngó quanh ngó quất không thấy ai, bèn móc trong túi ra một lá cờ dán bằng giấy : nền màu vàng, ở giữa có hình con ó xanh :

- Đây nè, cờ của Nghĩa Sĩ đảng, tụi nó cho tao đây... Và tao tính bàn với mầy : tụi mình vô cái đảng đó thì... ăn chắc đả mầy ! Sở dĩ tao còn giữ “bí mật” là vì tao sợ ba thằng cắc ké ở đây hay được nó... đi trước mình thì uống lắm !

Tư Cầu ngạc nhiên hỏi :

- Gì mà uống ?

- Cái thằng này kém chánh trị quá ! Mầy hông thấy cái vụ tịch thu tiệm cầm đồ nhà nước trên chợ Trà Ôn đó sao !... Vàng, hột xoàn hổng hà sa số ! Mấy chỗ đó làm ăn thì mình phải nhào vô trước !

- Việc đó thì ăn nhập gì ở đây ?

- Sao lại không ! Tao đã hẹn với mấy thằng trên Cần Thơ rồi, bữa nào tao dẫn đường cho tụi nó dìa đây... tịch thân nhà mấy ông điền chủ.

Tư Cầu vội kêu lên :

- Ý hồng được đâu, anh làm ầu như vậy... ở tù chết?

Ba Kiên vỗ mạnh vào vai Tư Cầu, cười nói :

- Mày sao nhát như thỏ đế ! Tao hỏi mày : ai vô đây bắt mà ở tù?

Tư Cầu nhăn nhó :

- Thì đã đành như thế rồi, nhưng mình làm như vậy... ai coi mình ra khỉ gì nữa ! Bộ anh nói độc lập rồi muốn làm ông hoàng ông trấn gì thì làm sao?

Ba Kiên cau có nhìn em :

- Như vậy mày hồng chịu theo tao phải không?

Tư Cầu cúi đầu đáp :

- Theo chứ sao không... nhưng phải thì theo, còn bậy thì...

Ba Kiên tức tối dậm chân :

- Tao biết trước mà ! Thiệt hồng có nhờ cậy gì mày

được hết ! Sao mầy ngu quá vậy Tư, thứ người ta đem dựng tới hòng mà cũng hổng chịu nữa là nghĩa lý gì chứ?

Thấy Tư Cầu làm thỉnh, Ba Kiên vùng vằng quay lưng bỏ đi và chửi thề ồm tỏi. Đi được vài bước anh ta còn ráng đứng lại để nhieếc móc thêm một câu nữa :

- Phải mà, bị mầy mắc lo ở nhà ôm... vợ chứ gì !

Tư Cầu nhún vai không nói năng gì...

o O o

Thấy Tư Cầu không tán thành dự định của mình, Ba Kiên bèn đi rủ rê mấy người bạn “du thủ du thực” của anh ta, nhưng các tay này cũng đều dang ra hết, có lẽ vì việc “làm ăn” theo kiểu anh ta nói đó quá... mới mẻ đối với họ.

Ăn trộm, ăn cướp thường thì các tay ấy có thể làm được, chứ còn ăn trộm, ăn cướp mà lại kèm theo một “danh nghĩa” nữa, thì quả tình họ chưa có... quen như vậy bao giờ.

Ba Kiên... thất chí bỏ lên Cần Thơ, một thứ “thủ đô” của Nghĩa Sĩ Đảng lúc bấy giờ... Nhưng một tuần lễ sau anh ta lại bỏ về nhà vì chuyến đi này của anh ta không đưa đến đâu hết.

... Một bữa trưa nọ trong lúc Tư Cầu và Ba Kiên đang ngồi ăn khoai lang luộc chấm nước cốt dừa chơi thì thằng Năm hót hơ hót hải chạy về :

- Ê anh Ba, anh Tư ơi ! Có Tây tới ngoài kia kìa !

Ba Kiên quăng củ khoai đang ăn dở xuống rổ, đứng phắt dậy;

- Tới đâu vậy? Có đông hông hả?

- Có hai thằng hè ! Tụi nó ở gần ngoài vàm đó !

Ba Kiên nắm tay Tư Cầu lôi đi :

- Ê Tư, tao với mày đi ra ngoài coi Tư !

- Coi làm khỉ gì... Có hai thằng thì chắc là tụi nó bị Nhứt-Bổn rượt chạy lạc đó chứ gì.

- Tao cũng đoán như vậy. Đi mày, ra coi cho biết !

- Ồi, Tây Tàu gì thầy kệ mẹ nó ! Thứ đó hồi ở trên Nam Vang tui quen quá rồi...

Tuy nói thế, Tư Cầu cũng lết bết đi theo anh mình ra phía ngoài vàm sông cái.

... Thấy hai anh em Ba Kiên ra tới nơi, đám người hiếu kỳ đang bu chung quanh hai người lính Pháp vội giãn ra để nhường chỗ cho hai người. Thật ra, những người trong làng từ các ông hương chức cũ cho đến các bà con chòm xóm láng giềng đều có ý ngán Ba Kiên vì nghe đồn anh ta là người của Nghĩa Sĩ đảng trên Cần Thơ.

Ông thầy giáo làng vội đứng ra đón anh em Ba Kiên:

- Chào chú Ba... chú Tư.

Tư Cầu cung kính cúi đầu sát rạt chào lại thầy giáo vì đó là ông thầy dạy học cũ của mình, một ông thầy mà anh ta ngán... như cơm nếp lúc còn ngồi ở băng nhà trường. Còn Ba Kiên chỉ hơi gật đầu và nghiêm mặt hỏi liền :

- Hai thằng Tây này... làm sao đó thầy giáo?

Hai người lính Pháp quần áo dính đầy bùn đất, mặt mày hốc hác, râu mọc rậm rì đang cầm khoai ăn nhồm nhoàm thấy vậy có vẻ sợ sệt. Họ hết lăm lét nhìn Ba Kiên đến đưa mắt như cầu cứu với thầy giáo.

Thầy giáo nghe Ba Kiên hỏi đến sốt sắng đáp :

- À, đây là hai người lính Tây, toán quân của họ đi trên một chiếc đồ máy bị Nhựt bắn chìm nên họ lặn lội trốn tới nơi đây để xin ăn... Họ có hỏi tôi chỉ dùm đường xá hay giúp ghe cộ gì cho họ, để họ đi xuống Cà Mau nhập bọn với toán lính đóng ở dưới...

- Vậy thầy có chỉ đường cho hai thằng này không?

Thầy giáo nghe hỏi gần như vậy đâm ra luống cuống :

- Tôi... nói dưới Cà Mau xa lắm. À chú Ba, tôi có trình lại với thầy Hương Quản không rành tiếng Tây...

Viên Hương Quản vội đứng ra nói :

- Phải đa Ba, thầy giáo đây có nói với tao...

Ba Kiên gạt ngang :

- Thầy Hương Quản làm làng làm xóm mà hồng biết gì ráo ! Mấy người làm như vậy, Nhựt nó nghe nó chặt bay đầu hết cả lũ đó ghen !

Ông thầy giáo tự nãy giờ là người nói chuyện với hai anh lính Pháp nhiều hơn hết (và nói “tiếng tây tiếng u” nữa, thì những người chung quanh có ai biết thầy nói cái gì đâu để... chứng dám dùm khi cần !) lo ngại phân trần với Ba Kiên :

- Chú Ba à, bà con ở đây không ai rành tiếng Lang-sa hết nên tôi nhảy ra làm... thông ngôn vậy thôi... Với lại bà con thấy tình cảnh cù bơ cù bất, đói khát, sợ sệt của hai chú lính ấy cũng động lòng trắc ẩn... Đó chú Ba coi, hồi nào tới giờ họ có quen ăn thứ khoai mì đó đâu mà bây giờ cũng phải... nuốt hết !

Tư Cầu nãy giờ đứng yên bèn nói chen vô :

- Phải đó anh Ba à ! Thấy tụi nó như vậy mình cũng tội nghiệp...

- Mầy thì cái gì cũng “tội nghiệp” hết (rồi anh ta day qua nói với ông Hương Quản như... là hạ lệnh vậy)... Còn thầy Hương Quản, tui nhờ thầy đóng trần hai thằng đó lại cho tui !

Ông Hương Quản nhăn nhó :

- Ý trời, tao bắt ăn trộm ăn cướp thì được... chớ mày biểu tao bắt hai thằng này coi bộ hồng... nổi đầu Ba !

Ông Hương Quản vừa nói vừa liếc nhìn về phía hai khẩu súng trường của hai anh lính Pháp gác trên đồi...

Phần hai anh lính, người nào cũng có vẻ lo âu hiện ra mặt vì tuy không hiểu những lời qua tiếng lại giữa Ba Kiên và ông Hương Quản, nhưng họ cũng đoán được một phần nào ý nghĩa qua những cử chỉ và giọng nói của hai người ấy. Họ đưa mắt nhìn nhau, rồi không ai bảo ai họ nắm chặt lấy khẩu súng đứng dậy chờ đợi...

Tư Cầu thấy vậy khều Ba Kiên nói nhỏ :

- Thôi anh Ba à, để hai thằng lính đó nó muốn đi đâu thầy kệ nó, ví dầu anh muốn bắt nó thì cũng còn... khó !

Ba Kiên nhìn kỹ lại hai anh lính Pháp và bốt vẻ hùng hổ lúc ban đầu :

- Tao nghĩ ra cách khác rồi Tư ! Mày lại nói với thầy giáo kiểm chuyện giữ hai thằng đó lại để tao rột lên Trà Ôn báo cho người ta xuống bắt tụi nó...

Ông Hương Quản đứng kề bên nghe lỏm được bèn nói chen vô :

- Ê hồng được đầu Ba ! Làng lính ở trên xuống tới dưới này thì thằng này đông mất đất rồi. Mày tưởng tụi nó ngu lắm hả? Tao coi bộ hai thằng đó cũng sanh nghi dữ lắm ghen Ba. Mày mà không khéo, cứ lảng tránh thụt tới thụt lui, xầm xì xậm xị hoài, tụi nó hoảng kinh

lên bắn bậy vài phát thì... nguy cho bà con ở đây lắm
nghe !

Tư Cầu thấy anh mình có vẻ suy nghĩ nên nói thêm
vào :

- Thôi đi anh Ba ! Thầy Hương Quán lo xa như vậy
là đúng lắm đó anh ! Tui đã nói với anh hồi nãy rồi mà
anh hổng chịu nghe...

Ba Kiên thấy dự định của mình hư hết đâm ra bực
mình :

- Nghe, nghe... cái gì cũng nghe theo mầy hết thì mần
ăn đánh gì được. Chuyện gì mà đem ra bàn với mầy là
mười lần như một đều ăn trét hết !

Tư Cầu cũng cự lại :

- Thì đó, anh giỏi cái gì được anh làm cho tui coi !

- Để động ổ hết rồi còn làm mẹ gì nữa !

Tư Cầu bắt tức cười và dịu giọng lại :

- Thôi mà anh ! Anh hổng thấy tội nghiệp tui nó sao?

Ba Kiên trợn mắt :

- Thằng này ăn nói mới lạ chớ ! Vậy mầy hổng nghe
người ta lên án tui nó là thực dân đó sao ? Tao hỏi mầy
: hồi trước tui nó có “tội nghiệp” dân mình hông mà bây
giờ mình phải “tội nghiệp” lại tui nó?

Tư Cầu lúng túng đáp :

- Hồi nào thì... hồi chớ bây giờ người ta... thất thế, hết thời... "xò" như vậy mà mình... làm quá coi cũng kỳ. Anh hồng thấy bà con cô bác ở đây ai nấy có vẻ tội nghiệp cho hai thằng đó hết sao?

Ba Kiên đưa mắt ngó qua một vòng rồi trề môi :

- Hừ, hồi trước nấu rượu lậu bị tây "tào cáo" nó rượt chạy thấy bà mà bây giờ cũng bày đặt "tội nghiệp !" !

Nói xong anh ta ngoe nguẩy bỏ đi.

Tư Cầu thấy vậy vội rảo bước theo sau :

- Anh Ba, anh đi đâu nữa đó?

- Đi dìa chớ đi đâu nữa mậy !

- Ủa, bộ anh... để cho hai thằng Tây này đi sao?

Ba Kiên cau có :

- Thì nó muốn đi đâu thì đi khuất mắt cho rồi ! Còn mày, cái gì lộ ra thì mày cũng cản mũi cản lái hết à ! Thử của mày, không có làm gì cho lớn chuyện được hết !

Tư Cầu không trả lời mà chỉ mỉm cười...

... Bác Hai gái đứng bên chái nhà dưới đưa tay ngoắc Tư Cầu xuống :

- Nè Tư, mầy lại đây tao nói cái này nghe !

Thấy vẻ mặt lăm la lăm lét của má mình, Tư Cầu lấy làm lạ hỏi lại :

- Cái gì vậy má? Bộ có ai tới... đòi tiền đòi nông gì nữa hả má?

Bác Hai gái lắc đầu lia lịa :

- Tao nói hổng phải đâu ! Có chuyện khác mà !

Tư Cầu thủng thỉnh đi lại...

Bác Hai gái kéo nó nhích lại gần :

- Mầy có hay gì hông Tư?

Tư Cầu nhướn mắt lên hỏi :

- Hay cái gì mới được chớ má?

- Thiệt mày... không ngờ, không biết gì ráo sao?

Tư Cầu nhăn mặt :

- Cái gì thì má nói phứt đi, chớ má hỏi điệu đó con biết đâu mà rờ !

Bác Hai gái liếc mắt ngó quanh, im lặng một vài giây như để... lấy hơi rồi kề tai Tư Cầu nói mau :

- Con Phấn nó dìu đây rồi đó !

Tư Cầu chụp lấy hai tay mẹ mình, lấp bắp hỏi lại :

- Má nói sao? Con... con Phấn dì... đây? Dì hồi nào?... Sao con không hay cà?... Mà nó có dì... thiệt hả má?

Bác Hai gái gật đầu :

- Bộ tao nói giỡn với mày sao chứ ! Nó mới dì ràng ràng đây làm sao mày hay được !

Tư Cầu buông thõng hai tay xuống đứng ngẩn người ra một hồi rồi vừa nhăn mặt vừa chắc lưỡi :

- Mà nó còn vác thân xác dì đây làm chi nữa cho thêm rắc rối hông biết ! Người ta yên phận đâu đó hết rồi !

- Coi, sao mày ăn nói lạ vậy ! Nhà cửa, chú bác, anh em của nó còn đặng đặng đê đê ở đây thì nó dì thăm, bộ mày cấm cản được hả?

Tư Cầu nín thinh, nhưng vẫn còn có vẻ bức dọc lắm.

Bác Hai gái thấy vậy nhỏ nhẹ nói thêm :

- Mày sao lạ quá ! Bây giờ nó đã có chồng còn mày thì có vợ... đàn ông nào đàn ông nấy cũng yên phận hết ráo thì việc gì mày phải tức mình tức mảy hông biết...

Tư Cầu hỏi chận ngang :

- Vậy chứ má cho con hay làm chi vậy?

- Thì mầy để tao nói hết coi !... Tao muốn cho mầy hay để mầy... phòng trước, đừng có để chuyện gì lại đợi xảy ra nữa. Mầy nên nhớ : nó bây giờ không phải... giống như hồi năm nữa nghen ! Mà mầy cũng vậy ! May mà tao biết ý cho mầy hay trước, mà mầy còn làm rầm rầm lên thay !

Tư Cầu xén lên đáp :

- Má nói sao... quá lố ! Con nghe tin nó dì, con... hỏi vài câu cho biết vậy thôi chứ có gì đâu mà kêu là làm rầm rầm !

- Ừ thì mầy giỏi...

Tư Cầu thăm ý mỉm cười và tìm cách hỏi lảng ra :

- Nè má, má có nghe nó dì đây thăm nhà hay có việc chi khác hông má?

Bác Hai gái nhìn con trai như để dò xét rồi thản nhiên đáp :

- Thì cũng có thăm nhà mà cũng có chút việc khác...

Tư Cầu tò mò hỏi liền :

- Việc gì vậy má?

- Tao cũng mới biết sơ sơ : nghe nói lúc này trên trần... nước gì đó qua liệng bom hoài hè, nên nó dì nhắm coi có ở dưới này được hông, chứ ở trên người có của người ta đông về miệt vườn tránh bom tránh đạn hết...

Tư Cầu gật gù :

- Phải rồi, con cũng nghe nói lóng rày máy bay của Đồng Minh qua... oanh tạc Nhứt-bổn dữ lắm. Hôm trước con đi chợ Trà Ôn có nghe mấy người ngồi trong tiệm nước nói rằng : mỗi lần Đồng Minh qua thả bom, máy bay hay... pháo đài bay gì của họ bay rợp trời rợp đất, nhiều khi nó bay sà tróc ngói nhà cửa nữa là khác; còn nó mà liệng bom xuống thì thôi... tan tành nhà cửa, kẻ đứt đầu, người cụt tay, có khi thân thể nát nhừ ra như... thịt bằm vậy !

- Hèn chi, mẹ con nó lo bông bế nhau dìa dưới này cũng phải...

Tư Cầu nghe má nói vậy hỏi dồn tới :

- Ủa, bộ có... con của nó dìa nữa sao má ! Nó có... thêm một đứa nào nữa hông má?

- Thì mới có một đứa đó thôi, để bữa nào nó dẫn qua đây thăm, mày nhìn kỹ coi...

Tư Cầu dẩy nẩy :

- Thôi đi, khi nào nó qua, con đông trước ! Mà nó qua đây làm chi vậy?

- Coi, lâu lâu nó dìa xứ một lần, thì nó cũng phải đi chào hỏi thăm viếng bà con lối xóm một chút chứ !... Mà việc gì mày phải lánh mặt như vậy để cho người ta... sanh nghi thêm nữa phải hông?

Tư Cầu cần nhằn :

- Nghi cái gì mà nghi... con hổng muốn giáp mặt với nó... chỉ có vậy thôi !

- Độ, tao nói có sai đâu ! May mà tao cho mày hay biết trước để mày liệu sao cho nó... đàn hoàng. Thằng này thiệt kỳ, mày cứ... tự nhiên hổng được sao? Nó dìu thầy kệ nó, mình cứ làm tỉnh như thường, chớ mày... chọn rộn lên như vậy, một là thiên hạ họ xầm xì thêm, hai là... con vợ của mày nó... rắc rối lên thì phiền phức lắm đa ngen ! Cái gì tao cũng dặn trước hết bây giờ mày có thân thì lo. Mà tao nghĩ : mày cũng lớn xộn rồi chớ hổng còn nhỏ nhít gì nữa mà phải để tao nói nhiều. Thôi tao vô trong bếp đây !

Bác Hai gái đi rồi mà Tư Cầu còn đứng nói lảm bảm :

- Dìu làm chi cho lộn xộn hổng biết !...

... Tư Cầu đang cuốc giồng khoai mỡ sau hè nhà thì thằng Năm chạy vô réo nó giựt ngược :

- Anh Tư ơi, qua rồi kìa !

Tư Cầu nghi là con Phấn sang thăm nhưng cũng làm tỉnh hởi lại :

- Cái gì mà mày nói “qua rồi” ? Ai qua ?

Thằng Năm chắc lười :

- Thì chị Phấn chớ còn ai nữa !

- Vậy hả ? Mà nó qua thì thầy kệ nó chứ mày chạy ra cho tao hay có ích lợi gì hông ?

Thằng Năm... cụt hứng đứng khựng lại :

- Coi, tui thấy chỉ qua, tui chạy vô cho anh hay mệt thấy mồ mà còn... cự nự nữa chứ ! (rồi nó lên giọng nói tiếp) Mà má biểu tui ra kêu anh vô đó !

Tư Cầu cắn nhả :

- Bà già sao rắc rối quá ! Tao đã nói trước là tao hông vô, tao hông muốn giáp mặt ai hết mà !

Thằng Năm xịu mặt bỏ vô nhà :

- Thì anh muốn làm gì đó thì làm, má kêu tui ra cho anh hay... tui chỉ biết có vậy thôi !

Tư Cầu bực mình thẳng cánh cuốc mạnh một cái cho lưỡi cuốc cắm phập sâu vào liếp đất rồi phủi tay bỏ đi ra phía sau vườn. Nhưng mới bước được vài bước, không biết nghĩ sao anh ta quay trở lại và rón rén đi bọc về hướng nhà bếp...

Tư Cầu bước vô bếp và ngừng lại ở ngưỡng cửa đi lên nhà trên. Anh ta lấy chân đá nhẹ cánh cửa để đóng he hé lại và như vậy anh ta vừa có thể nhìn xéo lên nhà trên vừa núp không cho người ở trên ấy trông xuống thấy mình được...

Tư Cầu nghe tiếng chào hỏi lảng xảng trên nhà mà không thấy mặt mũi Phấn đâu hết, tuy vậy anh ta thấy

hồi hộp lạ thường. Mấy năm qua rồi bao nhiêu xa cách bao nhiêu đổi thay, anh ta mới nghe lại giọng nói quen thuộc ấy.

Tư Cầu ráng ngóng cổ nhìn lên nhà trên nhưng vẫn không thấy Phấn đứng hay ngồi đâu hết. Anh ta muốn làm tỉnh đi thẳng lên nhưng rồi lại đứng nguyên một chỗ để hết nhón chân đến ló đầu qua cánh cửa hé mở...

Bỗng Tư Cầu kê mặt sát vào kẽ hở của tấm ván cửa nhìn trôn trối đứa bé. Anh ta vừa xúc động vừa ngạc nhiên vì không dè mình có một đứa con như thế đó. Tư Cầu để ý xem kỹ từng nét mặt của đứa nhỏ và tự hỏi không biết nó có giống mình nhiều lắm không ! Nhưng, hẳn nhiên là phải có chỗ giống... Tư Cầu sờ lấy cái trán của mình và tự nghĩ : “Chắc nó giống nhiều nhứt ở chỗ cái trán vồ này !”.

Tư Cầu trùu mẩn nhìn đứa bé chập chững đi loang quanh trong nhà. Anh ta muốn xông đại ra ôm vồ lấy đứa bé hôn hít nựng nịu nhưng... dư biết không thể nào làm như vậy được. Tự nhiên anh ta rưng rưng nước mắt và có cảm tưởng như là tấm ván cửa kia đã ngăn cách cả một thế giới riêng biệt bên ngoài, mà mình không thể nào sờ mó tới được.

Tiếng Phấn cười dòn tan làm Tư Cầu nhớ trực lại... còn có mẹ của đứa bé ấy nữa. Đó là một người mà nó vừa muốn không trông thấy mặt nữa, nhưng cũng vừa muốn... nhìn qua cho biết “con ấy” đã biến đổi như thế nào rồi?

Tư Cầu không lấy gì làm lạ cho lắm khi nhận thấy

Phấn trắng trẻo và mập no tròn hơn trước nhiều. Anh ta không ngạc nhiên nhưng cảm thấy như bực tức một cái gì.

Phấn cười nói huyền thiên với bác Hai gái như là một người mẫn nguyện với cuộc đời lắm vậy. Còn con Thơm thì ngồi riêng biệt ở góc bộ ván, cố làm ra vẻ thản nhiên, nhưng Tư Cầu để ý nhìn kỹ vẫn thấy thỉnh thoảng vợ mình hơi cau mày liếc xéo Phấn, hoặc cười “nhích mép” mỗi khi bắt buộc phải trả lời một câu gì của cô này. Thấy cảnh đó, Tư Cầu mỉm cười...

... Bỗng Tư Cầu để ý lắng tai nghe : Phấn làm ra vẻ hết sức thản nhiên hỏi con Thơm :

- Ủa, anh Tư đâu hả chị Tư ? (rồi nó cười giả lả như để tạ lỗi) Tự nãy giờ mắc mớ mê nói hết chuyện này tới chuyện kia nên... quên phứt ảnh đi mất ! Bộ ảnh hồng có ở nhà sao chị Tư ?

Con Thơm mím môi trong một giây rồi đáp :

- Dạ ảnh ở đằng sau chớ có đi đâu. (đoạn nó cười nói tiếp) Tánh của ảnh hay... lúc thúc một mình như vậy, nên cũng không cần để ý tới ai nữa hết !

Phấn gật đầu rồi cười nói vuốt theo :

- Mà hể để ý tới thì mê luôn ! Nói vậy chớ bây giờ có chị đây rồi, ảnh còn... mê ai nữa phải hông chị !

Con Thơm vênh mặt lên :

- Dạ, cái chuyện mê hay không thì chưa biết được, nhưng có điều chắc là bây giờ “thằng chả” tổn tới già mấy cái thứ ông ọ, nập nợn đó rồi !

Phấn tái mặt cầm chiếc khăn mùi xoa vắn chặt mấy vòng trong bàn tay. Cô định nghĩ cách trả đũa lại Thơm nhưng bác Hai gái, tự nãy giờ cứ tưởng hai đứa nó nói chuyện tầm khào chớ không dè lại châm chích nhau như vậy, bèn vội nói chen vô để... đánh trống lảng :

- À Phấn, mầy dìu chuyển nầy tính ở lâu mau đây ?

Phấn chưa kịp trả lời thì con Thơm đã gọi giục ngược thẳng Năm :

- Nè Năm, sao em hổng đi kêu anh Tư hả ! Nói với anh vô mau... có khách trên Sài Gòn tới thăm !

Thằng Năm đứng lựng khựng ở đó, vừa nhìn bác Hai gái như để cầu cứu, vừa ấp úng đáp :

- Tôi có chạy kêu rồi...

Bác Hai gái vội đỡ lời :

- Ồi, thằng Tư nó đi biệt tuốt phía sau ruộng thăm câu, thăm bẫy gì đó, mầy dễ gì kiếm nó được !

Thằng Năm gật đầu lia lịa :

- Phải... phải à má, anh... đi đâu mất tiêu...

Nó vừa nói vừa lăm lét nhìn về phía chị dâu.

Phần lại tiếp tục cười nói thản nhiên hỏi thăm hỏi nom bác Hai gái về chuyện nhà cửa, chuyện lối xóm làng giềng, tuy trong lòng vẫn còn ức vì câu nói “đánh đầu” của con Thơm lúc nãy.

Đang nói chuyện với bác Hai gái nửa chừng, cô quay sang nhìn chằm chằm vào người con Thơm rồi ra vẻ ngạc nhiên hỏi :

- Ủa, bộ chị Tư... có bầu rồi hả ? Tháng đó chị ?

Nghe câu hỏi bất ngờ ấy, tự nhiên con Thơm vội lấy tay che lên trước bụng :

- Thừa... tui chưa có gì ráo ! (rồi như lấy lại được sự bình tĩnh, nó cười nói tiếp) Tui đâu có.... mau quá như người ta vậy !

Trong này, Tư Cầu giựt mình, nhưng rồi lại yên tâm. Có lẽ con Thơm nói “phóng mạng” như vậy, chớ nếu nó biết rõ là Phần có con riêng với Tư Cầu thì dễ gì chịu được với nó.

Phần Phần, khi nghe câu chằm chích ấy của con Thơm cô hơi sượng lại trong một vài giây, nhưng rồi lại làm tỉnh, tươi cười nói :

- Chị cũng phải... hồi anh nôn lên để bác đây mau có cháu bông chớ !

Con Thơm cười lạt :

- Dạ tui... dốt về cái chuyện ấy lắm...

Bác Hai gái lại chen vào :

- Ồi, tao cháu trai, cháu gái thiếu gì ! Nội mấy đứa nhỏ con của thằng Hai đó cũng đủ rồi !

Phấn không biết nghĩ sao, đưa tay ngoắc con :

- Bé Hai ! Mày phá cái gì đó ? Ý trời ơi nó lục phá giỏ trầu của bà chớ ! Lại đây con ! Lại đây khoanh tay xin lỗi bà đi con ! Giới !

Con Thơm liếc nửa mắt nhìn hai mẹ con Phấn, nét mặt hơi khinh khỉnh...

... Thằng bé Hai nghe má nó gọi vội buông giỏ trầu xuống rồi lảo đảo chạy lại nhưng mới được vài bước nó vấp chân té ập xuống và khóc rống lên... Suýt chút nữa Tư Cầu đã xô cánh cửa để chạy ra đỡ thằng nhỏ, và anh ta bần chồn tự hỏi không biết bé Hai có xể mặt xể mày gì không.

Thằng Năm đã vội nâng thằng nhỏ dậy. Phấn cũng bước xuống khỏi bộ ván :

- Bé Hai, nín đi con ! (và nó lên giọng đã đót vừa làm bộ rầy la vừa nựng nịu con) Thằng tía mày, ai biểu mày đi lục phá giỏ trầu của bà chi ! Ý cha, vấp mặt thằng con trai cưng của tôi rồi... Thôi lại đây chào bà rồi đi về con !

Trước khi bước ra khỏi cửa, Phấn còn ráng đứng lại quay về phía con Thơm :

- Thôi tôi đi về ghen chị Tư ! À, chừng nào anh vô

chị nhớ nói lại dùm : có tôi qua đây thăm, và nếu ảnh có rảnh, mời ảnh qua bên chơi... bác Năm tôi nhắc nhở ảnh hoài...

Nói xong, cô hớn hở dắt con đi về.

Đợi cho Phấn đi khuất, con Thơm vùng vằng đứng dậy lấy cây chổi quét lia quét lia bộ mặt vẩn nhứt là ở chỗ... Phấn ngồi ban nãy.

Bác Hai gái ái ngại đứng nhìn. Bác muốn nói một câu gì để làm mát lòng vừa ý con dâu mà bác rất thông cảm nỗi bức tức. Nhưng vừa lúc ấy, con Thơm, như đè nén hết nỗi sự ảm ức từ khi... đương đầu với Phấn, lẩm bẩm nói :

- Cái thứ đàn bà gì mà hể mở miệng ra là nói như bà nội người ta ! Bỏ làng bỏ xứ đi đã rồi ỷ có ba đồng tiền lèng xèng trong túi dìa đây lên mặt thấy phát ghét !

Bác Hai gái tăng hăng rồi nói chen vào :

- Ồi, hơi sức đâu mà ỷ để ý tới mấy chuyện đó hổng biết ! Cái tánh của con đó thì từ hồi nào tới bây giờ cũng vẫn vậy...

Con Thơm còn ráng tiếp thêm một câu :

- Thời buổi lộn xộn này, nó tính vác cái mặt dìa đây ở rồi được yên chắc ! Thứ nó biết mần ăn cái gì cho động tới móng tay, nó ở đây xài hết ba đồng tiền ấy rồi chỉ có cách là cạp đất mà ăn ! Hay là với cái bộ điệu khoe khoang của nó, có ngày nó bị thiên hạ đè đầu cắt cổ cũng hổng chừng !

Bác Hai gái nghe con dâu nói một thôi như vậy, lắc đầu và tìm cách hỏi lảng ra :

- À này Tư, tao nghe nói mấy bữa rày bên phía bên anh chị ở bên lộn xộn lắm phải hông Tư ? Nghe nói Thổ dậy lung tung mà hông biết có hông hay là thiên hạ họ đồn bậy.

Con Thơm bỗng xịu mặt xuống :

- Con cũng nghe nói y như vậy... Chắc là có thiệt má à !

- Sau này biết “thiệt” ?

Con Thơm thở dài đáp :

- Hôm trước con dìu bên con có vô thăm tía má ruột con ở trong sóc, ông già ổng có xầm xì về việc này dữ lắm... Và mới đây ổng có nhắc người quen qua biểu con nên trở dìu ở với ổng gấp, hông thôi có chuyện lộn xộn nguy lắm !

Bác Hai gái cau mày :

- Sao tự hổng nay này hông cho tao hay liền?

- Con thấy... êm êm nên không thưa lại với má làm chi, rồi kể có công việc kia việc nọ làm con quên luôn.

Bác Hai gái chép miệng :

- Cha, lộn xộn cái điệu đó hông biết anh chị Bộ ở bên

có sao hông ? Thiệt tao lo quá Tư à !... Vậy mai mốt gì đây mày thử lội dìa bến thăm nom coi thế nào...

Con Thơm rầu rầu đáp :

- Dạ con cũng tính để bữa nào hườn hườn xin phép với má cho con dìa bến...

- Được rồi, hay là mai mày đi liền đi cũng được đó Tư !

- Dà...

Nhưng rồi, như nhớ trực lại điều gì, nó vội nói tiếp :

- ... Để bữa nào khác cũng được má à !

Bác Hai gái ngạc nhiên :

- Coi, sao lại để bữa khác? Bộ mày hồng nóng ruột dìa bến thăm ảnh chỉ sao cà ?

Con Thơm lúng túng đáp :

- Đâu... phải vậy má ! Con cũng muốn dìa gấp lắm nhưng.... nhưng bây giờ thì.... dạ, bị có chuyện riêng nên con muốn ở nán bên này một vài bữa nữa.

- Chuyện riêng gì hả.... Con này sao bữa nay nó ăn nói cái gì mà mù mù mờ mờ tao chẳng biết đâu mà rờ !

Con Thơm vội nói thêm :

- Chuyện riêng của con... chắc má cũng hiểu rồi.

Bác Hai gái bực mình ngắt ngang :

- Bà nội tao bây giờ cũng hồng biết nữa chớ đừng nói tới tao !

Thấy mẹ chồng có vẻ giận dữ, con Thơm đành thú thật :

- Dạ... chị Phấn mới dìa đây... con đi khỏi cũng có điều hồng tiện.

Bác Hai gái thở hắt ra một hơi dài :

- Hèn chi !... Thôi mày khỏi nói thêm nữa, tao dư hiểu rồi ! (rồi bác dịu giọng như để an ủi con dâu) Con lo như vậy cũng phải nhưng chắc không có chuyện gì quá dữ dằn con à ! Bề gì bây giờ con Phấn nó có chồng con rồi mà chồng con đang hoang rạn mày nở mặt nữa, thì má cũng tưởng nó đâu có dại gì để mang tiếng cho nó !

Con Thơm trề môi :

- Má nói như vậy cũng phải... nhưng cái thứ con này không giống như người ta vậy. Con nhìn sơ sơ qua bộ dạng nó con biết liền. Nó dìa đây như... sút chuồng vậy mà. Cái thứ đó nó có chừa ai ! Để con nói rồi má nghiệm xem : cái tướng nó là cái tướng con đờn bà... đi phá gia cang của người khác !

Bác Hai gái mỉm cười :

- Cha, cái gì mà mầy nói dữ vậy ! Dầu sao, tao cũng đã có dặn kỹ thằng chồng của mầy rồi, với lại tao coi bộ thằng Tư nó cũng... ghét mặt con đó nữa; như vậy mầy khỏi lo làm gì cho lắm và cũng đừng nghĩ bậy nghĩ bạ nọ kia rồi nó sanh ra phiền phức thêm đó Tư à ! Tao có trải qua cảnh đó rồi tao biết...

Con Thơm hăng hái nói một hơi :

- Má nói vậy chớ con nầy cái gì nó cũng dám làm hết! Ví dầu má có đem... nhốt anh Tư trong lu trong khạp gì nữa, nó cũng tới cạy nắp lên. (rồi nó chép miệng nói tiếp) Còn phần anh Tư... tuy ảnh ngán hổng muốn gặp mặt nó nữa, nhưng chuyện đời hổng biết đâu được má à !

Bác Hai gái nhú mày :

- Coi sao kỳ vậy? Chắc mầy cũng dư biết hồi nãy con Phấn nó qua đây thăm, thằng Tư nó muốn lánh mặt chớ phải thiệt là nó đi ra ruộng ra đồng gì đâu ! Đây nè, lúc mới được tin con Phấn dìu tới là nó đã kêu trời kêu đất với tao rồi.

Con Thơm lắc đầu nhè nhẹ;

- Cái đó thì con... không cãi, nhưng sở dĩ anh Tư ảnh muốn lánh mặt con kia không phải vì ghét suông thôi, mà chắc cũng vì còn ức trong lòng.... hổng chừng còn ức... nhiều lắm nữa là đằng khác má à !

Bác Hai nghe con dâu nói... cũng có lý nên chỉ chống chế cầm chừng :

- Mầy nghĩ vậy chớ đâu chắc gì có thiệt...

Con Thơm nói tiếp :

- Con lo là lo ở chỗ đó. Má hồng biết chớ tánh mầy người lù khù như anh Tư thường hay... si mê bất tử lắm ! Mà hể mê ai thì... trời gầm hồng nhả...

Bác Hai chặn ngang :

- Ồi, mầy đừng nghĩ bậy nghĩ bạ rồi đổ khỏi sanh ra rắc rối cho mà coi ! Đàn bà ai lại hồng ghen tương nhưng mình hồng nên ghen bóng ghen gió Tư à ! Nhiều khi chuyện chỉ có chút xíu mà vô tình làm cho tầy quây ra thêm để tan nhà nát cửa hết đó Tư !

- Con cũng biết vậy nhưng...

Bác Hai gái thương hại nhìn con dâu :

- Được rồi, con để má... canh chừng cái vụ này cho ! Bề gì con cũng là vợ của thằng Tư do tía má bên này cưới hỏi hẳn hoi... Thôi con đi xuống lo cơm nước đi chớ tự nãy giờ bị khách khứa nên cũng có hơi trễ đã Tư !

Con Thơm thở dài lủi thủi xuống dưới nhà bếp...

Vừa lúc đó Tư Cầu cũng vội làm tỉnh tăng hăng lên tiếng rồi cố giữ vẻ thản nhiên bước lên phía nhà trên. Con Thơm đi trờ tới và đứng khựng lại nhìn Tư Cầu bằng đôi mắt nửa như căm hờn, nửa như oán trách. Tư Cầu vội quay mặt bước đi thẳng nhưng con Thơm lên tiếng :

- Nè anh Tư có “người ta” lại kiểm thăm anh đó !

Tư Cầu cau mặt :

- Người ta nào?

Con Thơm cười lạt :

- Hứ còn làm bộ... bà Phấn chớ còn ai nữa !

Tư Cầu không biết nói sao nên đành buông ra hai tiếng “vậy hả” một cách xụi lơ rồi rảo bước đi thẳng lên nhà trên như chạy trốn.

- Thiệt đúng bon ! Còn mê con ngựa đó lắm mà !

Tư Cầu vừa lên tới là bác Hai gái liền kêu anh ta lại hỏi nhỏ :

- Nè Tư, con vợ mày có nói gì không?

Tư Cầu lắc đầu.

- Mầy liệu đã ghen, chuyển này mà mầy còn làng chàng với con Phấn nữa là mầy chết !

Sáng hôm sau, trong lúc Tư Cầu đang nằm trên chiếc võng treo ngoài hàng ba phì phèo điều thuốc vắn, thì thấy thằng Năm lăm la lăm lét từ ngoài cửa rào đi vào. Tư Cầu đoán chừng nó lên về nhà để “tha” món gì đem qua bên đám trẻ con hàng xóm chơi nên mới có vẻ kè né như vậy. Nhưng không, thằng Năm đứng sững lại, ngó quanh ngó quẩn bốn bề như để canh chừng coi có ai khác không, rồi đi thẳng về phía anh ta.

Tư Cầu nghển cổ lên hỏi :

- Gì đó mậy?

Thằng Năm không trả lời mà còn đưa mắt nhìn láo liên vô phía trong nhà và một bàn tay của nó thọc sâu vô túi áo như để giữ chắc cứng một vật gì trong ấy vậy.

Tư Cầu lấy làm lạ quát hỏi thêm :

- Ê Năm, mầy làm cái gì lạ đòi vậy? Mầy ăn cắp món gì giấu trong túi đó hả thằng ôn hoàng dịch lệ?

Thằng Năm chắc lưỡi :

- Trời đất ơi, anh làm ơn nói nhỏ nhỏ một chút hổng được sao !

Tư Cầu liệng mạnh tàn thuốc ra trước sân :

- Ý, bộ mầy nói giả ngộ sao Năm ? Cái gì mà khi không mầy cấm hổng cho tao nói lớn hả ?

Thằng Năm móc “rẹt” trong túi ra một tờ giấy trắng gấp làm tư nhét vào tay anh nó :

- “Ta” nói chị Phấn gửi thơ cho anh đây nè ! Vậy mà cứ la la hoài !

Tư Cầu vừa hất tay nó ra vừa bò rột ngồi dậy quắc mắt nhìn nó :

- Ai biểu mầy làm tài khôn đưa thơ đưa từ đó hả?

Thằng Năm nhăn nhó :

- Chị Phấn chớ còn ai nữa ! Thôi đây nè, anh cầm lấy cho mau dùm tôi để rùi có ai trông thấy thì chết cha...

Tư Cầu nạt nó :

- Tao hồng lấy đánh gì hết !

Thằng Năm vừa ngó chừng phía trong nhà, vừa đưa tờ giấy ra nhét đại vào tay Tư Cầu :

- Thôi mà anh... lỡ rồi, anh chịu khó lấy dùm rồi muốn đọc hay xé liệng gì đó thì làm, chớ để cù cưa cù nhầy như vậy hoài rùi má hay chị Tư ra thấy bất tử thì Bà hú tui đó anh Tư ời !

Tư Cầu dậm chân mạnh xuống đất :

- Tao nói tao không rớ tới bức thơ đó mầy có nghe chưa ! Mầy giỏi lãnh địa đây thì mầy ăn động gì đi, hay là nếu sợ thì đem trả gấp cho nó có được hông !

Thằng Năm một tay nắm kín lấy tờ giấy, một tay gãi đầu lia lia :

- Trời ời, trả gì được mà trả !

- Sao vậy thằng ông nội?

Thằng Năm ấp úng đáp :

- Chị Phấn chỉ cho tui năm cắc...

- Thì mầy đem năm cắc và lá thư này liệng trả lại cho nó !

Thằng Năm nói như mếu :

- Nhưng mà tui nói... hông được...

- Sao vậy?

- Năm cắc... tui mua kẹo gừng ăn hết rồi còn khi khô gì đâu mà trả lại cho chỉ !

Tư Cầu thở khì ra :

- Thiệt mầy hết cỡ ! Tao cũng hay ầu mà mầy còn ầu quá cố nội tao nữa ! Nhưng, thôi mầy ăn thì mầy ráng chịu chớ tao hông biết có thơ từ gì của ai hết ! Đem nó đi cho khuất con mắt tao mầy !

Vừa lúc ấy, có tiếng chân người bước lên nhà trên, thằng Năm quính quá liệng đại lá thư vào lòng Tư Cầu, rồi co chân chạy tuốt ra phía cửa rào. Tư Cầu nổi dóa hất lá thư rơi xuống đất... Nhưng rồi anh ta cuống cuống hết ngoái cổ nhìn vô trong nhà tới liếc mắt trông chừng tờ giấy trắng gấp làm tư nằm phoir dưới đất gần bàn chân của mình. Nghe có tiếng đụng chạm bàn ghế gần sát bên cửa cái, Tư Cầu hoảng kinh vội lấy bàn chân đè lên mảnh giấy rồi cố hết sức làm ra vẻ thản nhiên móc túi nhái ra, banh để trên bắp đùi, moi giấy thuốc ra vắn...

Đúng vào lúc ấy, con Thơm ló đầu ra khỏi cửa cái, liếc nhìn nhanh về phía anh ta rồi bỏ đi vào lại trong nhà.

Khi thấy vợ ra, Tư Cầu lập cập mở nắp hộp quẹt máy quẹt liền năm bảy cái mà chẳng thấy bốc lửa. Thời may, con Thơm cũng quay lưng đi vào và Tư Cầu vội đẩy nắp hộp quẹt lại, vụt luôn điều thuốc chưa đốt rồi nhanh nhẹn cúi xuống lượm lá thơ lên bỏ tuốt vô túi. Sau khi đảo mắt nhìn qua một lượt xem có bóng dáng ai không, Tư Cầu bèn rút lá thư ra để sụt xuống dưới bụng rồi mở hé hé tờ giấy đủ để đọc mấy dòng chữ viết xiên xẹo bằng bút chì.

Bỗng một chiếc tàu cau rớt nghe cái “xạc” ngoài sân làm Tư Cầu giật mình, hoảng kinh nhét luôn lá thơ vô túi lại, ngừng đầu nhìn ra. Thấy không có ai, Tư Cầu định moi tờ giấy ra đọc, nhưng rồi anh ta lại đứng phắt lên đi tuốt ra phía sau vườn lựa một góc khuất mắt nhút và tìm được một chỗ thật kín đáo : đó là một cái kẹt nhỏ nằm giữa hàng rào tre có dây nhãn lồng bò dây mịch và một cây sa-bô-chê thấp lùn cành lá xum xuê. Tư Cầu ngồi phịch xuống cỏ, chậm rãi rút tờ giấy mở phanh ra và nhíu mày đọc lẩm bẩm :

“Anh Tư.

Em gửi vài hàng lại cho anh được rõ : em muốn gặp mặt anh để nói một việc này cần lắm.

Vậy trưa nay, lối mười hai giờ em chờ anh ở trong giồng chỗ phía sau miếu ông Tà. Nếu anh không chịu vô, em sẽ qua nhà kiếm anh hoài cho tới chừng nào gặp tận mặt anh em mới nghe”

Vấn tắt vài lời chắc anh Tư hiểu.

Em : PHẤN”

... Tư Cầu nhảu nhó đọc bức thư đến ba lượt, rồi bực tức vò tròn tờ giấy lại liệng mạnh xuống dưới đất, đoạn đứng dậy phúi quần đi vô nhà. Nhưng vừa mới bước được một bước, không biết nghĩ sao, anh ta quay lại cúi xuống lượm viên giấy lên cầm ra phía bờ mường vườn ném xuống mặt nước. Thấy miếng giấy còn nổi lênh bênh, Tư Cầu chạy đi bẻ một cành tre khô đem nhận cho miếng giấy ấy thấm nước chìm mất mới chịu bỏ đi vào nhà...

Sau khi ăn cơm trưa xong xuôi, Tư Cầu ra ngoài vông nằm, lấy chăn tẩm phủ lên mặt định bụng sẽ đánh luôn một giấc chớ không thèm đi đâu hết. Tuy nghĩ như vậy nhưng Tư Cầu không tài nào ngủ được, và lần thần tự hỏi : không biết giờ này Phấn đã ra ngoài chưa, không biết Phấn sẽ tính sao khi đợi mãi chẳng thấy nó lộ mặt ra, không biết Phấn hẹn mình ra ngoài để nói việc cần gì?... Và bao nhiêu cái “không biết” khác nữa...

Tư Cầu bực dọc lẩn qua trở lại... chiếc vông kêo kẻo kẹt càng làm cho anh phát tức thêm, và cuối cùng anh ta tự nhủ : “Ồi, chắc con đó nó thấy mình lánh mặt nên làm bộ kiếm chuyện để cho mình ra chớ gì !”. Nghĩ vậy, anh ta nhắm nghiền mắt lại cố dỗ giấc ngủ, nhưng rồi lại mở choàng mắt ra như nhớ trực lại điều gì. Anh ta vừa gãi đầu vừa chắc lưỡi : “Mình hồng ra đây rồi nó qua bên này lằng nhằng hoài thì... cũng mệt chớ phải chơi sao !”.

... Đồng hồ trong nhà chậm rãi gõ mười một tiếng. Tư Cầu lẩm nhẩm đếm đủ mười một tiếng keng keng đó mà thêm sốt ruột.

Vừa lúc đó có tiếng ai tăng hăng nghe quen quen ở phía ngoài hàng rào me keo. Tư Cầu vội ngừng đầu ngó ngoái ra. Một bóng người đàn bà mặc quần đen áo túi hường thấp thoáng qua kẽ hở của cành lá. Và khi trông thấy người đàn bà ấy cà rà đi sát ngang qua cửa hàng rào. Tư Cầu vội hụp đầu núp xuống dưới mép vồng. Trống ngực của anh ta đập thình thình : mới có giờ này mà Phấn đã dám bẹo hình trước nhà để nom chừng anh ta rồi chớ.

Tư Cầu hé mắt nhìn qua mấy lỗ trống của chiếc vồng thấy Phấn tiếp tục rảo qua rảo lại trước cửa rào và thỉnh thoảng lại còn tăng hăng lớn lên một tiếng nữa như để nhắc chừng anh ta vậy. Gió thổi hiu hiu mà Tư Cầu thấy đổ mồ hôi hột và cũng may giờ giấc này không có ai khác lảng vảng ở trước nhà hết.

Tư Cầu định ngồi dậy dơ tay khoát ra hiệu bảo Phấn đi cho khuất rồi vòng vô buồng ngủ cho êm chuyện nhưng vừa lúc ấy con Thơm ở nhà sau đi trờ tới tay bưng một thau quần áo bước thẳng ra chỗ hàng dây kềm căng ở góc sân để phơi đồ...

Tư Cầu hồi hộp liếc mắt theo dõi hai người đàn bà, và đinh ninh rằng thế nào cũng có... chuyện lớn.

Thơm vừa thấy Phấn lấp ló ngoài hàng rào là quay phắt đầu lại trông về phía chiếc vồng. Khi thấy Tư Cầu... ngủ yên cô mới nhìn trở ra, tay vẫn bưng thau quần áo và đứng sừng sững giữa trời nắng chang chang. Còn Phấn khi thấy Thơm đi trờ tới liền rảo bước lại cửa rào, đi thẳng vô sân và dòn dả lên tiếng :

- Cha sao bữa nay giặt đồ trễ quá chị Tư !

Thấy Thơm vẫn làm thỉnh đứng như trời trồng giữa sân, Phấn lại nói tiếp :

- Chị đi phơi đồ đi chứ hơi sức nào đứng đó ! Chị để thầy kệ tôi, tôi cũng như bà con trong nhà chứ phải khách khứa gì đâu mà chị ngại hổng biết nữa !

Thơm như lấy lại sự bình tĩnh, cười lạt hỏi :

- Sao giờ này cô... chịu khó đi chơi quá vậy ! Bộ cô không nghỉ trưa hay sao?

Phấn đứng núp vào một bóng mát gần đó và lấy nón lá phe phẩy quạt :

- Có chứ sao không ! Nhưng trưa hôm nay trời hầm quá tôi thả rều qua lối xóm chơi và tiện đi ngang qua đây nên... ghé vào thăm anh chị một chút vậy mà !

- Cô rảnh rang, thong dong quá há !

Phấn ngọt ngào đáp :

- Thì chị nghĩ coi : lúc nào... thong dong được thì cho nó thong dong chứ biết sao ! Mà chị nói tôi như vậy, chứ tôi coi bộ chị cũng dễ chịu lắm ! Làm dâu ở đây sướng gần chết, anh Tư lại là người... biết cưng vợ ghê lắm nữa...

Thơm liếc xéo cô ta và hỏi gần :

- Chị muốn đổi hông tui đổi cho ?

Phấn cười rộ lên, rồi ra vẻ thân mật bảo :

- Chị đừng hỏi các có như vậy chớ chị Tư ! Rủi tôi... bằng lòng bắt tử thì sao hả ! (rồi nó hỏi tiếp) Anh Tư đâu chị ?

Thơm hất hàm chỉ về phía chiếc võng :

- Đó nằm chình ình ngủ trên võng chớ đâu !

Phấn nhăn cổ nói to lên :

- Cha, sượng quá hén ! Giờ này mà đã ăn no ngủ kỹ rồi há !

- Cô để tui kêu ảnh dậy...

Phấn gạt ngang :

- Khỏi chị Tư ! Để cho ảnh ngủ... Thiếu gì dịp khác... Tôi sẽ qua bên này hoài hoài mà !

... Tư Cầu giả bộ ngủ không dám nhúc nhích cục cựa gì hết mặc dầu có mấy con ruồi cứ lẩn quẩn bay lên đậu xuống rồi bò lằn dưới hai bàn chân làm cho anh ta rất khó chịu. Thêm vào đó, anh ta còn bồn chồn lắng nghe những lời nói xiên nói xéo của Phấn và tự hỏi : “Chẳng biết con này còn tính dở ngón gì ra nữa đây !”

Vừa lúc đó Phấn đội nón lên rồi nói :

- Thôi phơi quần áo đi chị Tư, tôi rút lui đây...

- Ở lại chơi một chút cô ! Có chuyện gì hông mà coi bộ cô gấp quá vậy ?

Phấn vừa ngó về phía Tư Cầu nằm, vừa lớn giọng đáp :

- Thiệt ra thì cũng có chuyện cần lắm chị Tư à. Tôi có hẹn gặp một người quen trưa nay nên tôi mới chịu dang nắng mà đi như vậy... Bởi vậy nếu họ cho tôi... hự việc hết, tôi sẽ làm cho họ nhắm mắt không yên.

- Cha, cái gì mà nghe cô nói... dữ dằn quá vậy?

- Thiệt đúng như thế đó chứ không phải giỡn đâu chị Tư ! Thôi tôi đi ghen chị !

Nói xong Phấn ngoe nguẩy bỏ đi ra một nước ngoài phía cửa rào.

Thơm bưng thau quần áo lại hàng dây kềm để phơi nhưng mới vừa lấy một cái áo ra giũ, không biết nghĩ sao cô vội vắt đại chiếc áo ấy lên dây, rồi tất cả chạy ra cửa rào ngóng về hướng Phấn mới đi. Cô thấy Phấn bước thẳng lại bờ rạch xuống xuống, đoạn bơi tuốt vô phía trong ngọn.

Thơm lại hối hả quay trở vào trong sân, nhú mào đứng nhìn về phía chiếc võng mà Tư Cầu đang nằm ngủ và có vẻ như suy nghĩ điều gì lung lắm vậy. Đoạn cô thở dài quay ra phơi hết thau quần áo.

... Đồng hồ trên nhà lại gõ thêm một tiếng. Tư Cầu lẩm bẩm : “Mới đây mà đã mười một giờ rưỡi rồi !”. Anh ta hé mắt nhìn ra sân vắng tanh, lắng tai nghe ngóng trong nhà im lặng.

Thỉnh thoảng con gà trống ở góc hè đập cánh bành bạch cất tiếng gáy trưa.

Tư Cầu thấy êm nên lồm cồm ngồi dậy đi vào trong buồng lấy áo mặc vô, rồi xách cái nón lá ra đi. Anh ta mới bước ra khỏi cửa buồng thì đụng đầu với Thơm đã chực sẵn ở đó từ hồi nào.

Thơm ngó anh ta chằm chằm và lên tiếng hỏi :

- Chùng này mà anh còn xách nón đi đâu đó?

Tư Cầu cố làm ra vẻ thản nhiên đáp :

- À, tui đi lên trên xóm ngoài vàm có chuyện một chút, em ở nhà coi chùng nhà ghen !

Thơm vẫn không rời mắt nhìn anh ta :

- Anh để xế chiều mát mát một chút đi hổng được sao? Trời nắng chang chang mà anh cũng... chịu khó lội quá há ! Mọi khi giặc này trời xeo anh cũng hổng chịu nhúc nhích nữa mà !

Tư Cầu gượng cười :

- Ờ, bị bữa nay có chuyện cần quá lỡ hẹn trước với người ta rồi.

Thơm mím môi có vẻ suy nghĩ rồi cười gằn :

- À cái này cũng lạ đa !

Nói xong cô quay lưng bỏ đi xuống dưới nhà bếp.

Nghe Thơm buồn thông một câu... lơ lửng như vậy Tư Cầu đâm ra do dự. Anh ta bồn chồn đi tới đi lui trước hàng ba nhà, lâu lâu đứng lại móc túi thuốc ra vẩn hút, bập bập rít một vài hơi... rồi lại bọc dọc liệng phăng đi điều thuốc đang cháy nửa chừng.

Một lát sau, Tư Cầu nhìn ra ngoài sân để ý thấy dưới chân bàn thờ ông Thiên đã đứng bóng tự bao giờ. Chiếc đồng hồ treo trên vách uể oải gõ mười hai tiếng khàn khàn.

Tư Cầu nóng nảy xách nón lá lên đi vòng xuống nhà bếp để tìm vợ. Thơm đang sàng gạo nghe có tiếng động vội ngừng đầu lên :

- Ủa, bộ anh đi thiệt hả?

Tư Cầu làm tỉnh :

- Coi, tui đã nói hồi nãy rồi mà ! Thôi em coi chừng nhà để tui đi kéo trể nghen !

- Thì ai có chùn có cẳng muốn đi đâu đó thì đi chớ vô đây nói với tui làm gì !

Tư Cầu toan mở miệng để nói lại, nhưng rồi anh ta lại nhún vai quay lưng hấp tấp đi thẳng xuống mé rạch, nhảy xuống xuống bờ rút vô phía trong ngọn.

Tư Cầu chống xuống vô gần tới trong giồng thì đã thấy Phấn đứng bên một gốc cây chụm bầu già, tay vịn vào thân cây tay đưa ra che trước vì sợ mắt chói nắng, nhón chân cao lên có vẻ như trông ngóng lắm vậy.

Tư Cầu nhảy phốc lên mé giồng rồi kéo mũi xuống cho rướn lên cổ, đoạn phúi tay và bước liền về phía Phấn đứng.

Phấn mặt mày chù ụ, khi thấy Tư Cầu đi đến liền hỏi lấy :

- Dữ hông, sao đến chừng này anh mới ra tới hả? Tôi tưởng anh có gan ở trông luôn rồi chứ !

Tư Cầu như không để ý đến những lời chanh chua ấy, thản nhiên hất hàm hỏi lại :

- Sao, bây giờ tui vô tới đây nè... có chuyện gì cần thì nói phứt đi rồi tui dì, chứ hổng ai rảnh đâu mà lộ vô đây để nói chuyện cà kê dê ngỗng đó ghen !

Phấn liếc xéo nó :

- Cha, nói nghe bảnh quá há ! À, nếu anh sợ bị chỉ rầy thì tốt hơn hết anh về liền đi, tôi cũng không nài ép làm gì.

Tư Cầu dậm chân mạnh xuống đất :

- Vậy chứ... cô bày đặt viết thơ viết từ nói là vô đây có chuyện cần. Vậy chuyện gì hả?

Phấn ngảnh mặt ngó mông ra phía đồng trống :

- Được rồi ! Nếu anh nói với cái giọng đó thì bây giờ... không có chuyện gì hết. Thôi anh xuống xuống đi về đi cho sớm.

Tư Cầu nghiêng răng :

- Bộ cô nói giỡn sao chứ ! Cô nhìn kỹ lại cái mặt thẳng này coi : nó không còn Tư ngốc như trước đâu ghen cô ! Tui... đại một lần thôi chứ bộ đại hoài sao cô !

Phấn quay mặt lại mỉm cười một cách rất thản nhiên :

- Coi, ai nói anh khôn anh đại gì đâu mà anh nổi cộc như vậy !

Tư Cầu định cự nự nữa, nhưng rồi lại buông thõng hai tay thở dài náo nuột :

- Thôi tui chịu thua cô rồi, vậy cô làm ơn làm phúc có chuyện gì cần mà cô muốn nói, thì nói thẳng hết ra cho tui nghe. Chắc cô dư biết : tui đi vô đây như vậy.. cũng kẹt lắm chứ phải chơi đâu.

Phấn tươi cười đáp liền :

- Dữ hông ! Sao hồng giỏi làm ầm ầm nữa đi ! (rồi tha thiết nói tiếp) Anh Tư ơi, qua bao nhiêu năm trời xa cách, mới gặp mặt lại nhau, anh chẳng mừng rỡ thì thôi, chứ chưa gì anh đã cự nự rồi ! Thiệt anh... giống y hời đó, chứng nào vắn tắt nấy !

Tư Cầu chớp mắt liền mấy cái như để ngăn chặn lại

sự xúc động bỗng nhiên trào dâng trong lòng, đoạn cúi đầu lấy ngón chân khều khều đám lá cây mắc cỏ mọc gần đó và ấp úng nói :

- Tui xin lỗi... cô Ba... tui cũng biết như vậy là không phải, nhưng dầu cho có thế nào đi nữa... mình cũng phải ráng.... để bụng. Bây giờ cô Ba đã có chồng có con, còn tui cũng có vợ.. phận ai người nấy lo.

Phấn vội chen vào :

- Thì... “em” có nói gì khác đâu anh Tư ! Nhưng dầu cho anh không nói ra, em cũng đoán được rằng : chắc anh không coi cái chuyện... giữa hai đứa mình trước đây là một chuyện... qua đường, và hể nó đi qua rồi là... mất biệt. Đây nè, anh coi đây anh Tư : da gốc cây churen bầu già này, không biết ai chém ai chặt nó hồi đời nào, mà bây giờ đây nó vẫn còn mang sâu dấu vết... Cái chuyện giữa hai đứa mình đây cũng na ná như vậy. Người ta chớ phải cục đá, viên gạch gì mà không hay không biết, không luyến không tiếc được hả anh Tư !

Không nghe Tư Cầu nói gì hết, Phấn hăng hái tiếp lời :

- Sẵn đây em cũng nói hết ra cho anh rõ chớ không muốn giấu giếm làm gì nữa... anh chớ bộ ai sao mà em sợ bị cười chê.

Tư Cầu ngược mắt lên tò mò hỏi liền :

- Phải cô muốn nói tới cái việc cần đó hông cô?

Phấn vói tay đánh phớt nhẹ vào vai Tư Cầu :

- Anh này kỳ quá ! Cái gì mà “cô, cô” hoài... bộ anh kêu em bằng em như hồi đó hông được sao !

Tư Cầu mỉm cười đáp :

- Hồi đó khác, bây giờ khác... Tiếng “cô” nghe nó... tiện hơn !

- Thì đã đành như vậy rồi ! Nhưng ngay trong lúc này, và tại chỗ này đây, anh không thể nào... châm chước đi một chút để kêu em bằng em trong một giây lát hay sao ! Anh ra đây còn được thay, huống hồ gì nói một tiếng “em” dễ ợt đó !

Tư Cầu thở dài nhưng còn ráng chống chế :

- Tui ra đây là vì cô Ba nói có việc cần, cô Ba quên rồi sao?

- Ai mà quên đâu ! Nhưng việc cần này... khác, chứ nếu chỉ có việc cần thường thôi thì em đi thẳng qua nhà gặp mặt anh hông được sao và cần gì phải hẹn tuốt ra ở trong này?

Tư Cầu ngó mông ra ngoài đồng trống rồi nhăn nhó hỏi Phấn :

- Thôi được rồi, việc cần thường hay việc cần khác gì cô làm ơn nói phứt mau mau ra để tui còn dìà...

Phấn cười rộ lên :

- Có phải sợ chỉ rình đi theo hông thì nói?

Tư Cầu cười gượng :

- Cô nên nghĩ dùm cho hoàn cảnh của tui bây giờ... cô cũng vậy, cô phải nghĩ đến... gia đình cô một chút nữa mới phải...

Phấn gạt ngang :

- Em không khiến anh làm thầy đòi đó ghen !

Tư Cầu ấp úng :

- Thì tui...

Phấn lớn giọng chặn liền :

- Thì “anh” !

Tư Cầu ngao ngán nói sửa lại :

- Thì anh nói phòng xa để cô Ba...

Phấn lại ngắt ngang :

- Để “em” !

Tư Cầu nổi dóa nói một hơi :

- Thì để em ! Để em ! Vậy “em” có chuyện gì thì nói mau đi chứ không phải ở miết trong này được đâu ghen !

Phấn chấp tay sau lưng ngoảnh mặt đi :

- A nếu anh nói như vậy thì thôi... Vậy xin mời anh về... Không có chuyện gì ráo !

Tư Cầu buông xụi hai tay thở dài rồi dịu giọng nói :

- Thiệt em chứng nào vắn tắt nấy, hồi đó rắc rối làm sao thì bây giờ cũng giống y như vậy !

Phấn quay lại nắm lấy tay anh ta và âu yếm hỏi lại :

- Còn anh, anh có khác không mà anh nói người ta !

Tư Cầu gỡ nhẹ tay cô ra :

- Em thiệt hết sức ! Sao chuyện gì đó em, nói anh nghe cho rồi đi.

Phấn nhìn lại anh ta bằng đôi mắt thật nồng nàn :

- Dữ hông ! Nói như vậy có phải nghe... bùi tai hơn không ! (rồi sốt sắng nói tiếp) À, em nghĩ ra rồi, để em lội xuống dắt hai chiếc xuồng của tụi mình dẫu trong đám sậy mọc khuất sau giồng, như vậy tiện hơn... rủ có ai cũng khó thấy đâu là đâu được !

Tư Cầu bắn khoăn hỏi :

- Coi, em làm chi vậy? Tụi mình nói chuyện... đàn ông với nhau, chớ có gì khác đâu mà em phải phòng xa kỹ lưỡng như vậy?

Phấn cười hỏi ngược trở lại :

- Bây giờ thử bỏ cái chuyện.... đàn ông hay không đàn ông gì đó qua một bên đi. Em xin hỏi anh : rùi chị Tư sanh nghi theo ra đây, chỉ nhìn thấy hai chiếc xuồng của hai đứa mình nằm kề kề ở đó, thì trời cản chỉ cũng tắt vô nhào lên. Chừng đó anh trả lời làm sao cho sông đây nè !

Tư Cầu đành nói xuôi theo :

- Thì thôi, em tính.... phòng xa như vậy cũng được.

Phấn xăng xái vo hai ống quần cao lên và bảo thêm Tư Cầu :

- Còn anh, anh vô chỗ râm mát phía sau miếu ông Tà đi, chỗ mà hồi trước tụi, mình hay... ngồi chơi đó mà !

Tư Cầu cau mày hỏi lại :

- Coi, vô trong đó làm chi? Bộ đứng nói chuyện một chút ở ngoài này hông được sao em?

Phấn vói tay xô nó đi :

- Em hỏi anh : nếu tụi mình đứng ngò ngò ở đây nói chuyện, thì đem dẫu cho khuất hai chiếc xuồng kia làm chi hả? Có một chút xiu như vậy mà cũng hỏi tới hỏi lui hoài.

Tư Cầu đáp xuôi xị :

- Ừ thôi em đi... cất hai chiếc xuồng mau mau đi. Anh đợi sẵn ở chỗ đó ghen ! Làm rút rút đi em !

Đoạn anh ta lủi thủi đi về hướng sau miếu.

Phấn mỉm cười lắc đầu :

- Thiệt anh hết nói...

Và cô ta đứng nhìn theo Tư Cầu một cách nửa như trù mến, nửa như thương hại.

Nghे tiếng Phấn đi sột soạt từ dưới mé nước lên, Tư Cầu vội đứng dậy hỏi :

- Ừa, em để hai chiếc xuồng ở đâu mà phải lội nước vậy?

Phấn hai tay níu giữ hai ống quần đã vo sát lên cao, tươi cười đáp :

- Để ở gần đây nè nhưng bị nước cạn quá bơi chống gì cũng hổng được hết nên em mới lội xuống lội nó đi đó !

Khi đến gần bên Tư Cầu, Phấn thản nhiên đưa hai bàn chân chùi qua chùi lại trên đám cỏ lông gà để chà sạch bớt lớp bùn dính. Màu bùn xám xậm ấy càng làm nổi bật lên sắc da của đôi bắp chuối chân, ngày nào đen dòn mà bây giờ đây lại trắng nõn... Tư Cầu vội ngó lơ chỗ khác chớ không dám nhìn thêm lên nữa.

Phấn đưa tay níu Tư Cầu kéo xuống :

- Ngồi đi anh, hơi sức đâu anh đứng. Câu chuyện của em cũng... hơi dài mà !

Tư Cầu lặng thinh ngồi xuống bên cạnh Phấn.

- Coi, anh quay mặt vô đây chứ làm gì ngồi ngó gốc cây như giận lấy ai từ hồi đời nào vậy !

Tư Cầu quay lại mặt trở vào một cách rất... cam phận. Phấn đưa mắt nhìn một vòng cảnh vật chung quanh rồi vui vẻ hỏi tiếp :

- Nè anh Tư, anh có nhớ chỗ này hông hả anh?

- Ờ... chỗ phía sau miếu trên giồng ai hông biết, và có gì lạ đâu mà nhớ hay quên !

- Hứ, người ta hỏi như vậy mà anh trả lời lảng xẹt !

Tư Cầu có vẻ nóng ruột nên nhắc Phấn :

- Thôi, bây giờ em nói công việc cần của em đi.

Phấn, như không để ý đến câu thúc giục đó, cúi đầu vừa vói tay mân mê một lá cỏ non, vừa ngập ngừng hỏi lại Tư Cầu :

- Anh Tư, em hỏi câu này anh nói thiệt nghen... Vì sao anh... chịu ra ngoài này để gặp mặt em như vậy hả anh?

- Có như vậy mà hông biết hả?

Phấn ngược mắt lên :

- Vì sao anh?

Tư Cầu cười mũi :

- Hồng ra đây để em qua bên nhà kiếm hoài cho chết người ta một cửa tứ hủ ?

Phấn cười xòa :

- Coi vậy mà cũng biết sợ chứ !

Nhưng rồi cô nghiêm mặt hỏi tiếp :

- Nè anh, ngoài cái chuyện... ngán đó ra, chắc cũng có... cái gì khác nữa nên anh mới lội ra đây chứ? Em biết anh gan lì lắm mà !

Tư Cầu lặng thinh không đáp, nhưng rồi chợt nghĩ ra một cách trả lời khôn khéo hơn :

- Coi, có cái gì khác nữa chứ ! Chính em viết thơ biểu anh ra đây có việc cần. Mà việc cần gì hỏi em năm lần bảy lượt em hồng chịu nói, bây giờ em trở lại hỏi anh : tại sao anh lội ra đây thì... thiệt hết chỗ chê rồi !

Phấn cười tủm tỉm :

- Thôi đi anh, làm bộ ngơ ngơ ngáo ngáo hoài ! Đây nè anh đừng chối : anh cũng nóng lòng muốn gặp lại mặt em để... chửi em một trận về cái chuyện năm xưa đó vì thật ra anh vẫn còn tức em, nghĩa là anh vẫn còn nhớ em, thương em...

Tư Cầu giã tay nấy :

- Đừng nói bậy nà ! Cha, làm như... quý lắm vậy !

- Hồng quý khỉ gì hết, nhưng còn có người nhớ thương tới thôi !

Tư Cầu cự nự... cầm chừng :

- Ai đó chớ hồng phải thằng này đâu ! Thiệt anh không dè em lên Sài Gòn còn học được thêm cái nghề thầy bói nữa nên mới dám đề quyết lòng dạ người ta như vậy !

- Bói ai em không dám, chớ bói cho anh thì em nói trúng y bon. Anh đừng có chối : em nhìn sắc mặt, ánh mắt cùng điệu bộ của anh, em biết liền và biết đúng là anh vẫn còn thương yêu em ghê lắm !

Tư Cầu cố nén sự luống cuống của mình và tìm cách nói lảng đi :

- Cha, người ta bây giờ là dân ở thành ở thị nên ăn nói nghe trơn lu ! Chắc em ở trên ăn no rồi chỉ có việc nằm suốt ngày ngốn ba cái tiểu thuyết?

Phấn cười híp mắt :

- Đến lượt anh làm thầy bói đó hén ! (rồi lại nhìn Tư Cầu tò mò hỏi thêm) Nè anh, anh coi em có cái gì khác lạ nữa không?

Tư Cầu tự nãy giờ không dám nhìn thẳng và nhìn

lâu Phấn, nên khi nghe Phấn hỏi câu đó, anh ta đánh bạo ngược mắt lên ngó kỹ cô ta từ đầu đến chân... Phấn ngày nay khác xa hơn trước nhiều : Tư Cầu để ý đến mớ tóc chải vén khéo và mượt rượt, đến đôi chân mày nhỏ cong vòng nguyệt, đôi cánh tay trắng tròn, đến chiếc áo túi màu hường cụt tay, cổ trái tim...

- Sao anh Tư? Em có cái gì khác lạ nữa không hả?

Tư Cầu giật mình vội đáp :

- Khác chứ ! Em hồng giống chút xíu nào hồi em còn đi chăn vịt ở trong đồng. Em lịch sự và sang trọng hơn nhiều !

Phấn cảm động nắm lấy tay anh ta :

- Anh nói phải, cái gì em cũng khác xưa hết, nhưng có một cái mà em "giống" y nguyên như cũ, cái đó là em vẫn yêu thương anh ! Và em chắc phần anh cũng như vậy !

Tư Cầu gỡ nhẹ bàn tay của Phấn ra và ngồi nhích xa một chút :

- Thôi em ơi, chuyện cũ xì mà em nhắc làm chi ! Bây giờ em nói chuyện "mới" của em đi để rồi anh còn...

Phấn chận ngang :

- ... Còn về nhà phải không?

Và cô ta vừa nói vừa nhồm mình lên áp ngực vào sát

một bên vai của Tư Cầu và quàng hai tay cặp chặt cứng lấy cổ của anh ta... Tư Cầu cuống quít gỡ mạnh hai cánh tay của Phấn ra :

- Ý trời, em làm như vậy rủi có ai trông thấy thì sao !

Phấn cười ngặt nghẽo :

- Bộ anh sợ chỉ ra bắt gặp tại trận hả? Em nói thiệt cho anh biết : hể em thấy chị Tư lộ mặt ra đây, em sẽ nhảy lại ôm anh chặt cứng cho mà coi. (rồi nó làm bộ hăm he) Em nói thiệt chứ hông phải giỡn đâu... để cho anh hết làm bộ làm tịch thấy mà phát ghét !

Tư Cầu nhăn nhó :

- Em làm như vậy rồi sanh giặc chứ chẳng phải chơi đâu ! Bây giờ mình cũng nên ráng... đành hoàng một chút chứ em !

Phấn cự lại :

- Em hỏi anh : nếu chị Tư chỉ có ra, ví dầu hai đứa mình có... đành hoàng thế mấy đi nữa, chỉ cũng... tin không nổi ! Ai vô đây mà... chứng giám cho anh hả? Bởi vậy em nhứt định sẽ níu anh chặt cứng nếu chị Tư lộ ra bất tử... để cho anh giải ké né hoài đi !

Tư Cầu đành xuống nước năn nỉ :

- Không phải là anh muốn làm bộ làm tịch gì đâu em ơi, nhưng...

Phấn gạt ngang :

- Hồng có nhưng nhị gì ráo ! Anh làm như anh còn con trai tân vậy ! Mà hồi đó, cũng tại chỗ này đây, anh nhất như thỏ để nhưng anh... có chê em đâu !

Tư Cầu lặng thinh ngồi nghe giọng nói hấp tấp nhưng đứt khoảng ấy, anh ta hồi hộp nhìn vào đôi mắt của Phấn, đôi mắt bỗng nhiên trở nên sáng rõ một cách quá nồng nàn với hàng mi chớp chớp lia, và đôi gò má bỗng nhiên ửng hồng như rằm nắng trưa... Và qua cổ áo trái tim của Phấn, Tư Cầu chú ý đến chỗ yết hầu đập rộn ràng như đang nồn rút tới...

Tư Cầu không dám nhìn thêm nữa. Anh ta ngược mắt lên trời như để hít thêm không khí, đưa lưỡi liếm môi vì bỗng nhiên cảm thấy cuống họng quánh khô. Anh ta vội cởi nút áo cổ ra, rồi chụp lấy chiếc nón lá quạt lia quạt lia...

Phấn nín lấy vai anh ta xoay mạnh để bắt anh ta phải nhìn trở lại, rồi lả lơi hỏi :

- Bộ anh... chê gái một con này hay sao hả ?

Tư Cầu phì cười và lắc đầu đáp :

- Hồng phải chê, nhưng... ngán lắm !

Phấn chồm lên quỳ hai gối xuống đất vòng tay ôm trọn lấy cổ Tư Cầu và ngoặc mấy đầu ngón tay mân mê lên cổ, lên má anh ta... Tư Cầu xúc động và ngây ngất khi nhận thấy lại một mùi hương quen thuộc cũ, mà anh ta

không thể nào làm lẫn với một người đàn bà nào khác được.

... Nghe Tư Cầu nói như vậy, Phấn hỏi lại liền :

- Vậy thì để tối em qua hén ?

- Ý hồng được đâu !

Phấn cau mày :

- Vậy chớ chừng nào ?

Tư Cầu đặt nhẹ một bàn tay ra sau lưng Phấn như để... vuốt ve cô ta một chút :

- Hồng có... chừng nào hết em à... Cái chuyện đó, bây giờ mình không nên...

Phấn giận lấy xô Tư Cầu ra, ngồi thụp xuống, đoạn quắc mắt :

- Anh thiệt hồng có làm đánh gì được hết ! Cái gì cũng hồng nên, hồng nên... Bởi vậy anh lết đệt hoài cũng phải ! (rồi cô chụp lấy cái nón lá đứng phắt dậy) Thôi bây giờ mạnh ai nấy về... anh coi như là hồng có chuyện gì ráo !

Tư Cầu đưa tay ra định níu Phấn ngồi xuống lại nhưng bị cô ta hất ra :

- Coi, thì em để cho anh nói cặn lời cái đã...

Phấn cười lạt :

- Thôi thôi, em không muốn nghe khổ gì nữa hết !
Và anh làm ơn nhớ dùm : lần nào thì cũng tại anh hết
nghe ! Bởi vậy hai đứa mình không sống đời với nhau
cũng phải lắm !

Nói xong cô ta ngoe nguẩy bỏ đi. Tư Cầu vội chạy
theo nắm tay cô ta giữ lại :

- Cái gì mà em nói tại anh? Em cũng nên nghĩ lại
: Bây giờ đâu phải chỉ có gọn lỏn hai đứa mình thôi,
mà còn có nhiều người khác nữa, bên em cũng như bên
anh.... Hơn nữa, bây giờ anh với em, ai ai cũng đã lớn
tuổi hết rồi chứ đâu phải còn... bộp chộp như hồi đó.

- Anh nói điệu như ông già bảy mươi ! Chắc anh hối
tiếc cái việc khi xưa lắm hén? Bây giờ em mới rõ lòng
dạ của anh... (và Phấn mếu máo nói tiếp) Rốt cuộc chỉ
có con này là ngu thôi hè !

Tư Cầu nắm lấy tay cô ta, phân trần :

- Em đừng nói vậy tội nghiệp anh ! Nói thiệt với em
: sở dĩ anh chịu ra đây, một phần lớn cũng là nóng lòng
muốn gặp mặt em. Em nghĩ coi, đối với một người quen
biết thường thôi mà mình còn vui mừng gặp lại nhau
thay, huống chi anh với em. Hai đứa mình, nói cho cùng
mà nghe, tuy không ăn đời ở kiếp với nhau được nhưng
cũng nặng tình nhiều nghĩa dễ gì quên nhau ngay được.

Phấn nghe Tư Cầu ỉ ôi một thôi một hồi như vậy
cũng thấy mát lòng hả dạ phần nào, nhưng còn làm bộ
nói lầy nói đơ :
:

- Cha, bây giờ anh bắt chước ai mà cũng bày đặt nói leo lẻo cái miệng. Hồi đó đâu có như vậy !

Tư Cầu dìu Phấn ngồi xuống cỏ :

- Thiệt khó quá ! Nói có cũng không xong, mà nói không cũng không được !

Phấn cười lỏn lẻn rồi nắm chặt lấy tay Tư Cầu :

- Thôi đừng cà rớn hoài ! Nè em hỏi thiệt đúng là anh còn nhớ tưởng tới em phải không?

Bị Phấn dồn vào chỗ phải trả lời dứt khoát Tư Cầu ấp úng nói :

- Việc đó có đúng hay sai thì bây giờ... có ăn thua gì nữa hả em !

Phấn hăng hái đáp :

- Sao lại không ăn thua ! Anh không biết chớ chính vì chỗ đó mà em nhấn anh ra đây đó !

Tư Cầu ồm ờ hỏi lại :

- Rồi sao nữa?

Phấn nhào tới ôm ghệt lấy cổ Tư Cầu và hôn mạnh lên má anh ta :

- Rồi như vậy nè?

Tư Cầu luống cuống vừa nhoi đầu tránh vừa gỡ tay Phấn ra... và cũng vì thế mà anh ta mất thăng bằng té ngửa ra trên mặt cỏ trong lúc Phấn vẫn dè mạnh và bám chặt trên người anh ta.

Tư Cầu ú ớ kêu lên :

- Ý đừng làm vậy hổng nên em ! Đừng... đừng...

Phấn ngược mặt lên nheo mắt hỏi :

- Bộ... hết mê nữa rồi hén?

Tư Cầu lặng thinh ngắm nhìn cằn cổ trắng phau, đôi vai tròn lẳn của người yêu cũ... Tất cả đã có một thời quá quen thuộc đối với anh ta, và bây giờ cũng làn da ấy, vóc mình ấy nhưng quyến rũ hơn làm sao. Tư Cầu từng có ở một đô thị lớn như Nam Vang nên dư biết thưởng thức, dư biết trầm trồ một người đàn bà trau chuốt lẳng lẩy như người đàn bà đang lò dò trước trước mắt mình đây.

Một mùi dầu thơm gây gây xông ra làm Tư Cầu thêm ngây ngất. Trong một khoảnh khắc, tứ chi của anh ta làm như tê liệt, như dính cứng xuống đất. Và cái sức nặng quá... êm ái dè mạnh lên ngực Tư Cầu làm cho anh ta gần như là ngệt thở...

Tư Cầu vùng đưa tay ôm rì lấy lưng Phấn, và lật mạnh người qua, Phấn có vẻ ngạc nhiên mở to mắt nhìn sững anh ta trong một giây, rồi sẽ gật đầu mỉm cười, nhắm nghiền mắt lại, ruỗi thẳng hai tay ra trong một dáng điệu chờ đợi... Nhưng Tư Cầu vẫn chưa nhúc

nhích. Anh ta chống hai tay xuống đất há miệng thở như một con cá bị ngộp nước. Mắt anh ta long lên như đang phải quyết định mau một việc gì ghê gớm lắm mà lại rất... phân vân.

Bỗng anh ta cúi nhanh đầu xuống, cắn mạnh vào vai Phấn làm cô ta rên rĩ lên “ái da !”, một thứ tiếng kêu đau không có vẻ gì là... phật ý cả.

Vừa kêu Phấn vừa mở choàng mắt ra nhìn Tư Cầu, lá môi mỉm cười đoạn nhắm mắt lại và ngoan ngoãn ngả đầu một bên... Nhưng rồi Tư Cầu bỗng nhiên rút phắt tay lên, hấp tấp hất hai vạt áo túi màu hường phủ y lại, bỏ rột dây rồi hối hả bỏ đi như muốn chạy trốn...

Phấn mở choàng mắt ra vói tay chụp lấy Tư Cầu nhưng hụt trót. Cô ta bực tức lẫn mình nằm sấp lại ngẩng đầu lên ngờ ngác đưa mắt tìm Tư Cầu. Và trông thấy Tư Cầu đứng đưa lưng lại bên cạnh một đám chuối cách đó năm sáu bước, cô ta cất tiếng réo giục ngược :

- Anh Tư ! Anh Tư ! Khi không anh làm cái gì mà chướng vậy ? Cái gì bắt anh hay sao mà chạy trốn hả ?

Tư Cầu vói tay tước một miếng lá chuối rồi lúi thủi đi trở lại.

Phấn đã ngồi hằn lên và đang bới lại tóc :

- Bộ có ai vô tới sao anh?

Tư Cầu lắc đầu. Phấn chưng hửng hỏi thêm;

- Ủa chớ cái gì vậy làm ơn nói mau coi ! Người ta sợ hết vía đây nè !

Tư Cầu tần mẩn tước miếng lá chuối ra từng sợi nhỏ và trả lời ú ớ trong miệng :

- Hồng có cái gì hết em à...

Phấn đập mạnh tay xuống đất :

- Không có cái gì hết mà vậy hả ? (nhưng rồi cô lại lắc đầu thở dài và ngao ngán nói tiếp) Anh Tư, thiệt em chịu thua không làm sao hiểu anh nổi !

Tư Cầu lủi thủi bước lại gần Phấn và cất giọng van lơn :

- Tội nghiệp anh mà em ! Có cái gì đâu mà em hiểu anh không nổi. Anh đã có nói với em mấy lần là bây giờ tình cảnh của mình đâu còn giống như xưa nữa.

Phấn chụp hỏi lại liền :

- Ừ thì trong nhà trong cửa, giữa xóm giữa giềng không còn giống, nhưng tại chỗ đây giữa anh với em có khác chỗ nào hả ? Bao nhiêu năm biệt tin biệt tức, bây giờ gặp mặt lại em tưởng anh vốn vậ lắm mới phải, chớ có dè đâu anh còn... tệ lậu hơn trước nữa kia !

Tư Cầu nhăn nhó phân trần :

- Cha, em nghĩ như vậy là sai cả chục cây số ngàn rồi ! Anh có phải cục sắt, khúc cây gì đâu mà... hồng muốn

như vậy. Nói thiệt với em, từ bữa được tin em dìa tới nay anh như ngồi trên đồng lửa chớ phải vừa sao ! Nhưng như anh đã nói với em hoài hử, mình đâu phải là thứ chơi qua đường...

Phấn khen lấy :

- Anh cái gì cũng tốt quá hà !

Tư Cầu quả quyết đáp :

- Hồng phải tốt xấu gì nhưng anh nói đây có thiên địa quỷ thần hai vai làm chứng : em là người mà anh trọng nhứt đời.

- Hử, trọng mà bỏ... như bún thiêu vậy !

Tư Cầu chắc lưỡi :

- Em sao cứ nói trặc trẹo hoài ! Em phải biết phải ai khác lọt vô đây thì trời cán cũng hồng khỏi tay anh, nhưng với em... anh không đành tâm làm như vậy. Dầu trước kia em có xử... ngật với anh như thế nào đi nữa, anh cũng chẳng có thể coi em như mọi người đàn bà khác được !

Phấn hơi nguôi ngoai cơn bức tức lúc ban nãy và tò mò hỏi lại Tư Cầu :

- Anh nói như vậy là nghĩa làm sao ?

Tư Cầu liếc nhìn sơ qua vẻ mặt của cô ta và mỉm cười nói :

- Mọi khi em khôn ngoan lanh lợi tổ trời kia mà ! Em cần gì phải hỏi anh câu đó !

Phấn háy anh ta :

- Hừ, khôn gì thì khôn chứ bà nội ai cũng không đoán được bụng dạ của anh ra sao hết ! Anh cái gì cũng mập mập mờ mờ, u u minh minh. Em nói anh đừng phiền, chớ khi gặp mặt anh lại mà thấy anh như vậy em nản lòng thối chí hết sức !

Tư Cầu chăm chăm hỏi lại :

- Sao vậy ?

- Vì nó vô cùng quan hệ đến cái chuyện cần mà em muốn đem ra bàn với anh tại đây nè !

Tư Cầu ngạc nhiên hỏi :

- Ủa, vậy ra có việc cần thiết hả? Vậy mà anh cứ tưởng em làm bộ xí gạt anh ra đây để...

Phấn ngắt ngang :

- Để làm gì hả ?

Tư Cầu lúng túng đáp :

- Thì để... vậy vậy đó mà !

Thấy vẻ mặt Tư Cầu, Phấn cũng phải phì cười :

- Hứ anh ăn nói lằng òm! Bộ người ta ham lắm chắc!

Tư Cầu sốt ruột nhắc Phấn :

- Thì em làm ơn nói rõ câu chuyện cần đó cho anh nghe đi !

Phấn trề môi :

- Bây giờ dù có nói ra em thấy cũng không ăn thua gì hết !

Tư Cầu gất gổng :

- Thì câu chuyện đầu đuôi ra sao mới được chứ? Em cứ nói mờ ớ như vậy hoài...

Phấn như không để ý đến sự nóng nảy của anh ta và thản nhiên hỏi lại :

- Bộ anh nói em về dưới này cốt để tránh bom tránh đạn trên Sài Gòn không sao hả?

Tư Cầu vò đầu bứt tóc :

- Trời ơi, thì chính em mở miệng nói với bà con cô bác dưới này như thế, bây giờ em lại hỏi vặn ngược lại như vậy thì bà nội anh đội mồ sống dậy cũng chịu thua luôn !

Phấn cũng cự nự lại :

- Vậy chứ anh biểu em la làng lên cho mọi người hay

hết hả ? Bộ anh muốn cho em đội quần với thiên hạ một lần nữa sao ?

Tư Cầu cũng cười xòa :

- Em thiệt, nói xuôi cũng được mà nói ngược cũng xong ! Theo cái điệu em nói tự nãy giờ thì chắc phải “đội” khá bộn nữa rồi !

Phấn cũng bắt cười theo :

- Đồ quỷ nà ! Anh mở miệng ra là nói tầm xàm không hề ! (nhưng rồi cô nghiêm mặt nhìn thẳng Tư Cầu nói tiếp) Nói anh Tư, hỏi thiệt anh câu này, anh suy nghĩ kỹ đi rồi trả lời cho em rõ; anh còn thương yêu em nữa không vậy anh ?

Tư Cầu mím môi lại rồi ấp úng đáp :

- Cái việc đó anh tưởng em hỏi anh làm gì. Anh chắc em cũng... dư biết lòng dạ của anh ra sao rồi...

Phấn cau mày chận ngang :

- Có hay không thì nói phứt một tiếng để em còn liệu ! Em hỏi anh một câu dễ ợt mà anh trả lời cà-lòng-dòng, rốt cuộc cũng không có gì ráo ! Bộ em làm thầy bói sao chứ?

Tư Cầu chắc lưỡi :

- Mà bây giờ có hay không thì ăn nhập gì chứ ?

- Ăn nhập hay không thì để nữa rồi biết, bây giờ anh làm ơn trả lời rành rẽ coi có được hông ?

Tư Cầu suy nghĩ một hồi rồi ngập ngừng nói :

- Giả tử như... có rồi sao hả em ?

Phấn nạt liền :

- Hồng giả tử đánh gì hết ! Có hay không ?

Tư Cầu thở dài :

- Thì em cho là... có cũng được !

- Sao lại “em cho”? Cái chuyện dễ quá mà anh cũng còn ú ớ như vậy thì đủ biết !

Tư Cầu đành chịu phép :

- Thôi thì anh có thương em !

Phấn vẫn chưa chịu :

- Nói vậy cũng không được ! Có là có hồi năm xưa năm xưa đó hả? “Có thương” nhưng bây giờ “còn thương hông?”.

- Thì “có” rồi “còn” luôn mấy hồi !

Phấn nghe Tư Cầu nói như vậy, cũng cười mủm mĩm:

- Vậy là anh còn thương em hén !

-Ừa... rồi sao hả em ?

Phấn nhìn thẳng vào mặt anh ta và chậm rãi nói :

- Chẳng có sao hết... em muốn hỏi thêm anh câu này nữa...

- Ý trời ơi, hỏi gì mà hỏi hoài hủ vậy bà nội ?

- Em hỏi anh : anh có còn muốn sống chung với em không, và chuyển này hai đứa mình sống đời ở kiếp với nhau chứ không phải... lộn xộn như hồi đó đâu !

Tư Cầu hoảng kinh nhảy lui một bước rồi lắp bắp hỏi :

- Ý trời, em nói thiệt... hay nói giỡn đó ?

Phấn坦然 đáp :

- Nói thiệt !

Tư Cầu như có vẻ chưa tin nên còn ráng hỏi thêm cho rõ :

- Em nói như vậy là để... thử cho biết bụng anh chơi chứ gì?

Phấn cau mày :

- Thử tế mờ tổ gì mà thử ! Em hỏi anh có muốn về

sống với em không, là hỏi thiệt tình. Hỏi để tính chuyện tới nữa chứ không phải chơi đâu ! Bây giờ anh nghĩ sao đây ?

Tư Cầu đáp liền :

- Bộ em điên sao chứ ! Em đã có chồng có con đùm đề, còn anh có vợ nằm ở nhà một đồng kia kìa, bây giờ em biểu bỏ hết đi để hai đứa mình lấy nhau thì... kỳ quá ! Nói thiệt với em, chuyện đó anh hổng dám làm đâu !

Phấn nín lấy vai Tư Cầu :

- Vậy mà anh nói leo lẻo cái miệng là còn thương ! Có chó nó tin anh chứ ai tin anh được !

- Coi, thương em thì... để đó, chứ bộ bắt buộc đứa phải bỏ vợ, người thì bỏ chồng sao? Thương cái điệu... phá gia cang đó tổn đức lắm em à !

- Thôi, không ai biểu anh làm thầy đời đó ghen ! (nhưng rồi cô dịu giọng van lơn Tư Cầu) Anh à, bộ anh không nghĩ đến mối tình hồi nào tới giờ của hai đứa mình hay sao ?

Tư Cầu nắm nhẹ lấy một bàn tay của Phấn :

- Anh nghĩ tới mối tình ấy nhiều lắm, và cũng vì vậy mà anh hết sức ráng giữ làm sao đừng để xảy ra chuyện gì tai tiếng cho em. Em nên nhớ rằng đời sống của em bây giờ có thể nói là không ai mong ước gì hơn được nữa.

Phấn gạt ngang :

- Em không sợ tai tiếng khỉ gì hết ! Còn đời sống của em hiện giờ... em nói thiệt với anh, đầu cho hơn năm bảy lần như thế đó nữa, em cũng sẵn sàng đập đổ cái rụp chớ không do dự một chút xíu nào hết !

Tư Cầu mỉm cười :

- Em ăn nói liều mạng quá ! Em nên nghĩ kỹ lại đi em ! Hồi đó, hai đứa mình mới lớn lên, nên đứa nào đứa nấy cũng bộp chộp hết... hể khoái chí là ngoéo tay nhau đi liến, chớ bây giờ mình lớn tuổi biết nghĩ hơn thiệt rồi, đâu có... làm ẩu như trước được !

Phấn cự nự :

- Cái gì mà làm ẩu? Em đã tính đâu đó kỹ càng hết rồi em mới về đây để rủ anh đi. Anh để em nói hết cho anh nghe : hồi trước mình đi là đi càn mạng nên mới... thất bại như vậy.

Tư Cầu nói chen vô :

- Đâu anh phải sợ thứ chuyện.. thất bại đó, nhưng anh nghĩ tới gia đình hai bên nhiều hơn em à !

Phấn như không để ý đến lời phân trần của Tư Cầu, nói tiếp một cách hăng hái :

- ... Nói thiệt với anh : trước khi về dưới này, em đã cụ bị đâu đó sẵn sàng và tính toán đâu đó kỹ lưỡng hết rồi : tiền bạc nữ trang, em đã lén mang theo một mớ khá bộn đủ cho hai đứa mình sống thung dung ít lắm là

năm sáu năm, đó là em nói hai đứa mình cứ ngồi ăn xài chứ không làm sanh lợi ra nữa đó !

Tư Cầu lại than thở :

- Cha, em đem tiền bạc theo nhiều như vậy còn kẹt thêm nữa ! Phải chi em vác cái mình trơn dĩa đây mà anh còn dám đi hơn !

Phấn ngó xéo anh ta :

- Hừ, anh kiểm cách nói cho tréo ngoe chơi vậy phải không? (Nhưng khi thấy vẻ mặt thật thà của Tư Cầu, cô dịu giọng nói tiếp) Phải có sẵn một số tiền để một bên mới được anh à... Anh không thấy hồi đó cũng tại một phần lớn vì chuyện tiền bạc mà sanh ra dở dang đó sao?

Tư Cầu cười chua chát :

- Nếu “tại” cái điều đó thì càng... hổng nên nữa ! Thì lần trước, anh nhớ em cũng có cạ bị sẵn tiền chớ phải không sao !

Phấn ấp úng đáp :

- Thì có nhưng anh nghĩ lại coi như vậy thối tháp gì ! Hồi đó em vụng tính chớ bây giờ em lo trước tới năm bảy năm lận.

Tư Cầu nhún vai :

- Chắc em dư biết anh ngán cái gì khác chớ đâu có ngán chuyện đó !

Phấn tìm cách nói lảng ra :

- Anh không biết chứ em đem thằng bé Hai về đây cũng cốt ý là để cho anh với nó, hai cha con xum hiệp lại với nhau... (liếc nhìn thấy Tư Cầu chớp mắt lia lịa Phấn lấy giọng tha thiết nói tiếp) Từ hồi sanh ra bé Hai tới bây giờ, mỗi lần nựng nịu nó, thiệt em muốn sa nước mắt, nhứt là mỗi khi nó bập bẹ kêu người chồng của em ở trên là “ba ba” em như thấy kim chích trong ruột gan gì vậy.

Tư Cầu thở dài :

- Thôi việc đó... dĩ lỡ ra rồi em còn nhắc lại làm gì !

Phấn rơm rớm nước mắt nói tiếp :

- Anh thì không sao chứ phần em thì khổ lắm anh làm sao biết được ! Càng tội nghiệp cho bé Hai bao nhiêu thì em càng giận em, oán em bấy nhiêu... Cũng tại em hết mà thằng nhỏ không biết tới đời nào mới rõ cha đẻ nó ra là ai...

Nói đến đó, Phấn bỗng khóc tức tưởi như không nén nổi sự xúc động tràn ngập trong lòng.

Tư Cầu vội đưa tay vỗ nhẹ lên vai Phấn như để an ủi :

- Thôi mà em... nín đi em ! Em còn nhắc cái chuyện đó làm gì... Dầu sao thằng nhỏ nó cũng có em bên cạnh là được lắm rồi.

Phần khóc bù lu bù loa lên :

- Bộ anh không nhận nó hả ? Em biết mà, anh chỉ muốn sung sướng cái thân anh thôi chứ không chịu ngó ngang gì tới hồn máu của anh do em mang nặng đẻ đau hết ! Thứ đàn ông ích kỷ ! Chà, vậy mà hể động tới thì cái miệng nói ngọt xớt là “không phải chơi qua đường”, là “quý trọng em”, là “em không phải như mấy người đàn bà khác”... Hứ !

Tư Cầu nhăn nhó chắc lưỡi :

- Ý trời ơi, đâu có phải vậy ! Anh nhớ thương thằng nhỏ gần chết chứ phải không sao ? Nói thiệt với em, anh nóng lòng muốn biết mặt thằng bé Hai còn hơn là muốn gặp em nữa. Và thử thời mười thằng bé Hai nữa anh cũng dám nuôi chứ đừng nói một.

Phần vừa lấy khăn tay chậm nước mắt, vừa hỏi lại :

- Mười đứa như thằng bé Hai thì anh dám rước về nuôi, còn một “đứa” mẹ thằng bé Hai thì anh làm lơ đi phải không ? Anh tốt quá há ! (rồi cô cười lạt) Bị anh ở với chỉ bây giờ không con cái gì hết nên muốn kiếm một vài đứa về nuôi chứ gì ! Cha như vậy... tiện và êm quá ha!

- Em sao cứ ăn nói đánh đầu người ta hoài ! Hồng thương tưởng thằng nhỏ thì em cũng trách, mà thương tưởng tới nó thì em cũng nói được, thiệt anh phục em sát đất !

- Thì cũng tại cái miệng của anh ! Anh thương khi gìa mà hể em muốn bàn với anh để cho hai cha con xum

hiệp với nhau thì anh lại kiếm cách nói ăn trót ra hết !

Tư Cầu nhìn thẳng vào mắt Phấn và phân trần :

- Coi, bộ em nói anh muốn xum hiệp với thằng bé Hai lúc nào cũng được hết sao? Nó là con của anh thì chỉ có hai đứa mình biết thôi, nhưng đối với họ hàng làng xóm thì nó là con đàn hoàng của chú Ba ở trên. Hồi người ta cưới em, hồi em đẻ nó, anh chẳng biết đâu là đâu hết, mà bây giờ khi không anh nhảy ra đòi con như vậy, họ kiện ngược trở lại ở tù thất hòng chớ phải chơi sao !

Phấn mau mắn đáp :

- Thì bởi vậy nên mới về đây và đem nó theo để rủ anh... đi kiếm chỗ khác ở với nhau. Cái gì em cũng tính hết chớ bộ làm càng làm đại được sao !

Tư Cầu lắc đầu lia lịa :

- Hồng được... Hồng được đâu em ơi ! Hồi đó có hai đứa mình thôi, với lại ở dưới này họ bê bối nên họ kiếm không ra tội mình, chớ bây giờ, anh, em và thằng bé Hai dắt nhau đi đùm đề như vậy, trễ lắm là trong tuần sau chú Ba ở trên chú rượt theo thộp óc lại liền. Ý trời, chú Ba chú khôn ngoan tổ trời, tiền bạc chú có sẵn trong tay nữa, và nội đất đai trong xứ này có chỗ ngách ngõ nào mà chú hồng lợi tới, hồng biết tới !

Phấn thản nhiên đáp :

- Bộ anh nói em ngu lắm sao mà hồng biết mấy chuyện đó ! Anh Ba ở trên ảnh là chồng của em mà em

hổng rành về ảnh hơn anh sao hả?

Tư Cầu trề môi :

- Ừ thì cái chuyện đó... đúng y bon là em phải rành hơn anh rồi !

Phấn xô nhẹ vai anh ta :

- Nghỉ anh đi ! Người ta nói chuyện đàng hoàng mà lại cứ đâm ngang thọc bậy vô hoài hề ! Anh đừng ngại ở chỗ đó, em đã nói với anh là em đã suy tính, sắp đặt đâu đó hẳn hoi rồi mới dám rủ anh chớ ! Anh nghĩ lại coi : thời buổi bây giờ hai đứa mình và thằng bé Hai có ra đi rồi dễ gì kiếm, mà có thừa gởi đi nữa cũng chẳng ăn thua gì... làng lính lúc này ai hơi sức đâu để ý đến mấy chuyện kiện vợ thừa chồng lãng nhăng đó phải không anh ?

Tư Cầu trầm ngâm một hồi rồi nói :

- Kể ra em nói cũng có lý, nhưng nghĩ kỹ lại thì bề nào mình cũng hổng nên làm như vậy.

Phấn bực mình càu nhàu :

- Hổng nên, hổng nên hoài hề ! “Hổng nên” là... tên của ông già bà già em đó, anh làm ơn tránh mấy cái tiếng ấy dùm em một chút !

Tư Cầu ngập ngừng hỏi lại :

- Nhưng còn... chú Ba ở trên thì em tính làm sao?

Phần thở ra như chán ngán lắm :

- Xời ời, anh hỏi một câu trớ trêu quá ! Mình đã bỏ đi thẳng cẳng mà còn... tính cái khỉ gì nữa !

- Em nói vậy sao được... đôi ba ngày cũng là tình nghĩa vợ chồng...

Phần chặn ngang :

- Ồi, anh có thân thì anh lo cho anh đi, chớ còn ảnh ở trên anh khỏi lo. Không có vợ này thì ảnh kiếm vợ khác mấy hồi ! Em mà xềnh ra thì thiếu gì con khác nhảy vào.

Tư Cầu nhăn nhó nói :

- Đã đành như vậy rồi, nhưng anh nói là nói cái chuyện... tình nghĩa. Anh nhắc lại đây hồng phải để... oán trách gì về một chuyện năm xưa năm xưa, nhưng bề nào đi nữa thì chú Ba chú cũng đã có lòng... vót em lên trong lúc em còn... bơ vơ nơi chỗ lạ. Nội bấy nhiêu đó cũng đủ "ơn đền" rồi chớ đâu có lý gì em lại "oán trả" như vậy ! Tổn âm đức lắm em à !

- Ý thôi đi tía nội ! Hồng biết sao bây giờ tía lại ham nói chuyện dạy đời quá vậy? (rồi cô lên giọng cương quyết) Anh Tư à, theo em nghĩ thì giữa em và anh Ba ở trên kể như... xong nợ với nhau hết rồi...

Tư Cầu nhướng mắt lên như có ý hỏi tại sao. Phần thản nhiên nói tiếp :

- Nhứt là nếu ảnh có biết em đi với anh thì em chắc

ảnh cũng... hổng lấy gì làm ức đầu !

- Em chơi cái điệu đó... tức bể phổi chớ còn nói hổng ức nữa !

Phấn cười mủm mủm :

- ... Thì như vậy cũng vừa ! Kể ra thì như là... hai đàng... huề với nhau vậy !

Tư Cầu nghiêm mặt cự nự :

- Em sao kỳ quá ! Cái chuyện làm cho người ta chết lên chết xuống mà em nói coi bộ như không vậy ?

Phấn cũng làm mặt nghiêm hỏi Tư Cầu :

- Mà bây giờ anh tính sao đây? Em đã cặn kẽ nói hết lời với anh rồi đó ! Anh có muốn sống đời đời với hai mẹ con em không thì anh tính phút đi, chớ bây giờ khỏi phải hỏi tới hỏi lui, nói cong nói queo gì nữa hết ! Anh nghĩ sao hả anh Tư?

Tư Cầu thở dài với tay bút liệng mấy cọng cỏ liền, rồi ập ứng đáp :

- Thì em nghĩ coi... anh biết tính làm sao nữa bây giờ ! Theo như người ta mà nghe em nói như vậy là phải thuận liền... Nhưng anh đã nghĩ kỹ rồi em à !

Phấn chăm chăm hỏi nó :

- Nghĩ kỹ... ăn trót phải hông ?

- Thì em hãy để anh nói hết cái đã ! Em nên bình tĩnh nghĩ lại coi : bây giờ đây, bên anh cũng như bên em mọi việc đều có... ngăn nắp hết, và kể ra thì cũng đã êm thấm cả đôi đảng... Rồi khi không em muốn phá ra hết làm lại : theo anh nghĩ : có lợi có sướng đâu chưa rõ, chớ đã thấy gây đổ hết ráo trọi !

Phần quay mặt ra chỗ khác, nói lầy :

- Em biết lắm mà ! Dầu có nói tới khan cổ họng anh cũng trắm trơ trắm trất chớ ăn thua gì !

Tư Cầu xuống giọng năn nỉ :

- Em à, bây giờ bề gì hai đứa mình cũng nên vóc nên người hết rồi. Hồi đó mình dại nên mới dám làm ẩu tả như vậy, và em không nhớ sao : thiếu chút nữa thì cuộc đời của hai đứa mình không biết phải chịu đưa đẩy đến đâu nữa.... Giả tử như em không gặp được một người tử tế như chú Ba, mà vợ phải một cha căng chú kiết nào khác, còn nếu anh không có người giúp đỡ có công ăn việc làm đảng hoàng thì có phải xác bấc xang bang hết không !

Phần lớn tiếng cãi lại :

- Giả tử khỉ gì vậy mà giả tử ! Hồi đó em đi theo người ta lạ hoắc mà em còn hồng sao, hưởng hồ gì bây giờ đi với anh thì chắc quá chớ còn sợ gì nữa !

Nhưng rồi cô lại dịu giọng nói tiếp, nửa như lầy duơng, nửa như buồn tiếc :

- Mà thôi, dầu cho em có nói đến thế mấy đi nữa cũng không lay chuyển nổi anh đâu ! Cái chuyện người ta dung tới hòng và không chịu nuốt.... mấy lần anh như vậy đó ! Nói thiệt với anh : trước khi em về đây để bàn với anh việc này, em cũng đã có nghĩ trước rằng thế nào cũng ăn trót nữa...

- Em biết vậy sao còn rủ rê anh làm chi cho... mất vui khi hai đứa mình gặp mặt trở lại hả ?

- Xí ! Anh coi nhẹ cái tình của hai đứa mình chớ phần em, em muốn ở hết lòng hết dạ với anh, rồi để anh xử sao đó thì xử !

Tư Cầu với tay đập nhè nhẹ lên vai Phấn :

- Em nói bấy nhiêu đó, anh cũng đủ rõ bụng em rồi. Không phải anh điên khùng gì mà chẳng muốn ở liền bên cạnh hai mẹ con em, nhưng làm như vậy, anh với em chưa chắc gì trọn vui vì mình đã để khổ sâu cho bao người khác : chú Ba ở trên nè, vợ anh dưới này nè, rồi còn họ hàng hai bên nữa ! Và thằng bé Hai, chưa chắc gì nó theo anh mà nó được sung sướng hơn ở với chú Ba.

Phấn ngồi lặng thinh một hồi rồi phủi quần đứng dậy :

- Thôi như vậy kể như là xong hết...

Tư Cầu vội nín tay hỏi :

- Xong gì hả em ?

- Thì xong cái chuyện cần mà em đã đem ra bàn với anh tự nãy giờ, và lần này thì em chịu thua rồi. Em đã cạn lời mà nếu anh muốn vậy thì thôi... đừng ai mạnh người nấy đi !

Tư Cầu hấp tấp đứng dậy theo Phấn :

- Không phải anh muốn vậy đâu em, em đừng để bụng oán anh tội nghiệp ! Không biết em ra sao chớ phần anh, anh thấy hai đứa mình còn nhớ tưởng với nhau như vậy kể cũng là... quý lắm rồi...Thiệt anh không mong ước gì hơn nữa !

Phấn ngó ngoái lại nhìn anh ta và mỉm cười độ lượng :

- Bị anh cứ ưng chịu chuyện ít ỏi như vậy mà anh lết đệt theo sau thiên hạ hoài ! (rồi cô nắm lấy tay Tư Cầu thở dài nói tiếp) Thôi sẵn dịp đây em cũng nói luôn cho rồi : sáng mai sớm, em ra ngoài vòm đón tàu lên Trà Ôn để cho kịp chuyến xe đi luôn lên Sài Gòn...

Tư Cầu ngạc nhiên hỏi lại :

- Ủa, sao em nói dĩa dưới này ở để tránh nạn bỏ bom trên Sài Gòn ?

Phấn buồn bã lắc đầu :

- Anh sao thiệt thà quá ! Thì em cũng phải kiếm có để đông về dưới này chớ !

Tư Cầu lo lắng hỏi tiếp :

- Nhưng em dĩa trển không sợ cái nạn bỏ bom lung tung đó sao?

Phấn gượng cười đáp :

- Anh nghĩ coi : Bây giờ em còn sợ gì bom đạn nữa ! Em chỉ sợ nhứt có một điều là anh không còn nhớ tưởng tới em nữa hay là anh còn oán hận em. Nhưng sau buổi gặp gỡ hôm nay, dầu cho cái chuyện em mưu tính không thành đi nữa, em vẫn thấy rõ là : trước hay sau gì cũng vậy, anh vẫn còn thương tưởng tới em. Nội bao nhiêu đó cũng... quá đủ cho em rồi.

Tư Cầu ái ngại lên tiếng :

- Anh cũng biết là anh đã làm cho em... mất công mất linh rất nhiều mà rốt cuộc đều ăn trét hết ! Anh đâu có vui sướng gì đó em ! Nè em, hay là em ở nán dưới này năm mười bữa, nửa tháng gì đó để nhóng coi ở trển có yên yên không, rồi em hãy trở lên.

- Cám ơn anh có lòng lo lắng cho em, nhưng như em đã nói, em không sợ bom đạn chút xíu nào hết, mà em chỉ sợ... mất anh thôi ! Cũng may, mặc dầu dự tính của em không thành, nhưng không phải vì vậy mà em mất anh luôn... có phải vậy không hả anh ?

Vừa nói Phấn vừa ngược mắt lên nhìn Tư Cầu... một cái nhìn ai oán làm sao.

Giá Phấn cự nự, nhieć móc Tư Cầu trước khi chia tay, có lẽ anh ta thấy dễ chịu hơn... và anh ta luống cuống đáp :

- Lòng anh như thế nào em dư rõ... Em nên biết anh cũng khổ tâm lắm chứ phải chơi sao?

Và tự nhiên nước mắt của anh ta ràn rụa. Phấn gượng cười gạt đầu và rút chiếc khăn tay ra lau yếm chậm nhẹ trên khóe mắt của Tư Cầu. Tư Cầu vội níu chặt lấy hai vai Phấn như để cho khỏi lảo đảo... vào suốt chút nữa - phải, chỉ thiếu một chút xíu nữa thôi - là anh ta đã ôm choàng lấy Phấn, sẵn sàng đập bỏ tất cả để rồi muốn tới đâu thì tới...

- Con đi chó ! Mày rủ rê chồng tao cái gì đó hả?

Tiếng quát bất thành linh ấy ở phía sau lưng làm cho cả Phấn lẫn Tư Cầu hoảng vía bước dang ra liền và cùng quay lại : Thơm, không biết lần mò đến từ bao giờ và đang hằm hằm vạch sậy đi rút lại. Tay cô ta cầm một cây chìa dài : đó là cây chìa mà Tư Cầu dùng để đâm chuột, đâm rắn mà anh ta vừa mới làm lưỡi lại bén ngót...

Tư Cầu dơ tay khoát khoát như để cản lại và miệng thì kêu ú ớ :

- Coi, khoan đã em... ! Hồng có gì hết trơn mà !

Thơm vẫn bước nhanh lại và cây chìa nhọn lều có ngạnh sáng dới run run trong bàn tay cô ta như là sắp sửa lao tới. Tư Cầu vừa liếc mắt trông chừng bàn tay của vợ vừa lắp bắp hỏi :

- Mà em đem... cái thứ ấy làm chi vậy? Để chống xuồng hả?

Thơm không thềm trả lời mà cứ đi phăng lại... Tư Cầu lúnh quính nửa muốn chạy tới cản Thơm, nửa muốn ở lại che cho Phấn. Thơm đi tới nơi, đứng lại một tay thận trọng cầm cây chĩa đưa dang ra xa để không ai với tới được, một tay xô Tư Cầu dạt qua một bên :

- Anh đừng có chàng ràng vô hổng được đâu nghen !
Để tui nói chuyện với con này trước cái đã, rồi tới phiên anh !

Tư Cầu lựng khựng gượng lại và xuống giọng năn nỉ :

- Thôi mà em ! Em dần bớt nóng để rồi anh nói rõ lại đầu đuôi cho em nghe, hổng có cái gì ráo trọi mà !

Thơm xô anh ta ra thêm một lần nữa và hỏi gằn :

- Bộ anh tính binh bà nội anh đó hả?

Rồi cô quay sang nhìn thẳng vào mặt Phấn cười mũi:

- Cha, tưởng tốt lành lắm ! Thứ đồ đội quần thiên hạ mà hổng biết mắc cỡ !

Phấn lắc đầu có vẻ chán ngán rồi ôn tồn đáp :

- Chị Tư, chị muốn xài xể hay mắng chửi tôi gì đó thì chị cứ việc... Tôi không dám phiền trách tới nửa lời. Nhưng xin chị vượt giận để tôi nói cho chị rõ : anh Tư đây thiệt là một người tốt, anh thương chị lắm mà chị hổng biết... thôi chị dắt anh về trông đi !

Thơm nghiêng răng nói :

- Hứ, tao tưởng mày độn thổ trốn cho khuất mặt tao mới phải ! Ai dè mày còn dám lên giọng thầy đòi nĩa chớ ! Sao mày hồng biểu tao để ảnh lợi ngoài này cho mày ăn mày dọn !

Tư Cầu nhăn nhó nói chen vô :

- Thôi mà em ! Người ta ăn nói nhỏ nhẹ với mình như vậy thì em cũng nên... biết điều một chút chớ ! Đó em hồng nghe... cô Ba nói là : hồng có gì hết đó sao?

Thơm lừ lừ quay mặt lại :

- Anh tính bình nó nữa phải hông? Cha hai người nói ăn rập với nhau quá há ! Bộ anh nói con này lọt trông té nổ gì sao nên không thấy : mới ôm xà nẹo với nhau ràng ràng đây mà dám chối leo lẻo chớ ! Nè anh Tư, anh vánh lỗ tai lên nghe tui hỏi kỹ : cái con đó nó già hàm lẻo mép thì đã đành đi, còn anh, bộ anh bị nó nhét bùa mê thuốc lú gì hay sao nên anh cũng nói theo đuôi nó chớ? Mà anh nói như vậy, có chớ nó tin chớ con này khỏi đi !

Tư Cầu chưa kịp trả lời thì Phấn đã lên tiếng :

- Nè chị Tư, chị không nên ăn nói hàm hồ như vậy mà sanh ra chuyện rắc rối thêm hồng tốt. Tôi đã nói với chị đàn ông quá mà !

Thơm rần tới :

- Bây giờ tính sao đây? Bộ mày biểu tao phải lạy

mày rồi đừng chồng tao cho mày nữa hả ! Thứ đồ con gái gì mới mười lăm mười sáu tuổi đã biết đứng đường, cuốn gói theo trai đã rồi còn vác mặt dìa đây làm bà nội người ta nữa chứ !

Tư Cầu rụt rè khều áo vợ :

- Thôi mà em...

Thơm hất tay anh ta ra và tiếp tục nói lẩn tới :

--- Phải mà, dìa đây thèm khát quá mà ! Tao tưởng mày bẹo hình bẹo xác trước mắt ảnh thôi chứ không hề mày còn dám rủ rê hẹn hò ảnh ra đây nữa. Mà sao mày nập nọn quá vậy ! Sao hồng đờn tối trời một chút hay chun trong lùm trong bụi nào đó chứ làm gì mà ban ngày ban mặt, giữa trưa đứng ngơ như vậy hả cái con mặt mo kia?

Tư Cầu bực mình quá, nín vai vợ xô lùi lại, Phấn thấy vậy mỉm cười nói :

- Được mà anh Tư ! Anh cứ để yên đó, cho chỉ muốn nói tới đâu cho hả thì cứ nói thả cửa ! Mình người ngay thì sợ khổ gì... hén anh !

Nghe Phấn nói như thế, Thơm càng lồng lộn lên. Mặc cho Tư Cầu nín giữ, cô vẫn vùng vằng xông tới và trong khi giằng co đầu tóc cô xoắn tung ra.

Thấy vậy Tư Cầu quay lại hối thúc Phấn :

- Thôi cô Ba dìa trông đi !

Phấn mỉm cười đứng xê ra một chút và không có vẻ gì sợ hãi cả, trong lúc đó Thơm rít lên :

- Anh tính cản tui cho nó chạy trốn hả ? Tui đổ nó thoát khỏi tay tui !

Vừa nói Thơm vừa vung mạnh, Tư Cầu hoảng kinh vói tay chụp lấy cây chĩa, nhưng Thơm tinh mắt vội né tránh và sẵn trớn cô nghiêng rặng lấy đà để phóng mạnh cây chĩa về phía Phấn đang đứng...

Tư Cầu chỉ kịp la lên hai tiếng “trời ơi !” rồi nhào tới quơ chụp lấy tay vợ... Nhưng mũi chĩa đã rời khỏi tay Thơm vùn vụt lao tới...

Ở đầu này, Phấn hết hồn nhảy rột tránh qua một bên... vừa đúng cái lúc ngọn chĩa bay xẹt khít qua bên hông và cắm phập vào thân một cây chuối hột kể sát sau lưng.

Tư Cầu đứng há hốc nhìn sững vào cái cán chĩa đang còn mạnh trớn rung rinh trên không. Nhưng rồi sợ Thơm nhào tới nữa anh ta vội chạy lên nhổ cây chĩa ra, đoạn hăm hăm bước ra mé giồng phóng mạnh ngọn chĩa cắm lút xuống giữa khoảng ruộng nước.

Thơm chạy lại níu áo anh ta giật mạnh :

- Ai biểu anh làm tài khôn tài khéo hả ? Anh giỏi anh để nguyên coi tui dám đâm nó đổ ruột hông ?

Tư Cầu nạt lại :

- Thôi, bây nhiêu đó đủ rồi ! Bộ em muốn thành án mạng ở đây hả ? Ta đã nói chuyện hổng có gì hết mà cứ làm tới hoài...

Thơm buông tay ra đứng chống nạnh hỏi lại anh ta :

- Nè anh Tư, tui hỏi anh : tui là vợ của anh hay con lũng kia hả ? Anh giới anh trả lời cho tui nghe thử cái coi !

Tư Cầu nhăn nhó :

- Thì em là vợ chứ ai vô đó nữa ! Nhưng em cũng để cho người ta nói phải quấy sơ qua cái đã rồi muốn làm gì thì làm, chứ chưa gì em lồng lên như con ngựa bà trời thì ai mà chịu được ! Anh đã nói là... hổng có chuyện gì hết ráo kia mà !

Thơm cười lạt :

- Anh nói như vậy là nói “phải quấy” đó phải hông ?

- Thì em cũng phải chịu khó nghe người ta nói hết chứ ! Cô Ba đây cổ cũng hiểu rõ cái hoàn cảnh của tui với em lắm, và cổ biết điều lắm chứ hổng phải... bậy bạ như em nghĩ sai đâu ! Đây nè, ngày mơi đây cổ dìu tuốt ở trên Sài Gòn chứ bộ cổ ham gì dưới này sao mà em... nghi này nọ cho cổ ! Em hổng tin, em hỏi thử thì rõ !

Thơm trề môi :

- Hứ, hỏi nó để hỏi... đầu gối còn hay hơn !

- Em sao cứ cái thói đó hoài ! Người ta nhìn mình rồi thì em cũng nên để yên cho người ta nhìn luôn chứ ! Anh biết cô Ba đây nhiều lắm, cổ hổng phải hiền gì đâu ghen ! Tự này giờ cổ nín thinh như vậy là quá sức rồi đã !

- Anh biết nó nhiều hả?... Cái chuyện đó anh khỏi khoe nữa ! Còn nó hổng nhìn thì nó làm gì tui chứ hả ? Cạp quần tui được hông ?

Phấn nghe nói vậy cất tiếng cười dòn :

- Nè chị Tư, tôi tính mai này đi về trên là vì tôi tội nghiệp cho anh Tư, tôi thấy anh là người tốt nên tôi không đành tâm phiền rộn thêm anh nữa... chứ hổng phải tôi sợ, tôi ngán ai đâu ghen ! Tôi nói thiệt, phải ai khác dầu cho có ba đầu sáu tay tôi cũng bẻ lọi cho hết chứ đừng có nói thứ cỡ chị !

Thơm vừa bới lại tóc vừa xông tới nữa :

- Mày đừng nói giọng bà nội nữa ghen ! Cha, mày bảnh lắm mà ! Bảnh gì thì bảnh chứ mày sánh cũng không bằng cái móng chun của chồng tao !

Phấn cười xòa :

- Thì đúng rồi ! Bởi vậy cho nên mai này tôi mới rút đi để nhường lại cho chị... Chị làm ơn coi kỹ lại anh xem tự này giờ tôi có làm sút mẻ hao mòn gì không.

Tư Cầu chen vô đứng giữa hai người :

- Trời đất quỷ thần ơi... tui lạy hai bà ! Hai bà làm ơn làm phúc nhìn nhau một chút, chớ cứ rùm beng lên như vậy, xóm giềng họ hay được thì có môn vác mặt mo cả đám ! (rồi nó day qua Phấn) Thôi cô Ba ơi tui cũng lạy cô xin cô dìa trông phút cho rồi đi ! Nội bấy nhiêu đó cũng đủ rồi, cô còn tính ăn thua nữa mà làm gì hổng biết !

Phấn lấy nón lá đội lên đầu và nói trống không :

- Nếu anh Tư nói như vậy thì tôi sẵn lòng đi về liền ! (rồi nhìn thẳng vào mắt Tư Cầu hạ giọng nói tiếp) Anh biểu nửa tiếng em cũng nghe theo liền phải hông anh ! Thôi em về luôn nghe anh... chuyển này... chắc còn lâu lắm hay là không bao giờ em còn có dịp gặp mặt anh lại nữa...

Tư Cầu đứng chết đĩnh trong lòng và chỉ biết lấy mắt nhìn trần trời người yêu cũ, một người đàn bà mà cho đến ngày hôm nay anh ta mới rõ là không thể nào quên đi một cách dễ dàng được.

... Sự lặng thinh bất ngờ của Phấn và Tư Cầu làm cho Thom cũng phải e dè. Cô đứng sững nhìn hết người này đến người kia một hồi rồi bước lại khều nhẹ Tư Cầu và hỏi nhỏ :

- Bộ nó đi thiệt sao anh ?

Bực mình Tư Cầu hỏi sảng lại :

- Bây giờ em hổng bằng lòng hay sao đây ? (và lớn tiếng cự nự luôn) Hồi nãy người ta đã nói năm lần bảy

lượt rằng người ta hổng ở dưới này nữa, mời này người ta đi luôn dìa Sài Gòn, mà em khẳng khăng một mực hổng chịu tin và cứ làm tới hoài...

Thơm cười lạt :

- Bà nội tui tin cũng hổng nổi mấy người !

- ... May mà cô Ba đây là người biết điều, cố ráng nhịn cho qua đi, chớ nếu không thì tui đổ khỏi sanh giặc chòm !

- Tui hỏi anh : hổng nhịn rồi làm cái gì bây giờ ? Chắc biểu tui nhường anh cho nó hén ?

Tư Cầu chắc lưỡi :

- Em sao cứ nói bậy hoài...

Rồi như sợ sanh chuyện lòi thôi nữa, Tư Cầu quay qua hỏi Phấn :

- Thôi cô Ba dìa trước đi... Ờ, hay cô để tôi đi dất xuống vô cho. Mà hồi nãy cô... để nó ở đâu hả?

Phấn cười mủm mỉm liếc mắt nhìn Thơm rồi đáp :

- Thôi anh để tôi lợi đi lấy cũng được. Làm rận anh và... phiền chị Tư như vậy thì kể ra cũng là quá quắt lắm rồi... chị Tư, chị đừng chấp nhứt nữa ghen chị !

Thơm đong đa đong đánh trả lời :

- Ý trời ơi, tui làm cái gì mà dám động tới ai ! Ai muốn làm gì được đó thì làm, tui có quyền gì mà dám xía vô chuyện của người ta...

Tư Cầu nạt lớn :

- Tui nói thôi nghen !

Thấy vẻ mặt của chồng quá hung dữ, Thơm hứ một cái rồi nín thinh. Tư Cầu day qua Phấn hỏi lại :

- Sao cô Ba, cô để chiếc xuồng ở chỗ nào chỉ tui lấy cho mà !

Phấn chỉ về phía đám sậy cuối giồng :

- Ờ... sẵn anh đi lấy xuồng của anh, tôi nhờ anh lôi luôn chiếc xuồng của tôi vô đây dùm.

Tư Cầu xăng xái vo quần lên lội xuống ruộng... Chỉ một lát sau anh ta đem hai chiếc xuồng tới và đứng luôn dưới mé ruộng gọi vọng lên :

- Cô Ba ơi, có xuồng của cô rồi đây nè !

Phấn nghe tiếng Tư Cầu kêu bèn quay qua ân cần nói với Thơm :

- Tôi vô trước nghen chị Tư ! Mai này tôi đi về trên luôn... chớ không có chi đâu mà chị ngại ! Dầu sao chị cũng là vợ của anh Tư, và tôi có trọng ảnh thì tôi cũng phải... nể luôn chị chớ !

Thơm tuy hả giận nhưng vẫn còn nghi ngờ :

- Cô... nói thiệt hay chơi ! Hay là mấy người lập mưu mẹo với nhau rồi kẻ rút trước, người lớn theo sau đó ! Ông nội Tư ông cũng dám làm những chuyện bất tử lắm, tui biết tánh ông mà !

Phấn cười đáp :

- Tôi nói thiệt mà ! Tôi xí gạt chị thì có lợi ích gì đâu. Mà ví dầu tôi có muốn tính kia nợ với anh Tư, chị có muốn cản, cũng cản không nổi. Chị vượt giận đi rồi tôi nói hết cho chị nghe : cùng là chị em bạn gái với nhau, tôi không hiểu rõ bụng chị hay sao ! Đó chị coi, bởi vậy thấy chị làm hùm làm hổ, tôi cũng phải... xếp ve luôn chớ nào dám hó hé gì đâu !

Thơm tuy nhận lời nói của Phấn là phải nhưng cũng ráng vớt một câu :

- Cha, cô hiền quá há !

Phấn cười xòa :

- Thôi mà chị. Tôi đã nói tôi chịu thua rồi mà !

... Tự nãy giờ Tư Cầu đứng dưới mé giếng nhìn lên, nghe vợ và Phấn lời qua tiếng lại có vẻ êm thấm chớ không có điều gì đáng... ngại cho lắm, nên cũng yên tâm một phần nào. Tuy nhiên, anh ta cũng lên tiếng réo giục ngược Phấn :

- Cô Ba ơi, xuống bụng gì có sẵn đây nè ! Cô liệu mà dìa cho sớm...

Nghe Tư Cầu hối, Phấn vội quay sang Thơm mỉm cười rồi nói một cách nửa ngọt ngào, nửa bốn cột :

- Thôi đến đây tôi xin kiểu chị Tư ! Và kiểu biệt luôn... mất hình mất dạng ghen chị ! Tôi giao ảnh lại cho chị đó, chị liệu mà giữ ! Tôi mà như người khác thì... tới ba bốn Tư cũng mất tiêu luôn chớ đừng nói một !

Nói xong, cô cười rộ lên rồi chạy nhanh xuống mé giếng, nhảy phóc lên xuống, quay lại nhìn Tư Cầu trong một giây rồi nói nhỏ :

- Anh ở lại mạnh giỏi ghen anh Tư ! Ý chút xíu nữa em quên cho anh biết : em đặt tên thằng bé Hai là thằng Kỳ đó ! Cầu Kỳ... rắc rối như anh vậy đó mà !

Và không đợi Tư Cầu trả lời, cô vội vã chống xuống đi ào ào như là muốn chạy trốn...

Thơm rề xuống đứng bên cạnh chồng lúc nào mà Tư Cầu cũng chẳng hay. Một hồi lâu sau, cô rụt rề lên tiếng :

- Mình đi dìa chớ anh Tư !

Tư Cầu quay phắt đầu lại và có cảm giác bức mình khi va chạm lại với... thực tế :

- Thì em dìa trước đi hổng được sao? Em để kệ tui...

Thơm, tuy trong lòng ức lắm nhưng dư biết dầu có cự lại chồng ngay lúc này cũng chẳng ăn thua gì, nên

lặng thinh căn rặng đi một nước xuống mé giếng lấy
xuồng về.

Bổng Tư Cầu réo giựt ngược cô lại :

- Nè, có dì làm ơn bơi ra nhổ cây chĩa ngoài đó đem
vô trồng trả lại cho người ta !

7.

Sáng hôm ấy, Tư Cầu vừa đi thăm ruộng về tới đầu xóm thì thấy thiên hạ đâu đâu cũng có vẻ nhốn nháo khác thường. Anh ta chưa kịp hỏi han ai thì đã thấy Ba Kiên từ phía đằng nhà đi xâm xâm lại :

- Ê Tư, mầy dìu nhà mau đi ! Trộn nhà đang mong mầy hết hơi hết sức đó !

Tư Cầu lo sợ hỏi liền lại :

- Ủa chuyện gì đó anh?

Ba Kiên trố mắt :

- Bộ mày hồng hay biết gì ráo?

Tư Cầu lắc đầu. Ba Kiên đưa hai tay lên cao ra vẻ chán ngán :

- Trời đất ơi, Thổ dậy lung tung và nghe nói tụi nó sắp tới đây nè mầy ơi !

- Rồi sao nữa anh?

Ba Kiên chặc lưỡi :

- Ờ coi, thằng này không biết đánh gì hết : chớ mầy hồng nghe nói Thổ nó lấy phảng kéo ngay cán ra hết để đi “cáp duồng” (làm cỏ người Việt) đó sao?

Tư Cầu gục gặc đầu :

- Hèn chi tui thấy thiên hạ coi bộ có vẻ dớn dác hết...
Mà bây giờ anh đi đâu nữa đây?

- Coi, thằng này hỏi mới lạ không ! Tao phải kiếm chỗ đông trước chớ để ở đây... (nói đến đó, Ba Kiên lấy bàn tay bộ cửa ngang nơi cổ)

Tư Cầu gượng cười :

- Nói như anh vậy bà con cô bác ở đây ngủm cù đeo hết sao anh? Mình phải lo kiếm cách gì chống trả lại chớ!

Ba Kiên nhún vai :

- Thôi mầy giỏi thì mầy lo đi... Ở tao nói ở nhà tía má đương đợi mầy lung lắm. Thì cũng chuyện đó đó, mầy có dịp lo sốt vó đa !

Tư Cầu nôn nao hỏi liền :

- Ý tôi quên nữa. Chuyện gì dữ vậy anh?

- Thì mầy dìa rồi sẽ biết... Thôi tao đông lên chợ đây!

o O o

Tư Cầu vừa bước vô khỏi cửa rào thì đã thấy tía má và thằng Năm từ trong nhà đổ xô ra. Tư Cầu còn đang ngơ ngác chưa kịp hỏi han gì thì bác Hai gái đã chạy đến bên anh ta thì thầm :

- Hồng êm rồi Tư à...

Nói đến đó bác đưa mắt nhìn bác Hai trai như để hỏi ý kiến. Bác Hai trai hất hàm như để ra hiệu :

- Thì bà nói đại cho nó hay chứ dẫu khỉ gì nữa !

Như được trớn bác Hai gái nói một hơi :

- Tư à, mới đây có tin Thổ dậy...

- Cái đó thì con biết rồi nhưng sao nữa hả má !

- ... Có người mới qua đây cho hay... hai anh chị ở bên và luôn cả nhà bên con vợ mày đều... hồng êm hết rồi Tư à !

Tư Cầu nóng một hồi dồn :

- Hồng êm là sao hả má? Bộ “bị”... hết rồi sao?

Bác Hai gái buồn bã gật đầu.

- Còn con vợ con dâu má?

Bác Hai gái chỉ vào trong nhà :

- Nó ở trông chứ đâu... Được tin này, nó khóc bất kể và đòi dìa bên nằng nặc...

Bác Hai trai mới lên tiếng chen vào :

- Nhè lúc này mà nó đòi dìa bên đâu có được ! Tao

nói hết lời mà nó cũng hổng chịu nghe, vậy mầy vô khuyên bảo nó coi có ăn thua chút nào không?

Tư Cầu chẳng nói chẳng rằng đi tuốt vào nhà.

.. Vừa thấy mặt chồng lộ mặt vô, Thơm khóc rống lên. Tư Cầu vội chạy đến đứng bên cạnh vợ tìm lời an ủi :

- Thôi nín đi em à ! Cái chuyện dĩ lỡ ra rồi, tai trời ách nước tùm lum lên hết chớ bộ có riêng nhà mình sao. Mà chuyện đó... có thiệt hông hay là em chỉ nghe thiên hạ đồn bá láp.

Thơm lấy vạt áo hỉ mũi rồi đáp :

- Đồn khỉ gì, người qua bên này cho hay là bà con lối xóm... người ta thấy tận con mắt và chạy thiếu điều hựt hơi mới thoát đó !

- Vậy hả ! Mà em còn tính dìu bển làm chi nữa ! Em lảng cháng ở đó nó chặt luôn rồi sao?

Thơm đưa tay quệt nước mắt :

- Thì em cũng phải qua bển để thăm nhà cửa còn hay bị đốt rụi hết... Và phải lo chôn cất ba má và thằng Ba nữa, chớ bộ để đó cho ruồi bu kiến đậu hay cho điều quạ kên kên rĩa tha đi sao !

Tư Cầu ấp úng nói :

- Thì phải rồi.. nhưng thời buổi này là thời buổi loạn

lạc tứ giảng chó đâu có như hồi đó, bởi vậy mình cũng nên châm chước... Anh chắc ba má và em Ba có khôn thiêng cũng không nỡ oán trách mình và cũng cho mình làm như vậy là phải... Đằng khác, em dìu bến chưa chắc lo được việc tống táng mà rủi bị “răng” luôn thì sao?

Thơm hăng hái đáp :

- Em đã nói với anh hôm trước rồi anh hổng còn nhớ hay sao? Em dìu bến thì đã có ông già bà già ruột của em trong sóc bảo lãnh !

Tư Cầu lo ngại bảo vợ :

- Thì đã đành như vậy rồi, nhưng nếu lộn xộn như vậy em dìu bến chắc kẹt luôn chó không sao qua bên này lại được nữa đâu ! Mà em nghĩ coi... biết chừng nào mới yên lại như cũ lại !

Thơm ngược mắt lên nhìn chồng :

- Em cũng đã nghĩ ở chỗ đó : em mà dìu chuyến này chưa chắc trở qua liền được, thế nào ông già bà già em trong sóc giữ riết không cho đi nữa đâu. Mà em tính như vậy cũng phải : theo cái điệu lộn xộn lung tung này ở bên này chưa chắc gì yên, bởi vậy em muốn anh theo em về bến luôn... anh vô ở trong sóc với em thì không ai động tới mình nữa đâu, chó ở bên này mới chiều gì đây họ tràn qua khổ hết cả đám !

Tư Cầu do dự đáp :

- Em nghĩ như vậy cũng phải, anh mà dìu bến thì

yên thân rồi, nhưng còn nhà cửa ruộng nương, ba má anh em ở bên này rồi bỏ cho ai đây ! Thôi thì ai sao mình cũng chịu vậy chứ anh đi một mình anh không đành tâm em à !

Thơm thở dài :

- Thôi được, nếu vậy để em dìu một mình chứ biết sao bây giờ...

- Hay là em để anh đưa em đi, chứ dọc đường dọc xá sợ có chuyện gì trắc trở gì chẳng?

Thơm buồn bã lắc đầu :

- Thôi anh à, với cái chuyện lộn xộn này, nếu dọc đường có chuyện không hay thì dầu cho có anh theo cũng hổng ăn thua gì hết. Em còn rành tiếng Miên lắm, có bề gì em dạy trở cũng dễ. Với lại cái đám dẫy giặc đó... chắc cũng là người trong mấy cái sóc ở miệt bên chớ đâu !

Tư Cầu nhìn vợ lo lắng :

- Như vậy em đã nhứt quyết dìu bến.. và dìu luôn không biết ngày nào qua phải không?

Thơm ái ngại nắm lấy tay chồng :

- Đáng lẽ ra em nói em chỉ đi một vài bữa, hồi nãy em đã nói với tía má như vậy đó, nhưng với anh em còn dẫu làm gì ! Em muốn nói thiệt với anh để kêu anh cùng đi... rồi khi nào yên yên mình trở qua đây..

Tư Cầu lắc đầu :

- Anh muốn cùng đi với em lắm, nhưng em nghĩ coi cửa nhà bên này đơn chiếc, vợ chồng anh Hai thì con cái đùm đề, anh Ba thì hẳn có chuyện là ảnh đông biệt, thằng Năm thì còn nhỏ... cả nhà quanh đi quẩn lại chỉ còn có một mình anh thôi !

- Em cũng biết như vậy... em không dám nài ép anh nữa, ở nếu hai vợ chồng mình còn có duyên nợ lâu dài nữa thì... vái trời cho mau yên yên. Thôi để em vô sửa soạn quần áo, em cũng nhờ anh liệu thừa lại với tía má sau khi em đi rồi...

Tư Cầu không biết nói sao nữa chỉ đứng lặng thinh ở đó, rồi lủi thủi đi theo Thơm vô buồng để đứng nhìn vợ gói ghém quần áo...

o O o

Khi Thơm ôm gói quần áo ra ngoài nhà thì gặp Ngay bác Hai trai và gái đứng lóng ngóng ở đó và có vẻ chờ đợi.

Bác Hai gái liền te te đi lại ân cần hỏi con dâu :

- Sao con dìu bển liền bây giờ sao? (và day qua Tư Cầu) Còn thằng Tư mầy có đưa cón đi hông?

Tư Cầu còn đang ấp úng chưa biết trả lời sao cho xuôi thì Thơm đã lên tiếng :

- Con đi một mình cũng được má à ! Có anh Tư theo rủ qua bển bị kẹt luôn dìu hổng được thì... khó lòng lắm!

- Vậy con dìu chừng nào qua?

Thơm đưa mắt nhìn Tư Cầu rồi cúi đầu đáp :

- Dạ... chắc con cũng phải ở lại năm mười bữa để lo xong việc nhà. Thời buổi lộn xộn này thiệt con không biết chắc trước được, vậy nếu con có bị kẹt qua trễ xin tía má... đừng mong và lo gì ráo, ở bên con quen mặt hết với dân trong sóc...

Đến đây, bác Hai trai mới nói chen vào :

- Thôi con dìu cũng nên ráng cẩn thận gìn giữ. Đáng lẽ gặp lúc hai anh chị ở bên bị nạn như vậy, tía và má của con bên này cũng phải qua bên vừa giúp thăm viếng thì mới trọn cái tình suôi gia. Nhưng con nghĩ coi : ở bên này ai ai cũng đều quýnh đít như ngồi trên dầu sôi lửa đỏ thì có rời đi đâu được !

Thơm vội đáp :

- Dạ điều đó xin tía má yên lòng. Con ở đây mà không rõ hay sao... Thôi con xin phép tía má cho con dìu.

Nói đến đó Thơm sụt sịt khóc làm bác Hai gái cũng kéo cái khăn điều vắt trên vai xuống để chặm nước mắt.

Tư Cầu vội nín nhẹ tay vợ dắt ra đằng trước :

- Thôi em đi cho sớm kéo muộn... hồng tốt. (đoạn day qua nói với tía má anh ta) Tía má để con đưa vợ con đi một khoảng đường.

Bác Hai trai mau mắn nói thêm vào :

- Ở đây đưa con vợ đây đi tới lộ xe đi Tư !

Tư Cầu lặng lẽ cùng vợ lúi húi bước ra khỏi cửa rào. Thăng Năm te te chạy theo sau gọi Thơm nhỏ nhỏ :

- Chị Tư, chị Tư !

Tư Cầu quay phắt lại :

- Gì nữa đó vậy?

- Cho em đi theo với... em đưa chị Tư với anh...

- Đừng lộn xộn vậy ! Quay trở lại đi cho mau !

Thăng Năm tiu nghỉu đứng khựng lại, Thơm thấy vậy thương hại dừng bước, gượng cười an ủi nó :

- Thôi em vô đi em ! Để anh Tư đi với chị cũng được rồi. Em ở lại mạnh giỏi nghen !

Thăng Năm còn nói với theo :

- Chị dìu bền rồi qua mau mau nghen chị Tư !

Thấy Thơm còn bịn rịn, Tư Cầu cũng xúc động và để tự trấn áp, anh vội lên tiếng bảo vợ :

- Thôi mình đi đi em !

... Tư Cầu và vợ lúi húi bước đi không ai nói năng thêm một lời nào nữa. Qua khỏi xóm, con đường đất

trong làng trở nên vắng tanh một cách quá thê lương, ruộng đồng trống lổng không một bóng người, không một bóng trâu... Ai nấy đều lo rút về gom lại ở trong xóm để đề phòng nạn Thổ dậy.

Không khí chết chóc như đè nặng ở đâu đây... Thật giống y một cơn bão tố đang thấy chuyển vần vũ ở một góc trời, và ai ai cũng đoán chắc nó sẽ thổi tới nhưng không rõ là nó sẽ tới đúng vào lúc nào.

... Một con quạ cô độc đậu chênh vênh trên một nhánh gòn khô kêu lên những tiếng khàn khàn rời rạc.

Tư Cầu bỗng nhiên cảm thấy ớn xương sống và những bước chân của anh ta tiến đều trên đường đất kia, y như là để đi sâu vào một vùng tử địa nào đâu. Trong lúc đó, Thơm mím chặt môi xằng xái đi riết tới như nóng lòng muốn cho chóng đến nơi vậy.

... Ra tới lộ xe đi thẳng xuống La Ghì, Thơm đứng lại quay nhìn Tư Cầu và nắm chặt lấy tay chồng :

- Thôi anh đưa em tới đây cũng đủ rồi.

Tư Cầu rưng rưng nước mắt níu chặt bàn tay của vợ, thần thờ đáp :

- Ờ... thôi em đi đi kéo muộn...

Thơm thở dài lắc đầu :

- Hồng biết em đi chuyến này rồi còn có dịp trở lại gặp mặt anh nữa không !

Tư Cầu chết đuối trong lòng nhưng cũng ráng tìm lời an ủi vợ :

- Ồi, sao lại không gặp ! Đó với đây có mấy bước chớ có cách sông ngăn núi gì mà em lo quá vậy ! Mà anh chắc sắp yên tới bây giờ chớ hổng có sao đâu em à...

Thơm gượng cười :

- Anh nói vậy chớ... còn lâu ! (rồi cô buông tay Tư Cầu ra) Thôi anh dìu đi để em đi... chớ bộ cứ đứng hoài hủ ở đây được sao !

Tư Cầu thở dài nảo nuốt :

- Ừ, thôi em đi đi.. nếu yên thì qua liền nghen em, hay là có cái gì thì nhắn tin qua cho anh hay biết kéo bên này anh nóng ruột lắm nghen !

Thơm nhúm mày có vẻ suy nghĩ rồi đáp :

- Nếu yên em qua liền, anh biết em đi như vậy có vui sướng gì đâu, nhưng em không thể nào làm khác đi được... cha mẹ nuôi em thì như vậy, cha mẹ ruột em thì còn đó. Cái điệu này có ai qua lợi được đâu mà nhắn tin!

- Nếu vậy em đi chuyến này kể như... biệt luôn sao?

Thơm lặng thinh một hồi rồi ngập ngừng đáp :

- Để coi mòi có yên không chớ bây giờ em biết sao mà đoán chắc với anh được ! (rồi cô liếc nhìn Tư Cầu gượng cười nói thêm) Ồi anh lo gì, hổng có vợ này thì anh kiếm vợ khác... em nghe nói anh dặt mèò lắm mà !

Tư Cầu cần nhằn :

- Ý trời ơi, giờ phút này mà em còn nói giỡn được chứ ! Em làm ơn dẹp chuyện đó qua một bên đi !

Nhưng Thơm như sẵn trớn tiếp tục nói tới :

- Coi, giỡn khỉ gì, em nói đây kể cũng như... trối lại anh vậy.

Tư Cầu xô nhẹ vai vợ :

- Bậy nà ! Em đừng nói vậy hồng nên... hai đứa mình đứa nào đứa nấy cũng xồn xơ như vậy chết chóc gì được mà trối với trần hồng biết !

- Thời buổi lộn xộn này sống đó chết đó mấy hồi anh ! Và em đi chuyến này kể cũng như... biệt luôn đa anh !

Tư Cầu chỉ biết lập lại hai tiếng “bậy nà” để trả lời vợ.

Thơm đổi tay ôm xốc gói quần áo lại :

- Thôi anh trở dĩa mạnh giỏi và nhớ liệu lời nói lợi với tía má ở bên dùm em... Em gửi lời thăm thẳng Năm nữa ghen !

- Ừa... em đi đi..

Thơm đi được mấy bước bỗng dừng lại, Tư Cầu vội chạy lên :

- Gì nữa đó em?

Thơm đặt gói quần áo xuống đất, đưa tay cởi chiếc vòng bạc chạm ra. Tư Cầu ngạc nhiên hỏi liền :

- Chi vậy em?

Thơm tuy cố gắng mỉm cười nhưng không dấu được giọng nói buồn thảm :

- Thì của anh em trả lại cho anh...

Tư Cầu chưng hửng :

- Coi, anh cho em luôn mà ! Em làm gì... kỳ cục quá vậy !

Thơm cầm chiếc vòng nhét vào tay Tư Cầu :

- Anh cầm lấy đi ! Hồng phải em chê gì nó nhưng... em muốn để lại cho anh để sau này anh... có cưới vợ khác anh trao cho người ta.

Tư Cầu đẩy tay Thơm ra :

- Bữa nay sao em ăn nói kỳ đời quá ! Bộ chuyển này em tính bỏ anh hả?

Thơm thở dài :

- Không phải bỏ, nhưng rủi có bề gì thì sao? Bởi vậy em mới muốn anh theo em dìa luôn ở bên này mà anh hồng chịu thì thôi. Phần em, dầu cho hồng có cái vụ này em cũng khó lòng mà ở bên luôn nữa được.

- Sao vậy?

Thơm ngập ngừng đôi giây, đoạn nói một hơi :

- Thì... anh nghĩ coi : ở bên, rồi đây bà Phấn bả kiếm có lên xuống hoài em chịu sao nổi !

Tư Cầu chắc lưỡi :

- Trời ơi, xứ sở, nhà cửa, bà con của người ta thì em cũng phải cho người ta dìa thăm chớ bộ cấm cản được sao?

- Thì đó, bị không cấm cản được nên em biết thân em rút lui trước tốt hơn ! Chớ để có ngày em... nhịn hết nổi thì sanh chuyện lớn, vừa làm phiền thiên hạ mà vừa khổ thân anh !

Tư Cầu cự nự :

- Cái gì mà có anh vô đó nữa ! Ta đã nói... hổng có cái gì hết, hai đảng đã dứt dặt với nhau rồi mà ! Bộ em hổng tin sao?

- Thì tin... Nhưng lâu ngày chầy tháng, nó gặp anh nó òn ỉ riết thế nào chẳng có lúc anh xiêu lòng ! Em biết phận em lắm... người ta là tình xưa nghĩa cũ, lại sang trọng muốt rượt nè, ăn nói ngọt xót nè. Em, em còn phải mê chớ đừng nói chi ai...

Tư Cầu lắc đầu chán ngán, rồi nhìn vợ hỏi :

- Chắc tại câu chuyện đó mà em kiếm có để dìa bên luôn đó phải không? Hèn chi nói hết lời hết sức em cũng trầm trồ trầm trất hổng chịu nghe.

- Thì cũng sẵn có chuyện kia nên em muốn tính luôn việc nọ cho rồi...

... Vừa lúc đó, có tiếng mõ hồi một và thùng thiếc nổi lên inh ỏi trong xóm kể cận bên lộ xe. Tiếp theo là từng đám khói đen bốc lên cuồn cuộn trên mấy ngọn tre..

Tư Cầu níu tay Thơm, hoảng hốt kêu lớn :

- Chết cha rồi ! Chắc tụi nó tới trong xóm đó phải không em?

- Ừa... chắc là như vậy rồi ! Thôi anh quay dìa đi... hay là anh muốn đi theo em thì đi luôn, có gặp họ em nói được hồng sao đâu ! Bằng không... anh đứng ló ngó ở đây nguy đa !

Tư Cầu còn đang luýnh quýnh chưa biết tính sao thì đã thấy người trong xóm chạy túa ra, đàn bà trẻ con kêu khóc om sòm, rồi mạnh ai nấy lui trốn trong mấy đám bụi kể cận... liền theo đó, năm sáu người Miên ở trần trụi trụi, kẻ xách phảng, người cầm mác xông ra đường. Họ dón dác nhìn bốn phía và khi trông thấy Tư Cầu và Thơm đứng đó, cả bọn xâm xâm đi thẳng tới...

Tư Cầu khều vợ :

- Ê... coi bộ họ đi lại phía mình đa em !

- Thì đúng rồi ! Thôi anh đông gấp đi, chứ anh cứ đứng xó rợ ở đây để rồi họ tới em cản cũng hồng được đâu !

Tư Cầu xăng văng xéo véo nói :

- Ừ thôi em đi mạnh giỏi nghe em ! Mà em liệu gặp họ có sao hông hả?

Thơm xô anh ta đi :

- Anh lo cho thân anh đi, còn em để thầy kệ em hông sao đâu... Đây nè, anh làm ơn cắt chiếc vòng này cho mau đi !

Tư Cầu cự nự :

- Thì em cắt luôn đi hông được sao ?

- Thôi đi, em mà đeo cái đó, rủi tụi nó trông thấy dám bẻ lợ tay để giựt lắm !

... Vừa nói Thơm vừa vạch túi Tư Cầu bỏ tuột chiếc vòng vô trong ấy rồi xô mạnh anh ta lùi ra sau :

- Thôi anh chạy rút đi, tụi nó tới nơi rồi kìa !

Đoạn Thơm quày quả rảo bước thẳng về phía mấy người Miên...

Tư Cầu kêu vói theo :

- Coi chừng ghen em !

Anh ta hồi hộp đứng nhìn theo Thơm trong một phút, rồi nhảy xuống lề đường lủi tuốt vô bụi rậm. Tư Cầu vừa dợm chạy đi thì nghe có tiếng Thơm là hét trên đường cái. Anh ta hoảng kinh núp xuống và bò lẩn lại

một đám đẽ lớn mọc bên cạnh lộ, vạch lá nhìn ra nghe ngóng...

Thơm đang to tiếng cãi lộn với ba người Miên đang bao quanh cô, mấy người khác trong bọn có lẽ bận rượt theo đám người chạy lẫn trốn ban này. Tư Cầu chẳng biết Thơm nói những gì vì hai bên “châm” toàn là tiếng Miên. Ban đầu là tiếng của Thơm còn nhỏ nhẹ sau lại to lớn dần. Cô có vẻ bức tức điều gì ghê gớm lắm, vì Tư Cầu thấy vợ mình dậm chân múa tay liên hồi, còn ba tên Thổ kia ban đầu còn cười nói giỡn cợt sau đó mặt mày hầm hầm và quát tháo om sòm.

Tư Cầu lắc đầu lẩm bẩm : “Cha, chắc cái điệu này hông êm rồi. Tại nó ỷ y quá mà !”... Vừa lúc ấy anh ta nhìn thấy một tên trong bọn Miên xông tới kéo kéo, một tay chỉ chỗ về phía mình và vợ đứng ban này.

Tư Cầu giựt mình khi nghe một tên khác cười rộ lên rồi nói bốn cọt bằng tiếng Việt giọng lơ lớ :

- Cô Hai ơi, cô hông phải là người đăng tui, cô đi với thằng chồng An-nam... hai người.... tui thấy đứng đăng kia ! Cô Hai ơi, cô lấy tui ghen !

Bỗng Thơm vùng một cái mạnh vọt chạy về phía trước. Tên Thổ đang nắm vạt áo cô ta hoảng hốt chụp nín chặt lại.

Tư Cầu nghe tiếng vải rách “toẹt”... một nửa chiếc áo túi dính tòn ten dưới bàn tay của tên Thổ.

Thơm vừa chạy vừa la thất thanh... đầu tóc của cô ta sổ ra bay tung về phía sau cùng một nửa manh áo còn lại lất phất theo trớn gió. Một tên Thổ nhào tới vồ

lấy Thơm, Thơm vùng vẫy dùng hai cùi chỏ thúc mạnh, thúc lung tung và vượt sút ra rồi cầm đầu chạy nữa... Tên Thổ chỉ vớ được một nửa mảnh áo còn sót trên người Thơm. Anh ta vo tròn miếng vải tung cao lên trời, thích chí cười ha hả, rồi lại cùng với hai người kia xách mác, quơ phảng chạy đuổi theo Thơm.

Mấy lần Tư Cầu đứng trong đám đế, dợm chạy ra tiếp cứu Thơm, nhưng nghĩ đi nghĩ lại anh ta đành nén lòng núp lại, và hồi hộp theo dõi cuộc đuổi bắt trên đường mà anh ta dự đoán trước được kết cục sẽ bi thảm không đâu mà lường được.

Thơm vừa chạy vừa ngó ngoái lại, nét mặt cô ta kinh hãi vô cùng. Gối quần áo đã rơi mất từ hồi nào và nửa thân người lộ trần của cô nhún nhảy theo bước chân chạy gấp càng làm cho ba kẻ rượt theo sau kêu rít lên những tiếng sáng khoái một cách man rợ.

Tư Cầu ngồi trong đám đế nhìn ra... đổ mồ hôi hột.

Thơm chỉ chạy được thêm năm sáu bước nữa thì một tên Thổ xông tới trước nhào tới ôm cứng ngang eo ếch cô ta. Thơm vừa gào thét vừa chồi đạp, vừa thoi thụi véo ngắt, rồi cô cúi nhanh đầu xuống cắn mạnh vào cườm tay tên Thổ. Tên này kêu thét giựt tay ra, hắt ta gầm lên, rồi chạy rút tới nhanh như chớp với tay chụp lấy mớ tóc bay xỏa của Thơm cuộn lại một vòng trong bàn tay, giựt mạnh...

Thơm rú lên té bật ngựa ra sau.

Vừa lúc đó, hai tên kia chạy kịp đến, mỗi tên chụp lấy một cánh tay của Thơm kéo căng ra...

Tư Cầu nín thở, rồi máu anh ta như dồn căng lên thái dương... anh ta ngó quanh ngó quất tìm một khúc cây, một gốc tre, nhưng thất vọng và bức tức xiết bao khi chỉ thấy toàn là những cọng đế và những cọng đế. Anh ta nghiêng răng nhìn hai ngọn mác và lưỡi phảng tóe lên trong tay của ba tên Thổ.

Mặc cho Thơm vùng vẫy, kêu gào, ba tên ấy vẫn giữ chặt, và như thích thú với sự chống chọi đó, chúng vẫn ghì Thơm ở nguyên một chỗ để rồi vừa la hét vừa cười ha hả với nhau...

Một lúc sau, như chán chê với trò đùa ấy, chúng bèn xì xào bàn tán với nhau. Trong khi ấy, Thơm mết lả, miệng há hốc để thở hào hển, mắt mở trừng trừng như chờ đợi một tai họa góm ghê sắp đến, người xiên xẹo, đầu ngả gập qua một bên theo hướng tay của tên Thổ đang còn ghì chặt lấy đầu tóc của cô ta...

Bỗng một tên Thổ như có bàn tán nhau sẵn, nắm tay cô giựt mạnh và nhào vô ôm xốc cô lên vai, hai tên kia vẫn giữ chắc lấy đầu tóc và một cánh tay bên kia. Thơm lại vùng vẫy, hai chân cô chồi đập lung tung. Nhưng tên Thổ vác cô vẫn bước đi tới...

Mắt Tư Cầu nổ đom đóm, tay anh ta níu chặt lấy một bụi đế và lá bén đã cưa bàn tay ấy rớm máu mà anh ta không hay biết gì ráo.

Ba tên Thổ vừa đi vừa bàn tán om xòm, rồi chúng hè nhau bê Thơm đi thẳng về hướng một gò mả bên cạnh đường, nơi có nhiều bóng còng rậm mát. Như đoán được ý định của bọn ấy, Thơm la hét một tràng tiếng Miên, có lẽ là những câu nguyên rủa, rồi như quá tuyệt vọng cô kêu lên thêm mấy tiếng nghe quá thảm não :

- Anh Tư ơi... anh Tư ơi...

Tư Cầu nín bụi để nhồm hần người lên.

Anh ta muốn cất tiếng đáp để cho Thơm biết mình vẫn còn ở gần đó vì qua những tiếng gọi rên rỉ kia Tư Cầu chắc rằng Thơm đã tưởng anh ta đi về mất dạng rồi chứ đâu còn có mặt trong giờ này nữa.

- Anh Tư ơi... anh Tư ơi...

Những tiếng kêu náo nuột như xói sâu vào tâm can Tư Cầu...

Ba tên Thổ bắt đầu bước xuống mương lộ để lội băng qua gò. Và vì triền lộ dốc ngược, lại thêm đầu tóc bị nín ghệt xuống nên một nửa thân mình của Thơm càng ưỡn quật ra phía sau...

Ánh nắng dữ dội của buổi đứng trưa như tóe lên trên ngực, trên bụng lộ liễu ấy và trên cả ba thân hình kịch cộm đen bóng...

Ba tên Thổ đã mang Thơm đi khuất sau mấy lùm cây.

Tư Cầu bước hần ra ngoài mà vẫn không trông thấy bóng dạng của họ chút nào cả. Anh ta càng nóng ruột khi nghe vọng lại những tiếng cười sằng sặc của mấy tên Thổ... và cả tiếng của Thơm kêu thét lên từng chập rồi im bặt.

Tư Cầu đưa tay quệt mồ hôi trán. Anh ta cảm thấy

như muốn nghệt thở vì sự im lặng bất thần ấy. Anh ta cố vênh tai nghe ngóng, nhưng từ chỗ anh ta đứng tới cái gò cỏ đám còng mọc cách nhau quá xa.

Anh ta lần mò lên đường cái, băng qua nương lộ, dò dẫm bước tới... Khi đi luồn qua một bụi rậm, Tư Cầu đụng phải một gánh đồ đạc quần áo của người nào trong xóm đem dấu vội trong ấy trước khi chạy trốn cho xa hơn nữa. Không nghĩ ngợi gì thêm, anh ta vớ rút liền chiếc đòn gánh cầm lâm lăm trong tay, rồi xằng xái đi bưng tới về hướng gò mả.

Bỗng một tiếng kêu thất thanh của Thơm vang lên như xé không khí. Tư Cầu đứng sững lại trong một giây, rồi mím chặt môi, quơ đòn gánh chạy ào tới...

Cảnh tượng trước mặt làm cho Tư Cầu nghệt thở và như chết trân tại chỗ. Anh ta đưa tay dụi mắt vì tự này giờ bị chói nắng bên ngoài và trong này thì bóng còng lại đầy bịt...

Chiếc quần lãnh đen của Thơm rách xả mấy đường nằm vương trên mấy cán mác phẳng vắt đồng bên cạnh một cái mả lạng...và gần một đám cỏ cú dập nát.

Mắt Tư Cầu hoa lên, tai anh ta như bị ù mất.

Qua những tia nắng lổm đổm lọt qua cành lá còng rậm rạp, tất cả những hình ảnh trước mặt anh ta như quay cuồng với nhau, như in chồng lên nhau, như lộn ngược ngạo tất cả... như không có thật như thế được. Tai Tư Cầu như nổ lũng bùng vì những tiếng cười ghê rợn, những tiếng rít điên cuồng và nhút là những tiếng kêu ú ớ...

Không nghĩ suy gì nữa, Tư Cầu nghiêng rằng nắm chặt lấy cây đòn gánh trong tay xông càn tới.

Chỉ có một tên Thổ nằm bên cạnh Thơm nghe động quay phắt đầu lại và từ từ rút bàn tay ra. Hắn vừa bò rột định ngồi dậy thì đã bị Tư Cầu nhẩy chồm tới, dơ thẳng tay đánh tạt ngang vào giữa khoảng cần cổ hắn ta một đòn gánh. Một tiếng “bốp” vang lên, tên Thổ chỉ kịp kêu lên “ứ” lên trong họng rồi té bật ngửa nằm dẫy tê tê. Còn tên đang quắp người trên vai của Thơm mới vừa ngóc đầu lên thì đã bị Tư Cầu sẵn trớn vụt đòn gánh xuống đập mạnh trúng vào giữa bả vai. Hắn rú lên một tiếng rồi bò càn thẳng về phía trước chạy vuột đi được một khoảng rồi phát lên la bài hãi như để kêu cầu cứu mặc dầu toàn thân không có lấy một mảnh vải che.

Trong lúc ấy, tên còn lại đã vùng dậy chạy luồn ra phía sau...

Tư Cầu hoảng kinh quay phắt lại thì thấy hắn đã vồ lấy hai ngọn mác cầm lăm lăm trong hai tay. Hắn lừ lừ đi thẳng về phía Tư Cầu, mắt đỏ ngầu bọt mép sùi ra hai bên...

Tư Cầu bỗng để ý đến mấy hàng chữ bùa Miên xâm vắn vện trên suốt một khoảng ức nở nang của tên Thổ và tự nhiên anh ta thấy khớp. Anh ta vụng về quơ quơ cái đòn gánh trước mặt nửa như để đỡ, nửa như muốn xua đuổi kẻ thù...

Trong lúc đó, Thơm đã lồm cồm ngồi dậy một cách nặng nhọc, và định lén bỏ trốn đi vì định ninh rằng có một bọn nào khác đến giành giựt với ba tên Thổ ấy. Một tay chống xuống đất, một tay uể oải vệt qua một bên mớ tóc xõa phủ trước mặt, Thơm liếc mắt nhìn lên. Cô

ngạc nhiên xiết bao khi nhận ra Tư Cầu và kinh hoàng khi thấy Tư Cầu đang ở trong một tình thế vô cùng hiểm nghèo...

Cô vừa kêu lên hai tiếng “anh Tư !” vừa vùng đứng dậy chạy a lại phía Tư Cầu. Nhưng mới chạy được vài bước, cô bỗng ngồi thụp xuống nhoi người xuống lấy chiếc quần xà lỏn của tên Thổ chạy bỏ lại phủ vội lên một nửa thân người.

Cả Tư Cầu lẫn tên Thổ cùng quay đầu nhìn lại. Tên Thổ cất tiếng xổ một loạt tiếng Miên, giọng dữ dằn có lẽ là những lời hăm dọa Thơm

Thơm thản nhiên như không nghe thấy, co ro đi lần về phía Tư Cầu. Cô vừa mếu máo khóc vừa lên tiếng hỏi chồng :

- Trời ơi, anh Tư... sao anh hổng đi mà còn ở đó... tụi nó giết anh cho mà coi.

Tên Thổ lại dậm chân, quơ mác la hét...

Tư Cầu nghen ngào trần trối nhìn vợ : mới có chia tay nhau một chút đó, mà bây giờ trông Thơm thiếu nảo vô cùng : mặt mày lấm lem, ngơ ngác, tóc tai rối bù dính đầy đất cát lẫn với một mớ lá còng khô, môi dưới bị đập máu tươi còn rịn chảy... Tư Cầu xót xa khi trông thấy mấy vết cắn bầm tím trên vai, trên ngực của Thơm và anh ta không đành tâm nhìn lâu nữa..

Ngon đòn gánh của Tư Cầu hạ xuống đất lúc nào mà anh ta chẳng hay biết. Và trong lúc ấy, tên Thổ nhón chân đi rón rén lại...

Vì đứng ở phía góc đối diện với tên Thổ nên Thơm kịp trông thấy ánh thép của ngọn mác lóe lên qua một tia nắng xuyên qua bóng rợp. Tên Thổ mím môi dơ thẳng tay nhắm về hướng Tư Cầu phóng mạnh tới...

Thơm kêu rú lên :

- Chết... anh Tư !

Và cô nhào đại tới định xô Tư Cầu giạt một bên. Tư Cầu hoảng kinh không biết ắt giáp gì nên vội đưa tay đỡ vợ và ngó ngoái lại... để kịp thấy ngọn mác lao vút tới. Anh ta vừa định kéo vợ né tránh qua thì lưỡi mác đã cắm phập vào khoảng dưới nách Thơm và lút sâu vô ngực.

Thơm chỉ kịp thét lên một tiếng rồi buông rời tay ra, thân người từ từ tuột xuống dọc theo mình Tư Cầu để ngã gục trên mặt đất.

Tư Cầu cũng không kịp với tay níu xác vợ lại nữa. Anh ta gầm lên quơ đòn gánh đập mạnh tới cùng lúc tên Thổ cũng giơ cây mác còn lại chém xả vào người anh ta. Được lợi thế ở chỗ cây đòn gánh thì dài còn ngọn mác thì ngắn cán, nên Tư Cầu đánh tới đã trúng ngay lưỡi mác và làm cho bật văng ra khỏi tay tên Thổ rớt xuống đất cách đó mấy bước. Tư Cầu liền nhào tới lượm ngay ngọn mác lên cầm bên tay trái. Tên Thổ mất vía đứng luống cuống trong một vài giây, rồi như nhớ trực lại còn có lưỡi phảng để bên gò mả lạng nên hắn ta liền chạy a tới.

Thấy thế, Tư Cầu như điên lên, nhào theo chạy thẳng lại gò mả...

Tên Thổ vừa cúi mình xuống vói tay nắm cán phảng thì Tư Cầu cũng xông tới nơi, anh ta co chân nhảy phóng tới đập dè lên bàn tay của tên Thổ xiết mạnh xuống. Tên này không chịu thua, hấn dùng tay kia quơ ôm ống chân của Tư Cầu định vật cho ngã lăn xuống, còn bàn tay bị Tư Cầu dậm lên thì hấn nghiêng rãnh cổ giựt mạnh với ý định vừa rút ra, vừa lật lưỡi phảng lên cho khứa luôn vào bàn chân của Tư Cầu.

Tư Cầu thấy thế nguy lại càng nổi dóa thêm. Anh ta nện mạnh bàn chân xuống thêm nữa và phát cười khan:

- Mày muốn chết, tao cho mày chết !

Tuy vậy anh ta cũng hơi lúng túng vì bị mất thăng bằng và loạng choạng muốn ngã. Cây đòn gánh quá dài nên trở thành vướng tay. Tư Cầu không nghĩ suy gì nữa, tiện tay trái đang cầm ngọn mác, anh ta bậm môi vót ngược trở lên trúng đánh bốp vào hàm hạ tên Thổ. Mũi mác còn mạnh trớn đi xước lên rạch một lằn dài trên một bên má tên này.

Tên Thổ hét lên một tiếng và cũng ngay trong lúc ấy hấn đã rút được lưỡi phảng ra và một tay chống xuống đất để gượng lấy thế, một tay quơ cây phảng lên phát ngang vào ống quyển Tư Cầu.

Tư Cầu nhảy lùi một bước, lưỡi phảng chặt phập vào đất. Tên Thổ mất trớn nhủi về phía trước và khi hấn ta vừa nhồm vậ thì Tư Cầu dơ thẳng cánh thúc mạnh mũi mác vào ngực hấn. Hấn thở lên hồng hộc đưa hai bàn chụp lấy đầu cán mác như muốn đẩy trở ra, nhưng vô ích... Tư Cầu chịu chặt, hai chân bủ xuống đất ấn mạnh cán mác vô nữa...

Tên Thổ kêu ú ớ trong miệng, thở hắt ra, rồi buông xải hai tay...

Tư Cầu mới tỉnh trí trở lại. Anh ta há hốc miệng, nói mấy ngón tay ra và nhìn cái cán mác từ từ tuột khỏi bàn tay mình để dính ghim luôn trên ngực tên Thổ đang ngã ngửa ra sau.

Tư Cầu luống cuống, đưa tay quẹt mồ hôi trán và dụi mắt hai ba lần. Anh ta thần thờ bước lại gần bên xác tên Thổ.

Một tia nắng rọi dọc theo cán mác càng làm tăng thêm vẻ ghê rợn.

Tư Cầu cúi xuống nhìn lên vết thương trên ngực của tên Thổ; máu chảy đầm đìa khóa lấp hết mấy hàng chữ bùa xâm. Mắt tên Thổ trắng dã mở trừng trừng nhìn lên mấy ngọn còng. Một vài con ruồi trâu đánh hơi thấy mùi máu tanh đã bắt đầu bay vo ve trên xác chết.

Tư Cầu bỗng nhớ trực đến vợ mình...

Anh ta bỏ xác tên Thổ chạy lại phía Thơm nằm phục xuống đất chết ban nãy. Anh ta quỳ xuống khễ lật người Thơm lên. Tay chân Thơm đã bắt đầu sượng cứng. Máu từ chỗ vết đâm nơi nách chảy đọng xuống dưới cổ đã khô đặc và đen kịt lại.

Tư Cầu đặt vợ nằm một nửa người lên trên hai đùi mình, nhả mặt đưa tay nắm lấy cán mác còn cắm sâu bên hông Thơm... rồi cắn môi nhổ mạnh. Một ít máu lọt lọt lại ứa ra và nhỏ giọt xuống đất. Tư Cầu quăng cây mác qua một bên, đặt vợ nằm ngay ngắn lên trên mặt cỏ, vói tay lượm chiếc quần xà lỏn của tên Thổ bỏ lại mà

Thơm đã lấy che thân ban nãy để... mặc đỡ cho xác vợ.

Anh ta không dám ngó lâu, không dám nhìn kỹ những dấu vết bạo hành của mấy tên Thổ để lại còn in rành rành trên người Thơm, và hối hả đỡ nhẹ chân Thơm lên, lập cập xỏ ống quần vào... Đoạn anh ta cởi phẳng chiếc áo bà bà đen của mình ra, luồn tay nhấc cổ Thơm lên để mặc áo vào...

Đôi mắt Thơm vẫn mở trừng trừng như nhìn vào khoảng không, một dòng máu khô còn dính đọng từ trên khóe mép của cô ta cho tới cằm. Tư Cầu lúng túng đưa tay vuốt mắt Thơm, đoạn ôm xốc xác của vợ lên.

Anh ta đưa mắt nhìn một vòng gò mả, rùng mình khi ngó qua xác tên Thổ nằm ngửa với cái cán mác chênh vênh cắm lên ngực... Chiếc quần lãnh đen rách xả mấy đường của Thơm vẫn còn nằm vắt vương ở đầu kia, và tự nhiên, Tư Cầu lại thấy nóng sùng sục trong lòng. Anh ta quay phắt lại có ý tìm tên Thổ mà lúc nãy anh ta thấy nằm áp bên cạnh Thơm và đã bị anh đập chết giấc ngay từ phút đầu.

Ờ tên Thổ ấy đã biến đâu mất. Có lẽ hẳn ta đã thừa lúc không ai để ý vội lẫn trốn luôn mặc cho tên còn lại đương đầu với Tư Cầu và cũng có thể hẳn chạy đi để cầu cứu với đồng bọn đang phá phách trong xóm kế cận.

Nghĩ như thế, Tư Cầu vội khom xuống lượm cây mác lên. Chợt thấy máu đông quánh khắp đầy lưỡi mác, Tư Cầu như muốn bợn dạ. Anh ta liền chúi mạnh lên trên cỏ để tẩy bớt những vết gôm ghiếc ấy đi.

Đoạn anh ta xốc Thơm nằm lên vai, rảo bước đi ra khỏi gò mả để lên lộ.

... Khói đen của mấy đám cháy trong xóm đã hạ xuống. Có lẽ bọn người đi khủng bố đã rút về hết. Đó đây, bên ven lùm bụi đã thấy lố nhố bóng người ló ra nhóng về hướng trong xóm để xem chừng động tĩnh. Và khi coi mòi đã yên, họ lũ lượt kéo túa lên lộ, bươn bả đi về nhà để xem còn mất thế nào...

Tư Cầu cúi cúi xách xác vợ đi men theo lề đường về phía bờ mầu băng qua ruộng để lội tắt về nhà.

Người trong xóm đi ngược trở lại và khi qua ngang Tư Cầu, họ chỉ đưa mắt nhìn sơ qua người đàn bà tóc tai rũ rượi trên vai anh ta, và cũng chẳng ai buồn hỏi thăm còn sống, đã chết hay bị thương nặng nhẹ ra sao...

Ai nấy đều hối hả đi về nhà, hình ảnh của Tư Cầu xách Thơm chỉ làm họ càng thêm không yên tâm.

... Nắng trưa gay gắt dội lên trên con đường đá cát thành một màu vàng sẫm vừa thê thảm vừa dữ tợn.

Tư Cầu một tay giữ chặt lấy lưng vợ trên vai, một tay dụi mắt... Chẳng biết vì mồ hôi trán chảy xuống hay vì nước mắt ứa trào mà anh ta thấy quá xốn xang.

... Khi đặt chân lên bờ mầu Tư Cầu còn đứng lại quay nhìn lần cuối con lộ cái hướng đi về La Ghì, hướng chạy thẳng lên Trà Ôn..

Đúng là một con lộ của định mạng ! Mấy năm về trước đây, đã có lần anh ta cùng Phấn lội băng qua đồng để lên con lộ này đón xe lên Trà Ôn trốn đi Sài Gòn.

Và cách đây mấy tiếng đồng hồ anh ta đưa Thơm đến con lộ này để về thăm nhà...

Hai lần đặt chân lên con lộ với hai người đàn bà trong hai trường hợp khác nhau là hai lần Tư Cầu hứng chịu và chứng kiến biết bao chuyện quá não lòng, những chuyện in đậm và sâu khắc lên cuộc đời của anh ta mãi...

o O o

Cuộc kháng chiến chống thực dân ở Nam bộ đã bắt đầu...

Tư Cầu cũng như bao nhiêu trai tráng khác trong làng đều hăng hái gia nhập vào hàng ngũ chiến đấu. Và nói là hàng ngũ chiến đấu cho oai choi chó thực ra cũng chẳng có gì khác hơn là vác tầm vòng canh tuần trong làng, trèo lên mấy ngọn dừa sát bờ sông cái để canh chừng tàu tuần của tây xuống...

Tàu Tây có đi ngang đó mấy lần nhưng lần nào cũng đi tuốt, báo hại trong xóm đánh mõ hồi một, đánh ván ngựa, khua thùng thiếc vang rân... Và khi nào rảnh rang, mấy tay du kích trong làng đi lòng kiếm nhíp xe cũ để có thứ thép tốt mang về rèn kiếm, ba nha, phi tiêu...

Riêng Ba Kiên, anh của Tư Cầu thì có vẻ lảng xảng hơn hết, khi chạy theo Nhứt-bốn, lúc nhảy qua Thanh niên Tiền Phong, rồi nhào sang Việt Minh... vào lúc nào và đâu ở đâu, anh ta cũng làm coi xôm tụ hết.

Ngày này qua ngày khác, anh ta chạy lên chạy xuống Trà Ôn để lãnh... chỉ thị. (vì nhờ đi vận động trước trên quận nên anh ta đã chớp luôn chức vị “chỉ huy” đội du kích xã) Bên hông anh ta lúc nào cũng đeo lưng lẳng một cây dao găm thật đẹp và hai trái lựu đạn nội hóa

mà anh ta đã xin được của mấy “anh lớn” trên quận.

... Tây chưa thấy đâu, nhưng suốt mấy hôm nay vào làng lân cận đã nhiều lần bị nạn Thổ dậy. Và kỳ dậy này rất khủng khiếp hơn trước nhiều, vì lẽ giản dị là ba ông đi “cáp đường” có thêm thể dựa nơi mấy “quan lớn” đã bắt đầu tấn công trấn đóng ở một vài nơi trong tỉnh.

Dân trong làng nhốn nháo cả lên, và ai ai cũng nơm nớp lo sợ không biết bữa nào đây đến lượt làng mình bị đại nạn. Có người muốn tản cư nhưng rồi cuộc rồi cũng chẳng biết đi về đâu cho yên : miệt trên Tây đã tới đóng, còn miệt dưới toàn là những vùng có nhiều sóc ở rải rác khắp nơi.

Ban chỉ huy trên quận bị làng xã thúc hối phải giúp giải quyết về mối hăm dọa nặng nề ấy, bèn hạ lệnh cho các làng phải họp nhau lại để ngăn ngừa nạn Thổ dậy. Và cách ngăn ngừa hiệu quả nhất là... kiếm ngay mấy cái sóc “đầu não” để tấn công trả đũa một vài lần cho “họ” tổn không dám lộng hành như trước nữa.

Thế là làng của Tư Cầu ở, và một vài làng nữa bên cạnh liên kết nhau lại để bàn cách ra tay. Mấy “anh lớn” cấp phát thêm cho một số lựu đạn nội hóa và một mớ súng hai nòng, súng hơi tịch thu của những tay điền chủ trước đây.

Tất cả đều đồng ý sẽ “xuất quân” trong một buổi tối nọ có trăng non nhá nhem và cái sóc được chọn lựa lại là cái sóc bên miệt Thơm ở.

Vì vậy, Tư Cầu là một trong những người hăng hái nhất, anh ta mong từng ngày, đếm từng giờ cho mau đến lúc ra tay. Anh ta hăng hái nhưng rất trầm tĩnh, một

thứ trầm tĩnh gần như lạnh lùng, chứ không phải thứ hăng hái lao xao, bộp chộp của mấy chàng trai khác chưa gì đã muốn khoe rân dằm lược của mình.

Chiều tối hôm ấy, sau khi chuẩn bị đầu đó xong xuôi, cả bọn lối ba mươi mấy người lặng lẽ kéo nhau lên đường...

Họ lội băng qua đồng rồi lên con lộ đá dò dẫm đi xuống miệt La Ghì...

Tư Cầu đặt chân lên con lộ này như đặt chân lên một con đường báo oán chờ đợi từ mấy mươi đời. Anh ta mím môi nhìn về phía gò mả.

Dưới ánh trăng lu của đêm mồng sáu, hàng cây còng trên gò mả trước mắt Tư Cầu chỉ là một dãy bóng đen kịt như những hồn ma bóng quế ôm lấy nhau trong ấy để nhìn ra đoàn người đi ngoài này... khoắc khoải chờ giờ siêu tán.

Tư Cầu nắm chặt lấy cái cán cây trường kiếm, và bàn tay trái của anh mân mê lên hai trái lựu đạn buộc bên hông. Vỗ gang lạnh của lựu đạn làm cho Tư Cầu có một khoái cảm gần như man rợ.

Đoàn người lặng lẽ tiến lần về phía sóc.

Tiếng chim cú kêu cách khoảng rời rạc trên chót vót cành cây bàng mọc sừng sững trước một ngôi miếu hoang phế như những tiếng điểm lần lần của giờ phút báo oán, và tiếng oang oác của mấy con chim heo kia mới thật đúng là tiếng báo tử của một thứ sứ giả thần chết !

o O o

Một phát súng nổ.

Một mũi lửa ném tung lên

Rồi những phát súng, những mũi lửa liên tiếp.

Bị tấn công bất ngờ dân trong sóc cứ túa ra chạy. Lửa cháy phừng phừng trên các mái nhà tranh, tiếng chó sủa vang rân, tiếng bò rống inh ỏi, tiếng đàn bà trẻ con kêu khóc om sòm, tiếng người rú kinh khủng... ánh lửa lóe ra nơi đầu súng, ánh thép ngời lên bên xác người...

Dân làng sau khi phóng hỏa sóc bèn bao vây xung quanh nấp vào trong bóng tối để chờ người ở trong chạy túa ra.

Tư Cầu núp sau một cái bồ đập lúa hơi kiếm liên tay và ánh lửa phừng phực cháy bên trong, tiếng ống tre nổ lộp bộp, tiếng súng đem rầm rầm, tiếng người kêu thét lên từng chập càng làm cho anh ta như say máu.

Bỗng giữa khoảng khói tỏa mịt mù có một bóng đen thấp thoáng. Tư Cầu dơ cao tay kiếm lên và chỉ chờ cho người trong ấy dón dác chạy ra là chém phập xuống.

Nhưng... Tư Cầu buông thông tay xuống : từ trong đám khói quờ quạng đi ra, không phải là một người lớn mà là một đứa trẻ độ năm sáu tuổi trần truồng, vừa đưa tay dụi mắt lia lịa vừa meo meo kêu khóc.

Tư Cầu đứng lặng người không nhúc nhích rồi như

có cái gì ghen nơi ngực, anh ta đưa tay mở vôi mấy nút cổ áo, và không nghĩ suy gì nữa, anh ta chạy ra níu tay đứa bé kéo tuột vào, ngó quanh ngó quẩn tìm một chỗ dẫu nó cho chắc. Sau cùng như nhớ trức lại chiếc bồ đập lúa, Tư Cầu bèn ôm xốc đứa bé lên bỏ tuốt vô trong ấy dơ tay ấn mạnh đầu nó xuống. Thằng bé khiếp đảm ngồi co ro và nín khe.

Lửa vẫn phùng phùng bốc cháy trên dãy nhà, tiếng người khóc vẫn nổi lên từng chập. Tư Cầu như xây xẩm mặt mày và bỏ trốn ra ngoài bìa vườn.

Chạy ngang qua một căn nhà sàn mà lửa bắt đầu tấp cháy một bên mái, Tư Cầu bỗng thấy Ba Kiên từ trên cầu thang hấp tấp bước xuống, hai tay ôm cứng một thiếu nữ Miên nằm rũ rượi như đã kiệt sức vì giầy giụa la hét tự bao giờ...

Ánh lửa của đám hỏa hoạn ở hai bên rọi chòn vờn lên trên thân thể người thiếu nữ đang bị Ba Kiên ôm nâng lên cao để tiện bước mau xuống; tóc cô gái xõa xuống, ngực nàng trống trơn và ánh lửa phản chiếu như rọi lên một pho tượng bán thân bằng đồng đen tạc khéo nét, chiếc váy của nàng còn mắc một bên chân và kéo rũ lê thê trên mấy bậc thang tre...

Một đội viên du kích nữa từ trên nhà sàn vác mã tấu chạy ủa xuống sau lưng Ba Kiên và giục anh ta :

- Anh bê nó lại phía cây rơm ở góc chuồng trâu kia !

Ba Kiên không trả lời mà cứ hối hả bước xuống...

Tư Cầu chạy lên chực sẵn dưới chân cầu thang.

Ba Kiên ngẩng đầu lên hỏi :

- Ủa mày đứng đây làm gì đó hả?

Tư Cầu chưa kịp trả lời thì anh ta cười và hất hàm hỏi thêm :

- Ê muốn theo ké với tao hông? Muốn thì đi. Ngon lành lắm nghen !

Vừa nói anh ta vừa lấn Tư Cầu qua một bên bước sấn tới.

Tư Cầu giơ tay cản lại :

- Khoan ! Anh để tui nói cái này đã !

Ba Kiên sáng giọng :

- Mày có theo tao thì theo, chớ khoan cái gì nữa đó mậy?

Tư Cầu chỉ người thiếu nữ Miên nằm trên tay anh mình :

- Anh làm cái gì kỳ vậy...

Ba Kiên bực mình :

- Bộ mày khùng hả?

Rồi anh ta thản nhiên ôm cô gái đi thẳng tới, tên bạn đồng đội hối hả bước sát sau lưng theo hộ tống.

Tư Cầu chạy vọt lên chặn đường. Ba Kiên đứng phắt lại hỏi gần :

- Mày muốn cái gì thì nói phứt đi thẳng ông nội ! Hay có muốn hưởng trước tao thì cũng nói luôn đi !

Tư Cầu chậm rãi đáp :

- Anh đừng nói giỡn anh Ba ! Anh thả người ta xuống chớ làm như vậy coi hổng có được đâu !

Ba Kiên ngó tên đồng đội cười rộ lên :

- Ê, nó nói vậy mà mày nghe coi được không? (đoạn anh ta dạy qua Tư Cầu) Nè Tư, tao có lòng... tốt kêu mày theo, mày hổng chịu thì thôi, chớ đừng nhảy vô cản mũi cản lái tao hổng được đâu ghen em bậu !

Tư Cầu lạnh lùng nói :

- Mà tui kêu anh thả cô gái này ra !

Ba Kiên cười khan rồi kề vô sát mặt Tư Cầu hỏi :

- Bộ mày chứng rồi sao hả Tư? Thôi dang ra cho tao đi... tao còn nghĩ tới tình nghĩa anh em lắm hông thôi này giờ mày.... khổ rồi đa !

Tư Cầu nhìn thẳng vào mắt Ba Kiên và lập lại :

- Anh thả cô gái này ra đi ! Anh đừng để tui nói nhiều!

Ba Kiên lại phá lên cười rồi hỏi gần :

- Ê Tư, tao chỉ huy mầy hay mầy chỉ huy tao mà bây giờ mầy ra lệnh cho tao đó mậy !

Tư Cầu cười lạt :

- Thì ai dành cái chức chỉ huy của anh đâu, và cũng vì vậy nếu anh làng chàng hổng nghe theo tui, tui dìa báo cáo lên mấy anh lớn thì anh thất hòng.

- Tính “làm hộp” với tao hả mậy?

- Tui nói thiệt đa.

Ba Kiên dịu giọng :

- Ê Tư, bộ mầy đành tâm làm vậy hả?

- Tui hổng làm cũng có thằng khác báo cáo thì cũng vậy.

- Thấy khỉ gì được Tư ! Tụi nó đang rần rần như vậy ai đâu hơi sức để ý đến ai mậy?

- Thì tui để ý vậy. Mà tui nói thêm anh nghe : anh làm bậy bạ như vậy tụi Thổ nó chạy ngang qua nó thấy được thì Bà cứu đa !

Tên đội viên đứng bên cạnh Ba Kiên nói chen vô :

- Có tui canh chừng chứ bộ không sao?

Tư Cầu cương quyết lắc đầu :

- Tui nói hổng được là hổng được ! Nếu mấy anh

làm tói tui phá đa !

... Cô gái Miên ở trên tay Ba Kiên ngơ ngác hết ngó Ba Kiên đến nhìn Tư Cầu, hai tay cô ôm chặt lấy ngực và mấy lần cô ta muốn vùng ra, rồi hất hất bàn chân để kéo cái váy lên nhưng đều vô ích... Ba Kiên càng ôm siết cứng thêm.

Anh ta chắc lười rồi dịu giọng nói :

- Ê Tư, vậy tao hỏi mày : tại sao mày muốn làm kỳ đà cản mũi tao hoài hả? Vậy chớ hồi đó tui nó hiệp, nó đâm con vợ của mày đó thì được hén? Bộ mày quên rồi sao hả?

Tên đội viên lại nói vuốt theo :

- Ừa, bộ anh hồng nhớ hai ba thằng Thổ nó đè vợ anh đó sao? Bây giờ tội gì mình tha con Thổ cái này...

Tư Cầu thở dài, lắc đầu rồi áp úng nói :

- Tui quên sao được... nhưng.... (anh ta chỉ vào cô gái) đâu phải cô này làm như vậy đâu ! Cô ta cũng chỉ là một cô gái, một người đàn bà... y như vợ tui vậy. Kề ản mẳm người khát nước, mình không nên làm như thế mấy anh à !

Ba Kiên “xì” một tiếng :

- Ý trời ơi, sao mày hồng kiếm cái chùa nào, hay là chạy mẹ nó vô cái chùa Miên ngay trong sóc này mày cạo đầu tu phứt cho rồi. Thời buổi cao trào “đấu tranh” lên ào ào như vậy mà mày ản nói sao tao nghe ẹ quá !

Tên đội viên chêm vào :

- Anh Tư ơi, bộ anh tưởng ba con này nó hiền lắm sao? Trời ơi, mỗi lần tụi đàn ông đi “cáp đường”, thứ bọn này nó theo rần rần để “hôi” đồ đạc của bà con mình. Tui nói cho anh nghe : ổ gà nó cũng hốt, áo quần rách nó cũng không từ... nhiều khi tới mấy cái rế nó cũng xách luôn nữa !

Tư Cầu xua tay :

- Tui biết rồi, bộ người ta như vậy mình cũng... như vậy luôn sao ! Thôi anh Ba, anh thả cho cổ đi cho rồi, anh là người lớn, anh làm chuyện đó mang tai tiếng lắm ! Hay là tui chỉ anh món này : anh qua cái nhà sàn bên cạnh đây, tui coi bộ nhà giàu đa... anh qua đó kiếm quơ mớ bạc dĩa mua bầy một con bò tơ khao thưởng anh em chơi, tui coi còn được hơn; mà nếu còn dư nữa thì mình... đóng vô quỹ kháng chiến để xây xài lần hồi.... bộ anh quên cái chuyện đó rồi sao !

Ba Kiên ngẫm nghĩ một vài giây, rồi buông tay quăng cô gái Miên ngã chúi về phía Tư Cầu. Tư Cầu vội đưa tay đỡ. Cô gái khiếp sợ vừa đưa tay kéo vội chiếc váy lên vừa ngước mắt nhìn anh ta... Tư Cầu xô nhẹ cô ta ra, cô gái chẳng nói chẳng rằng phát chạy mất vào bóng đêm.

Ba Kiên chống nạnh đứng nhìn rồi hất hàm hỏi Tư Cầu :

- Như vậy mầy vừa lòng lắm hén ! (rồi anh ta chắc lưỡi) Cha, con nhỏ thiệt ngon, chắc nịch ! Đ.m. hồng có hưởng gì hết mà hồi này vô bắt nó bị mấy con mẹ già ở trống đập tao thiếu điều gần chết...

Nói xong anh ta quày quả bước lại lên cầu thang tre... Lửa đã bắt đầu cháy mạnh nơi mái nhà dưới, mấy người đàn bà, trẻ con còn bị kẹt trong ấy lấp ló ở ngưỡng cửa muốn chạy tông ra mà ngán sợ vì thấy có ba người võ trang còn đứng chặn ở cầu thang.

Mấy người đàn bà thấy Ba Kiên hầm hừ xông lên, họ kêu rú lên rồi chạy tót vô trong nhà. Ba Kiên đứng lại ở lưng chừng cầu thang tre, lúi húi tháo trái lựu đạn buộc bên hông ra, mở chốt rồi dơ thẳng cánh tay định quăng vô phía trong cửa...

Thấy vậy, Tư Cầu vội chạy tuốt lên một mạch nắm bàn tay anh ta lại.

Ba Kiên quay phắt đầu nhìn xuống :

- Cũng mầy nữa hả? Sao cái gì mầy cũng cản tao hết vậy?

Tư Cầu nín hạ cánh tay Ba Kiên xuống và dịu giọng năn nỉ :

- Thôi mà anh Ba ! Tụi này toàn là đàn bà con nít mình giết làm chi cho sanh tội.... Hơn nữa, nó uống mất một trái lựu đạn đi, mình phải để dành để có việc xài lớn sau này chớ anh !

Ba Kiên chửi thề vang rân rồi chắc lưỡi nói :

- Ý trời ơi, thời buổi đánh giặc đánh giã lung tung mà mầy cứ sợ tội hoài thì còn làm ăn khỉ mốc gì được nữa ! Và chuyện này tao xin mầy "giải nghệ" luôn đi chớ đừng có theo tụi tao làm chi nữa ghen mậy !

- Thôi anh qua lục soát nhà bên cạnh coi có tiền nong gì không, như vậy còn có lợi hơn là đứng cà rà ở đây.

Ba Kiên vùng vằng nhét cây chốt vào khóa kíp lựu đạn lại rồi quát lên :

- Thôi mày dang ra cho tao đi ! Mà tao cấm mày theo tao nữa đó nghe !

Tư Cầu đứng nép qua một bên nhường cho anh ta bước xuống rồi lui thủi theo sau...

o O o

Tuy trời đã sáng bừng mà sương mù ngoài sông vẫn chưa tan. Hàng bần quen thuộc bên cồn vẫn chưa thấy lộ dạng để khoe sắc xanh mướt dưới ánh sáng mai như mọi khi.

Tư Cầu dựng khẩu súng hai lòng tựa vào thân một cây dừa lão, rồi vừa quơ tay vung vai, vừa ngáp dài một cách khoái trá.

Phiên gác khuya của anh ta thế là xong. Cái khoảng gác gần sáng này vốn là một cái khoảng đáng ngại nhứt vì nếu có Tây đi ruồng bố thì họ cũng chọn giờ đó. Tư Cầu tháo chiếc khăn tắm quấn cổ xuống lau mặt rồi thung dung ngồi xuống dưới gốc dừa mọc túi nhái ra vẫn thuốc hút.

Bỗng có tiếng xình xích nho nhỏ. Tư Cầu ngừng tay vẫn thuốc ngó mông ra ngoài sông cái. Sương mù vẫn còn dày đặc, anh ta bèn kê tai xuống sát mặt đất lắng nghe như một ông thầy thuốc áp tai nghe ngực một

bình nhơn : nhờ nước nổi nên Tư Cầu nghe rõ mồn một tiếng xình xịch đều đều, mỗi lúc mỗi to dần...

Đúng là tiếng máy tàu, và đúng là tàu tuần của Tây.

Tư Cầu vội quăng thuốc, chụp lấy khẩu súng hai lòng, chạy thẳng lại một gốc bưởi rút cái mõ tre ra đánh liên hồi...

Một chiếc máy bay chuồn chuồn bay rè rè trên không; có lúc nó sà sát ngọn dừa, đảo tới đảo lui mấy vòng rồi bay đi mất.

Đồng bào trong xóm túa ra, mạnh ai nấy quơ những món đồ quý giá nhứt để mang theo chạy trốn, có người còn cẩn thận thả trâu, thả bò, đuổi heo cúi, gà vịt cho chạy tán loạn hết ra vườn. Mấy anh du kích xăng xái vác mấy khẩu súng săn, mấy cây lá lãi chạy đi tìm chỗ “kích”.

Tư Cầu cẩn thận chọn hai cái “túc” mới nhất tra vào lòng súng rồi nằm phục vị bên bờ mương vườn, mắt ngó lom lom ra ngoài sông cái. Tuy đình ninh thế nào Tây cũng đến, mà khi thấy cái mũi tàu sắt đen xì lù lù hiện ra giữa khoảng sương mù gần kề sát bên bờ, Tư Cầu cũng dậm ra khóp.

Anh ta lập cập kêu anh bạn đồng đội nằm gần đó :

- Ê Tư, tụi nó tới rồi kìa !

Anh nầy nhốm người lên nhìn kỹ ra phía sông rồi vội đi tìm một chỗ trú ẩn khác vì có lẽ anh ta không tin tưởng mấy chỗ nấp cũ...

Bọn lính Tây lịch kịch đổ bộ dưới mé sông.

Tư Cầu tháo trái lựu đạn nội hóa buộc nơi lưng ra. Đó là trái lựu đạn duy nhứt của anh ta. Anh ta cẩn thận tháo cái chốt rồi cầm lâm lẫm nơi tay mớn khí giới mà thưở bấy giờ, anh ta cũng như bao chàng trai khác trong làng đều coi như là “ghê gớm” lắm.

Tư Cầu chờ cho địch đứng lại hơi đông đông để ra tay nhưng mấy lần họ vừa lên tới bờ là tản ra ngay. Cuối cùng không đợi được nữa, anh ta bèn bậm môi tung mạnh quả lựu đạn vào một nhóm năm sáu tên lính vừa mới đặt chân lên mí đất. Trái lựu đạn rớt bịch xuống một đám cỏ. Một tên lính Tây trông thấy la hoảng lên và cả bọn nhào nằm rạp xuống đất...

Tư Cầu nhướng mắt vánh tai chờ đợi một ánh lửa lóe lên cùng một tiếng nổ vang trời đất.

Nhưng tất cả đều im bặt. Lúc này còn có mấy tên lính Tây xì xào thì bây giờ cũng nín thinh luôn.

Sự im lặng nặng nề làm Tư Cầu mướt mồ hôi trán.

Bỗng một tên lính Tây cười rộ lên rồi những tiếng xì xồ tiếp theo đó. Tư Cầu luống cuống chụp lấy khẩu súng hai nòng... Anh ta vừa mới dơ đầu súng lên thì hàng loạt súng máy ở dưới mé sông quật lên tới tấp.

Tư Cầu bóp cò liền hai lần...

Tiếng nổ của khẩu súng hai nòng như bị những tiếng nổ dòn tan của súng máy địch... nuốt đầu mất, và cố nhiên là không ăn nhằm vào đầu cả.

Tư Cầu hốt hoảng moi hai bì đạn khác tra vào, bóp cò.... súng chỉ nổ có một phát, còn cái bì đạn sau lép

luôn. Từ Cầu liếc nhìn sang mấy bạn đồng đội núp gần quanh đó thì thấy bốn bề... vắng tanh.

Khói thuốc súng khét nghệt lan tràn lẫn cả sương mù buổi sáng đã bắt đầu tan dần theo ánh mặt trời lên...

Có lẽ am hiểu tường tận về tình hình địa phương nên sau khi dè dặt ban đầu và nhận thấy không có phản ứng gì đáng kể, địch quân mỗi lúc mỗi túa ra thêm đông và tiến bừa tơi như không ngại sợ gì nữa.

Từ Cầu vội nắm chặt khẩu súng nhảy xuống một xẻo nước gần đó, nương theo mấy dề lục bình để lần đi về phía trong ruộng. Nước dưới xẻo chỉ ngập đến ngực anh ta. Bỗng anh ta nhớ trực đến mấy bì súng còn trong túi con dắt ngang lưng và cố nhiên là bị ngâm sâu dưới nước. Nhận thấy không còn xài gì nữa được vì vỏ giấy của bì súng đã nở phồng ra, anh ta vội tháo cả túi đạn đem dẩu luôn vào một bụi cốc kèn sát bên bờ, và nhét luôn cả khẩu súng vào trong ấy rồi lấy lục bình phủ lên.

Anh ta lội trở xuống dưới nước, lần mò đi được một đổi rồi dừng lại nghe ngóng. Thấy bốn bề yên tĩnh, anh ta vội vói tay níu một cành cây de ra để trèo lên bờ.

Từ Cầu vừa nhoi đầu lên thì một mũi súng đen ngòm từ một góc cây trên bờ chĩa ra và chong ngay đầu anh ta. Tự nhiên Từ Cầu muốn phát chạy. Anh ta không biết rằng mũi súng kia có thể nhả đạn bất kỳ lúc nào.

Anh ta mới vừa quay lưng thì nghe một tiếng quát kinh hồn, rồi một bàn tay to lớn chụp lấy cổ mình quát ngã xuống...

Tên lính Tây quơ quơ họng súng trước mặt anh ta

và hất hàm hỏi, tiếng lơ lơ :

- Việt Minh? Thanh Niên?

Tư Cầu lắc đầu lia lia và ngó lom lom hòng sủng. Anh ta chắc thế nào rồi đây những tràng đạn sẽ đưa nhau tóa ra từ cái miệng đen ngòm ấy để ghim, để xoáy vào ngực, vào bụng mình.

Một viên thông ngôn tiến đến bên cạnh anh ta và lấy mũi giày khều khều vai anh ta :

- Ê tui, súng ống đâu lấy mang ra không thôi ổng bắn nát óc đa !

Tư Cầu nhăn nhó đáp :

- Ý trời ông đừng nói vậy hổng nên ! Tui dân mần ruộng mà súng ống đâu có ! Ông làm ơn nói với Tây mau mau hông thôi ổng lấy cò bậy chết tui !

Tư Cầu hơi ngạc nhiên vì nhận thấy sao mình... nói dối một cách lưu loát và y như thật vậy.

Tên thông ngôn ngấm nghĩa một hồi như muốn xem tướng, rồi hắt ta quay sang tên lính Tây nhún vai lắc đầu. Đoạn hắt hỏi thêm :

- Việt Minh ở đây có đông hông mầy? Tụi nó đâu mất hết rồi hả?

- Đông lắm ông ơi ! Mà người ta đi hết rồi !

Tên thông ngôn day qua nói lại với người lính tây

rồi ra hiệu cho Tư Cầu đứng dậy.

- Thôi, chờ-bu tụi ! Ừ, đứng lên, quan lớn biết mày là V.M. nhưng... tha cho mày...

Tư Cầu giật mình đánh thót... rồi luỳnh quỳnh đứng dậy hỏi :

- VẬY... tui đi dìa nhà được hả ông?

Tên thông ngôn đưa tay nín áo anh ta lại :

- Khoan đã ! Làm gì mà gấp dữ vậy ! Đây nè, mày lại chỗ gốc cây kia mang dùm cái túi chứa bình điện ra-dô của ông lớn. Đừng có chạy bắt tử ghen mậy ! Mày chạy là tao “phơ” liền ! Ráng đi về rồi ông thưởng bánh mì đồ hộp cho mà ăn !

Tư Cầu nhăn nhó chỉ chỉ cái túi đựng vật liệu truyền tin :

- Trời ơi, tui mang cái này rủi mầy ông bên kia tưởng lầm tui là phe mầy ông rồi nổ bắt tử làm sao đây !

Tên thông ngôn cười xòa :

- Nếu mầy cãi lý không đi thì tao... nổ mầy trước cũng vậy !

Tên lính Tây lại la lối như có vẻ hối lên đường cho mau.

Tư Cầu đành đi rề lại gốc cây mang túi dụng cụ lên vai và lủi thủi đi theo tốp lính lợi băng qua đồng tiến về

hướng Cầu Kè.

Tư Cầu thầm nghĩ : “Chắc Tây nó đổ bộ lên đây để đánh bọc hậu bên ấy ! Không biết có ai chạy rút cho mấy chả hay hông?”

Và mỗi lần tốp lính nổ súng vu vơ, hoặc thận trọng dò bước là mỗi lần Tư Cầu lên ruột. Anh ta cứ thắc mắc nhứt về cái điểm “Rủi bị bên mình bắn lầm ! Cha, ở bên Cầu Kè mấy chả có súng mót và lựu đạn Ăng-lê rủi mấy chả mần mình, chết dính chùm với mấy ông tây thì bậy quá ! Chết như vậy chẳng mát ruột chút nào !”.

Tuy thế, Tư Cầu và cả bọn lính Tây đều được bình yên vô sự đi đến lộ cái.

Vừa trông thấy hàng còng xanh um chạy dài theo hai bên lề lộ Tư Cầu bỗng thấy như chồn chân.

Lại con lộ đã hướng lên Trà Ôn hướng xuống La Ghì, Cầu Kè. Tư Cầu vẫn giữ một ấn tượng nặng nề về con lộ Định Mạng ấy. Đó là một thứ ranh giới mà mỗi lần Tư Cầu đặt chân bước lên là mỗi lần cuộc đời anh ta phải hứng chịu bao sự đổi thay, bao chuyện thử thách.

... Mặt trời đã lên cao.

Tư Cầu khom lưng đeo túi vật liệu lủi thủi lê bước giữa hàng lính Tây, như đi sâu vào chỗ hẻm của Định Mạng...

Hai đơn vị của Pháp đã nối liền nhau tại quận Cầu Kè. Thế là quận này đã bị chiếm đóng.

Toán lính dẫn Tư Cầu đi (đó là một toán lê dương) túa ra đi tắm cho mát hoặc đi kiểm dũa uống cho đỡ khát, sau một lúc đi bộ vất vả. Tư Cầu có cảm tưởng như không ai thèm để ý đến mình hết. Anh ta ngồi cú rữ dưới gốc me bên cạnh mấy thùng đạn với một vài anh nông phu khác mà Tây cũng bắt khuân vác đồ đạc đi theo như trường hợp của mình vậy.

Tư Cầu bỗng nảy ra ý định trốn thoát. Anh ta lăm lét nhìn tới nhìn lui, rồi khều mấy người bạn cùng trong cảnh ngộ nói nhỏ :

- Ê, tui coi cái vèo này tui mình có thể trốn được đa mấy anh ! Có gì tui đông trước ghen !

Một bác nông phu đứng tuổi cự liền :

- Hồng được đâu ! Mấy cha rục rịch tui nó bắn gãy giò đa ! Mà chú em sống đi trước, tui tui rủi kẹt ở lại, Tây nó “mần” hết thì sao !

Trong lúc Tư Cầu và bác nông phu ấy cùng mấy người bạn đồng cảnh còn đang thì thầm bàn tán về vấn đề trốn đi thì đã thấy bọn lính nhốn nháo tập hợp lại.

Chỉ có một tốp còn ở lại chiếm đóng còn bọn lính lê dương đều lịch kịch mang đồ đạc lên xe và tất cả đều có vẻ hối hả lắm. Rồi năm sáu tên súng ống cầm tay tiến xâm xâm ngay lại chỗ bọn Tư Cầu đang ngồi, tên thông ngôn cũng xăng xái đi bên cạnh, nét mặt có vẻ nghiêm

trọng. Đến nơi bọn lính dùng mũi súng hất hất ra hiệu cho cả bọn Tư Cầu đứng dậy và đi tới...

Tư Cầu lo lắng hỏi tên thông ngôn :

- Ông ơi, bây giờ mấy ông dẫn bọn tui đi đâu đây? Ông làm ơn nói với mấy ông thả tui này dìa chớ đi hồi sáng sớm tới giờ chưa có hột cơm...

Tên thông ngôn hơi nhếch mép cười nhưng rồi nghiêm mặt ngắt ngang lời Tư Cầu :

- Thả mấy cha hả? Thả xuống châu bà thủy thì có !

Câu nói đó như thẳng đứng một lượt những bước chân của bọn Tư Cầu. Ai nấy đều há hốc miệng không nói nên được một lời nào để rồi cùng quay nhìn về phía trước : thì đúng rồi, lính lê dương đang dẫn họ đi về hướng cầu tàu ngoài bờ sông chợ...

Bọn lính lại quát tháo giục họ cất bước, một vài tên nóng nảy đã dùng mũi súng chĩa vào sau lưng đẩy tới hoặc lấy bá súng xua đuổi bắt họ phải tiếp tục đi.

Bác nông phu đứng tuổi xụi xụi khóc, kêu vợ kêu con, réo trời réo đất làm mấy tay thanh niên khác cũng dậm ra mũi lòng...

Vừa mới đặt chân lên thanh ván đầu tiên của cầu tàu, bác nông phu khóc rống lên và không chịu đi tới nữa. Hai tên lính quát tháo xô đẩy đánh đập thế nào bác ta cũng nhút định ghì lại. Còn bọn Tư Cầu thì đã ra trước đứng xếp hàng một bên cầu, kẻ nhìn xuống dòng nước đang chảy xiết dưới dạp cầu, người ngẩng đầu nhìn lên

một đám mây trắng đang hững hờ trôi chậm chậm trên nền trời xanh biếc, và cũng có người bạn đồng hành còn muốn trì hoãn cuộc... đăng trình kia.

Riêng phần Tư Cầu, anh ta đứng ngẩn ngơ một hồi, lòng vừa lo sợ vừa rối bời. Cuối cùng, như có một ánh sáng lóe lên trong trí não, anh ta vội nhìn xuống mặt nước, ước lượng từ chỗ mình đứng ra tới mép cầu, liếc mắt canh chừng mấy tên lính lê dương và định bụng sẽ phóng ra nhào đại xuống sông rồi muốn... còn mất gì đó thì phú cho sự rủi may.

Bỗng có tiếng bác nông phu la rống lên như một con heo sắp bị chọc huyết làm Tư Cầu quay lại nhìn. Hai tên lính nổi nóng nhảy vào ôm xốc nách bác ta lôi đi xềnh xệch ra phía cầu tàu. Gần tới nơi, họ xô bác ta ra trước. Bác thoáng nhìn xuống mé nước rồi chới với chạy ngược trở vô.

Hai tên lính như đã quen thuộc với cảnh đó, thản nhiên lên cò súng tiểu liên và không buồn nâng súng lên, họ cứ tiện tay rĩa liên hai loạt hơi đủ chéo vào nhau. Bác nông phu chỉ kịp rú lên một tiếng, hơi gập người ra đằng trước, loạng choạng trong một đôi giây rồi té lạt nghiêng qua một bên, một tay bác còn quờ quạng như cố níu lấy thanh ván cầu nhưng rồi cả toàn thân lại rơi tòm xuống sông. Hai tên lính không bảo nhau mà cùng bước ra phía đầu cầu trông xuống.

Từng loạt súng nổ chát chúa, từng tiếng kêu thét vang lên... Tư Cầu nhăn mặt ngó đi chỗ khác... Anh ta cuống cuống vừa khiếp sợ vừa lo lắng; người thứ ba, thứ tư, thứ năm... Thế là đến lượt anh ta. Không thể chần chờ gì nữa, anh ta nhồm chân định phóng đại

xuống sông... nhưng một bàn tay lông lá vàng hoe, như chực sẵn từ bao giờ thộp ngay ngực anh ta lại. Tư Cầu đổ mồ hôi hột từ từ quay đầu nhìn : đúng là tên lính đã bắt anh ta lúc ban sáng, tên lính có hàm râu quai nón như râu bắp.

Anh ta thầm nghĩ : Chắc thằng này muốn dành phần “hạ” mình đây.

... Mà quả đúng như vậy, đến lượt Tư Cầu, kẻ cuối cùng bị đem đi bắn, có một tên lính khác nhảy xô lại kéo anh ta đi thì bị tên râu quai nón cự nự hất ra. Tên kia bực tức nói lách giáp một hồi rồi hầm hừ đứng chống nạnh một bên đó, vì tên râu quai nón là viên đội lê dương chỉ huy cả bọn của hắn ta.

Sợ Tư Cầu phát nhảy xuống sông nên tên đội xô mạnh anh ta vô phía trong cầu, rồi từ từ móc khẩu “côn” đeo xệ ở một bên đùi lên, mắt vẫn lom lom canh chừng anh ta.

Tiếng “rắc” lên cò súng của tên đội làm Tư Cầu giật mình đánh thót và thấy cái gì như đau nhói trong lồng ngực. Qua một giây bối rối, anh ta bình tĩnh đi ra phía đầu cầu tàu như là sẵn sàng đi vào chỗ hẹn của tử thần.

Nhưng tên đội râu quai nón mỉm cười tinh nghịch nhìn anh ta rồi bước mau ra dơ tay chặn anh ta lại, nói một câu gì đó, có lẽ là một câu chế giễu, rồi xô mạnh anh ta lùi về chỗ cũ.

Tư Cầu bỗng cảm thấy như trời đất tối sầm lại, anh ta định bước ra đầu cầu tàu như ngoan ngoan chịu chết

nhưng để rồi phóng đại xuống sông trước khi tên đội hạ thủ... nhưng tên đội ấy quá tinh khôn. Hắn bước lại gần Tư Cầu nắm lấy vai anh ta ấn mạnh bắt ngồi xuống rồi lạnh lùng dơ mũi cây “côn” lên ngang màng tang anh ta bóp cò...

Tư Cầu nhắm hít mắt lại... nhưng anh ta chỉ nghe có tiếng “cắc” trên đầu, rồi tiếng chửi thề om sòm của tên đội...

Tư Cầu mở mắt ra nhìn lên : đúng là khẩu súng không nổ vì đạn lép. Anh ta mừng quỳnh, mừng đến chảy nước mắt nhưng bỗng anh ta há hốc miệng ra kêu lên một tiếng vừa ai oán vừa khiếp sợ...

Tên đội đang lấy viên đạn lép ra và lên cò đẩy một viên khác lên. Tên đội đưa mũi súng lên. Tư Cầu rất kinh hoảng nhưng cũng ngó lom lom vào miệng súng ác nghiệt kia.

Tên đội vẫn chưa bóp cò và vẫn ghì khẩu súng ngay màng tang Tư Cầu. Hắn có vẻ suy nghĩ vì hắn vừa thoáng thấy vẻ mặt tuyệt vọng quá đỗi của con người trai trẻ vừa mới thoát khỏi một lần bàn tay của tử thần. Bỗng hắn hạ khẩu “côn” xuống, cười phá lên rồi đưa chân đá mạnh vào đít Tư Cầu làm anh ta té chúi nhủi đoạn khoát tay ra hiệu bảo đi.

Tư Cầu đứng dậy, ngơ ngác nhìn tên đội như có vẻ không hiểu. Hắn lại cười và vừa chỉ vào khẩu súng vừa hỏi bốn cột một câu. Tên thông ngôn liền chạy lại :

- Ông lớn tha cho mầy đó !

Tư Cầu chỉ vừa nghe kịp câu đó là co giò phát chạy ra phía đầu cầu để lên đường lộ. Nhưng cũng vừa lúc đó, tên lính giành phần “hạ” anh ta lúc này đã xách tiểu liên nhảy ra nứ anh ta lại và xô anh ta ra phía đầu cầu tàu. Tên đội râu quai nón tức giận xông vào đứng chen vào giữa hai người, rồi hất ta và tên lính định không buông tha Tư Cầu to tiếng với nhau một hồi...

Tư Cầu hồi hộp theo dõi cuộc cãi vã mà anh ta dư biết là một cuộc giằng co giữa cái Sống và cái Chết của mình.

Cuối cùng tên đội gạt tên lính kia qua một bên kêu tên thông ngôn lại truyền một lệnh gì đó. Tên thông ngôn vội chạy lại Tư Cầu :

- Ê tui ổng tha mày đó !

Tư Cầu mừng rỡ hỏi liền :

- Vậy tui dìa được chớ ông?

Tên thông ngôn lắc đầu :

- Khoan đã ! ổng tha là tha chết cho mày chớ ổng phải giữ mày lại giải lên trên Cần Thơ để ở trên người ta muốn làm thịt làm cá gì mày đó thì làm !

Tư Cầu hấp tấp năn nỉ :

- Ý trời ơi, ông nói để ổng bỏ tù tui ở dưới này...

Tên thông ngôn lắc đầu :

- Đâu được mậy ! Ở dưới này... mấy ống mới xuống đây, nhà cửa ở đâu chứa mầy. Nếu mầy muốn ở lại thì mấy ống có gởi mầy xuống ở dưới bà thủy thì ráng chịu ghen !

Tư Cầu van nài :

- Vậy ông nói với ống tha tui làm phước !

Tên thông ngôn cười đáp :

- Ồi phước đức gì mấy ống mầy ơi ! Bị thằng kia nó cản mũi cản lái không thôi ông xếp ống tha mầy mất đất rồi ! Thôi mầy chịu khó đi còn có đường hơn chớ ở đây, mai chiều gì đây mấy ống buồn buồn xách đầu mầy ra cắc bùm thì mệt !

Tư Cầu cúi đầu thở dài.

Tên thông ngôn lại hỏi :

- Bây giờ đi theo tao tụi !

Đoạn hần nịu áo Tư Cầu kéo lôi đi về phía một chiếc xe vận tải đậu ở gần chợ. Đến nơi tên thông ngôn tìm khúc dây điện thoại nhà binh buộc hai cườm tay Tư Cầu lại, rồi đẩy anh ta leo lên xe.

Tư Cầu ngồi bệt xuống sàn xe tựa lưng vào những bao bị, thùng đạn chất ngổn ngang trên ấy. Ở hai hàng băng cây hai bên, bọn lính ngồi cầm súng thản nhiên như không, có tên đưa mắt nhìn anh ta một hồi rồi không thèm chú ý đến nữa. Có lẽ họ cho anh ta cũng

giống như một bao đồ xếp đống dưới sàn xe kia, với lại tên nào tên nấy cũng có vẻ bơ phờ uể oải sau một cuộc hành quân tuy không có gì cam go nhưng mệt nhọc và tẻ ngắt.

Hơn nữa, trên đường chinh chiến của những binh sĩ lê dương ấy, từ Âu châu, Phi châu cho đến mảnh đất của Á châu này, một xác chết, một tù binh... đối với họ quen nhàm và không có nghĩa lý gì nữa hết.

... Sau khi tập hợp xong xuôi, đoàn xe tức tốc lên đường. Bọn lính tâu có vẻ vội vã lắm. Hình như bọn chúng bị gấp rút gọi về để đi tiếp viện ở một vùng nào đó.

Tư Cầu có lúc nghe thấy mấy tên lính xì xồ nói chuyện với nhau có vẻ cần nhẩn cử nhử lắm. Anh ta định hỏi tên thông ngôn ngồi gần đó nhưng phần tiếng xe chạy kêu rền, phần... ngán vì thấy tên này đang lim dim ngủ gà ngủ gật nên đành nín thinh luôn.

... Hàng xe nối đuôi nhau chạy nhanh như nuốt trọn con đường dài. Tư Cầu chỉ còn nghe tiếng gió vù vù, tiếng máy xe đều đều, và thỉnh thoảng tiếng đồ đạc xóc nghe ầm ầm trên khoảng đường nào quá xấu.

Mấy tên lính cũng lặng trang, có nhiều tên đã ngoẻo cổ ngủ một cách ngon lành.

Tư Cầu ngoái cổ ra nhìn hai bên đồng ruộng.

Đoàn xe đã chạy quá xa những nơi quen thuộc cũ, mé ruộng phía hướng đi về nhà anh ta đã khuất mất từ đời “cổ lũy” nào.

Tư Cầu ngồi dưới sàn xe suy nghĩ, lo lắng đủ thứ chuyện : không biết ở nhà có sao không, có ai hay biết gì chuyện anh ta bị bắt chằng, và không chừng đến giờ phút này ở nhà tưởng anh ta đã chết rồi cũng nên !...

... Cảnh vật hai bên đường mỗi lúc mỗi đổi thay, mỗi thêm xa lạ, càng làm cho Tư Cầu thêm chết đống trong lòng.

Đoàn xe vượt qua mấy cái ụ đất “chướng ngại vật” mà Tây đã san bằng, rồi lịch bạch “bò” qua một đoạn đường bị đào phá và được lấp sơ lại. Một vài câu khẩu hiệu nguệch ngoạc nằm bơ vơ trên tấm vách đất của một điểm canh trống rỗng bên vệ đường... Tất cả những thứ đó làm cho Tư Cầu thêm rầu lòng và có một cái gì bỗng nhiên làm cho anh ta ghen ngào rồi... như chán chường một cái gì ở đâu đâu...

Đoàn xe đến ngã ba, lối quẹo về Cần Thơ, lối thẳng lên Sài Gòn, thì ngừng lại. Một vài tên lính nháy xuống nói chuyện với tốp lính đóng chốt ở đó... rồi lại leo lên và đoàn xe tiếp tục chạy thẳng về hướng Sài Gòn chứ không qua Cần Thơ.

Tư Cầu lóng ngóng nhìn kỹ hai bên lộ một hồi rồi sanh nghi làm gan hỏi đại tên thông ngôn :

- Ông ơi, bộ xe hồng qua Cần Thơ sao ông?

Tên này lơ đãng lắc đầu.

Tư Cầu hốt hoảng hỏi dồn :

- Trời ơi, sao hồi sáng ông nói đưa tui lên Cần Thơ? Ông làm ơn nói lại với mấy ổng coi hay gởi tui lại ở cái bót nào gần đây cũng được.... Ông làm ơn giùm đi ông, ông kêu xe tấp lại...

- Mầy làng chàng mấy ổng “thấy” mầy vài phát quăng xuống mương ruộng bây giờ ! Xe người ta đang chạy rút về Sài Gòn mà mầy biểu tấp chớ? Thôi chịu khó lên Sài Gòn chơi đi tui.... mấy thuở dân ở miệt vườn mà có dịp lên “Thầy Gòn” chơi đó mậy !

Tư Cầu nói gần như mếu :

- Thôi ông ơi, cái chuyện lên Sài Gòn đó... tui tổn tới già rồi mà mấy ổng còn chở tui lên trên làm chi hổng biết !

- Thì đành vậy ! Mấy cái bót dọc đường không có ai chịu lãnh mầy hết thì làm sao? Thôi mầy chịu khó lên trên một chuyến cho biết với người ta, ở tù thì... ở đâu mà chẳng được mậy ! Bị xe của mấy ổng gấp về Sài Gòn để đi “trăng pho” ở chỗ khác trên miền Đông gì đó.... nên không thể ghé qua Cần Thơ được.

Tư Cầu chán ngán ngả lưng vào bao đồ đưa mắt nhìn khoảng đường đá chạy như không bao giờ dứt ở phía sau, nhìn đầu xe sau lù lù xông tới như muốn xua đuổi anh ta đi sâu vào một tương lai vô định...

8.

Đoàn xe nhà binh lên tới Sài Gòn gần chạng vạng.

Tư Cầu tuy trong bụng lo ghê lắm nhưng cũng ráng nghển cổ nhìn ra phía ngoài xe để cho biết thành phố Sài Gòn ra sao. Anh ta còn nhớ cách mấy năm về trước anh ta đã... lên huyệt Sài Gòn một lần rồi.

Tư Cầu bị đưa luôn vô thành lê dương trên Hòa Hưng và giam tạm ở đó.

Tên thông ngôn dẫn anh ta đến tận cửa khám âm u. Khi anh ta vừa đặt chân vào gian phòng tối tăm hẳn ta bèn vỗ vai anh ta cười nói :

- Thôi mày chịu khó ở đây nhiều lắm là một vài bữa rồi người ta sẽ làm giấy tờ đưa mày đi chỗ khác.

Tư Cầu lo lắng hỏi lại :

- Trời ơi bộ còn dòi chỗ nữa hả ông? Ông làm ơn nói giùm để tui ở luôn với ông tại đây cũng được...

Tên thông ngôn thấy Tư Cầu “quyến luyến” như vậy càng đâm ra ái ngại và dịu giọng bảo :

- Không được đâu chú em ơi. Chỗ này là khám nhà binh, vì vậy đâu có giữ chú em được. Phần qua, qua đi rên rết với tui nó hoài đâu có rảnh. Chú em đừng lo sợ gì nữa hết, bắt quá ở năm bảy tháng tù, hay cùng lắm là một vài năm rồi cũng về. Kể ra chú em cũng hên dữ lắm nên mới còn toàn mạng mà lên tới đây đó chú em à !

Tư Cầu không biết nói sao chỉ đứng thở dài.

Thấy vậy, tên thông ngôn vừa kéo cánh cửa khám khép lại vừa ân cần nói với anh ta :

- Thôi nằm nghỉ đi. Chắc chú em cũng đói rồi phải không ? Để qua đi kiếm cho một khúc bánh mì gặm đỡ... à chú em mấy có ghiền thuốc không hả ?

Tư Cầu vội đưa tay lần túi nhái đựng thuốc của mình thì mới hay là đã rút mất từ bao giờ. Anh ta vội đáp liền:

- Dạ cũng ghiền... mà tui quen hút thuốc vẫn không ông à !

Tên thông ngôn vừa đẩy chốt khóa cửa, vừa mau mắn đáp :

- Được rồi, để qua đi kiếm thuốc đem cho chú em.

... Một lát sau, tên thông ngôn trở lại mở khóa cửa nghe lạch cách. Tư Cầu mừng quýnh chạy lại vì từ nãy giờ ngồi thui thủi có một mình trong gian buồng tối nên rất khó chịu và nóng ruột. Tên thông ngôn chìa ra một nửa ổ bánh mì to tướng và ba gói thuốc điếu “Gaulois” cùng một cái hộp quẹt :

- Đây nè, chú em chịu khó dùng tạm mấy thứ này. Qua thấy tình cảm của chú em qua cũng... ái ngại lắm, nhưng qua cũng đành... để bụng vậy thôi chớ không làm gì hơn nữa được... Chú em có vợ con cha mẹ gì ở nhà không vậy ?

Tư Cầu cảm động đưa tay đỡ lấy mấy món đồ và kể sơ qua tình cảnh của mình. Nghe xong, tên thông ngôn chỉ biết lắc đầu rồi dơ tay nắm lấy chốt cửa :

- Thôi qua... rút lui nhen ! Đừng lo buồn gì quá chú em à ! Thây kệ mẹ nó... Để qua ráng lo giấy tờ gấp để giải chú em qua chỗ khác, một là cho được dễ chịu hơn, hai là để họ tính coi bắt thả như thế nào, chớ chú em mày nằm ở đây ngày nào thì thêm kẹt ngày nấy chớ không ích lợi gì ráo...

Tư Cầu nhen ngào nói :

- Ông ráng lo giùm được phần nào đỡ phần nấy chớ biết sao bây giờ.

... Cánh cửa khám từ từ khép lại, kêu ken két trên mấy chiếc bản lề sét rỉ, rồi đóng sập lại nghe một cái rầm...

Trong gian buồng tối om, Tư Cầu chỉ thấy có một vệt ánh sáng vàng khè của ngọn đèn điện bên ngoài lọt qua lỗ hổng dưới cánh cửa.

Trời đã tối hẳn. Bầy muỗi bắt đầu vo ve. Vì phòng giam ở biệt lập hẳn trong một khu riêng nên tiếng người nói chuyện từ mấy dãy trại ngoài không lọt vào tới đây được.

Thỉnh thoảng Tư Cầu chỉ nghe xa xa có tiếng máy xe hơi chạy vụt qua ở đâu phía ngoài thành lính và trên đầu anh ta, có tiếng mấy con dơi bắt muỗi bay xốt qua.

... Bỗng nhiên, Tư Cầu có cảm giác kỳ lạ vì sự thay đổi chỗ ở quá mau chóng, quá bất ngờ của mình : thì mới hồi sáng sớm hôm nay anh ta còn đứng ngáp dài bên cạnh gốc dừa ở mé sông dưới làng mà bây giờ đây anh ta lại ngồi cú xụ một mình trong một chỗ cách biệt hẳn với thế giới bên ngoài, và ở tận mãi Sài Gòn này lận.

Và Tư Cầu lại rùng mình khi nghĩ tới thêm rằng nếu anh ta không lên tới trên Sài Gòn thì giờ này đây rất có thể anh ta chỉ còn là cái xác chết cứng còng trôi ngằm dưới một khúc sông nào đó, để rồi vài ba bữa nữa sẽ nổi phình lên vật vờ theo con nước lớn ròng, mặc cho bày lòng tong, cá chốt, tôm, tép bu quanh rút rửa từng thẻo từng miếng da đã bong ra, từng miếng thịt đã sinh mục... Nghĩ tới đó Tư Cầu thấy lợm giọng và phun nhả vội miếng bánh mì đã nở rã ra trong miệng mình...

... Đêm đó Tư Cầu ngồi dựa lưng vào vách khám thao thức chớ không tài nào chợp mắt được. Anh ta châm thuốc hút liên miên và như vậy làm cho anh ta thêm tỉnh, mắt mở trao tráo mặc dầu anh ta nghe mệt đừ vì mấy bận xê dịch suốt một ngày qua.

Mấy con dán cứ bò luồn lên ống chân làm cho anh ta vừa nhột nhột vừa kinh tởm. Anh ta ước mong nghe tiếng người nói hay tiếng chân đi để cho thấy bớt cô độc. Nhưng không có một tên lính nào buồn bém mắng đến chỗ giam anh ta cả.

Anh ta nhìn chòng chọc vào vệt ánh sáng dưới cánh cửa và khoắc khoải mong cho mau đến sáng...

Tư Cầu bị kẹt ở khám nhà binh đó gần một tuần lễ.

Cứ mỗi ngày qua anh ta lấy một miếng miếng sành đánh dấu lên vách tường bằng một cái gạch nhỏ, và số gạch ấy lên đến sáu nét. Mới có sáu nét mà anh ta xem bằng cả sáu thán.

Đến sáng ngày thứ bảy, anh ta vừa cầm miếng miếng sành lên định o bế gạch thêm một nét nữa (và lần này sẽ thêm một gạch chéo để đánh dấu trọn tuần lễ) thì nghe có tiếng mở cửa lạch cạch bên ngoài. Tư Cầu vội buông tay xuống chạy a lại cửa.

Tên thông ngôn tay cầm tờ giấy đánh máy tươi cười bảo anh ta :

- Ê tui, có đồ đạc gì lấy đem ra hết...

Tư Cầu hỏi liền :

- Bộ đi hả ông?

- Ừ, có quần áo gì thì mang ra hết nhen chú em !

Tư Cầu xằng xái bước ra khỏi cửa :

- Tui chỉ có mình trơn vầy nè chớ có gì nữa đâu ! Sáng hôm đó mấy ổng xách cổ đi tuốt lên trên này nên có lấy áo quần gì đem theo để thay đổi đâu !

Tên thông ngôn gật gù :

- Ừ phải, qua quên khuấy đi mất... Để qua kiểm bậy một cái áo trây-di cũ để chú em mầy đem theo phòng hờ khi lạnh lẽo...

- Cám ơn ông nhiều lắm. Mà ông biết mấy ổng tính đưa tui đi đâu vậy hả ông?

Tên thông ngôn có vẻ do dự một hồi rồi đáp :

- Chắc chú em qua bót Ca-ti-na trước để coi ở bên họ tính sao, nếu họ không nhận thì đem đi chỗ khác.

Tư Cầu lo lắng hỏi ngay :

- Ừa, bộ ở trên này có nhiều chỗ giam lắm sao ông?

- Ồi thiếu gì... Mà chú em đừng lo không ở được chỗ này thì ở chỗ khác... hổng ngủ bờ ngủ bụi đâu mà sợ !

Tư Cầu gượng cười :

- Mấy ổng giữ kè kè như vậy còn ngủ lang ngủ chả đâu được ! Tui mong được ở một chỗ nào yên yên, để mấy ổng xét mau mau cho tui được dìa dưới sớm.

Tên thông ngôn muốn tìm lời an ủi anh ta nhưng rồi cũng chỉ nói được một câu :

- Thế nào chú em cũng ra sớm... chú em cứ tin như vậy đi?

Tư Cầu thở dài :

- Thì tôi cũng ráng tin như vậy chớ biết sao !

Rồi anh ta lủi thủi đi theo tên thông ngôn ra phía trước sân trại binh leo lên một chiếc xe đã có mấy tên lính cầm súng ngồi chực sẵn. Tên thông ngôn vội chạy đi để rồi mang lại một chiếc áo nhà binh trao cho Tư Cầu với mấy gói thuốc lá nữa.

Thấy tên thông ngôn đứng nguyên ở dưới đất, Tư Cầu lo lắng hỏi :

- Ủa, bộ ông hồng đi theo xe sao?

Tên thông ngôn chỉ mấy tên lính Tây :

- Có mấy ổng đi thôi, còn qua ở lại.

Vừa lúc đó một viên đội từ trong văn phòng bước ra xe leo thẳng lên xe ngồi phía trước bên cạnh người tài xế, và chiếc xe rồ máy chuyển bánh.

Tên thông ngôn giơ tay vỗ nhẹ vào lưng Tư Cầu :

- Thôi đi mạnh giỏi nghe chú em, rồi về cho sớm !

Tư Cầu ngó ngoái lại và cúi đầu chào :

- Ông ở lợi mạnh giỏi... thiệt hồng biết chừng nào tui mới trả ơn ông được !

Tên thông ngôn nhún vai rồi đứng yên nhìn chiếc xe từ từ chạy ra cổng chánh của thành lính.

Tư Cầu bỗng nhiên cảm thấy lo lắng nên lại y như hồi mới lên xe dưới Cầu Kè. Mấy ngày rày, anh mong cho sớm đổi chỗ để xem số phận sẽ được định đoạt như thế nào, nhưng đến khi ngồi trên xe đi, anh ta lại đâm ra bồn chồn lo sợ...

Viên đội trên xe đưa Tư Cầu xuống hết hai sở rồi mà nơi nào cũng không chịu nhận anh ta hết. Chiếc xe cứ chạy lòng vòng trong thành phố và làm cho Tư Cầu sốt ruột thêm lên. Cuối cùng, chiếc xe trực chỉ về hướng Chợ-Lớn và viên đội chở Tư Cầu gửi tuốt vô căng Phú Lâm. Tư Cầu thấy có nơi chịu nhận mình nên cũng hơi yên tâm, chớ anh ta có ngờ đâu cái căng này là nơi giam chứa những kẻ thuộc hạng “ăn dầm nằm dề” không có tội gì cho nặng lắm nhưng cũng không biết đến bao giờ mới được thả ra.

... Lúc mới bước chân vào trại giam, Tư Cầu cũng vững bụng đôi chút vì thấy đông nghẹt người đồng cảnh ngộ. Anh ta liền được giới thiệu với anh đại diện cùng những nhân viên phụ trách về trật tự trại. Anh em trong trại thấy có người mới đến nên bu lại hỏi thăm hỏi nom anh ta tíu tít. Và các câu hỏi thăm cũng không ngoài vấn đề : tại sao bị bắt, bị bắt ở đâu, bị bắt lâu mau cùng gia đình vợ con như thế nào...

Một bác tuổi cũng “sồn sồn” nghe Tư Cầu nói là mình ở tỉnh Cần Thơ liền chen vô nín vai anh ta hỏi :

- Ủa, bộ chú em ở Cần Thơ hả ?

- Dạ phải... chắc bác cũng ở miệt đó ?

Bác kia vồn vã đáp :

- Ủ, qua cũng ở chung một “xứ” với chú em, qua ở Ngãi Tứ chắc chú em mầy biết chứ?

Tư Cầu mừng rỡ nói :

- Tui ở dưới Rạch Chiếc đó bác ! Cha, không dè lên đây mà còn gặp bà con mình ở dưới. Mà sao bác lại... ở đây vậy ?

Bác kia cười ngất rồi nói :

- Thì cũng giống na ná như chú em mầy vậy, nhưng qua đi một chuyến ghe heo bị tàu tuần Tây nó bắt thấy luôn lên trên này ở riết cho tới bây giờ...

Thấy có người cùng xứ sở trong trại giam, Tư Cầu như thêm vững lòng. Anh ta sốt sắng hỏi thêm :

- Vậy chứ ở nhà bác có ai hay biết gì không ? À, bác thứ mấy để tui kêu cho tiện ?

- Ở, qua thứ tám. Ở... dưới nhà của qua hay lâu rồi, nhờ có người trên này được thả dìa, qua nhẩn tin theo.

Tư Cầu mừng rỡ hỏi luôn :

- Bộ ở đây cũng thả dìa được nữa sao bác? Mà họ có thả... hoài hoài hông bác ?

Bác Tám cười đáp :

- Thì có bắt thì phải có thả chứ chú em ! Nhưng thả... lai rai vậy. À, chú em bị bắt lâu mau rồi ?

Tư Cầu trả lời liền :

- Dạ, tui bị bắt có cả tuần lễ rồi bác Tám à.

Bác kia bắt cười xòa. Thấy vậy, Tư Cầu ngơ ngác nhìn bác rồi ấp úng hỏi lại :

- Còn bác, bác bị kẹt bao lâu rồi vậy ?

- Ồi, qua mới bị giam có gần một năm...

- Ý trời mới có gần một năm ?

Bác Tám gật đầu :

- Ở đây, cái “cỡ “ đó là thường... có người bị kẹt hồi Tây mới qua đây nữa.

Tư Cầu như mất hứng ngồi bí xi. Một hồi lâu anh ta móc gói thuốc ra mời bác Tám và mấy người ngồi chung quanh đó. Ai nấy đều sốt sắng đưa tay rút lấy điếu thuốc một cách rất trịnh trọng và đầy vẻ nâng niu.

Tư Cầu vừa phà ra một hơi thuốc vừa thở dài :

- Cái điệu này, phần tui chưa có ăn nhằm gì hết. Tui bị bắt cả tuần nay tưởng đã lâu dữ lắm ai dè so lại thì không bằng ngày lẻ của mấy bác.

Bác Tám vỗ vai an ủi anh ta :

- Ôi, coi vậy mà mấy hồi chú em ơi ! Cũng có khi mấy ông thả bất tử lắm chỗ đâu phải chỉ do ở lâu hay mới. Hồi sức nào chú em lo buồn, thầy kệ bà nó mình cứ nhắm mắt đánh liều rồi muốn tới đâu thì tới...

Tư Cầu nhăn nhó hỏi thêm :

- Thì đã đành như vậy rồi, nhưng sao mấy bác... ở hoài trong này mà chịu nổi ?

Bác Tám cười xòa :

- Chớ mình chịu hổng nổi thì ai vô đó mà “chịu” thế cho mình ? Để qua nói đây rồi chú em mày nghiệm coi có đúng không : ở riết rồi cũng quen chú em à !

Tư Cầu cười gượng :

- Cha, chắc cái điệu này tui... quen hổng nổi đâu !

Vừa lúc ấy có tiếng kiếng đổ một hồi dài, những người ở trong trại vội vã đứng dậy đi ra ngoài cửa. Tư Cầu còn đang ngờ ngác chưa hiểu gì thì bác Tám đã níu tay anh ta lôi dậy :

- Thôi đi ăn cơm chú em ! Chắc mấy hôm nay thèm gạo lắm phải không?

Tư Cầu thần thờ đáp :

- Cũng không thấy thèm gì lắm, nhưng nhai ba cái bánh mì nhà binh thết rồi trọ hàm hết.

Bác Tám vui vẻ nói :

- Đó, ai mới vô thì cũng muốn... bỏ ăn hết, nhưng ở quen quen đôi ba tháng, cha nào cha nấy cũng ních tới năm sáu tô cơm gạo đỏ, và buổi chiều còn vát cơm vô trại để... dần bụng ba hột nữa chứ !

Tư Cầu có vẻ không tin nhưng cũng đẩy đưa cho qua :

- Vậy hả !

Bác Tám vừa cặp tay anh ta đi ra ngoài ăn cơm, vừa tươi cười nói :

- Thôi gượng vui lên chứ chú em ! Chú em còn trẻ quá mà ! À, tự này giờ qua quên hỏi chú em tên gì, thứ mấy để kêu cho tiện chứ cứ gọi trống không hoài coi cũng... kỳ !

Tư Cầu ân cần đáp :

- Ối, tui cũng như con cháu của bác vậy ! Tui tên Cầu thứ tư, bác kêu đại tên tui cho nó... dễ.

Bác Tám cặp chặt thêm tay anh ta :

- Vậy thì... chú Tư, xin mời chú em ra dùng cơm với qua... lấy thảo ! Mau chú em, không thôi tui nó “lừa” hết đa !

Cả hai ngó nhau cười xòa rồi rảo bước đi gấp lại chỗ dọn cơm.

Tư Cầu đã hơi quen với cuộc sống mới tại trại Phú Lâm. Mới ban đầu anh ta còn lóng ngóng từng ngày, từng tuần... riết rồi hết biết chờ đợi tới bao giờ nữa, nên cũng đâm lì ra bỏ lún việc mong đợi ấy.

Một buổi chiều, trong lúc mọi người trong căng đều vui vẻ : kẻ họp nhau đánh cờ, người tụ lại kể chuyện tiểu lâm hay chuyện ly kỳ gì khác, và ở cuối trại, một nhóm anh em đang thưởng thức mấy câu vọng cổ rất mùi của một anh bạn tốt tiếng, có cả một cây kìm và ghi-ta phụ họa... trong lúc ấy Tư Cầu ngồi dựa lưng vào vách nhìn một đám mây trôi qua mấy lỗ mắt cáo của tấm lưới sắt bao quanh phía trên tường trại.

Bác Tám lảng lạng đến ngồi một bên anh ta lúc nào mà anh ta cũng chẳng hay. Một hồi lâu sau, bác nhẹ nhàng đặt bàn tay lên vai anh ta.

Tư Cầu giật mình quay đầu lại :

- A, bác ! Vậy mà tui tưởng ai chớ ! Sao bác hồng vui chơi môn gì với mấy anh em kia hết vậy bác?

Bác Tám ngheen cổ lên :

- Coi, chú Tư mầy sao lẹ miệng quá vậy? Câu đó đáng lẽ để qua hỏi chú em mới phải, bây giờ chú em hỏi ngược lại qua !

Tư Cầu chỉ biết cười trừ...Thấy vậy, bác Tám ngồi xích lại móc thuốc ra mời nó, rồi chỉ đám anh em đang vui chơi trong trại :

- Đó chú em coi, phải ai cũng ngồi một đồng như chú em hết thì cái trại này chẳng khác gì nhà mồ !

Tư Cầu trả lời cầm chừng :

- Thì cũng có người vậy người khác chớ bác !

- Qua thấy chú em ngồi riết ở trong trại buồn, nên qua tính rủ chú em ra làm cỏ-vê ở ngoài cho nó giãn gân, giãn cốt một chút, chớ cứ sống bó rọ hoài... phát thủng chết lần chết mòn đa chú Tư nó !

- Ở trong trại, tui cũng có làm... công tác vệ sinh chớ bác !

- Ồi, như vậy mà ăn nhậu gì ! Chú em cứ ở trong rọp hoài da thịt bủng xì hết. Qua muốn kêu chú em theo qua đi “lao công” ở bên ngoài... có nắng có gió coi vậy mà cũng đỡ lắm chú em à ! Hơn nữa, có đi ra ngoài mình nhìn thiên hạ đi qua đi lại... cũng đỡ khổ nhiều lắm !

- Thì ở đây, anh em mình trong trại đi qua đi lại chen chùn không lọt chớ bộ thiếu sao?

- Trời ơi, sao chú em mầy thiệt thà quá vậy ! Qua nói thiên hạ là thiên hạ... ở ngoài đời chớ đâu phải thứ tù như tui mình ! Nhứt là giác sáng nhìn qua hàng rào dây kẽm, thấy các bà các cô đi chợ rần rần... coi cũng nôn quá chú em ơi ! (rồi bác cười hấp tấp nói tiếp liền theo) Qua nói đây là nói cho... chú em, chớ phần qua thì già cả rồi, mầy thứ đó qua đâu có ham nữa !

Tư Cầu cũng cười đáp :

- À cái đó thì tui cũng... báỉ luôn.

Bác Tám nghiêm mặt lại nói tiếp :

- Thôi dẹp cái chuyện tầm xàm đó qua một bên đi !
Bây giờ qua trở lại chuyện hồi nãy : vậy chú em có ưng theo qua ra ngoài làm cỏ-vê không ? Nếu chú em chịu thì qua nói với anh đại diện sắp đặt để bắt đầu sớm ngày mơi này tui mình đi làm luôn.

Tư Cầu gật đầu nhưng không có vẻ gì hăng hái cho lắm :

- Được rồi, bác nói giùm đi để mơi tui thắp tùng theo...

Nghe giọng nói của Tư Cầu xụi lơ như vậy, bác Tám khều nó bảo thêm :

- Ê tui, chỗ làm đó ngon lắm ngen ! Thiếu gì đũa ở trong trại muốn nháy vô “sở” đó, nhưng nhờ qua có... “ngoại giao” nhiều, nên tui mình muốn đi làm chỗ ấy lúc nào cũng được hết !

Tư Cầu vội nắm lấy cánh tay của bác Tám :

- Thì tui biết vậy rồi mà ! Tui cảm ơn bác nhiều lắm... thiệt vô đây tui gặp được bác kể như nhờ phước đức ông bà gì để lợi nhiều lắm vậy.

- Ồi, ơn với nghĩa gì đó chú Tư ! Mình là người cùng xứ sở với nhau ai giúp nhau được cái gì thì cứ giúp. Qua thấy chú em hiền lành qua thương lắm, để chuyện này

dìa dưới, thế nào qua cũng kiếm một chỗ làm ăn đàng hoàng và lịch sự người để qua làm mối cho chú em !

Tư Cầu xô nhẹ vai bác Tám ra :

- Cái đó thì tui xin... can bác ! Thời buổi này, một thân một mình đây mà còn chẳng biết sống chết vào lúc nào; đeo bồng thêm vợ con lùm đùm lẽ đề nữa chỉ thêm lo chớ sướng ích gì !

Sáng hôm sau, Tư Cầu theo bác Tám và một số anh em nữa xếp hàng ra khỏi trại để đi “lao công”.

Tốp của hai người này được chỉ định vào làm cỏ và săn sóc mấy bồn bông ở khoảng đất chung quanh nhà viên Trung úy Pháp cai quản trại giam.

Vừa tới chỗ làm, bác Tám đã vội khoe với Tư Cầu :

- Ê chú Tư, “chỗ” của tui mình coi bộ dễ thở đa chú. Nè, chú ngó ra ngoài đường coi : xe cộ thiên hạ dập dìu vui vẻ quá há ! Mà chú đừng rề lại gần hàng rào dây kẽm đó nghen, ba thằng gạch mặt ở trên chòi canh nó thấy nó “ria” liền đa !

Tư Cầu trề môi nhún vai :

- Tưởng cái gì khác chớ cái đó... tui biết có thềm !

Bác Tám gật gù :

- Nếu vậy thì chú em mầy bảnh !

Công việc của bác Tám và Tư Cầu có việc săn sóc và tưới nước mấy bồn bông. Riêng trong ngày đầu tiên, hai người lo cắt xén mấy hàng rau dừa kiểng “chạy chỉ” xung quanh mấy bồn bông. Họ tỉ mỉ cắt từng cái lá, từng cọng cây sao cho thật bằng đầu và thẳng đứng ở hai bên.

Tư Cầu cầm cây kéo nhấp nhấp liên tay, anh ta chăm chú tỉa từng cái lá một và có vẻ như mải mê với công việc. Bác Tám liếc mắt trông thấy như vậy cũng hả hê một phần nào. Đoạn bác tươi cười kêu Tư Cầu :

- Ê, chú Tư nó ! tui mình làm như vậy thiệt chẳng khác ba anh thợ hớt tóc tỉa ngọn tóc... và còn kỹ hơn họ nữa là khác ! Thiệt chỉ có mấy cha nội tù mới dư thì giờ mà làm chuyện lắc rắc kỹ lưỡng như vậy thôi !

Tư Cầu ngừng tay kéo, ngược lên vui vẻ đáp :

- Bác nói đúng đa ! Tui dám chắc ở ngoài đời làm gì có thứ bồn bông liếp kiểng khéo léo như trong này phải hông bác? (rồi anh ta chép miệng than) Hồi còn ở dưới vườn, bắt tui phát mấy công đất tui cũng chịu, chớ ai thử thời bắt tui ngồi tỉa từng cái lá chút búa như vậy, tui... chạy tét luôn !

Bác Tám chận lời anh ta lại liền :

- Độ, đi ba đồng bảy đổi gì rồi chú em cũng... chặt cua về dưới vườn hoài hè ! Qua nói dẹp luôn cái chuyện đó qua một bên đi, càng nhắc tới càng rầu thúi ruột chớ ích gì !

Tư Cầu xén lên đáp :

- Thì tui vui miệng nói chơi vậy chứ bộ ai... Mà thôi trời nắng nóng dữ rồi đa ! Tui thấy khát nước rồi bác !

Bác Tám phúi tay đứng dậy :

- Khát nước thì đi uống và nghỉ xả hơi một hồi.

Tư Cầu do dự hỏi :

- Nhưng chưa gì mình nghỉ ngơi, mấy ông có la rầy hông bác?

Bác Tám lời anh ta đi :

- Rầy khỉ khô họ ! Ở đây tui nó cũng dễ chịu ở cái chỗ đó : tui nó không hối thúc gì hết miễn là mình chịu khó... ở tù một chút ! Ờ, qua quên dặn chú Tư nó điều này nữa : ở đây, trừ ra công tác vệ sinh ở trại thì không kể, mọi công việc lao công hay cỏ-vê gì khác, mình cứ cà rịch cà tang làm tới đâu hay tới đó... Ngày rộng tháng dài mà ! Thủng thỉnh mà làm, chứ làm săng lên quá hết công việc... thất nghiệp đa chú !

Khi đi đến sân sau trước nhà bếp, Tư Cầu thấy trên mấy hàng dây kẽm phơi quần áo có mấy cái áo dài màu và quần áo đàn bà, anh ta lấy làm ngạc nhiên day qua hỏi nhỏ bác Tám :

- Nè bác Tám, sao có quần áo đàn bà phơi đầy ở đây hết vậy?

Nghe Tư Cầu hỏi về mấy cái áo dài và quần áo đàn bà phơi trên dây kẽm, bác Tám mỉm cười :

- Cha chú em tinh mắt quá há !

Tư Cầu hơi mắc cỡ nên tìm cách nói cho qua :

- Thì... thấy nó phất phơ trước mắt nên hỏi vậy thôi... vì tui lấy làm lạ sao lại có những thứ đó ở đây...

Bác Tám hớp một ngụm trà Huế rồi đáp :

- Bởi vậy qua mới nói chú mầy tinh mắt ! Quần áo ấy là của vợ ông quan hai cai quản cảng của tui mình đó chú Tư !

Tư Cầu nhìn lại phía sào phơi quần áo, rồi nhìn bác Tám :

- Ủa, quần áo của vợ ông hai? Bộ ông hồng có vợ dầm hay sao hả bác?

Bác Tám cười xòa :

- Dữ hông, có bấy nhiêu đó mà tự nãy giờ qua coi bộ chú Tư nó thắc mắc ghê quá ! Thì có gì lạ đâu, mấy ông qua bên này coi vậy cũng buồn nên có vợ lền khên... Mấy cô chơi bời đó thiếu gì chú Tư !

Tư Cầu gật gù :

- Hèn chi tự nãy giờ tui cứ lấy làm lạ hoài tại sao nhà

ông hai tây mà lại phơi áo dài đàn bà mình... Té ra là áo của vợ ông. (rồi anh ta thắc mắc hỏi thêm bác Tám) Nè bác, nhưng sao mấy ông là quan quyền bự như vậy mà lại chịu cặp với mấy cô chơi bời hả bác? Bộ mấy ông hồng sợ tai tiếng gì sao?

Bác Tám vỗ vai anh ta, cười đáp :

- Chú Tư sao thiệt thà quá đỗi ! Mấy ông qua bên này đánh giặc, buồn buồn nên cặp mấy cổ chơi qua đường vậy chớ có gì đâu mà tai với tiếng !

Tư Cầu có vẻ mắc cỡ :

- Thôi mà bác, bác ngạo tui hoài.

- Giỡn khỉ gì, qua nói thiệt đa ! Đâu chú em nhìn thẳng lại qua coi ! À... à mắt lớn mà ướm ướm, lông mi chớp lià, tóc mượt rượt... môi đầy đặn nhưng ở mép có ngấn... chua cay... người đa tình đa cảm, nhưng nhút nhát không quyết định và chắc phải bị đàn bà... đá đít đến năm bảy chục cái...

Tư Cầu cười rộ :

- Bác nói trật lất ! Đàn bà nào đâu mà bác nói hàm hồ như vậy.

Bác Tám như không chú ý đến lời của Tư Cầu, nắm lấy bàn tay trái của anh ta lật ra chăm chú xem chỉ tay :

- Đúng rồi. Bàn tay chú em cũng rõ mồn một đây nè : số đào hoa... nhưng lằng nhằng quá đỗi. Đào hoa kiểu

này thành ra... đào tẩu hết, nghĩa là rút cục rồi chú em chỉ còn có cái mình trơ...

Tư Cầu tuy bắt đầu chú ý đến những lời của bác Tám nhưng còn làm bộ hỏi lại :

- Bác học xem tay xem tướng hồi nào mà dám nói dựng đứng như vậy chứ?

- Thì học ở trong này chứ học hồi nào. Thôi mà chú Tư nó có muốn coi tới thì nói để qua xem kỹ chứ đừng làm bộ mại hơi hoài...

Tư Cầu chỉ biết cười trừ.

Vừa lúc đó có tiếng đàn bà léo nhéo ở trên nhà làm Tư Cầu đứng sững lắng tai nghe, rồi có tiếng mở cửa sổ trên lầu. Anh ta ngẩng đầu nhìn lên và chỉ thấy thoáng qua một cái lưng đàn bà còn để trần với chiếc áo nịt con màu đen.

Tư Cầu há hốc miệng rồi lẩm bẩm nói :

- Ủa... sao tui coi quen quá...

Bác Tám cũng quay đầu nhìn lại, nhưng rồi bác vội nín áo Tư Cầu giật giật :

- Thôi cha nội ơi ! Cho qua can đi, chú em mà làng chàng ngó bậy ngó bạ thứ này, thằng quan hai nó thấy bắt tử thì... mệт cầm canh đa chú em.

Tư Cầu mắt vẫn lăm lét nhìn lên lầu và lắp bắp trả lời :

- Đâu có bác...

Bác Tám kéo anh ta đi chỗ khác :

- Hồng có thì tốt ! Chú em đừng tưởng mới đây nghe qua nói cổ số đào hoa rồi nhè vợ của nó mà “đá bóng” thì... tận số ghen chú em !

Tư Cầu chống chế :

- Bậy nà, tui đâu có dại đến mức đó bác ! Nhưng tôi trông người đàn bà đó quen quá. Hồi nãy nghe tiếng nói không thôi, tui cũng bắt giựt mình...

Bác Tám lắc đầu quầy quây :

- Thôi, thôi đi cha nội ! Đừng có nhìn quàng nhìn xiên mà mang khổ đa !

Tư Cầu nói giọng quả quyết :

- Thiệt mà bác ! Tui nghe tiếng nói và thấy phía sau lưng của... bà quan hai sao giống một người đàn bà mà tui quen quá ! (rồi nó thở dài nói tiếp) Nhưng người tui quen đó ở xa tít mù chớ đâu có mặt trên này được. Có lẽ người giống người...

- Có lẽ khỉ gì, chắc mềm như vậy rồi !

Tư Cầu nín thinh một hồi rồi quay qua hỏi bác Tám :

- Nè bác, vậy chớ bác có gặp tận mặt bà hai lần nào chưa? Bà là người ở đâu bác có biết... nghĩa là bác có nghe ai nói lợi hông.

Bác Tám nheo nheo mắt nhìn anh ta rồi chậm rãi hỏi lại :

- Ê chú Tư, sao chú hỏi tới hoài vậy chú? Chú muốn gặp mặt bà hả? Chú mần ở đây thế nào cũng có ngày gặp mặt mà ! Còn cái việc... gốc gác của bà là người ở đâu thì qua cũng chưa rõ. Ôi, mấy bà chơi bời đó trôi nổi bình bồng thì biết xứ sở làm khỉ gì.

Tư Cầu đưa đẩy cho xuôi theo :

- Ờ, bác nói nghe cũng có lý... (nhưng rồi anh ta lại tò mò hỏi thêm) Mà bác thấy bà hai có con cái gì không?

Bác Tám cười đáp :

- Ta đã nói gái chơi bời mà con cái gì ! Bộ chú Tư hồng rành cái chuyện đó sao?

- Vậy hả, tui nào có biết...

Bác Tám sốt sắng nói thêm :

- Tui nói là nói vậy chứ bà hai đây cũng điệu lắm chứ hồng phải giống như thứ hư thân mất nết khác đâu. Qua coi bộ bà cũng biết tội nghiệp cho những kẻ tù tội như tội mình. Chú em hồng biết chứ thiếu gì người đàn bà lấy Tây rồi đụng ai cũng “sát-cà-rây-cu-xoon” tưới hột sen còn quá mẹ mấy ông Tây chánh hiệu “con nai nầm” nữa !

Tự nhiên Tư Cầu cảm thấy hớn hở :

- Nói vậy bà cũng khá hén bác !

- Ủ, anh em lên mần ở đây thường được bả cho thuốc hút hay bánh mì nhà binh ăn hoài. Bả được nhứt ở chỗ đó !

Bác Tám nói xong như khoái chí điều gì nên cười xòa.

Đoạn hai người lững thững bước đi ra ngoài sân chỗ mấy bồn bông để tiếp tục làm công việc bỏ dở ban nãy. Khi hai người ló mặt ra ở gốc sân, thì Tư Cầu đã chỉ kịp thấy vợ viên quan hai quần áo tràng hoàng leo lên ngòai phía trước chiếc xe díp bên cạnh tên tài xế nhà binh da đen, và chiếc xe rồ máy chạy vọt thẳng ra phía cổng ngoài.

Tư Cầu đứng ngăn người nhìn trân trối theo chiếc xe hơi đã khuất trong nháy mắt...

Bác Tám nắm vai anh ta lắc mạnh mấy cái :

- Ê chú Tư... bớ ba hồn bảy vía chú Tư dìa ăn cơm ăn cá !

Tư Cầu giựt mình quay lại và khi nghe câu “gọi hồn” bốn cột của bác Tám anh ta bắt tức cười theo bác :

- Bác cứ ngạo tui hoài.

Bác Tám làm ra vẻ nhăn nhó kêu than :

- Cha, qua coi bộ chú em mầy “lậm” quá rồi ! Mới có ở tù chưa nóng chỗ nằm mà qua coi bộ chú em mầy... thấy đàn bà là chịu hết nổi ! Cái điệu này rủi kệt chừng một vài năm nữa, “nó” lên tới óc thì chú em mầy nguy !

Tư Cầu xô nhẹ bác ra :

- Bác cứ nói giỡn hoài !

o O o

Đến buổi chiều, Tư Cầu nóng ruột cho mau đến giờ đi làm vì suốt buổi sáng anh ta thắc mắc rất nhiều về bà vợ của ông quan hai.

Anh ta sốt sắng chực sẵn ở chỗ tập họp điểm danh trước khi sắp hàng đi làm bên ngoài. Thấy bộ tịch anh ta như vậy, bác Tám mỉm cười... hoài nghi nhìn anh ta và bảo :

- Mới đi làm có một buổi mà qua coi bộ chú em “bất xăng” dữ rồi đa !

Tư Cầu ngó lảng ra chỗ khác :

- Thì... sẵn dịp tui ngồi chơi ngoài này cho mát để đợi giờ đi làm luôn, chớ có cái gì đâu bác...

Kiểm đồ giờ đi làm chiều...

Tư Cầu và bác Tám lại được đưa đến chỗ cũ, và trong suốt buổi chiều hai người lo xách nước để tưới mấy dãy bồn bông.

Tư Cầu hơi nóng lòng vì trong nhà viên quan hai lặng trang. Mấy lần anh ta tính kêu bác Tám để hỏi dò và nói chuyện chơi cho đỡ buồn, nhưng anh ta nín luôn vì sợ bác sẽ tìm cách nói soi mói lại.

... Tư Cầu và bác Tám đang đứng chờ cho nước ở vòi chảy đầy thùng để rồi hè nhau xách ra đằng trước tưới bông, thì nghe có tiếng cười giòn tan của bà quan hai ở trên lầu. Tiếp theo đó có tiếng mở cửa sổ rột rẹt...

Tư Cầu vội ngẩng đầu nhìn lên, lòng hồi hộp vô cùng.

Hai cánh cửa sổ mở toang ra đập mạnh vào vách tường.

Bà hai, hai tay vịn cao vào hai bên thành cửa, đứng uốn người ngửa mặt lên trời như để đón hứng ngọn gió mát lồng lộng thổi vào...

Ở dưới này, Tư Cầu sững sốt nhìn lên. Anh ta lắc đầu liên hai ba cái như để nom cho rõ, chớp mắt lia một hồi như để tin chắc rằng nhãn quan không bị hoa mờ...

Rồi anh ta há hốc miệng ra, muốn kêu một tiếng mà như bị đờ lưỡi. Bác Tám đứng bên cạnh anh ta cũng đâm ra lúnh quính lây.

Chiếc thùng thiếc đầy tràn nước mà hai người không ai hay biết và bỗng tuột khỏi bàn tay của Tư Cầu... bác Tám hốt hoảng gượng xách một bên quai thùng lên nhưng không kịp vì đã quá trễ... Đít của chiếc thùng nặng đầy nước rớt nện mạnh vào mặt đất trắng xi măng nghe vang ầm.

Bà hai giựt mình nghiêng vội người ra ngoài khung cửa sổ nhìn xuống, rồi bà buông hai tay để chống lên thành cửa cúi gập tuốt ra ngoài để nhìn cho rõ hơn.

Thấy người đứng ở dưới ngó sững lên, bà hai nhìn kỹ, lẩm bẩm : “Ai mà mình trông ngờ ngợ như là anh Tư vậy cà... Ủa, đúng thằng chả rồi !”. Và bà mừng quýnh phát kêu lớn lên :

- Anh Tư !

Nhưng thấy người ở dưới đứng chết trân, bà lại ngập ngừng hỏi thêm :

- Ai đứng ở dưới có phải anh Tư không?

Tư Cầu mới tỉnh hồn, nhón chân lên, nhón chân xuống như muốn gần thêm người ở trên lầu và lắp bắp đáp :

- Phải.... phải tui đây !... Tư Cầu đây mà !... Em Ba trên Nam Vang đó phải hông em Ba !

Bà hai cũng vội vã vừa gật đầu vừa gọi vọng xuống :

- Anh Tư ! Em đây mà !

Rồi bà hai thụt tuốt vô trong. Tư Cầu nghe tiếng guốc vang rầm rầm trên mấy bậc thang lầu và tiếng trống ngực của mình cũng đập to gần bằng như thế ấy.

Bác Tám níu tay anh ta lắc hỏi :

- Ủa bộ quen thiệt hả chú Tư?

Tư Cầu vừa thở vừa đáp :

- Tui nói có sai đâu : đúng là con Ba Xá-Lị trên Nam Vang chứ ai !

- Mà sao chú quen với bà hay quá vậy?

Tư Cầu chưa kịp trả lời thì con Ba (vì bà quan hai chính là con Ba trên chợ Nam Vang chứ không ai xa lạ) đã chạy a ra cười nói rồi rít :

- Trời đất quỷ thần ơi... anh Tư ! Vậy mà em nhìn hoài mà thiếu điều không nhận ra anh? Sao anh hổng kêu em hả?

- Trời ơi... em Ba ! Nhiều lần anh thấy em thấp thoáng anh nghi trong bụng quá... Anh nói với bác Tám đây hoài.

Con Ba mới để ý quay qua phía bác Tám.

Bác vội lấy hai tay lật nón lá xuống cấp nơi trước bụng :

- Dạ chào bà hai !

Rồi bác lấy cùi chó thúc vô hông Tư Cầu kê đầu gần anh ta nhắc bảo rất nhỏ và rất mau :

- Bà hai chứ “em em” gì !

Tư Cầu có vẻ bực mình nhưng cũng gượng dẹp sự sôi nổi qua một bên, sửa bộ đứng lại ngay thẳng và đưa mắt liếc nhìn xung quanh.

Con Ba thấy vậy ngạc nhiên hỏi :

- Gì vậy anh Tư?

Tư Cầu ấp úng đáp :

- Dạ... hồng có chi...

Con Ba cau mày :

- Sao khi không anh có vẻ sượng ngang vậy anh Tư?
Lâu ngày gặp anh bất tử như vậy mừng muốn chết mà em coi bộ anh ké né cái gì vậy hả?

Bác Tám lại lấy ngón chân cái khều khều vào chân anh ta, mắt bác nháy nháy như muốn nhắc chừng cho Tư Cầu nhớ lời căn dặn của bác.

Tư Cầu trả lời lúng túng trong miệng :

- Dạ... bà hai...

Con Ba gắt gỏng :

- Xời ơi... em với anh mà anh cũng dạ với thưa vậy sao?

- Dạ... bị...

- Bị cái gì hả?

Tư Cầu nhăn nhó lấy tay chỉ chỉ lên phía nhà lầu.

Con Ba như hiểu ra, xì một tiếng rồi hỏi :

- Bị em là vợ của thằng quan hai hả?

Tư Cầu gật đầu liền.

Bác Tám tăng hăng rồi nói chen vô :

- Dạ thưa bà Hai, chú Tư đây nói như vậy cũng phải. Dạ đối với bà Hai thì không sao, chớ đối với anh em tui thì... phải giữ phép, rủi ro có chuyện gì thì khổ lắm, nhứt là ông quan hai đây... rủi ai thọc mạch bậy bạ điều gì... ổng dám xách cổ tui tui ra bắn nát óc lắm chớ hông phải chuyện giỡn. Tui ở đây lâu, tui biết : lúc trước có mấy cha nội dưới trại đi làm cỏ-vê bên “căng ma dê” rồi chàng ràng với vợ ba ông nội tây sao đó mà bị mấy ổng nện cho thiếu điều ói máu. Dạ tui tình thiệt nói ngay xin bà Hai thương giùm...

Con Ba mím môi có vẻ suy nghĩ rồi thần thờ nói :

- Bác nói như vậy cũng phải... À, bác thứ mấy vậy bác?

Bác Tám lẹ miệng đáp :

- Dạ thứ tám... Dạ tui với chú Tư đây ở chung một trại.

Tự nãy giờ Tư Cầu đứng lững thình mắt không rời ngắm nhìn con Ba từ đầu đến chân : cũng vẻ mặt sắc sảo ấy, cũng vóc mình thon thon ấy... có khác chăng chỉ có mái tóc nay đã uốn quăn.

- Anh Tư, anh làm cái gì mà đứng như trời trồng đi vậy hả?

Tiếng con Ba hỏi bất thần làm Tư Cầu giật mình anh ta luống cuống đáp :

- Dạ...

Con Ba cau mặt chận ngang :

- Dạ cái gì mà dạ hoài hủy vậy ! Em cấm tiệt anh không được thừa gởi như vậy nữa nghen !

Tư Cầu nhăn nhó nhìn sang bác Tám như để phân trần rồi quay qua nói :

- Thì... em, cũng nghĩ giùm tới hoàn cảnh của... anh hiện giờ. Em hông nghe bác Tám đây nói hồi nãy đó sao?

Con Ba thở dài :

- Ờ cũng kẹt quá há ! Thằng hai này nó cũng ghen tấu trời, nhưng em đâu có chịu non tay ấn đối với nó. (rồi con Ba hăng hái nói tiếp) Nó mê em thấy mờ, anh đừng có lo?

Tư Cầu chắt lưỡi :

- Cha, mấy thuở mới gặp lại nhau mà em khoe cái chuyện “mê” đó nghe sao... ớn quá !

Con Ba mỉm cười tát nhẹ vào má anh ta :

- Anh sao... còn anh, mấy năm mới gặp mặt anh mà anh vẫn kỳ cục như thường ! Anh khó tánh quá mẹ người ta !

... Bác Tám đứng bên này như canh chừng từ đời nào, vội tăng hăng một tiếng lớn rồi nói chen vô :

- Thôi chú Tư ơi, tui mình lo đi tưới kiếng xăng xăng lên kéo trễ. (rồi bác day qua nói với con Ba) Thừa bà hai, xin phép bà để hai anh em tui đi mần công việc... chứ để đến chiều nay ông xếp Tây ống đi rảo, thấy chưa tưới giáp hết ba cái bông kiếng... thì đổ khỏi bị ống mần thịt, và hông chừng còn xuống dưới trại cấm luôn không cho tui tui lên đây nữa.

Tư Cầu nghe bác nói như vậy cũng hoảng kinh :

- Ừ phải đa bác !

Rồi anh ta quay sang nhìn con Ba gượng cười, nhún vai như có vẻ cam đành với số phận.

Con Ba thở dài sườn sượt nhưng cũng ráng nói đẩy đưa với bác Tám :

- Ờ... cũng phải... nhưng sợ khỉ gì ! Có tôi đây làm chi ! Tôi có thiếu gì cách để nói cho hai anh em bác hay lãnh cho hai người lên làm mỗi ngày luôn ở trên này chớ không phải đổi thay đi đâu nữa hết.

Bác Tám tỏ vẻ vồn vã đáp :

- Đà, bà hai nói vô một tiếng thì... dễ ợt rồi, nhưng mới ban đầu, theo tôi nghĩ thì cũng nên... để thủng thỉnh

rồi liệu bề mà tính cho nó hồng có cái gì trục trặc hết. Dạ anh em bị kẹt trong này ai ai được gặp bà hai cũng đều... dễ thở hết !

Con Ba có vẻ vừa ý lắm, nhưng tìm cách nói cho giả lả :

- Ối, anh em bị nạn như vậy tôi tìm cách giúp được chút nào hay chút nấy... Cũng người mình với nhau chớ ai vô đó...

- Dạ phải...

Rồi bác lại hỏi Tư Cầu :

- Chú Tư, tụi mình hè nhau xách nước một hơi để tưới kiểng cho rồi đi chú !

Tư Cầu “ừa” một tiếng không mấy hăng hái rồi miễn cưỡng với tay xách thùng nước lên.

Con Ba lại bước theo :

- À mà quên nữa anh Tư ! Em quên hỏi : vì sao anh bị bắt lên tới trên này lận? Tự này giờ mắc lo nói đông nói dài nên lú ruột lú gan đi mất !

Tư Cầu đặt thùng nước, cười lạt hỏi lại :

- Ở quên nữa, còn em, vì sao em trôi giạt tới đây?

- Vậy mà cũng hỏi : vì em là vợ của thằng chúa ngục này nè !

- Thì cũng như anh : vì anh là thằng tù của ông chúa ngục đó !

- Hừ lằng òm ! Đến non nước này mà anh còn nói giỡn chó ! À mà quên nữa : từ hồi anh về xứ tới bây giờ, anh đã có vợ con gia đình gì chưa anh?

Tư Cầu xụ mặt lấy ngón chân cái ấn ấn chỗ cát đất bị nước trong thùng chảy rỉ ra làm cho ướt mềm :

- Chuyện của anh thì còn dài lắm để bữa nào khác anh sẽ kể hết đầu đuôi ngọn ngành cho em nghe. Còn em, từ ngày anh dìa xứ, em làm gì nữa... à, còn thằng Năm ra sao em? Cô Năm bán quán chỗ anh ở đậu có nhắc nhở gì anh không?

Con Ba thở dài đáp :

- Chuyện của em cũng còn dài... mình còn gặp nhau nữa mà lo gì !

Tư Cầu lại xách thùng nước lên :

- Ở phải... Thôi anh đi làm công chuyện nghen !

Nói xong anh ta rảo bước đi về phía trước sân. Con Ba đứng tần ngần nhìn theo, rồi như tự khám phá ra một niềm vui gì mới mẻ, nó hí hửng quay trở đi vô dãy nhà bồi bếp. Đi ngang qua bụi trúc đào, nó nhảy trửng lên lấy ngang một chùm hoa màu hương tươi, rồi tiện tay ngắt tung hết ra ném tủa lên trên sân cỏ.

Tư Cầu ngồi dựa lưng vào vách trại, thấy bác Tám đang đứng chấp tay sau lưng cúi xuống xem anh em khác đánh cờ, nó vội kêu lên :

- Bác Tám lại đây chơi bác !

Tiếng của Tư Cầu quá to làm mọi người quay đầu nhìn lại, và sau khi nhận thấy không có gì khác lạ một anh đã lên giọng mỉa mai :

- Cha, bữa nay cóc mới mở miệng đó anh em ơi !

Một anh khác chêm vô :

- Vậy mà tao tưởng... còi a-let chứ !

Tư Cầu nghe “dư luận” như vậy mới biết mình hơi “lố” nên xén lén cúi gằm mặt xuống. Bác Tám bước đến thổi cho sạch bụi cát rồi ngồi sát một bên anh ta cười tủm tỉm hỏi :

- Cha, bữa nay qua coi bộ chú em... hứng chí quá vậy!

Tư Cầu không biết trả lời sao nên móc ra một gói “ách chuồn” mời bác :

- Hút bậy một điếu chơi bác.

Bác Tám mân mê điếu thuốc trong tay rồi ngược mắt lên hỏi :

- Cửa bả hả ?

Tư Cầu gật đầu :

- Hồi ở Nam Vang tui đã nói không ưa thứ thuốc thơm này mà... bả cứ không nghe.

- Cha bả cứng chú quá há !

Tư Cầu có vẻ mắc cỡ nhưng rồi nói thêm bằng một giọng thật tha thiết :

- Thì bác nghĩ coi tình xưa nghĩa cũ...

Đoạn anh ta thuật lại cho bác Tám nghe cuộc tình duyên tuy ngắn ngủi nhưng không kém đậm đà giữa anh và con Ba hồi ở trên Nam Vang.

Nghe xong, bác Tám gật gù nói :

- Hèn chi qua đã nói với chú em : bà hai này là người... dễ chịu lắm ! (rồi như nhớ lại điều gì, bác vỗ mạnh vào vai Tư Cầu) Đọ, chú em coi qua có tài không?

Tư Cầu ngạc nhiên hỏi liền :

- Tài gì bác?

- Thì tài coi tướng coi tay cho chú em, bộ chú em quên rồi sao? Về cái chuyện sổ đào hoa đó mà ! Phải chú em nhớ rõ ngày giờ sanh, qua còn coi luôn tử vi cho chú em nữa ! Sổ chú em thế nào cũng có “Đào Hồng” chiếu mạng !

Tư Cầu xô nhẹ vai bác Tám :

- Thôi đi bác ! “Chiếu” hay không thì tui hông biết, chớ mới có đúng phải hai, ba bà mà thiếu điều... ngất ngư đây nè !

Bác Tám nghiêm mặt ngó thẳng vào mắt anh ta :

- Nói chơi cho vui miệng vậy thôi, chớ qua khuyên chú em nên cẩn thận một chút. Chú em đừng tưởng mình ở trong này cũng như hồi còn ở ngoài đời thì nguy lắm đa ! Qua coi bộ chú em hí hửng như bắt được vàng... sao qua ngại quá !

Tư Cầu phân trần :

- Coi tui làm gì bấy đâu? Thì có bác đứng một bên từ đầu mùa chí cuối...

- Phải rồi, nhưng qua nói đây là nói phòng xa. Chú em cũng nên dặn kỹ, hay là năn nỉ nữa cũng được, để bà hai giữ phần bả, chớ qua coi cái điệu của bả nhổng nha nhổng nhánh như vậy cũng có ngày... hại chú em đa !

Tư Cầu định cãi lại, nhưng bác Tám đã nói hót :

- Qua tình thiệt nói ngay, chú em có phiền qua cũng chịu, nhưng sau này chú em nghĩ lại rồi mới biết thẳng già này lơ mơ vậy mà nói trúng !

- Thì tui có nói gì đâu !

Bác Tám nhích lại gần Tư Cầu thêm một chút nữa :

- Nếu chú em chịu nghe qua thì tốt ! Ở ngoài đời có bề gì cũng không sao, bắt quá chú em làng chàng với các bà đôi chút có thằng nào nó ghen, nó cho chú em ăn dao phay mang theo là cùng, chớ cái chuyện này... ăn đạn cả chục viên đã chú em !

Tư Cầu vuốt mớ tóc buông xõa trước trán lên, rồi ập úng nói :

- Bác Tám, dầu sao đi nữa tui cũng không để có chuyện gì... rắc rối xảy ra đâu. Chắc bác dư rõ : tui là một thằng... quen nhìn nhục, có bề gì thì tui... chạy mặt trước, như vậy thì đâu có chuyện “ăn dao phay” như bác nói đó !

Bác Tám cười khan :

- Ờ... qua thấy màng màng rồi đó ghen ! Qua lạ gì chuyện đời : cây đa cũ bến đò xưa gặp lại nhau nè, ở tù lâu không gần được vợ con nè, bà hai ăn bánh mì đồ tây hoài ngán thấy mỡ nè... bây giờ có món... canh chua cá kho kê tới miệng thì... trời cản bả cũng hổng buông tha ! Qua nói bấy nhiêu đó, chú em mày là người... sáng dạ chắc cũng hiểu nhiều mà !

Tư Cầu nghe bác Tám nói như thế cũng bắt cười xòa theo :

- Hiểu rồi, hiểu rồi... ông “tổ sư bồ đề” ơ ! Thiệt bác nói như bác... đi guốc trong bụng người ta vậy.

Tư Cầu xô mạnh vai bác, rồi móc gói “ách chuồn” ra mời :

- Hút bậy một điếu nữa cho vui bác !

Bác Tám cầm điếu thuốc trong tay, ngó sững một hồi lâu như có vẻ tư lự lắm, đoạn bác mỉm cười nói với Tư Cầu :

- Hút điếu thuốc này đây rồi phải ngậm cầm để... đưa lưng chịu chung với chú em đây !

Tư Cầu vui vẻ kêu lên :

- Trời ơi, chuyện gì sẽ xảy ra thì chưa biết, chớ chưa gì tui đã nhức xương vì những lời cần nhần củi nhủi của bác rồi !

Bác Tám vừa phà khói thuốc thơm phức, vừa nheo mắt đáp :

- Thà là nhức xương trước mà còn đỡ hơn là để cho thẳng quan hai nó nện cho... mềm xương sau này.

... Từ đây, dù sao cuộc đời trong cãng của Tư Cầu cũng đỡ tẻ ngắt, nếu không muốn cho rằng đã khá... sôi nổi, nhứt là trong những lúc đi làm “lao công” ở nhà viên quan hai cai quản trại giam.

Mấy ngày kế tiếp đó, Tư Cầu phải ké né hoài mỗi lần con Ba đeo theo anh ta để nói chuyện. Tuy nôm nóp lo sợ có chuyện không hay xảy ra nhưng Tư Cầu vẫn thấy thích thú trong những lần gặp mặt ấy.

Và kẻ khổ tâm nhứt vẫn là bác Tám. Bác kèm theo sát

một bên Tư Cầu, nhưng mỗi lần con Ba đến gọi chuyện với Tư Cầu, bác lại phải buông lời ra một chút vì không đành tâm xử “gắt” đối với đôi nhơn tình cũ ấy, với lại bác cũng tự thấy chỗ “bất tiện” khi phải theo tò tò hai người, tuy đang trao đổi những câu hỏi han thăm nom thông thường nhưng bên trong nặng chứa nghĩa tâm...

Con Ba đã cho Tư Cầu biết sơ qua trường hợp nào đó đã “đụng” viên quan hai : hai người đã quen nhau trong lúc con Ba làm công tại một quán rượu nọ và một phần chán ngán cuộc đời ba chìm bảy nổi, một phần nhận thấy viên quan hai cũng... dễ chịu, nên nó theo luôn ông ta cho đến ngày nay. Và kể ra thì cuộc sống của nó hiện giờ cũng tạm yên và đỡ vất vả hơn trước nhiều nếu không muốn nói là khá sung sướng, khá đầy đủ.

Nghe con Ba kể lại một quãng đời của nó như vậy Tư Cầu không khỏi ái ngại :

- Nhưng em liệu ở với ông Tây này có bền không?

Con Ba cười ngặt ngoẹo làm Tư Cầu hoảng kinh phải chặn nó lại :

- Có cái gì đâu mà em phát cười như... lên đồng vậy ? Em phải nhớ giữ kỷ một chút, chớ hông thôi anh... chạy luôn đã !

Con Ba mới gượng đứng đàng hoàng lại và đáp :

- Thì ai biểu anh hỏi em một câu dễ tức cười quá mà ai nhin được ! Đối với em, những cuộc gặp gỡ, ly tan em

coi thường quá... Vớ lại thời buổi lung tung beng này mà anh hỏi “cái này có bền hông, cái kia có chắc hông” thì... mụ nội ai cũng hông biết đường đâu mà trả lời ! Bị anh lo bao đồng như vậy mà anh chết lên chết xuống hoài. Còn em, em sống tới đâu thì hay tới đó, được cái gì thì hay cái đó.

Tư Cầu chắc lưỡi than :

- Nói như em vậy là... hết chuyện rồi !

Con Ba mỉm cười nói tiếp :

- Còn hoài hoài chớ đâu hết ! Nhưng có một điều là em chỉ biết có hiện tại, chớ còn cái việc quá khứ tương lai thì... dẹp nó qua một bên hết. Ai hơi sức đâu mà để cho nó lằng nhằng !

Tư Cầu thở dài :

- Thiệt mấy năm trời gặp lại nhau mà anh coi bộ em hông thay đổi chút nào hết... em cũng cứ theo cái điệu sống... bặt mạng cô hồn hoài !

Con Ba hăng hái nói liền :

- Đó, đối với em thì có cái đó bền đa ! Vớ thêm cái tình nghĩa của những người mà em quý mến như anh là một, cái tình nghĩa đó... em dám nói là bền, còn cái chuyện gặp gỡ nhau, bây giờ đây, cũng như hồi mình ở trên Nam Vang em đâu có cho là bền được đâu !

Tư Cầu có vẻ vẫn chưa được yên tâm :

- Thôi đã đành vậy rồi... nhưng em một ngày một lớn tuổi em cũng phải kiếm nơi nương tựa nào cho nó... chắc chắn một chút chớ mai một gì đây... rùi ông Tây ổng xuống tàu địa bến rồi sao?

Con Ba cười xòa :

- Chuyện đó là chuyện của em mà sao anh thắc mắc làm chi cho mệt hổng biết ! Ồi, cái điệu lộn xộn này thì còn lâu thằng chả mới về Tây... mà có đi em cũng đeo dính cứng nó cho anh coi !

Tư Cầu mỉm cười đáp :

- Cái đó thì... anh coi hết vô đa em !

... Mười lần như một, bác Tám ở ngoài kiếm có chen vô chận câu chuyện của hai người lại, không để cho họ kéo dài đến cái mức mà bác cho là có thể đi đến chỗ... nguy hiểm được. Tư Cầu và cả con Ba nữa, hai người dư biết bác Tám muốn phá đám nhưng đều vui vẻ chia tay và thăm mang ơn con người trọng tuổi ấy.

... Qua mấy lần gặp gỡ sau, Tư Cầu hỏi thăm con Ba thêm về thằng Năm cùng Sáu Cầu, về cô Năm bán quán và được biết rằng ai ai ở trên cũng nhắc nhở đến anh ta rất nhiều, nhứt là thằng Năm.

Cố nhiên là con Ba cũng không quên hỏi kỹ Tư Cầu về đường vợ con sau ngày rời bỏ Nam Vang. Ban đầu Tư Cầu còn tìm cách nói lảng ra chớ không muốn đá động gì nhiều đến vấn đề đó hết, nhưng con Ba vẫn đeo hỏi

riết, hoặc tìm cách gài bẫy để cho anh ta nói ra : thành thử rốt cuộc rồi con Ba cũng biết rõ hết, cả đến chuyện con Phấn về dưới quê Tư Cầu nữa.

Nghe xong con Ba chép miệng thở dài :

- Như vậy em coi bộ anh không được... hên chút bèo nào hết về đường vợ con. Em coi bộ anh... rờ tới đâu thì hư tới đó... trừ có một mình em là êm thôi !

Tư Cầu cười đáp :

- À cái đó cũng chưa chắc ! Sao anh nghi chuyện này hổng êm quá !

Vừa lúc đó bác Tám hót hơ hót hải chạy vào và nghe lỏm được câu bốn cột của Tư Cầu với con Ba nên bác nói luôn theo :

- Nghi khỉ gì nữa ! Ông hai ổng dìa tới kìa chú Tư, chú mà hổng rút dù lập tức thì “hổng êm” thiệt chớ không phải nghi ngờ gì nữa hết.

Con Ba nghe bác nói như thế, cau mặt chống nạnh, rồi làm ra vẻ cần nhần :

- Coi, sao bác làm cái gì mà nói giựt ngược như vậy? Bộ tôi không có quyền đứng đây nhờ anh Tư hay bất kỳ anh em nào khác làm công việc kia việc nọ hay sao? Ông hai ổng về thì thầy kệ ổng chớ !

Bác Tám vặn vẹo mấy đầu ngón tay vào nhau nửa như muốn để tạ lỗi, nửa như để làm câu trả lời cho xuôi:

- Dạ thưa bà hai... dạ, tui đâu dám nói cái gì khác đâu... dạ tại... bị tui có đôi chút nóng lòng sốt ruột lo lắng cho chú Tư đây. Dạ tui nói như vậy chắc bà hai cũng niệm tình cho...

Thấy bộ điệu của bác Tám, con Ba cũng động lòng. Cô ta mỉm cười rồi nhỏ nhẹ nói với bác như để an ủi.

- Tưởng cái gì chớ cái đó thì bác khỏi nói tôi cũng dư biết. Bác đừng có sợ gì hết, tôi lớn tuổi rồi chớ bộ còn con nít nhẹ dạ hay sao ! Nhưng bác lo như vậy cũng có... chỗ phải...

Bác Tám kéo Tư Cầu đi vừa gật đầu lia lịa :

- Dà... dà phải !

... Vừa lúc đó viên quan hai ló đầu ra khỏi cửa sổ trên lầu và cất tiếng gọi bà hai một cách rất tình tứ. Con Ba đưa tay vẫy trả lời rồi vội chạy tuốt lên.

Tư Cầu tay cắt tỉa mấy cái lá ngải khô úa mà mắt thì vẫn lăm lăm lét nhìn ngoái ra sau lưng. Anh ta có vẻ bức dọc quay qua hỏi bác Tám :

- Thằng quan hai nó kêu con Ba cái điệu gì mà tui nghe như cu gù vậy bác Tám?

Bác Tám cười xòa đáp :

- Ý trời mệt ời, có vậy mà chú Tư hổng biết sao? Đó là cách người Lang-sa họ kêu theo điệu mùi mẫn “sê ri, cù cú cu...”, thì cũng như cái kiểu mà mình kêu “nặng” má bầy trẻ ở nhà vậy mà !

Tư Cầu xén lên hỏi lảng :

- Vậy hả ! Nhưng sao bác biết rành quá vậy?

- Thì qua... cũng nghe anh em “có ăn học” trong trại họ nói lại. Thôi lo làm xăng tới đi cha nội !

Tư Cầu chẳng nói chẳng rằng cầm cái kéo to, thứ dùng để cắt hàng rào cây nhấp mạnh mấy cái lá ngải bắt kể lá héo, lá tươi như để cho... hả giận.

... Trên lầu cao lại vang vọng xuống tiếng con Ba cười sảng sặc làm cho Tư Cầu phải quay đầu nhìn lên chỗ cửa sổ. Anh ta thấy viên quan hai đang quàng tay ôm ghịt lấy cổ con Ba và hôn lấy hôn để trên khắp đầu cổ...

Bác Tám đang ngồi dưới cở xới đất vội đưa tay níu vạt áo của Tư Cầu kéo ghịt ghịt :

- Thôi cho qua can cha nội ời ! Cha cứ đứng xổng lưng ngó lom lom nó như vậy, nó xuống nó nện cho đã đời mà còn không cho khóc bằng tiếng ta nữa đã !

Tư Cầu gỡ tay bác ra, cự nự lại :

- Bác để thầy kệ mẹ tui !

Bác Tám thở dài sườn sượt rồi nói như than thở một mình :

- Tui biết trước mà ! Thiệt khổ cho thân tui...

Vừa lúc đó có tiếng con Ba cười vang lên nữa, rồi những tiếng cười như bị đứt đoạn, rồi nghe như con Ba la cái gì ú ớ trong miệng...

Tư Cầu gọi giựt ngược bác Tám :

- Nè bác Tám, bác coi tụi nó làm cái gì kỳ vậy?

Bác Tám miễn cưỡng ngược mắt nhìn lên, rồi bác lắc đầu nín áo Tư Cầu kéo xuống thêm một lần nữa :

- Ồi có... chút xíu vậy mà chú em làm ầm ầm lên. Thì vợ chồng... tây u người ta mùi mẫn như vậy. Bộ chú em hổng coi hát bóng lặn nào ráo trội hay sao?

Nghe bác Tám hỏi, Tư Cầu mới nhớ trực lại hồi ở Nam Vang đã có nhiều lần mình đi xem chiếu bóng cùng con Ba :

- Ờ, có chớ sao không... nhưng ở trong tuồng người ta mới giả bộ mần như vậy chớ thiệt sao?

Bác Tám không nín được cười :

- Trời ơi, sao chú mầy... thiệt thà quá cỡ ! Thì ở ngoài đời nó có thiệt như vậy nên trong tuồng họ mới bắt chước được chớ !

Tư Cầu vẫn còn hục hặc :

- Nhưng người ta là tây u rắc rỗng, còn đảng này con Ba nó có phải là đầm đầu mà nó cũng xà nẹo với nhau, tôi coi xoắn con mắt quá bác !

Bác Tám lắc đầu :

- Cha, sao bữa nay chú Tư nó khó tánh quá ! Đã đành bà hai là người mình, nhưng chú em nó nghĩ lợi coi : hể mình nhập giang thì phải tùy khúc chớ !

Tư Cầu vẫn còn bới móc :

- Tùy gì thì tùy... nó cũng vừa vừa chớ, đằng này tui thấy nó làm coi bộ... thẳng cánh quá. (rồi Tư Cầu lấy chân đá đá vào chân bác Tám) Kìa kìa, bác làm ơn ngó coi tui nó giùm tui một chút. Tui nó làm cái gì mà... chệt chệt hoài giống in hệt như là chim đứt mồi...

Bác Tám vừa chắc lưỡi liên hồi vừa kéo anh ta quay mặt đi ra chỗ khác :

- Tía nội ơi, tía cứ đứng đưa mặt chần dằn ra đó, rồi “phê bình kiểm thảo” om sòm “bất nhã” như vậy nguy lắm đa ! (rồi bác hạ giọng năn nỉ) Thôi chú Tư ơi, thầy kệ người ta mà chú !

- Nhưng bác coi nó làm kỳ quá !

- Ồi người ta hun kiểu Tây đó mà ! Thì ông hai là người Pháp thì cũng phải cho ông hun theo kiểu Tây chớ chú ! Chú từng coi hát bóng mà chú lạ gì việc đó !

Tư Cầu cắn nhả :

- Nhưng con Ba...

Tư Cầu lại quay ngó lên phía cửa sổ trên lầu và để

kip thấy viên qua hai bể thốc con Ba lên và quay lưng bước tuốt vào trong nhà...

Khuôn cửa sổ đột nhiên trống trơn bóng người càng như có vẻ hóm hỉnh trên chóc trước mắt Tư Cầu.

... Và giọng cười rộ lên từng chập của con Ba từ ở tận trong phòng kia còn vang vọng ra y như những tiếng của một miếng thủy tinh lớn đang rớt bể loảng xoảng trong tim, trong óc Tư Cầu...

Bác Tám nhìn anh ta lắc đầu, và nhận thấy không còn bóng dáng ông hai ở trên lầu nữa nên bác cũng chẳng buồn níu kéo anh ta làm gì.

Bổng Tư Cầu như chịu đựng hết nổi, quay lại hỏi giựt ngược bác Tám :

- Bác Tám, nè bác Tám ! Tụi nó làm gì mà ban ngày ban mặt...

Bác Tám chưng hửng nhìn lại anh ta :

- Coi, bộ chú em cấm nó được hả?

Tư Cầu mím môi tìm thêm một cái “có” khác :

- Nhưng bộ thằng quan hai nó... bỏ ngang giờ làm việc lúc nào cũng được hết sao?

Bác Tám hỏi trở ngược lại liền :

- Bộ chú... bắt phạt nó được hả?

Tư Cầu đứng chầm dầm một hồi rồi vùng vằng nói :

- Cũng bị có thứ con... ngựa đó ! Vậy mà bác cứ nói là tốt tốt !

Bác Tám cự lại nó :

- Coi, qua nói bà hai tốt là tốt đối với anh em tù tội trong này, còn cái chuyện gì khác qua xin miễn bàn đến... Nè, chú em mầy quên rồi sao : chính hồi đầu qua thấy chú em mầy có vẻ chộn rộn, qua đã khuyên chú em nên cẩn thận nữa mà ! (đoạn bác dịu giọng nói tiếp) Mà sao chú em cũng kỳ đời quá : đó là cái chuyện vợ chồng của người ta, chú em để ý từng ly từng chút làm chi hổng biết nữa !

Tư Cầu cười mũi :

- Hừ, vợ chồng gì cái thứ đó ! Thiệt là cái thứ chơi bởi mặt chai mầy đã hổng còn biết mắc cỡ mắc kiểng gì nữa hết !

Bác Tám thở dài nảo nuột rồi nắm lấy tay anh ta hất hàm chỉ vào phía hàng rào dây kẽm gai :

- Nè chú Tư, chú làm ơn bình tĩnh nhìn kỹ lại coi tụi mình đang ở đâu đây? Tụi mình đang ở tù chớ bộ vợ chồng thằng quan hai cũng ở tù "mê mẩn" như qua với chú em sao hả?

Tư Cầu nhìn trân dầy hàng rào dây kẽm dài bịt thẳng tắp và cao nghều, và còn ráng nói thêm bằng một giọng không giấu vẻ chán chường :

- Nhưng con Ba vợ của thằng hai nó quen với tui... bộ bác hổng biết hay sao...

Bác Tám thở ra rồi lắc đầu :

- Biết và biết lâu rồi ! Cũng vì chỗ đó mà qua muốn nhắc nhở cho chú em để ý một chút. Chắc chú em cũng thấy ngay rằng : đầu bà quan hai "còn" là người quen của chú em, nhưng chú em "đầu còn" tự tung tự hoành được như hồi ở ngoài đời ! Kẹt là kẹt ở chỗ đó đa chú Tư !

Tư Cầu nghĩ cũng thấm ý nên làm thinh, mặt mày ử rử, nhưng một hồi lâu sau, như bực mình trở lại về một chuyện gì, anh ta mới ngược mắt lên "tuôn" một hơi với bác Tám :

- ... Nhưng con Ba nó cũng làm bộ chó nó ! Bác coi nó béo hình béo dạng trước mắt mình như vậy mà hồng tức sao được ! Bác đứng ở ngoài bác nói giỏi, chớ thử thời bác đứng vào địa vị của tui rồi bác mới biết đá biết vàng.

Bác Tám cười dài rồi khoan thai hỏi lại anh ta :

- Chú em nói vậy... mới nghe thì cũng xuôi tai lắm nhưng qua xin hỏi chú em một câu này : hiện giờ chú em hay thẳng quan hai là chồng của bà quan hai hả?

Tư Cầu nhăn nhó đáp :

- Thì cố nhiên là thẳng quan hai...

Bác Tám chận hỏi liền thêm :

- Nghĩa là chú em hồng phải là chồng của bà hai chớ gì? Được rồi... bây giờ qua xin hỏi chú em một câu nữa : ở trong này, chú em là "sếp" hay thẳng quan hai là "sếp"?

Tư Cầu bực mình nói sảng :

- Bộ bác muốn hỏi động đầu động óc tui sao chớ : tui cũng như bác, tui mình đều là những đứa ở tù thì “sếp” cái khỉ khô gì được với thằng qua hai chớ !

Bác Tám thân mật vịn vai anh ta và nhỏ nhẹ nói tiếp:

- Độ, chú em thấy không : cái chuyện đòi nó... chớ dễ như vậy, nên mình cũng phải ăn theo thuở, ở theo thì. Qua nổi đây là nói thiệt tình, qua thương chú em hổng hết chớ qua nở lòng nào nói châm nói chóc chú em ! Qua phá chú em thì có lợi lộc gì đâu hay có dìa nhà sớm được ngày nào đâu?

Tư Cầu lặng thinh ngồi xếp xuống đất, rồi lơ đãng đưa mắt nhìn theo một con bướm sắc màu sặc sỡ đang chấp chờn bay lên đáp xuống trên chùm bông ngải...

Mấy ngày kế tiếp sau đó, mỗi khi cùng bác Tám lên làm trên phía nhà viên quan hai, Tư Cầu tìm mọi cách để lánh mặt con Ba.

Có một lần bị con Ba theo riết quá, Tư Cầu bực mình hỏi sảng lại :

- Bà hai muốn sai biểu tui cái chi mà theo tui tò tò hoài... (rồi anh ta day qua kêu bác Tám) Nè bác Tám ngày mơi bác làm ơn nói với ban đại diện cho tui ở nhà hoặc đi làm ở sở khác ngen bác !

Con Ba chưng hửng hỏi liền :

- Coi, bộ anh điên rồi sao hả anh Tư? Cái gì mà khi không anh ần nói sao nghe chướng tai quá !

Tư Cầu cười lạt :

- Tại bà hai hông muốn chịu hiểu chớ ! Đòi có nhiều chuyện còn chường gấp vạn lần như vậy nữa mà người ta vẫn như thường kia mà !

Con Ba bực tức giậm chân xuống đất :

- Trời ơi, bộ cái gì nhập ảnh rồi sao mà !

Đoạn nhớ trực lại còn có bác Tám đứng cách đó không xa, con Ba tiến lại hỏi liền :

- Nè bác Tám, sao bữa nay anh Tư ảnh làm cái gì mà kỳ cục quá vậy bác?

Bác Tám lăm lét nhìn về phía Tư Cầu và ấp úng đáp :

- Dạ... dạ thưa bà hai, dạ chú Tư nó hôm nay chắc hơi... ể mình.

Con Ba đứng chống nạnh ngó chăm chăm về phía Tư Cầu một hồi lâu, rồi như nghĩ ra được điều gì nó cười lạt hất hàm hỏi bác Tám :

- Sao bác, thiệt ra ảnh đau cái chứng bệnh gì bác làm ơn nói cho tôi rõ coi? Tôi coi bộ mấy người tính giấu tôi chuyện gì đây !

Bác Tám rụt rè đáp :

- Dạ... chú Tư chú ở trong này mà nhiều khi chú lại quên lửng là chú... ở trong này.

Con Ba sốt ruột hỏi phăng tới :

- Cái gì mà bác nói lằng nhằng như vậy. Bác cứ nói huych tẹt ra cho tôi nghe coi !

Bác Tám có vẻ lúng túng :

- Dạ thưa bà hai, hồng nói giấu gì bà hai : chú Tư chú có thuật lại cho tui nghe cái chuyện chú... quen với bà hai hồi ở trên Nam Vang...

- Ừ thì cái đó... có ! Nhưng quen rồi... sao nữa bác Tám? Và việc ấy có ăn thua gì đến cái vẻ mặt chằm chằm của anh hồi này không hả?

- Dạ... cũng hơi ăn thua chút chút.

Con Ba nhăn nhó chắc lưỡi :

- Trời ơi, bác nói đại ra cho tôi nghe coi có được không? Cái gì mà bác cứ đi lòng vòng hoài vậy !

- Dạ, cái chuyện này cũng hơi khó nói. Xin bà hai bỏ lỗi cho trước thì tui mới dám...

- Thì tôi hỏi bác chớ bộ khi không bác khai ra hay sao mà bác sợ mịch lòng mịch bề !

Bác Tám suy nghĩ một hồi như để lựa lời làm sao cho con Ba vừa hiểu được mà vừa khỏi phải nói thẳng quá :

- Dạ thưa bà hai, coi vậy chớ chú Tư chưa quên cái thời chú ở trên Nam Vang và ngày nay chú lọt vô đây, rồi chú gặp bà hai lại...

Con Ba sốt ruột chận ngang :

- Coi, có gặp lại tôi trong hoàn cảnh này đáng lẽ ảnh mừng dữ lắm mới phải !

Bác Tám chụp nói liền :

- Dạ bị chú mừng lung lắm nên bây giờ mới... chứ ư như vậy !

Liếc thấy con Ba cau mày nhú mặt có vẻ bức mình bác Tám sợ bị cự nên vội tiếp lời :

- Dạ, ban đầu thì không sao hết, chú Tư chú mừng rơn trong bụng, nhưng kẹt một nỗi là chú lại quên rằng ngày nay bà hai đã có... ông hai và ông hai là “sếp” bao trùm cả trại giam này, mà chú Tư nó lại ở tù trong cái trại giam của ông hai...

- Coi, ông hai ổng có bắt bớ gì ảnh đâu ! Ổng chỉ có phân sự coi sóc ở đây và ai đâu khác đã đưa anh Tư đến chỗ này. Tôi tưởng như vậy là hên cho ảnh lắm chứ bác !

Bác Tám rụt rè cười đáp :

- Dạ hên thì cũng có hên, nhưng rồi sau đó lại kẹt... Đã đành rằng bà hai ở với ông hai là lẽ tự nhiên nhưng đôi khi chú Tư chú lên đây làm rồi chú thấy... gia cảnh của bà hai như vậy chú cũng... hơi tủi thân.

- Tủi khỉ gì vậy ! Tôi tưởng ảnh đâu còn lạ gì đời sống của tôi từ trước. Cái điều này tôi chắc cũng có lúc ảnh thuật qua cho bác nghe rồi phải không?

- Dạ cũng có nhưng... tui nói đây là... khó nói cho hết lời được. Bà hai nghĩ lại coi : cái thân chú Tư nó là cái thân tử tội cho nên có lúc chú lên đây thấy bà hai với ông hai... đầm ấm quá đổi nên chú đâm ra tủi phận, chú nhớ lại hồi nào chú cũng vậy mà bây giờ phải đứng chết cứng ở đó mà giương mắt ếch lên ngó. Đọ, tui nói tủi là tủi ở chỗ đó đa bà hai.

Con Ba thở ra như trút một gánh nặng :

- Xời ơi, có vậy mà bác cứ đi ba đồng bảy đổi hoài làm cho tui nóng ruột gần chết. Như cái điệu bác nói đó thì anh Tư ảnh... ghen chó tui khỉ khô gì !

Bác Tám gượng cười đáp :

- Dạ... thì cũng na ná như vậy ! Thừa bà hai, từ ghen tới tủi đâu có mấy hồi...

Con Ba cười mủm mủm nói :

- Thiệt cái tánh của thằng chả khó khăn đồ ai bì kịp. Tôi tưởng cái gì khác chó nếu có bấy nhiêu đó mà thằng chả làm mặt giận mặt hờn với tui thì để tui làm tới nữa cho thằng chả biết một phen !

Bác Tám hốt hoảng kêu lên :

- Ý trời đất ơi, bà hai làm như vậy hổng nên, chú Tư chú dám thí mạng cùng mà rồi cái thân già của tôi đây cũng mang họa lây ! Bà hai hổng thấy sao : may mà mới có sơ như vậy, chú Tư chú đã sanh chứng hưởng hồ gì bà hai còn mần tới nữa thì tui hổng biết đâu mà lường trước được !

- Thì bác để tôi thử một chuyến coi ! Có làm như vậy mới trị được thằng chả !

- Chuyện gì thì tui hổng dám xía vô chớ chuyện này tui xin mạn phép can bà hai. Bà hai từng... quen biết với chú Tư, bà hai còn lạ gì tính nết của chú : ngày thường thì chú hiền khô và nhiều lúc lù khù như con ngủ ngày, chớ khi chú nổi xung lên rồi thì trời cản bây giờ chú cũng nhào tới ! Tui xin bà hai nghĩ tình thương hại giùm cho chú, bà hai hổng biết chớ khi con người ta ở tù lâu ngày rồi thì tánh nết nó cũng đâm ra bất thường lắm... tui tưởng bà hai không nên chấp nhứt chú làm gì !

Con Ba mỉm cười một cách bí hiểm :

- Chuyến này thì ảnh khỏi phải nóng mũi gì hết ! Cái thằng cha như vậy mà ghen ác hơn sát đức chớ ! (rồi nó niềm nở dặn bác Tám thêm) Nè bác Tám, bác nhớ chiều về trại lấy một mớ thuốc bánh hút nghen ! À còn cái cái này nữa... khi nào bác thềm chút đỉnh rượu, bác nói với tôi, tôi mua cho mà nhậu chơi, nhưng có uống thì uống cho cạn ở trên này chớ đừng đem về trại rồi... làm tùm lum tùm lè lên, ông hai ổng hay được chết tôi đa !

Bác Tám gật đầu lia lịa :

- Dà... dà... điều đó bà hai khỏi phải can dặn tui cũng lo giữ kỹ để còn lai rai lâu dài được chớ !

Nói xong bác hớn hờ xách mạnh thùng nước lên đi xăng xái về phía trước sân...

Một buổi sáng nọ, trong lúc Tư Cầu và bác Tám đang lui cui nhổ cỏ trước sân thì thấy viên quan hai đi xe díp chạy thẳng ra cổng ngoài.

Tư Cầu ghénn cổ ngó chừng theo chiếc xe và hỏi bác Tám :

- Ủa “thằng hai” nó đi đâu sớm vậy bác?

Bác Tám vẫn không ngừng tay nhổ cỏ :

- Sớm khỉ gì nữa ! Ổi, nó đi ra ngoài hà rầm, mình ở trong này có biết đằng nào đâu mà rờ ! Chú làm ở đây cũng khá lâu rồi bộ chú hồng thấu sao?

- Có chớ sao không, nhưng bữa nay tui thấy nó ăn bận đồ lớn nên tui mới hỏi bác.

- Ừ, chắc nó đi hội đi nhóm gì với mấy ông bự của nó chớ gì ! (đoạn bác phui tay đứng dậy) Mà thôi, nó đi rồi thì tui mình ở đây cũng... thẳng luôn ! Thôi, thả rề lợi phía đằng sau kiếm nước trà nóng rồi hút thuốc chơi chú Tư !

Tư Cầu vẫn chưa chịu đứng dậy :

- Thì để nhổ cho sạch ba cái cỏ này đã bác !

Bác Tám thở hắt ra một hơi dài :

- Ý trời ơi, chú mà làm sạch trơn cỏ rồi mai mốt đây

lấy cái gì để cho mình nhổ nữa chứ ! Mình chỉ bứt cầm chừng cầm chìa cho nó qua ngày đoạn tháng và cho cỏ nó đủ thời gian mọc lên thêm để cho tụi mình nhổ tiếp nữa chứ chú ! Chú làm như mai này hai anh em mình xách gói ra dìa vậy !

Tư Cầu cười xòa rồi uể oải đứng lên :

- Thôi tui xin nghe lời bác dành ba mớ lợi đó để... phòng thân ! Thiệt ba thằng Tây bắt chi thứ tụi mình để nuôi cho tốn cơm gạo lúc hồng biết !

Bác Tám níu tay Tư Cầu lôi đi :

- Nếu nói như chú vậy thì hết chuyện rồi !

... Vô đến dãy nhà bồi bếp, Tư Cầu và bác Tám đi xin hai tô nước trà Huế rồi tìm chỗ ngồi dựa lưng nghỉ.

Trong lúc hai người đang phì phèo hút thuốc và trầm ngâm nhìn theo mấy con chim én bay lượn trên bầu trời trong xanh, thì con Ba ló đầu ra ngoài cửa sổ lầu gọi lớn lên :

- Anh Tư, bác Tám ơi !

Bác Tám vội đứng phắt dậy :

- Bà hai kêu tụi tui?

Con Ba nghiêm trang gật đầu :

- Phải, tôi nhờ hai người lên đây làm việc này một chút !

Bác Tám lấy tay khều Tư Cầu :

- Đứng dậy chú Tư ! Bà hai bả kêu mình lên mần cái gì kia.

Tư Cầu vẫn ngồi nguyên một chỗ :

- Thì bác đi một mình cũng đủ rồi mà?

Ở trên lầu con Ba nghe được câu ấy nên làm bộ cau mặt hối luôn :

- Đi cả hai người mới được ! Tôi nhờ khiêng tử mà !

Bác Tám xăng xái bước đi và ngoắc Tư Cầu :

- Khiêng tử mà chú Tư ! Một mình qua thì qua rê sao nổi !

Tư Cầu chậm rãi hít một hơi thuốc chót liệng mạnh cái tàn vào kẹt nhà, rồi khệnh khạng đứng lên đi theo bác Tám lên lầu...

Bác Tám và Tư Cầu vừa lên tới giữa thang lầu thì thấy con Ba bước ra đứng đợi ở phía trên, một tay ôm một con sóc nhỏ và một tay cầm chùm nho tươi để cho con vật thò đầu sang rút rút ăn từng trái một...

Như yên tâm vì đã có Tư Cầu lên theo cùng với bác Tám, con Ba khoan thai đem con sóc và chùm nho bỏ trả vô chiếc lồng lưới sắt sơn xanh đặt ở ngoài hành lang lầu. Đoạn nó mở bét cửa buồng ra, đứng nép sang một bên rồi nói :

- Đây, tôi nhờ bác Tám với anh Tư khiêng giùm tôi cái tủ này...

Con Ba bỏ lưng giữa cầu để ngó qua một vòng đồ đạc trong phòng như cố tìm một cái tủ nào khả dĩ còn có thể xê dịch đến một chỗ khác được.

Bác Tám bước vô buồng và mau miệng hỏi :

- Dạ, thưa bà hai... trong buồng theo ý của tui thì cái nào cũng ở... phải chỗ của nó hết. Dạ đầu cho bà hai có muốn dời cái nào đi nữa thì cũng chỉ đổi chỗ qua đổi chỗ lại chớ không có cách nào khác hơn hết !

Nghe bác Tám nói như vậy, Tư Cầu cũng tò mò liếc mắt nhìn gian phòng. Bỗng nhiên anh ta có một cảm giác khó chịu khi nhận thấy những đồ đạc sang trọng bày ở trong ấy : bàn ghế tủ giường toàn là kiểu tân thời đánh véc-ni bóng lộn...

Anh ta cau mặt nhìn một hồi lâu chiếc giường ngủ thấp lùn, rộng “mênh mông đại hải”, trên có trải ra trắng tinh, hai cái gối tai bèo to nằm song song với nhau trên đầu giường và một cái gối dài để chặn ở phía dưới... Như bực mình thêm vì những chiếc gối nằm sóng sượt

ra trên đó, Tư Cầu quay phắt đi để nhìn về hướng mấy cái tủ. Trong phòng chỉ có vồn vẹn hai cái tủ : một cao có mặt kiếng soi ở một bên cánh cửa và một thấp gồm toàn là ngăn kéo : Tư Cầu nhận thấy cái nào cũng đều ở đúng chỗ phải đặt của nó và nay dầu có muốn khiêng dời đi thì cũng chẳng có nơi nào khác cho thật vừa ý hơn.

Nhận xét như vậy và thấy con Ba cũng còn đang phân vân chưa biết phải dời món nào, Tư Cầu đâm ra hoài nghi. Anh ta mím môi nhìn chằm chập vào mặt con Ba như để dò xét.

Con Ba lúng túng nhìn quanh rồi chỉ đại cái bàn phấn cho bác Tám và nói tỉnh khô :

- Tôi tính nhờ bác Tám với anh Tư phụ lực vô khiêng cái bàn phấn này đem đi chỗ khác giùm tôi.

Bác Tám nhìn sững cái bàn thấp lùn có tấm gương soi hình tròn ở phía trên và với vô số chai lớn chai nhỏ, hộp vuông hộp tròn bày lủ khủ trên mặt bàn có lộng một miếng kiếng dày. Bác nheo nheo đôi mắt rồi nói :

- Dạ thưa bà hai, theo tui nghĩ : cái bàn... “dời phấn” này để ở chỗ đó thì nhứt hạng rồi. Dạ, chỗ đó gần cửa sổ sáng trưng thiệt không đâu hơn được đó bà hai.

Tư Cầu nghe bác Tám nói có lý như vậy bắt cười khan một tiếng nho nhỏ.

Con Ba đảo mắt liếc xéo anh ta rồi trả lời bác Tám một cách châm bắm :

- Tôi muốn dời nó đi đâu tôi biết mà ! Trên đầu tấm gương có gắn đèn điện thì tối với sáng có ăn nhằm gì mà bác nói cho mắc công hồng biết nữa !

Bị cự, bác Tám cuống quýt nói gỡ :

- Dạ tui nói là nói vậy chứ tùy ý bà hai muốn dời đâu thì tui này hề nhau khiêng cái rụp liền. Cái bàn này nhẹ xều mà ! (đoạn bác day sang phía Tư Cầu) Chú Tư tiếp qua một tay chú !

Tư Cầu vẫn đứng lựng khựng một chỗ :

- Ồi, có cái bàn chút xíu đó, một mình bác rê đi cũng đủ rồi mà !

- Coi, chú hồng thấy mấy chai dầu thơm, son phấn để lển ngổn ở trên bàn đó sao ! Qua mà kéo một cái là nó đổ vãi ra hết.

Tư Cầu đành bước lại đặt tay vào nắm lấy mép bàn đỡ hồng lên. Anh ta ngó con Ba rồi hỏi trống không :

- Bây giờ khiêng đem đi đâu nè?

Con Ba chỉ vào phía trong :

- Đem vô để trong góc kia giùm tôi, chỗ gần cái tủ đứng đó !

Tư Cầu quay sang bác Tám :

- Đi bác, khiêng phứt cho rồi để còn xuống làm công chuyện khác chứ ! Ừ hự, ở chỗ sáng trưng hổng muốn lại đòi dờn vô chỗ tối hù !

Nghe nói như thế, con Ba cười mủm mủm nghiêng đầu nghìn theo Tư Cầu đứng khom lưng cùng với bác Tám lúc thúc khiêng bàn phần đặt vào chỗ mới.

Xong xuôi đâu đó, Tư Cầu đưa tay ngoắc bác Tám :

- Thôi mình đi xuống bác !

Con Ba vội chạy lại đứng chặn ở cửa :

- Ý khoan đã ! Tôi còn nhờ thêm một việc này nữa mà ! (rồi nó quay sang bảo bác Tám) Nè bác, tôi nhờ bác chạy xuống dưới nhà lấy lên kèm búa và một mớ đinh bốn năm phân gì đó, để tôi... cậy anh Tư đóng giùm tôi mấy chỗ này nữa...

Bác Tám chưa kịp trả lời thì Tư Cầu đã lách mình xông tới trước :

- Nè bác Tám, bác ở trên này đi, để tui xuống dưới lấy đem lên cho !

Nhưng con Ba vẫn đứng chặn ở cửa và ngó bác Tám lườm lườm :

- Bác Tám đi lấy giùm tôi đi bác ! Bác biết chỗ, chứ anh Tư đây có biết đâu ! Đi đi bác !

Con Ba vừa nói vừa hất hàm như để hối thúc thêm bác Tám. Bác ta đứng lớ ngớ ở đó một đôi giây rồi thờ dãi bước ra khỏi cửa.

Thật tình bác cũng chẳng rõ chỗ để kèm búa ở đâu ! Hơn thế nữa, khi nhận thấy con Ba hối bác đi và một hai giữ Tư Cầu ở lại, bác càng thêm rối ruột rồi gan không biết tìm cách gì để “giải vây” cho người bạn trẻ tuổi ấy.

Đi được hai bước, bác quay vụt trở lại, và cũng vừa lúc đó con Ba đang vói tay đóng cửa. Bác vội kêu lên :

- Dạ thưa bà hai !

Con Ba ngừng tay lại, ló đầu qua khe cửa, cau mặt hỏi :

- Gì nữa đó bác?

Bác Tám ấp úng :

- Dạ... chỗ để kèm búa... tôi cũng chưa rành...

- Hứ, có vậy mà cũng kêu giựt ngược người ta lại ! Bác không biết thì xuống hỏi mấy anh em ở dưới nhà.

- Dạ ở dưới nhà chắc cũng hổng có gì trước đây đã có lần tui tính mượn để đóng guốc... Dạ mấy thứ đó bên công xưởng mới có...

Con Ba cắn nhần :

- Thì bác làm ơn đi tuốt qua bên mượn không được sao? Thôi đi giùm tôi một chút bác ! (nhưng rồi nó lại cười một cách đầy ẩn ý và chậm rãi nói tiếng) Mà bác cũng cứ thùng thảng nghe ! Công việc này cũng không gấp mấy... tôi còn nhờ anh Tư xếp dọn lại cái này nữa...

Đoạn nó đóng sập cửa lại...

Bác Tám định nói thêm nữa nhưng không kịp. Bác nhìn trần trời vào cái nắm cửa hình hột xoài đang từ từ xoay qua một vòng rồi ngừng hẳn, và bác toát mồ hôi khi nghe có tiếng chìa khóa rột rẹt trong ổ... tiếng cái chốt cửa bật qua nghe cái “cắc”... rồi tiếng chìa khóa bị rút tuột ra...

Bác lắc đầu năm bảy cái để định thần lại, rồi lẩm bẩm nói một mình như than như thở :

- Ý trời ơi ! Cái điệu này thì nguy cho chú Tư nó đến nơi rồi còn khỉ gì ! Hèn chi bả bày đặt sai mình đi lấy kèm lấy búa : kèm búa ở tuốt bên công xưởng, và chắc bà nội đó bả cũng dư biết là mình không thể leo hánh sang bên đó được !

Bác luyến quỳnh đi tới đi lui trong hành lang lâu như gà mắc đẻ, rồi chạy tuốt ra phía cửa sổ trước nhà ngó mông dưới đường để... chắc lưỡi liên hồi :

- Cha, rủi thằng hai nó trở địa bất tử thì trời xuống đây bây giờ cản nó cũng hổng nổi ! Sao chú Tư hồi nãy chú hổng vọt mẹ chạy xuống lâu cho rồi. Mình biết trước là thế nào cũng có ngày này thì đúng y là... có cái ngày này !

Vừa lúc đó, nghe có tiếng giựt cửa rầm rầm đằng phía buồng ngủ của con Ba nên bác quầy quả chạy trở lại. Bác định lên tiếng hỏi Tư Cầu nhưng rồi lại không dám. Bỗng có tiếng la hét của anh ta vọng ra khiến bác nghiêng tai sát gần thêm cánh cửa một chút nữa. Cái hột xoài cửa lại bị vặn, bị giựt nghe rầm rầm, rồi có tiếng Tư Cầu quát tháo ở trong phòng :

- Có mở cửa ra hông tui đập bể tung hết bây giờ?

Tiếng nhỏ nhẹ của con Ba đáp lại :

- Anh Tư, anh sao kỳ quá ! Thì có cái gì để thủng thủng rồi mình tính với nhau chứ chưa chi anh động cửa ầm ầm như vậy đã không có ích gì mà còn nguy hiểm nữa là khác ! Đây, em hỏi anh, rủi lính canh ở dưới nghe thấy, tụi nó chạy lên đây hỏi rồi anh tính làm sao nè?

Bác Tám nghe câu hỏi đó cũng bắt... ớn xương sống và bác lắng tai kỹ để coi Tư Cầu trả lời ra sao...

Mãi một hồi lâu sau, bác mới nghe tiếng Tư Cầu và lần này hết còn hung hăng như trước mà có vẻ rụt rè lo ngại và có giọng thở than :

- Đọ, anh đã nói mà em hông chịu nghe, em làm như vậy rủi ròi lính nó lên rồi biết trả lời ra sao bây giờ? Còn ông nội quan hai nữa ! Cái điệu này là em đưa đầu anh cho tây nó nã đạn vô chớ thương yêu, nhớ nhưng cái gì mà... ác hơn sát đức dữ vậy !

Có tiếng con Ba cười nho nhỏ rồi một giọng nói ngọt như mía lùi đáp lại lời Tư Cầu :

- Anh khéo lo thì thôi ! Em nói như vậy chớ thử thời tụi lính canh có nghe động chạy lên em cũng dư sức trả lời ! Bất quá em nói em nhờ anh đóng sửa cái bản lề hay cái ống khóa cửa... Đó là cách thứ nhất và còn một cách thứ hai nữa anh còn muốn biết không hả anh Tư?

Tiếng của Tư Cầu rụt rè hỏi lại :

- Còn cách gì nữa em nói phứt đi để mình... liệu coi cái nào hay hơn hết.

- Anh muốn biết hả? Cách này thì... sẵn đây vui miệng em nói luôn chơi chớ... hổng có xài đến đâu ! Đây nè, nếu em ác và nếu anh... không biết điều, có tụi nó lên em sẽ nói... em sẽ nói là anh khóa cửa lại để làm hỗn với em, em chống trả nên chạy vượt ra đập cửa rầm rầm để kêu cứu đó ! Em nói sơ sơ như vậy anh nghe có lý hông?

Ở ngoài này bác Tám nghe con con Ba nói như thế bác cũng đủ muốt mồ hôi trán. Và bác không lấy gì làm lạ khi nghe Tư Cầu kêu lên mấy tiếng gần như thất thanh :

- Ý trời trời... em nói giỡn hay là nói thiệt đó? (nhưng rồi giọng nói của anh ta trở nên hơi hơi cứng cỏi, dường như là ráng làm tỉnh lại) Nhưng em nói dừng đứng như vậy chưa chắc tụi nó tin em, còn anh đây nữa chi? Bộ anh hổng có miệng hay sao?

Tiếng con Ba cười giòn tan :

- Thôi đi tía non ! Thôi đi cưng ơi, cưng đừng làm ra bộ là khôn khéo hơn người ta... Thì đây, nếu em muốn cho tụi nó tin chắc cứng lời em thì dễ ợt mà ! Anh coi, em làm như vậy nè... nè...

Bác Tám nghe tiếng nút áo tuột mạnh ra khỏi khay kêu bưng bực, rồi tiếng rơi “xạch” của một vật gì, ý chừng cũng nhẹ nhàng lắm, bị liệng xuống sàn gạch bông gần sát một bên cánh cửa.

Giọng nói đồng đánh của con Ba lại vang lên :

- Rồi em vò cho rối nùi tóc tai nữa nè... Rồi em... nè anh Tư anh muốn hông, em làm tới cho mà coi ! Còn cái này nữa nè... em...

Có tiếng Tư Cầu hót hải chận ngang :

- Thôi, thôi em Ba ơi ! Nội bấy nhiêu đó cũng đủ chết anh rồi... (rồi bác Tám nghe Tư Cầu kêu ú ớ) Coi coi... bộ em tính... Tội nghiệp anh mà em !

Tiếng con Ba cười rộ lên, kể tới một giọng nói ra vẻ chanh chua :

- Cha ! Ở trong này lâu ngày chầy tháng thèm thấy mồ bây giờ người ta đem dung tới miệng còn làm bộ mại hơi hoài ! Anh thiệt anh hổng thèm phải hông? Anh ngon anh nói một cái một đi ! Khoái chí tử mà còn làm bộ nói “tội nghiệp” !

Tiếng Tư Cầu ấp úng van nài :

- Thôi mà em, em nói nặng nói nhẹ anh làm gì ! Hồng nói giấu chi em trong hoàn cảnh tù tội... khô đói mà gặp dịp như vậy là... nhứt hạng rồi còn gì nữa ! Nhưng em hồng ngó lại sau lưng : rủi thằng nào nó thấy nó đi thọc bậy một cái thì kể như đời của anh tàn gấp, hay là rủi ông quan hai ổng trở địa bất tử thì... mạng của anh kể như “dĩ tiệt”...

Giọng của con Ba đáp lại vẫn không có vẻ gì nao núng mà còn như thêm cả quyết nữa là khác :

- Mốc xì họ ! Thằng quan hai nó đi hội ít lắm cũng tới một giờ trưa mới về, bộ anh nói em... làm ầu hay sao? Còn cái chuyện “có ai khác” thấy thì anh khỏi lo, hay nếu có, thì chỉ có bác Tám biết được thôi ! (rồi con Ba cười nói tiếp một cách như đắc ý lắm) Ví dầu bác có thấy cũng hồng sao mà còn vững bụng thêm nữa !

- Ý trời ơi, ông già ấy ổng khó giàn trời mây ! Chuyến này ổng biết ổng xài xể cho anh nghe, tàu ghe nào mà chở cho hết !

- Em đã nói : có bác mình thêm vững, có bác thì dầu muốn dầu không bác cũng phải canh chừng giùm cho hai đứa mình, kéo rủi ra có bề gì thì bác cũng bị họa lây chớ bộ giỡn sao ! Ông già đó ổng rành đời lắm thế nào mà ổng chẳng thấy cái chỗ “lợi hại” đó ! Em nói như vậy có đúng không cưng?

Bác Tám nghe bấy nhiêu lời đó bắt nổi xung lên. Bác giơ tay lên định đập cửa kêu Tư Cầu để phá đám cho bỏ ghét, nhưng rồi bác lại lắc đầu thở dài buông thông tay xuống rửa thầm trong bụng :

- Thiệt là mình già mà còn bị mắc mớp con quỷ cái ! Nó cao tay ấn quá cỡ như vậy hèn chi tây tà gì nó cũng xỏ mũi ráo nạo chớ đừng nói chi cỡ chú Tư !

Bỗng có tiếng Tư Cầu, giọng đứt khoảng vang ra, ban đầu còn cự nự, rồi như van nài, rồi như chống chỏi, rồi như... chịu thua luôn :

- Coi, em làm gì kỳ vậy !... Cha, để khi khác hồng được sao em !... Anh nói hồng được mà ! Ừ hự, cái điệu này... em hại anh có ngày...

Bác Tám không nghe con Ba nói năng gì hết mà chỉ có tiếng “ngừ ngừ” như khi bậm môi nghiêng răng, văng vẳng lọt ra...

Bác thở hắt ra một hơi dài, lắc đầu nhún vai rồi nhón gót bước nhẹ về phía cửa sổ để canh chừng lối ra vào phía trước nhà... Bác Tám đứng trên cửa sổ lâu hết ngó mông ra phía dưới đường đến trông chừng về phía cửa buồng của con Ba. Bác sốt ruột móc thuốc ra vắn hút, nhưng bác chỉ bập bập được một vài hơi rồi liệng mạnh điếu thuốc xuống lầu.

Bác tháo chiếc khăn tắm quấn nơi cổ ra lau mồ hôi trán rồi lăm bầm than thở một mình :

- Thiệt là “tiền oan nghiệp chướng” gì á ! Ai ăn động, ai sung sướng gì đâu hổng biết mà bắt thằng già này lo méo mặt ! May mà bà nội đó bả khéo canh cái ngày thằng quan hai nó đi hội, chớ hổng thôi mình đây cũng... xón ra trong quần chớ phải chơi...

Rồi bác vừa ngáp dài vừa vung vai một cách khoái trá... Bỗng có tiếng con chó bẹc-giê kêu ử ử và sủa gâu gâu như đón mừng ai ở dưới sân sau nhà. Bác Tám vội chạy ra phía cửa sổ ở phía sau lầu để vừa kịp thoáng thấy viên quan hai bước vô nhà và con chó thì nhảy chồm chồm một bên chân chủ của nó.

Bác tái mặt chạy a lại buồng con Ba và đưa tay lắc lia lịa cái quả nắm hột xoài :

- Bà hai ơi, chết rồi !... Ông hai dìu tới dưới nhà kia kìa ! Tư ơi Tư mau đi...

Bác chưa nói được hết câu thì đã nghe có tiếng giày của viên quan hai nện thình thình trên mấy bậc thang lầu.

Bác lại lắc lắc cái hột xoài và hót hơ hót hải báo động :

- Tới rồi bà hai ơi !

Tiếng viên quan hai xua đuổi con chó vọng lên càng làm cho bác Tám quỳnh ruột, trong lúc ấy cánh cửa buồng của con Ba vẫn chưa mở ra.

Bác Tám bỗng ngó thấy con sóc đang nhảy nhót trong lồng, và một ý hay thoáng qua óc bác : bác vội vàng chạy lại mở toang lồng thò tay vào lồng tuột con sóc ra, thả nó xuống sàn gạch rồi giơ tay xua xua cho nó chạy xuống phía thang lầu.

Vừa lúc đó viên quan hai cũng vừa ló lên. Con chó beç-giê thoáng thấy con sóc liền sủa vang rân và hăng hái vồ tới đuổi bắt... Con sóc hoảng sợ vừa kêu chéc chéc vừa nhảy phóc lên mặt bàn để gần đó rồi phóng luôn lên cái mắc áo trên tường.

Viên quan hai sợ con chó vật chết con vật quý yêu của vợ nên vội xông tới nắm lấy chiếc vòng da đeo cổ của con chó ghì giữ lại, rồi ông ta vừa quát tháo om sòm vừa chỉ chỗ mấy cái cửa sổ vì có ý sợ con sóc phóng ra mất.

Bác Tám vội chạy lại phía cửa sổ và lúc ấy, Tư Cầu cũng ở trong buồng hé cửa ló mặt ra có ý nghe ngóng động tĩnh. Bác Tám chạy xột qua thấy vậy vội chụp tay anh ta lôi ra luôn :

- Chạy mau ra đóng cửa sổ phía đằng trước kia tía nội !

Tư Cầu vuốt sơ lại mớ tóc xõa trước trán rồi làm tỉnh bước ra phóng nhanh về phía cửa sổ trước lầu. Đến ngang chỗ viên quan hai đứng giữ con chó, anh ta chạy bết bết ra và lăm lét ngó chừng sắc mặt của ông ta. Tiếng quát “mau lên” của ông này làm cho anh ta giật mình nhưng yên tâm vì... mọi sự đều được bình an.

Trong lúc đó con Ba ở trong buồng khoan thai bước ra, rồi làm ra vẻ mừng rỡ chạy a lại phía viên quan hai, nhưng khi thấy mặt mày ông này có vẻ châm bẩm, cô ta hơi chột dạ. Cô ta vội đưa mắt tính kiểm bác Tám để dò coi việc gì đã xảy ra, nhưng bác này đang lui cui đóng cửa sổ. Vừa lúc đó viên quan đã lên tiếng gọi nó và chỉ lên phía chiếc mắc áo. Con Ba ngẩng vội đầu lên nhìn và khi thấy con sóc ngồi co ro trên ấy, cô ta phát cười to lên rồi chạy lại chìa tay lên. Con sóc không do dự gì hết nhảy phóc xuống lòng bàn tay chủ, rồi bò mau theo cánh tay để xuống đeo cụng nơi ngực con Ba như có ý muốn được che chở.

Con Ba vừa vuốt ve con vật vừa đã dốt nói nựng :

- Sao con chạy đi đâu vậy ! Bộ con chó dịch vật đó nó muốn ăn thịt con hả?... Ui cha tội nghiệp dữ hông !

Đoạn nó đem nhốt con sóc vào lồng...

Vừa lúc ấy, bác Tám đã bước đến dừng liền một bên.

Con Ba kiểm chuyện hỏi bác :

- Nè bác Tám, tôi nhớ hồi nãy tôi đã khóa cái chốt cửa lồng lại rồi mà !

Bác Tám cười như mếu :

- Đà phải đa, nhưng cũng nhờ có con sóc này... sút chuồng kịp lúc... Dạ nhờ vậy mà có ông hai phụ lực kèm

giữ con chó tây và... và chú Tư nó kịp chạy đi đóng cửa sổ phụ với tui, chó không thôi thì...

Con Ba đỡ lời bác liền :

- ... Thì con sóc cứng của tôi chạy mất chó gì. (rồi nó nháy nháy mắt ra hiệu rằng mình đã hiểu ý bác Tám và đon đả nói tiếp) Cha, tôi cảm ơn bác Tám nhiều lắm nghen ! Thiệt cũng nhờ bác...

Viên quan hai đã tiến đến khoác tay vợ và con Ba cũng vội quay lại mỉm cười, mặt mày tươi rói.

Bác Tám thấy ông ta hất hàm về phía bác và Tư Cầu rồi xì xồ hỏi con Ba, con này lạnh miệng đáp lại một hơi và giơ tay chỉ chỗ tủ bàn trong buồng. Viên quan hai gạt gù ra vẻ hài lòng rồi bế thốc con con Ba lên lòng để vừa gằm gừ vừa hôn hít làm cho con này có lúc cười hăng hắc, có lúc kêu ai ái...

Thấy vậy bác Tám ngoắc Tư Cầu lại rồi cả hai len lén bước xuống thang lầu.

o O o

Ra đến sân sau bác Tám mới đứng lại, chống nạnh lên, chậm rãi hỏi Tư Cầu :

- Chắc bây giờ chú Tư nó vừa lòng lắm hén?

Tư Cầu cúi đầu làm thinh và lấy tay phủi phủi một sợi tóc quăn còn đeo dính trên chỗ gần nách áo.

Bác Tám thở phào ra một hơi dài rồi ra giọng chua chát nói thêm :

- Đó chú thấy không, qua đã nói đâu thì có đó vậy mà bữa hôm hể qua động tới là chú em cự nự thiếu điều vuốt mặt không kịp?

Thấy bác Tám cự nự riết tới, Tư Cầu cũng bắt bực mình và nói sảng lại :

- Bộ tại tui sao mà bác cần nhằn hoài vậy !

Bác Tám không nhịn được cười :

- Hồng có chú em vô đó thì làm sao sanh chuyện được ! Mà thôi, tai qua nạn khỏi rồi qua cũng mừng, thiệt hú hồn hú vía...

Tư Cầu cũng cười theo, rồi hỏi lại bác Tám :

- Bác canh chừng làm sao để cho thằng hai nó vô tới bên dít mà hồng biết gì hết ráo vậy?

Bác Tám trợn mắt :

- Cha, nói coi sướng không ! Ở ngoài này qua lo thấy mụ nội chớ bộ như chú em sao ! Tại thằng hai nó dìa bắt tử, mà nó lại để xe đậu bên phía văn phòng và cuốc bộ đi êm ru ở phía ngã sau mới thắt họng mình chớ ! Trong lúc đó thì qua cứ ngó lom lom về phía cổng đằng trước !

Tư Cầu hỏi tới :

- Hèn chi... nhưng rồi bác làm sao chặn nó lại ? Hồi bác giựt giựt cánh cửa đó cho đến chừng tui ló ra cũng lâu ớn mà ?

Bác Tám mỉm cười :

- Mà cha làm cái gì ở trông mà... chậm lụt quá vậy ! Nghe động là phải vọt ra liền chứ chú em ! May mà qua trông thấy có con sóc ở trong lồng nên qua thả mẹ nó ra để..."dục huấn, cầu mưu" chứ hông chết nhảm rằng cả đám rồi !

Tư Cầu cảm động nắm lấy tay bác :

- Thiệt tui cảm ơn bác hết sức ! Nếu hông có bác thì không biết giờ phút này tui và con Ba ra thế nào !

- Thôi chút đỉnh mà chú em, với lại bà hai bả cũng cảm ơn qua năm bảy cái rồi ! Qua nói đây không phải để khoe, chứ mấy người ỷ y có thằng già này ở ngoài quá mà ! Còn bà hai nữa, vậy mà bả nói là tới trưa ông hai mới dì ! (rồi bác có dáng suy nghĩ nói tiếng) Thiệt qua phục mấy người là giỏi, chứ qua mà... hồi hộp như vậy, qua hông.... mần ăn được gì ráo !

Tư Cầu cười xoa xoa nhẹ vai bác :

- Thôi đi bác ! Bác mà lâm vào cảnh như tui thì cũng... mê mê ra vậy chứ hơn gì ! Tới chừng đó rồi mình sao... hết biết trời đất gì nữa hết !

Bác Tám làm mặt nghiêm :

- Kỳ tới gặp cảnh như vậy chú em làm ơn làm phước “biết” có thằng này giùm qua một chút, chỉ xin chú em một chút xíu đó thôi.

o O o

Một buổi sáng nọ, trong lúc bác Tám và Tư Cầu cùng một số anh em khác nữa ra tới sân nhà viên quan hai để làm “lao động” như mọi khi, thì thấy có một chiếc xe mười bánh chực sẵn ở đó với mấy người lính tây và một viên thông ngôn.

Viên thông ngôn ngoắc tổp người lao động lại :

- Anh em ơi, bữa nay anh em theo tôi đi chợ chơi !

Một người trong bọn tù mừng rỡ hỏi lại :

- Đi chợ chơi thiệt sao sắp?

Viên thông ngôn cười đáp :

- Thiệt mà ! Hôm nay anh em đi mua một mớ cây ván với tôi để về sửa lại mấy chỗ hư mục trong các trại. Thôi, leo lên xe mau mau đi mấy cha nội !

... Và tuy mọi người đều dư biết là lên xe để chạy vù lại chỗ mua cây ván rồi về luôn, nhưng ai nấy đều có vẻ chộn rộn vì được dịp đi ra “ngoài đời”, được dịp tránh khỏi nhìn trong giây lát cái cảnh quá nhàm của một chỗ

ở mà ai cũng đều ngán như cơm nếp, nhút là một chỗ ở mà họ không biết đến bao giờ mới rời khỏi được.

Chiếc xe quẹo ra đường cái chạy thẳng về phía Sài Gòn, và khi xe vượt qua một cái chợ buôn bán tấp nập, Tư Cầu có vẻ bức bối khi nhìn thấy dọc theo hai bên lề đường thiên hạ ai ai cũng đều có vẻ “bình yên vô sự”, có vẻ bằng lòng với cuộc sống lắm.

Những tiếng cười giòn tan của mấy chị đàn bà xách giỏ đi chợ vang thoảng qua tai Tư Cầu làm cho anh ta nhăn mặt, anh ta day qua cần nhả với bác Tám :

- Hồng biết họ vui sướng cái gì mà sao ra ngoài này tui thấy mặt nào mặt nấy cũng... tươi rói hết vậy bác?

Bác Tám thở ra :

- Coi, mình ở tù chớ bộ họ ở tù sao mà chú bắt ai cũng phải mặt ủ mày ê hết ! Ở ngoài đời người ta vẫn sống như thường, thì cũng y như chú hồi còn ở vườn...

Tư Cầu vẫn càu nhàu :

- Nhưng họ làm như không thấy rằng có chiếc xe của tui mình đi qua, và trong xe ấy có những thằng tù tội. Biết đâu một ngày nào đó đến phiên chồng họ, anh họ, cha họ cũng bị kẹt ngồi cú rữ trong xe như tui mình. Thờ buổi sủng đạn này... nhấp nháy mấy hồi đó bác ? Thì bác coi, trước đây có khi nào tui mình nghĩ rằng có phen mình lọt vô tù đâu ? Vậy mà cũng lọt tuốt luốt đó bác !

Bác Tám không mấy thích nghe những chuyện rắc rối đó nên bác xì một tiếng :

- Ồi thôi, dẹp mấy thứ chuyện đó qua một bên đi chú Tư ! (rồi bác chắc lưỡi hít hà nín vai Tư Cầu chỉ về một đám phụ nữ áo xanh áo tím ríu rít nín tay nhau chạy băng qua đường trước đầu xe) Ý chà chà, hằng hà sa số kìa chú Tư ơi ! Nhờ mấy dịp này mà tụi mình đi “rửa” con mắt cho sượng chó tội gì mà lảm bảm lảm bảm cho nó mệt thêm nữa !

... Qua khỏi Chợ Quán, chiếc xe quẹo vô đường đi lên cầu chữ Y và đậu lại trước một cửa tiệm hai căn, bán cây ván và đồ sắt khá lớn.

Viên thông ngôn nhảy xuống xe và hối liền :

- Thôi tới chỗ rồi, anh em xuống mỗi người một tay chất rút ba cái cây ván này lên xe rồi mình về cho sớm !

Trong lúc ấy, mấy người lính Tây cầm súng đứng bao quanh đó để canh chừng đám tù nhơn.

... Bác Tám kề tai nói nhỏ với Tư Cầu :

- Thiệt mới có tới nơi là nó hối đi dìa liền ! Vậy mà hồi lên xe còn làm bộ nói cho anh em đi chợ chơi chó !

Tư Cầu mỉm cười đáp :

- Thì người ta phải nói như vậy cho nó... bùi tai một

chút ! Thôi ráp vô khiêng cây cho rồi đi cha nội ! Tự nãy giờ giữa hai tụi mình, chỉ có bác là gỡ gạc nhiều nhứt !

- Gỡ gạc cái gì chú Tư?

- Thì hôm nay Tây nó đái bác một bữa “rửa con mắt” no nê rồi còn gì nữa ! Tui nghe bác chắc lưỡi hít hà liên hồi mỗi khi có bóng áo xanh áo đỏ xẹt qua, bộ hồng có vậy sao? Hay là bác còn đòi Tây nó chở đi một tua chợ Bến Thành nữa để ngắm nghía mấy cô mấy bà mặc đồ mốt !

Bác Tám xô mạnh Tư Cầu chúi tới :

- Thôi đi chú ! Qua có chắc lưỡi hít hà để chỉ chỗ mấy cô cho chú em thưởng thức chơi chớ qua mà ăn thua gì !

Mấy anh em khác, mỗi người một câu, nói chuyện ồn ào trước cửa tiệm làm cho viên thông ngôn phải hồi thức thêm một lần nữa :

- Mau lên chớ mấy cha nội ! Mấy cha làm cái gì mà như họp chợ vậy ! Đây nè, chỉ có hai đồng cây ván chất bên này thôi... anh em quăng bỏ hết lên xe rồi mình về !

Có người lên tiếng hỏi ông sắp :

- Sếp ơi sếp, hai đồng cây tổ chẳng như vậy một chuyến xe làm gì cho hết hả sếp !

Viên thông ngôn ngấm nghía số cây ván rồi nói :

- Một chuyến chưa hết thì hai chuyến. Anh em sao lo quá ! Mà mau lên chó mấy cha cà rịch cà tang đứng đó... ăn trầu hút thuốc hoài sao !

Bác Tám vọt miệng nói chen vào :

- Sếp ơi, năm khi mười họa mới được ra ngoài đòi một lần, sếp cũng làm phước huân đãi cho tụi này một chút... Bề gì thì nội buổi sáng này anh em cũng rinh hết hai đồng cây ván này dìa trống... Và bữa nay cũng hên quá : từ sếp cho đến mấy ông Tây theo canh gác, ông nào ông nấy cũng dễ dãi, cũng... nói nói cho anh em tụi tui hết !

Viên thông ngôn đành bọc xuôi theo :

- Thì ai có muốn làm khó làm dễ gì anh em đâu ! Nhưng anh em cũng liệu... cựa quậy một chút chó mình bê bối quá, tây tà nó cũng... khi dễ !

Một vài tiếng cười vang lên làm viên thông ngôn hơi sượng mặt nên ông ta vội rảo bước về phía viên đội Tây đang ngồi một cách uể oải trên một chõng cây ván gần đó.

... Trong lúc anh em can phạm đang hì hục khiêng cây ván chất lên xe thì có một đứa bé trai ăn mặc xinh xắn lăm lăm bước lại. Có lẽ nó thấy đám người rộn rịp nên tò mò đi bê bê tới xem.

Một người trong bọn thấy đứa bé ngộ nghĩnh nên tươi cười ngoắc nó lại :

- Ê tụi, lại đây chơi cho vui !

Thằng bé không nhát với người lạ chút nào mà còn bươn bả tới, vừa lúc ấy có tiếng một chị vú kêu nheo nheo ở phía sau :

- Bé Hai ! Bé Hai ! Mày xớ rớ lại đó, cây ván rớt đập chun đập cẳng mày chết nghe hông !

Bác Tám đang cùng khiêng với Tư Cầu một cây đà dài cũng đứng rì lại nói chen vô nửa bỡn nửa thật :

- Coi, chị để nó lại chơi với tụi này một chút hông được sao ! Bộ chị nghe người ta thường nói “thứ dơ như tù” hay “đồ cho tù...” rồi chị lầm tưởng rằng tụi này cũng ẹ lắm hả? Thời buổi bây giờ thứ này có giá lắm nghe chị !

Nghe bác Tám nói như thế, cả bọn cười rộ lên làm cho chị vú sượng trân đứng xa xa ra đó để trông chừng đứa bé.

Bác Tám có vẻ hả hê quay sang nói với Tư Cầu :

- Ê chú Tư, chú coi thằng nhỏ này dễ thương quá há ! (rồi giọng bác bỗng trở nên buồn buồn) Hồi qua bị bắt thằng út của qua ở dưới nhà cũng cỡ đó, nhưng bây giờ chắc nó lớn xộn rồi...

Tư Cầu lôi cây đà đi tới :

- Thôi đem bỏ khúc cây này lên xe cho rồi, chớ cứ đứng ì đây chịu trận hoài sao bác !

Bác Tám buộc lòng phải cất bước nhưng vẫn ngó ngoái lại đứa nhỏ và trách Tư Cầu :

- Chú em chưa có con cái gì hết mà sao thấy con nít không ham vậy cà ! Còn bây giờ qua thấy đứa nhỏ nào qua cũng bắt nhớ bầy trẻ ở dưới nhà quá đổi !

Tư Cầu cười khan :

- May mà tui không ngờ, chớ nếu đeo thêm con cái vô nữa, rồi lâm vào cảnh này thì mới lãnh đủ đa !

- Cái gì cũng có sướng có khổ chớ chú em cứ nằng nặc đòi sướng không thì... ở cỏi trần này đâu có ! (rồi bác chép miệng than) Cha, qua đi vắng đây ở nhà má bầy trẻ mắc lu bu lo chạy gạo, hổng biết có ai chăm nom gì tới thằng út không ! Chắc là thả nó đi bắt cua bắt còng suốt ngày chớ gì !

Tư Cầu cười nói :

- Đọ, bác thấy không : có con có cái là như vậy đó, còn tui thì khỏe ru !

Vừa khi đó có tiếng xe xích lô thẳng ken két ngoài lộ trước cửa tiệm, gần chỗ chiếc quân xa đậu. Cả bác Tám lẫn Tư Cầu đều ngẩng đầu nhìn ra...

Tư Cầu bỗng đứng khựng lại nhìn trân trân người đàn bà vừa ở trên xe xích lô bước xuống, rồi quay lưng về phía anh ta trong lúc móc bóp trả tiền cước xe.

Bác Tám thúc cây đà đi tới để buộc Tư Cầu cất bước:

- Thôi đi tới chớ chú ! Hồi nãy qua nghe chú chê qua rậm rề rậm rật về cái vụ ngó liếc đó mà !

Tư Cầu vẫn ghìm đứng lại một chỗ và lăm bắm :

- Ủa lạ quá, sao tui trông ngờ ngờ...

Bác Tám quắc mắt hỏi liền :

- Gì nữa đó cha nội ?

o O o

Viên thông ngôn đang rảo bước tới và mỉm cười đáp :

- Dạ phải đa bà chủ ! Chắc bạn này bà chủ có dư dả thời giờ để trò chuyện... thả cửa chớ gì !

Phấn liếc xéo Tư Cầu rồi hạ giọng thì thầm riêng với anh ta :

- Nói chuyện khỉ gì đâu ! Cứ lo... cãi lộn không hà !

Rồi thấy viên thông ngôn đã đến nơi nó bèn quay sang nói liền :

- Sếp nói như vậy chứ tôi cũng chưa chuyện trò gì được nhiều lắm với anh Tư đây. Chắc sếp dư rồ, bà con thân thuộc lâu ngày gặp mặt nhau nên cứ hỏi thăm lung tung lên mà chẳng câu nào ăn nhằm vào câu nào hết !

Viên thông ngôn cười giả lả :

- Ồi, bà chủ đừng có lo gì hết, thiếu gì dịp khác nữa ! Để tôi về là lo liền chuyện thăm nuôi anh Tư đây cho bà chủ.

Phấn vội nói thêm :

- Cám ơn sếp nhiều lắm. Thế nào rồi đây tôi cũng sẽ nhờ sếp giúp cho một vài chuyện cần nữa.

Viên thông ngôn mau mắn đáp :

- Ơn với huệ gì, tôi bao giờ cũng sẵn lòng mà ! Nè bà chủ, xe cũng sắp chạy rồi, bà chủ có gởi cho anh Tư đây món gì thì bà chủ liệu mà trao cho anh đi.

Phấn vội chạy vụt vô trong nhà xách ra ba bọc giấy đem tới đưa cho Tư Cầu.

Tư Cầu thấy mấy gói đồ to lớn quá quên phải kêu lên :

- Trời đất ơi, em cho anh cái gì mà lùm đùm lề đề dữ vậy? (kể thấy viên thông ngôn ngóng cổ nhìn vô mấy gói đồ, nên nó vội nói) Mà em phải trình cho ông sếp đây xét qua rồi anh mới lãnh được.

Phần bèn đặt mấy gói đồ xuống đất và mở phanh ra:

- Đây sếp, chút đỉnh bánh trái chớ có gì khác đâu sếp !

Viên thông ngôn vội lấy tay ấn mép miệng túi giấy xuống và nói gạt ngang :

- Khỏi mà bà chủ ! Với ai thì tôi không tin chứ với bà chủ... tôi nhắm mắt lại bây giờ cũng được ! (đoạn ông ta quay sang Tư Cầu) Thôi cầm lên rồi ra xe anh Tư !

Tư Cầu nhìn qua Phần :

- Thôi để anh một gói thôi, chớ nhiều quá...

Viên thông ngôn xách hai gói còn lại nhét luôn vô tay Tư Cầu :

- Cầm luôn đi cha nội ! Mấy thứ này, ở trống đâu có sợ dư mà lo !

Rồi ông ta xô nhẹ Tư Cầu đi ra xe.

Phần lật đật bước theo căn dặn thêm Tư Cầu :

- Vô trống nếu anh cần cái gì , anh nhắn ông sếp đây nói cho em biết nghe anh !

Tư Cầu ngó ngoái lại và lên tiếng bảo Phần :

- Thôi em đi vô đi, chớ ra ngoài xe anh em đông lắm... Ở mà quên nữa, lát nữa chú Ba có địa em nhớ nói anh có gởi lời thăm chú ghen ! (rồi không biết nghĩ sao anh ta ngập ngừng nói thêm) Hay là thôi... em khỏi nói với chú cũng được... có lẽ mình nên giấu nhẹm luôn thì tốt đó em ! Nhà cửa của em đang vui vẻ như vậy, khi không anh chột vô nữa cho nó sanh phiền phức thêm... anh hổng muốn... Phận anh, bề gì cũng lỡ kẹt... thì thôi để nó... yên như vậy cho rồi.

Phấn có vẻ cảm động khi nghe Tư Cầu nói dài dòng như vậy, nhưng cô ta làm ra bộ cứng cỏi cự nự lại :

- Em nói hổng có sao mà ! Anh Ba ảnh là người biết điều chớ không phải như thiên hạ thường tình đâu !

... Chiếc xe rồ máy om sòm.

Tư Cầu gượng cười nhìn lại Phấn, rồi hấp tấp chuyển mấy gói đồ lên trước để rảnh tay nín thở lên xe.

Viên thông ngôn bước tới nghiêng đầu chào Phấn, rồi cất tiếng cho tài xế biết rằng mọi người đã lên xe đông đủ.

Chiếc xe từ từ chuyển bánh...

Tư Cầu cúi gầm mặt xuống chớ không dám nhìn ngoái lại về phía Phấn đứng nữa, vì tự nhiên anh ta thấy bồi hồi lạ kỳ. Trong lúc gặp mặt lại, hai người không bỏ lỡ dịp để... căn dặn nhau, nhưng khi xe chạy rồi, Tư Cầu

bỗng dưng ra nhớ nhung người cũ một cách gần như là đau xót mặc dầu đây chỉ là một cuộc tạm biệt... đầy hứa hẹn !

o O o

Tư Cầu và bác Tám đang lom khom cuốc đất ở phía sau nhà viên quan hai để trồng một lớp cải làm “cửa riêng” cho có thêm rau ăn, thì thấy con Ba ở nhà trên bước xuống. Con Ba ngừng lại và đứng dựa lưng vào cây cột của hai mái nhà cầu nối liền biệt thự ở phía trên và dãy nhà bồi bếp.

Mỗi khi thấy con Ba chàng ràng ở gần một bên mình, Tư Cầu đâm ra ngán trần nhứt là từ bữa anh ta theo xe đi chở cây rồi tình cờ gặp lại Phấn. Vì vậy anh ta làm như không hay biết gì hết và cứ cúi gầm mặt xuống cuốc đất tơi bời.

Bác Tám cũng làm ra vẻ thản nhiên nhưng rồi bác lại thì thầm bên tai anh ta :

- Ê chú, bà ra kia kìa !

Tư Cầu không ngừng tay cuốc :

- Ra thì thấy kệ người ta, mọi khi bác cản tui dữ lắm mà !

- Ấy, qua cản là cản cái chuyện quá lố, chớ còn bình thường mình cũng phải đon đả chào hỏi, vì dầu sao bà cũng là người tốt đối với anh em trong căng đi làm cỏ-

về trên này. Thiệt chẳng nào chú em mầy cũng đi quá lỗ hết : đi tới thì đi lút ga, còn sụt lùi thì... tuột thẳng luôn...

Tư Cầu chưa kịp trả lời lại thì đã nghe con Ba cất tiếng kêu :

- Anh Tư ơi, anh bỏ đó lại đây hỏi thăm cái này chút coi !

Bác Tám nhìn anh ta mỉm cười :

- Độ, cho chú em mầy trốn ! Đi lợi chẳng đi cha nội !

Tư Cầu chẳng nói chẳng rằng ráng cuốc thêm một vài cái nữa, rồi dình dằng xách cây cuốc đem dựng ở góc nhà bếp, đoạn vừa rút khăn tắm vắt gần đó lau mặt, vừa thủng thỉnh đi lại phía con Ba. Đến nơi, anh ta đứng chình ình ra đó chớ không hỏi han nói năng gì hết. Con Ba thì vẫn dựa ngửa dựa nghiêng trên thân cột vừa nheo mắt nhìn anh ta vừa cười mủm mủm. Một hồi lâu sau, cô ta đứng rột ngay lại, một tay chống nạnh một tay chỏi vào cột nhà :

- Cha, có chuyện vui mà dấu biệt hổng cho người ta biết tới hén !

Tư Cầu lẩm bẩm trong miệng :

- Có cái gì đâu mà vui hay hổng vui...

Con Ba lên giọng chanh chua để chặn ngang :

- Thiệt anh giỏi quá trời, mới xẹt ra khỏi chỗ này một chút là có chuyện rồi !

- Chuyện gì... làm ơn nói ra thử coi?

Con Ba cười mũi :

- Xí, bộ anh nói người ta hổng biết hả ! Anh đi theo mấy chuyến xe chở cây rồi gặp con mẹ nào đó hả?

Tư Cầu bắt đầu mất bình tĩnh :

- Ai học cho em biết đó? Mà người ta là người... bà con quen của anh chứ bộ ai sao mà em kêu con mẹ này con mẹ kia.

Con Ba cười lớn :

- Cha chưa gì mà bình rồi hén ! (rồi cô ta hạ thấp giọng xuống thân mật hỏi thêm) Mà ai vậy anh ?

Tư Cầu ấp úng đáp :

- ... Đó là người ở một “xứ” với anh, bây giờ người ta... có chồng buôn bán tiệm cây ở trên này nên tình cờ đi lại đó chở ván anh gặp...

- Mà người ta có bà con thân thích gì với anh hông, chứ sao em coi bộ lo lắng cho anh quá cỡ vậy ?

Tư Cầu ngạc nhiên hỏi liền :

- Sao em biết rành quá vậy ?

Con Ba mỉm cười đáp :

- Vậy mới tài ! Nhưng thôi, để em nói thiệt cho mà nghe : con mẹ đó có nhờ thầy thông ngôn tìm gặp em để xin em nói vô với ông hai về việc thăm nuôi đặc biệt cho anh.

Tư Cầu thở ra :

- Hèn chi mà em biết hết !

Bỗng con Ba quay phắt lại nhìn đăm đăm vào mặt anh ta và nghiêm giọng hỏi gọn lỏn :

- Ai đó vậy anh ?

Câu hỏi bất ngờ làm cho Tư Cầu đâm ra lúng túng :

- Thì hồi nãy anh đã nói... người ta là... bà con quen ở cùng xứ sở, người ta thấy anh bị nạn như vậy nên có lòng hỏi thăm và giúp đỡ...

- Hừ, bộ không có em lo cho anh ở trong này sao ? Em có để cho anh đói khát hay rách rưới đau ốm gì sao mà anh phải làm phiền tới người ngoài như vậy chớ ?

Tư Cầu nhăn nhó đáp :

- Anh có nhờ nhờ gì người ta đâu ! Đó là họ... có

lòng tốt với mình, và ý là anh đã có căn dặn là khỏi phải vô thăm hỏi trong này làm gì cho mất công...

Con Ba cười gằn :

- Sợ đổ bể hén !

Tư Cầu bực mình hỏi sáng lại :

- Cái gì mà đổ bể ?

Con Ba trề môi rồi hỏi trở đi câu khác :

- Chớ em hỏi anh : bộ con mẹ ở không lắm sao mà lại cứ đeo riết thầy thông ngôn để cậy thấy lo giùm cái chuyện thăm nuôi cho anh ? Nếu con mẹ... quen sơ sơ ở dưới vườn thì đâu có lẽ con mẹ lại “mặn” với anh như vậy.

Tư Cầu gạt ngang :

- Bậy nà, người ta nói là... bà con thân mà...

Con Ba liếc xéo anh ta :

- Ừ phải, thiếu chút xíu là bà con gần sát rạt phải không anh ?

Tư Cầu tìm cách hỏi lảng ra :

- Em có hỏi gì nữa hông để anh còn ra cuốc đất phụ

với bác Tám ? Em đừng quên anh đây cũng thân tù tội như người ta, chớ bộ là ông nội họ sao mà ra đây cứ đứng cà nhổng nói chuyện hoài.

- Cha, em coi bộ bây giờ anh hết cần ai hết hén ! Được rồi, nếu anh không chịu nói thiệt thì em có thiếu gì cách làm cho con mẹ chủ tiệm cây khô có ngó tới anh được nữa !

Tư Cầu hốt hoảng hỏi liền :

- Trời ơi, còn tính chuyện gì nữa đó bà nội ?

Con Ba cười một cách đắc chí :

- Chuyện gì để nữa rồi anh sẽ biết !

Tư Cầu bực mình cự nự :

- Thiệt có mấy bà vô thì rắc rối tổ mẹ ! Người ta ở tù yên thân rồi mà nay người này xía vô, một người nọ thọt ra...

Con Bà nhìn anh ta cười :

- Ai biểu anh giấu hoài, anh làm như con này ngu lắm vậy ? Bây giờ anh có chịu khai ra hết hông nè ?

- Thì nếu em đã biết rồi em còn hỏi nữa làm chi...

- Hỏi cho biết bụng dạ của anh ra sao vậy mà !

Tư Cầu thở dài sườn sượt :

- Thì em nghĩ coi : người ta cũng có lòng lo cho mình... bây giờ hổng lẽ mình... chửi mắng người ta lại được sao !

- Cha, già hàm lẻo mép há ! Mà bây giờ không nói on đơ gì hết, em hỏi thiệt anh có phải con mẹ là người đã cho anh leo cây thoa mỡ bò đó không?

Tư Cầu ấp úng đáp :

- Thì... em đã biết hết rồi... (rồi anh ta ngây ngô hỏi lại) Nhưng sao chuyện gì em cũng rành hết vậy ?

- Hổng rành để mấy người tính qua mặt người ta hả ? Chắc anh tưởng chuyện đó kín lắm chắc ?

- Chắc thầy thông ngôn thấy học lại cho em biết chớ gì ?

- Mốc xì họ ! Thấy mà biết cái gì, nhưng thầy mới nói mí mí là em đoán ra liền : người quen cùng xứ với anh mà lại có chồng khách-trú bên tiệm cây trên này, thì ai vô đó nữa ! Anh quên rằng hồi anh mới lên Nam Vang anh đã mếu máo kể chuyện đó cho em nghe sao.

Tư Cầu xén lên nói gạt ngang :

- Bậy nà ! Ai mà như vậy hổng biết !

Con Ba nghiêm mặt hỏi :

- Bây giờ anh tính sao đây?

- Thì tính gì nữa ! Cái đó tùy em, mà theo anh nghĩ : chắc em hổng hẹp hòi gì với người ta... bề gì anh cũng mắc kẹt trong này chớ có ra luông tuồn ở ngoài tiệm cây được đâu.

Con Ba mỉm cười lấy ngón tay xĩa phớt qua trán Tư Cầu :

- Cha, ăn nói khéo quá há ! Nhưng nếu không có mấy lớp rào dây kẽm gai, và không có ba cây súng chong trên mấy cái lô-cốt kia thì... bà nội ai bây giờ cản cũng hổng nổi anh !

Tư Cầu trầm ý cười trề.

Con Ba lại hỏi tiếp :

- Nhưng anh có nói với người ta em là ai không ?

- Em là bà quan hai chớ là ai nữa !

Con Ba giậm chân chắc lưỡi :

- Xí, lằng òm ! Em muốn biết coi bà chủ tiệm đó có rõ em với anh là... là chỗ quen thuộc cũ hông ? Anh có nói cho bà biết hông ?

- Anh nói sơ sơ vậy thôi, nhưng có lẽ người ta cũng đoán ra được. Cái gì thì không biết chớ mấy chuyện đó có trời mà giấu được mấy bà !

Con Ba gật gù :

- Nếu anh hiểu được như vậy thì tốt lắm ! Nhưng em còn để coi bả vô đây bả ăn nói thế nào, nếu biết điều thì em sẵn lòng giúp, bằng không... em cấm tiệt luôn !

Tư Cầu than thở :

- Mấy bà mà xâu xé nhau thì chỉ khổ cho thằng này thôi. Sao mấy bà hổng hè nhau, mỗi người một tay, như vậy có phải đỡ hơn không !

Con Ba cười rộ lên :

- Anh nói khôn quá tổ mẹ người ta ! Đằng nào, anh cũng hưởng đủ hết hén !

Tư Cầu chỉ biết đứng đó cười trừ.

Thấy vậy con Ba lên tiếng bảo anh ta :

- Thôi đi ra ngoài đi, để rồi em liệu coi con mẹ với em đây ai giỏi hơn ai thì biết.

Tư Cầu dùng dằng chưa chịu đi và xuống giọng năn nỉ :

- Chắc em vui miệng nói chơi như vậy chứ... hổng sao phải hông em ! Bề gì người ta cũng là gái có chồng.

Con Ba cắt ngang :

- Chớ bộ em hổng có hả?

- Có nhưng mà... có khác... (rồi sợ con Ba kiểm chuyện lời thôi nữa, anh ta vội rảo bước đi vô phía bác Tám và ngoái lại nói với) Thôi, anh đi mần công việc nghen !

Con Ba mỉm cười lắc đầu nhìn theo Tư Cầu, một cái nhìn vừa trêu mếu, vừa độ lượng...

o O o

Thầy thông ngôn ở trong biệt thự viên quan hai chạy ra ngoắc Phấn :

- Mời bà chủ vô, bà quan hai đã xuống đợi bà chủ trong sa-lông rồi.

Phấn vội ôm hai gói to dựng trái cây lên và hát hàm chỉ về phía thùng rượu nằm dưới đất :

- Còn cái này tính sao đây sắp ?

Viên thông ngôn ngó quanh để tìm một người lao công và khi nhận thấy Tư Cầu cùng bác Tám ở phía sau nhà bếp đi ló ra, ông ta vội kêu :

- Ê anh Tư, anh lại đây tôi nhờ anh một tay coi !

Tư Cầu ngó lại thấy có Phấn nên đứng khựng lại, hồi hộp đưa mắt nhìn trân trân. Phấn mỉm cười gật đầu như ra hiệu cho anh ta bước lại. Tư Cầu lột cái nón lá quăng xuống đất tính xâm xâm đi lại, nhưng bác Tám đã lẹ tay níu anh ta lại :

- Để qua lợi đẳng vác thùng rượu đó thế cho chú, chú Tư !

Tư Cầu ngơ ngác nhìn bác và hơi sảng giọng hỏi :

- Sao lạ vậy ?

Bác Tám đáp nho nhỏ :

- Hồng phải ai dành với chú mà té vàng té bạc gì, nhưng chú lợi đó khiêng thùng rượu vô cho thằng quan hai mà có mặt cả hai bà chứng kiến thì nó... nhẹ thể mình quá !

Tư Cầu cau mày suy nghĩ rồi đáp xụi lơ :

- Ủa, bác nói cũng phải... bị tui cũng hơi hấp tấp muốn gặp Phấn... tức là bà chủ tiệm đó.

Bác Tám vỗ vai anh ta vừa bước đi :

- Ổi rồi đây thiếu gì dịp khác ! Chú đừng quên : mình ở tù là ở tù với ba thằng Tây, chớ trước con mắt của mấy bà, mình cũng... bảnh tởn như thường phải hông chú !

Tư Cầu tươi cười gật đầu :

- Phải rồi, mà thôi bước mau lại đằng giùm tui đi tí!

... Thấy bác Tám đi lại tới, Phấn bắn khoản hỏi liền và hỏi nho nhỏ :

- Ủa sao anh Tư ảnh không chịu lại đây bác ?

Bác Tám vừa nhắc thùng rượu lên vừa đáp :

- Dạ... bị chú có công chuyện cần riêng (rồi bác hạ thấp giọng nói nhanh tiếp)... Dạ, chắc bà chủ cũng dư rồ : nếu chú bê thùng rượu này vô để đứng lựng khựng giữa bà chủ và bà quan hai thì cũng... kệt cho chú quá.

Phấn thở dài :

- Ừ phải há ! (rồi cô quay sang nhìn bác Tám, mỉm cười hỏi luôn) Mà sao tôi coi bộ bác... rành về... chuyện này quá vậy ! Chắc anh Tư có nói lại cho bác rõ phải hông ?

Bác Tám nở mũi đáp :

- Dạ, tui với chú Tư là chỗ anh em thân trong tù... Tui được cái trọng tuổi nên có chỉ vẽ cho chú được một vài việc cũng... hay hay !

... Viên thông ngôn chực trên thềm nhà lên tiếng bảo bác Tám :

- Nè ông già, ông đem để “kết” rượu đó ở trước hàng ba nhen ! Còn bà chủ thì xin mời bà chủ đi ngã này.

Phấn quay sang bác Tám :

- Cám ơn bác nhen ! Bác nói với anh Tư, tôi hỏi thăm ảnh nhiều thiệt là nhiều đó nhen !

Nói xong, cô vội vã vuốt sửa lại tóc tai cùng ngấm nghĩa sơ qua áo quần rồi hấp tấp bước theo viên thông ngôn vô sa-lông.

... Viên thông ngôn gõ cửa sơ sơ mấy cái rồi bước vô trước và lên tiếng giới thiệu :

- Dạ thưa bà hai, dạ có bà chủ tiệm cây đến thăm bà hai.

Con Ba đang ngồi đọc báo, nghe nói vậy từ từ đứng dậy mà mắt vẫn không rời nhìn vào tờ báo như là còn mải mê xem lắm...

Phấn đứng lạng khựng ở đó, và tuy chưa rõ mặt mày của bà quan hai ra sao (vì tờ báo che khuất) nhưng nhìn thấy điệu bộ của “bà quan hai” như vậy nó đâm ra vừa bực, mà cũng vừa “khóp” nữa.

Con Ba quăng mạnh tờ báo xuống mặt bàn và ngược mặt lên hỏi viên thông ngôn :

- Bà chủ tiệm... quen thân với anh Tư đây hả thầy?

(và không đợi ông này trả lời, nó quay sang phía Phấn, nhích đầu chào) Chào bà chủ, xin mời vô ngồi đây chờ làm gì mà đứng khựng ở đó vậy? (rồi nó lại nói bằng quơ) Cha, cái tiểu thuyết đăng trong báo coi hay quá mà họ lại chơi ác đứt ngang xương...

Phấn ké né ú ớ trong miệng :

- Đà...

Rồi bỗng như có hện, hai người đàn bà quắc mắt nhìn nhau lom lom để "đo lường" đối thủ trước khi bắt chuyện. Tia mắt của họ giao nhau tưởng chừng có thể... vang lên thành một tiếng rít giống y như hai thanh kiếm va chạm vào nhau vậy.

Con Ba, đầu sao cũng nhớ rằng mình là chủ nhà nên vội bảo viên thông ngôn :

- Thôi thầy để bà chủ đây cho tôi... Cảm ơn thầy ghen !

Đoạn, nó quay sang Phấn đơn đả mời một lần nữa :

- Coi, sao bà chủ đứng hoài vậy ! Bà chủ ngồi xuống đây rồi chị em mình nói chuyện sau.

Phấn chưa kịp đến ngồi xuống ghế thì con Ba đã bước tới đỡ nhẹ lấy vạt áo dài trước của cô ta đưa ra chỗ có nhiều ánh sáng để xem mặt hàng, rồi trầm trồ liền miệng :

- Cha, bà chủ mặc thứ hàng này có bông ngô quá !
Mà cái màu này cũng hợp với nước da của bà chủ nữa...
để bữa nào rảnh, tôi phải đi lùng ở mấy tiệm Bombay
mua một áo thứ này mới được !

- Dạ... thứ hàng này họ bán thiếu gì.

Con Ba buông vạt áo xuống rồi ngó chăm bằm Phấn
từ đầu đến chân và mỉm cười hỏi thêm :

- Bà chủ được mấy em rồi mà tôi coi còn trẻ măng
vậy?... Chắc còn nhỏ lắm ! Cha, còn nhỏ tuổi mà đã làm...
bà chủ như vậy thì tốt phước biết đâu mà kể !

Phấn thận trọng đáp :

- Dạ, tôi mới được một đứa trai.

Con Ba chắc lưỡi khen liền :

- Cha, gái một con, thuốc ngon nửa điếu ! Hèn chi...

Phấn định chụp hỏi “hèn chi cái gì ?” nhưng rồi giữ
vẻ lễ phép hỏi lại :

- Dạ còn... bà hai được mấy em rồi ?

Con Ba cười dòn tan rồi đáp :

- Tôi chỉ có một mình trơ như vầy đó bà chủ à !

Phần mau miệng khen dồn :

- Bà hai trông còn trẻ đẹp sắc sảo quá, thiệt mấy cô mới lớn lên cũng chưa dễ gì bì kịp ! Bà hai lại còn sang trọng quyền oai nữa... kể ra ít người được như vậy ! Hèn chi...

Con Ba hơi cau mày nhưng rồi lại gật gù cười xoa và nín tay Phần dặt lại bên ghế sa lông :

- Mời bà chủ ngồi xuống đây rồi chị em mình muốn nói gì thì nói, chớ chẳng lẽ tôi với bà chủ cứ đứng sững ở đó để... khen vắn công cho nhau sao ! (rồi chợt thấy mấy gói đồ, nó liền hỏi tiếp) Mà bà chủ ôm theo mấy gói gì lủ khủ đó?

Phần như nhớ trực lại chuyện quà cáp nên vừa ngồi xuống lại đứng dậy đặt mấy bọc giấy trên mặt bàn giữa sa-lông :

- Dạ tôi có mấy ký bom nho nầy đem đến để bà hai dùng lấy thảo... Dạ, còn có một két sâm-banh để ở ngoài hàng ba, riêng kính tặng cho ông hai, xin nhờ bà hai nói lại giùm.

Con Ba chắc lưỡi kêu lên :

- Hồng biết thầy thông ngôn mắc toi đó có nói tôi với ông hai ở nhà đòi ăn đòi uống gì không, mà bà chủ phải lễ mễ đem lại như vậy !

- Dạ thưa bà hai, cái này là do ý tôi chớ thầy thông ngôn không hay biết chi ráo.

Con Ba đáp nửa thật, nửa giỡn :

- Cha, chưa gì mà bà chủ muốn... trăm miệng trước tụi này há ! Bà chủ làm như vậy nữa mích lòng lắm ghen ! Chắc bà chủ dư biết : tôi nghe thầy thông ngôn nói lại là bà chủ đây là chỗ... bà con với anh Tư nên tôi mới sẵn lòng mời tới, chớ phải ai khác thì xin lỗi bà chủ, dầu cho chín xe mười vàng đi nữa cũng... khỏi đi !

Phấn thấy hơi bực mình nhưng cũng phải ráng xuống giọng cầu khẩn :

- Dạ cái đó thì tôi cũng... rõ nhiều. Anh Tư ảnh có kể sơ cho tôi biết rằng bà hai đây là chỗ... ơn nghĩa cũ của ảnh và bà hai cũng đã hết lòng giúp đỡ ảnh trong lúc ảnh bị kẹt trong này. Dạ vì vậy mà tôi mới dám đường đột tới đây để quấy rầy bà hai...

- Ồi, nói là nói vậy chớ chỗ chị em mình, nếu hồng biết nhau thì thôi, một khi đã biết nhau rồi thì... dễ ợt, nhứt là cái chuyện này cũng là chuyện của anh Tư... Mà hể chuyện của anh Tư là tôi sẵn sàng... bao lãnh hết !

Phấn gượng cười đáp :

- Thiệt cảm ơn bà hai hết sức ! Cũng may cho anh Tư gặp lại được bà hai ở chỗ này !

Con Ba thản nhiên tiếp lời :

- À cái đó thì có : anh Tư ảnh có gặp tôi lần nào thì cũng được may mắn ráo trội hết, chớ không có rủi ro hay vấp vấp gì hết á !

Phấn cắn môi suy nghĩ trong một vài giây, rồi đáp đầy đưa :

- Đà, phần tôi thì tôi cũng mong như vậy...

Con Ba cười và ngọt ngào nói :

- Bà chủ khỏi mong với mọi gì hết, cái chuyện đó là cái chuyện... đã có rồi mà !

Nghe con Ba nói một cách “chắc cứng” như vậy, Phấn cười gằn nhưng rồi lại vội nói đỡ :

- Thừa bà hai, như vậy anh Tư thiệt có phần lắm !

Con Ba như có vẻ hài lòng vì đã “dần mặt” sơ được Phấn nên lại muốn tỏ ra độ lượng :

- À còn cái này mà tự nãy giờ tôi tính nói rồi bị lu bu nên quên khuấy đi mất : chị em mình nên tìm cách xưng hô lại cho nó đỡ khách sáo hơn đi ! Bề gì thì bên nào cũng là chỗ... quen biết của anh Tư, phải không chị? Chị thứ mấy để tôi kêu cho tiện?

Phấn ấp úng đáp :

- Dạ... tôi thứ ba...

Con Ba kéo nhích ghế lại gần Phấn :

- Ủa, cũng thứ ba như tôi vậy sao? (rồi nó nháy nháy mắt lên giọng hỏi ỡm ờ) Ai cũng thứ ba hết rồi như vậy ai... lớn ai nhỏ đây?

Phấn ngả lưng dựa vào thành ghế phô-tơi rồi cười đáp lại một cách rất thản nhiên :

- Dạ cái đó thì tôi chẳng dám tranh rồi ! Dạ cũng như cái chuyện... chim trời cá nước, mạnh ai bắt được nấy ăn...

Con Ba liếc xéo cô ta một cái nhanh như chớp :

- Hừ, hay quá há ! Bây giờ tôi mới biết ngán... chị Ba rồi đã !

Phấn vội nói vớt :

- Dạ, bà hai dạy quá lời... Tôi vui miệng nói đùa thôi mà !

Con Ba chắc lưỡi một hơi :

- Đọ, đọ... tôi đã biểu chị Ba dẹp cái tiếng “bà hai” đó qua một bên rồi mà !

Đoạn nó vói tay bấm nút chuông điện gọi anh bồi và

khi anh này chạy lên tới, nó quay sang hỏi Phấn :

- Chị Ba dùng nước ngọt nghen?

Phấn chưa kịp trả lời thì con Ba đã bảo anh bồi :

- Anh cho tui xin hai chai nước cam mau mau một chút, chớ tự nãy giờ mắc nói chuyện tầm khào mà quên mời khách uống nước.

Phấn vội nói chen vô :

- Dạ thưa chị... Hai, xin chị Hai coi tôi cũng như là chỗ quen biết trong nhà chớ khách khứa gì đó...

Con Ba tròn xoe mắt hỏi lại :

- Ủa, sao chị kêu tôi bằng thứ hai? Hồi nãy tôi nói giỡn chơi chớ bộ muốn đòi... lớn nhỏ gì sao?

Phấn thản nhiên đáp :

- Dạ, chị Hai đây là chị... quan hai, tôi xin kêu như vậy cho nó... phân biệt hơn.

Con Ba mỉm cười lim dim đôi mắt :

- Thiệt tới bây giờ tôi mới biết... ớn chị rồi đó !

Phấn cũng cười đáp lại :

- Dạ, chị Hai nói vậy chớ tôi... hiền khô hè !

Nhưng rồi Phấn nghiêm mặt lại nói tiếp :

- Dạ, chắc chị Hai đã rõ tôi đến đây, trước để... ra mắt chị Hai, sau nữa để nhờ chị Hai chút việc...

- Cha, chị này ăn nói văn vẻ quá ta ! Việc gì vậy chị?

Phấn đáp hơi ấp úng :

- Dạ, cũng không có việc gì khác ngoài việc thăm nuôi cho anh Tư. Nói cho đúng ra, mọi sự ở trong này đã sẵn có chị Hai giúp đỡ săn sóc cho anh Tư, nhưng phần tôi, tôi cũng muốn gặp mặt anh...

- Ồi tôi tưởng cái gì chớ việc đó dễ ợt? Thiếu gì người vô thăm nuôi chồng con đó chị Ba và họ cứ ra ngoài văn phòng xin giấy là được.

- Dạ, thầy thông ngôn cũng có nói cho tôi rõ việc ấy, nhưng tôi nghĩ chắc chị Hai đây có thể giúp cho việc thăm nuôi anh Tư của tôi được... đặc biệt hơn người khác, nghĩa là được sự dễ dãi hơn...

Con Ba nhìn chăm bẵm Phấn rồi hỏi :

- Bộ chị có chuyện gì cần phải bàn tán nhiều với anh Tư sao?

Phấn cười giả lả :

- Dạ, đâu có chuyện gì cần, nhưng chắc chị Hai cũng hiểu cho : tôi là người cùng xứ với anh, tôi có vô ra gặp mặt anh ở đây thì cũng chỉ để hỏi thăm hỏi nom về chuyện nhà cửa dưới vườn. Anh xa nhà lâu rồi mà biệt vô âm tín, anh nóng ruột lắm; liền sau khi tình cờ gặp anh ở ngoài tiệm cây, tôi đã có nhắn tin về dưới rồi, mà mãi tới hôm nay sao người quen họ chưa có lên hỏi biết !

Con Ba chép miệng than thở :

- Cha tội nghiệp anh quá há ! (đoạn cô ta điệu giọng bảo Phấn) Phần chị, chị ráng lo hỏi thăm về chuyện dưới nhà cho anh, còn phần tôi, tôi lo việc thăm nuôi cho chị. À, hay chị muốn nói chuyện liền với anh ở đây hông, để tôi làm cách cho chị gặp mặt. Việc này ông hai ổng biết được ổng sẽ cự nự tôi ghê lắm nhưng không sao...

Phấn vội nói :

- Thiết cảm ơn chị Hai lắm, nhưng theo ý tôi mình nên làm cho... đàng hoàng đúng phép đúng luật thì hơn. Chớ chị Hai thương tôi mà tính như vậy, rủi ra gặp ngày vận tháng xui có chuyện gì rắc rối xảy ra thì chẳng những làm phiền chị Hai mà còn để họa cho anh Tư nữa... Mình có thương anh thì nên thương cho... trót lọt...

Con Ba gật gù đáp :

- Chị nghĩ vậy chín chắn lắm ! Được rồi tôi xin nghe theo lời chị. À, chị biên tên họ giao cho thầy thông ngôn

để thầy chạy về mặt giấy tờ cho, còn tôi để tôi thúc mấy sếp dưới văn phòng. Và nếu chị có chuyện gì gấp muốn nhắn với anh Tư, chị cứ vô đây nói với tôi rồi tôi... thông tin lại cho.

Nghe câu sau cùng ấy Phấn có vẻ kém hưởng ứng và lờ ngơ đáp :

- Dạ thôi, chắc không có cái gì gấp đâu, tôi phiền chị Hai như vậy cũng quá nhiều rồi...

Con Ba hiểu ý cười nói :

- Thôi tôi biết rồi ! Nhưng tôi nói như vậy chị đừng giận ghen : bề gì bây giờ anh Tư cũng kẹt ở trong này nghĩa là ảnh... nằm trong bàn tay của tôi...

Phấn nín lặng một hồi rồi gượng cười nói :

- Dạ cái đó thì tôi thấy rõ ngơ ngơ rồi... Tôi xin chịu hẹp vậy !

Con Ba biết mình đi hơi quá nên vội nói lảng ra :

- Để tôi nhờ mấy ông lục hồ sơ coi tội trạng của anh Tư nặng nhẹ thế nào để tôi còn nhờ ông hai ở nhà ông can thiệp dùm đỡ phần nào hay phần nấy.

Phấn mau mắn nói vô :

- Ờ, tôi cũng quên nhắc với chị Hai về cái chuyện đó

nữa ! Dạ... chị Hai nhắm coi anh Tư có được mau thả ra không chị? Theo tôi biết ảnh hiền như cục đất có làm chi đâu mà mấy ổng bỏ tù bỏ rạc như vậy !

Con Ba cười xòa :

- Tôi thì cũng như chị, chị em mình làm sao biết được chừng nào ảnh ra ! Còn cái việc ảnh “hiền khô” đó thì... để lâm chuyện rồi mới biết... thằng chả cũng dữ dằn trời mây chó không như chị tưởng đâu ! Nhưng dầu sao, tôi cũng xin hứa chắc với chị : để bữa nào ông hai ổng vui vui, tôi sẽ liệu lời nói vừa vô ổng.

- Chuyện gì tôi hổng biết chó chuyện đó thì tôi tin chắc mềm là chị Hai sẽ thành công rồi !

Con Ba liếc xéo :

- Cha, chị nói như vậy là khen hay chê tôi đó?

- Dạ tôi tình thiệt nói ngay như vậy đó chị Hai à ! Tánh tôi thẳng băng chó hổng cong queo ngoắt ngoéo như người ta...

Rồi cô đứng lên nói tiếp :

- Tôi xin kiếu chị Hai... Dạ, tự nãy giờ tôi làm rộn chị Hai nhiều quá.

Con Ba cũng đứng lên theo và nói gạt ngang :

- Ồi chỗ chị em mình mà ! Chị đừng có ngại gì hết, khi nào rảnh xin mời chị lại chơi, tôi ở đây cũng ít bè bạn lắm !

- Dạ, tôi cũng vậy. Suốt ngày tôi chỉ lẩn quẩn ở nhà... (rồi cô nhìn con Ba mỉm cười ý nhị) thiệt anh Tư ảnh có con mắt lắm !

Con Ba nhướn mắt hỏi lại :

- Sao vậy?

- Vì... chị Hai rất bắt thiệp lanh lợi mà lại lịch sự duyên dáng nữa...

Con Ba xô nhẹ vai Phấn :

- Thôi chị đi ! Chị nói giả ngộ hoài ! Còn chị không sắc sảo mặn mòi đó sao ! Tôi gặp chị tôi cũng muốn mê nữa là... con trai mới lớn lên. Hèn chi hồi tôi mới gặp anh Tư ở trên Nam Vang ảnh lớ ngớ như là bị ma hốt hồn hay bị bùa mê thuốc lú gì vậy ! Và mới rằng rằng đây nè, từ bữa ảnh đi chở cây về ảnh lằm lằm lì lì lắm lúc tôi thấy mà phát ghét ! (rồi nó níu tay Phấn cười nói thêm) Này chị Ba, phải hồi tôi còn con gái mà tôi gặp chị như trường hợp bây giờ... tôi ghen lắm đa !

Phấn làm bộ kinh hãi :

- Ý mẹt ơi, gặp tay của chị Hai đây ghen thì tôi có nước chạy tép không dám ngoái cổ ngoặt lại... mà về nhà ngủ hổng chừng còn dám giựt mình nữa !

Con Ba vừa ở trên xích lô bước xuống là Phấn nhận thấy ngay. Cô vội giao thẳng bé Kỳ lại cho chị vú và tất tả chạy ra đón :

- Dữ hông, bữa nay chị Hai mới đến thăm tụi này !

Con Ba hồi hả nín lấy tay Phấn và lôi đi :

- Xin lỗi chị Ba, tôi tính lại đây hoài mà mắc công kia việc nọ thành thử cứ để lần khân mãi. Hôm nay có chuyện cần lắm nên tôi chờ ông Hai ổng qua sở là tôi phóng lại đây liền.

Phấn ngừng lại nhìn sững nó một hồi rồi hỏi :

- Chuyện gì vậy chị? Lành hay dữ? Hèn chi tôi lấy làm lạ sao chị lại đây sớm bưng... Bộ anh Tư đau ốm hay sao đó vậy chị?

Con Ba không đáp ngay mà lôi Phấn đi vào :

- Để vô nhà rồi tôi nói rõ cho chị hay... Mà có ai ở trống không chị?

Nhìn thấy vẻ mặt nghiêm nghị cùng cách phục sức lôi thôi của con Ba, Phấn càng đâm lo. Cô vừa đi vừa hỏi dồn tới :

- Cái gì đó chị? Anh Tư có sao không mà chị hồng

nói liền cho tôi biết? Tôi mới vô thăm ảnh vào ngày hôm kia thấy ảnh... vui vẻ chứ có sao đâu !

- Chị khoan nóng, chuyện này nói ra đây không tiện. Tôi hấp tấp ra đây cốt có bấy nhiêu đó chứ ai muốn giấu chị làm gì chứ ! Tôi hỏi chị có ai khác ở trong nhà không để chị em mình nói chuyện cho tiện mà chị cứ lo hỏi nôn tới hoài !

Phấn dịu giọng đáp :

- Xin lỗi chị Hai, bị tôi quỳnh quá nên hổng nhớ gì hết... Dạ, trong nhà chỉ còn có mấy người làm công, còn ba của thằng Kỳ thì đi ra kho bạc lãnh tiền mua cây của nhà nước trả.

Con Ba gật gù :

- Ờ nếu vậy thì tiện lắm ! Mà chị có chỗ nào riêng biệt vắng vắng ở trong nhà để khỏi ai dòm ngó, vì chuyện này là chuyện... sanh tử của anh Tư lận !

Phấn tái mặt lập cập hỏi nho nhỏ :

- Trời... cái gì mà chị lại nói nghe ớn quá vậy? Chị nói phớt ra hổng được sao?

Con Ba như không để ý đến sự lo sợ của Phấn mà cứ lôi tuột cô đi và hỏi :

- Đâu chị Ba, chỗ nào tiện hả?

Phấn biết hỏi gấp cũng vô ích nên lẳng lặng dắt con Ba vào buồng trong. Đến nơi nó kéo một chiếc ghế mời khách và gượng cười nói :

- Xin lỗi chị Hai, tôi mời chị Hai vô trong này thiệt là không phải phép, nhưng ở đây thì khỏi sợ ai soi mói hết. Để tôi kêu con vú bưng nước lên...

Con Ba gạt ngang :

- Ổi thôi nước với nôi làm chi chị !

- Đà...

Con Ba đảo mắt nhìn qua một vòng khắp gian buồng rồi chậm rãi nói :

- Chị Ba à, hôm trước tôi có nhờ người ta lục coi hồ sơ của anh Tư để xem tội trạng nặng nhẹ thể nào...

Phấn tò mò hỏi liền :

- Dạ nặng hay nhẹ hả chị Hai?

Con Ba lườm nó như có vẻ phật ý vì bị chặn ngang nhưng rồi lại ôn tồn đáp :

- Nhẹ xều à !

- Vậy chắc anh... cũng hy vọng sớm được thả ra hả chị?

Con Ba thở dài :

- Thì tôi cũng nghĩ như vậy và mấy cha nội trên văn phòng cũng nói hồng sao, hồng sao... nhưng ai có dè đâu nó xảy ra chuyện bất tử như vậy !

- Bộ anh Tư ảnh làm cái gì bậy ở trông hả? (rồi cô cắn môi suy nghĩ đoạn quắc mắt hỏi sảng) Hay là... hay là ảnh không giữ gìn tình ý để... leo tẹo đổ bể tùm lum ra rồi ông quan hai ổng bắt được?

Con Ba đứng phắt dậy cầm lấy cái bóp đầm xỉa xói vào mặt Phấn :

- Thiệt tôi đến đây uống công quá ! Phải tôi mà dè có thứ ghen ầu ghen tả, nói bậy nói bạ như vậy, tui đâm thèm xuống đây làm chi cho tốn gần cả chục đồng bạc tiền xích lô !

Phấn biết mình nói quá lỗ nên vội đứng lên theo nín tay con Ba năn nỉ :

- Thôi mà chị Hai, tôi lạy chị... bị tôi lo quỳnh quá không còn biết trời trăng gì nữa, xin chị đừng chấp nhứt làm gì tội nghiệp. Chị ngồi xuống đi, và chị làm ơn làm phúc nói liền cho tôi rõ, chớ thiệt tình thì tôi... nóng ruột chịu hết nổi !

Con Ba thở dài ngồi xuống lại, nhìn Phấn lắc đầu cười gượng, rồi tăng hăng như để đổi giọng cho êm dịu hơn :

- Thôi chị cũng ngồi xuống đi. Ví dầu tôi với anh Tư mà có... lộn xộn để cho kẹt đạn kẹt vỏ như hồi nãy chị... nghi bậy như vậy, thì có nước tôi độn thổ luôn chớ dám vác mặt lại đây với chị hả chị Ba !

- Dà...

- Tôi cũng tưởng là số anh Tư đã hết nạn tai rồi, chớ có dè đâu mới đây tụi Tây nó đánh giặc đánh giã thua thiệt làm sao đó, nên tụi nó nổi khùng quyết định bắt một số anh em tù nhơn trong cǎng đem đưa ra Côn-đảo nay mai gì đây...

Phần hốt hoảng hỏi liền :

- Bộ trong số đó có lộn anh Tư vô hả?

Con Ba se sẽ gật đầu...

Phần chụp nǚu lấy bàn tay con Ba :

- Trời đất ơi, sao kỳ cục vậy chị ! Mà chị có chắc như vậy không?

Con Ba ngó mông ra phía ngoài cửa rồi thần thờ đáp :

- Sao không chắc ! Người ta đã lập bản danh sách hǎn hoi rồi. Và tôi còn nghe nói cái số tù đưa ra đảo này dám bị xử bắn lắm nữa...

Phấn trộn mắt hỏi :

- Người ta đem bắn anh Tư nữa hả? Mà anh có tội tình gì lại chở anh ra ngoài đảo để giết hại như vậy cả ? Sao chị ở trông mà chị hồng nói với người ta... còn ông quan hai đâu, chị hồng biểu ông xét lại cho anh Tư nhờ, hay là... ông bôi tên anh Tư trong sổ hồng được sao ?

Con Ba nghe cô ta nói một hơi một dọc như vậy cũng đâm ra bực mình :

- Chị giỏi thì chị vô nói đi ! Bộ chị tưởng tôi hồng biết lo sao? Nhưng tôi thử hỏi chị : cái chuyện đó ở trên tây tà người ta quyết định như vậy, ông hai ông có môn giữ ba thằng tù chớ đâu có quyền bắt bớ hay buông tha gì đâu ! Mà tôi hỏi chị thêm một câu này nữa : giả tỷ như ông bôi tên anh Tư được đi, rồi sao đó phải lấy tên ai khác thế vô bây giờ ?

Phấn đáp liền :

- Ý trời, tù tội cả đồng ở trông lấy ai khác mà hồng được !

Con Ba nhìn cô ta một hồi :

- Đọ, chị nói như vậy là nói càn mạng đa ! Chị hồng nghĩ rằng nếu có bắt được người khác thế vô thì cũng là... người như anh Tư, nghĩa là họ cũng có những người thương yêu họ và biết đâu họ lại còn có con thơ con mọn ở nhà... mình làm như vậy có phải thêm tội không ?

Phấn xén lên cúi đầu, nhưng còn nói gượng :

- Thì tôi cũng nói bừa như vậy... nhưng chắc thiếu gì người khác một thân một mình... (rồi cô ngước mắt lên hỏi) Bây giờ chị tính sao đây, chẳng lẽ ngồi đó ngo để cho tụi nó xách đầu anh Tư đem bán sao ?

Con Ba không trả lời mà lấy bóp mở ra lấy thuốc hút. Nó ngồi trầm ngâm nhả khói bay từ từ... Phấn thấy vậy cũng bắt ngửa mặt, nhưng biết không thể nào làm khác hơn được nên đành ngồi chờ.

Con Ba đưa ngón tay búng nhẹ cho tàn thuốc rớt xuống đất rồi chậm rãi nói :

- Tôi cũng nghĩ nát nước hết mà chẳng tìm ra mưu kế gì được...

Phấn thở dài cựa mình một cách có vẻ bức bối làm chiếc ghế kêu răng rắc.

Con Ba thản nhiên nói tiếp :

- ... Bởi vậy tôi mới ra đây, trước là để cho chị hay, sau là để... xem coi chị có cách nào gỡ nạn cho anh Tư chẳng?

Phấn dậm ra lúng túng :

- Chị ở trông quen lớn với các quan quyền khắp mặt hết mà chị còn chịu co tay kia hướng hồ gì tôi ở tí mú

ngoài này ! Hay là chị nghĩ coi mình có thể chạy chọt lo lót ông nào được không ? Nếu được, nói nào ngay, tôi cũng có sẵn chút đỉnh tiền nong...

Con Ba đáp một cách không hăng hái chút nào :

- Kể ra thì cũng có chút ít hy vọng về mặt đó, nhưng... nhưng tốn hao lắm và nếu anh Tư khỏi bị đày ra đảo thì cũng bị giam lại ở đó chớ bỏ ra được sao !

Phần chụp nói liền :

- Tốn hao bao nhiêu tôi không tiếc miễn anh Tư còn đó là được, rồi thủng thỉnh mình lo chạy chọt sau để lãnh ảnh ra... Hay là nếu chị sợ dính dấp vô thì để tôi nói thẳng với thầy thông ngôn nhờ thầy đi vận động với mấy ông bự giùm...

Con Ba nói gặt ngay :

- Hồng được đâu ! Chuyện này là chuyện... kín, chị làm tài khôn tài khéo cho nó đổ bể tùm lum lên rồi Tây nó đem lưu anh Tư đi chỗ khác, ở ngoài này đi ở tù cả đám hết... Chuyện đó là chuyện chết chớ hồng phải nhảy a làm càn được đâu nghen !

Phần cau mày nhìn con Ba một hồi lâu rồi nói :

- Coi, chị kêu tôi tìm cách gỡ nạn cho anh Tư mà hề tôi nói ra câu nào thì chị bác đi tuốt hết ? Như vậy còn bàn với tính gì nữa được ! Chị đã nói chị chịu co tay thì ít nữa chị cũng để tôi... liều mạng cho ảnh chớ ?

Con Ba ấp úng đáp :

- Thì tôi có nói gì đâu... Tôi sợ mình tính chưa được chín chắn, rủi ro có bề gì thêm nữa thì vô kế khả thi...

Phấn cười lạt :

- Chắc chị sợ tôi chạy chọt cho anh Tư được rồi tôi rình ảnh mất hả ? Hông đâu, nếu khỏi đi đảo thì bề gì ảnh cũng còn kẹt ở trống... chớ có bay mất đi đâu mà chị ngại hổng biết !

Con Ba đỏ mặt quăng mạnh tàn thuốc xuống đất, lấy dép chà lia cho tắt lửa, rồi hăm hăm nói :

- Chị đừng ý có ba đồng tiền đó rồi muốn nói quàng nói xiên gì thì nói nghen ! Bộ chị nói tôi đây lo cho ảnh không được hả ?

Phấn thản nhiên đáp :

- Thì cũng như... chị ý có ông quan hai vậy mà... Thôi bây giờ... xả còng, mạnh ai nấy lo cho anh Tư.

Con Ba đập mạnh tay vào thành ghế :

- Coi, bộ chị nói giỡn sao chớ ! Mạnh ai ấy lo rồi chị hổng biết đánh gì hết, rủi có trắc trở chuyện gì hư luôn công việc của tôi rồi sao hả ? Chị giỏi chị... qua mặt anh Tư được chớ với tôi, xin lỗi... cái đó còn hơi lâu đã !

Phấn cười mũi :

- Chị Hai thiệt khó tánh quá ! Bây giờ chị Hai tính sao đây chị làm ơn nói huých tẹt ra rõ đi chớ úp úp mở mở hoài, tôi ngu dốt lắm không biết được !

Con Ba định nói “trả đũa” lại nữa nhưng rồi lại chép miệng than :

- Anh Tư ảnh sắp nghèo tới nơi mà ở ngoài này tôi với chị mãi lo ăn thua đủ với nhau như vậy hoài rồi làm sao được kìa !

Phấn cũng nhận thấy sự vô lý đó nên thở dài rồi dịu giọng nói :

- Thôi, chị ráng lo cho ảnh đi. Chị ở gần bên trông thì thế nào chị cũng dễ tính hơn tôi, rồi có cái gì cần tới, chị cứ nói với tôi để tôi ráng sức mà giúp vào. Chẳng lẽ bây giờ, mạnh dằng chị chị lo, mạnh dằng tôi tôi chạy... như vậy chẳng những tốn công vô ích mà nhiều khi còn tréo ngoe với nhau nữa...

- Thì đó, như hồi nãy tôi đã nói với chị : mình nên suy tính kỹ mới được ! Thế nào rồi đây tôi cũng phải nhờ chị giúp vô một phần lớn, chớ một mình tôi, tôi đâu có ba đầu sáu tay mà lo cho xuể hết được. Vả cũng vì chỗ đó mà tôi vội vã ra đây cho chị hay...

Phấn ngạc nhiên hỏi :

- Ủa, vậy chị chưa cho anh Tư ảnh biết tin đó sao?

Con Ba lắc đầu :

- Chưa chị à ! Tôi tính để mình bàn với nhau trước đã rồi mai mốt đây tôi cho anh Tư hãy cũng không muộn.

- Rủ họ đưa ảnh đi liền sao chị ?

- Không đâu, tôi biết ít lắm một tháng nữa mới có chuyện đó. Bây giờ mình cho ảnh hay trước, rủ ảnh chọn rón lên thiên hạ trong cặng biết hết thì càng thêm khó khăn nữa !

Phấn nhích ghế lại gần con Ba, rồi ngáp ngừng hỏi :

- Chắc chị có tính ra một kế gì... Chị có thể nói sơ qua cho tôi nghe được không chị Hai ?

Con Ba mím môi nhìn xuống đất một hồi rồi ngược mặt lên chậm rãi đáp :

- Cách này cũng hơi... mạo hiểm một chút, vì bây giờ anh Tư chỉ có nước là trốn đi.

- Ý trời, ở trông con ruồi bay ra hồng lợt rồi làm sao anh Tư ảnh đi cho thoát được ?

- Ấy, chị đừng có lo... Tôi đã nghĩ ra cách rồi, nhưng phải có người ở ngoài này chứa chấp đỡ ảnh một vài ngày rồi mới có thể trốn luôn về dưới vườn được, chớ

nếu để anh ra đi ló ngó ngoài đường ngoài chợ, giấy tờ không có thì chỉ vài tiếng đồng hồ sau là anh bị thộp cổ lại liền.

Phấn có vẻ lo ngại hỏi thêm :

- Nhưng “chứa” ảnh vào đâu bây giờ ?

Con Ba mỉm cười nói :

- Thì việc đó... tôi xin nhờ đến tay chị.

Phấn trợn mắt :

- Ý hổng được đâu ! Ba thằng Kỳ là người Tàu làm ăn nên họ kỵ việc đó lắm, đời nào thằng chả dám chứa thứ... quốc cấm ấy trong nhà.

- Coi, chị phải ép buộc thằng chả chứ !

Phấn nhăn nhó :

- Phải mình tôi thì cái gì cũng được hết ráo trọi, nhưng có thằng chả vô đó khó nói lắm. Chị bắt thằng chả chung ra vài chục ngàn thì thằng chả chịu liền, chứ bắt chứa anh Tư trong nhà một chút xíu thằng chả cũng lạy dài đó chị à !

Con Ba vẫn tươi cười như thường :

- Chị thiệt dở khệt ! Chị phải viện cớ rằng hồi đó

thằng chả... hại anh Tư thiếu điều chết đứng thì bây giờ
thằng chả ráng chứa chấp anh Tư trong nhà một đôi
ngày mà ăn nhằm gì ! Cái đó cũng như để đèn bù thiệt
hại khi xưa vậy mà !

Phấn mím môi suy nghĩ một hồi rồi nói :

- Tôi nghĩ rồi : hay là chị để tôi lãnh phần đưa anh
Tư luôn tuốt về dưới vườn, đi có cặp như vậy hổng ai để
ý sanh nghi được. Ở phải đa, chị làm ơn kiểm giùm ảnh
một cái giấy tờ gì tạm cũng được, hay thôi để tôi lo luôn
vụ này cũng được vì tôi biết có chỗ chỉ tốn kém chút
đỉnh là họ cho mình một cái giấy “lách xê” rồi...

Con Ba cười mũi :

- Nếu chị đưa ảnh về dưới được thì tôi đây đưa
không được sao ? Tôi cũng đã tính bỏ luôn ông hai để
dông trốn theo ảnh một lượt... như vậy có phải gọn bản
không ?

Phấn nhồm người lên :

- Chị nói thiệt hay nói chơi đó ? Chị dám bỏ ông quan
hai để mạo hiểm trốn theo anh Tư sao ? Hay là chị định
nói dọa cho tôi ngán hả chị Hai ?

Con Ba ngả người dựa lưng trên ghế rồi mỉm cười
đáp :

- Ai mà thèm dọa làm gì hổng biết ! Chắc chị chưa rõ

: chớ giữa tôi và chị, người dám liều mạng cho anh Tư là tôi đây nè ! Tôi cũng xin nhắc thêm : con này chưa lần nào làm phiền lòng anh Tư một chuyện gì, dầu là một chuyện chút xiu bằng ngón tay út cũng vậy đó chị !

Phấn cười lạt :

- Thì tôi biết chị giỏi rồi mà ! Nhưng chị cũng giỏi luôn về cái chuyện ghen tranh của người ta nữa ! Điều nói là nói vậy, chớ tôi dư biết nếu tôi đây có lo cho anh Tư đi trốn như hồi nãy tôi bàn đó, thì chị cũng phá ngang chớ để gì để cho thành công được !

Con Ba ngao ngán thở dài :

- Quả tình tôi có nóng tánh chút đỉnh, nhưng tôi đâu có đến nổi tệ quá vậy ! Tôi hỏi chị : tôi với chị cứ tranh giành nhau. rủi ro để cho anh Tư ảnh bị kẹt chết luôn rồi tới chừng đó chỉ có nước ngồi ngó nhau mà khóc !

Phấn vẫn còn cau có :

- Chị nói thì nghe ngọt lắm... nhưng hể tôi dính vô chuyện anh Tư là chị nhảy đong đong lên ! Ờ, nếu rủi ảnh bị kẹt thì cho ảnh chết luôn... ai biểu ảnh đụng đầu cũng làng chàng đó hết !

Con Ba cười xòa :

- Đừng nói bậy nà ! Ảnh mà kẹt chết luôn thì tôi cũng không ngờ mà chị cũng... trót vó, như vậy tôi với chị

ghen tranh với nhau để làm gì hả ?... Thôi tôi nhường cho chị đó; ít ra cũng có một người... hưởng được !

Phấn mắc cỡ cúi đầu làm thinh. Con Ba nhích ghế lại gần, thân mật vỗ nhẹ lấy vai nó :

- Tôi thiệt tình với chị và quý anh Tư lắm nên tôi mới cất công ra đây, chớ phải tôi có bụng xấu muốn chiếm... độc quyền ảnh thì tôi làm êm ở trông rồi !

Phấn có vẻ cảm động :

- Xin lỗi chị Hai... bị tôi rối ruột hết, với lại thiệt tình thì tôi cũng muốn như dịp này mà... theo luôn anh Tư để... chuộc lỗi ngày trước, cái chuyện giữa tôi và ảnh chắc chị Hai cũng đã rõ, và hồi trở về dưới quê, tôi cũng đã năn nỉ ỉ ôi ảnh đủ điều để ảnh theo tôi mà ảnh cứ trơ trơ, tuy tôi dư biết lòng ảnh cũng... như cũ.

- Vậy hả ! Tội nghiệp quá há ! Nhưng thôi chị Ba à, phận mình dầu sao cũng đã yên thì không nên chộn rộn nữa làm gì ! Không phải bây giờ tôi mới nói tốt, chớ tôi cũng đã nghĩ rồi chị ơi : nếu anh Tư đi một mình êm thì chẳng khó khăn gì mấy, chớ nếu có tôi hoặc chị trốn theo nữa thì rắc rối thêm nhiều lắm lắm.

- Sao vậy chị ?

- Có gì lạ đâu : tới chừng đó, hoặc ông hai hoặc ông chủ ngoài này... mất vợ, thì trời cản mấy ổng cũng nhốn nháo cả lên, rồi thưa gởi tìm kiếm lung tung beng... như vậy có phải làm cho anh Tư.... mệt thêm không ?

Phấn gặt đầu nói liền :

- Ờ phải há !

- Bởi vậy mình có... thương anh Tư thì phải thương cho trót và cho đúng điệu. Phần chị, xin chị ráng nói khéo với ông chủ cho anh Tư ở đỡ đôi ba bữa đi chị !

- Đâu chị bày cách cho tôi coi, chớ bây giờ tôi lú ruột lú gan hết...

Con Ba mỉm cười đáp :

- Dễ như chơi mà : thì chị cứ bắt ép ông luôn về hai mặt tình và... lý : một là ông phải tính chuyện ơn nghĩa với anh Tư, hai là nếu ông hổng tính cho xuôi thì để cho chị tính...

- Tính sao đó chị Hai?

- Thì chị cập tàu trốn luôn theo anh Tư chớ sao nữa!

Phấn phải cười xòa, nhưng rồi thắc mắc hỏi lại :

- Nhưng rủi thẳng chả đi báo cáo rồi sao chị?

Con Ba cau mày :

- Ừ còn cái chuyện đó nữa há ! Mà khỏi lo : chị nói trước với ông nếu ông sanh tâm làm bậy thì kẹt luôn cả chị nữa, vì chị là đồng lõa kia mà ! Và chị nói thêm luôn :

nếu ổng rục rịch thì chị còn khai càn luôn là ổng cũng có dính líu vô nữa, nhưng sau vì ghen nên ổng mới đi báo, và ổng còn đóng thuế đóng má cho bên kia nữa. Tây nó nghe nói vậy nó ham lắm ghen, vì ổng là ông chủ có bạc cắc nhiều mà !

Phấn lắc đầu cười :

- Thiệt tôi phục chị Hai sát đất ! Chị mà tính cái gì ra là có môn chết thiên hạ hết !

Con Ba khiêm tốn đáp :

- Biết sao bây giờ chị ! Ở đời, mình đâu có thể nào ở cho vừa lòng khắp mọi người được, và bởi vậy chỉ còn có cách : thương cho phải chỗ, ghét cho đáng nơi. Cái công việc mình tính đây cũng không phải là để hãm hại ông chủ ở nhà; mình chỉ “dạ hành tở” cho ổng ngán chơi nếu có trường hợp ổng không... vui vẻ thuận theo ý mình... Đó chị coi, đâu có cái gì ác đức đâu phải hông chị Ba ?

Phấn mau mắn tán đồng :

- Phải rồi chị Hai à ! Tôi cũng thấy không sao nên mới sẵn sàng nghe theo ý chị, vì bề nào thì ông chủ đây cũng là... chồng của tôi và thiệt ra thằng chả cũng thương tôi dữ lắm !

- Chớ bộ ông hai ở trông không thương tôi gặt củ kiệu đó sao ?

Phấn cười xòa :

- Thì ai có nói gì đâu, nhưng của chị khác, của tôi khác... (rồi như sợ con Ba sẽ hỏi phăng tới về chỗ “khác nhau” ấy, Phấn vội nói lảng ra) Hồng nói giấu gì chị : nếu gặp tay khác thì hồng để gì tôi chịu nghe lời êm rơ vậy đâu ghen !

Con Ba lắc đầu :

- Thiệt tôi cũng... bái chị luôn ! Nội cái tôi nghe chị nói sơ sơ qua, tôi cũng đủ ớn xương sống rồi.

Đoạn nó đứng dậy xách bóp lên :

- Thôi, tôi xin kiểu chị để cho tôi về lo sắp đặt công chuyện và hể tôi tính xong đâu đó đảng hoàng tôi sẽ ra cho chị hay liền.

Phấn cũng đứng theo lên :

- Ờ, chị nhớ ra cho tôi hay liền ghen chị Hai. Mà chị về trông cũng liệu cách nào cho anh Tư ảnh rõ công chuyện này...

- Cố nhiên rồi, cái đó chị để kệ tôi. Còn phần chị, theo tôi nghĩ thì chị cũng nên ngưng luôn cái vụ đi thăm nuôi anh Tư bây giờ đi, như vậy để mình tránh được mọi sự tình nghi sau này.

Phấn đành miễn cưỡng nhận :

- Chị nói tôi hiểu rồi... đành chịu vậy chớ biết sao, chớ thật ra tôi cũng nôn gắp mặt ảnh lắm !

- Thì để nữa rồi mặc tình mà gắp (rồi nó liếc xéo Phấn)... hay là chị kiếm một căn nhà nào mượn sẵn để anh Tư ra là đông lại đó rồi. Như vậy “thăm nuôi” ảnh lu bù được đa ! Ờ mà phải, chị nên tính như vậy đi, như vậy ông chủ tiệm đây đỡ ngán và cũng khỏi sợ tây tà nó dòm ngó nhà chị !

Phấn mỉm cười hoài nghi :

- Thôi chị đừng xí gạt tôi nữa chị Hai !

- Thiệt mà ! Nhưng miễn là ông chủ đây đừng có ghen quá là được !

- Để tôi nghĩ lại coi... Mà thằng chả có ghen thì cũng ráng bầm bụng chịu cho nó quen...

o O o

Khi nghe con Ba cho biết là mình có tên trong đám đi đảo và có thể nguy được, Tư Cầu đứng ngẩn ngơ một hồi lâu rồi mới lắp bắp hỏi lại :

- Mà em chắc có như vậy không? Sao anh nghe anh em trong trại người ta xầm xì là sắp có thả nhiều lắm !

Con Ba trề môi :

- Thả xuống biển thì có !

Tư Cầu thở dài :

- Nếu vậy thì cái số của anh xui tận mạng rồi... Cha, hổng biết làm sao cho dưới nhà hay...

- Xui khỉ gì ! Sao anh hay tin bá láp quá ! Nói vậy cả trăm người khác bị đưa ra Côn đảo thì cũng tại số xui hết sao?

- Thì mình hổng biết đổ thừa cho ai bây giờ... chỉ còn cách nói là tại cái số...

- Có số hên xui hay không là cũng do nơi em đây nè !

Tư Cầu ngó nó lom lom :

- Em sao lúc nào cũng nói bông lơn được hết !

Con Ba nghiêm giọng nói :

- Em nói thiệt đa ! Và sở dĩ cho anh hay là để bàn với anh chuyện tìm cách để anh thoát đi !

Tư Cầu trợn mắt rồi ngó dáo dác :

- Trốn đi ! Cái này là em nói giỡn đa !

Con Ba không buồn trả lời câu đó mà hỏi luôn :

- Nhưng anh có dám mạo hiểm trốn không hả?

Tư Cầu hốt hoảng đáp :

- Ý hồng nên đầu !

Con Ba lắc đầu :

- Xí, cái gì anh cũng nói hồng nên hết ! Vậy chớ anh để nó xách đầu đầy ra Côn-đảo, rồi đem bắn đập xác xuống biển cho cá mập cá xà nó xức... như vậy chắc nên lắm há !

Tư Cầu đáp xuôi xị :

- Thì ai mà muốn như vậy, nhưng em nghĩ coi mình làm sao ra lọt khỏi chỗ... Thập điện Diêm vương này ?

- Cái đó để em lo.

Tư Cầu lắc đầu :

- Như vậy càng không nên nữa : anh không muốn em phải liên lụy vì anh. Phận anh, dầu có chết năm bảy mạng cũng chẳng ăn thua gì, còn em... em như vậy kể như cũng sung sướng hơn người ta rồi...

Con Ba bực mình :

- Em sung sướng hay không thì kệ mờ em ! Bộ em dại lắm sao mà để cho anh trốn thoát rồi đưa đầu cho Tây nó thộp ! Anh cứ việc xách cái thân xác của anh dong đi, mọi việc để kệ em...

- Rồi em cũng phải đông nữa chứ bộ dám ở lợi chịu trận à ?

Con Ba chắc lười :

- Thằng cha này sao... bự quá. Bộ em ngu để cho tụi nó làm khó dễ gì được em sao chứ ! (rồi nó tha thiết nói tiếp) Mà ví đầu sau khi anh đi rồi, em bị rắc rối lòi thòi gì nữa, em cũng vui lòng mà ! Chớ em hỏi anh : em quen biết với anh làm chi mà không nhờ cậy gì được ráo trong những lúc này ?

- Em tốt với anh quá rồi, anh nỡ nào để em phải dính vô thêm cái thứ chuyện chết đó ! Anh chỉ xin em một điều : là khi anh ra đảo rồi em làm ơn kiếm cách nhắn tin về dưới nhà giùm. Cha, chắc tí má anh ở dưới vườn được tin này ổng bả rầu thúí ruột ! Thiệt anh chưa có làm được việc gì cho ổng bả vui lòng hết... (rồi anh ta mỉm cười chua chát) Còn cái chuyện tranh đấu cho nước nhà độc lập, anh cũng chưa làm khỉ gì nữa ! Mới chọn rộn đôi chút là bị thộp đầu lên đây, rồi sắp sửa ra đảo để gởi xương ở ngoài... Ớ hự, cuộc đời của anh toàn là ăn xài lớn mà hổng mua được cái gì cho coi được hết !

Con Ba ngó chằm bằm anh ta :

- Còn trời trần cái gì nữa thì nói luôn một lượt đi ! Anh sao như con gà chết ! Em đã nói hổng sao hết : em có cách nào cho trốn đi êm ru mà anh hổng chịu nữa hả ? Thì anh vừa nói : anh chưa có làm cái gì nên thân nên hồn hết, vậy mà anh... chịu khó nằm ở đây chờ cho Tây nó chặt ! Thiệt nhiều lúc em không hiểu trong đầu trong óc anh có cái gì ở trống nữa ! Thôi được rồi để nữa em cho hai bác ở dưới vườn biết ngày nào mà Tây nó xách

cổ anh đem ra bắn ở ngoài đảo, để hai bác biết mà cúng quảy và giỗ chạp cho anh... như vậy chắc anh mát ruột lắm hén !

Tư Cầu có vẻ mũi lòng :

- Em đừng nói xiên nói xéo, nói cay nói đắng như vậy làm gì... bộ như vậy chưa đủ rồi ruột sao chớ ! Con chó nó còn muốn sống ăn... bậy thay, hưởng hồ gì anh đây còn cha mẹ, còn anh em, còn bạn đồng đội... Mà em có chắc là anh đi êm được hông và khỏi phải bị lôi thôi gì hông ?

Con Ba gật đầu :

- Chắc... (nhưng rồi nó nghiêm mặt nói thêm) Mà có chắc hay không là cũng do nơi anh : anh cứ làm như thường và tới chừng đó là đông một mạch, chớ cái điệu bộ xằng vằng xéo véo như gà mắc đẻ cục tác của anh đó, thì chỉ có nước chết sớm, mà đồ khỏi còn gây họa lây cho em nữa !

Tư Cầu nghển cổ, uốn ngực :

- Sao em... coi rẻ thằng này quá vậy ! Để nữa rồi em coi... Nhưng chừng nào trốn hả em và trốn bằng cách nào? Chớ anh coi bộ ở đây con kiến bò ra cũng còn khó !

Con Ba cười rồi hạ thấp giọng :

- Bò ra hồng lọt nhưng leo ra thì được. Đây nè, anh liếc mắt nhìn chỗ nóc dẫy nhà bồi bếp coi, chỗ đó anh có thể leo lên nhảy phóng ra ngoài dễ ợt.

Tư Cầu ngoái cổ nhìn dăm dăm về phía ấy... Thấy vậy con Ba lấy chân đá vào ống quyển anh ta :

- Coi, mới nói đó mà anh cũng ẩu rồi ! Anh nhìn lên lén hổng được hay sao mà phải ngó thiếu điều rớt con người vậy !

Tư Cầu xén lên quay lại :

- Ở chỗ đó coi bộ được đa ! Nhưng sao Tây nó hổng rào một lớp dây kẽm gai cà?

- Bộ muốn lắm hả ?... Thì anh nghĩ coi trên này là nhà của ông hai chớ bộ chỗ nhốt mấy cha nội ở dưới trại hay sao mà cần phải rào kỹ như vậy ! Nhưng anh phải để ý ở hai đầu có lô cốt canh đó ghen.

- Cha, như vậy mới ló ra tụi nó hay hết còn gì ?

- Hay khỉ gì được ! Phía ngoài vách tuy trống trải, nhưng phía trong này thì anh khỏi lo, vì nhờ có mấy cây vú sữa cành lá um tùm de ra trên mái nhà. Anh chỉ leo lên đó rồi phóng đại ra ngoài, tới chừng đó dầu trên lô cốt tụi nó có thấy và ria theo thì cũng không kịp, mà hể anh chạy tuốt được vô xóm nhà lá trước mặt thì kể như êm đi. Nhưng anh khỏi lo gì hết : tụi lính canh nó để ý bên phía mấy dãy căng của tù hơn là ngóng chừng lên trên này, nhứt là anh vọt ra vào lúc hơi sập tối trước giờ tập hợp về trại thì chắc ăn lắm.

Tư Cầu lại liếc chừng về phía mái của dãy nhà bồi bếp rồi thắc mắc hỏi :

- Nhưng từ dưới đất lên trên mái cao tổ cha rồi làm sao leo lên nổi?

- Hừ, bộ để nữa em cõng anh lên chắc ! Anh cứ yên tâm về điểm đó : miễn làm sao tới ngày tới giờ ấy em sắp sẵn có cách anh leo được lên trần thì thôi !

- Sao em tính coi bộ chắc ăn quá vậy?

Con Ba mỉm cười :

- Từ cha sanh mẹ để tới giờ, cái gì có chắc ăn... chắc cứng thì em mới làm bằng không thì khỏi đi ! (rồi nó nghiêm mặt bảo Tư Cầu) Nhưng mà nè, anh nghe em dặn kỹ đây : về dưới trại đừng có bép xép cái miệng một lời một tiếng nào hết đó nghen !

Tư Cầu gật đầu :

- Ừ mà !... Nhưng anh nói cho bác Tám biết sơ sơ được chứ ? Bề gì anh cũng phải từ biệt bác...

Con Ba nhăn nhó :

- Thôi cho tôi xin dứt cái chuyện đó đi ! Anh mà hở môi ra cho bác biết thì anh chết sớm ! Bác cũng có tên trong sổ bị đưa ra đảo nữa đó nghen !

Tư Cầu hốt hoảng nói :

- Ý trời, bác cũng bị chung sổ phạm đó sao ! Vậy mà tự này giờ em hổng chịu nói liền...

Con Ba ngắt ngang :

- Nói làm chi chớ !

Tư Cầu ấp úng đáp :

- Thì sẵn dịp có anh đi, mình cho bác theo luôn.

Con Ba quắc mắt :

- Thôi đi tía ! Thiệt mới căn dặn ràng ràng đây mà anh còn tính như vậy. Em nói cho biết : bị có anh kẹt vô trống nên em ráng sức mà lo, chớ thiên hạ thì... em xin chịu thua...

- Em ráng thêm một mình bác Tám nữa hổng được sao ? Mình cho bác tháp tùng vô... có tốn hao gì đâu. Bác còn vợ con ở nhà... tội nghiệp người ta em à ?

Con Ba sáng giọng :

- Em nói hổng được là hổng được. Em cũng biết thương người ta lắm chớ chẳng phải không, nhưng trong trường hợp sống chết này, em nói thiệt : em thương anh nhiều hơn và trước hơn ai hết... nhiều và trước hơn cả mình em nữa !

Tư Cầu buồn bã đưa mắt nhìn quanh để kiểm bác Tám, nhưng chẳng thấy bác ở đâu hết. Anh ta thở dài chép miệng than :

- Thiệt ở đời có nhiều cái tréo cẳng ngỗng quá : người đáng được cứu thì lại để cho... chết ! (rồi anh

ta quay sang nhìn con Ba với đôi mắt cầu khẩn) Em à, đảng nào thì cũng nguy hiểm, vậy em cho bác theo đại với anh để cho có bạn một khi trốn được ra ngoài...

- Ý trời, một người mới dễ trốn, bây giờ anh lại tính dắt theo lùm đùm lề đề... năm bảy người nữa thì đứng cách xa mười cây số, tụi nó cũng biết rõ là mấy cha đi trốn. Em nói dứt dặt như vậy : một là anh vượt một mình anh, hai là anh ở luôn trong này cùng bác Tám để chờ ngày đi đảo cho đủ cặp, hai điều đó, anh phải lựa chọn một chứ đừng nói lằng nhằng gì nữa.

Tư Cầu trả lời xuôi xị :

- Thì thôi anh đi một mình vậy !

Bỗng anh ta nhớ trực lại điều gì nên hấp tấp nói liền theo đó :

- Ý mà hồng được em ơi !

- Cha này sao rắc rối tổ mẹ ! Cái gì mà hồng được hoài hủ vậy hả?

- Anh hỏi em : rủ anh đi rồi ở nhà tụi nó nhè bác Tám mà tra bác thì sao? Cái chuyện đó dám có lăm ghen !

Con Ba chán nản thở ra :

- Dầu cho chắc có đi nữa thì... đành vậy chớ biết sao ! Trời ơi, cái chuyện thoát khỏi nơi đây khó giần trời, bởi vậy miễn sao anh đi cho trót lọt là mừng rồi chớ hơi sức nào mà lo bao đồng thiên hạ nữa được !

Tư Cầu lắc đầu nói :

- Anh đi mà để phiền lụy cho em, rồi bây giờ cho cả bác Tám nữa... cái đó thật không nên em à !

- Tụi nó bắt mấy người ở tù, rồi bắt đưa ra đảo, rồi đem đi xử tử... như vậy có nên không? Còn mấy năm nay đánh giặc đánh giã, bắn nhau rầm rầm... như vậy có nên nữa không? Thật nói chuyện với anh nhiều lúc tức ói máu !

Tư Cầu chẳng biết nói sao nên kiếm cách hỏi lảng ra :

- À còn điều này nữa : một khi anh thoát khỏi nơi này rồi làm sao anh có đủ giấy tờ và nếu đi dìa dưới rủi Tây chặn xét dọc đường rồi anh tính sao đây? Ở trên này lạ nước lạ cái, đường đi nước bước một tắc anh chẳng rành... chết ở chỗ đó nữa !

Con Ba cười đáp :

- Cái đó anh khỏi lo : em đã sắp đặt sẵn hết cho anh, hễ anh ra rồi thì có chị Phấn ở ngoài chỉ lãnh phần... bao bọc anh sao cho êm thấm hết thì thôi !

Tư Cầu dẩy nẩy :

- Trời ơi, sao em lại để dính vô... cô Ba ở ngoài nữa ! Nội mình em đây cũng đủ rồi...

- Cha, lo cho con mẹ chủ tiệm quá há !

- Hồng phải...

- Phải trái khỉ gì ! Em với chị Phấn đã bàn tính đâu đó sẵn hết trơn rồi : anh vượt qua khỏi cặng này thì có chỉ rước anh liền và tới chừng đó, hai ông bà mặc sức muốn làm gì đó thì làm...

Tư Cầu cự nự :

- Em sao cứ nói giọng đó hoài !

Con Ba ra dấu bảo Tư Cầu đi :

- Thôi ra ngoài với bác Tám đi ! Mà nhớ không được hở môi cái gì hết đó ghen !

- Ừ mà !

Tư Cầu lủi thủi đi trở ra ngoài sân kiếm bác Tám. Thấy anh ta ra, bác Tám nhìn anh ta một hồi rồi cười hỏi :

- Mọi khi chú gặp bà, mặt mày chú tươi rói, còn hôm nay sao lại chù ụ như chim ục vậy? Bộ bà còn cự nự chú về cái chuyện chủ tiệm cây hả?

Tư Cầu lắc đầu nín thinh.

- Hay là bà trì kéo gì nữa phải không?

Tư Cầu lại lắc đầu.

- Vậy chớ chuyện gì? Qua coi bộ chú em ăn cơm gạo lúc nhiều quá rồi mà vẫn còn... khó tánh !

Tư Cầu chẳng biết trả lời làm sao nên chỉ nói cho xuôi :

- Chuyện này là chuyện riêng... bác hồng biết đâu !

Bác Tám cười xòa :

- Chuyện riêng... thì lần nào cũng chuyện riêng của chú mày hết mà làm cho qua đây xắc bất xang bang ! (rồi bác liếc xéo Tư Cầu) Chuyện này, qua mong sao cái chuyện riêng của chú mày... để qua đứng yên qua một bên thì khỏe lắm !

Câu nói ấy làm cho Tư Cầu bứt rứt khó chịu. Anh ta vịn vẹo mấy ngón tay vào nhau một hồi rồi nói như than thở một mình :

- Không biết trời xui đất khiến cho tui gặp bác trong này làm gì...

Bác Tám có vẻ không bằng lòng :

- Coi, bộ chú em mấy phiền trách việc đó hả? Đã đành rằng có lúc qua cảm mũi cảm lái chú em thiệt, nhưng lần nào qua cũng “ủng hộ” chú em hết mình mà !

Tư Cầu vội đáp :

- Thì đó ! Bác tốt bụng với tui quá nên tui... lo quá bác à ! Tui làm phiền bác nhiều quá !

Bác Tám làm bộ cự nự :

- Chú em mầy đừng nói cái giọng đó ghen ! Tuy qua có tật hay nói lố bốp cái lỗ miệng nhưng thiệt tình qua thương chú em mầy lắm ! Và qua chẳng thấy có gì phiền ráo.

Tư Cầu dợm nói nữa nhưng bác Tám đã xua tay :

- Qua hông nghe thêm tiếng nào nữa đâu ! (rồi bác dụ giọng bảo Tư Cầu) Thôi, sẵn tay chú mầy khô sạch, chớ qua mới đi tưới kiếng nên ướt chèm nhẹp hết, chú mầy làm ơn đi gói cất giùm ba cái hột ngải qua để phơi trên bực thềm đó ! Lấy giống ngải quý đó để dìa dưới trồng một hàng trước nhà qua đó chú em !

Tư Cầu đứng ngó trân trân bác Tám một hồi, môi anh ta mấp máy như muốn nói một điều gì lắm, nhưng rồi anh ta lại cúi đầu cúi lúi thủi đi ra chỗ bác Tám để phơi mấy hột ngải bông giống.

... Đến nơi, Tư Cầu từ từ ngồi xuống dưới bực thềm một cách gần như là thành kính, rồi chậm rãi và trịnh trọng gói mấy cái hột ngải lại như gói một di vật quý báu nhứt đời. Xong xuôi đâu đó, Tư Cầu đứng dậy quay lại nhìn bác Tám : bác vẫn thản nhiên tiếp tục tưới mấy hàng bông kiếng... rồi anh ta liếc mắt về phía nóc dãy nhà bồi bếp : cái khoảng trời xanh xanh và lồng lộng ở ngoài kia ấy, tuy tối cần cho mạng sống của anh ta, nhưng quả thật không có chút gì hấp dẫn hết.

Mấy hôm nay lại có thêm một tốp anh em tù đi lên trên nhà ống quan hai để lo việc quét nước vôi lại tường vách trên ấy. Vì có thêm đông người làm nên khung cảnh trên nhà ông quan hai trở nên ồn ào rộn rịp chớ không vắng lặng trống trải như mọi khi. Và điều đó càng làm cho Tư Cầu thêm sốt ruột.

Mới rồi đây, con Ba có cho Tư Cầu biết là nên chuẩn bị... tinh thần cho sẵn sàng để chờ dịp thuận tiện là đồng liên và cái dịp ấy, theo như con Ba đã căn dặn đó, thì cũng rất gần kề. Nay thấy người ở dưới trại lên thêm để làm "lao công" trên này, Tư Cầu bắt lo thêm : mọi khi lẻ tẻ một vài người thì còn dễ, chớ bây giờ đông quá... và Tư Cầu có cảm giác là ai ai cũng soi mói nhìn tới mình hết. mấy lần anh ta định tìm con Ba để hỏi thăm về việc đó nhưng chẳng thấy con Ba lộ mặt ở đâu cả.

Mãi đến chiều, trong lúc anh ta xách nước ra tưới bồn bông ở phía đằng trước biệt thự thì đã thấy con Ba đang đứng ngắm nghía mấy cụm lài mới trổ đây bông búp. Tư Cầu xách thùng nước lại tưới cây kiểng ở đầu đằng này rồi đi lần lần đến trước chỗ con Ba đang đứng.

Không nhìn về phía con Ba, Tư Cầu vừa tưới nước vừa hỏi nhỏ :

- Cha, tụi hõm rày đi đâu mất biệt vậy?

Con Ba thản nhiên đáp :

- Thì gần tới ngày đó rồi nên em phải lánh mặt gắt mới được. Gần ngày đi của anh nên em muốn đề phòng cẩn thận vậy mà !

Tư Cầu ngó về hướng mấy anh em lao động đang quét nước vôi :

- Gần tới ngày mà thiên hạ rần rần trên này như vậy rồi làm sao mà thoát cho êm được ?

- Cái đó mới càng dễ thêm đa ! Thiên hạ có chộn rộn như vậy mình làm cái gì mới không có ai để ý, chớ nếu lèo lèo vài người... dễ lộ lắm anh à !

- Nhưng còn cái vụ leo lên mái nhà kia nữa bộ em quên lửng chuyện ấy rồi sao ?

Con Ba cười đáp :

- Chớ anh không thấy có mấy anh em lên trên này sơn phết tường vách đỏ sao? Năm bảy cái thang đó thiếu gì và chiều chiều trước khi về trại họ dựng sập lớp ở phía dưới nhà bếp đó.

Tư Cầu khẽ gật đầu :

- Ở phải, bị anh lo cái chuyện đông người rần rần mà quên phứt chỗ đó ! Thiệt may quá em há !

Con Ba lấy tay bụm miệng cười :

- May khỉ gì ! Chính em đã biểu ông hai cho sơn phết lại nhà cửa đỏ chớ bộ không há ? Đó anh coi, cái gì em cũng tính trước hết !

Tư Cầu chép miệng :

- Em thiệt giỏi khó ai bì kịp ! Nhưng cái giỏi đó chỉ có... xài riêng cho một mình anh thôi thì uống quá. Phải chi...

Con Ba không muốn cho anh ta dài dòng thêm nữa :

- Như vậy, bữa nào anh ra đi cũng được hết. Hay là mình định vào chiều ngày mai hả anh ?

Tư Cầu đặt thùng nước xuống đất :

- Sao gấp dữ vậy em ?

Con Ba cau mày rồi cười nói :

- Anh làm như anh còn bận rịn ở đây lắm vậy ! Chắc hông phải vì em ?

Tư Cầu thở dài :

- ... Vì đủ thứ hết trời !

Con Ba hỏi lại :

- Mình nhứt định vào chiều mai nghen ?

- Sao cũng được.

- Anh này thiệt kỳ, anh làm như em ép anh trốn đi vậy ! Thôi để em ra dọn trước mọi việc với chị Phần và sáng mai thế nào em cũng gặp anh lần nữa và là... lần chót.

- Ờ...

- Mà anh ráng giữ gìn cho tự nhiên như thường từ đây cho đến chiều mai, nhứt là đừng có thổ lộ một ly một chút gì cho bác Tám biết đó nghen !

Căn dặn xong, con Ba bỏ đi vào nhà...

Sáng hôm sau, nhân lúc Tư Cầu đang lau gạch bông trên nhà một mình, con Ba lên đến báo anh ta :

- Xong xuôi hết rồi nghen anh Tư ! Chiều nay trước khi tập họp về trại, anh liệu lúc mấy anh em khắc lu bu tắm rửa, anh leo lên mái nhà rồi phóng ra ngoài. Có chị Phấn chực sẵn ở ngoài với bộ quần áo khác để anh thay đổi liền chớ anh cứ vác bộ bà ba đen này đi ngơ ngờ ngoài đường phố đổ khỏi bị thiên hạ chú ý đến.

- Cha rắc rối quá há !

- Thì có gì đâu : chị Phấn đã mua sẵn một bộ quần tây, áo sơ-mi và một đôi xăng-đan theo ni cỡ của anh, anh ra ngoài xot vô liền cho nó có vẻ người ở chợ búa một chút... chớ để đầu cổ chồm bồm như vậy sao được ! Và đi kiếm lưới lam cạo giùm râu ria kia cho nó sáng sủa mặt mày và bánh trai một chút coi !

- Được rồi mà !

- Cái gì mà được? Em nói thiệt chớ hổng phải giỡn đâu nghen ! Đây nè, em còn chút đỉnh tiền, anh cầm lấy để xây xài và một khi ra ngoài đời thế nào chị Phấn chỉ cũng đưa thêm nữa. Thôi phần em như vậy kể như xong... Em chỉ giúp anh được có bấy nhiêu đó !

Tư Cầu đẩy tay con Ba lại :

- Ý trời, em giúp anh như vậy biết đời kiếp nào anh trả ơn cho được ! Còn số tiền này... em cất vô đi, anh hổng nhận đâu. Em xài lớn, còn anh đông về dưới vườn thì có tiểu pha gì đâu, với lại ra ngoài đã có cô Ba chủ tiệm cây rồi.

Con Ba vạch túi anh ta ra bỏ xấp giấy bạc vô trong ấy :

- Thì cứ cầm lấy đi, nếu dư dả nhiều thì làm vốn cưới vợ khác chớ chẳng lẽ anh cứ sống một thân một mình như vậy hoài à ! Trong giờ phút này mà anh còn đưa qua đây lại... chẳng hóa ra phụ tấm lòng của em lắm sao !

Tư Cầu cảm động đưa tay giữ lấy miệng túi áo, mắt nhìn con Ba trân trân, và mãi một lúc sau mới ngáp ngừng lên tiếng hỏi :

- ... Như vậy, bây giờ tới chiều... anh không còn... gặp em lần nào nữa sao !

Con Ba chỉ khẽ gật đầu.

- ... Rồi biết chừng nào mình gặp nhau nữa... sau khi anh thoát khỏi nơi đây ?

Con Ba thở dài :

- Anh hỏi chuyện xa vời quá em làm sao trả lời được, nhưng chắc là còn lâu...

- Như vậy kể như anh khó lòng gặp lại em một lần thứ hai nữa !

Con Ba gượng cười đáp :

- Cái đó cũng hổng chắc được nữa ! Đó anh coi : hồi hai đứa mình chia tay nhau ở bến tàu Nam Vang, có đứa nào tin rằng mình sẽ gặp lại đâu ? Vậy mà em với anh vẫn... đụng đầu nhau tại đây như thường !

- Ờ phải... nhưng gặp nhau trong hoàn cảnh lắt léo như vậy thiệt anh cũng hổng ham !

- Cha chưa chi đã giở giọng đó rồi ghen ! Thiệt mấy cha nội đàn ông nuôi cho họ mập thây, rồi họ nói trời trăng nghe coi sướng lắm ! Như vậy một khi anh leo khỏi bức tường này kể như... hết tình hết nghĩa. Phải mà, ra ngoài đã có người khác...

Tư Cầu vội nói chận ngang :

- Trời ơi, giờ phút này mà em còn bắt bẻ anh từ li từ chút như vậy thì tội cho anh quá ! Anh mang ơn em hổng hết có đâu...

Con Ba mỉm cười nắm lấy tay anh ta siết chặt :

- Em nói chơi cho khuây lãng vậy mà ! Chớ chẳng lẽ bây giờ hai đứa mình ngồi ôm nhau khóc sao ! Cái chuyện đó ở đây... kệt lắm, với lại em cũng không ưa cái lối chia ly... phụt đèn màu để xuống... hai mươi câu giọng cổ ấy !

- Em sao lúc nào cũng giỡn được hết !

Con Ba tiếp tục nói bằng một giọng tha thiết :

- ... Còn cái việc mang ơn thì dễ mà : khi nào về tới dưới, và luôn cả khi nào anh yên bề gia thất, đôi lúc anh ngồi nghĩ tới em một chút là đủ lắm rồi ! (đoạn cô liếc nhìn Tư Cầu mỉm cười nói tiếp) Rất tiếc là ông trời đặt để ra em lại... không hợp để có thể sống luôn bên cạnh anh !

Tư Cầu lắc đầu :

- Thiệt anh nói hoài : em là người đàn bà hiểm có... em hơn người ta nhiều lắm !

- Hơn ở chỗ nào anh nói thử coi ?

- Hơn ở chỗ... hơn ở chỗ nào, anh cũng hông biết rõ nữa, nhưng chắc chắn là hơn...

Con Ba xô nhẹ vai Tư Cầu ra :

- Đây nè hơn ở chỗ : yêu thương anh mà không làm phiền rộn anh, yêu thương anh mà biết... hạ màn đúng lúc kịp thì... Có phải vậy hông ?

Tư Cầu có vẻ trầm ngâm, rồi thần thờ đáp :

- Ờ... chắc cũng đâu đó...

Con Ba bước lùi ra sau một bước rồi khoanh tay trước ngực hỏi anh ta :

- Thôi, anh còn cần hỏi em điều gì nữa hông chớ đến chiều nay, anh lo liệu lấy một mình anh đã !

9.

Tư Cầu chớp mắt lia và ghen ngào đáp :

- Anh biết hỏi em điều gì nữa bây giờ... Ở em còn ở chỗ này hoài không?

Con Ba lắc đầu :

- Chắc là không mọc rễ luôn ở đây đâu, một phần vì ông hai là nhà binh nhà tướng nay ở đây, mai đổi đi chỗ khác không chừng, một phần khác thì... cuộc đời của em nó cứ... lung tung hoài... chắc anh dư biết !

Tư Cầu chắc lưỡi :

- Cha, như vậy sau này muốn kiểm thăm em thì biết đâu mà lần ! Hay là em có đi đâu nhớ gởi ba chữ địa dưới vườn cho anh biết ghen em !

Con Ba thở ra :

- Cái chuyện thăm viếng đó, em coi bộ còn lâu đa ! Còn cái việc thơ từ thì... thời buổi này đường xá gì đứt đoạn hết, dầu em có muốn viết thư cho anh cũng không làm sao gởi cho tới tay được. Tốt hơn là mình để tới đâu hay tới đó... Thôi, chiều nay anh đi cho được nhiều may mắn và luôn mạnh khỏe !

Tư Cầu hốt hoảng nói :

- Coi, gấp gì vậy em? Em ở đây thêm một chút nữa hổng được sao ! Bể gì đây cũng là lần chót...

Con Ba lắc đầu mỉm cười :

- Anh làm như đây là bến tàu Nam Vang vậy ! Và chắc anh cũng quên phứt cái chuyện anh là một tù nhor sắp sửa vượt ngục ! Thôi chiều nay anh cứ mạnh dạn và... đảng hoàng mà đi, và em đã căn dặn điều gì thì anh ráng nhớ kỹ và làm đúng y bon theo. Đó cũng là một cách... anh nhớ thương em thiệt tình vậy ngen !

Con Ba vừa nói vừa chậm rãi bước lùi dần về phía chân cầu thang lầu :

- ... À em nhờ anh nói lại với chị Phấn : để khi nào mọi việc êm thấm hết rồi em sẽ ra thăm chỉ. Thiệt chỉ cũng hết lòng lo cho anh, vậy khi ra tới ngoài anh ráng lo mà trả ơn cho người ta !

Tư Cầu nhăn nhó :

- Thôi mà em !

Con Ba tay vịn lan can thang lầu, tay đưa lên vẫy chào :

- Chuyến này anh đi cho hên hoàn toàn ngen ! Và bây giờ thì... em lên trên lầu luôn ngen !

Nói xong, cô chạy thẳng một mạch lên trên...

Tư Cầu vội giơ tay ra phía trước như muốn giữ lại và lắp bắp kêu lên :

- Em Ba ! Em Ba...

Rồi chợt nhận thấy tiếng gọi của mình hơi to, và con Ba cũng đã đi lên khuất, Tư Cầu đứng sững ở đó nhìn trăn trối lên phía chiếc cầu thang lầu bỗng trở nên trống trải và dài thượt một cách lạ lùng...

Tiếng “rầm” của cửa phòng bên trên đóng lại làm cho Tư Cầu vừa giật mình vừa thấy đau nhói ở trong tim, và tưởng chừng như đó là một thứ tiếng vang của đôi cánh cửa Quá Khứ khép chặt lại đời đời trên hình ảnh của con Ba...

o O o

Anh em lao công đã bắt đầu nghỉ làm để chuẩn bị về trại.

Thấy Tư Cầu đứng thẩn thờ một chỗ, bác Tám ngoắc anh ta lại :

- Làm gì đứng như trời trồng ở đó hoài vậy chú Tư ! Sao chú hồng lo tắm rửa rút đi để còn sắp hàng về trại ăn ba hột cơm chó !

Tư Cầu ấp úng đáp :

- Dạ... tui không tắm bác Tám à ! Bữa nay thấy trong mình hơi... khó chịu.

Bác Tám bước gần lại và đưa tay sờ trán Tư Cầu :

- Chú em làm sao vậy? Không, đầu cổ mát rượi... hay là chú em mầy đau bụng. Qua thấy mặt mày chú em tái mét và nhăn nhó...

Tư Cầu lắp bắp tìm cách trả lời cho xuôi :

- Không có sao mà bác ! Tui chỉ thấy trong mình hơi... eng eng vậy thôi. Bác cứ lo tắm rửa phần bác đi, bác để thầy kê tui.

Bác Tám có vẻ phật ý :

- Coi chỗ anh em quen lớn thì cần có nhau những lúc trái trời trở gió như vậy, chứ cái lúc mạnh giỏi xởn xơ thì ăn thua gì ! Đây nè, qua có hộp cù là “Con Cọp” đây, chú em lấy xúc đi... coi vậy mà đỡ lắm nghen !

Tư Cầu buột lòng phải mở nắp hộp cù là lấy dầu thoa xúc qua loa trên hai bên thái dương. Xong rồi cầm lấy bàn tay bác Tám ngửa ra rồi chậm rãi đặt hộp dầu vào lòng bàn tay chai cứng ấy và cảm động nói :

- Bác Tám, từ khi bị nạn lọt vô đây may mắn được làm quen liền với bác... thiệt tui mừng cũng có mà buồn cũng có nữa...

Bác có vẻ chưng hửng :

- Coi, bộ Ông ứng hay Bà hành gì bữa nay chú mày ăn nói kỳ cục hổng ăn nhằm trên dưới gì hết ráo !

Tư Cầu gượng cười tiếp :

- Mừng vì được có một người bạn già tốt, quá tốt... thiệt còn hơn bà con ruột thịt nữa...

Bác Tám gật gù :

- Ở cái đó thì tạm cho là... được đi ! Còn cái chuyện “buồn”. Qua có làm điều gì mịch lòng mịch bề đầu mà để chú em phải... buồn qua chứ hả ?

Tư Cầu lắc đầu lia lại :

- Buồn là... buồn khác, chứ hổng phải buồn trách gì bác đâu ! Buồn đây là tui buồn... vì đã lắm lần làm phiền rộn bác những chuyện... mắc dịch mắc toi gì đâu đâu...

Bác Tám nói chận ngang :

- Vậy mà qua tưởng chú em mầy phiền qua cái gì chớ ! Còn cái chuyện chú em nói đó... ối, ăn thua gì ! Chú em mà đứng vào địa vị của qua, chú em cũng không thể mần ngơ được. Anh em mình quen biết nhau làm đách gì mà hổng giúp đỡ nhau được trong những lúc... ngặt đó !

Câu nói ấy càng làm cho Tư Cầu thêm bứt rứt trong lòng. Anh ta sững sờ nhìn bác Tám rồi nói như mê sảng :

- Phải... anh em làm gì mà không giúp đỡ nhau được trong những lúc ngặt ấy ! Vậy mà tui không giúp được ai hết, cái đó mới thiệt là kỳ !

Bỗng anh ta cầm lấy tay bác Tám giựt giựt mấy cái liền :

- Nè bác Tám... tui có điều này muốn nói với bác.

- Gì nữa đó cha nội ! Chắc sắp sửa rắc rối nữa hả ?

Tư Cầu nhìn thẳng vào mắt bác Tám :

- Chút nữa đây tôi trốn khỏi nơi này đă bác !

Bác Tám trợn mắt nhìn anh ta rồi bác dáo dác nhìn quanh, đoạn hạ giọng cự nự :

- Bộ qua mới nói... ngọt với chú mầy đây, rồi chú mầy tính làm tới sao chớ. Lỡ lộn xộn với bà hai thì còn chằm chế được, bây giờ chú mầy lại tính chuyện động trời đó nữa. Ờ cái đó chẳng êm đâu nghen chú Tư !

Tư Cầu chắt lưỡi :

- Hồng phải vậy đâu ! Tui muốn rủ bác cùng đi với tui, mọi việc đã sắp đặt sẵn hết rồi.

- Cùng đi với chú mày ? Thôi, thôi cho qua xin. Qua già như vậy chớ còn ham sống lắm chớ hồng muốn chết bỏ vợ con... mồ côi đâu !

- Ý trời ơi, tui nói thiệt mà bác ! Đây nè...

Và Tư Cầu kể sơ cho bác Tám nghe đầu đuôi câu chuyện vượt ngục.

Nghe xong bác căn môi suy nghĩ một hồi rồi thở dài nói :

- Cha chả, cái điệu này này lắm rắm mà nguy há ! Ở lợi thì cũng chết ra đi thì... (bác nắm lấy tay Tư Cầu) Thôi, chú em đi một mình đi, qua ở lợi canh chừng cho chú em một lần này nữa là lần chót. Qua từng tuổi này cũng gần kề miệng lỗ rồi, chú em còn giúp ích cho đời được.

Tư Cầu xuống giọng năn nỉ :

- Tui lay bác, bác làm ơn đồng với tui đi, chớ bác ở lại đây, tui rút ra không được, rồi cứ chùng chình như vậy hoài rút cục dám chết chùng cả đám hết lắm. Bác nghĩ lại đi bác Tám, bác còn có bác gái và con cái lùm đùm lề đề ở nhà, bác nên nhớ tới mấy người đó một chút bác à !

Bác Tám lại thở dài :

- Ừ hự, đằng nào cũng kẹt, thôi đi thì đi... nhưng ra tới ngoài qua hồng theo chú em đâu nghen ! Mạnh ai nấy đi... như vậy dễ hơn.

- Coi, tui muốn rủ bác cùng vượt ngục là để cùng sống với nhau, chớ ra ngoài bác tách đi làng bang một mình, Tây nó thộp lại thì... Bà hú !

- Chú em mầy khéo lo quá : qua tuy ở vườn chớ cũng rành cái đất trên này lắm, với lại qua cũng có bà con thân thích ở miệt Phú Nhuận, chú em đừng sợ qua bơ vơ. Sợ là sợ tui mình ra ngoài còn níu tay nhau thì dám chết dính chùm lẫn đó chú em ! Chú em có chịu như qua nói đó thì qua mới đi, bằng không thì qua quyết thí mạng cùng ở đây chớ hổng thêm nhích đi đâu nữa bước nữa hết !

Tư Cầu vừa lắc đầu vừa lôi bác đi :

- Thôi, để nữa ra tới ngoài rồi mình sẽ tính sau, bây giờ tui coi bộ đông được rồi đa ! Tui leo lên trước hể thấy êm thì ra hiệp bác nhào theo cho mau nhen !

- Được rồi... Cha đi cái điệu này quần áo bỏ lại trong trại hết còn khỉ gì !

Tư Cầu đứng lại móc túi lấy xấp giấy bạc mà con Ba đã trao tặng mình lúc ban sáng :

- Thiếu chút nữa tôi quên mất cái việc quan trọng này : đây nè bác cầm đờ phân nửa số tiền này để khi ra ngoài có chút đỉnh xây xài... (rồi anh ta lại đếm đưa thêm bác Tám hai tờ giấy một trăm) Bác lấy thêm số này nữa để liệu mua quần áo khác thay đổi liền chớ vác bộ bà ba mốc cời đi ngờ ngờ ngoài đường... kị lắm đó bác !

Bác Tám ngần ngừ chưa chịu lấy :

- Chú em chia cho qua phân nửa cũng hậu lắm rồi...

Tư Cầu nhét luôn hai tờ giấy bạc vô tay của bác :

- Ấy tui còn mỗi khác có tiền nữa mà ! Bác quên bà chủ tiệm cây à?

Bác Tám vừa lấy tiền bỏ vô túi vừa liếc anh ta cười nói :

- Lắm đấm vậy mà cũng nhờ cậy mấy bả nhiều trong những lúc ngặt nghèo này hén chú ! (rồi như nhớ trực lại điều gì, bác nín tay Tư Cầu hấp tấp hỏi) Ý quên nữa, chú trả gói hột bông ngải giống lại cho qua, để sẵn dịp này qua đem dìa dưới trồng chơi chứ !

Tư Cầu moi túi lấy một gói giấy nhỏ trao cho bác :

- Đây nè cha nội ! Quý giá thì thứ đó hồng biết ! Nội cái mạng sống của tui mình đây, lát nữa cũng chẳng biết còn mất ra sao chứ đừng nói gì khác nữa !

Bác Tám cười giả lả :

- Chớ để chú đem dìa tuốt dưới nhà chú sao hả ?

Rồi bác đứng lại nhìn kỹ một vòng chung quanh :

- Được lắm chú Tư à ! Bốn bề tứ hướng gì cũng êm hết, mấy anh em khác thì mắc lu bu lo dìa trại, tui mình liệu mà “khơi” đi hông thôi trễ đã chú !

Tư Cầu cũng nhìn quanh :

- Ừ khơi thì khơi... Tui đi trước ghen bác !

- Lên trên nóc nhà rồi nhớ coi chừng kỹ ghen chú Tư ! Niệm Phật cho dữ đi chú ! (rồi bác khấn thầm bầm)

Ông Ngay Trời Phật, Thánh Thần bốn cảnh, Chúa ngục cùng cô hồn các đẳng... độ mạng cho tui với chú Tư nó qua khỏi được phen này, tui xin... tui xin dĩa cúng một heo... và ăn chay trường một tháng, Ông Ngay...

Trong lúc ấy Tư Cầu mon men bước lại phía bên hông dãy nhà bồi bếp, xách một chiếc thang mà anh em đi sơn nhà dựng ở đó, đem bắc dựa vào tường. Xong xuôi anh ta hất hàm hỏi bác Tám và bác này khẽ gật đầu. Yên tâm, Tư Cầu leo phắt lên mấy bậc thang.

Đến nửa chừng anh ta bỗng dừng lại ngoái đầu ngó lên phía cửa sổ trên lầu có ý mong tìm con Ba một lần cuối...

Tấm màn vải xanh lọt đã che kín khuôn cửa sổ từ bao giờ, Tư Cầu có vẻ thất vọng, nhưng liền lúc đó cánh màn chao động, và anh ta thoáng thấy một nửa mặt của con Ba lấp ló một bên kẹt màn vừa được vén nhích qua một chút...

Tư Cầu ghé cổ lên như để cố nhìn cho kỹ, cho rõ... Một bàn tay nhỏ nhắn thò ra ngoài vẫy nhanh và tấm màn được kéo phủ kín lại như cũ...

Tư Cầu thở ra một hơi dài rồi leo thoăn thoắt lên nóc nhà. Anh ta mọp sát người xuống mái ngói, thò đầu ra ngó về phía hai đầu lô cốt để xem động tĩnh.

Đúng như con Ba đã dự đoán, giờ này không có một ai để ý đến chỗ này hết. Tư Cầu bèn giơ tay ngoắc bác Tám. Bác Tám vội vã leo rút lên làm cho mấy nấc thang tre kêu “keen keéc” một cách thật dễ... sợ.

Đợi cho bác Tám lên tới nơi, Tư Cầu bò thẳng ra mé ngoài và buông mình phóng nhảy xuống đất như trái mít rụng. Tư Cầu vừa lồm cồm đứng dậy thì một tiếng quát

rợn người từ đằng phía lô cốt vang lại, tiếp theo là tiếng lên cò súng nghe lách cách làm cho Tư Cầu thiếu điều cồng chân lại... Anh ta sợ quỳnh cúi gập người xuống rồi chạy thực mạng về phía mấy cụm bụi trước mặt...

Một tràng tiểu liên nổ dòn tan và những mũi đạn bắn tung đất cát lên cách sau lưng Tư Cầu độ non một thước.

Anh ta cầm đầu cầm cổ lủi bừa tới, nhưng vừa lúc đó mấy tràng tiểu liên sau lại trở hướng về trên phía nóc nhà bồi bếp, nơi bác Tám còn mắc kẹt trên ấy.

Bác nằm sát trên mái nhà và đạn tiểu liên cứ đua nhau ria tới làm cho các tấm ngói nứt bể rớt nghe loảng xoảng. Biết ở lại cũng không xong, bác Tám túng thể quá liều mạng bò nhanh ra phía ngoài, đứng vụt lên nhảy bừa xuống...

Chân bác vừa chạm đến mặt đất thì một viên đạn bay tới xuyên vào bả vai làm cho bác nghiêng người suýt ngã. Bác cắn răng đưa tay giữ lấy chỗ bị thương và chuệnh choạng chạy lủi về phía trước.

Tư Cầu núp trong bụi rậm vội lên tiếng kêu bác :

- Bác Tám, chạy vô hướng này nè bác !

Nghe tiếng gọi của Tư Cầu, bác như hăng hái thêm phóng về hướng đó. Chỉ còn cách bốn năm bước nữa là tới bụi rậm thì mấy viên đạn cuối của tràng tiểu liên quét đuổi theo bác ben gót, đã kịp trúng đích.

Tư Cầu thấy bác chao người rồi té lạt nghiêng qua một bên. Bác vừa thở hào hển vừa gắng gượng bò dậy để lủi chạy nữa...

Tiếng súng lại nổ như xé không khí... lần này bác Tám té nhủi tới trước, ập mặt xuống đường và nằm im không cựa quậy gì nữa.

Đằng này, Tư Cầu chỉ kịp thấy gói hột bông ngải trong túi của bác Tám văng ra đổ tung tóe trên mặt đất cát...

Còi báo động trong trại hú lên từng hồi chen lẫn với tiếng quát tháo và tiếng giày đinh của bọn lính gác chạy nghe rầm rập... Tư Cầu nhìn bác Tám nằm chơ vơ giữa khoảng trống trong một vài giây, rồi hối hả chui lách trong bụi rậm để chạy trốn về phía xóm nhà ở trước mặt. Và tự nhiên nước mắt anh ta chảy ràn rụa.

... Tư Cầu vừa mới lủi đầu vô trong xóm thì đã thấy Phấn hốt hơ hốt hải chạy ra níu tay anh ta dắt vào một kẹt kín :

- Trời đất ơi, em nghe súng nổ dữ quá, em tưởng đầu hổng êm rồi chứ ! Thôi đi theo em cho mau !

Tư Cầu lựng khựng đứng rì lại và chắc lưỡi than :

- Khổ quá ! Bác Tám bị Tây nó bắn chết rồi còn đầu ! Thiệt chỉ còn một chút xúu nữa là thoát...

Phấn chưng hửng hỏi lại :

- Ủa, bộ anh có rủ bác trốn nữa sao ? (rồi cô níu Tư Cầu lôi đi) Cái điều này anh phải rời khỏi vùng này liền bây giờ ! Anh thiệt hay cãi trời, cãi đất, nói cái gì cũng hổng chịu nghe hết á !

Tư Cầu còn ráng ngó ngoái lại :

- Cha, rồi hổng biết tui nó chôn xác bác ở đâu ! Thiệt là chạy ô mờ mắc ô mả !

Phấn tức mình giật mạnh cánh tay anh ta :

- Chôn đâu thì thầy kê tía nó !... Hay là anh còn muốn bịn rịn ở đây để Tây nó làm “ráp” tới rồi kẹt chết thêm hai ba mạng với anh nữa hả ? Anh làm ơn đi mau mau lại đằng phía ngôi mả xưa kia, và đây bộ quần áo, anh đem vô trồng thay liền đi rồi em với anh lội băng qua phía đường bên kia đón xe về nhà.

Tư Cầu cầm lấy gói quần áo, nhưng còn ngoái cổ lại hỏi :

- Nhà nào vậy hả ?

Phấn xô anh ta đi :

- Nhà nào cũng được ! Lo thay quần áo đi chớ bộ đứng đó hỏi hoài sao !

Tư Cầu đành lủi thủi đi quẹo vô ngôi mả xưa...

Một lát sau anh ta trở ra tay xách bộ bà ba đen cũ.

Thấy vậy, Phấn cự nự :

- Anh vứt bộ quần áo mắc toi đó cho em ! Sao anh hay tiếc của đời quá hổng biết ! (rồi cô ngấm nghĩa Tư Cầu và nói tiếp) Ở, anh ăn bận như vậy coi được đa. Thôi mình ra kiếm xe đi cho mau anh !

... Phấn đưa Tư Cầu ra tới Chợ-Lớn, rồi từ Chợ-Lớn, hai người lên xe đi về Chợ Quán. Khi xe ngừng ở ga Pétrus Ký, Phấn nín tay anh ta kéo đi :

- Xuống đây anh !

Tư Cầu vội bước theo :

- Ủa, bộ em hồng dẫn anh dìa tiệm cây sao?

- Dẫn về đó cho sanh chuyện nữa hả ? Ở đây êm hơn : em có mượn sẵn một căn nhà lá trong xóm để anh ở tạm trong đôi ba ngày hay nửa tháng gì đó. Như vậy em chạy tới chạy lui thăm anh cũng tiện vì tiệm cây ở gần đây mà !

Tư Cầu thắc mắc hỏi thêm :

- Nhưng em liệu... chú Ba ở nhà có hay biết gì không?

Phấn nhìn anh ta cười xòa :

- Hồng hay biết sao được ! Anh cứ yên tâm, em hồng có làm gì... ầu tả đâu !

Nói xong cô xăng xái đi lên trước lấy chìa khóa mở cửa :

- Đây nè, bây giờ em giao căn nhà này cho anh đây, rồi đến tối em sẽ trở qua thăm anh để đưa giấy tờ luôn một thể.

Tư Cầu đưa mắt nhìn quanh :

- Cha, tối quá ! Em có sẵn sẵn đèn đuốc gì không !

Phấn chạy lại bên cột nhà bật công tắc đèn lên và mỉm cười hỏi Tư Cầu :

- Như vậy được hông?

Tư Cầu bị chói ánh sáng đưa tay dụi mắt rồi sừng sốt kêu lên :

- Cha, em sắm đồ đạc hồi nào mà có sẵn hết vậy?

- Thì cũng phải lo đầy đủ cho anh chứ ! Có cái gì nhiều đâu, em chỉ mua cho anh cái giường, mừng mền với vài ba cái ghế. Em sắm tạm vậy thôi, chứ nếu anh tính ở làm ăn luôn trên này thì em sẽ liệu sau.

Tư Cầu lắc đầu quầy quậy :

- Thôi như vậy... cũng đủ quá ể rồi. Anh nóng lòng nóng ruột dĩa dưới vườn cho rồi, chứ ở trên này sao được. Bộ tính nộp mạng cho tây một lần nữa à?

- Ồi, Sài Gòn - Chợ Lớn rộng mình mông đại hải, người như kiến cỏ, ai biết ai đâu mà sợ ! Thôi để em về nhà một chút, rồi tối tối một chút em sẽ quay trở lại thăm anh và mình nói chuyện nhiều nghe !

Tư Cầu có vẻ bứt rứt :

- Em cũng nên coi chừng coi đổi, chứ em cứ ỷ y qua lợi... buông cương thả giàn hồng nên đa ! Bây giờ anh... khác chứ hồng phải như hồi đó...

Phấn háy xéo anh ta rồi cần nhần :

- Khác cái mốc xì họ ! Anh cứ vậy hoài ! Công trình người ta đưa anh về đây, anh chẳng mừng rỡ thì chứ, lại còn nói cà-lăng-nhăng nghe phát ghét.

- Thì anh nói phòng xa vậy... (rồi anh hỏi lảng ra) À em, ở đây rồi chuyện cơm nước thế nào ?

Phần vội mở bóp lấy ra một xấp mười tờ giấy một trăm đồng ghim lại sẵn nhét vô tay Tư Cầu :

- Ở quên nữa, anh cầm tạm số tiền này, rồi mỗi bữa ra ngoài quán cơm bên chợ gần đây ăn uống cho tiện...

- Thôi em... cô Ba ở trông đã có cho anh chút đỉnh rồi.

Phần cau mày :

- Coi, em đã nói để em lo cho anh về cái chuyện tiền nong mà sao con mẹ cứ làm tài khôn hoài hổng biết !

Tư Cầu trả lời cho xuôi theo :

- Vậy hả... nhưng bây giờ anh cầm lỗ rồi, vớ lại cô Ba cổ cũng có lòng. Mà nè em, về cái chuyện cơm nước đó, để rồi anh mua nồi niêu nấu luôn trong nhà ăn cho tiện, chớ đi ăn cơm tiệm hoài hao tốn lắm !

- Ôi, thứ ăn đỡ đôi ngày hay một tuần lễ thì kể số gì. Còn nếu anh tính ở luôn trên này thì để chừng đó... có em đây bảo lãnh chuyện bếp núc cho.

Tư Cầu gượng cười nín thinh.

Phần thở ra một hơi dài như có vẻ khoan khoái, mãn nguyện, nhìn quanh gian nhà một lượt rồi liếc xéo qua Tư Cầu :

- Căn nhà tuy nhỏ xíu mà coi bộ ầm cúng quá anh hén?

Tư Cầu miễn cưỡng gật đầu :

- Ủa...

- Có khạp nước để đằng sau em đã mượn họ gánh nước đổ đầy sẵn đó, chút nữa anh vô tắm rửa cho mát mẻ và cho hết... cái lớp tù đi... rồi tối em qua thăm anh nghen !

Tư Cầu lại gạt đầu một cách... kém hăng hái :

- Ủa...

Phấn còn dùng dăng chưa chịu về :

- Anh coi lại anh còn thiếu, còn cần cái gì nữa không để rồi em sắm luôn cho?

Lần này thì Tư Cầu lắc đầu lia :

- Thôi, như vậy cũng quá đủ. Mà có thiếu thì cũng để thùng thẳng rồi mình sẽ tính... bây giờ em đi rửa mặt đi...

Phấn bước liền lại kề sát mặt anh ta hỏi :

- Bộ đuổi hả?

Tư Cầu thối lui rồi ấp úng trả lời vớt :

- Đâu có vậy... Bề gì lát nữa em cũng còn trở qua đây mà !

Phấn nhoẻn miệng cười :

- Ủ, nhớ như vậy giỏi đa ! Thôi chuyển này em về thiệt nghen !

Nói xong cô tắt tả xách bóp lên đi thẳng ra ngoài đường, và ở trong này, Tư Cầu đứng tần ngần nhìn theo một hồi lâu rồi chép miệng than :

- Ư hự... thiệt mấy con mẹ này rắc rối tổ cha !

o O o

Nghe tiếng gõ cửa, Tư Cầu hốt hoảng bò rột dậy cất tiếng hỏi nhỏ nhỏ :

- Ai đó vậy?

Có tiếng Phấn vọng vô :

- Em đây chứ còn ai nữa ! Mà làm gì anh tắt đèn tối thui vậy?

Tư Cầu lần mò bật đèn lên rồi lạch cạch ra mở cửa. Phấn bước lẹ vô rồi thuận tay với khép chặt cánh cửa lại :

- Sao có gì lạ hông anh?

- Hổng có gì hết, nhưng anh nóng ruột và hồi hộp quá chừng quá đỗi... cái điệu này mà kéo dài chừng một tuần lễ nữa, chắc anh chịu hổng thấu quá !

Phấn dịu giọng an ủi :

- Anh sợ bóng sợ gió nên mới khổ như vậy. Em nói hổng có sao đâu ! Đây nè, em đã lo đủ giấy tờ cho anh, bây giờ anh ở luôn trên này cũng không sao, chớ đừng nói gì đến chuyện về dưới.

Tư Cầu thở ra :

- Hổng nói giấu gì em, mới có hồi chiều tới giờ mà anh lên ruột cầm canh : nghe ai nói lớn bên cạnh anh cũng giựt mình và hể có tiếng xe nhà binh thẳng lại đậu

ở ngoài đường, anh cũng lo thiếu điều muốn chạy mở cửa sau để tông đi cho gấp !

- Thì mới đầu nó vậy thét rồi cũng phải quen đi chứ ! (rồi nó nhìn Tư Cầu cười mủm mĩm) Nhưng bây giờ có em qua đây để em... trấn an cho !

Tư Cầu cau mày :

- Người ta lo thiếu điều hụt hơi mà em cứ nói giỡn hoài !

- Thiệt chứ giỡn mốc xì họ !

Phấn vừa nói vừa cởi chiếc áo dài treo lên cây đinh trên cột nhà rồi đưa hai tay vuốt sửa lại mái tóc một cách rất dỗi tự nhiên.

Dưới ánh đèn điện sáng trưng, Tư Cầu chú ý ngay đến chiếc quần sa-teng trắng quá mượt rượt và anh ta vội ngoảnh mặt đi, rồi luống cuống lấy thuốc ra vắn hút.

Phấn quay lại thấy vậy chắt lưỡi nói :

- Ý cha, anh làm ơn dẹp ba cái thuốc rê qua một bên đi. Ở trên này mà anh phạch cái túi nhái đựng thuốc đó ra thì lở chèn hết, và thiên hạ dễ sanh nghi lắm ! Với lại, anh hút chi thứ mắc toi đó tạnh rình, khét nghẹt ai mà chịu nổi !

Tư Cầu cười mũi :

- Sao hồi ở trong chòi chăn vịt ngoài đồng, anh hổng nghe em chê hôi chê thúì hồi nào hết trời vậy.

Phấn mắc cỡ tìm cách nói gạt phăng đi :

- Ổi hồi đó... khác bây giờ khác, anh hơi đầu mà nhắc cái chuyện xa lắc xa lơ đó hông biết.

Tư Cầu vẫn chưa chịu buông tha :

- Chắc hồi đó... anh còn... khét nắng nên nó lấp hết đi chứ gì.

Phấn háy anh ta một cái rồi uốn éo và chờn vờn đi lại gần. Đến nơi cô đưa hai bàn tay dịu nhũ đặt lên hai bên vai Tư Cầu và lim dim đôi mắt, rồi đóng đả đóng đánh nói :

- Thì cũng như bây giờ em... thơm tho như vậy nè !

Tư Cầu nói ú ớ trong miệng cái gì nghe không rõ... Anh ta không dám nhìn thẳng vào mặt Phấn nhưng trước mắt anh ta có đôi cánh tay tròn lẳn và trắng mát, có... Tư Cầu cúi gầm mặt xuống, lấy bàn chân chà chà dưới đất như muốn khóa lấp, bôi xóa một cái gì vậy. Tự nhiên đầu anh ta nóng bừng bừng như lên cơn sốt, chẳng biết có phải tại quá hồi hộp hay vì hơi thở nồng ấm của Phấn truyền sang.

Phấn lắc vai anh ta mấy cái :

- Sao làm thỉnh vậy anh ?

Tư Cầu như sực tỉnh :

- Ờ... hả ?

Phấn lấy tay nâng cằm anh ta lên :

- Anh làm gì mà như bị ai hốt hồn vậy ? Chắc tại ở trong tù lâu ngày mới ra nên nó làm như... say sóng vậy phải hông ?

Tư Cầu mỉm cười đáp :

- Phải đó em !

Phấn bỏ hai tay ôm quàng lấy cổ anh ta :

- Gặp em như vậy anh có... vui hông ?

Tư Cầu vội đưa tay lên gỡ nhẹ tay Phấn ra... Cô ôm siết chặt thêm một chút nữa và quắc mắt nạt nộ :

- Để yên đã ! Đố anh giỏi anh gỡ ra coi !

Nhưng rồi cô lại dịu giọng hỏi lại :

- Sao anh gặp em như vậy anh không vui hả ?

Tư Cầu đáp xụi lơ :

- Vui... vui lắm...

Phấn vừa ghệt thêm vòng tay vừa lắc mạnh :

- Vui, vui khỉ gì mà ngồi cú rữ vậy ? Vui thì phải nhúc nhích cục cựa làm sao... chớ vui gì mà... vui trơn vậy à ?

Tư Cầu sợ làm phật ý Phấn thêm nữa, nên tìm cách đáp cho xuôi :

- Anh dư biết như vậy là... mịch lòng em lắm nhưng em nghĩ lại coi : anh mới churen ướt churen ráo ra đây thiệt tình thì sau một mẻ hú hồn hú vì hồi chiều anh như chưa... lấy lại tinh thần vậy ! Phải thì gặp em như vậy mà lại ở trong lúc... bình an thiên hạ thì... khỏi nói !

Nghe Phấn thở dài quá nảo nuốt, Tư Cầu vội tìm lời an ủi thêm :

- ... Để huõn đăi một chút em à... chớ bây giờ hổng biết tây nó bắt lại lúc nào...

Phấn chặn ngang :

- Đừng có nói chuyện xui xẻo đó không nên nghen ! Mà huõn đăi để rồi anh đông tuốt về dưới luôn hả ?

- Đâu có... Nhưng còn chú Ba làm chi ?

- Ờ quên nữa, anh Ba ảnh có gởi lời hỏi thăm anh đó, ảnh nói đáng lẽ ảnh lại thăm anh nhưng vì ảnh là người... buôn bán làm ăn, nên như vậy có điều không tiện...

Tư Cầu gật gù :

- Phải đa ! Nhưng, chú Ba tốt như vậy mình nên ăn ở cho... phải với chú một chút.

Phấn làm bộ giận lẫy :

- Phải cái móc xì họ ! Anh sao cứ có tật đó hoài ! Đến anh Ba ảnh còn biết ép bụng chịu hẹp cho em đón anh về đây, anh thì anh lại nói ăn trét hết !

- Thiệt chú Ba chú hiền quá...

Phấn cười mũi :

- Hứ, anh đã bị một lần chết lên chết xuống mà bây giờ còn ngồi đó khen thẳng chả hiền ! Phải em đừng ai khác hơn anh coi thẳng chả có để yên không ? Bề gì thì thẳng chả cũng còn nhớ đã... thiếu nợ anh hồi trước khá bọn, nên bây giờ thẳng chả mới ráng chịu như vậy !

Tư Cầu mỉm cười lắc đầu :

- Thiệt em hết sức : em nói cái gì cũng nghe xuôi rọt ráo và bị vậy mà thiên hạ ở ngoài méo mặt hết !

Phấn lôi Tư Cầu ngồi xuống giường trong lúc đôi cánh tay của cô vẫn ghì chặt lấy cổ của anh ta :

- Xí, tự nãy giờ cái gì anh cũng chê em hết ráo trội vậy ? Bộ ở trông bị con mẹ quan hai nó o bế quá chừng rồi lậm nặng phải hông ! (rồi cô ngó xéo Tư Cầu nói tiếp bằng giọng khinh khỉnh) Mà cũng phải : thứ con mẹ đồ già tay ẩn lăm làm sao anh hồng mê được !

Tư Cầu ráng nhoi người ra :

- Bậy nà ! Em bây giờ sao hay nói tầm xàm quá !

Phấn vừa rướn người lên khỏi mặt anh ta vừa siết mạnh đôi cánh tay lại rồi nghiêng răng nói :

- Để anh coi, con này hồng chịu thua con mẹ đâu !

Tư Cầu vội chống tay xuống sạp giường để cho khỏi ngã ngửa, đoạn cổ lách mặt ra để kêu lên nho nhỏ :

- Ý em... em làm quá, nhà mình lại là nhà vách... lá, hai bên hàng xóm láng giềng họ biết được kỳ lắm !

Phấn hơi buông lời ra một chút, rồi cúi xuống nhìn vào mặt Tư Cầu :

- Anh làm như còn ở dưới vườn vậy ! Ở trên này, dầu cho anh... hát bội sát một bên thì cũng chẳng có ai thèm để ý làm đánh gì cho mệt ! (rồi cô lên giọng đả đót nhiếc Tư Cầu một hơi) Thứ cái đồ chết nhát ! Thấy

người ta thương rồi làm bộ hoài nè ! Em mà nổi dóa lên đổ anh chạy khỏi tay em, em kêu bằng cha ! Bây giờ anh tính sao đây hả ?

Tư Cầu ấp úng đáp :

- Thì... để thùng thảng...

Anh ta bỏ lửng giữa câu để đưa mắt nhìn lên dò la tình ý Phấn... anh ta đâm ra lúng túng khi bắt gặp những tia mắt sáng ngời ngời lọt qua rèm mi lim dim, những tia mắt có vẻ nửa như dọa ép, nửa như hối thúc...

Tư Cầu không dám đương đầu lâu với những tia mắt ấy. Anh vội liếc nhìn xuống đôi cánh mũi hấp háy liên hồi theo hơi thở dồn mau của Phấn. Đôi cánh mũi trông dễ thương quá đỗi. Và ánh sáng của ngọn đèn điện mắc ở phía sau lưng Phấn rọi tới làm cho Tư Cầu để ý đến vành tai ngời lông măng mịn mượt.

Tư Cầu lại không dám nhìn lâu thêm nữa...

Nhưng rồi tới đôi môi của Phấn... đôi môi hơi dày cong mà đầu có khuất ánh đèn, Tư Cầu cũng dư thấy rõ vẻ vừa khinh miệt, vừa khiêu khích mà cũng vừa quyến rũ lạ kỳ.

Anh ta bối rối cúi mặt xuống để nhìn thấy đôi nút áo đã ồm ờ tách rời khỏi khuy từ bao giờ, có lẽ trong lúc Phấn ôm siết anh ta quá chặt và anh ta thì cự quạ cố nhoi đầu ra.

Tư nhiên Tư Cầu có một cảm giác êm ả khác thường... Để trấn áp sự nôn nả trong lòng, Tư Cầu quay đầu nhìn ra chung quanh gian buồng : dưới ánh đèn sáng xanh, tất cả đều có vẻ ấm cúng, mới mẻ và hơi... kỳ bí như

một căn phòng của một cặp vợ chồng mới cưới hồi ban chiều.

Tư Cầu nhìn chiếc giường rộng rãi với chiếu, mùng mền, gối mới tinh... và bỗng mỉm cười khoái trá khi chợt nghĩ rằng : đêm nay cũng là đêm đầu tiên anh ta được ngủ trên giường đang hoàng sau bao nhiêu đêm ngủ chen lẩn trên nền xi-măng nhám cát.

Tự này giờ Phấn nín thính nhìn anh ta không nháy mắt, nín thính trong một sự chờ đợi không phải là không đầy hồi hộp...

Cô bỗng cất tiếng hỏi Tư Cầu :

- Cười gì vậy anh Tư ?

- Hông... À, anh cười... một cái này em hổng biết được đâu !

Phấn không hỏi thêm nữa. Cô từ từ rút tay khỏi cổ Tư Cầu rồi bò lên giường nằm sát vào phía trong, đoạn lấy bàn tay đập nhẹ nhẹ xuống mặt chiếu chỗ còn trống một bên cạnh.

- Nằm xuống đây mà nghỉ lưng một chút anh Tư !
Tự này giờ, hai đứa cứ ngồi hoài mãi thấy mồ !

Tư Cầu ngần ngừ :

- Ờ, em nằm nghỉ đi... để thầy kê anh.

Phấn cau mày :

- Coi, anh này sao kỳ cục quá ! Anh nói câu nào ra cũng thấy ghét hết ! Phải người khác vô đây thì thế nào

mà họ chẳng mừng rỡ, vồn vập, còn anh... anh cứ không ngơ hoài ! (rồi cô lên giọng chanh chua nói tiếp) Ở mà phải : chắc bị ở trống mấy tháng nay no đủ với con mẹ quan hai lắm mà, hèn chỉ ra đây làm bộ hoài !

Tư Cầu nhăn nhó năn nỉ :

- Ý trời ơi, em sao khó tổ mẹ ! Người ta lo quỳnh đây đã hồng biết thương mà còn năn nỉ đó cần nhằn nhứt tai nhứt óc nữa !

Phấn làm bộ cự nự lại :

- Cha, anh có để yên cho người ta thương đâu ! Hề rớt tới anh một chút thì anh làm bộ làm tịch như trong mình em có gai vậy ! Anh thiệt hồng ưa dịu ngọt mà !

Phấn vừa nói vừa đưa hai chân quặp lấy ngang hông Tư Cầu lôi mạnh để bắt anh ta phải nằm xuống.

Tư Cầu luống cuống định gỡ ra nhưng bàn tay anh ta vừa đặt lên cổ chân của Phấn thì lại nằm yên ở nơi đó : đôi bắp chuối chân trắng nõn của Phấn dốc nghiêng xuống làm cho anh ta như bị chóa mắt...

Phấn vẫn không rời rình sát mọi cử động của Tư Cầu và Tư Cầu chỉ khựng lại có chút xíu đó thôi cũng đủ cho cô mạnh dạn xắn tới... Cô cười mồm mím nhìn bộ mặt ngây ra của Tư Cầu rồi chậm rãi nhích người lại gần một chút nữa, đoạn quặp chân cho thêm chặt vào hai bên eo ếch của Tư Cầu và từ từ kéo rì anh ta xuống...

Tư Cầu riu riu ngả người theo y như một cây ta bị trốc gốc dần dần...

... Phấn lấy ngón tay chỉ chỉ vào trán anh ta :

- Thiệt trên đời mới có một anh được như vầy nghen!
Vây mà làm bộ cho người ta mệt công nhọc sức quá hê !

Tư Cầu nhíu mày nhìn sững con Phấn một hồi lâu như có vẻ suy nghĩ một điều gì lung lăm. Trong lúc ấy Phấn nín lặng nhìn lại anh ta, nửa như si mê, nửa như chờ đợi. Cô tấn mẫn đưa mấy ngón tay âu yếm vuốt xuôi qua một bên chùm tóc của Tư Cầu rơi xoa xuống trán...

Tư Cầu thở ra một hơi dài rồi đưa tay mân mê một bên vai tròn mát của Phấn... Thấy vậy Phấn nhoẻn cười nhắm mắt lại, rồi nhủi đầu vô cổ Tư Cầu như để nép trốn...

Tư Cầu bỗng bỏ rột dậy. Phấn mở choàng mắt ra, ngẩn cổ lên và đưa tay nín áo lại hỏi giựt ngược :

- Anh làm gì vậy ? Anh đi đâu đó hả ?

Tư Cầu nháy phát xuống giường rồi quay đầu nhìn đáp một cách... tỉnh khô :

- Đi tắt đèn... Bộ hồng cho hả ?

Phấn thở khì ra rồi buông tay nằm sãi xuống giường:

- Vây mà hồng nói, làm người ta tưởng...

Tiếng thắng gấp của một chiếc xe đậu ngoài đường cái làm cho Tư Cầu giựt mình vội gỡ tay Phấn ra nằm lại qua một bên và ngẩn cổ lên nghe ngóng động tĩnh.

Phấn lắc mạnh vai anh ta mấy cái liền :

- Cái gì nữa đó ông nội ? Anh làm cái gì mà lập cà lập cửi...

Tư Cầu chắc lưỡi :

- Làm ơn làm phúc nín thính giùm một chút coi bà nội.

Phấn vẫn còn cẩn thận :

- Thằng cha này sao... luôn luôn có chuyện hoài hè !

- Xe nhà binh tới kìa bà !

Phấn lôi anh ta xuống :

- Anh sao lo sợ bá vợ hoài ! Nhà của mình ở gần bên đường lớn thì giờ giấc nào hông có xe cộ qua lại. Mà sao anh biết là xe nhà binh chứ ?

- Thì... nó chạy rần rần rồi thảng nghe kééc... kééc đó... Bây giờ mình tính sao đây em ?

Phấn lục đục một hồi rồi bỏ dậy bước xuống giường căn dặn :

- Anh ngồi yên đây nghen, để em chạy ra coi thử một chút xem có phải đúng như vậy không !... Mà chưa chắc có, vì thường thường xe nhà binh nó cũng chạy hà rầm trên con đường này.

- Ờ em đi nhóng thử coi... Mau mau nghen !

Một lát sau cô quay trở vô và chẳng nói chẳng rằng đi thẳng lại cột nhà bật đèn lên.

Tư Cầu sốt ruột hỏi :

- Sao em ! Em ra ngoài có cái gì hông mà vô rồi... em rơ vậy?

Phấn ngồi phịch xuống mép giường :

- Có khỉ mốc gì đâu ! Anh cứ la hoảng hoài làm người ta ra ngoài lạnh thấy mồ !

Cô vừa nói vừa đưa hai tay lên co ro ôm lấy hai bên bả vai. Tư Cầu cũng ngồi xuống ở phía đầu giường này. Nghe Phấn trách móc như vậy, anh ta gượng cười, xén lên đáp :

- Thì ai biết đâu... khi không nghe có tiếng xe thắng cái kééc ở ngoài đường mà em biểu hồng lên ruột sao được ? Chớ bộ ai kiểm chuyện hay đặt điều gì đâu...

Phấn thở dài liếc nhìn qua mớ mền gối xô lệch trên giường rồi nói một cách xuôi xị.

- Ừ thì có... xe đậu lại.

- Mà xe gì vậy em? Hồng phải xe nhà binh à?

Phấn đáp bằng một giọng chán ngán :

- Ờ, xe chở hàng chớ xe nhà binh gì mà nhà binh hoài hồng biết !

Tư Cầu tìm cách hỏi lảng ra :

- Em có đeo đồng hồ đó... em coi được mấy giờ rồi hả em ?

Phấn đưa cổ tay lên xem :

- Mới có mười giờ mười lăm hè !

Tư Cầu nói liền theo :

- Cha khuya quá há !

Phần cau mày :

- Khuya khỉ gì vậy mà khuya, khuya hoài cà ! Anh sao...

Nói đến đó, Phần bèn vói tay kéo chiếc gối cho ngay lại rồi ngả người nằm xuống giường. Tư Cầu vội đưa tay ra như muốn níu giữ cô ta lại và lắp bắp hỏi :

- Ủa bộ em chưa dìu sao ? Em coi chừng chớ hông thôi lố tới giờ thiết quân luật đó ngen !

Phần vùng vằng ngồi dậy :

- Mười hai giờ khuya mới thiết quân luật lận mà ! Nhưng thôi cái điệu này dầu có nán ở lại đây nữa thì cũng như hành tội thêm anh và em thì bực mình bực mẩy thêm nữa chớ ích lợi gì !

- Thì anh sợ... em bị trể...

Phần đi thẳng lại cột nhà lấy áo dài mặc vô :

- Hứ, với anh thì luôn nếu hổng tại này thì cũng bị kia ! Không có khi nào xuôi rót coi ! Vậy mà lại hay đeo bông, rủ rê thiên hạ lắm !

Lời nói của Phần làm cho Tư Cầu nhớ trực đến bác Tám; anh thở dài rồi buồn bã nói như để tự bào chữa :

- Em nên nghĩ lại giùm anh : anh... như vậy... tự này giờ, kể ra cũng hổng phải lắm. Bác Tám bác vừa mới chết ràng ràng đây... sợ Tây nó còn quăng xác bác để nằm phơi ở góc xó nào nữa là khác !

Phấn chầm dầm mặt xuống :

- Thì cũng tại anh hết chớ ai vô đó nữa ! Anh muốn chuyện rắc rối không hề !

Tư Cầu nín thình một hồi rồi tìm cách nói lảng ra :

- Ờ, hôm nào em có lại đây nhớ dắt thằng bé Hai theo chơi nghen em !

Phấn vui vẻ trở lại :

- Thôi đi anh, dắt nó lại để... hai cha con lu bu với nhau, rồi bỏ "lạc xon" con này hả? Anh muốn giữ kín chỗ này không cho ai để ý mà lại còn biểu đem thằng nhỏ lại cho nó rùm beng lên nữa !

Tư Cầu rụt rè năn nỉ :

- Thằng nhỏ... có chút xíu mà...

Phấn như không để ý đến lời anh ta và hăng hái nói luôn :

- Mà hông có cái chuyện mai mốt gì đến đây hết ! Trưa mai em sẽ qua thăm anh nữa...

- Ý trời !

Phấn xách bóp lên cười mủm mỉm :

- Không có trời đất gì hết, em nói qua là em qua thăm anh, anh muốn tính sao cho... em thăm đó thì tùy anh!

Nói xong cô quày quả bước thẳng ra cửa...

o O o

Suốt một ngày mệt nhọc vì đủ thứ chuyện, Tư Cầu đặt lưng lại xuống giường, nằm trần trọc một hồi rồi ngủ quên lúc nào cũng chẳng biết.

Trong lúc ngủ say mệt ấy, anh ta nằm chiêm bao lung tung. Trong những cơn mơ lộn xộn ấy, những hình ảnh quái dị, không đầu không đuôi chồng chất, xen lẫn vào nhau rồi quay cuồng cuồng...

... Tư Cầu thấy mình đang chạy trốn trong một cái hang tối om om, dài thăm thẳm, và lúc ấy, tiếng hơi thở hồng hộc của anh ta chen lẫn với cả ngàn, cả muôn tiếng giày đing rầm rập kéo tới náo động như bước dồn của thiên binh vạn mã... những tiếng động ấy cứ mỗi lúc mỗi to dần như được khuếch đại đến cực độ.

... Rồi Tư Cầu lại thấy anh ta bị vấp chân té sấp nằm lên trên giường... rồi hàng chục chiếc lưỡi lê cắm trên đầu súng nhắm ngay anh ta đâm phập xuống như ghim luôn thân người vào ván gỗ...

... Bỗng nhiên, những chiếc lưỡi lê kia mềm nhũn và từ từ chảy tan như là những que sáp bị hơi nóng... Rồi Phấn hiện ra đứng sừng sững trên đầu anh ta... Phấn mặc một thứ áo choàng rộng lớn, hai tay giương ra và một luồng gió bốc mạnh thổi xoáy vào làm cho các mảnh áo từ từ tách ra như bị sút chỉ may, đoạn bay mất theo hướng gió, rồi lần lượt những mảnh y phục khác còn che đậy trên người Phấn cũng rã rời để nổi nhau bay tuôn đi mất...

... Rồi bóng con Ba hiện ra trên khuôn cửa sổ lầu cao, thật cao như ở tận chín tầng mây, cánh màn cửa sổ ở trước mặt con Ba kéo vô mở ra liên hồi như là tự động bằng một thứ máy gì vậy.

... Rồi những tràng tiếu liên nổ thật dồn, trong lúc ấy bác Tám quay mòng mòng như một hình nhơn bằng cây đặt trên một trụ cốt... Rồi những hột bông ngải đen ngời - không biết cơ man nào kể - đua nhau rơi lổp bốp trên mái ngói để đổ dồn về ống máng xối, và chảy xuống thành một suối máu đỏ tươi linh láng dưới sân nhà.

... Rồi từng đoàn xe nhà binh mười bánh chạy rầm rầm, rồi thẳng keen-keéc... rồi chạy, rồi thẳng... đình tai nhức óc...

... Rồi Tư Cầu bỗng bị nhắc bổng lên để bỏ tuột vô một thứ thùng sắt kín bưng... để rồi ở bên ngoài không biết ai dùng cây, gậy, hay bá súng nện thình thình vào khắp ba bề của chiếc thùng sắt ấy...

Tiếng nện mỗi lúc mỗi to, Tư Cầu chịu hết nổi ú ớ kêu lên... Vừa lúc đó anh ta mơ mơ màng màng nghe có tiếng người quát tháo đâu đây :

- Mở cửa mau lên !

Tư Cầu trở mình, đưa tay dụi mắt.

Lại có tiếng đập cửa nghe rầm rầm :

- Ai ở trông mở cửa ra cho mau, bộ tính ngủ luôn sao chứ !

Tư Cầu hốt hoảng mở choàng mắt ra và bò rột ngồi dậy. Bên hàng xóm cũng có tiếng động cửa kêu mở nghe rõ mồn một. Tư Cầu càng thêm sợ quính. Cái điệu này, họ đã bao vây khắp xóm thì anh ta làm sao tông ra để thoát thân được.

Ý chừng nổi nóng thêm lên, những người ở ngoài lấy chân đạp cửa nghe ầm ầm và chửi thề om xòm :

- Không mở cửa cho mau tao bắn nát nhà hết đa nghen ! Đ.m chắc tụi ở trống là V.M mà !

Tư Cầu vội lấp bấp lên tiếng :

- Ý khoan... mấy ông ơi ! Dân mần ăn, mấy ông ơi !... Dạ để tui ra mở cửa liền...

Tư Cầu vừa rút chốt cửa là ở bên ngoài ba bốn người mặc thường phục cầm súng lục lăm lăm nơi tay ủa cả vô nhà. Một người lấy mũi súng chọt vào sau lưng Tư Cầu đẩy tới :

- A-lê, đi ra cho mau mầy !

Tư Cầu ráng làm tỉnh :

- Dạ... đi đâu mấy ông?

Người kia xô anh ta nhủi tới :

- Thằng này giả mù sa mưa hoài ! Thì ra ngoài theo dân trong xóm đi lại chỗ khoảng đất trống ngồi xếp hàng sẵn đó để chờ “bao bố” trên Ca-ti-na xuống nhìn mặt. Chớ bộ mầy nói tui này kêu cửa bốn năm giờ sáng để mời đi uống cà-phê sao chớ !

Một người khác vừa lục soát trong nhà vừa nói chen vô :

- Ồi, anh hơi sức đâu mà cắt nghĩa cho nó hồng biết ! Cái thứ này, ban ngày ban mặt thì làm bộ như gà mở cửa mả, chớ ban đêm hôm, tụi nó đi liệng lựu đạn, mụ nội ai rượt theo cũng hồng kịp nó nữa !

Tư Cầu nghe có bấy nhiêu đó cũng đủ toát mồ hôi, và vội quay qua nói với người đứng gần bên cửa :

- Xin mấy ông cho tôi vô xỏ cái áo và lấy giấy tờ luôn thể...

- Ừ... Mà đừng có bày đặt lủi trốn ghen tụi !

- Dạ...

Tư Cầu bước lại phía sau lấy quần áo mặc vào rồi riu riu đi theo mấy công an viên Ca-ti-na.

Ra đến khoảng đất trống nhà máy xay lúa, Tư Cầu thấy dân trong xóm đã ngồi xếp hàng đầy nghẹt, và toàn là đàn ông thanh niên không thôi. Anh ta rề lại ngồi chồm hổm, khoanh hai tay lên đầu gối kể bên một người đứng tuổi.

Tư Cầu liếc nhìn qua một vòng : ai nấy có vẻ dăm chiêu, sợ sệt và có người lại cúi gục đầu xuống như muốn để cho mấy ông lính thấy chắc rằng mình không dòm ngửa dòm nghiêng gì hết.

Trong lúc ấy, lính tráng đứng bao vây vòng trong vòng ngoài và Tư Cầu thầm nghĩ rằng : “Cái điệu này

đến con kiến chui qua cũng hổng lọt nữa là người ta ! Và phải chi ở vườn còn tông nháy vô lùm vô bụi hay nhào đại xuống ao đầm trốn, chớ còn ở đây...'

Không khí lạnh trang kỳ lạ của đám đông người đặc biệt này làm cho Tư Cầu thấy khó chịu vô cùng. Một lát sau, anh ta đánh bạo lấy ngón tay khều người ngồi bên cạnh và nghiêng đầu hỏi nhỏ.

- Nè bác, họ đem tội mình vào đây làm chi vậy?

Bác kia trừng mắt nhìn quanh về phía anh ta rồi cúi gầm mặt xuống :

- Lính kín dưới Ca-ti-na làm ráp để chút nữa chớ “bao bố” lên nhìn mặt chớ làm gì nữa !

- Bao bố gì mà nhìn mặt? Và nhìn mặt ai?

Bác kia trừng mắt nhìn nhanh về phía anh ta rồi lại cúi mặt xuống như cũ :

- Lát nữa rồi biết ! Đừng hỏi lèo xào nữa hổng nên đa chú !

Nhưng rồi bác ta nhúu mày nhìn xéo Tư Cầu một vài giây như có vẻ nghi ngờ một điều gì :

- Bộ chú... là người ở đâu mới tới đây hay sao mà hổng rành mấy chuyện đó?

Tư Cầu tái mặt, luống cuống tìm lời che dấu, nhưng cũng may bác kia như không có ý đợi câu đáp và lại xoay mình ngồi đưa lưng về phía anh ta.

Vừa lúc ấy một chiếc xe “bít bùng” chạy đậu lại trước đám đông. Hai thầy lính kín áp giải từ trên xe xuống một người hai tay bị còng chặt và... trên đầu phủ chùm một cái bao bố lụng thụng xuống quá bụng, phía trên bao bố có khoét hai lỗ ngay chỗ cặp mắt.

Tư Cầu ghénn cổ lên và lăm bắm :

- Hèn chi...

Đám người ngồi xếp hàng trên bãi đất trống đều cúi mặt xuống như... không dám nhìn ai, cũng như không muốn... ai nhìn mình hết. Tư Cầu bắt sợ lây theo và vừa ngó xuống đất vừa co ro người cho thêm bé nhỏ lại và anh ta rối ruột lên : nếu người trong bao bố là một anh em trên cãng thì phen này kể như... mạng vong.

- Ngược mặt lên hết để bao bố làm việc !

Tư Cầu giật mình khi nghe tiếng “lình” đột ngột ấy. Anh ta vội đảo mắt nhìn qua một vòng để canh chừng thiên hạ rục rịch ra sao hầu bắt chước làm theo...

Tất cả mọi người ngồi dưới đều nhút loạt ngó hơi xéo xéo lên trời như là đã quen thuộc với “động tác” ấy lắm vậy. Tư Cầu để ý nhận thấy tất cả những gương mặt sợ hãi ấy ngẩng lên trong một dáng điệu cứng đờ như là bị... chỏi dưới hàm hạ bằng một thứ cọc cây vô hình nào.

Bao bố bắt đầu chậm rãi đi nhìn mặt từng người một và vì Tư Cầu đến sau ngồi vào hàng chót nên... còn lâu mới đến lượt anh ta. Đó là một điều càng làm cho Tư Cầu thêm nghệt thở...

... Bao bố đã đi đến hàng có Tư Cầu ngồi trong ấy.

... Một người, hai người, ba người... Có lẽ hàng này không có ai khả nghi hết, nên bao bố chỉ liếc sơ qua rồi bước tới.

Thấy tự nãy giờ bao bố chưa “gật đầu” một ai hết, một thầy lính kín có vẻ sốt ruột chụp vai bao bố lại :

- Ê mầy ! Bộ tụi này chở mầy đi chơi mát sao chứ !
Coi chừng nghen mầy : mầy hổng chịu chỉ cho ra mấy thằng đồng bọn với mầy thì về đây rồi biết !

Bao bố ú ớ trả lời cái gì mà Tư Cầu không rõ, và thấy liền theo đó, thầy lính kín “lên” cho hắn ta “một gối” khiến hắn té chúi nhủi. Như ý thức được “phận sự”, bao bố bèn lồm cồm ngồi dậy, rồi xằng xái đi tới chăm chỉ tiếp tục công việc nhận diện.

... Đến trước bác đứng tuổi ngồi cạnh Tư Cầu, bao bố có lẽ không mấy chú trọng đến những người có tuổi nên đi lướt qua mau và Tư Cầu kịp nghe bác ấy thở ra một hơi như là trút gánh nặng tự nãy giờ đè trĩu trên ngực...

Điều ấy cũng làm cho Tư Cầu thêm khó chịu. Anh ta ngó trân trân vào hai cái lỗ khoét trên chiếc bao bố như đợi chờ một lời phán quyết của Định Mạng. Anh ta nín thở, mình mẩy toát mồ hôi khi chợt thấy bao bố chùng chình không chịu bước đi qua cho mau.

Thầy lính kín theo sát bên bao bố vội lách mình lên chụp hắn ta lại hỏi sảng :

- Sao mầy ? Bộ thằng này hả ?

Thầy lính kín vừa hỏi vừa lấy tay chỉ chỉ thẳng về phía Tư Cầu.

Người trong bao bố chưa kịp trả lời, hay nói cho đúng hơn chưa biết phải trả lời ra làm sao, thì Tư Cầu rướn cổ lên đáp xía vô :

- Dạ hồng phải tui đâu ông ơi !

Thầy lính kín quay lại đập mạnh anh ta một cái :

- Tao hỏi nó chớ có hỏi mầy đâu hả !

Tư Cầu hoảng kinh cúi gầm mặt xuống.

Thầy lính kín lại lấy mũi giày đá vào đầu gối anh ta.

- Ngược mặt lên cho nó nhìn mầy ! (và day qua tên bao bố) Phải thẳng này hông mầy ? Tao cho mầy nửa phút để nhận cho kỹ đó nghe !

Tư Cầu run lấy bầy hai tay khoanh chặt trên đầu gối há hốc miệng nhìn chòng chọc vào đôi con mắt sâu thẳm đầy bí mật của người bao bố. Đó là một cái nhìn nửa như cầu khẩn van nài, nửa như kinh hồn khiếp đảm.

Người bao bố vẫn không nhúc nhích. Thật ra khi thấy bộ vó của Tư Cầu, hẳn ta cũng muốn gật đầu bừa một cái để yên thân đi về cho rồi, nhưng lại không đành tâm khi nhận ra dáng điệu thảm thiết một cách quá... tuyệt vọng của Tư Cầu.

Thầy lính kín lại hỏi :

- Sao lâu quá vậy mày ? Có phải thằng này không thì mày nói !

Người bao bố bước nhích lại gần chỗ Tư Cầu ngồi thêm một chút nữa... Tư Cầu chết điếng trong bụng, tứ chi như cứng cồng và như bị hai cái lỗ khoét trên đầu bao bố kia hớp hết hồn.

Người bao bố bước lùi trở lại và hướng về phía thầy lính kín, hắn ta chậm rãi lắc đầu.

Thầy lính kín nổi giận đăm đăm như mưa bắc vào người bao bố và chửi thề vang rân :

- Đ.m nếu hổng phải thì mày đi liền để nhìn thằng khác chớ làm gì đứng đây dựa ở một chỗ ? Bộ tính ở lại để nhận bà con với nó hả ? A-lê đi tới cho mau mày ! Chuyển này mày về dưới bót rồi mày coi tao ! Đ.m tự hôm nay nó dắt đi mấy buổi trời cho phơi nắng thấy con đi mẹ, mà rồi không chịu gục gặc gì ai hết và để cho mình xách xe không về hoài ! Bộ mày là cha người ta hả ?

Người bao bố, có lẽ quá quen thuộc với tình cảnh ấy lui thủ đi và không thấy có dấu hiệu gì chứng tỏ hắn ta muốn trả lời lại hết.

... Người bao bố lại bắt đầu đi nhìn mặt những người kế tiếp. Tư Cầu nhắm nghiền mắt lại buông mình ngồi phịch xuống đất, thở hắt một hơi dài... Đoạn anh ta mở choàng mắt ra liếc thoáng ngó qua bác ngồi bên cạnh. Bác này cũng nhìn sang anh ta và tự nhiên cả hai cùng nhoén miệng cười...

Bao bố đã bị đưa lên xe chở đi, và suốt một buổi sáng hắn ta không nhận diện được một ai hết. Đám

người bị bố ráp rần rộ kéo nhau về nhà để còn lo đi làm kéo muộn. Vì trong xóm không có ai bị bắt nên người nào người nấy cũng thấy như vui thêm lên, họ đua nhau vừa đi vừa cười nói ồn ào như nhóm chợ.

Trong lúc ấy, bác đứng tuổi ngồi kế Tư Cầu ban nãy bước lại gần anh ta bắt chuyện :

- Thế là được tai qua nạn khỏi thêm một lần nữa ! Nè chú em, bây giờ chú em có muốn nói chuyện gì đó thì cứ nói thả ga đi, chớ hồi nãy chú em cứ xầm xì hoài... qua ngán trần !

Tư Cầu xén lên đáp :

- Dạ mới lần đầu nên tui hồng biết...

Bác kia chận ngang :

- Thì qua cũng đoán như vậy... bây giờ đã biết rõ cái chuyện bố ráp chưa? Ôi nếu chú em còn ở đây lâu thì bị... bố ráp lu bù thét rồi cũng quen ! Mà hồi nãy qua tưởng nó “lượm” chú em rồi chớ ? Thiệt hủ hồn hủ vía ?

Và không đợi cho Tư Cầu trả lời, bác ta bước nhanh lại kề sát bên tai Tư Cầu nói luôn :

- Bộ chú em là người... ở đâu mới lại đây hả ? Ráng mà “xi-kên” bộ vó lại đi, chớ như vậy thì dễ làm cho người ta để ý lắm đó nghen !

Nói xong bác bươn bả đi thẳng không quay đầu nhìn lại. Tư Cầu ngơ ngác theo bác một hồi rồi hấp tấp đi về gian nhà của mình.

- **A**nh Tư đâu mất tiêu rồi !

Phấn vừa xô cửa vừa hí hửng hỏi liền... Tư Cầu đang lúc thúc ở phía sau vội bước ra :

- Cha sao lợi hoài hoài vậy bà cố ! Xóm này bị bố ráp liền liền trong suốt tuần nay, vậy mà cứ thậm thọt vô ra cả ngày lẫn đêm thì đổ khối có người dòm ngó !

Phấn không buồn trả lời, liệng mạnh cái khăn đội và cái bóp lên trên giường, rồi thản nhiên cởi áo dài ra... Nhưng cô bỗng ngừng tay lại lên tiếng réo Tư Cầu :

- Ê anh Tư, lại mở giùm cái nút áo này coi !

Tư Cầu đứng yên một chỗ :

- Trời đất quỷ thần ơi, có chút vậy mà cũng bày đặt chuyện để sai người ta nữa sao?

Phấn buông thông hai tay xuống :

- Vậy mà hổng được hén? (rồi cô lấy ngón tay chỉ chỉ một cái nút áo nơi kẹt nách) Người ta mở hổng ra nên mới nhờ tới mình chút xíu đó mà cũng làm bộ hoài ! Bây giờ anh có chịu lại đây hông nè !

Phấn vừa nói vừa đưa cánh tay lên cao và nheo nheo mắt nhìn Tư Cầu... Thấy Tư Cầu nhăn nhó đi lại, Phấn mỉm cười nói :

- Thiệt anh làm như sắp sửa đi lên gươm máy vậy !

Tư Cầu cười lạt :

- Lên gươm máy còn chết mau, chớ với mấy bà thì chết lần chết mòn !

Tư Cầu lom khom đưa tay cố mở cái nút áo ra khỏi khuy nhưng vẫn không được. Thấy thế, Phấn chắc lưỡi :

- Làm cái gì mà ba trật ba vuột hoài vậy anh?

Tư Cầu bực mình đứng xống lưng lên :

- Thì bà có giỏi mở ên một mình coi !

Phấn nín Tư Cầu khom xuống :

- Bị người ta trái tay chớ hông thôi ai thêm nhờ anh làm khổ gì cho mất công !

Tư Cầu lại ráng mở cho được cái nút áo ấy. Xong anh ta đứng thẳng lại thở ra một hơi dài như vừa trút bỏ một gánh nặng :

- Thiệt đồ mắc toi gì đâu !

Phấn lại nắm chặt lấy tay anh ta :

- Ủa, bộ tính hông cởi luôn cái áo cho người ta hả ?

Tư Cầu giựt mạnh tay ra và hỏi lại :

- Bộ cùi rồi hả ?

Phấn háy xéo anh ta :

- Xí, cái bản mặt thấy ghét quá hà !

Đoạn cô cởi phăng cái áo dài ra liệng vắt trên đầu giường rồi nhảy lại ôm ngang eo ếch Tư Cầu và đeo dính cứng.

Tư Cầu lúng túng gỡ tay Phấn ra :

- Ý trời, lo thấy mồ thấy tổ chớ vui sướng gì đâu mà em làm như vậy hổng biết !

Phấn vẫn giữ chặt lấy anh ta :

- Lo cái gì mà hể gặp mặt anh là anh kêu lo ! Lo thì cũng có khi có lúc, chớ lo hà rầm như vậy ai chịu nổi !

Tư Cầu cười mũi :

- Ai bắt em chịu hồi nào đâu thử nói coi.

Phấn xô mạnh anh ta ra và nói một hơi :

- Hứ anh làm như anh quý lắm vậy ! Em hỏi anh : chớ em lao tâm tổn trí đem anh ra đây làm chi? Để làm mắm chắt ?... Mà anh lo cái khỉ mốc gì vậy hả ?

Tư Cầu xuống nước phân trần :

- Thiệt ra anh cũng mang ơn em nhiều lắm chớ hổng phải không...

- Ai khiến anh mang ơn cà ! Mà anh mang ơn theo cái điệu... đuổi xua đó hả ?

Tư Cầu nhăn nhó chắc lưỡi :

- Em cứ nói vậy hoài... Anh lo là lo hổng biết cái chuyện anh trốn đây có êm luôn hông...

Phấn chận ngang :

- Nếu hổng êm thì tây nó chộp cổ anh lại rồi !

- Em nói sao nghe dễ quá...

Phấn bước lại kéo cái gối dựng lên đầu giường rồi ngồi xuống dựa lưng vào :

- Em biết rõ cái gì thì em mới nói cái nấy. Mới rồi chị Hai ở trỏng có ra kiếm em để cho hay là tốp tù bị đưa ra Côn đảo đã xuống tàu chở đi hết rồi.

Tư Cầu vội ngồi xuống một bên Phấn :

- Vậy hả ? Cha tội nghiệp mấy anh em đó quá há !

Phấn lừ mắt nhìn anh ta :

- Anh hổng lo chuyện của anh mà cứ lo tội nghiệp cho người khác hoài hề !

Tư Cầu biết đầu có phân giải gì nữa cũng vô ích nên ra bộ ân cần hỏi lại Phấn :

- Ờ mà cái chuyện của anh ra làm sao hả em ? Cô... Ba có cho biết gì lạ không ?

- Dữ hông !... Thì như vậy kể như cái vụ của anh êm luôn rồi và chắc không ai còn để ý tìm kiếm “nguội lạnh” nữa làm chi.

- Cô Ba cổ nói như vậy hả ?

- Phải... Mà em cũng nghĩ : tù cả ngàn, cả vạn người thì dầu cho có thiếu mất đi một vài người cũng chẳng sao !

Tư Cầu bật cười :

- Nói như em vậy thì... khỏe quá ! (rồi anh ta ngáp ngừng hỏi thêm) Mà cô Ba cổ có... nói thêm cái gì nữa không hả em ?

Phấn dăm dăm nhìn vào mặt anh ta :

- Hừ, anh khôn quá tổ mẹ người ta há ! Thì hỏi đại coi con mẹ Hai hỏi thăm hỏi nom anh gì nữa có được không ? Vậy mà còn làm bộ hỏi ngoắt ngoéo... tính qua mặt con này nữa !

Bỗng cô đập mạnh tay xuống sập giường nghe một cái rầm và làm cho Tư Cầu giật mình nhích lui ra sau :

- Hèn chi anh nói anh lo ! Lo vậy đó phải không?

Tư Cầu thấp giọng năn nỉ :

- Coi em la lổ om xòm... hàng xóm láng giềng họ tưởng mình đánh lộn đánh lạo bu lại coi thì... hổng tốt đa em ! Em hổng biết, chớ đứng vào tình cảnh của anh hổng lo sao được : trước thì lo bị bắt lại, còn bây giờ nếu êm hết rồi thì... phải lo kiếm đường đi thăm dưới nhà coi bình an thể nào, chờ lâu ớn rồi...

Phấn nghe nói vậy chồm tới nắm tay anh ta hỏi liền :

- Bộ anh về dưới sao ? Mà cái gì gấp dữ vậy ? Bây giờ êm rồi thì anh cứ ở nán trên này chơi một ít lâu nữa hổng được sao ? Mấy thuở anh lên được trên Sài Gòn...

Tư Cầu cười khan :

- Ý trời ơi, tới nước này mà em còn biểu ở trên này chơi nữa chứ ! Em làm như không có chuyện gì xảy ra hết !

Phần còn ráng thuyết phục anh ta :

- Sao em không biết như vậy, nhưng bây giờ mọi việc kể như êm ru hết rồi... Anh nghĩ coi : thời buổi này, biết bao lâu nữa anh mới có dịp lên trên này ? Lần lên lần khó thôi thì anh nán ở lại năm mười bữa nữa. Anh cứ kể như anh... còn bị kẹt trong cặng vậy !

Tư Cầu lắc đầu quây quây :

- Kể gì vậy mà kể ! Anh nói hổng được là hổng được... Thiệt tình thì không phải anh vô tâm vô tính gì mà chẳng quyến luyến... trên này, nhưng ngặt nỗi nhà nhà cửa mê mê ở dưới vườn và bà con cô bác chắc ai cũng nóng ruột trông tin anh. Đó em coi...

Phần gạt ngang :

- Thì em biết rồi... Nhưng thôi, em cũng không dám nài ép anh làm gì để nữa rồi anh đồ thừa kia nọ ghét lắm !

Đoạn Phần bò rột lại, kê đầu nằm lên trên bắp vế anh ta rồi ngước mặt lên nhoẻn miệng cười. Tư Cầu nói

tay lấy cái gối định để kê đầu cho Phấn, nhưng cô ta đã lẹ chân hất cái gối văng ra xa, và rướn người lên nằm đè luôn hai đùi của Tư Cầu...

Phấn nín lấy áo anh ta giặt mạnh và lên giọng nạt nộ :

- Ngồi yên đã ! Anh mà rục rịch nữa em véo bắp vế non cho anh coi.

Tư Cầu bắt cười xòa :

- Bị gắp thứ... quý vương như em vậy nè rồi làm sao mà yên được...

Nghe câu ấy, Phấn như được mọi nằm lăn ra giường và lòi Tư Cầu ngả người nằm kế một bên. Thấy Tư Cầu quay mặt ngó vô vách, Phấn vừa đưa tay nín lấy vành tai, vừa gác chân lên người anh ta để lòi kéo trở ra.

- Anh bây giờ sao tệ hơn hồi đó nhiều !

- Hừ...

- Anh so em bây giờ với em hồi đó coi thế nào? Có hơn nhiều hông?

- Hơn và ngán hơn nhiều.

- Cái anh mắc dịch này ! Được rồi anh muốn ngán, em cho anh ngán luôn !

Tư Cầu chưa kịp nói thêm một lời nào nữa thì Phấn đã choàng một tay qua đỡ đầu anh ta lên, và một tay kia

thì luôn đặt dưới cổ.

Một mùi dầu thơm nồng xông lên làm cho Tư Cầu hơi ngáy ngất... và đây, cũng người này ngày nào trong chòi vắng mà anh ta quá quen thuộc, quen thuộc từng sợi tóc dính bết mồ hôi trên trán, từng hơi thở dồn ầm bên tai... cũng người ấy, nhưng sao Tư Cầu cảm thấy quá mới lạ.

Và lòng anh ta vẫn bồi hồi xúc động như thường, tay anh ta vẫn run rẩy, vẫn ngập ngừng... như trong một đêm xa lắc xa lơ nào giữa đồng trống gió lùa trên mái rạ, khi cây rọi mù-u ngã lăn và tắt ngóm trên nền đất....

Bỗng nhiên, Tư Cầu thấy bức mình : với con Ba, anh ta đâu có đến nỗi vụng về luống cuống như thế. Còn còn Phấn... thì tự hôm nay anh ta chẳng đã ôm ấp trong lòng rồi đó sao ? Nhưng lần nào cũng như lần nào, Tư Cầu vẫn thấy rợn rùng làm sao... Rợn rùng vì sắp nâng niu một người tình cũ, người tình đầu tiên hơn là vì nằm kề một người đàn bà mà da thịt, mắt, môi, tay chân... cho đến một hơi thở nữa cũng đều ngùn ngụt... “chuyện” yêu đương.

... Như tự trách sự ngượng ngập vô lý của mình, Tư Cầu chắt lưỡi liền mấy cái... Phấn vội ngước mặt lên nửa lo ngại, nửa bức mình hỏi :

- Gì vậy anh?

Tư Cầu mỉm cười lắc đầu nhẹ :

- Không...

Rồi anh ta choàng tay qua ôm siết mạnh lấy vai của

người yêu... Phấn ngạc nhiên cổ nhoai ra mở to mắt nhìn anh ta, cô định hỏi thêm nữa nhưng rồi lại ú ớ kêu lên :

- Vậy mà làm người ta hết hồn ! Dữ hông...

o O o

Mới có hơn một giờ khuya mà Tư Cầu đã rọ ráy thức dậy rồi, mặc dầu mãi đến ba giờ sáng chuyển xe đò Sài Gòn - Cần Thơ mới khởi hành.

Sau khi xúc miệng rửa mặt, bận quần áo đàng hoàng, và thu xếp đồ đạc lật vạt mang theo vô một chiếc cặp da mà anh ta mới mua hồi chiều, Tư Cầu ngồi hút thuốc để giết bớt thì giờ...

Tiếng xe thổ mộ lốc-cốc leng-keeng chạy ngoài lộ làm cho anh ta thấy nao nao trong lòng. Tuy sốt ruột mong cho chóng về tới nhà, nhưng Tư Cầu vẫn cảm thấy băng khuâng khi sắp lìa xa gian nhà bé nhỏ mà anh ta nương náu bấy lâu nay, lìa xa Phấn, con Ba... hai người đàn bà đã yêu mến, giúp đỡ anh ta rất nhiều, (mà cũng làm phiền rộn anh ta không ít) lìa xa Sài Gòn, một nơi đã riêng dành cho anh ta bao cuộc xáo trộn...

Có tiếng chân người bước hối hả ngoài ngõ và Tư Cầu kịp ngó ngoái ra thì Phấn đã xô cửa ló vào :

- Thiệt em đi muốn hút hơi vì sợ anh đã ra huốt ngoài bến xe rồi !

- Ra đâu mà ra, còn sớm bửng...

- Em cũng biết vậy, nhưng em còn lạ gì tánh của anh quá... lo xa.

Tư Cầu thần thờ nhìn quanh gian nhà :

- Ừ...

- Anh sửa soạn xong chưa ? (rồi như nhận thấy câu hỏi ấy quá thừa, Phấn lại tiếp) Thôi mình thả lần ra bến xe lục tỉnh đi, chớ ngồi nán lại đây làm khổ gì ! Ra ngoài mình vô tiệm ngồi uống cà phê ăn lót dạ rồi đợi giờ xe chạy cũng được đó anh !

- Ừ.

Tư Cầu uể oải đứng dậy xách cặp da lên rồi chậm rãi ngó chung quanh gian nhà một lần nữa.

Thấy vậy Phấn hỏi liền;

- Anh kiếm cái gì mà em thấy anh ngó đảo qua đảo lại năm lần bảy lượt vậy?

Tư Cầu lắc đầu đáp :

- Không... anh coi có còn bỏ quên lại món gì không mà !

Phấn thở dài đứng lặng thinh chờ anh ta một hồi rồi hỏi :

- Sao ? Có bỏ sót cái gì không ?

Tư Cầu vẫn đứng sững ở giữa nhà :

- Không... À nè em, căn nhà này khi anh dìa dưới rồi em tính sao đây ?

- Ôi, vậy mà cũng lo ! Em tính sao thầy kệ em... hay là em cứ khóa cửa để đó chờ coi anh về xứ không yên thì quay lên ở luôn trên này nghe anh !

Tư Cầu lắc đầu quầy quậy :

- Ý thôi, em trả lại cho chủ nhà đi chứ hơi sức đâu mà đợi anh ! Với lại anh đi chuyến này thì ở luôn dưới xứ, may ra chừng nào hết giặc giã mới có thể lần mò lên trên này được... hay là bây giờ cho tới chết cũng chưa chắc anh gặp mặt lại cái đất Sài Gòn này !

Phấn nguyệt háy anh ta :

- Hể động mở miệng ra là nói bậy hoài ! (đoạn cô xuống giọng tha thiết nói tiếp) Em nghe nói lóng rày ở dưới miệt quê động lắm : Tây nó bố ráp, càn quét lu bù, và còn cái nạn máy bay liệng bom, nã súng liên miên nữa... Như vậy, theo em nghĩ : anh về quê thăm qua nhà cửa cho bà con cô bác ở dưới yên lòng rồi vọt gấp lên trên này...

Tư Cầu nhìn Phấn mỉm cười :

- Lên trên này cho hai bà hòa vô... xé xác phanh thầy hả ! Tây nó có bố thì dầu cho ngặt nghèo thế mấy cũng có đường trốn, chứ hai bà mà ráp vô thì có nước tui độn thổ mới toàn mạng được !

Phấn có vẻ mắc cỡ, nhưng như để khỏa lấp, lại gân cổ nói bừa đi :

- Anh sao cứ giỡn bông lơn hoài ! Bộ em... ganh tỵ gì với con mẹ hai đó sau? Đắm đách đi ! Em dầu hèn cũng thể chứ bộ thèm so đo với cái thứ con mẹ sao !

Tư Cầu cau mày hỏi sảng :

- Cái thứ gì hả?

Phấn hơi ấp úng nhưng rồi cũng ráng đáp bừa tới :

- Cái thứ... đựng đâu xâu đó vậy mà anh cũng hỏi ! Cái thứ đó nập nọn ở miệt đường A-mi-ran Cuộc-bê (con đường dập dìu gái điếm hồi quân đội viễn chinh mới sang) thiếu gì !

Tư Cầu lên tiếng cự nự liền :

- Em hổng biết khỉ gì hết mà cũng nói ầu cho người ta hoài ! Em mà còn ọ ọ nữa thì khỏi chuyện đưa đón gì nữa hết ghen !

Nói xong anh ta vùng vằng xách cặp đi thẳng ra ngoài cửa.

Phấn te te chạy theo sau :

- Đợi em đi với anh Tư ! Anh không muốn em nói thì thôi. Tại anh hỏi vô chớ bộ em...

Tư Cầu mãi miết đi tới :

- Thôi biết rồi, dẹp cái chuyện đó qua một bên cho rảnh !

Phấn dịu giọng hỏi anh ta :

- Bây giờ mình đi ra bến xe bằng gì đây ?

- Bằng cái gì cũng được hết miễn cho tui leo lên tới xe đông luôn tuốt dìa xứ là quý rồi !

Phần cũng phát bực :

- Cái anh này thiệt...

Rồi sợ Tư Cầu kiểm chuyện nói “phang ngang bửa củi” nữa, Phần xông lên đi trước để giơ tay chặn đón một chiếc xích lô máy đang chạy trời tới...

o O o

Sau khi cùng Phần vô tiệm cà phê ăn lót lòng xong xuôi, Tư Cầu xách cặp da leo lên xe ngồi sẵn vì cũng sắp tới giờ khởi hành rồi.

Tư Cầu mua giấy trước hồi chiều nên chọn được chỗ ngồi ngoài bìa, và nhờ vậy mà Phần đứng dưới đất có thể dễ dàng chuyện trò với anh ta trong lúc xe chưa chuyển bánh.

Tư Cầu thò đầu ra ngoài và giục Phần :

- Thôi em đi dìa đi chớ hơi sức nào đứng ở đây nữa cho mỗi churen !

Dựa người vào thùng xe, Phần âu sầu ngược mắt lên nhìn anh ta :

- Dầu cho có rã đầu gối bây giờ em cũng phải đợi cho xe chạy rồi về mới được. Anh không nghĩ đến chỗ : chỉ còn năm mươi phút, hay nửa giờ nữa là em với anh... mỗi người mỗi ngả và chẳng biết đến bao giờ mới gặp mặt nhau lại được như vậy !

Tư Cầu cũng thở dài :

- Thì đúng như thế đó... Nhưng coi vậy chớ nếu ở đời hễ xa nhau là... chết rũ, thì có lẽ hai đứa mình đã... ngủm hồi từ thuở cổ lũy nào rồi ! Rốt cuộc rồi ai cũng yên phận nấy, ai cũng sống nhàn hết...

Phấn gượng cười cắt ngang :

- Nói như anh vậy là hết chuyện ! Đã đành rằng không ai chết được, nhưng bộ anh chẳng thấy héo ruột héo gan hay sao?

Tư Cầu cũng cười theo :

- Nếu có thì để bụng chớ chẳng lẽ... la làng lên hay sao?

Phấn vói tay véo nhẹ vào vai anh ta :

- Anh thiệt hổng bỏ cái tật nói ngang nói ngạnh đó !

Tư Cầu làm nghiêm trở lại :

- Ý quên nữa : em nhớ nói lợi với chú Ba rằng anh có gởi lời thăm chú được mạnh giỏi, buôn bán mần ăn tấn phát hoài hoài... Thiệt ra thì chuyến này, anh mang ơn chú nhiều lắm... và cũng làm phiền chú không ít !

- Coi, anh có làm phiền thằng chả cái gì đâu? Có em chạy tới chạy lui lo cho anh này nọ, chớ thằng chả cứ ở miết trong tiệm và có chịu nhúc nhích cục cựa gì đâu ! Vậy mà thằng chả lại còn cần nhần em nhúc xương nhúc cốt nữa !

Tư Cầu lắc đầu :

- Thì làm phiền chú Ba là ở chỗ ấy đó em ơi ! Đã đành rằng hai đứa mình là... tình xưa nghĩa cũ, nhưng bây giờ, bề nào chú cũng là chồng của em... Anh nói có phải như vậy hông ?

- Thì phải... nhưng ai biểu hồi đó...

- Biểu khỉ gì ! Cũng có em... can dự vô chớ bộ một mình chú mà... mà xảy ra chuyện đó sao ? Kể ra chú Ba cũng hiền lắm chớ đứng vào địa vị anh mà lại có con vợ bạt mạng như em, thì nhứt định là anh vận hòng bẻ hầu nó liền chớ đâu đó để luồng tuôn vậy được !

- Xí, anh hổng biết mớ gì hết mà cũng nói ! Thằng chả mà hiền ! Em vì thương anh nên em mới bắt kể như vậy, chớ bộ anh nói dễ chịu đặng với thằng chả lắm hả ? Có điều là thằng chả khôn cái trời cho nên không dám làm tới vì sợ em liều bỏ đi luôn, và nhứt là sợ lùm tum lên, rủi ro anh có bề gì thì cũng kẹt luôn thằng chả vô trổng nữa.

- Cái gì mà lại dính dáng đến chú Ba ?

- Hứ, em mà non tay ấn như anh vậy thì chỉ có nước ngồi ngó cho anh chết tiệt ở trong cãng hay ở ngoài đảo. Mới đầu em đã nói thẳng cho thằng chả biết : nếu thằng chả làm bậy bạ để cho anh bị bắt lại thì trời cản em cũng cho thằng chả... chìm chung một xuồng... (nói đến đây Phấn thở dài) Thiệt bây giờ nghĩ lại em mới biết mang ơn chị Hai vợ của ông quan hai, vì cũng nhờ chỉ bày mưu đặt kế để em đón anh ra ngoài này tự hôm rày...

- Dữ hông ! Lâu lâu mới nghe em nói một câu nghe không nghịch lỗ nhĩ ! Vậy mà cứ làm hùm làm hổ với người ta hoài !

- Thôi ghen, hổng phải nghe em nói vậy mà được mọi làm tới... có chuyện nữa đó ! (rồi như sợ phật ý Tư Cầu trong lúc này, cô dịu giọng nói tiếp) Bởi vậy, sau khi anh về xứ rồi, em tính để bữa nào rảnh vô tìm chị Hai một chuyến để nói vài lời phải quấy với chỉ kéo chị phiền...

Tư Cầu hăng hái tán thành :

- Ừ phải đó ! Mà em có vô trông nhớ nói...

Phần xót lời ngang :

- Nhớ nói anh hỏi thăm chỉ nhiều lắm phải hông?

- Ừ... thì em nghĩ coi : bề gì thì cổ cũng xằng vằng xéo véo cho cho anh chớ bộ không sao ?... Mà thôi, nói chuyện khác đi bà nội, xe đã bắt đầu rồ máy, bóp kèn om xòm đó !

Phần đưa mắt nhìn chung quanh :

- Ồi, mấy cha lơ làm bộ vậy để hời khách, chớ có chạy thiệt đầu anh ời ! (rồi cô trở lại nhìn Tư Cầu) Anh coi lại giấy tờ, tiền bạc gì còn đủ hông, hay là bị chúng móc túi chọt hầu bao mất hết rồi?

Tư Cầu vỗ túi quần sau :

- Còn đây nè ! Mà hồi chiều em nhét trong bóp anh chỉ tới ba ngàn đồng lận ? Anh tưởng em chỉ đưa thêm một vài trăm đủ anh xây xài dìa tới dưới... Thôi để sẵn dịp này anh trả bớt lại em... (anh ta vừa nói vừa rút bóp ra)

Phần nhóng người lên chụp tay Tư Cầu bắt phải dứt cái bóp trở vô túi quần và lên giọng hăm he anh ta :

- Anh mà lộn xộn nữa là có chuyện liền bây giờ đó ghen !

Biết không thể cưỡng được ý của Phấn, Tư Cầu đành chịu phép và đáp xui lơ :

- Cha, em ép anh nhiều cái ngặt quá ! Tiền bạc này em... bòn rút của chú Ba rồi trao cho anh xài thì cũng hơi... kỳ kỳ...

- Ê, tiền của em để dành riêng chớ hổng phải tiền móc hầu bao của thằng chả mà anh phải áy náy !

- Em có tiền riêng thì cũng nên để dành đó cho thằng bé... Kỳ.

- Cái đó anh khỏi phải nói, bây giờ em lo cho... tía ruột thằng Kỳ trước đã !

Nói xong Phấn nhìn Tư Cầu cười mủm mỉm làm cho anh ta cũng đâm ra xén lén vội ngó về phía khác.

Vừa lúc ấy có một chi bán bánh mì tay cầm mấy ổ bánh dài thòn, vàng ửng đi tới và mời mua :

- Hai chú thiếm mua giùm em vài ổ bánh mì giòn nóng hổi mới ra lò.

Phấn liền cầm lấy một đầu ổ bánh mì để nắm xem có quả thật là thứ mới không, xong cô gạt đầu ra vẻ vừa ý :

- Chị cho tôi ba ổ đi làm ơn gói buộc lại kỹ lưỡng đó ghen !

Tư Cầu vội cản nói :

- Mua chi dữ vậy em? Nếu có đói anh mua bánh bán ở dọc đường cũng được mà !

Phấn đỡ lấy ba ổ bánh mì mà chị bán hàng trao cho, rồi đưa luôn cho Tư Cầu :

- Ấy, anh cứ xách đem về dưới đi. Thứ bánh mì này làm bằng toàn là bột thiệt ngon lắm mà !

Tư Cầu bắt buộc phải cầm lấy mấy ổ bánh mì mà mặt mày thì nhăn nhó. Anh ta nhìn trân trân vào gói bánh, đoạn thở dài.

Thấy thế, Phấn bực mình hỏi anh ta :

- Thì anh xách thêm một chút xíu đó có nặng nhọc gì dữ lắm sao mà mặt mày anh chằm dằm vậy?

Tư Cầu thở ra :

- Hồng phải nặng nhọc gì, nhưng anh thấy mấy ổ bánh mì này anh... bắt ngán quá !

- Ngán cái gì ?

Tư Cầu do dự một hồi rồi đáp :

- Em hồng nhớ sao : tại bến cầu tàu lục tỉnh ở Cần Thơ hồi em với anh... tính lên trên này đó mà !

Phấn cau mày :

- Đọ, lại sắp kiểm chuyện nữa rồi đã ! (nhưng rồi cô lại tò mò hỏi thêm) Mà hồi đó rồi làm sao ? Mấy ổ bánh mì này có ăn nhập gì vô trống hả ?

Tư Cầu nhìn cô như trách móc :

- Em... cái gì cũng mau quên hết, nên... cái gì cũng dễ ợt ! Thì hồi đó em biểu anh lên cầu tàu đi mua bánh mì và thịt xá xíu đó ! Rồi ở dưới này... Cũng tại ba cái bánh mì mắc dịch này nè ! Mà thôi nhắc nữa làm gì !

Nghe giọng nói của Tư Cầu, Phấn bắt phì cười :

- Sướng quá há ! Thì cũng anh nhắc lại, rồi cũng anh biểu thôi ! Thiệt thằng cha này nhớ dai quá tổ mẹ người ta !

Tư Cầu có vẻ phật ý :

- Hứ, cái chuyện thẩu trời, động đất mà không nhớ thì nhớ cái gì nữa cả ?

Phấn mỉm cười vói tay nắm lấy tay Tư Cầu :

- Thì tại anh thương em gắt nên mới nhớ dai như vậy chứ gì ?

Tư Cầu cảm động vội quay mặt đi, nhưng lại nói buồn thõng :

- Chưa chắc ! Cái đó để... hỏi lợi coi !

Vừa lúc ấy tài xế rồ máy xe, bóp kèn inh ỏi và anh lơ luôn miệng hỏi khách còn đứng dưới đất mau mau lên ngồi vào chỗ của mình... Phấn vội nắm chặt lấy bàn tay của Tư Cầu và lặng thinh ngược mắt dăm dăm nhìn anh ta.

... Chiếc xe từ từ chuyển bánh và bàn tay của Phấn cũng từ từ tuột nhẹ ra khỏi bàn tay của Tư Cầu.

Phần vẫn lúp xúp chạy theo xe. Tư Cầu vội hối cô ta :

- Thôi em dìa đi !

- Anh đi mạnh giỏi nghen anh Tư ! Nhớ nếu ở dưới không yên thì lên trên nầy liền nghen !

Tư Cầu ló đầu ra, ngó ngoái lại :

- Ừ... Em ở lại mạnh giỏi nghen !

Phần đã đứng lại vì chiếc xe bắt trớn nên chạy mau thêm.

Tư Cầu ráng ló đầu ra ngoài để ngoái nhìn cho rõ thêm được chút nào hay chút nầy hình dáng Phần đứng chờ vơ bên vệ đường.

Trời hãy còn tối nên hình dáng yêu mến ấy đã nhỏ dần và như... bé bỏng, đơn độc hơn thêm nữa dưới ánh sáng vàng khè vẫn đục sương sớm của ngọn đèn điện trên cột trụ bên đường...

Bỗng có tiếng đập thùng xe và liền theo đó là tiếng quát tháo của anh lái :

- Anh Hai ngồi đằng trước đó, làm ơn thắt đầu vô hông thôi xe khác qua mặt quệt lợi cổ đa !

Tư Cầu giựt mình vội rút đầu vô và vừa lúc ấy chiếc xe đồ cũng đã quẹo qua một con đường khác.

... Chiếc xe đã chạy ra vùng ngoại ô và anh tài xế đã tắt ngọn đèn trong mũi.

Trong xe, hành khách đều giữ lặng trang vì ai nấy đã bắt đầu ngủ gà ngủ gật.

Gió ngoài đồng trống như được thể thổi vù vù vào trong mui xe và làm cho Tư Cầu có ro người lại. Anh ta ôm ghìt cái cặp da cùng mấy ổ bánh mì vào lòng và hơi nóng ẩm ẩm của mấy ổ bánh ấy càng làm cho anh ta cảm thấy gió đang lùa vào xe kia như lạnh buốt thêm trong buổi sáng biệt ly...

... Rồi chiếc xe chạy ngang qua cặng Phú Lâm... Tư Cầu quay đầu sững sờ nhìn lớp hàng rào dây kẽm gai, những cột điện cách khoảng rọi sáng trưng mấy dãy trại mà bề ngoài xem thật vắng tanh như một khu xóm không có bóng người cư trú...

Chiếc xe chạy vụt qua và hình ảnh của nơi quá quen thuộc ấy lùi dần lùi dần... Lòng Tư Cầu thấy thê lương lạ thường khi nghĩ tới rằng : giờ này trong những căn trại đó, còn có biết bao nhiêu người đang nằm chen chúc trên sân xi măng... có người ngủ mê ú ớ mớ gọi vợ kêu con, có kẻ thao thức lắng nghe tiếng kiếng đổ gọi chuyện nhau qua mấy điểm canh trên lô cốt...

Rồi một trạm kiểm soát xuất hiện trước mặt. Chiếc xe từ từ đậu lại, và lính tráng trong bốt ủa ra kẻ xét giấy tờ, người khám hành lý.

Tư Cầu tái mặt. Mới đầu anh ta tưởng chừng như là tất cả những sự kiểm soát ấy riêng nhắm vào... anh ta. Mấy lần anh ta muốn vọt chạy xuống ruộng để lủi trốn nhưng kịp nghĩ lại nơi đó là một vùng lạ hoắc và như vậy anh ta biết xoay trở làm sao.

Đành là liều ở lại vậy... Nhưng rồi mọi việc đều êm thấm : sau khi được kiểm soát qua loa, chiếc xe lại tiếp tục cuộc hành trình...

Đi được một đôi xa chiếc xe ngừng trước trạm gác khác, rồi đến một trạm khác nữa... Tuy biết rằng không có gì đến nỗi, nhưng Tư Cầu vẫn thấy... lên ruột mỗi lần phải xuống trình giấy tờ, rồi giơ thẳng hai tay lên trời để cho người ta lục soát trong người...

Có qua những phút ấy, Tư Cầu mới biết rằng sự tự do mà anh ta được hưởng đó không phải là dễ dàng và khỏe ru gì cho lắm !..

10.

Đây là lần thứ hai Tư Cầu quay trở về nhà sau một chuyến đi xa. Nhưng nếu lần trước, cái lần mà anh ta từ trên Nam Vang về, anh ta vừa hồi hộp vừa hân hoan bao nhiêu thì lần này anh ta vừa bồn chồn vừa lo lắng bấy nhiêu.

Ngồi ở phía trước chiếc tam bản đồ chèo cột kẹt lướt trên mặt sông để về Rạch Chiếc, Tư Cầu buồn bã ngắm nhìn cảnh vật trên bờ lần lướt phôi bầy trước mắt anh ta : mấy cây cầu gãy gục đôi, xóm nhà cháy tiêu và chỉ còn lại mấy hàng cột đen xì, mấy cái lu nước bể nằm trơ vơ trên nền đất đã bắt đầu xanh um cỏ dại... Và dưới sông, thỉnh thoảng chiếc đồ tam bản lại chèo ngang qua một xác chết sinh chương và đen nám nổi lình bình trên mặt nước... Mấy con quạ đen bực mình vì bị khuấy phá bay vụt lên, kêu oang oác để rồi hấp tấp đáp sà xuống rỉa nốt mấy miếng thịt mềm rã...

Đến nơi, Tư Cầu vội vã bước lên đến để bươn bả đi thẳng về nhà.

Đâu đâu cũng có vẻ điêu hiu hoang phế và cả những người quen mà Tư Cầu gặp dọc đường cũng có vẻ dè dặt khi bắt buộc phải đáp lại lời chào hỏi vồn vã của anh ta.

Tư Cầu sững sờ đứng trước hàng rào me keo của nhà mình : ngôi nhà cũ biến đâu mất và nay chỉ còn một túp lều con lụp xụp như thu hình ở phía trong cùng.

Anh ta ghen ngào cất tiếng gọi :

- Năm ơi Năm ! Bộ mày hồng có ở nhà sao Năm?

Không có tiếng thằng Năm trả lời mà chỉ có tiếng con chó vện già xổ ra vừa sủa vừa tru ư ử đón mừng người thân cũ. Tư Cầu đặt cái cặp da và gói bánh mì xuống để vuốt ve con vật.

Vừa lúc ấy, Ba Kiên ở trong nhà chạy ra, mình trần trụi trụi với một khẩu ru-lô nhét trước bụng sau cái lưng quần vện đen của anh ta :

- Mày hả Tư ! Vậy mà tao tưởng ai chó? Sao tao nghe đồn mày bị Tây bắn chết rồi?

Tư Cầu có vẻ không bằng lòng những lời “chào đón” ấy, anh ta không trả lời câu hỏi của Ba Kiên mà nhìn quanh một vòng rồi hỏi lại :

- Sao... như vậy nè? Tía má và thằng Năm đâu mà nhà cửa vắng hoe vậy hả anh?

Ba Kiên bước lại ngắm nghía Tư Cầu từ đầu đến chân rồi cười hỏi luôn :

- Ủa, tao nghe nói Tây bắt mày dẫn đi rõ ràng, sao bây giờ mày trở dìa bánh tẻ như vậy hả?

Tư Cầu cắn nhả :

- Chuyện đó còn dài lòng lắm, để thủng thẳng tui sẽ kể lại cho anh nghe, còn tui hỏi về cái chuyện nhà cửa, tía má, thằng Năm... mà anh nói trót đi hoài.

Ba Kiên nhún vai :

- Nhà cửa như vậy là tốt lắm rồi. Thời buổi giặc già này mầy còn đòi voi đòi tiên gì nữa ! Còn tía má và thằng Năm thì đông theo anh Hai làm Việt gian hết rồi !

Tư Cầu chưng hửng tròn mắt :

- Làm Việt gian ? Bộ anh nói giỡn sao chứ ?

Ba Kiên có vẻ trầm ngâm một giây rồi đáp :

- Thiệt... chớ giỡn khỉ gì mậy !

Tư Cầu nói một cách quả quyết :

- Thiệt cái gì đi nữa thì tui tin hổng vô ! Tía má già cả như vậy còn ham muốn cái gì nữa để ra làm Việt gian chớ ? Mà Việt gian là Việt gian... cách nào chớ ?

Ba Kiên gật đầu :

- Mầy nghĩ như vậy cũng hơi phải - phải : tía má, thằng Năm không làm Việt gian, cái đó tao cũng hổng dám nói cái gì khác, nhưng ngặt một nỗi là anh Hai bây giờ ảnh đi lính cho Tây...

Tư Cầu rơi từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác :

- Anh làm ơn nói lợi tui nghe coi ! Anh Hai làm đi lính cho Tây ? Bộ ảnh điên sao hả ! Chắc mấy cha nghe đồn vậy thôi, rồi đề án tử cho người ta... Anh Hai ảnh hiền khô mà !

Ba Kiên có vẻ bức bối :

- Mày đi mới dìa hồng biết cái đám để gì hết thì để người ta nói cho mà nghe... Nghe đồn khỉ gù : anh Hai ảnh ra làm lính đầu đỏ bat-ti-dăng, ngày nào mà hồng có gác ở cái “cốt” kế bên cầu dưới chợ La-Ghì. Mày hồng tin bữa nào mày lội xuống đó coi, mà mày làng chàng ra đó, thằng chả đám các bùm mày đổ ruột lắm đa !

Tư Cầu thở dài, nhưng còn ráng hỏi :

- Anh nói làm sao á !... Mà cái gì giục ảnh để ra vác súng cho tây vậy cà ? Mọi khi nói chuyện đi lính đi tráng ảnh ghét lắm mà ?

Đến lượt Ba Kiên thở dài :

- Thiết ảnh làm cho tao thiếu điều xắc bất xang bang... Nói nào ngay thì cũng tại ảnh... tức anh em ở trong này nên ảnh mới đông ra ngoài đồn Tây.

- Sao mà tức ?

Ba Kiên nhún vai có vẻ hơi ngao ngán, rồi chậm rãi kể lại đầu đuôi câu chuyện :

- Mày hồng biết chớ hồi mày biệt tăm biệt tích rồi, ở dưới này Tây vô ruộng bố liên miên... (rồi như nhớ trực lại là tự nãy giờ cả hai đứng khá lâu ở giữa sân, nên Ba Kiên vội kéo Tư Cầu lôi đi) Thôi vô trong nhà rồi hãy tiếp tục câu chuyện.

Tư Cầu cúi xuống xách cái cặp da và gói bánh mì lên, rồi nhìn quanh và thắc mắc hỏi :

- Sao bà con cô bác ở lối xóm lại vắng hoe hết vậy anh ? Thế nào họ cũng nghe tin tui dìa đây, nhưng sao không thấy ai chạy qua hỏi thăm hỏi lom gờ ráo !

Ba Kiên cười đáp :

- Thằng này khờ tổ mẹ ! Mầy quên rằng bây giờ là thời kháng chiến, đồng bào phải phòng kẻ gian...

Tư Cầu cự nự :

- Bộ tui đây mà gian sao ? Bị Tây bắt thấy mồ thấy tổ !

Ba Kiên lắc đầu :

- Trừ ra cái việc tây nó bắn mầy chết rồi chớ xác dìa đây chôn thì không kể, chớ nếu mầy bị Tây bắt mà sau đó, mầy lại lò mò dìa đây thì... thiên hạ ngán không dám ráp lại gần mầy là phải lắm ! Với lại bị tao bây giờ làm công an nên bà con chòm xóm họ cũng... ngán luôn !

Tư Cầu ngó xuống khẩu ru-lô dắt trước bụng Ba Kiên :

- Anh mà làm công an ?

- Tao làm tới cái gì nữa cũng được, nhưng tao... mền cái chỗ này hơn ! (rồi nhận thấy cái gói Tư Cầu cầm trên tay, anh hỏi tiếp) Mầy mua bánh trái gì đó hả ? Cha thằng này bây giờ coi bộ giàu quá mậy ?

Tư Cầu trề môi :

- Giàu khỉ gì ! Cái chuyện của tui cũng rắc rối lắm để huốn đãi rồi tui kể lại cho anh nghe. Còn gói này... có mấy ổ bánh mì mua ở bến xe lục tỉnh trên Sài gòn đó mà !

- Ủa, bộ mầy lên tới trên lặn sao ?

- Ủa... mà thôi, anh vô nhà kể cho tui nghe chuyện của anh Hai coi ra thế nào !

... Vào trong nhà, Tư Cầu ngó quanh ngó quẩn rồi hỏi Ba Kiên :

- Bàn ghế, tủ thờ, ván ngựa ở đâu mà sao trống trơn vậy nè?

Ba Kiên cười xòa :

- Thiệt thằng này đi xa dìa nên coi bộ bơ bơ ! Tủ thờ và mấy bộ ngựa để ở đây cho tụi nó vô chở đem đi hết hả ? Hồi còn ở nhà, tía đem chuôi mấy món đó xuống mương ở đằng sau hè rồi.

Tư Cầu gật gù rồi hỏi luôn :

- Sao anh, còn cái chuyện Việt gian, Việt ngay đầu đuôi thế nào ?

Ba Kiên ngồi phịch xuống sạp chõng :

- Thì có gì đâu, hồi mầy đi rồi Tây nó vô ruộng bố liên miên nên mầy “anh lớn” cho rằng vùng này có Việt gian nên tụi nó mới làm dữ như vậy...

- Sao bộ đội đâu không đánh tụi nó cà ?

Ba Kiên cau mày :

- Tao hỏi mày đánh khỉ gì được một khi có Việt gian nó chỉ không còn sót một con đở ?

Tư Cầu cười lạt :

- Thôi đi anh, mấy cha nội ở đây suốt ngày đêm cứ lo đập chó, vật gà ăn nhậu lủ bù hoài chó mấy chả mà đánh giặc cái mocc xì họ ! Mà chỗ mình ở lại nhằm con đường đổ bộ thuận tiện của Tây để đi ruồng các miệt trong, nên mấy cha nội ở đây quỳnh đít rồi đồ thừa bầy ba là tại Việt gian này, Việt gian nọ chó gì ! Mấy cha khôn quá tổ mẹ người ta ! Còn anh...

Ba Kiên vội ngắt lời em :

- Ê Tư, bây giờ khác chó hồng phải như hồi xưa, mà mày “phê bình” tưới hột sen đó ghen mậy !

Tư Cầu nói lấy :

- Cha, gắt quá há !

Ba Kiên cũng dậm ra lúng túng :

- Thì mày nghĩ cái gì cũng phải có... kỷ luật hết mới được ! Nhưng thôi, dẹp chuyện đó qua đi để tao thuật cho mày nghe về vụ... anh Hai ở nhà.

- Ờ vụ đó sao anh ?

Ba Kiên cúi đầu xuống và chậm rãi kể :

- Như tao đã nói hồi nãy : mấy “ảnh” nghi trong vùng mình có Việt gian, mà tao thì làm công an nên mấy ảnh

cạo tao sát da... Mày nghĩ coi như vậy cũng kẹt cho tao quá : bà con lối xóm gì tao cũng quen mặt khắp cả và tao nói đây là Bà Cầu làm chứng, tao không thấy ai có... bộ vớ Việt gian hết ?

- Ừa, anh nói vậy tui nghe hạp ý lắm đa ! (nhưng rồi anh ta nhìn sững Ba Kiên hỏi liền) Bộ anh thấy hồng có ai là Việt gian rồi nè anh Hai mà chỉ cho mấy chả hả ?

Ba Kiên cự nự :

- Đừng nói bậy mày ! Tao dầu tệ thế nào đi nữa cũng đâu đến cái mức đó ! Mà mày hồng biết thì ngậm mồm lại để tao kể hết cho nghe chớ đừng làm bộ tài khôn hỏi xía vô hoài ghen !

Tư Cầu vội xuống nước :

- Thì thôi... anh nói tiếp đi.

Ba Kiên lừ mắt nhìn em một hồi mới chịu kể tiếp :

- Mày nghĩ coi, mỗi lần Tây đổ bộ nó bắn tứ tung ngũ hoành tao có điên khùng gì ẩn núp lại đó rình rập ai để ăn đạn hả ?

- Vậy sao mấy chả... thấy anh Hai mình làm Việt gian?

- Ồi thì ba thằng cô hồn du kích thấy rồi dìa báo cáo lại.

- Tụi nó thấy gì hả ?

- Hôm đó bị có chiếc máy bay chuồn chuồn của Tây

nó bay rà rà trên xóm hoài, rồi tụi nó thấy anh Hai ảnh leo lên nóc nhà ra dấu hiệu gì cho Tây đó hông biết...

Tư Cầu bực tức nín vai Ba Kiên :

- Anh Hai ảnh biết đánh gì mà lại nói như vậy chớ ?

Ba Kiên hất tay anh ta xuống :

- Bộ tao hả ? Cái thằng này kỳ cục quá !

Tư Cầu nổi nóng hỏi tới :

- Rồi anh Hai ảnh cũng chịu để cho mấy thằng chết dầm ấy bắt sao ? Bộ ảnh không có mệnh hả ?

- Ra trước Ủy ban, ảnh nói là hôm đó tại vì thiên hạ nhốn nháo, phần thì binh của Tây ở ngoài vàm nã cà-nông liên hồi vô xóm nên... con gà điều nòi của anh hoảng sợ bay tuốt lên nóc nhà, ảnh sợ con gà chạy mất hoặc bị Tây lên bắt vắn cổ, nên ảnh mới leo lên bắt nó, rồi mấy cha nội cho rằng ảnh ra dấu cho máy bay chuồn chuồn...

Tư Cầu quắc mắt hỏi liền :

- Vậy mà mấy anh lớn cũng tin nữa sao ?

Ba Kiên ấp úng đáp :

- Thì mầy nghĩ coi... mấy chả đang kiếm Việt gian mà anh Hai ảnh làm như vậy mấy chả hông nghi hông tin sao được !

Tư Cầu bắt chửi thề lên một tiếng, rồi hỏi :

- Mấy ảnh làm việc như vậy thì nữa rồi con chó nó theo mấy ảnh chó ai mà theo nữa !

- Thì mầy giỏi mầy ra nói với mấy chả đi !

Tư Cầu bị người anh dồn vô chỗ... bí, nên lúng túng hỏi lảng đi :

- Nhưng anh Hai ảnh tiếc gì thứ con gà mắc toi đó để sanh chuyện rắc rối như vậy cà ?

Ba Kiên nhìn Tư Cầu trề môi :

- Mầy hỏi câu nào câu nấy cũng lảng xẹt hết á ! Đó là con gà nòi xung của ảnh chó bộ gà thường sao? Mấy tháng trường nay, ảnh chắt chiu o bế cho con gà cưng của ảnh ngày đêm để ra giêng đem đi ra trường gà đá độ với người ta... nên ảnh mới dám liều mạng bò lên nóc nhà bắt nó trong lúc súng đạn nổ ầm ầm đó mầy !

Tư Cầu thở dài :

- Hèn chi... thiệt tình ngay mà lý gian !

Ba Kiên chụp nói liền :

- Thì đó, mầy cũng nghĩ như vậy !

- Nhưng bộ anh không đi xin giùm hay là đứng ra bảo lãnh cho anh sao ?

Ba Kiên trợn mắt :

- Ý trời, bộ mày nói chuyện chơi sao chứ ! Từ đầu mùa cho chí cuối, tao lãnh công tác ở đây mà chỉ có chuyên môn đi bắt rượu lậu, với cò bạc thôi chứ chưa có rớ được món nào Việt gian Việt ngay hết... rồi bây giờ mày biểu tao nhảy vào bảo lãnh cho một vụ Việt gian thì có nước tao đi “mò tôm” chung một xuồng luôn.

- Nhưng anh quên rằng anh Hai là... anh ruột của mình, mà ảnh lại vô tội nữa sao ?

Ba Kiên không đáp thẳng mà tìm cách hỏi lại anh ta :

- Sao mày hồng gỏi ở đây mày lãnh cho ảnh? (rồi anh ta nghiêm giọng nói tiếp) Mà tao cho mày hay : chuyến này mày đi đây mà ăn nói làng chàng, mấy chả dám cho mày... đi luôn lắm ! Lúc này là lúc quyết liệt rồi chứ không phải lơ mơ như hồi đó được ghen mậy !

Tư Cầu chán nản hỏi thêm :

- Nhưng sau đó mấy anh lớn xử làm sao, và anh Hai ảnh ra đầu Tây hồi nào hả anh ?

Ba Kiên trầm ngâm một hồi như để nhớ lại chuyện cũ rồi đáp :

- Thì... xử tử chứ còn... xử cách gì nữa mậy !

- Trời ! Nhưng sao ảnh không chết mà còn bỏ ra đi lính cho Tây ?

- Thằng này sao nóng quá ! Mày cứ ngậm cầm miệng lại để tao nó cho hết đã ! Mày hồng biết chó tao cũng bị kẹt ghê lắm : mấy chả xử anh Hai cho đã đời rồi lại nhè tao giao cho “sứ mạng” thi hành bản án...

- Rồi anh cũng nhắm mắt mà giết anh Hai hả?

Ba Kiên cười mũi :

- Bây giờ mày nói cho sướng cái miệng mày thôi, chó không biết suy xét đánh gì hết. Tao ở nhà thì là anh em của anh Hai, nhưng một khi ra trước “nhân dân” tao cũng là người của “chính phủ”. (đến đây, anh ta lại hạ thấp giọng) Mà ví dầu tao có... nghĩ cái gì khác, mục nội tao cũng hồng dám cản mấy cha nữa !

- Hứ ! Tui biết anh nhát hít mà !

- Mày giỏi nữa ! Tao biết mày gan mà ! Nhưng tao là người của “chính phủ” và hể “quân pháp bất vị thân” tao cứ y lệnh mà mần. Nói nào ngay cũng... nhờ tao mà anh Hai ảnh thoát chết !

Tư Cầu hân hoan hỏi Ba Kiên liền :

- Bộ anh nghĩ lại rồi thả ảnh đông luôn hả ?

Ba Kiên lúng túng đáp :

- Thằng này nó nói nghe... dễ ợt ! Tao thả ảnh để nhào vô thế mạng hả ? Nhờ tao mà ảnh thoát chết là như vậy nè : mấy chả kêu tao chở anh Hai ra giữa sông cái rồi buộc đá vô cho đi “mò tôm”, tao nghĩ lại... như vậy

cũng ngại cho tao quá ! Phần thì tía má ở nhà cứ nhè tao mà chửi nát không chừa một sợi tóc, nên tao mới đề nghị với mấy chả nên đem xử anh Hai một cách... đành hoàng hơn để làm gương cho thiên hạ...

- Tưởng gì khác chớ anh cũng chỉ giỏi trong việc nói với người ta giết anh Hai thôi !

Ba Kiên không buồn đáp câu trách móc của Tư Cầu và kể tiếp :

- Nhờ tao đề nghị như vậy mà mấy chả mới đem anh Hai ra xử bắn đành hoàng, và cũng thời may, vừa lúc bị con mắt ảnh xong thì có máy bay Tây đến bắn loạn xạ ngẫu, cả thiên hạ và mấy cha nội trong ủy ban, mấy cha du kích mạnh ai nấy lui... Trong lúc ấy, Tây nó cũng đổ bộ lên ngoài vàm ì ì... Mấy chả bèn lôi anh Hai đi theo, rồi sau đó không biết ảnh làm sao mà sót ra được để vọt theo ba thằng Tây luôn !

- Còn tía má và thằng Năm ?

- Lối một tháng sau, anh Hai ảnh chơi nghiệt quá, ảnh dắt Tây dìu bố nát nước trong này, rồi ảnh lôi tía má và thằng Năm theo ra chợ, ảnh vô tao cũng lui trốn thấy mờ thấy tổ ! Thằng chả đi lùng kiếm mấy cha nội trong này còn hơn Tây nữa ! Thiệt hể ra làm Việt gian rồi thì bất kể quân thần.

Tư Cầu hỏi lại Ba Kiên :

- Chớ còn anh thì sao ?

Ba Kiên lúng túng đáp :

- Tao thì khác..., tao “kháng chiến” mà mậy !

Tư Cầu cười mũi :

- Hứ, khác cái mố xì họ ! Anh theo mấy chả riết rồi... bất kể cái gì hết ! Mấy cha làm bậy rồi cứ nhè người khác mà đổ thừa càn mạng, rồi lại xưng là này, là nọ nữa! Hồng phải tui ư gì Tây, tui oán tui nó thâm xương, nhưng có nhiều cái tui chịu mấy cha cũng hồng vô !

Ba Kiên nhìn em rồi cười lạt :

- Thằng này... tao coi bộ mầy đi Sài Gòn ăn ba cái bánh mì tây nó liệng cho thét rồi mầy đâm ra nghĩ bậy nghĩ bạ quá lẽ ! Tao cảnh cáo mầy một lần chót, mầy mà ăn nói cái điệu động đầu động cổ đó nữa thì có ngày mầy chết không kịp ngáp đa em ! Thiệt mà, mấy anh lớn thường nói cái thứ lừng khừng rồi ra thành, “bơ sữa” một vài lần là dễ biến thành phản động lắm !

Tư Cầu cũng không nhịn thua :

- Thôi đi anh, anh đừng có xài ba cái danh từ học mót đó với tui !

Ba Kiên giận đỏ mặt tía tai, vừa lấy tay mân mê cái bóng súng ru-lô, vừa gườm gườm nhìn Tư Cầu :

- Mầy chó phải thằng nào khác mà ăn nói móc họng móc hầu cái điệu đó, trời cản tao cũng “nổ” nữa đa mầy!

- Thì có ngày anh cũng kể tui như thằng khác ! Đó, cái chuyện của anh Hai còn sờ sờ trước mắt chớ bộ xa lắc xa lơ gì sao !

Ba Kiên không muốn trở lại vấn đề ấy nữa nên lên tiếng hỏi Tư Cầu :

- Thôi dẹp chuyện đó qua một bên đi ! Bây giờ mầy lo tắm rửa cho khỏe để rồi còn ăn ba hột cơm chiều chớ... À, mà sẵn có mấy ổ bánh mì đây. (Ba Kiên thò tay nắn nót mấy ổ bánh) Cha tao coi bộ ngon đa mầy !

Tư Cầu sẵn dịp đó cũng muốn làm lành với anh :

- Bánh mì này làm bằng bột mì ròn mà anh, bây giờ nó mềm đi chớ hồi sáng còn mới dòn ghê lắm ! (Tư Cầu ngáp ngừng đôi giây rồi nói thêm)... Của con Phấn nó mua cho tui đó mà !

Ba Kiên chưng hửng hỏi lại :

- Con Phấn nào? Phải con Phấn con của bác Bảy hông? À, tao nhớ rồi... cái con nhỏ mà hồi năm mầy lằng nhằng với nó rồi sau đó nó có chồng các-chú đó phải không?

Tư Cầu xén lên gật đầu :

- Ủa...

Ba Kiên cười rộ lên rồi nói lớn :

- Cha thằng này coi lơ mơ vậy mà tốt phước ớn ! Mà làm sao mầy bị Tây bắt rồi lại gặp được nó hả ?

- Thì... cũng do sự tình cờ.

Ba Kiên mỉm cười có vẻ hoài nghi :

- Thôi đi mầy ! Chắc mầy mần tù rồi lọ mọ đi kiếm nó chớ gì !

Tư Cầu bực mình cự nự :

- Anh nói như thầy bói ! Bộ anh tưởng tụi nó thả êm tôi sao?

Rồi không đợi cho Ba Kiên hỏi tới, Tư Cầu bèn thuật lại việc vượt cãng của mình. Kể xong, anh rụt rè hỏi Ba Kiên :

- Vậy chớ gia đình con Phấn bây giờ ra sao anh ?

Ba Kiên nhún vai :

- Thì hồi bác Bảy gái chết rồi, gia đình bên ấy bắt đầu suy sụp may mà nhờ có con Phấn ở Sài Gòn, Chợ-Lớn gì đó gởi tiền bạc dìa hoài hoài... Cái chuyện này chắc mầy rành hơn tao rồi !

- Anh kể tiếp đi ! Khúc sau tôi cũng mù tịt chớ có ở dưới này đâu mà rành !

- Mấy lúc lộn xộn sau này, ở bên còn nguy gắt nữa : lúa ruộng thì không gộp được hột nào, con Phấn thì đường sá cách trở...

- Còn thằng Tư em của con Phấn ?

- Hồi mầy đi rồi thằng Tư gia nhập bộ đội, rồi sau đó đi “lưu động” đâu về miệt dưới... Nhưng mới hôm qua hôm kia gì đây tao có nghe tin là nó tử trận rồi.

Tư Cầu nhăn nhó chắc lưỡi :

- Tội nghiệp quá há ! Thằng đó nó hiền khô mà trời lại không cho sống đời, còn cái thứ ôn hoàng dịch lệ thì cứ trơ trơ đó hoài !

Sợ Tư Cầu kiểm chuyện nói xiên nói xéo nữa, Ba Kiên bèn tìm cách nói lảng đi :

- Thôi đi tắm đi mầy ! Phần tao tao chạy lại đằng này kiểm coi có gà qué gì chẳng để dìa còn tính với ba ổ bánh mì này chứ ! (anh ta ngừng lại nuốt nước miếng rồi gật gù nói tiếp) Thứ này mà có gì khìa lên thì ăn ngon hết nổi !

Tư Cầu nhìn anh, cười mủm mỉm rồi nói :

- Anh ăn bánh mì rồi không sợ lây... thực dân đế quốc hay sao ?

Ba Kiên trề môi, nhún vai rồi cũng cười đáp :

- Ồi, lâu lâu xức chút đỉnh mà có sao mậy ! (rồi như nhớ lại điều gì, anh ta hấp tấp nói thêm) Mà kể ra mầy cũng hên lắm nên mới đem trót lọt mấy thứ đồ ở thành đô dìa đây, chứ nếu rủi gặp mấy cha nội công an chặn xét dọc đường thì thế nào mấy chả cũng tịch thu liền và hồng chừng còn bắt luôn chú mầy nữa !

Tư Cầu làm bộ mặt ngáo rồi hỏi :

- Coi mấy chả tịch trâu để chi vậy ? Mấy chả lấy vục xuống sông hồng được sao ?

- Thôi đi mầy ! Mầy đừng kiếm chuyện hỏi mắc hỏi mỗ tao !

Rồi Ba Kiên hấp tấp đứng vậy bước ra cửa :

- Ở nhà nếu mầy có rảnh thì nhúm lửa bắc nước sôi đó giùm tao, tao chạy đi... vận lương nhen mậy !

Căn dặn xong, anh ta dong thẳng một mạch.

Tư Cầu đứng tần ngần nhìn theo rồi lắc đầu thở dài...

o O o

Mấy hôm nay, Tư Cầu cứ ở miết trong nhà chớ không buồn đi đâu hết. Ba Kiên thấy em có vẻ lảm lì suốt ngày nên cũng đâm ra ái ngại, nhưng cũng chẳng biết khuyên nhủ ra sao vì anh ta dư biết tánh nết của em.

Một bữa nọ, Ba Kiên đi họp với mấy anh lớn về liền đến bảo Tư Cầu :

- Ê Tư, chiều nay mầy theo tao ra “Ủy ban” chơi nhen mậy !

Tư Cầu ngạc nhiên nhướn mắt lên hỏi :

- Ra làm chi vậy ? Bộ hết chỗ chơi sao mà phải ra ngoài chơi hả ?

Ba Kiên chắc lưỡi :

- Thằng này sao kỳ quá ! Tao nói thiệt chớ bộ giỡn sao !

Tư Cầu hoài nghi hỏi thêm :

- Hừ... bộ mấy chả tính làm khó dễ gì tui nữa hả?

- Tao nói hổng phải mà ! Mày sao hay nghi bậy quá. Nguyên tao thấy mày ở nhà hoài cũng buồn, nên tao nói với mấy ảnh kiếm công tác gì để giao cho mày. Mấy ảnh chịu liền vì mấy ảnh cũng khoái cái nước lì của mày...

- Sao mà khoái ?

- Hổng khoái sao được, vì mấy ảnh còn lạ gì mấy thằng lóc chóc ở đây, hể bình thường vô sự thì làm trời làm đất can hổng nổi, mà hể có động tĩnh thì... mụ nội ai chạy theo cũng hổng kịp tui nó nữa !

Tư Cầu mỉm cười :

- Mấy chả cũng biết vậy sao ?

- Hừ, người ta chỉ huy mà hổng rành hết sao được mậy ! Mấy ảnh thấy mày được cái gan lì, mày hổng nhúng tay vô thì thôi mà hể chịu mần thì... trời gầm hổng nhả !

Tư Cầu nhún vai có vẻ không mấy quan tâm đến những lời “khen tặng” ấy và ngồi làm thỉnh.

Thấy vậy, Ba Kiên vỗ vai anh ta :

- Sao vậy? Mấy thuở mà được mấy anh lớn để ý đặc biệt như vậy.

Tư Cầu nói gạt ngang :

- Mấy chả tốt quá há ! Chắc mấy chả thấy cái lưng của tui to bề bề dễ hứng đạn nên mấy chả mới chịu tốn nước miếng để khen tui như vậy chứ gì?

Ba Kiên bực mình la lối om sòm :

- Đừng nói bậy hoài vậy ! Thằng này sao nó không chịu ưa ngon, ưa ngọt mà ưa nặng không hề ! Mày dìa đây phải sửa tánh nết lại, chứ mày cứ giữ cái điệu này hoài tao e có ngày... mày khổ đa em ! Và tới chừng đó đừng trách móc hay cầu cứu gì tao hết ghen ! Tao xin dứt mày cái chuyện đó trước !

Phần thấy anh nổi cáu, phần cũng ngại mấy “anh lớn” kiếm chuyện trong lúc mới chân ướt, chân ráo về nhà, Tư Cầu bèn lựa lời “vuốt giận” Ba Kiên :

- Thì tui... vui miệng nói chơi một chút chứ có gì đâu mà anh làm rầm rầm vậy ! Với lại, tui nói ở đây chỉ có một mình anh nghe thôi chứ bộ ai khác sao...

Ba Kiên vẫn còn sùng sộ :

- Mày nói như vậy mới mau chết nữa ! Bộ mày hết chuyện chơi rồi sao chứ ? Mày nói với gốc cột tao sợ còn hồng được chứ đừng kể đến tao, tao bây giờ đâu phải chỉ là anh của mày không thôi, tao còn là người của “ủy ban”, của “chánh phủ”... bộ mày quên rồi sao?

Tư Cầu nhún vai đáp :

- Tui nói chuyện với anh ở trong nhà chớ bộ ở ngoài trụ sở gì sao mà sợ...

Ba Kiên nói chen vô liền :

- Mày đừng có cãi bướng với tao ! Tao thấy bây giờ ở nhà chỉ còn có tao với mày, nên tao mới nhọc công lo như vậy... Nhưng thôi, mày muốn tự tung tự hoành gì đó thì làm đi, miễn nữa đừng than đừng trách, đừng nín đừng kéo gì tao là được rồi.

Tư Cầu cau mày, nhưng rồi anh ta lại cười giả lả :

- Tui chớ phải ai sao mà anh lo cái chuyện đó cho mệt ! Nhưng thôi... anh làm ơn nói với mấy ảnh rằng : tui mới dìa nên còn... sợ ngợ lắm, xin mấy ảnh nói cho tui một ít lâu. Anh nghĩ coi thời buổi thanh niên như tui mình không nhảy ra giúp nước thì còn đợi gì nữa, nhưng óc tui... lộn xộn quá... Thiệt thoát chết mấy lần nên tui như bị ai hốt hồn vậy !

Ba Kiên nhìn em một hồi lâu như để dò xét, rồi chậm rãi đáp :

- Thôi như vậy cũng.. được, tao cũng chẳng ép mày làm chi, nhưng sẵn đây tao cũng nói thêm một lần chót với mày một điều này : bây giờ hổng phải dễ như hồi đó, mày bây giờ lớn rồi, mọc đủ lông đủ cánh rồi, thì ráng mà lo liệu lấy, và nếu mai mốt có sự gì xảy ra tao... hổng biết cái gì hết đó ghen mậy !

Tư Cầu thấy Ba Kiên lên giọng kẻ cả như vậy bắt buồn cười, nhưng anh ta cũng nói cho xuôi theo :

- Ai mà dám nhờ anh lo đâu mà anh rào trước đón sau dữ quá vậy hổng biết !

- Ủ, nếu được vậy... tao cũng lạy mầy ! Cần nhứt là mầy đừng lộn xộn gì nữa hết là tao yên tâm rồi, nội cái việc của anh Hai đó, nếu tao... cu ky như người ta thì cũng dính luôn theo hay ít lắm thì cũng bị hạ tầng công tác... Tao nói mí mí như vậy chắc mầy đủ hiểu. Bây giờ muốn mần ăn cái gì cũng vậy, mình có ở trong phe của người ta, người ta mới che đậy binh vực cho mình, chớ đừng cậy giỏi, đừng ý y là mình phải, mình đúng rồi “bất kể quân thần” thì sớm hay muộn gì cũng ngum củ từ đó mầy !

Tư Cầu bực mình muốn cãi lý lại nữa, nhưng bỗng nhớ trực lại việc cần phải ra giáp mặt tía má và anh Hai anh ta nên xuống giọng hỏi Ba Kiên :

- Nè anh Ba, tui tính mời này lội ra thăm tía má một chút...

Ba Kiên gạt ngang :

- Ý hổng được đâu mầy ơi... mầy ra ngoài lảng cháng Tây nó bắt đả ! Và hổng phải cái số của mầy hên hoài ghen !

- Có anh Hai ở ngoài mà anh !

Ba Kiên “xì” một tiếng :

- Mày tin ảnh là có ngày mày chết nhăn răng đa em !

- Anh sao nghi bậy hoài, anh Hai ảnh đâu có đến nổi tệ như vậy ! Mà dầu sao đi nữa thì tui cũng phải thăm tía má...

- Thì mày nhắn tin ra là mày dìa đây bình yên có phải dễ hơn không !

- Đâu được anh ! Đó với đây mấy cây số mà không ra thăm tía má mà thì sao phải lẽ...

- Mày nói như vậy phải lắm nhưng cách đây cả chục năm về trước kìa ! Chớ bây giờ mày lảng cháng nhích qua nhích lại chút xíu thôi cũng đủ chết rồi chớ đừng nói gì cách cả mấy cây số ngàn lặn !

Tư Cầu vóùi giọng cương quyết nói thêm :

- Nhưng dầu sao tui cũng phải ra ngoài. Tui đâu có ngán Tây đó anh !

Ba Kiên nhăn nhó rồi lúng túng thuyết phục em :

- Thì đã đành rằng mày bánh, mày hồng ngán Tây, nhưng tao nói với mày tự nãy giờ rất cổ hòng mà mày chưa hiểu gì ráo... Bộ mày nói chỉ có Tây không sao? Tao nói... nhích qua nhích lại cũng đủ chết là nói về phía... mấy cha nội trong này nè ! Mày sao cái gì cũng lóc chóc hết...

Tư Cầu nói gạt ngang :

- Anh cứ để thầy kệ tui... mời đây thế nào tui cũng đi ra ngoài, rồi muốn tới đây thì tới !

- Tao lạy mầy đó Tư ! Mầy cứ kiếm chuyện khó khăn hoài rồi biểu yên thì yên sao được ! Mầy làm như vậy, đâu phải chỉ có một mình mầy lãnh đủ, mà tao đây cũng kẹt vô đó nữa chứ bộ giống hay sao ?

Tư Cầu cười lạt :

- Té ra anh lo cho anh chứ sợ gì cho tui.

Ba Kiên gãi đầu :

- Thiệt ra thì... thì mầy cũng... nên thương dùm tao một chút xíu. Nếu mầy nằng nặc đòi đi như vậy thì tao cũng hổng cản mũi cản lái làm gì, nhưng... theo tao, mầy nên đi cách nào cho kín kín. Hổng phải tao nói mầy sợ ai, nhưng mầy nên... nghĩ đến tao ở trong này.

Tư Cầu mỉm cười đáp :

- Được rồi, tui làm sao cho êm thấm thì thôi, tui cũng phải lo cho cái thân của tui nữa chứ anh !

Ba Kiên vỗ vai em cười hề hề :

- Tao biết mầy điệu lắm mà !... Nhưng mầy ra ngoài thăm tí má rồi chừng nào dìa hả? Hay là mầy... tính ở luôn...

Tư Cầu rướn cổ nó liền :

- Ê, anh nhìn mặt mũi thằng này ra sao mà anh nói hồ đồ như vậy chứ ! Thử này là thử... ăn thua đủ với tui nó mà anh !

Ba Kiên vội nói bọc theo :

- Ổi, tao vui miệng nói giỡn chơi vậy, chứ tao dư biết mày ngon lành mà ! (rồi anh ta lắc vai Tư Cầu mấy cái liền) Cái thằng này sao dễ nổi sùng quá ! Hề ai nói động tới mày là mày quạu đeo... thời buổi này mà như vậy là... kém “chánh trị”, là dễ... chết non chết yếu lắm ghen mậy !

Tư Cầu trề môi :

- Tui thì vậy đó đa !

Ba Kiên nhìn em lắc đầu rồi bỏ đi ra ngoài sân một nước...

o O o

Sau một thời gian nằm “ụ” ở nhà, Tư Cầu cảm thấy bức bối trong mình nên khi nghe Ba Kiên thúc giục ra lãnh “công tác” anh ta ưng thuận ngay.

Đó là một điều làm cho Ba Kiên hả dạ nhứt và sau khi chạy lên “ủy ban” báo cáo về việc ấy, anh ta hấp tấp trở về nhà gọi Tư Cầu rối rít :

- Tư ơi Tư, mấy anh lớn bằng lòng hết rồi nghe mậy!

Tư Cầu đang ngồi bó gối trên ngưỡng cửa nhà, thản nhiên nói :

- Vậy hả ! (rồi anh ta mỉm cười hỏi lại) Chớ hổng phải tại tui... bằng lòng trước hả?

Ba Kiên nói lảng đi :

- Mà mầy cũng hên lắm nghen, mầy vô thiệt đúng dịp tốt !

Tư Cầu ngạc nhiên hỏi liền :

- Sao lại có chuyện hên xui ở trỏng nữa đó cha nội?

Ba Kiên vui vẻ đáp :

- Hổng hên sao được mậy ! Tao cũng lựa lúc để tao đưa mầy đi học khóa huấn luyện cán bộ tiểu đội trưởng ở trên tỉnh bộ.

Tư Cầu đứng phắt dậy cự nự :

- Thôi, cái chuyện đó tui hổng thèm đâu !

Ba Kiên trợn mắt :

- Ý trời, tao bảo mầy đi học làm chỉ huy, làm... cha nội người ta, mầy còn chê nữa chớ ! Như vậy sướng thấy mồ mà thầy còn muốn đòi trâu đòi heo gì nữa hả?

- Hứ, bộ anh nói tui ham lắm ! Anh bắt tui chèo ghe bữa củi gì cũng được hết, chớ biểu tui đi học thì tui xin... chạy tét.

Ba Kiên dậm mạnh chân xuống đất :

- Cái thằng này thiệt kỳ đời ! Mấy bữa tao chạy đôn chạy đáo năn nỉ lay lục mấy anh lớn thiếu điều sỏi trán để gởi gắm mầy lên tỉnh bộ học khóa cán bộ, mà bây giờ mầy lại dở chứng như vậy thiệt hết chỗ nói rồi !

Tư Cầu thấy Ba Kiên bức mình như vậy bèn xuống nước nhỏ :

- Thì tui tưởng anh nói tui lãnh công tác gì đó hay là anh cho tui đi đánh giặc đánh giã tui còn ham... Tui có dè đâu anh lại gởi tui đi học. Thôi anh à, ai muốn làm vương làm tướng gì đó thì làm, còn tui cứ cho tui xách súng đi bắn ba thằng thực dân là tui đủ khoái rồi !

Ba Kiên chắc lưỡi :

- Nói như vậy mầy chỉ muốn làm một thằng du kích quèn thôi sao ?

- Coi, tui quánh Tây đâu có cần... chức tước gì anh !

Ba Kiên thở ra một hơi dài :

- Nói như vậy nhiều lúc tức muốn bể ngực ! Người ta muốn tu cho lên tới Niết Bàn cũng còn phải trải qua mấy... cấp bậc : ban đầu là Sãi, rồi Sư, rồi đi lần lần lên Hòa thượng Yết-Ma và còn cả chục bậc rắc rối khác nữa ! Kháng chiến của mình cũng vậy, nghĩa là cũng phải có cấp bậc trên dưới chớ mậy !

Tư Cầu cười xòa :

- Anh sao hay ví tầm bậy hoài ! Mà tui đã nói : tui có ham cấp bậc khỉ khô gì đâu ! Tui muốn kháng chiến.. trơn vậy thôi hè !

Ba Kiên cau mày suy nghĩ một vài giây rồi hăng hái nói thêm :

- Mày không ham chuyện đó thì cũng cho là được đi nhưng mấy ảnh thấy mày có nhiều khả năng và đẳng hoàng nên mấy ảnh có bốn phen phải cất nhắc cho mày, cái đó cũng vì lợi ích chung...

Tư cầu vội cắt lời Ba Kiên :

- Vậy sao hồi nãy anh nói là anh phải đi năn nỉ lấy lục mấy ảnh ?

- Thì... tao nói như vậy để mày... ngó lại giùm cái công khó nhọc của tao... Thiệt tình thì tao cũng... vận động với mấy cha lớn gắt củ kiệu lắm nên mới được, chớ nếu tao lơ lơ một chút thì ba thằng ông nội khác nó xía vô cản mũi cản lái liền !

Tư Cầu lắc đầu thở ra :

- Tui thì ngán nhứt cái chuyện đó !

Ba Kiên chụp nói theo liền :

- Đọ, vì chỗ ấy mà tao khuyên mày ráng đi học làm cán bộ chuyển này đó Tư ! Chớ mày cứ lết đẹt ở dưới hoài thì thể nào mày cũng còn nhiều dịp bức mình nữa, mày có chỉ huy được thì mày mới mong sửa đổi, lèo lái ba thằng cốt đột ở dưới cho nó khá dần dần lại. Mày nhắm mắt buông tay thì tui nó cứ... u trệ vậy hoài, và rồi có ngày mày chịu hết nổi rồi sanh ra lục đục hồng tốt đó Tư !

Nghe Ba Kiên giải bày thiệt hơn mọi mặt như thế,

Tư Cầu cũng hơi xiêu lòng. Nhưng anh ta còn thắc mắc hỏi thêm :

- Anh nói như vậy tui nghe cũng phải, nhưng tui... chữ nghĩa không đầy lá mít rồi làm sao học lại người ta !

Ba Kiên cười xòa rồi vỗ vai anh ta :

- Mày đừng có lo chuyện đó ! Bây giờ người ta... khoa học tấn bộ lắm đâu có cần phải nhiều chữ nghĩa mới học lớp cán bộ được mậy ! Với lại cái lớp này là lớp về quân sự chứ phải học thi đi thi sơ học, đít-lôm gì sao mà phải cần giỏi chữ !

- Nhưng tui sợ... học thua người ta rồi rồ mặt “bầu cua” hết !

Ba Kiên đáp bằng một giọng quả quyết :

- Cái đó, mày biết có sợ thằng nào khác. Tao dư biết mấy thằng đi theo học mà ! Toàn là thứ... ăn trộm trâu, thằng nào thằng nấy bự như bò, tao dám nói là mày qua mặt tụi nó nghe một cái rẹt liền !

Thấy Tư Cầu làm thinh, Ba Kiên lo lắng hỏi thêm :

- Bây giờ mày tính sao đây ? Đi hả mậy ?

Tư Cầu thở phào ra rồi nhỏ nhẹ đáp :

- Để tui ráng một chuyến thử coi...

Tư Cầu nghe anh nói như thế, cũng đâm ra thương hại :

- Thôi được rồi, để tui ráng chịu “xò” với mấy chả cho anh yên lòng, nhưng hông biết mấy chả có để yên cho tui hông !

o O o

Khuya hôm ấy, như thường lệ sau khi dắt trung đội của mình đi khuấy phá cầm chừng một đồn đóng ở vòng ngoài chợ Trà Ôn, Tư Cầu cùng anh em lũng thừng thả rề trên lộ cái vắng tanh để trở về căn cứ.

Thấy điệu bộ Tư Cầu có vẻ thông dong cũng như đa số anh em khác đi nghênh ngang trên lộ, tên chính trị viên đâm ra sốt ruột. Anh ta tiến lên đi song song với Tư Cầu lên giọng cảnh nhắc :

- Nè anh Tư, sao anh để anh em đi loạn xạ không hàng ngũ, không kế hoạch, không phòng bị, không...

Tư Cầu thản nhiên chặn ngang :

- Còn “không” cái gì nữa thì nói luôn nghe coi !

Tên chính trị viên đứng sững lại :

- Coi, tôi nói thiệt chớ bộ giỡn sao mà anh dở cái giọng đó à ! (và nhận thấy Tư Cầu vẫn làm thỉnh đi tới, anh ta bèn te te chạy theo) Ê, anh Tư ! tôi đang thảo luận với anh, sao anh lại có thái độ... ngoan cố đó hả !

Tư Cầu hất hàm hỏi lại :

- Cái gì mà ngoan cố ngoan kiết ở trống nữa đó ?

- Tôi đang thảo luận với anh với tư cách là chính trị viên trong đơn vị...

Tư Cầu xì một tiếng :

- Anh muốn thảo cái gì đó thì chút nữa dìa tới chỗ rồi hãy “thảo”, chớ bây giờ... tui xin miễn đi ! (rồi Tư Cầu quay về phía anh em đang đi đằng sau hô lớn lên). Ê mấy bồ đi rút dìa nghỉ cho khỏe !

Tên chính trị viên vẫn lẻo đẻo theo một bên Tư Cầu:

- Tôi đang thảo luận với anh về vấn đề...

Tư Cầu sẵn giọng cắt ngang :

- Đang hành quân hổng có thảo luận đánh gì hết !

- Coi, tôi nói với anh đảng hoàng quá mà !

- Tui vậy đó !

Tên chính trị viên nhún vai rồi nói :

- Nhưng anh phải cho anh em rút đi lại cách nào chớ làm gì đi nghinh ngang giữa lộ vậy ! Rủi địch tới bất tử rồi sao ?

Tư Cầu nén lòng giải thích cho anh ta hiểu rõ lý do tại sao mình để anh em đi như thế :

- Tui làm cái gì cũng có... căn hết chớ hổng có làm ầu đầu ! Con đường này vắng hoe và giờ này bà nội tui

nó cũng không dám lò mò ra nữa ! Mình cũng phải liệu chừng khi đèn khi tắt để dưỡng sức anh em chớ ! Bây giờ nếu mình làm gắt, bắt anh em lội ruộng hay cày rừng lớt bụi mà đi thì cũng được chớ hổng phải không, nhưng như vậy là không biết... hà tiện sức vóc của anh em.

Tên chính trị viên lắc đầu lia lịa :

- Làm như anh vậy đâu có được ! Nguyên tắc là nguyên tắc, anh mà cứ buông lơ như vậy có ngày hối không kịp, tôi yêu cầu anh...

Tư Cầu đứng khựng lại, xốc lại cây “tom son” đeo lòng thông một bên vai :

- Xin lỗi anh, ở đây thằng nào chỉ huy ?

- Nhưng tôi là chính trị viên trong trung đội, tôi có nhiệm vụ...

- Nhiệm vụ gì thì thầy kệ anh !

Tên ấy cười gằn :

- Được rồi, tôi sẽ báo cáo lên thượng cấp.

Tư Cầu xô anh ta ra một bên rồi tiếp tục đi tới :

- Anh muốn báo cáo cái gì đó thì cho anh mần thả ga, nhưng bây giờ xin anh dẹp qua một bên đi...

... Anh em trong trung đội ào ào một hồi rồi tiếp

tục cất bước theo Tư Cầu. Sự mất thể diện với các đội viên, tên chính trị viên lại chạy theo Tư Cầu nghiêm giọng bảo :

- Nhân danh chính trị viên trung đội, một lần chót, tôi yêu cầu anh cho anh em đi đường khác...

Tư Cầu không buồn ngó lại :

- Tui và anh em nhứt định đi dìa theo lối này, hay là anh muốn lợi ruộng băng đồng gì đó thì... xin mời anh cứ tự ý !

Tên chính trị viên do dự đứng lại một hồi rồi làm thỉnh bước xáp vô đi chung với anh em...

Trời mới tờ mờ sáng. Tư Cầu vừa cho anh em tản ra lội tắt ngang ruộng để về Rạch Chiếc thì bỗng nghe có tiếng máy xe hơi chạy từ phía xa vang lại.

Tư Cầu vội hô anh em nằm rạp xuống rồi leo phóc lên một cây cao bên vệ đường để ngóng về phía mấy đóm đèn pha xe đang ló dạng trong sương sớm. Sau khi quan sát thật kỹ, Tư Cầu tuột mau xuống. Chân của anh ta vừa chạm đất thì tên chính trị viên cũng vừa bước tới và lên tiếng can ngăn :

- Đó bây giờ anh thấy chưa ?

Tư Cầu đứng xuống đất, cúi xuống lấy cây tiểu liên đặt dựa vào gốc cây lên rồi bình tĩnh hỏi lại :

- Thấy cái gì ?

- Hồi nãy tôi đã bảo anh phải cẩn thận mà anh nhút định không chịu nghe !

Tư Cầu bực mình hỏi lại :

- Mà đã có cái gì chưa ?

- Thì Tây nó kéo tới rần rần đó còn gì nữa !

- Bộ ngán rồi hả ? Nếu anh có ngán thì... tui đâu dám ép anh ở lại, anh muốn đông trước thì đông đi chớ còn đứng đây nói lấp giáp cái gì nữa !

Tên chính trị viên sùng sộ :

- Anh đừng khi dễ tôi không được đâu nghen ! Anh đã vậy mà còn không biết phục thiện gì ráo !

- Cái gì mà phục thiện? Bộ anh nói mình bị Tây nó vây rồi sao mà bây giờ anh cần nhằn tui chớ !

Tên chính trị viên hất hàm chỉ về phía có ánh đèn pha xe mỗi lúc mỗi gần :

- Thì đó ! Bây giờ anh phải cho anh em rút lui gấp để bảo toàn lực lượng...

Tư Cầu cười rộ lên :

- Tui nói anh đừng giận : anh không biết cái khỉ khô gì hết mà cứ xía miệng vô hoại ! Xe Tây nó đi tình cờ như vậy chớ bộ tui nó biết có anh em mình ở chỗ này sao ? (rồi anh ta đồng dục nói tiếp) Tiện đây tui cũng

cho anh hay luôn thể : tui cũng đã quyết định cho anh em nằm tại đây để kích tụi nó !

Tên chánh trị viên lấp bắp nói :

- Ý trời anh nói thiệt hay nói giỡn đó !

Tư Cầu thảo nhiên đáp :

- Thiệt ! Và bây giờ anh chịu khó dang ra xa đi để tụi này mần công chuyện.

Nói xong Tư Cầu vội rả bước về phía anh em.

Tên chánh trị viên nín áo anh ta lại :

- Anh biết tụi nó đông hay ít thể nào mà dám làm ầu như vậy ?

Tư Cầu gạt tay anh ta ra :

- Hồng biết sao dám mần? Tụi nó có hai xe, mình tấn công vớt một cú này gỡ vốn cho mấy chuyến đi ăn trét vừa qua, rồi dìa nghỉ mới sướng !

Biết có cản trở nữa cũng vô ích, tên chánh trị viên đành đứng lặng nhìn Tư Cầu đi cắt đặt anh em bố trí rải rác dọc theo hai bên đường để chờ hai chiếc xe nhà binh tây đi trờ tới...

Trời đã mờ mờ sáng.

Bốn ánh đèn pha của hai chiếc xe nhà binh chạy thật

nhANH, đua nhau rọi sáng một khoảng đường và như muốn ngấu ngiên nuốt gọn khoảng đường sắp tới.

Tư Cầu đứng sổng lưng nhìn kỹ : đó là một chiếc xe díp dẫn đầu rồi kế một chiếc vận tải cỡ “cách cách” : hai kiểu xe mà anh quá quen thuộc hồi còn ở trên cặng. Anh ta biết rõ chỗ ngồi của tài xế ở bên nào và thùng xăng của mỗi chiếc xe để ở đâu...

Tư Cầu bắt mĩm cười khi nghĩ rằng : hai chiếc xe ấy đi ầu trên con đường này thật chẳng khác gì cuộc phục kích cũng... ầu tuốt của anh ta. Và tự nhiên Tư Cầu đưa mắt nhìn về chỗ tên chính trị viên ẩn nấp để lăm bắm một mình “Ấu nhưng mà... ầu có cặn”.

Tư Cầu chậm rãi lên cò súng rồi đưa tay lên sờ mấy quả lựu đạn mang trước bụng. Chất thép mát lạnh làm cho anh ta có một cảm giác sảng khoái lạ kỳ.

... Ánh đèn pha xe hơi đã rọi sáng mấy bụi rậm mọc trên lề đường phía trước mặt Tư Cầu. Anh ta cất mũi súng lên canh đúng vào chỗ phía tài xế ngồi rồi rĩa một loạt...

Trong buổi sáng tinh sương loạt súng tiểu liên của Tư Cầu nổ nghe dòn vô cùng. Có tiếng kiếng bể nghe loảng xoảng, chiếc xe đảo lia, hai ánh đèn pha cũng theo đó mà quơ qua quơ lại để rồi cuối cùng chiếc xe đâm sầm xuống một cái hố bên vệ đường và nằm im luôn ở dưới.

Chiếc xe sau chưa kịp thẳng lại thì từng loạt súng ở một bên này đường tua tua nã ra, rồi tiếng rít ghê rợn

của chiếc xe phanh gấp lại cùng tiếng la lối quát tháo của bọn người trên xe vang lên nghe rõ mồn một.

Bọn lính Tây vội đua nhau tông nhẩy xuống nắp về phía bên kia đường để bắn trả lại, mấy trái hỏa châu cũng đồng thời bay vút lên trời để báo hiệu cầu cứu.

Vừa lúc ấy, một bán trung đội nằm phục sẵn ở bên kia đường cũng bắt đầu cho nổ súng và tung lựu đạn lên ào ào ở phía sau lưng địch quân. Bị dồn ép một cách hoàn toàn bất lợi như thế, bọn lính trên xe chỉ chống trả yếu ớt, rồi lần hồi mấy cây trung liên ngưng nổ. Chỉ mười phút sau, sau một loạt đạn tung lên ầm ầm, rồi kể một đợt xung phong không có gì là cam go cho lắm, tiếng súng đã im bật.

Tư Cầu, tay xách tiểu liên chậm rãi bước lên lộ tiến về phía chiếc xe đậu chình ình trên đó.

Thấy anh trung đội phó chạy lại, Tư Cầu hát hàm hỏi chiếu lệ :

- Xong xuôi hết rồi hả ?
- Có cái gì mà hổng xong !
- Bên mình có cha nội nào... trầy da, sứt trán gì hông?
- Có sơ sơ nhưng chẳng ăn nhằm gì ráo.

- Thôi lo coi anh em khâu dọn chiến trường gấp rút lên rồi đốt mẹ hai cái xe đó đi... Mà anh có biết cách đốt xe hông hả?

Anh trung đội phó cười đáp :

- Ý trời, anh khỏi lo chuyện ấy ! Sửa xe thì tui chịu đốt chớ đốt xe thì... mấy hồi !

Vừa lúc ấy tên chính trị viên lại lò mò ra đến nơi. Hắn ta ngó quanh quẩn một hồi rồi tăng hắng lấy giọng để hỏi Tư Cầu :

- Bộ... xong rồi hết hả anh? Cha, anh đánh... cầu âu một chuyến mà ăn được hén !

Tư Cầu cười mũi :

- Hừ, cầu âu sao được anh. Có chiến thuật, có kế hoạch đảng hoàng... mà ối thôi, anh hổng biết quân sự khỉ gì hết, tui có nói nhiều anh cũng chẳng hiểu !

Tên chính trị viên tìm cách bắt bẻ Tư Cầu :

- Ủa, sao anh để anh em mạnh ai nấy trâu đoạt chiến lợi phẩm... Như vậy quá bừa bãi, mình phải biết món nào cần dọn trước, món nào cần để lấy sau, chớ làm xô bồ xô bộn như vậy bất lợi lắm !

Tư Cầu bực mình la lớn :

- Cha nội này sao có chuyện với tui hoài vậy cà ! (Đoạn anh ta day qua phía tên chính trị viên...) Anh em họ đánh giặc nhiều họ dư biết cách lấy những thứ cần mà ! Cái đó tui xin anh khỏi lo !

Rồi Tư Cầu cất tiếng gọi viên trung đội phó :

- Ê anh ơi, anh làm ơn coi có cái đồng hồ Vi-le hay Mô-va-đô nào đẹp đẹp, anh tước cho tui một cái... Từ hôm nay, anh chính trị viên ảnh đặt cọc tui một chiếc mà tui cứ hứa lần hứa hồi hoài.

Anh trung đội phó mỉm cười rồi chạy đi...

Một lát sau, anh ta trở lại cầm một chiếc đồng hồ đeo tay và một hộp thuốc lá Ăng-lê trao cho Tư Cầu :

- Đây anh, có cái này coi bộ khá khá tui lấy đỡ để đưa trước...

Tư Cầu vui vẻ đón lấy và trao luôn cho tên chính trị viên :

- Đây, anh cầm tạm...

Tên chính trị viên giẫy nảy :

- Ý chết, anh làm vậy coi sao được !

- Vậy chỗ anh em tụi mình chớ có ai xa lạ đâu mà anh ngại ! (rồi như để cho tên này khỏi ngượng Tư Cầu mở hộp thuốc thơm ra mời) Đây anh hút bậy một điếu cho ấm bụng.

Tên chính trị viên vội bỏ chiếc đồng hồ vô túi rồi vừa cười xěn lén :

- Cha, lâu ớn tôi mới được thưởng thức thứ này (rồi anh ta chép miệng) thứ đồ của thực dân đế quốc dễ... cảm dễ lắm, mấy anh lớn mà hay được thì mệt đa !

Tư Cầu tươi cười vỗ vai hẳn :

- Anh khỏi lo chuyện ấy (đoạn quay ra phía viên trung đội phó, Tư Cầu đồng dạ hạ lệnh)... Nè anh “Phó” anh nhớ kiểm để riêng ba mớ chiến lợi phẩm đặc biệt để đưa dìa nạp cho mấy anh lớn đó ghen !

Viên Phó dạ một tiếng thật lớn rồi bươn bả chạy đi.

Vừa lúc ấy có tiếng lao xao đằng phía chiếc xe díp nhủi đầu xuống nương ruộng : tiếng đàn bà léo nhéo chen với tiếng đùa bỡn của một số du kích đang bao quanh chiếc xe ấy. Tư Cầu ngạc nhiên vội rảo bước đi tới về phía đó và tên chính trị viên cũng lẻo đẻo theo sau.

Gần tới nơi, Tư Cầu đã lên tiếng hỏi :

- Cái gì mà ào ào ở đó vậy mấy cha ?

Một đội viên nhanh nhẩu chạy lại :

- Ý anh Tư ời, có một cô ngộ giàn trời mây còn ngồi núp trong xe díp đó. Tụi này mới xán lại cổ la lối om sòm và còn chụp lấy cây “côn” của thằng quan hai chết lặt ngửa trong xe, đòi bắn tụi này nữa. Anh em thấy ngộ ngộ nên... đứng chòm nhôm ở đó coi chơi....

Tư Cầu vừa bước tới vừa chắc lưỡi :

- Mấy cha này thiệt quá trời ! Thì hạ mẹ nó đi để còn rút dìa cho mau. Mấy cha hề thấy có đàn bà thì cha nào cha nấy như thèm khát từ đời cổ lữ nào vậy...

- Ý hạ đầu uống vậy anh Tư ! Thứ này là thứ ở thành... ngon lành lắm, anh em đề nghị với anh... cho anh em xin... xác của cổ thì tốt lắm !

Tư Cầu trừng mắt :

- Đừng nói xàm mà ! Mấy cha bị cái tật đó mà có ngày chết không kịp ngáp ! Rủi con mẹ đó nó lấy cò bậy một cái rồi sao?

Anh kia cười hề hề :

- Mụ nội nó bây giờ cũng hổng dám nổ súng... Bị nó thấy tụi này... hơi làng chàng một chút nên nó đâm hoảng rút càn mạng cây súng của thằng Tây ra quơ quơ để dọa tụi này, không cho xấp lại gần vậy mà !

Thấy Tư Cầu bước tới, đám anh em dẫn ra nhường lối. Tên chính trị viên định nổi gót theo Tư Cầu nhưng có một đội viên vội lên tiếng :

- Anh Tư coi chừng đó ghen ! Con mẹ trong xe dữ như cạp cái... Tụi này cũng chưa dám xấp vô đó.

Tư Cầu dừng lại trong lúc tên chính trị viên đứng lẫn vô đám anh em. Tư Cầu quay qua hỏi những người đứng gần đó :

- Sao mấy cha hổng tung mệ một trái lựu đạn vô trong xe cho rồi để tụi mình còn đi địa chớ?

Một anh mau miệng đáp :

- Tung thì được rồi nhưng làm như vậy uống lựu đạn và uống luôn người trong xe nữa. Cả hai thứ đó, anh em mình đâu có... dư dả gì đó anh Tư !

Tư Cầu mỉm cười nói :

- Thiệt tui cũng chạy mấy cha ! Thôi để tui kêu con mẹ đó ra và cam đoan thả con mẹ muốn đi đâu thì đi rồi mình đốt luôn chiếc xe ấy cho rồi, chớ anh em cứ dềnh dàng ở đây hoài, tui tiếp viện lên tới mệt đa !

Tư Cầu vừa toan bước tới thì tên chính trị viên gọi giật ngược anh ta lại :

- Ê anh Tư, thứ đó cũng là Việt gian phản quốc anh thả không được đâu ngen ! Phải bắt dẫn nó về ủy ban để cho mấy anh lớn định liệu.

Một vài anh em khác cũng hòa theo nói giỡn :

- Thả uống lăm anh Tư ời !

- Anh Tư, anh cho tui này xin tạm cô đó xài đỡ trong cơn ngặt nghèo này, rồi sau đó mấy anh muốn thả cổ cách nào đó thì mặc tình !

- Thứ này năm khi mười họa mới có một lần thả sao được anh Tư ! Anh em mình ở dưới miệt này ăn... cá kho quệt hoài ngán quá anh Tư ời !

Tư Cầu tuy bực mình vì lối “hạ lệnh” của tên chính trị viên, nhưng cũng phải phì cười theo mấy anh em khác :

- Được rồi, anh em để tui liệu... Mà con mẹ này cũng thuộc thứ lô-can chó bộ đồ tây thiệt hay sao mà mấy cha lao nhao quá cỡ vậy !

Đoạn, Tư Cầu thủ sẵn khẩu tiểu liên trước bụng và chậm rãi bước lại về phía chiếc xe díp. Mấy anh em ở xung quanh đó cũng hờm súng sẵn.

Trời đã sáng hẳn.

Tư Cầu đã nom thấy rõ hai gạch vàng trên vai của tên sĩ quan địch chết nằm dựa ngửa vào băng sau xe. Anh ta đứng lại và đồng dặc lên tiếng gọi :

- Cô nào ở trên xe đó làm ơn quăng súng xuống đất và bước ra không thôi...

Tư Cầu chưa dứt lời thì người đàn bà trên xe nhảy xuống đất làm Tư Cầu giật mình chong mũi súng lên định rĩa liền, nhưng anh ta bỗng buông thông khẩu tiểu liên xuống lấp bắp kêu lên :

- Ủa... em Ba !

Người đàn bà hấp tấp chạy lại :

- Trời ơi, anh Tư !

Hai người đã đối diện nhau và cứ đứng ngó sững nhau. Một lát sau, con Ba (vì người đàn bà còn sống sót trên xe chính là con Ba) gượng cười nín lấy tay Tư Cầu nghẹn ngào nói :

- Em không dè lại gặp anh như vậy...

Tự nhiên Tư Cầu vội rút tay về và lúng túng hỏi lại :

- Vậy mà anh cứ tưởng ai... Mà em đi đâu như vậy nè?... Bộ ông quan hai trên xe...

Con Ba đỡ lời liền :

- Thì ổng chó ai ! Anh thiệt hết sức...

... Anh em ở ngoài chừng hững hờ trước cảnh tượng bất ngờ ấy. Và trong lúc mọi người còn đang ngơ ngác thì tên chính trị viên đã xông lên chụp lấy cánh tay của con Ba định tước khẩu súng. Con này nổi giận vùng mạnh cho sút tay rồi lẹ làng quăng khẩu súng xuống bãi cỏ trước mặt...

Anh em đứng gần đó và cả Tư Cầu nữa, chưa kịp đối phó ra sao thì con Ba thản nhiên hất hàm chỉ về phía khẩu súng nằm trơ trên mặt cỏ :

- Đó ai muốn lấy thì lấy đi chó làm cái gì mà chụp giựt coi kỳ quá !

Tên chính trị viên lồng lên định xông lại nữa, nhưng Tư Cầu đã níu hãm lại :

- Bình tĩnh lại anh ! Anh sao bộp chộp quá !

Đoạn anh ta bước lại nhặt khẩu súng lên nhét vô lưng quần rồi day qua bảo các đội viên :

- Thôi anh em đi dọn dẹp chiếc xe díp cho xong đi rồi phóng hỏa nó luôn thể. Các xác chết và thương binh địch khiêng để ra riêng qua một bên để lát nữa tụi nó lên tụi nó chở dìa...

Tên chính trị viên hằm hằm hỏi chen vô :

- Còn cái con Việt gian này ?

Tư Cầu trả lời gọn lỏn :

- Tui thả cô này muốn đi đâu thì đi !

Không phải chỉ có tên chính trị viên mà cả bọn đứng chung quanh đều quay phắt lại, một vài người ngạc nhiên hỏi lại một lượt :

- Thả hả ?

Tư Cầu thản nhiên gật đầu :

- Thả cổ ra chớ giữ lại tể mồ tể tổ gì tui.

Tên chính trị viên bước lại gần Tư Cầu :

- Ê anh Tư, anh làm ngang vậy không được đâu, nghen ! Anh ngó lại anh em coi có ai tán thành cái quyết định động trời đó của anh không ?

Tư Cầu liếc qua một vòng... và anh ta vừa bực tức mà cũng vừa đau khổ khi nhận thấy bao cặp mắt vừa dữ dội vừa thèm khát của đám anh em đang long lên nhìn chòng chọc vào người con Ba như muốn bám sát

không cho cô ta chạy thoát, như sẵn sàng để xông lên ngẫu nhiên vồ lấy...

Tư Cầu cúi đầu thở dài.

Vừa lúc ấy có tiếng máy xe chạy vang lại mỗi lúc mỗi gần. Tư Cầu ngược mặt lên rồi hạ lệnh cho anh em :

- Anh em dọn dẹp xăng xăng lên rồi mình rút cho gấp, tụi nó kéo đến cũng gần tới rồi đa ! (rồi liếc mắt thấy anh em còn ngần ngừ một chỗ, Tư Cầu mới trực nhớ đến con Ba) Còn cô này, cô sẽ đi theo anh em mình...

Đoạn Tư Cầu day qua bảo con Ba :

- Em cứ yên tâm hồng sao đâu ! Có cần lấy đồ đạc gì trên xe hông?

Con Ba lắc đầu :

- Đồ đạc còn cả đóng trên xe nhưng đến nước này thì đem theo làm gì nữa ! Chắc mấy ảnh tính giết em phải hông anh? Mà quên nữa bộ anh chỉ huy cái toán quân này hả?

- Ừ... Hồng ai dám động tới em đâu ! Nếu em là... một người khác thì... bầm dập dữ đa ! Nhưng có anh thì ít ra mấy chả... hạ anh trước rồi mới làm gì đó thì làm... Thôi em ráng bước mau lợi theo anh nghen !

Con Ba đứng khựng lại :

- Nếu vậy, anh bỏ thầy kệ em, chớ anh dính dáng vô

rồi có sao hông ? Em thấy sao họ gầm ghè dữ quá, nhứt là cái ông gì có dáng cao ráo đứng gần anh đó (đến đây con Ba liếc nhìn về phía sau lưng Tư Cầu)... kìa thằng chả còn đứng canh chừng...

Tư Cầu nín tay con Ba lôi đi vừa cười lạt :

- Ồi, cái thằng ó đâm mà kể số gì ! Cái thằng chuyên môn kiếm chuyện đó anh đâu có ngán nó !

... Anh em trong trung đội hấp tấp kéo đi, lội băng qua ruộng để lẩn vào đám giồng cây um tùm ở tuốt trong phía xa lộ cái. Tên chính trị viên vẫn lẻo đẻo theo sau con Ba và Tư Cầu...

Toán quân vừa bước lên mí giồng thì đã nghe súng nổ vang rền ngoài phía lộ xe : đoàn xe tiếp cứu của Tây đã đến chỗ hai chiếc xe bị phục kích và bắn cầm chừng về phía lùm bụi ở hai bên lộ một hồi rồi rút về căn cứ, sau khi cho chở đi mớ xác chết và thương binh.

Thấy tình hình êm trở lại và địch quân không dám mạo hiểm đuổi theo, Tư Cầu ra lệnh cho anh em đi chậm bước lại vì tự nãy giờ mạnh ai nấy càn bụi, lội mương nên đều thấm mệt, nhứt là con Ba, đầu tóc rũ rượi, quần áo lấm lem có vẻ thiếu ngủ vô cùng.

Vì lo đi cho mau, nên từ khi rời khỏi đường lộ, Tư Cầu và con Ba không có dịp trò chuyện với nhau.

Tư Cầu dừng bước đợi con Ba :

- Chắc mệt lắm phải hông em ? Em ráng đi một chút

nữa tới chỗ đám vườn đằng kia mình nghỉ chơn để anh bàn với anh em về cái chuyện của em...

Con Ba hỏi liền :

- Bàn gì nữa hả anh ! Em tưởng mấy anh dẫn em về trồng để cho mò tôm mò cá gì đó !

Tư Cầu thở dài :

- Đúng lý ra thì phải vậy ! Nhưng để anh ra bàn với họ xem sao, anh tính xin họ thả em...

Con Ba chụp lấy câu đó :

- Hay là anh xin họ cho em theo luôn với anh.

Tư Cầu buồn bã lắc đầu :

- Cái đó hổng được đâu em à... (rồi anh ta hỏi lảng ra) Mà em đi đâu với ông quan hai để gặp tai nạn như vậy ! Ông không còn coi sóc trên căng nữa sao em !

Đến lượt con Ba thở dài :

- Thôi rồi anh à. Ông được lệnh đổi đi về dưới này kể gặp nạn như vậy...

Tư Cầu buột miệng nói :

- Phải dè có ông hai và em đi trên chiếc xe đó anh đâu có cho anh em phục kích làm gì cho thêm rắc rối như vậy nè !

- Anh dè sao được mà dè ! (rồi nó lo lắng hỏi Tư Cầu) Bây giờ anh tính sao đây anh?

Tư Cầu ngoái lại nhìn về phía tên chính trị viên đang đi gần tới hai người :

- Kẹt có thằng mắc toi đó, chớ đối với mấy anh em khác thì anh cũng dễ ăn nói... Mà em cứ nín thinh đi để anh liệu cách bàn tính với anh em đảng này. Dầu sao anh cũng nhứt định thả cho em, rồi đi dìa mấy cha lớn tính gì thì tính. Hồng lẽ mấy chả giết anh thế mạng được sao ? Nội cái trận mới rồi cũng đủ vốn để nói chuyện với mấy chả. (chợt nhớ đến tình cảnh “tang tóc” của con Ba, Tư Cầu ấp úng nói tiếp...) Xin lỗi em ghen em Ba, anh không kịp suy nghĩ nên nói lỡ lời, dầu sao ông quan hai tử trận cũng là chồng của em...

Con Ba lắc đầu :

- Anh khỏi phải thắc mắc về chuyện đó (rồi cô nhìn thẳng vô mắt Tư Cầu)... Nói thiệt với anh, đời em đến đây kể như chán chê nhiều lắm rồi. Em tuy mới... lạc vô đây chớ nhìn sơ qua em cũng dư biết là anh ở trong cái thế long chong lắm. Đời của anh còn dài, em không muốn vì em mà anh phải chịu nhiều phiền lụy về sau... Mà với mấy cha nội trong này, em coi bộ... khó nhiều đa anh !

Tư Cầu gượng cười và đáp :

- Em rành bằng anh sao ! Dầu có bề nào đi nữa thì cũng hồng bằng những nỗi hiểm nguy mà em đã phải đương đầu để đưa anh trốn thoát khỏi còng lúc trước.

Con Ba thở dài :

- Hiểm nguy nhưng không khó xử... Lúc ở trên cãng, chỉ có em và anh, còn bây giờ đây... đâu phải là chuyện riêng của hai đứa mình nữa... Còn mấy anh em kia chi ?

Tư Cầu cúi đầu làm thinh.

Vừa lúc đó, tên chính trị viên cũng mon men lại gần và lên tiếng bắt chuyện Tư Cầu :

- Tui coi bộ yên rồi đa anh Tư !

Tư Cầu muốn trả lời móc họng lại một câu, nhưng anh ta đáp cho xuôi theo :

- Ừ... chắc tụi nó rút dìa hết rồi.

Tên chính trị viên ngó con Ba vừa bước tránh đi, rồi hỏi Tư Cầu :

- Còn cái vụ này anh tính sao đó anh Tư ?

Tư Cầu nhú mày có vẻ bực mình :

- Ờ... thì còn tính sao nữa ! Tui muốn thả cho cổ tại chỗ mà coi bộ anh hổng chịu...

Tên chính trị viên nói chen vô liền :

- Đọ, hổng phải chỉ một mình tôi đâu ghen anh Tư ! Còn mấy anh em khác nữa chi ! Mà tôi nghĩ anh em cũng có lý : anh tiếc gì cái đồ mắc toi này và thiệt ra thì cũng không đáng để mình dắt về trình với mấy anh lớn...

- Coi, hồi nãy anh nằng nặc đòi đưa về ủy ban kia mà !

Tên chính trị viên cười gượng đáp :

- Thì... theo nguyên tắc mình phải làm đúng như vậy, nhưng tôi nghĩ mình cũng nên châm chước : anh em đánh trận khổ nhọc, chết nay chết mai hổng chừng...

Tư Cầu cười lạt :

- Cha, anh thương anh em quá hén !

Tên chính trị viên có vẻ bất bình :

- Coi, tôi có trách nhiệm về tinh thần của anh em mà!

- Ủ, rồi sao nữa?

- Thì tôi nghĩ : mình cũng nên uyển chuyển tùy theo trường hợp... Với cái con vợ tây này mình nên... ban thưởng cho anh em... sử dụng...

Tư Cầu đứng phắt lại :

- Anh nói nữa tui đập anh gãy răng cho coi ! Chánh trị đánh gì vậy !

Tên chính trị viên cũng trợn mắt :

- Bộ anh coi nó trọng hơn anh em hả ?

- Trọng hơn một mình anh thôi hề !

Hắn ta bức tức xốc lại khẩu súng đeo lưng lẳng bên đùi, bước tới một bước rồi dừng lại ngoái cổ hỏi Tư Cầu:

- Chớ bây giờ anh tính sao đây hả ?

Tư Cầu đồng dặc đáp :

- Chút nữa rồi anh sẽ biết. Tui đợi đi tới đám vườn măng cụt ở trước kia rồi họp tất cả anh em lại để tui trình bày về trường hợp đặc biệt này. Tui tin rằng thế nào anh em cũng sẽ nghe theo lời của tui và để cho cô Ba đây muốn đi dìa đâu thì đi.

Tên chính trị viên cười gằn :

- Hừ, anh làm sao mà cái con mẹ này còn sống thông dong được, tôi kêu anh bằng cha !

Tư Cầu cũng cười gằn lại :

- Thì để nữa rồi coi ! (đoạn anh ta day qua ngoắc con Ba đi tới) Đi mau mau đi em ! (rồi thấy con Ba ngó chừng chừng tên chính trị viên, Tư Cầu vội tiếp lời)... Em lại đây nè, đừng có sợ khỉ gì hết. Khi nào còn có anh ở đây, thẳng nào rớ tới lông chun của em thì nó cũng còn... mệt !

Đến một vườn măng cụt rậm rạp, Tư Cầu ra lệnh ngừng lại và cho tập hợp anh em. Đứng bên cạnh con Ba, Tư Cầu đồng dặc lên tiếng :

- Việc này gấp rút nên tui hổng nói cà kê dê ngỗng gì hết, tui muốn thả cô này, vậy anh em tính sao ?

Tên chính trị viên hỏi liền :

- Xin hỏi anh vì sao thả cổ chó ?

Tư Cầu hăng hái đáp :

- Vì cổ là một ân nhân cũ của tui, cổ đã cứu sống tui trên cặng. Người đàn bà đã liều chết giúp tui vượt cặng hồi tui bị Tây bắt đưa lên Sài Gòn, mà anh em đều có nghe tui kể chuyện lại, chính là cô này đây !

Một số anh em “ồ” lên một tiếng ngạc nhiên, rồi mọi người xầm xì bàn tán xới nhau lằng xằng như lấy làm kỳ thú lắm vậy.

Thấy thế, tên chính trị viên hét to lên :

- Ê, cái đó thuộc về chuyện riêng của anh, chuyện cá nhân của anh mà anh đem bươi ra đây làm chi hả?

Liếc thấy con Ba có vẻ ngơ ngác giữa đám người xa lạ đang quyết định về sự sinh tử của mình, Tư Cầu liền hướng về cô ta mỉm cười như để “trấn an” rồi hất hàm hỏi lại tên chính trị viên :

- Sao lại chuyện riêng ? Chuyện riêng mà đã trở thành chuyện chung vì nếu cổ không liều mạng lúc trước thì làm gì còn có thằng này ngày nay để sống chung với anh em như vậy nè ?

Tên chính trị viên cười lên hô hô :

- Có mợ thì chợ cũng đông bằng không có mợ thì chợ cũng không thua gì ! Hứ anh làm như anh là anh hùng cứu quốc số một vậy ! Cái cỡ của anh, tôi nói đây anh đừng buồn nghen, cái cỡ của anh cầu lấy thúng cỡ một gia mà xúc bảy ngày bảy đêm cũng không hết nữa đã.

Tư Cầu chụp lấy cây côn của viên quan hai tây tử trận dắt trước bên cạnh cây Herstal “ruột” của anh ta và lên cò nghe cái rắc làm cho tên chính trị viên hoảng kinh nháy nai và la chói lói, rồi hấn ta cũng lập cập rút lấy cây lục của mình ra quơ quơ trước mặt như muốn xua đuổi Tư Cầu đi đang ra xa vậy.

Trong lúc ấy, anh trung đội phó nháy lại giữ lấy bàn tay cầm súng của Tư Cầu và nhả nhó năn nỉ :

- Ý trời ơi, anh làm như vậy là... hổng nên đó anh Tư!

Tư Cầu quắc mắt hỏi lại :

- Bộ anh tính binh nó hả ?

Anh phó vội buông tay Tư Cầu ra và chắc lưỡi liên hồi :

- Anh nói vậy là hổng hiểu bụng tui rồi ! Nhưng anh nổi nóng bắn chết thằng chả rồi dìa trong biết ăn nói làm sao với mấy anh lớn đây ?... Thôi anh Tư à, thằng chả muốn nói gì thì thầy kệ nó mà !

Tư Cầu gườm gườm nhìn về phía tên chính trị viên :

- Anh để tui nã cho nó một phát rồi muốn tới đâu thì tới ! Bộ nó nói tui sò với nó hoài sao chứ ! Cái thứ này nhin riết rồi nó lùng lên đả anh !... Dầu cho có bề nào đi nữa, bất quá tui bỏ nơi đây mà dong đi, chứ ai làm gì được tui !

Anh phó lại chắc lưỡi :

- Anh giết thẳng chả rồi anh bỏ anh em đây để đi trốn, cái chuyện đó dễ rồi, nhưng tui hỏi anh : anh trốn mấy tay tổ dưới này thì được, chứ bộ anh tính trốn luôn... kháng chiến sao ?... Mà anh thì nhứt định không chạy theo Tây rồi !

Tư Cầu buông thông khẩu súng xuống, thở dài :

- Anh nói phải. Tui trốn kháng chiến không được và bỏ anh em đi cũng không đành. Nhưng thôi việc đó tui sẽ liệu sau, còn bây giờ tui xin anh em nghe theo tui một lần này ... (nói đến đây, Tư Cầu ngược mặt nhìn về phía anh em đang đứng rải rác ở chung quanh) Tui xin anh em làm phước tha cho cô này. Như tui đã có dịp kể sơ qua cho anh em nghe : cô này chẳng những là ân nhân của tui mà còn là người quen biết, người đã có lúc ăn ở với tui chẳng khác như... một cặp vợ chồng...

Ngừng một chút như để dần xuống nỗi xúc động đang trào dâng trong lòng, Tư Cầu lại nói tiếp :

- ... Tui xin anh em cho tui có dịp đền ơn trả nghĩa, tui xin anh em tránh cho tui một việc làm tổn âm đức,

thất nhơn tình. Hơn nữa, nếu xét cho cùng thì cô này chẳng có tội tình gì cho nghiệt lắm, trong thời buổi loạn lạc này một thân đàn bà con gái không cha, không mẹ, không nhà, không cửa, sống nổi trôi từ trên xứ người cho tới khi... đụng người chồng bây giờ... hoàn cảnh như vậy tuy không tốt đẹp gì nhưng cũng thiệt đáng xót thương... Vợ con, chị em mình may mà ở yên được dưới vườn chớ nếu gặp cảnh lưu lạc bơ vơ giữa nơi xa lạ, trên chợ búa thị thành thì thiệt hổng biết đâu mà lường trước được...

Liếc thấy mọi người có vẻ cảm động trước những lời lẽ tuy mộc mạc nhưng chí tình của Tư Cầu, tên chính trị viên bèn hét lên :

- Ai dại thì nghe theo lời chả, chớ tôi nhứt định không tha con Việt gian đó ghen !

Con Ba, từ đầu chí cuối nín thinh nay nghe nói vậy cũng nổi dóa nói trả lại :

- Anh hổng biết đánh gì hết mà cũng xía vô hoài ! Thử thời anh gặp hoàn cảnh của tôi, anh còn tệ lậu hết chỗ chê nữa ! (đoạn nó day qua bảo Tư Cầu) Thôi anh Tư, anh để mấy chả muốn ăn thịt ăn cá gì em đó thì làm, chớ bộ mấy chả nói con này sợ chết lắm sao chớ !

Tên chính trị viên cười rộ lên :

- Cái bản mặt như vậy mà còn làm bánh hoài ! Thứ đồ ôm hót ba thằng Tây mà còn nói giọng như bà nội người ta. Cái thứ của mầy thì chỉ có cách gọt đầu, lột quần áo rồi đóng bè chuối thả cho trôi lên trôi xuống dưới sông thì mới xứng !

Con Ba chỉ mới vừa “hú” một cái thì Tư Cầu đã lên tiếng chen vô :

- Thôi em ơi, hơi sức đâu em nói tay đôi với cái thằng cha lẻo mép đó.

Con Ba nhìn lườm lườm tên chính trị viên rồi cười mũi đáp lời Tư Cầu :

- Em thấy anh em ở đây coi bộ dễ chịu hết, riêng có thằng chả làm hùm làm hổ quá trời ! Hổng biết thằng chả là ông hoành ông trấn gì mà dữ vậy. Bộ nó nói em đây không có mòng có mỏ sao? Cái thứ đó, hồi em còn trên Nam Vang mà lảng cháng là em đập quần lên đầu liền !

Thấy con Ba xài xể tên kia như vậy, Tư Cầu cũng mát ruột một phần nào, nhưng sợ con Ba đi quá trớn nên anh ta vội chặn lời nó lại và day qua hỏi anh em :

- Tự nãy giờ, tui nói sơ sơ vậy chắc anh em cũng dư rỗi về cái trường hợp đặc biệt này rồi... Anh em nghĩ lại coi : trong thời buổi giặc giã loạn xạ này, tha hay giết thêm một người nữa thì có nghĩa lý gì đâu, huống hồ gì đây là một người đàn bà đáng để cho anh em xót thương hơn là thù ghét... Tui đã hết lời với anh em rồi vậy bây giờ anh em... tính sao đây?

Tên chính trị viên lại la lớn lên :

- Tính giết nó chớ tính sao nữa ! Anh em đừng có nghe theo thằng cha đó ghen ! Thằng chả tính đánh đòn cảm tình với anh em đã !

Tư Cầu lừ mắt nhìn hẩn ta :

- Tui hỏi anh em chớ bộ hỏi anh sao ?

Tên chính trị viên đảo mắt nhìn qua một vòng rồi nói gằn :

- Thì anh em có ai giỏi thì đứng ra trả lời đi !

Thấy mọi người đều nín thinh, anh “phó” bèn tăng hăng lên một tiếng rồi rụt rè nói vô :

- Theo tui thì tui này... không có ý kiến gì ráo... Việc này xin để cho... hai anh lớn ở đây tính sao đó thì tính miễn là êm thấm thì thôi...

Tên chính trị viên gật gù :

- Độ, anh thấy chưa anh Tư ! Phần tôi quyết không tha cái con này và tôi cũng xin nói thêm để anh em ở đây rõ : tất cả anh em ở đây sẽ chịu trách nhiệm hết tội nếu để cho con Việt gian này tẩu thoát.

Tư Cầu chưa biết nói năng ra sao thì con Ba đã bước lại bên anh ta, rồi quắc mắt nhìn tên chính trị viên, nói dần từng tiếng :

- Bộ anh nói con này sợ chết sao ? Phải sợ chết, sao hỏi tôi còn kẹt trên xe máy cha không dám xấp lại gần ? Nhưng thôi, mấy anh muốn cho tôi phải chết hả ? Được rồi, tôi sẽ chết cho mấy anh vừa lòng...

Đoạn nó day qua nắm lấy tay Tư Cầu và cố lấy giọng thản nhiên nói :

- Anh Tư, nếu em có phải tội chết, em xin anh một ơn huệ cuối cùng...

Tư Cầu cự nự :

- Cái gì mà “chết” hoài hồng biết ! Anh đồ thằng nào dám động tới em ! Muốn giết em phải bước qua xác chết của thằng này đã !

Con Ba tha thiết nói tiếp :

- Em rõ bụng anh lắm rồi, nhưng việc này đâu có đáng để anh thí mạng một cách rẻ rề như vậy ! Anh để dành nó xài những dịp khác cho có nghĩa lý hơn. Nếu anh thiệt còn thương tưởng đến em, em chỉ dám xin anh một điều : em sẵn sàng để cho anh em xử tử, nhưng em muốn được chết bằng một phát đạn, bằng một lưỡi dao của chính tay anh... Thiệt không có cách nào chấm dứt cuộc đời trôi nổi của em mà làm cho em mát dạ hời lòng hơn cách ấy được. Đó, cái ơn huệ cuối cùng mà em muốn cầu xin anh, chỉ có bấy nhiêu thôi anh Tư !

Tư Cầu gạt ngang :

- Ý đâu có được em !

Đoạn anh ta chong mũi súng lên, quắc mắt nhìn tên chính trị viên, nhìn tất cả anh em đứng xung quanh rồi cất tiếng rồn rảng nói :

- Xin anh em đừng xô ra một chút để cho cô này đi !
Đừng ai cản trở, ngăn chặn làm gì vô ích !

Thấy vẻ mặt dữ dội của Tư Cầu, các anh em vội bước dang ra hai bên, còn tên chính trị viên thì đứng sừng sững ở một chỗ, nhếch mép cười nhạt.

Tư Cầu đảo mắt nhìn qua một vòng rồi ngập ngừng nói với con Ba :

- Thôi... em đi đi ! Cái phần kiếp của hai đứa mình là chỉ hiệp đó rồi lại tan đó... Kỳ nào cũng y như vậy... Em cứ lợi trở lại theo con đường mà mình qua hồi nãy để lên lộ cái đón xe. Xe cộ bây giờ lưa thưa lắm, nhưng em khỏi lo vì hãy còn sớm và từ đây cho tới trưa thế nào em cũng gặp một chiếc.

Con Ba ngó sững Tư Cầu rồi lắc đầu thở dài :

- Anh Tư, anh làm như vậy là... nguy cho anh lắm nghen !

Tư Cầu gượng cười đáp :

- Năm thuở mười thì mới gặp lại em, mà lần nào cũng lọt trong một hoàn cảnh... mệt hết, vì vậy, hoặc em phải liều, hoặc là anh phải ráng chớ có lần nào hai đứa mình chia tay nhau một cách... sờn sờn, một cách thanh thoi đâu ! (rồi anh ta nghiêm giọng hỏi con Ba) Thôi em đông đi cho mau để anh còn cho anh em dìa nghỉ... Em đi cho được mạnh giỏi nghen !

Con Ba liếc mắt nhìn ra chung quanh : một số anh em đứng chống súng có vẻ cảm động chứng kiến cảnh ly biệt của hai người, một số khác ngồi ngó lơ vào trong đám măng cụt như không muốn dính dáng gì với ai hết

và tên chính trị viên đứng riêng rẽ một mình, mắt ngó lảo liên, môi mím chặt chớ không còn mím cười thách đố như ban nãy nữa...

Con Ba vẫn không rời mắt nhìn hắn ta và thấp giọng bảo Tư Cầu :

- Em có đi được thì chắc chắn là anh ở trong này sẽ bị làm khó dễ gắt đả anh !

Tư Cầu hiểu ý hất hàm về phía tên chính trị viên rồi đáp :

- Ối chết chóc gì ! Cái thằng đó chuyên môn đánh giặc miệng không thôi chớ đời nào nó dám chơi tay đôi với anh, và như vậy dầu cho nó muốn hại được anh thì cũng còn lâu, em cứ yên tâm đi đi, hổng có sao đâu mà sợ !

Con Ba thở ra :

- Thôi em cũng nghe theo lời anh. Lúc trước mặc dầu rất quý mến anh, không khi nào em nghĩ đến việc ăn đời ở kiếp với anh, nhưng sau kỳ này em muốn ở luôn dưới này với anh quá đỗi ! (nói đến đây nó mím cười) Có lẽ em đã bắt đầu thấy mệt theo... tuổi rồi !

Tư Cầu giờ tay khoát hối cô ta đi. Con Ba đi được một bước bỗng ngừng lại thắc mắc hỏi thêm Tư Cầu :

- Nè anh, không biết từ đây đến ngoài lộ cái có ai canh giữ gì nữa không? Em sợ em mới lộ mặt ra rồi bị anh em trong này bắt giữ lại thì kể.. cũng như không !

Nếu vậy thì em ở đây và... có bề nào đi nữa thì cũng... yên thân xác hơn !

- Từ đây ra tới ngoài lộ vắng hoe không có ai canh gác đâu mà em sợ. Em cứ đi đi và khi nào ra tới chợ có dịp thuận tiện em nhắn tin về một lời cho anh rõ... Đáng lẽ anh đưa em ra tới ngoài lộ nhưng kẹt còn có anh em ở đây... anh làm vậy cũng... hơi quá...

Con Ba gật đầu tỏ ý tán đồng rồi nó nhìn lại đám anh em cất giọng chào từ biệt :

- Anh em ở lại mạnh giỏi. Tôi xin cảm ơn anh em...

Tư Cầu nói chen vô liền :

- Được rồi... em đông đi cho mau để anh còn cho anh em dìu trông nghỉ chớ !

- Em đi nghen anh !

- Ừa...

Thấy con Ba vừa hấp tấp bước đi, Tư Cầu quay lưng lại, nhét khẩu súng cầm nơi tay tự nãy giờ vô chỗ cũ rồi hạ lệnh cho anh em lên đường rút về. Anh ta thả ra một hơi dài khoan khoái như mới trút bỏ một gánh nặng, đoạn rút túi thuốc ra chậm rãi vắn một điệu...

Tư Cầu vừa đưa lưỡi liếm cái mép giấy quynh để dán điệu thuốc lại thì nghe một phát súng nổ chát chúa bên tai, tiếng chân người chạy thành thịch...

Tư Cầu chụp cây tiểu liên lên ngó dáo dác và anh ta ngạc nhiên xiết bao khi thấy anh em không có vẻ gì hoảng hốt hết, duy chỉ lăm lét nhìn về phía gốc cây mù-u gần đó. Tư Cầu quay phắt lại : một đám khói thuốc súng nhỏ còn bay lảng vảng và sau gốc cây thấp thoáng bóng tên chính trị viên.

Tư Cầu hoảng hốt ngó ngoái về phía con Ba : con này đang cầm đầu cầm cổ chạy băng qua mấy líp vườn té lên té xuống. Hướng về phía tên chính trị viên, anh ta gầm lên :

- À, mày muốn sanh sự tao cho mày chết !

Rồi anh ta vừa lao mình tới vừa nâng mũi súng lên định ria tưới vào đó, nhưng anh trung đội phó đã nhảy lại ôm cứng anh ta :

- Ý trời ơi, anh Tư ! Anh làm như vậy sao được !

Tư Cầu vùng ra được thì tên chính trị viên cũng bỏ chạy lùnh theo mấy gốc cây để rượt theo con Ba.

Hai phát súng nữa vang lên cho cho Tư Cầu thêm lo hoảng cho số mạng của con Ba. Cô ta vẫn mãi miết chạy. Vì không phải là tay thiện xạ nên tên chính trị viên bắn trước sau ba phát đều ăn trót hết.

Không kịp nghĩ suy Tư Cầu chạy vụt tới định chặn đầu tên chính trị viên, nhưng hắn ta được lợi thế là núp chuyền theo các gốc cây... Vừa lúc ấy con Ba chạy tới mé một cái nương vườn khá rộng và đang lúng túng vì sợ nước sâu thì tên chính trị viên xông rút lên nổ liền một

nhưng lại trượt qua bên. Mấy con cò xanh ở phía bên kia bờ mương bay vụt lên kêu vang rân.

Con Ba nằm mọp xuống ngoái đầu lại kêu thất thanh:

- Anh Tư ! anh Tư !

Tư Cầu ria càn một loạt đạn vào chỗ gốc cây nơi tên chính trị viên úp bắn con Ba, nhưng tên này sợ Tư Cầu chạy lên kịp chặn đầu hấn ta, nên hấn lại nhảy vụt lên một gốc cây kế sát bên con Ba rồi thò tay ra cho thật gần thêm đích...

- Anh Tư, nó giết em !

Con Ba lại hét lên một cách quá tuyệt vọng...

Tư Cầu toát mồ hôi khi thấy cả khẩu súng, cả cánh tay của tên chính trị viên thò ra ngoài gốc cây và chong thẳng xuống người con Ba. Anh ta không thể nào chạy đến kịp hay ngăn cản gì được.

Anh ta nghiêng rãnh, quay nhanh mũi súng về phía con Ba miết mạnh lấy cò súng...

Một loạt đạn nổ dòn tan... Con Ba ôm lấy ngực quay lăn qua một vòng nhưng rồi lại cố bám lại ở trên bờ mương. Tư Cầu buông thông khẩu súng xuống, nước mắt ràn rụa : đến nước cùng, anh ta quyết không để cho con Ba phải chết vì tay của một kẻ nào khác.

Thấy Tư Cầu hành động một cách bất ngờ như thế, tên chính trị viên cũng đâm ra điếng hồn vì dư biết đã

đến lúc Tư Cầu liều tất cả để làm cho lợi gan. Hắn ta bèn nhanh chân lui trốn đi về trước...

Trong lúc ấy, Tư Cầu như kẻ mất hồn, há hốc miệng, tay chân quờ quạng cố hấp tấp chạy về phía con Ba... Đến nơi anh ta ôm xốc con Ba lên... Máu đã nhuộm đỏ một khoảng lớn trên chiếc áo trắng...

- Em Ba ! Em Ba, em ráng lên để anh chở em dìa dưới...

Con Ba từ từ mở mắt ra...

Ban đầu cô rên nho nhỏ, rồi chớp mắt liền mấy cái và sau khi nhận thấy Tư Cầu, cô cố gắng nhoẻn miệng cười, đoạn sờ soạng đưa tay nắm chặt lấy vai của Tư Cầu.

Tư Cầu vội hỏi :

- Em ráng chịu đựng thêm đôi chút nữa được hông? Trong mình em bây giờ nghe thế nào hả em?

Con Ba nhăn mặt và ú ớ định nói nhưng không làm sao thốt nên lời được nên lại gắng gượng cười rồi hất hàm có ý chỉ về phía cây tiểu liên mà Tư Cầu đeo lưng lẳng ở phía sau lưng.

Tư Cầu khẽ gật đầu mà nước mắt chạy quanh :

- Anh... không muốn cho nó rớt tới em... Anh...

Nhưng Tư Cầu chưa kịp nói hết lời thì bỗng thấy

con Ba đẩy nhẹ trong tay anh ta, đôi mắt cô đứng tròng như ngó trực lên phía ngọn đám măng cụt, một dòng máu nhỏ chảy rỉ ra nơi khóe mép và bàn tay của cô vừa bấu mạnh lấy vai của Tư Cầu cũng vừa rớt buông thông xuống mặt cỏ...

Tư Cầu hót hải lắc mạnh người con Ba và réo gọi :

- Em Ba ! Em Ba ! Trời ơi...

Anh ta nức nở ôm ghì lấy xác người yêu cũ vẫn còn ấm nóng và dịu nhiều trong vòng tay.

Một tiếng tăng hăng ở phía sau lưng rồi một bàn tay đặt nhẹ lên vai Tư Cầu. Anh Trung đội phó áp ứng lên tiếng :

- Thiệt tui không dè... việc nó xảy ra như vậy. Thôi nó dĩ lỡ rồi, anh có quá... thương tiếc thì cũng vậy đó thôi. Bây giờ tốt hơn hết anh nên lo chôn cất cho cố.

Tư Cầu ngược mặt lên hỏi ngang :

- Anh có thấy thằng khốn kiếp đó ở đâu hông?

Anh phó nhần nhớ đáp :

- Ối thôi, anh hỏi nữa mà làm gì ! Thằng chả thấy anh... quyết liệt như vậy, thằng chả đã xanh máu mặt nên ba churen bốn cẳng lủi đông dìa tuốt rồi, chớ ông nội tôi bây giờ có đội mồ sống dậy để biểu thằng chả ở lại, thằng chả cũng... chạy tét nữa...

Tư Cầu nghiêng răng :

- Chuyển này dìa dưới, trời cản bây giờ tui cũng bắn cho nó nát óc nữa !

Anh phó gãi đầu, chắc lưỡi :

- Ý thôi anh Tư ơi ! Theo tui thì cô đây vẫn phần như vậy thì chắc cổ cũng được hỏi lòng mát ruột một đôi chút... Hồi nãy tui nầy đã có nghe cổ nói với anh như vậy... Có lẽ cái số kiếp của cổ là như thế và thiệt tình mà nói : cổ... gặp nạn ở đây đầu sao cũng còn... khá hơn, chớ nếu sa vào chỗ khác thì hổng biết ra sao nữa !

Thấy Tư Cầu lặng thinh, anh phó hăng hái tiếp lời :

- Anh Tư, cái việc xảy ra như vậy kể cũng... tạm yên rồi. Theo tui nghĩ thì mình cũng nên bỏ qua cho nó êm luôn đi, chớ bây giờ anh nóng giận làm tùm lum lên, cô Ba cô Tư gì đây có sống dậy được đâu, mà còn sanh lắm chuyện rắc rối mệt lắm anh ơi !

Tư Cầu buồn rầu đáp :

- Đàng nào thì cũng đã rắc rối rồi... Nhưng thôi, anh làm ơn cho anh em dìa dưới trước đi... À anh để lại cho tui một hai anh gì đó để phụ lực với tui lo chôn cất cô Ba. Anh dặn họ giữ một hai cái cuộc lại ghen !

Anh phó ái ngại đứng nhìn Tư Cầu một hồi lâu rồi quay bước đi về phía anh em tự nãy giờ đứng yên lặng để chứng kiến cảnh tượng quá thê lương ấy...

... Đợi anh phó đi rồi, Tư Cầu nhẹ nhàng đưa tay lên vuốt mắt con Ba rồi bồng xác cô ta lên đem đặt nằm ngay ngắn dưới bóng râm mát của một tàng cây măng cụt. Xong xuôi, anh ta rút chiếc khăn quần nơi cổ ra, giữ sạch rồi trịnh trọng phủ lên mặt xác chết.

Nghe tiếng động sau lưng, Tư Cầu quay lại thì thấy hai anh đội viên đã tới. Một anh bèn nói :

- Tui với thằng Sáu này ở lại đây để phụ với anh...

Tư Cầu gật đầu :

- Ờ... vậy nhờ hai anh em kiếm chỗ nào cao ráo và kín kín một chút rồi đào giùm tui một cái huyệt... Mà nhớ đào sâu sâu đó nghen !

- Dạ...

Nhưng anh kia nhìn xuống xác con Ba rồi ngáp ngừng hỏi lại Tư Cầu :

- Anh Tư... bộ mình đem chôn cổ... y nguyên vậy sao?

Tư Cầu thở dài đáp :

- Thì... cũng đành chịu vậy chứ biết sao ! Thời buổi loạn lạc này mà chôn cất kỹ lưỡng như vậy kể cũng là quý lắm rồi... À, hay anh chịu khó chạy vô xóm gần đây xin dỡ họ một chiếc chiếu rồi ra đây mình bó sơ lại xác cổ... Như vậy nó cũng đỡ... lạnh lẽo hơn một phần nào...

Anh kia sốt sắng tán thành :

- Như vậy được đa anh ! (rồi anh ta day qua nói với anh bạn đồng đội) Phần anh, anh lo vục đào huyết sẵn đi, tui dong một chút là dìa liền !

- Ừ, anh lo phần anh đi, phần tui tui lo.

Đoạn hai anh này hấp tấp chạy đi.

Còn lại một mình trơ vơ giữa vườn măng, Tư Cầu chưa bao giờ thấy mình cô độc như vậy.

Tiếng gió thổi ào rào qua bờ tre gai ở ranh vườn, tiếng một con quốc trống túc lên từng hồi ở dưới đám lau sậy càng làm nổi bật lên thêm cái vẻ cô quạnh quá nảo nùng của khu vườn.

Tư Cầu không biết làm gì hơn nên móc thuốc ra vẩn hút. Nhưng anh ta mới bập bập được vài hơi lại bực dọc vứt điếu thuốc đang cháy xuống cỏ, rồi bỏ đi một mạch lại phía anh bạn đang hì hục đào đất trên một cái gò cao giáp mí bờ tre.

Thấy Tư Cầu ngấm nghĩa chung quanh, anh đội viên liền ngừng tay cuốc :

- Chỗ này tốt hơn hết đó anh Tư, vừa ráo vừa khuất kín... Đất ở miệt này có một nước nhiều lắm, hổng biết mình có tránh khỏi không !

Rồi như để cố gắng giải sầu một phần nào cho Tư Cầu, anh ta liên miên kể tiếp mấy chuyện về đào mồ, đặt mả, xây kim tĩnh, dò long mạch của mấy ông nhà giàu trong vùng...

Tư Cầu cũng ừ ào cho xuôi theo các câu chuyện, rồi bỏ đi trở về chỗ xác con Ba nằm.

Một làn gió nhẹ thổi chiếc khăn tắm phủ trên mình xác chết bay lất phất làm cho Tư Cầu thêm não ruột.

... Anh Sáu đội viên đã te te chạy đến, tay cầm một chiếc chiếu bông cũ. Anh ta vừa giơ chiếc chiếu ra vừa ngượng ngịu phân trần cùng Tư Cầu :

- Tui lục nát hết ở trong xóm mới tìm được chiếc chiếu bông này đây. Mấy năm nay giặc giã nên hồng có ai chịu sắm chiếu mới hết. Đây là chiếc chiếu nhứt hạng ở trổng... Đồng bào ở đó tốt lắm, họ nghe tui nói có người chết và đi xin chiếu là họ lằng xằng đi kiếm cho tui.

Tư Cầu ngấm nghĩa chiếc chiếu rồi gật đầu :

- Như vậy là quá tốt rồi.

Anh Sáu bước lại đứng bên xác con Ba :

- Bây giờ mình... liệm cổ hay sao anh Tư?

Tư Cầu như không nghe câu hỏi của anh Sáu mà đứng nhìn trân trân vào xác chết rồi chép miệng nói :

- Thiệt không ai dè một người đàn bà từng sống bạt mạng từ xứ này qua xứ kia, sống kè kè một bên xe cộ rần rần, ở giữa chốn đô hội thị thành đèn xanh đèn đỏ, mà bây giờ lại nằm chết ngay chò trong một đám vườn vắng vẻ, đèn nhang không có, quan quách cũng không ngờ...

Anh Sáu lựa lời đưa đẩy cho xuôi theo :

- Tội nghiệp cổ quá há ! Thiệt đời bây giờ sống chết... dễ như chơi... Mới hồi sáng đó, tụi này, xấp lại chiếc xe chúi nhủi xuống nương lộ, - cổ còn la lối om sòm...

Tư Cầu vói tay treo khẩu tiểu liên một nhánh măng cụt bị chặt mé còn trơ ra một khúc ngắn, rồi cúi xuống bồng con Ba lên đặt nằm xuống chiếc chiếu đã trải sẵn.

Anh Sáu lại lên tiếng bảo Tư Cầu :

- Anh Tư, anh hồng lục trong mấy cái túi của cổ coi có còn vật gì chẳng ? Nếu có cái gì thì mình cất đi để sau này nếu tiện dịp mình gửi trả cho bà con họ hàng của cổ... như để kỷ niệm vậy mà !

Tư Cầu cười lạt :

- Hứ, cổ chết ở đây rồi mình gửi vật kỷ niệm dìa cho thân nhơn của cổ để họ... chửi cho thụt sình hả ? Mà cổ có nhà cửa họ hàng gì đâu, anh lại tính chuyện đưa với gửi cho mất công !

- Ờ, tui quên điều đó há !

Tuy vậy, Tư Cầu cũng quỳ xuống, chậm rãi một cách nghiêm kính thò tay lần mò trong chiếc áo túi và lần lượt lôi ra đặt lên một bên mép chiếu : một cái bóp da nhỏ, một chiếc khăn tay có thêu rua bốn góc, một gói thuốc thơm “ách chuẩn” cùng với một bao hộp quẹt...

Xong xuôi, anh ta lấy chiếc khăn tay đưa lên ngắt nghĩa một hồi rồi nhét vô túi của mình, đoạn cầm lấy gói thuốc nâng niu trong lòng bàn tay và day qua nói với anh Sáu :

- Cổ ghiền thứ thuốc này thôi anh Sáu à ! Hồi ở trên Nam Vang, rồi tới khi cổ ở trong cǎng, cổ cho tui hút thứ này hoài và bị tui chê rậm rề rậm rịt mà cổ cũng đưa riết... (rồi anh ta quay nhìn xuống xác con Ba lắc đầu liền mấy cái) Bây giờ cổ hết có... ách chuồn, ách phích gì nữa rồi !

Anh ta thận trọng nhét gói thuốc bao diêm vào túi áo như sợ hai món ấy bị dẹp méo gì vậy...

Anh Sáu ngập ngừng nhắc Tư Cầu :

- Anh Tư... còn cái bóp nữa anh ! Anh... mở ra coi luôn thể.

Tư Cầu đáp liền :

- Thôi để trả vô túi của cổ rồi chôn luôn...

- Anh hông mở ra coi có... giấy giờ gì hông.

Tư Cầu miễn cưỡng lật cái bóp và moi rút ra một xấp giấy bạc độ trên năm ngàn phần nhiều là giấy xăng bộ lư mới và một tấm giấy thông hành.

Anh Sáu rụt rè lên tiếng :

- Cha, cổ để lại một số tiền cũng khá bộn... mà bây

giờ bà con của cổ hồng có ai hết... Anh tính sao đây anh Tư? Khi không mình đem chôn luôn số tiền này thì... cũng hồng ích lợi gì...

Tư Cầu làm thỉnh cầm xấp giấy bạc lên trao cho anh Sáu, nhét tờ thông hành vô bóp lại rồi để luôn vào trong túi áo con Ba như cũ.

Anh Sáu cầm xấp tiền trong tay và cứ để y nguyên ở đó. Thấy vậy Tư Cầu bèn bảo anh ta :

- Anh cất đi rồi đem dìa trao cho anh phó để ảnh đập vô sổ khẩu phần của anh em... hay là đem phân phát ủy lạo cho vợ con mấy anh em tử trận từ trước tới nay thì phải hơn... Mình có đem chôn nó thì cũng mục nát hết.

- Anh nghĩ như vậy cũng nên lắm.

Vừa nói anh Sáu vừa nhét số tiền vô túi áo của mình rồi cũng quỳ hẳn xuống bên kia chiếc chiếu để đợi Tư Cầu.

Tư Cầu đưa tay nhắc chiếc khăn tắm lên để nhìn mặt người yêu cũ lần cuối cùng. Anh ta nâng niu phải vuốt mái tóc của con Ba cho sạch đất, lá dính bám vào cho suôn sẻ lại, sửa kéo hai vạt áo, hai ống quần lại cho ngay ngắn, rồi phủ chiếc khăn tắm lên như cũ.

Anh ta cầm một mí chiếu đắp lên người con Ba :

- Thôi mình làm cho xong đi anh Sáu... Anh có lấy dây nhợ gì theo đó không?

- Có đây. Tui có xin ở trong xóm được ba mớ lạt dừa. Họ cũng đã nhúng nước sẵn cho dai mềm rồi...

Rồi hai người lặng thinh bó xác con Ba lại, ràng bằng dây dừa cẩn thận, đoạn Tư Cầu đứng lên lấy khẩu súng mang lên vai rồi mỗi người một đầu khiêng xác đi về phía gần bờ tre nơi anh đội viên kia lãnh phần đào huyết.

... Hai anh đội viên nâng xác chết lên và khi đến miệng huyết, mỗi người nín lấy một đầu dây dừa thả chậm chậm bó chiếu xuống...

Anh Sáu lại lên tiếng :

- Anh Tư... anh bỏ đất xuống trước đi để rồi tụi này lấp lại.

Tư Cầu nhướng mắt định hỏi lại nhưng chợt hiểu mỹ ý của anh Sáu nên anh ta bước lại bốc lên một bụm đất khô ròi ròi từ từ buông cho đất rớt lộp độp trên mình chiếu...

Hai anh đội viên chỉ chờ có thế là hè nhau bơi đất tuôn xuống để lấp huyết.

Tư Cầu cũng tiếp tay vô để cho việc chôn cất chóng xong, vì đã khá trưa rồi...

Tư Cầu đứng trước đầu mả nhìn trân trân vào nắm đất một hồi rồi lên tiếng :

- Thôi như vậy kể là xong ! Anh em mình đi đi !

Nói xong Tư Cầu quày quả bước đi.

Hai anh đội viên lẻo đẹo theo sau và anh Sáu lại bảo Tư Cầu :

- Để khi nào yên yên, anh đặt làm cho cổ một tấm mộ bia : chừng đó anh kêu tội này phụ một tay...

Tư Cầu thở dài đáp :

- Ý thôi đi anh ơi, cái chuyện đó còn xa vời lắm ! Mặt trận mỗi ngày một lan tràn, nội cái thân của anh em mình đây cũng không ở yên được một chỗ chớ đừng nói chuyện đặt mộ bia ! Tui còn sợ không còn có dịp nào đi ngang qua đây để xẹt vô thăm mả của cổ nữa là khác !

Anh đội viên kia cũng nói đẩy đưa theo :

- Phải đa, cái xác của mình đây nữa cũng hổng biết được chôn ở chỗ nào nữa !... Mà hổng chừng hổng được chôn, hổng được nằm yên dưới ba lớp đất nữa là khác !

... Sau đó, cả ba cùng lầm lũi rảo bước đi về căn cứ, mỗi người mang nặng trong đầu những ý nghĩ tối đen...

o O o

Tư Cầu lững thững bước vô nhà miệt khe khe hút gió bản hành khúc thanh niên.

Ba Kiên đang lui cui nấu cơm dưới bếp quay lại neho mắt nhìn anh ta :

- Cái gì tao coi bộ mặt mày mày tươi rói vậy Tư !

Tư Cầu trả lời gọn bân :

- Con Phấn dìu rồi.

Ba Kiên đặt đôi đũa bếp đang cầm nơi tay xuống :

- Thiệt hả mày ?

Tư Cầu gật đầu :

- Thiệt chứ ! Nó dìu đây kể bị mấy cha trên trụ sở giữ lại và mới thả ra đây nè !

Ba Kiên bước lại gần em :

- Sao nó ra được hay vậy ? Bộ mày lãnh... mà mày lãnh khỉ được !

Tư Cầu quắc mắt nhìn anh, có vẻ không vừa ý :

- Anh sao... (nhưng rồi anh ta quay lưng bỏ đi lại chống ngời xuống) Thằng mắc toi đó lãnh con Phấn trước rồi !

- Thằng nào hả ? Ở thôi tao biết rồi... thằng chánh trị viên chứ gì ? Cũng “nó” nữa hả ?

Tư Cầu gật đầu.

Ba Kiên chắc lưỡi thở ra :

- Cha, cái thằng ông nội đó sao nó cũng chộn rộn quá ! Chắc mầy chưa gặp nó chứ ?

Tư Cầu trả lời quạu đéo :

- Gặp rồi chứ chưa cái gì !

Ba Kiên ngạc nhiên cự lại em :

- Coi cái thằng này... bộ bữa nay mầy sanh chứng sao mà ! Cái gì mới thấy nó hí hửng đó rồi cũng lại chằm dằm liền theo đó ! Bộ mầy gặp nó rồi... sanh chuyện phải không ?

- Gì mà mau quá vậy ! Mới đụng độ sơ sơ hè !

Ba Kiên lắc đầu :

- Tao biết mà ! Nhưng thôi mầy ơi, nó có lãnh được con Phấn ra thì mình cũng mừng giùm cho con, còn mình thì hổng nên chen vô đó làm gì mầy ơi ! Tao biểu mầy : hể cái gì có nó thì mình dang ra xa cho rảnh mắt đi.

- Nói nghe sướng hông ! Tại sao anh hổng biểu nó dang ra mà anh lại bắt tui ! Làng xóm đất đai này là chỗ của tui ở từ trước tới giờ mà ! Và con Phấn thì... tui cũng quen thân với nó trước lâu... Con Phấn dìa đây cũng để thăm tui kia mà !

- Ý thôi tía ơi ! Nước non này mà tía cứ nói cái giọng đó hoài sao được ! Nhưng mầy nên nghĩ lại : thằng ấy nó có làng chàng... chút đỉnh với con Phấn thì thầy kệ

mẹ nó. Vậy chớ mầy hông biết : tui nó chết đói chết khát ở dưới này nên lâu lâu gặp được một người đàn bà ở thành áo quần lằng lẩy và mát da mát thịt thì mầy cũng nên để cho người ta... rậm rật đôi ba chút. Có hao mòn, sút mẻ gì đâu mầy, và bề gì thì cũng do nơi con Phấn, nó dìa đây thăm mầy... như vậy là đủ rồi và mai một gì đây nó cũng đông dìa trên chớ bộ buộc ghe cột đói ăn đòi ở kiếp gì với mầy sao mà mầy hậm hực với người ta chớ ! Nè Tư ơi, chuyện của cô Ba còn nóng hổi đó mầy ơi !

Tư Cầu làm thỉnh ngồi cúi mặt xuống đất và đong đưa đôi bàn chân...

Liếc thấy vậy Ba Kiên thiết tha nói tiếp :

- Tư à, sao tao thấy cái gì mầy cũng muốn ôm vô để mầy lo hết ! Mà phải lo để rồi hưởng thì tao cũng lay ! Đằng này mầy lo để lãnh đủ thì lo làm đánh gì cho nó tổn thọ như vậy. Thử thời mầy hông lo và buông lời mẹ nó một chuyện coi có ai chết hông? Nếu có tao đền mạng cho ! Rốt cuộc rồi ai ai cũng mạnh giỏi mập cùi cùi hết và chỉ có mầy là chết nhăn răng thôi.

Tư Cầu thản nhiên móc túi thuốc ra vắn hút :

- Tui là người chớ bộ cây cam-xe cà-chất gì sao mà tro tro một khúc đó anh Ba !

Ba Kiên nổi dóa chụp lấy túi nhái đựng thuốc quăng mạnh lên mặt chổng.

- Còn tao đây... là chó chắt ! Bị mầy hay nói cái giọng đó mà hồi nhỏ tao đập mầy sặc gạch hoài cũng phải !

Tư Cầu cười hề hề và vói tay lượm túi thuốc lên.

Ba Kiên vùng vằng đi trở về phía bếp để xơ nồi cơm...
Bỗng anh ngừng dũa quay lại hỏi Tư Cầu :

- Chiều hay tối nay mày có đi đâu hông mậy ?

- Anh hỏi chi vậy ?

- Hỏi chi thầy kệ tao. Mày làm ơn trả lời giùm tao một tiếng !

Tư Cầu đưa mắt nhìn anh dò xét :

- À... cái đó hông biết chừng.

Ba Kiên bực mình nói sảng :

- Thôi đi mày ! Mày tưởng tao ngu lắm chắc ! Mà mày có đi đâu thì thầy kệ mày !

Tư Cầu cũng lớn tiếng cự lại :

- Anh này kỳ quá... Tui nói tui hông biết chắc mà !

Ba Kiên lấy giọng thản nhiên đáp :

- Mày hông biết thì thôi, nhưng chỗ anh em tao tưởng cũng nên dặn trước mày điều này : thời buổi bây giờ khó khăn lắm chớ không phải muốn dắt nhau tuôn lên gò mả hay chui vô lùm bụi luông tuồng như hồi đó được ghen !

Tư Cầu cười rộ lên :

- Anh khỏi có lo mà !... Bộ tui còn nhỏ nhít lắm sao anh !

o O o

Mọi khi hễ trời sập tối là Ba Kiên thả rề lên đầu trên hoặc xóm dưới để kiểm chỗ tấp vô mấy đám uống nước trà “quạu” hay mấy đám đờn ca rỉ rả.

Nhưng hôm nay, anh ta ở riết tại nhà và có vẻ xăng văng xéo véo làm cho Tư Cầu cũng đâm ra thương hại :

- Tối nay anh hông thả đi đâu chơi sao hả anh Ba ?

- Hông.

Tư Cầu cười xòa :

- Thiệt tui chạy anh... anh ở nhà để canh chừng tui phải hông ?

Ba Kiên nhăn nhó đáp :

- Có muốn canh mầy thì cũng chẳng được...

- Vậy anh để thầy kệ tui...

Ba Kiên thở dài :

- Thiệt có mình mầy là làm cho tao khổ !

Vừa lúc ấy, có tiếng lạch cạch ngoài cửa. Tư Cầu chạy rột ra liền, và chưa chi anh ta đã reo lên :

- À em ! (rồi anh tay quay đầu lại bảo nhỏ với Ba Kiên) Con Phấn lại đó anh !

Ba Kiên nhún vai thờ dài như muốn thú nhận sự... bất lực của mình.

Phấn tươi cười bước vô nhà và đon đả cất tiếng chào Ba Kiên :

- Mạnh giỏi anh Ba ! Ý chà, lâu quá mới gặp mặt anh Ba !

Ba Kiên âm ừ :

- Ờ... cô Ba mạnh giỏi...

Phấn vui vẻ kêu lên :

- Sao hai người ở trong nhà mà để tối om như vậy nè ! Đèn đuốc đâu không đốt lên hả mấy anh !

Ba Kiên quay bảo Tư Cầu, giọng nhừa nhựa :

- Đốt đèn lên đi mầy Tư !

... Sau khi cây đèn dầu được Tư Cầu bưng lên đặt trên bàn chiếu sáng một khoảng trong nhà, Phấn mới để ý thấy Ba Kiên ngồi bí xị trên chõng :

- Ủa, bộ anh... đau ồm gì sao anh Ba ?

Ba Kiên nhún vai nhìn về phía Tư Cầu :

- Tui có đau ồm gì đâu cô ! Nhưng bị... lên ruột vì
thằng Tư đây hoài nè !

Phấn cười chúm chím, liếc Tư Cầu :

- Sao vậy anh Tư ?

Tư Cầu cũng cười theo :

- Ối... em hơi đau mà nghe anh nói hổng biết...

Phấn chụp lấy cây quạt mo rồi vừa quạt lia vừa kêu
lên :

- Cha, ở trong nhà nực quá ! (rồi cô quay sang đưa
mắt nháy nháy với Tư Cầu) Thôi mình thả rề ra ngoài
lộ cho nó mát anh Tư !... Em có việc... làm ăn này muốn
đem bàn với anh đây !

Tư Cầu hớp tớp đáp :

- Ừ, bữa nay sao trời hầm quá hổng biết !

Ba Kiên cười lạt :

- Mày hổng biết hả ? Mà trời hầm hay là mày... nóng
vậy Tư ?

Tư Cầu hơi sượng, cự nự lại anh :

- Anh sao hỏi lắt léo quá hổng biết ! Hôm nay nhằm
ngày nước ròng nên trời nóng nực là lẽ thường...

Phấn ái ngại nhìn Ba Kiên rồi quay qua hối Tư Cầu :

- Thôi mình đi anh Tư.

Nhưng Ba Kiên đã vội vã đứng lên, nói chen vô :

- Được rồi, cô Ba cứ ở lại đây nói chuyện với thằng Tư đi, tui có chuyện đi đàng này một chút... Tui nhường căn nhà cho hai người đó !

Tư Cầu hiểu ý anh muốn cản không cho anh ta đi ra ngoài đường với Phấn nên cũng muốn ở lại nhà cho... êm chuyện :

- Ờ, anh có việc gì cần thì anh đi đi, để tui coi chừng nhà cho...

Nhưng Phấn đã nói gạt ngang :

- Ổi nhà cửa dưới này trống lỗng như vậy ai có vô trộm cắp mà phải coi chừng ! Thôi, mạnh ai muốn đi đâu thì đi hà !

Liếc thấy Ba Kiên và Tư Cầu còn đứng lạng khựng một chỗ, Phấn chạy lại lôi Tư Cầu ra cửa :

- Hai đứa mình đi trước anh Tư ! Anh Ba đi sau nghen anh !

Ba Kiên bực mình nói lớn lên :

- Thôi mấy người đi đi ! Tui bây giờ muốn ở nhà hè !

Phần vừa nín tay Tư Cầu kéo đi vừa hỏi nhỏ anh ta :

- Sao anh Ba ảnh nói cái gì kỳ vậy hả anh?

Tư Cầu lúng túng đáp :

- Thì ảnh... như vậy đó ! Ảnh muốn cho hai đứa mình ở nhà cho nó... chắc hơn...

- Chắc cái gì !

- Ảnh sợ... đêm hôm mình đi cặp kè như vậy... rủi ro có chuyện gì...

Phần lắc mạnh tay Tư Cầu :

- Ồi thôi, em biết rồi : ảnh sợ tụi nó kiếm chuyện phá đám phải không? Lo xa như vậy cũng phải nhưng anh nghĩ coi ban đêm ban hôm như vậy ai biết đâu mà lợ mợ rình rập tụi mình chứ ! Có sợ là sợ mình... dây dưa lâu ngày chầy tháng...

Tư Cầu có vẻ lo ngại :

- Em hông biết chứ bây giờ... khó khăn lắm ! Hễ ai có rục rịch cái gì là họ biết liền chứ không phải như thời mấy ông làng ông xã hồi năm xưa năm xưa đâu ! Đó, em dìu mấy ngày em thấy : tụi nó kỳ cục và ấu tả lắm, mình hông biết đường đâu mà đoán trước được.

Phần rùng mình dựa sát vô mình Tư Cầu :

- Anh nói sao em nghe ghê quá !

Tư Cầu nắm lấy bàn tay cô ta :

- Nói như vậy chớ có gì đâu em ! Cái thằng mắc toi đó nó muốn gây sự với anh thì cũng còn lâu, ít nữa nó cũng rủ rê năm ba người chớ cu ky một mình nó thì... ông nội nó cũng hổng dám nhúc nhích ! Chuyển này nó mà làng chàng là anh nổ nó văng óc, đây nè em coi... (vừa nói Tư Cầu vừa cầm bàn tay của Phấn đem đặt lên chiếc bá súng của cây lục mà anh ta đã giắt sẵn trước bụng).

Phấn giật phắt tay lại như bị phỏng :

- Ý trời ơi, ghê quá ! Tụi mình đi chơi với nhau mà anh dắt của quỷ ấy theo kè kè làm chi !

Tư Cầu cười xòa :

- Dắt theo cho nó... vững bụng vậy mà ! Nói thiệt với em, bây giờ đi đâu mà anh bỏ quên nó không mang theo anh thấy như... như thiếu một cái gì vậy !

Phấn xì một tiếng :

- Thiệt mấy anh hay bày đặt chuyện hoài !... Bị vậy mà còn... đâm chém nhau hoài !

Tư Cầu định trả lời nhưng chợt để ý đến vàng trắng vàng khè đã bắt đầu nhô lên khỏi hàng tre đầu xóm, và anh ta reo lên một cách thật hồn nhiên :

- Ý trắng lên rồi em ơi ! (rồi anh ta chắc lưỡi) Thiệt lâu ớn rồi anh không để ý đến trắng mọc như vậy nè !

Phấn cảm động cặp lấy tay Tư Cầu kéo xích lại gần mình :

- Còn em ở trên Sài Gòn đèn điện sáng trưng... nên em cũng đâu có thấy trăng mọc trăng lặn gì đâu ! Vì vậy nhiều lúc em nhớ quỳnh dưới này....

Tư Cầu đưa tay véo má Phấn rồi hóm hỉnh hỏi lại :

- Dưới này có khỉ gì đâu mà nhớ hả?

Phấn đẩy nhẹ anh ta ra, giọng lấy dương :

- Còn hơn anh, anh về dưới này rồi biệt luôn ! Em tưởng anh “đụng” phải một bà nào nữa rồi chứ !

Tư Cầu làm bộ thờ ra :

- Ý cha, đại một đôi lần thôi chứ bộ đại hoài sao em !

Phấn gân cổ lên :

- Xí, sượng thấy mồ mà còn làm bộ ! Em hỏi anh có ai được như anh vậy không? Hể mở miệng là bày đặt than dài thở vắn mà vắng mặt mình đi là... làng chàng rồi ! Đó, đã ở tuốt dưới này mà còn ráng dính vô chuyện cô Ba vợ của ông quan hai nữa !... Thiệt em cũng chạy anh !

Nói xong cô bỏ đi te te một mình lên phía trước... Tư Cầu hấp tấp bước theo đưa tay níu lại rồi sẵn trớn ôm chặt cứng lấy ngang hông...

Phấn lấy cùi chỏ thúc thúc để đẩy anh ta ra :

- Anh quỷ nà ! Ở yên nói chuyện hổng được sao mà làm cái gì... thấy ghét thấy mờ.

Tư Cầu cắn nhẹ lên vai Phấn, thì thầm bên tai :

- Bộ hổng cho người ta thương hả ?

Phấn lấy ngón tay điểm vào trán anh ta :

- Dữ hông, hèn lâu mới nghe anh nói một câu... bù tai ! (rồi cô giở giọng đả đót nói tiếp) Như vậy mới bổ công người ta lặn lội về dưới này thăm mình chứ !

Tư Cầu cười khì khì :

- Có lẽ cái không khí vườn tược này nó làm cho anh hứng chí hơn... Em hổng nhớ tụi mình biết nhau cũng giữa một vùng ruộng nước cây cối như vậy sao !

Tư Cầu chỉ nghe một tiếng trả lời “biết” kéo dài của Phấn, và hơi thở nóng hổi của Phấn như mân mê lên trên cổ của anh ta...

Bỗng một tiếng chim cú vang vọng ra từ trong đám cây xoài làm cho Phấn bắt rùng mình ngẩng cổ lên nghe ngóng, còn Tư Cầu tự nhiên cũng buông thõng tay xuống...

Tư Cầu nín Phấn lời đi tới :

- Thôi mình bước lại đằng này em.

Phần lụng khụng rị lại :

- Anh hồng nghe chim cú kêu đó sao ? Thứ đó kêu xui xẻo lắm !

Một tiếng “cú” khô khan, bí hiểm lại vang ra nữa...

Tư Cầu tuy hơi chột dạ nhưng cũng lấy giọng tỉnh bảo Phần :

- Ổi em cứ tin dị đoan hoài ! Thì ở vườn, ban đêm chim cú đi kiếm ăn và kêu lên là sự thường...

- Nhưng nó kêu lên từng tiếng một như vậy... ghê quá ! Nếu nó kêu cú cú đủ ba tiếng là điềm chẳng lành đó anh !

Phần vừa dứt lời thì một tiếng “cú” thứ ba vang lại liền theo. Cô níu chặt lấy cánh tay của Tư Cầu :

- Đó anh...

- Thì... người ta đặt chuyện nói như vậy mình hơi nào tin... Mà ba tiếng “cú cú cú” kêu liền liền kia cả... rồi nó bay đi mất mình mới ngán vì theo ông già bà cả nói lại... kêu như vậy mới... linh, đằng này nó kêu cú cú cách khoảng xa lắc xa lơ... mà em chắc gì nó chỉ kêu có ba tiếng không thôi ! Để coi nó còn cú cú cả chục tiếng nữa cho mà nghe !

Liền theo đó, một tiếng cú vang lại nữa. Tư Cầu hất mạnh tay Phần và chộp nói tiếp theo :

- Đọ, em thấy chưa ! Anh nói đúng y bon mà !

Phần thở phào ra như trút bớt một gánh lo âu :

- Vậy mà con chim mắc dịch đó nó làm cho em hết hồn hết vía ! Phải nó đậu gần đây em vác đất chọi lên cho thấy mồ nó !

Tư Cầu vội vã kéo cô đi :

- Thôi bây giờ hai đứa mình thả ra ngoài mé sông kiếm chỗ nào ngồi cho khỏe coi, chớ đứng như vậy hoài mỗi chun thấy bà, phần muối cắn đập hổng kịp nữa !

Phần hăng hái tán thành :

- Ừ phải đa anh ! Mình ra ngoài đồng trống gió mát và để ngắm trăng nữa, chớ ở trong này em coi bộ... bí hơi quá anh !

... Và hai người vui vẻ trở lại. Họ cặp kè nhau bước mau về phía mé ruộng ở sau khu vườn trái cây.

Tư Cầu dắt Phần lò mò đi tìm một chỗ cho vừa ý :

- Chỗ này coi bộ được đa em !... Vừa mát mẻ, vừa cao ráo...

Phần nũng nịu ngắt ngang :

- Nhưng sương xuống mặt cỏ ướt nhẹp làm sao mình ngồi đây !

Tư Cầu đưa mắt ngó quanh :

- Để anh chạy vô trong giựt bậy vài tàu lá chuối khô đem ra lót ngồi đỡ nhen em !

- Mà đi mau đi nhen !

- Ừ mà !

Rồi Tư Cầu tắt tả chạy đi về phía đám chuối trong bìa vườn... Anh ta bỗng đứng phắt lại nghe ngóng vì vừa thoáng nghe mấy tiếng sột soạt như tiếng chân người chạy trên lá khô...

Tư Cầu ngồi thụp xuống, bàn tay đặt sẵn lên báng súng... Tất cả đều có vẻ im lặng... im lặng một cách nặng nề ngoài tiếng kêu rồn rảng của một con nhạc sành lạc lộng... Anh ta mò kiểm mấy hòn đất khô, rồi liệng sặc sặc vô phía lùm bụi trước mặt... Vẫn không có gì lạ hết. Tư Cầu thở ra, đoạn đứng lên đi thẳng lại đám chuối giựt đại lấy hai tàu lá khô rồi hối hả mang đến chỗ Phấn đang đứng đợi.

Thấy Tư Cầu ló ra, Phấn reo lên :

- Dữ hông ! Anh đi lâu quá làm em sợ thấy mờ !

Tư Cầu trái hai tàu lá chuối xuống mặt cỏ :

- Cái gì mà sợ ! Ngồi đỡ đi em !

Phấn ngồi phịch xuống rồi vói tay kéo Tư Cầu sát khít lại gần mình...

... Gió thổi ào ào trên ruộng lúa như khỏa lấp những tiếng thở ra đứt khoảng của Phấn...

Và vầng trăng kia như hò hẹn trước để luồn khuất sau đám mây... một đám mây dày đặc và dài lê thê...

... Bỗng có tiếng chim hoành hoạch kêu ré lên.

Tư Cầu rút tay ra ngồi nhồm dậy. Phấn hai tay giữ lấy chéo áo, hỏi nhỏ anh ta :

- Gì vậy anh?

Tư Cầu cũng thăm thì đáp lại :

- Hoành hoạch kêu như vậy... chắc có người hay con gì đi động, để anh...

Tư Cầu chưa kịp nói hết lời thì một ánh đèn pin lóe lên rọi chĩa thẳng vô mặt anh ta và liền theo là một tiếng hô to :

- Bắt lấy hai tên Việt gian này cho tôi, anh em !

Đúng là tiếng của tên chính trị viên.

Tư Cầu không nghĩ ngợi gì nữa, nhào lặn xuống ruộng lúa rồi kéo Phấn tuột theo xuống...

- Coi chừng hai đứa nó chạy trốn ! Thấy ai chạy bắn nát óc cho tôi !

Tiếng tên chính trị viên quát tháo lên nữa.

Ánh đèn pin lại quét theo hướng của Tư Cầu lẫn xuống ruộng... Núp trong đám lúa, anh ta lăm bắm chửi thề mấy tiếng rồi thò tay vô trong bụng rút phăng khẩu súng ra, lấy ngón cái kéo chốt an toàn xuống. Anh ta nâng mũi súng lên nhắm ngay vào giữa cái quần ánh sáng do ngọn đèn pin tỏa ra... và bóp cò...

Một tiếng nổ chát chúa vang lên.

Có tiếng bể rồn rảng của mặt kiếng đèn và liền theo là tiếng thất thanh của tên chính trị viên :

- Trời ôi, chết tôi...

Tư Cầu day qua nói nhỏ với Phấn :

- Chắc chuyến này nó chết ! Anh biết nó hổng biết cách cầm đèn pin rọi mà !

Phấn lập cập hỏi lại :

- Bây giờ làm sao đây anh?

Tư Cầu chưa kịp trả lời thì hai phát súng nổ chĩa về phía anh ta và Phấn đang núp. Đạn xẹt xuống nước ruộng nghe lồm bồm. Tư Cầu vẫn chưa rõ số người định theo bắt anh ta nhiều hay ít, nhưng khi nghe tiếng bàn tán xì xào vọng lại từ trên chỗ anh ta cùng con Phấn ngồi khi nãy, anh ta biết chắc là bọn họ chỉ có hai người, không kể tên tên chính trị viên đã bị thương...

Tiếng bàn tán lại vang lên, Tư Cầu nghe rõ mồn một :

- Trời ơi, tui coi bộ ảnh bị nặng đa anh... Chắc chảy máu dữ lắm, tay tui dính ướt nhẹp và nóng hổi đây nè !

- Vậy mầy lo cõng vô trông đi và báo cáo với mấy ảnh luôn ! Còn tao, tao rượt theo tụi nó...

- Ừa, phải, tui cõng ảnh vô trông ghen !... Mà anh có dắt theo trái lựu đạn nào đó không, nếu có tung mẹ nó xuống ruộng, may ra...

- Tao có đem theo đây nè nhưng cái thứ lô-can này mà liệng xuống bùn xuống nước thì kể như lép đi chớ ăn thua gì ! Mầy chạy vô trông cho mau để cho người ta liệu mà băng bó cho ảnh và nhớ xin thêm anh em ra tiếp tao ngoài này để ví bắt tụi nó lại ghen !

Tư Cầu vội lúi Phấn núp qua phía bên kia bờ mầu. Anh ta ghé cổ lên trông thấy tên còn lại đang khom lưng tò mò đi tới...

Tư Cầu nói nhỏ với Phấn :

- Thằng này nó muốn nạp mạng nữa mà !

Phấn nín tay anh ta giật giật :

- Thôi anh ơi, mình hổng lo chạy vô nhà đi.

- Tính cái đó bậy đa ! Bây giờ chỉ có nước đi luôn chớ quay vô trông thì chẳng khác gì muốn chui vô lộp.

Vừa lúc ấy, tên đi trên bờ mầu đứng lại nghe ngóng.

Tư Cầu bèn la lớn lên :

- Ê, Tư Cầu đây nè !

Tự nhiên tên kia ngồi thụt xuống.

Thấy vậy Tư Cầu bắt mím cười :

- Đứng dậy đi cha nội ! Phải tui muốn hại anh thì rồi đời ! Trời sáng trăng anh đi ngờ ngờ ở trên còn tui núp kín dưới này, thì tui hỏi anh tránh đi đâu chớ?

Tên kia vẫn lặng thinh.

Tư Cầu lấy giọng tha thiết nói tiếp :

- Nghĩ cho cạn thì tui với anh không thù oán gì ráo, vậy tốt hơn hết anh quay trở đìa đi để cho tui nó muốn làm gì tui thì giỏi ra đây... Chớ anh mà theo nà tui quá thì... hết còn anh em gì nữa đó nghe !

Tên kia lên tiếng than thở :

- Kẹt tui quá anh Tư ! Hay anh chịu khó trở vô trông với tui, tui làm phận sự mà...

Tư Cầu nói như quát :

- Cha nội này nói dễ nghe quá ta ! Ừ, nếu anh muốn làm phận sự thì nhào vô ! Tui chắc anh không dám liều mạng bằng tui đâu, đó là tui không nói chuyện tui hạ anh rất dễ, còn anh... anh làm sao bắn trúng tui được cà!

Thấy tên kia làm thinh, Tư Cầu dịu giọng nói tiếp :

- Thôi anh quay đi đi, tui cũng mang ơn anh lắm...
Tụi mình gặp gỡ nhau sau này mà ! Còn như anh muốn
làm phận sự thì tui đây chỉ cách cho : anh cứ bắn khơi
khơi vài phát rồi lộn xuống ruộng cho ướt loi ngoi một
chút... như vậy đi đi là đủ trình với mấy anh lớn rồi !
Thôi tôi đi ghen anh !

Tuy nói thế, Tư Cầu vẫn núp yên một chỗ chờ xem
phản ứng của tên kia ra sao. Độ một lát sau Tư Cầu thấy
hắn đứng dậy rồi từ tay hắn bắn hai phát súng nổ lóe
lửa...

Tư Cầu mỉm cười khi nghe đạn xẹt lùm chũm nổ
bên kia bờ mầu. Anh ta cũng đứng lên và hướng về tên
ấy nói lớn :

- Cám ơn anh bạn ! Sau này gặp gỡ tui không dám
quên ơn anh đâu !

Tên kia vẫn nín thinh rồi lồm lũi quay trở vô, cùng
trong lúc đó tiếng mõ báo động nổi vang rân trong xóm...

Tư Cầu vói tay khều Phấn :

- Mình cũng liệu mà dong đi chớ không thôi tụi nó
kéo ra bao vây thất hòng đa !

Phấn lo ngại hỏi :

- Đi đâu bây giờ ? Quần áo em ướt loi ngoi như vậy,
còn đồ đạc thì bỏ trong nhà hết...

Tư Cầu chắc lưỡi :

- Trời, cái đó để... tính sau, chớ bây giờ dầu cho mình phải chạy tuột quần mình cũng ráng chạy chớ quay lộn đầu vô trống để chết hả ?

- Như vậy... mình đi luôn à ?

Tư Cầu gắt gỏng :

- Chớ sao ! Anh dìu trống chết đã đành, còn em vô thì cũng bị tụi nó mần thịt...

Phấn thở dài :

- Thì đành như vậy !

Tư Cầu lôi cô ta đi tới :

- Mau mau đi bà nội !

Phấn còn ráng hỏi :

- Mà đi đâu bây giờ anh ?

- Đi đâu cũng được miễn thoát khỏi chỗ này thôi...

Phấn vội vã lội theo anh ta và miệng thì lẩm bẩm :

- Em biết trước mà ! Người ta đã nói là xui xẻo...

Tư Cầu chặn ngang :

- Em làm ơn cầm cái miệng lại giùm một chút ! Ai biểu khi không còn bò dìa dưới này làm chi cho sanh rắc rối như vậy nè !

Phấn toan nói lại nữa nhưng thấy Tư Cầu đi quá mau nên vội ráng rảo bước để theo cho kịp.

Tư Cầu bỗng quay lại hỏi :

- Chắc tiền bạc em... để ở trong nhà hết hả ?

Phấn vội đưa tay nắn lấy túi áo và kêu lên :

- Chết hông ! Tiền bạc giấy tờ gì em để trong túi ướn nhẹp hết rồi !

- Đâu đưa coi...

Phấn móc tuột chiếc bóp nhỏ trong túi ra trao cho Tư Cầu. Tư Cầu sờ soạng cầm lấy rồi vui vẻ nói :

- Hổng sao đâu ! Có ướn thì cũng sơ sơ thôi chớ chưa thấm hết đâu ! Mình mới nhào dưới nước ruộng có chút xịu mà !

Phấn bỗng chỉ về phía trong và hốt hoảng kêu lên :

- Kìa anh Tư ! Họ đốt đuốc giăng hàng ở trống kìa !

Tư Cầu ngoái cổ nhìn vô cười khan :

- Ối tui nó có đi theo rã giò cũng không kịp nổi hai đứa mình. Bây giờ em có đem theo tiền như vậy là vững lắm rồi...

Phấn sợ hãi anh ta đi :

- Anh đừng có ý y quá hổng được đâu. Anh liệu cách nào đông cho gấp chớ chuyển này họ tóm cổ hai đứa mình lại được thì nguy đa anh !

Tư Cầu mỉm cười hỏi lại :

- Bây giờ cũng biết như vậy hả ? Đông thì đông...

... Tư Cầu dắt Phấn đi thẳng đến một con kinh chảy từ ngoài sông cái vô trong ruộng sâu.

Thấy đi đụng tới mé nước Phấn lo ngại hỏi :

- Bộ... cùng đường rồi sao anh ?

Tư Cầu đứng sát ngoài bờ ngó mong hai đầu con kinh :

- Cùng sao nổi mà cùng ! Ở dưới này có chỗ nào mà anh không lội qua... Mình có ra đây mới có thể trốn đi cho mau được. Chỗ này, xuống câu qua lại nhiều lắm, thế nào anh cũng kiếm được một chiếc để nhờ họ chở mình đi ra sông cái rồi đông tuốt một mạch lên phía Trà Ôn.

Phấn có vẻ đắn đo :

- Anh nói sao nghe dễ ợt... Rủi họ không chịu hay chở mình đem nạp cho mấy ảnh, hoặc đi báo cáo rồi mới tính sao đây !

Tư Cầu đáp bằng một giọng đầy tin tưởng :

- Em khỏi lo mấy chuyện đó ! Ai ra sao anh biết hết mà ! Với lại ai nỡ hại mình làm chi mà dẫu họ có muốn rục rịch cái gì đi nữa thì... anh sẽ có cách làm cho họ phải tổn hết dám hó hé gì nữa và phải riu riu nghe theo lời mình.

Phấn thờ dài :

- Đành rằng mình phải liều, nhưng thời buổi này thiệt hổng dám tin ai hết anh ơi...

Vừa lúc ấy có ánh đèn lấp ló qua khúc quanh của con kinh, rồi một chiếc xuồng câu từ từ bơi trờ tới.

Tư Cầu nhón gót nhìn kỹ người ngồi bơi sau lái rồi hấp tấp lên tiếng hỏi :

- Bác Tám đó hả bác ?

Người ngồi dưới xuồng vội đưa dầm chận rà bót trớn đi của chiếc xuồng và ngóng cổ lên hỏi lại :

- Ai kêu qua vậy ?

Tư Cầu hạ thấp giọng xuống một chút :

- Cháu đây mà bác... Tư Cầu đây mà !

Bác Tám giật mình buông thông cây dầm kéo rê trên mặt nước.

- Ý trời, mây đó hả Tư ? Tao mới vừa ở trồng thả ra đây... họ kiếm mây nát nước hết, sao mây còn làng chàng ở đây? Còn cái con gì đó, tao nghe nói nó đi chung với mây mà !

- Ở con Phấn hả?... Nó đi với cháu đây nè... Mà bác cấp xuống vô để cháu nhờ một việc này...

Bác Tám dợm cất dầm bơi đi :

- Ý thôi hổng được đâu mây ơi ! Ai có phận nấy... tao già rồi cũng nên để tao ráng sống kiếm ăn đôi ba năm nữa...

Tư Cầu lấp bắp réo gọi :

- Khoan khoan bác Tám ơi, bác đành đoạn để cho hai đứa này chết ở đây hả ? Bác ghé vô đi, cháu nhờ bác có một chút xiu mà ! Ở đây vắng vẻ có ai dòm ngó rình mò gì đâu mà bác sợ hổng biết !

Bác Tám gác cây dầm lên ngang be xuống :

- Tao hỏi mây phải nói thiệt : mây với cậu đó làm cái gì mà mấy chả ở trồng la hét chửi trời, tìm kiếm tỏ mở như vậy hả?

- Trời ơi, bác còn hỏi câu đó nữa ! Cháu có làm cái khỉ mốc gì là bậy bạ đâu ! Từ đầu mùa tới bây giờ tụi này chỉ biết cắm đầu cắm cổ đi đánh giặc, vậy mà mấy chả còn bơi móc kiếm chuyện sanh sự hoài... Mà mấy chả làm quá, cháu đâu có nhịn hoài được bác !

- Còn cái con gì đó... sao lại leo vô nữa ?

- Dễ hiểu quá mà bác ! Cái thằng chính trị viên ôn hoàng dịch lệ đó nó kiểm chác với con này nhưng coi bộ... hồng xong nên đâm ra thù oán và nó tính buộc luôn con Phấn vô để tụi này chết chùm với nhau chơi mà bác!

- Bây giờ tụi bây tính sao đây?

Thấy bác Tám còn lóng ngóng ở đó chớ chưa nhứt quyết bơi đi thẳng, Tư Cầu bèn lên tiếng van nài :

- Thì bác nghĩ coi tính cái gì nữa bây giờ. Thôi việc dĩ lỡ như vậy, hai đứa cháu chỉ có nước là đông đi lánh mặt cho rồi. Thôi may gặp xuống bác đây thì... cháu xin nhờ bác cho tụi này có giang ra ngoài sông cái, rồi coi chỗ nào vắng vắng, bác cho tụi này tấp lên bờ...

Bác Tám có vẻ phân vân :

- Nói nào ngay, tao thấy tình cảnh của hai đứa bây tao cũng thương, nhưng thương tụi bây được rồi nữa có rủi ro bề gì thì ai thương cho thẳng già này đây.

- Cháu nói hồng sao mà bác ! Thôi cặp xuống vô đi bác ! Thiệt cháu gặp xuống bác cháu mừng hóm, bác với cháu thế nào cũng dễ nói chuyện nhau hơn, chớ phải gặp ai khác thì chắc khó xử đa !

- Sao vậy mầy?

- Thì... nếu gặp xuống ai khác thế nào họ cũng giục giặc và chừng đó cháu bắt buộc... phải ra tay nổ súng cũng nên, nhưng với bác thì... tránh được chuyện đó. Thôi cặp xuống vô đi bác !

Bác Tám làm thỉnh bỏ dầm xuống bơi rút vô phía bờ. Đến nơi bác cầm dầm cho chặt để chiếc xuồng khỏi trôi rồi nhảy phóc lên bờ.

Tư Cầu ngạc nhiên hỏi :

- Ủa, bác đi đâu đó?

- Thì tao giao cái xuồng lại cho mày, mày muốn đi đâu thì đi, tao bất biết...

Tư Cầu nín áo bác lại :

- Coi, bác phải đưa hai đứa này đi chứ ! Cháu mà bơi đi ngờ ngờ tụi nó chộp lại sao bác !

Bác Tám cần nhần :

- Chớ còn tao đưa hai đứa bây rồi mấy chả tha cho tao chắc?

Tư Cầu dịu giọng giảng giải :

- Cháu đã nói bác đừng có lo khổ mẹ gì hết ! Dưới xuồng sẵn có hai tấm cà rèm chút nữa cháu dựng lên rồi tụi này chun vô đó... bác cứ ung dung bơi đi hổng ai hồ nghi gì hết đâu mà ! (rồi anh ta nín lấy tay bác Tám dắt xuống xuồng) Bác thương thì thương cho trót, rồi nữa thế nào Trời Phật cũng phù hộ cho bác...

Bác Tám bước xuống xuồng lại :

- Thôi thôi... mày vái Trời vái Phật phù hộ cho mày,

tao coi bộ... cần hơn, tao già rồi dầu có chết cũng... vừa phải. Thôi hai bây xuống mau đi...

... Trăng sáng vàng vạc ngoài sông cái. Gió thổi thốc vào trong mũi xuống làm cho Tư Cầu thấy thấm lạnh và Phấn cũng co ro người lại.

Tiếng của chiếc dầm cạ vào be xuống đều đều cùng với tiếng nước rã ào ào trước mũi xuống nghe buồn một cách lạ lùng...

Tư Cầu thò đầu ra ngoài nhìn ngoái về phía hàng cây trong bờ, nơi thôn xóm mà anh ta âm thầm từ biệt... Anh ta bất giác thở dài.

Phấn ngóc đầu lên hỏi :

- Gì vậy anh Tư ?

- Không...

Vừa lúc ấy, bác Tám cũng cất tiếng hỏi :

- Bây giờ tụi bây muốn đi đâu đây hả ?

Tư Cầu đáp mau :

- Bác cứ bơi thẳng lên chợ đi, rồi gần đến khoảng nhà ruộng ông Cả, bác tắt vô cho tụi này lên bờ cũng được !

Bác Tám cười mỉa :

- Gần quá há !

- Ráng chịu khó cho cháu một chút mà bác !
Nước còn lớn bác thả xuôi mấy hồi...

Phần ngồi rột dây :

- Nè anh Tư, anh tính tụi mình đi đâu đây?

- Thì... đi trốn chớ đi đâu !

Phần nhích lại nắm lấy tay anh ta :

- Trốn chung rồi tụi mình kiếm chỗ nào sống luôn
với nhau hén !

Tư Cầu chậm rãi lắc đầu :

- Cái đó... hổng được đâu.

Phần buông thông tay xuống :

- Sao kỳ vậy?

Tư Cầu chắc lưỡi :

- Anh hỏi em : giặc giã lung tung beng như vậy mà
còn có chỗ nào yên để hai đứa mình tấp vô đó chớ ! Em
còn chồng con, còn công việc mần ăn đặng đặng dê dê
ở trên, anh thì long chong và hể lợt vô bên nào bên nấy
cũng cho lãnh đủ hết... như vậy em dám tính cái gì đời
đời kiếp kiếp được hông?

Phần có vẻ giận dỗi :

- Nói như anh vậy thì... hổng có khi nào em với anh nghĩ đến chuyện ăn ở lâu dài với nhau được hết sao?

Tư Cầu ngập ngừng đáp :

- Chắc... hổng có khi nào nữa em à !

Phấn thở dài sườn sượt :

- Em biết trước vậy mà !

Tư Cầu ấp úng nói tiếp :

- Em biết trước thì... em nên hiểu bụng anh. Thời buổi này đâu phải ai cũng rảnh rang để nghĩ, để lo một cái chuyện... yêu thương, ăn ở với nhau đâu ! Đó, em mới dìu dưới này ngồi chưa nóng chỗ mà em thấy coi... hết việc này đến việc nọ... nó chèo kéo nhau làm mình thiếu điều phát điên phát khùng...

Thấy Phấn ngồi làm thinh, Tư Cầu bèn ân cần dặn dò thêm :

- Chút nữa khi tới nhà ruộng của ông Cả thì... mạnh ai nấy theo con đường này, em chịu khó lội lên chợ để đón tàu hay xe gì đó dìu trên luôn đi, còn anh, anh băng qua giong đi quẹo trở xuống La-Ghì thăm tía má, anh Hai của anh trước khi anh đông tuốt lên miệt Châu Đốc nường nấu một thời gian... Bây giờ hai đứa mình chỉ có... hai con đường đó !

Phấn lên giọng chua chát :

- Con đường nào của anh thì cũng đi hết ra hết !

Tư Cầu nắm lấy tay cô ta, ngậm ngùi bảo :

- Thôi, chuyến này em hết mong trở dĩa dưới nhà, mà anh cũng hết dịp để gặp em nữa ! May mà mình còn được núp chung nhau dưới chiếc mui xuồng này thêm một khoảng sông nữa !

Tự nhiên Phấn quơ tay ôm ghịt lấy Tư Cầu... và anh ta thì ghen ngào nói tiếp :

- Em dĩa trên, em còn có chú Ba, có thằng Kỳ, có công chuyện mần ăn, có chuyện nhà chuyện cửa... chớ còn anh, rồi đây anh cũng chẳng có cái gì hết ! Phải, anh chẳng có cái gì để lo nghĩ cho... rành rẽ, hẵn hoi, mặc dầu anh lo nghĩ cả trăm cả ngàn thứ chuyện....

Phấn buông tay ôm lấy đầu anh ta ghì chặt xuống ngực như ôm ấp vỗ về một đứa trẻ :

- Thôi, em biết rồi, em hiểu rồi... anh đừng nói gì nữa hết...

... Và trong phút chốc Tư Cầu có cảm giác mình trở nên bé bỏng, vụng dại một cách thật kỳ thú ! Anh ta nhoi đầu nhìn ngoái ra mặt nước dưới ánh trăng khuya lạnh lẽo...

Một luồng gió thổi ào vào trong mui xuồng làm cho Tư Cầu rung mình và vội rúc đầu vào bên ngực ấm của người yêu. Anh ta khe khẽ kêu lên như có ý tiếc rẻ một cái gì :

- Cha, phải chi trong đêm nay con sông này... đi hoài hổng tới bến thì sượng biết mấy !

Từ đằng sau lái, có tiếng cười lạt của bác Tám đáp lại liền :

- Hừ, tao bơi cúp bình thiếc chớ mầy có bơi ở đâu nên mầy van vái cho con sông này dài hoài hoài ! Mà xuống của tao là xuống mần nghề đó ghen ! Tụi bây làm ơn nhớ giùm tao một chút !

Nghe câu đó, Phấn đưa tay véo nhẹ vào lưng Tư Cầu rồi ngoái cổ ra phía sau nói lớn :

- Anh Tư ảnh nói... chơi mà bác ! Tụi này biết giữ gìn lắm mà !

Tuy nói thế, Phấn cũng đưa hai vòng tay ôm lấy cổ Tư Cầu dìu nằm xuống và nói thỏ thẻ một bên tai :

- Thôi... hai đứa mình còn gần được nhau lúc nào hay lúc nấy phải hông anh cưng?

Chiếc xuồng hơi chòng chành một chút và... làm cho bác Tám bức mình giờ dầm móc mạnh xuống nước, khiến cho mũi xuồng suýt chút nữa đâm queo... ngang.

Tư Cầu nhồm đầu lên hỏi :

- Cái gì vậy bác Tám ?

Bác Tám trả lời ráo hoảnh :

- Tránh đám chà mầy !

Tư Cầu mỉm cười nằm xuống gối đầu lên trên cánh tay mềm dịu của Phấn...

Đang mơ mơ màng màng, Tư Cầu bỗng giật mình vì một tiếng động mạnh ở mũi xuống. Anh ta quơ quào chụp lấy khẩu súng rồi lắp bắp hỏi vọng ra phía sau lái :

- Gì vậy bác Tám?

Bác Tám vừa đứng xốc cạm cây dầm xuống nước vừa đáp :

- Tới rồi đó mày !

Tư Cầu gỡ tay Phấn bò ra trước mũi xuống và dụi mắt lia lịa :

- Ở đâu đây bác?

Bác Tám đáp sáng giọng :

- Coi, mày biểu tao đưa lên đây, bây giờ mày còn hỏi cái điệu đó nữa... bộ mày tính bắt tao thả lên thả xuống giữa sông theo con nước lớn ròng để hai đứa bây ôm xà nẹo với nhau hoài chắc !

Phấn cũng bước theo ra trước mũi xuống. Cô vung vai rồi hỏi Tư Cầu :

- Mình lên chỗ này hả anh?

- Ừ.

Đoạn anh ta nhảy phốc lên bờ rồi đưa tay vịn cho Phấn leo lên.

Bác Tám vội vã nhổ chiếc dầm lên :

- Thôi phần công việc của tao xong hết rồi phải không?

Tư Cầu đi lại gần chỗ lái xuồng :

- Thiệt tội này làm phiền bác nhiều quá... Thôi bác dìu đi, nước cũng bắt đầu nhữn ròng rồi...

Bác Tám có vẻ bùi ngùi :

- Nói là nói vậy chớ tao thấy tình cảnh của hai đứa bây tao cũng tội nghiệp lắm ! Mấy cháu đi mạnh giỏi bình an, bác dìu đây nghen !

Phấn vội bước lại gọi bác :

- Khoan đi bác Tám ơi ! Đây cháu gửi bác chút đỉnh tiền để hút thuốc (cô hấp tấp móc ra một tờ giấy một trăm đồng và nhét vô tay Tư Cầu) Nè anh Tư anh đưa cho bác.

Thấy vậy, bác Tám vội nài cho lui xuống ra nhưng Tư Cầu đã nhanh tay chụp nịu giữ lấy mũi lại rồi nhét tờ giấy bạc vô trong một chiếc nẹp tre trên tấm cà rèm.

Bác Tám cự nự om sòm :

- Ê, tội bây lấy lại thì tao mới chịu đi ! Bộ tội bây trả tiền công cho tao hả?

Tư Cầu chắc lưỡi :

- Ai mà dám làm như vậy hổng biết ! Tội nghiệp mà bác !

- Bộ tui bây nói tao ham tiền lắm hả ? Thử thời gặp ai khác mà có mướn tao cả bạc triệu coi tao có chớ lên đây không ! Hay là kẻ sùng kẻ dao vô bằng hòng bắt tao đi coi tao có chịu nhúc nhích hay không !

Tư Cầu vừa cười mỉm vừa xô mạnh mũi thuyền ra :

- Cháu dư biết bụng bác mà !

Bác Tám lắc đầu rồi ái ngại hỏi lại Tư Cầu :

- Chắc chuyến này mầy... đi luôn hả Tư ?

Tư Cầu nhún vai :

- Thì bác nghĩ coi... cháu làm sao dám ló mặt dĩa dưới nữa !

Bác Tám cất dầm lên bơi :

- Cháu ráng giữ mình nhen cháu Tư ! Bác lui nhen...

Tư Cầu cảm động nhìn theo và nói với :

- Bác dĩa dưới... nếu tui nó có nghi cái gì thì bác liệu sắp đặt câu trả lời cho xuôi nhen bác !

Bác Tám khẽ gật đầu rồi bơi bung chiếc xuồng ra ngoài xa...

- Bác đó coi vậy mà tốt quá !

Câu nói của Phấn làm cho Tư Cầu như sực tỉnh.

Anh ta quàng tay ra sau lưng Phấn dìu đi lên phía trại ruộng ông Cả nằm kề bên con lộ vườn.

Mấy gian nhà trống trơn, lạnh lẽo (vì từ hồi bắt đầu có giặc giã, ông đại điền chủ này đã bỏ phứt hết ruộng nương để đông tuốt lên Cần Thơ ở) khiến cho Phấn rùng mình đi ép sát vô mình Tư Cầu...

... Ra đến con lộ, Tư Cầu nắm lấy hai bàn tay của Phấn và nhìn thẳng vào mặt... vội cúi đầu đưa chân chà chà trên một đám cỏ cú mướn rượt sương khuya.

- Em... như hai đứa mình bàn tính hồi nãy, bây giờ em đi thẳng lên chợ còn anh, anh lội băng qua đồng để bọc xuống dưới La Ghì...

Phấn ngược mặt nhìn lên, và qua ánh trăng xuyên, Tư Cầu thoáng thấy hai ngấn nước mắt lấp lánh...

- Bộ không có cách gì khác sao anh ? Hay là... hay là em theo luôn với anh đi xuống dưới La-Ghì, rồi hai đứa mình nương nấu ở đó để kiếm cách buôn bán làm ăn... Hay là anh muốn đi đâu xa nữa cũng được, anh tạm ở dưới này đôi ba ngày hay một tuần lễ để em đông lên Sài Gòn quơ thêm chút đỉnh vốn liếng rồi em sẽ trở xuống kiếm anh...

Tư Cầu vừa xiết chặt thêm đôi bàn tay của Phấn vừa lắc đầu :

- Hồng được đâu em. Anh đã nghĩ nát nước hết rồi. Thiệt anh không biết cắt nghĩa làm sao cho em hiểu... Khổ ở chỗ là bây giờ tuy không có bên nào dung tha anh ráo nhưng anh lại cũng... không trốn bỏ đi đâu được ! Anh đã cố thử làm... tai điếc mắt ngơ một thời gian rồi mà cũng hồng được em ! Hề anh nghe có tiếng súng nổ là trong mình làm như thấp thỏm nhớ ông bà ông vải gì kỳ vậy...

Phấn lắc nhẹ tay anh ta :

- Tại anh muốn hành thân hành xác anh vậy chứ gì ! Bộ thiên hạ hết người đứng ra lo rồi sao !

Tư Cầu gãi đầu :

- Không phải tại thiên hạ hết người mà tại... mình ở không yên...

Phấn nói chen vô liền :

- Thì đó, em nói có sai đâu !

- Bởi vậy nên anh đâu có dám tính tới chuyện ở lâu dài với em được ! Vì thế nào cũng có ngày anh bỏ mẹ nó lại hết ráo để đông đi nữa...

Phấn cúi đầu làm thinh.

Tư Cầu buồn rầu nói tiếp :

- Thôi em à, bây giờ hai đứa mình cũng... lớn tuổi hết rồi chứ đâu còn ở vào cái thời mười sáu, mười bảy tuổi

nữa đâu... Đứa nào đứa nấy cũng dính cứng vô chuyện riêng của mình hết, và dầu cho anh với em có đánh liều làm lại ráo trời cuộc đời đi nữa thì em có chắc là nó sẽ tốt đẹp, sẽ êm thấm hơn bây giờ hông?

Phấn nói gạt ngang :

- Nhưng nó hợp ý với mình hơn !

Tư Cầu bắt mỉm cười :

- Em có chắc không? Hay là sau này lại đổ thừa kia nọ lung tung lên... mình đã thử một lần rồi...

- Xí, bộ tại em hả ? Mà anh không muốn thì thôi !

Tư Cầu kéo Phấn lại gần mình :

- Dầu thế nào đi nữa, không phải mối tình của mình chấm dứt trên con lộ này... Đó em hổng thấy sao : mỗi lần mình có dịp gặp nhau lại là anh coi bộ còn... mẫn nong gắt hơn trước nữa...

Phấn gục đầu trên vai anh ta thở dài...

- Thiệt chỉ với em, anh mới dám mấy lần làm cái chuyện... tổn âm đức ! Anh đâu quên em là gái có chồng có con đàn ông... Nội chút xíu đó em cũng rõ bụng anh...

Mấy tiếng gà gáy rộ lên trong xóm kế cận...

Tư Cầu nhẹ buông Phấn ra :

- Coi bộ... gần sáng rồi em à...

Phấn quay mặt nhìn về con lộ xa hun hút, rồi nhìn Tư Cầu :

- Chuyến này... em biết sẽ gặp anh lại ở đâu?

Tư Cầu nhún vai giơ tay chỉ bá vơ vào khoảng trống không...

Phấn ngậm ngùi gật đầu như thấu hiểu câu trả lời... bi thảm ấy.

- Em cũng nên lên chợ mau mau để... cho kịp chuyến xe “tài nhút”.

Phấn móc bóp ra trao cho anh ta mấy tờ giấy bạc rồi gượng cười nói đùa :

- Thôi ghen, lần này là lần chót đó !

Tư Cầu chưa kịp trả lời hay nói thêm một tiếng gì thì cô ta quay lại hấp tấp bỏ chạy đi.

Tư Cầu hốt hải kêu gọi :

- Em, em !

Chỉ có mấy tiếng khóc ầm ức của Phấn vọng lại, rồi cái bóng của chiếc áo túi trắng cũng mất hút sau một đám chuối mọc lẫn ra khúc quẹo của con lộ...

Tư Cầu đứng nhìn trần trời về phía ấy...

Trên trời, một con le le lạc đàn bay ngang qua và tiếng kêu gọi bạn rả rích của nó như vương mắc vào ánh trăng tà trước khi lắng tan hẳn.

Tư Cầu bỗng nhớ trực đến mấy tờ giấy bạc của Phấn mà anh ta vẫn còn nắm chặt trong tay... Anh ta búi ngùi nhét vào túi rồi thờ thần bước rẽ xuống bờ mầu ruộng để băng qua phía bên giồng.

Anh ta vừa đi vừa xốc lại cây lục dắt trước bụng : khẩu Herstal, tuy thuộc cỡ bẩy ly mấy mà sao hôm nay có vẻ nặng trĩu khác thường...

o O o

Mới đây mà Tư Cầu nấn ná ở nhà anh Hai của anh ta gần được trót tháng. Ngày này qua ngày kia, cái tình cảnh ăn no ở không ngồi rồi làm cho anh ta chán ngán vô cùng.

Sáng hôm nay, Tư Cầu ngồi bó gối ngoài hàng ba nhà để lắng nghe những tiếng súng lớn nổ vọng lại từ một miền nào khá xa...

Hai Cang ở trên đồn về thấy vậy vội bước lại gần em và vồn vã hỏi :

- Sao mầy hồng thả ra chợ chơi, chớ làm gì ngồi bí xì như muốn... trù cha hại mẹ vậy mậy ?

Tư Cầu trề môi, nhún vai rồi làm thinh luôn.

Hai Cang móc ra một gói thuốc “Gô-loa” đưa mời em hút rồi ân cần hỏi thêm :

- Sao mậy ? Cái chuyện tao đem bàn với mầy hôm trước đó, mầy đã tính thế nào chưa ?

Tư Cầu hấp tấp phà hết hơi khói ra để trả lời :

- Tui đã nói hông được mà ! Bây giờ anh biểu tui theo anh đi lính như vậy thì cũng ngặt cho tui quá !

Hai Cang có vẻ bực mình :

- Coi, bây giờ mầy phải tính xem nên theo bên nào thì theo dứt dạt một bên chớ cứ long chong ở cửa giữa hoài sao ? Mầy cũng đã ở phía bên ngập đầu lút cổ chịu hông thấu nữa nên mầy mới bò vô đây..

Tư Cầu nói chặn ngang :

- Tui dìa đây là để thăm tí má, thăm hai vợ chồng anh và thằng Năm... chớ bộ tui vác mặt dìa đây để đăng lính cho Tây ở trên đồn hả ?

Hai Cang dậm mạnh chân xuống đất :

- Mầy nói điệu trên trời dưới đất hoài hè ! Mầy đã ở trống hết nổi, bây giờ mầy ra đây mà lại không chịu theo bên này... vậy mầy muốn theo ai nữa chớ ? Theo Ngọc Hoàng Thượng Đế chắc ?

Tư Cầu ngập ngừng đáp :

- Tui... hông theo bên nào hết...

Hai Cang nhăn mặt :

- Mầy nói sao ?

Tư Cầu ngó lảng ra ngoài sân rồi chậm rãi trả lời :

- Tui không theo bên anh vì bên anh... bậy, mà tui cũng không theo bên anh Ba vì bên anh Ba... không hợp...

Hai Cang ngó em lắc đầu liên liên :

- Tao chạy mầy luôn. Mầy không theo phe nào hết thì cũng được đi... Vậy thì mầy cứ ở luôn đây rồi coi cái gì đó mua bán mần ăn, hay là mầy nhảy ra mần vài công rầy đi, tao bỏ vốn cho !

Tư Cầu mỉm cười lắc đầu :

- Anh cứ để thầy kệ tui mà ! Anh nghĩ coi thời buổi này mà anh bắt tui phải... trụ hình mần ăn... lương thiện thì ngặt cho tui quá...

Hai Cang nhìn sững em :

- Vậy mầy muốn làm vương làm tướng gì nữa ?

- Tui tính mơi hay mốt gì đây tui đi lên miệt Châu Đốc...

Hai Cang chận lời :

- Mầy lên kiếm cái động nào trong Bảy Núi tu chắc ?

Tư Cầu cười xòa :

- Bậy nà ! Tui lên đó kiểm một người quen, người này tui biết hồi mới trôi nổi lên Nam Vang...

Hai Cang chau mày :

- Dầu mày có lên Châu Đốc hay ở dưới này tao chẳng thấy chỗ nào khác đâu ?

Tư Cầu hơi lúng túng :

- Cũng... có chớ sao không. Ở miệt trên tui nghe nói yên yên hơn ở dưới mình, và lên ở trên cũng như ở một chỗ xứ lạ quê người không quen ai không biết ai... như vậy may ra tui mới lo tu tỉnh mần ăn được.

Ngừng một giây, Tư Cầu lại nói tiếp :

- Chớ còn ở dưới này, quanh đi quẩn lại, cái gì cũng nhắc mình nhớ đến chuyện cũ hết. Anh nghĩ coi, như vậy làm sao mình rảnh tâm rảnh trí để lo mần ăn được !

Hai Cang thở dài :

- Thì thôi, mày muốn đi tao cũng không cản... Nhưng mày đã có nói cho tía má hay chưa ?

Tư Cầu gật đầu :

- Rồi.

- Bộ ổng bả... hông có nói gì hết sao ?

Tư Cầu gượng cười :

- Ý trời ơi tía má cự nự um sùm, nhứt là má ! Má nói bộ tui khùng điên gì sao ! Nhưng rốt cuộc rồi cũng êm hết...

Hai Cang cười theo :

- Thì ai còn lạ gì tánh nết... kỳ đời của mày nữa ! (rồi anh ta nghiêm giọng nói tiếp) Nè Tư, mày một ngày một lớn thêm, chuyến này mày có đi thì cũng ráng lo tu tỉnh làm ăn và nếu gặp chỗ nào phải nơi xứng lứa thì mày cũng nên lo... kiếm một con vợ để cho nó cột churen buộc căng mày lại. Mày mà lông bông như vậy hoài làm sao mà nên vóc nên người với thiên hạ được !

Tư Cầu trả lời xụi lơ :

- Thì để tui... ráng coi !

Hai Cang nhìn em, ngao ngán :

- Mày... tao coi bộ cũng khá mà sao cứ lỉnh xỉnh hoài hông biết ! Tía má lo buồn vì mày nhiều lắm đó ghen !

Tư Cầu buông thõng mấy tiếng “Tui biết mà !” rồi trầm ngâm ngồi nhịp chân, ngó mông lên một đám mây trắng đang uể oải trên nền trời xanh biếc, bao la...

o O o

Và qua ngày hôm sau, Tư Cầu lên Cần Thơ để sang xe đi thẳng về Châu Đốc.

Sau khi xuống xe lôi, Tư Cầu ôm gói quần áo bao

bằng giấy dầu, đứng xó rớ trước cửa rào làm bằng cây mì sống, lá mọc xanh um. Một con chó con nghe động chạy xỏ ra sủa vang rân và tiếp theo đó, một thiếu nữ độ mười tám tuổi, mặc bộ đồ bà ba đen bằng hàng Tàu Châu hót hải chạy ra la cản con chó.

... Và khi thấy có một thanh niên lạ mặt đứng trước cửa rào, cô gái đứng khựng lại.

Tư Cầu vội lên tiếng hỏi :

- Dạ đây có phải là nhà của chú Bảy hông cô ?

Cô gái khẽ gật đầu :

- Phải... mà chú hỏi thăm tía tui có việc chi ?

Tư Cầu mừng rỡ hỏi nôn tới :

- Chú Bảy có ở nhà không cô ?

Cô gái có vẻ ngần ngừ :

- Tía tui đi xóm rồi... mà chú kiếm tía tui có việc chi...

Tư Cầu không trả lời câu hỏi lặp lại đó mà nheo mắt nhìn cô gái một hồi rồi kêu lên :

- Ý thôi, tui nhớ ra rồi ! Xin lỗi cô... cô đây có phải là con của chú Bảy phải hông ?

Câu hỏi có vẻ ngớ ngẩn của Tư Cầu làm cô gái phì cười :

- Dạ phải, tui là con của... tía tui.

Tư Cầu “ờ” một tiếng rồi rụt rè hỏi thêm :

- Nói vậy chú Bảy đi vắng hờ cô ?... Mà cô có biết chừng nào chú dìu hông cô ?

- Dạ không.

Thấy cô gái đứng lựng khựng ở đó chớ chưa chịu mở cửa rào, Tư Cầu đâm ra xén lén. Anh ta cúi đầu ngó xuống luống bông tí ngọ nở đỏ tươi dọc theo hàng rào.

Vừa lúc ấy thiếm Bảy ở trong nhà te te chạy ra. Thiếm đến đứng một bên con gái rồi đưa mắt hấp háy nhìn Tư Cầu. Anh ta vội ú ớ lên tiếng chào hỏi nhưng thiếm Bảy đã quay qua hỏi con :

- Ai vậy Thắm ?

Thắm (tên cô gái) đáp nhỏ nhỏ :

- Hồng biết nữa má à !

Thiếm Bảy đưa mắt nhìn Tư Cầu từ đầu đến chân, rồi hỏi con gái thêm :

- Vậy chớ họ muốn hỏi cái gì mà ở trong nhà tao thấy nói lấp giáp tự nãy giờ đó ?

- Chú đó hỏi tía...

Thiếm Bảy bèn bước lại gần cửa rào hỏi thẳng Tư Cầu :

- Chú em muốn hỏi tí bầy trẻ việc chi vậy ? Mà chú em là ai mà qua... chưa gặp mặt lần nào hết vậy?

Tư Cầu vội hỏi lại :

- Dạ thiếu đây là... thiếu Bảy...

Thiếu Bảy gật đầu :

- Ờ...

Tư Cầu hăng hái nói một hơi :

- Thiếu chưa có biết cháu chớ chú Bảy quen với cháu nhiều lắm. Cháu gặp chú hồi năm xưa ở trên Nam Vang, sau đó chú dẫn cháu lại nhà của cô Năm bán quán cơm...

Thiếu Bảy mừng rỡ kêu lên :

- Ý chèn đét ời, tưởng ai chớ chú em mầy... nói như vậy qua biết rồi ! Có phải chú em mầy... chú em mầy... có chuyện ạch đui với cái cô gì đó, rồi chú em mầy đi tuốt lên Nam Vang kể gặp tí bầy trẻ đây hông?

Tư Cầu vừa gật đầu vừa đáp :

- Phải, phải đó thiếu ! Cháu là thằng Tư Cầu gặp chú Bảy ở trên đó thiếu à !

Thiếu Bảy bỗng nhớ trực lại Tư Cầu còn đứng kẹt ở ngoài hàng rào nên reo gọi con gái mở cửa :

- Chèn ời Thắm ! Sao mầy để thằng Tư này đứng phơi nắng ở ngoài chút giờ đồng hồ vậy hả? Sao mầy hồng mở cửa mời thằng vô nhà?

Tuy hối thúc con gái như vậy, thiếm Bảy cũng vội vàng tiến đến mở cửa rào chó không đợi cô con gái bước tới.

Còn con Thắm xụ mặt xuống căn nhần nho nhỏ :

- Ai biết Tư Năm gì đâu mà biểu người ta mở cửa !

Thiếm Bảy thân mật mời Tư Cầu vô nhà :

- Thôi vô trông ngồi uống nước chơi Tư ! Chú Bảy của chú em cũng địa tới bây giờ...

Trong lúc ấy, con Thắm sượng mặt nên loay quay làm bộ đuổi xua con chó chạy đi chỗ khác.

Thiếm Bảy vồn vã hỏi thăm Tư Cầu :

- Bộ chú em mới tới hả ?

- Dạ...

- Ồi thôi, tía bày trẻ nhắc nhở chú em hoài hủ. Hồi đó ổng có gởi một cái thơ lên cho chị Năm ở trên để hỏi thăm chú em mầy và chị Năm chỉ trả lời cho biết là chú em đã đông đi đâu mất biệt. Ồi thôi, ổng bắt được cái thơ đó, ổng kêu trời kêu đất quá chừng !

Tư Cầu ấp úng nói chen vô :

- Dạ, cháu... dìa dưới nhà chớ có đi đâu đâu...

- Vậy hả ! Ông thì ông tưởng rằng chuyển đó chú em mầy bỏ đi qua Lào qua Xiêm gì !

Tư Cầu mỉm cười đáp :

- Dạ, nhớ nhà quá nên cháu dìa thăm chớ có dám đi đâu nữa...

Thiểm Bẩy nhìn Tư Cầu một hồi rồi ngập ngừng hỏi thêm :

- Còn cái chuyện... trai gái gì đó... chắc cũng êm luôn rồi phải không chú em ?

Tư Cầu lúng túng đáp :

- Dạ... chuyện đó... cũng êm.

Vừa lúc đó có tiếng chú Bẩy nói bô bô ngoài đường :

- Cha, ba con heo dịch vật ủi sạch mấy lớp khoai hết ! (rồi chú lớn tiếng la rầy) Còn đứa nào mở cửa rào mà lại để toang hoác không đóng lại vậy nè !

Thiểm Bẩy vội chạy ra :

- Vô đây mau đi ông ! Có thằng Tư tới ở trồng kia kia !

Chú Bẩy có vẻ ngơ ngác :

- Thằng Tư nào ? Ở trong xóm này có cả trăm ngàn
thằng thứ tư...

- Thằng Tư gì mà ông gặp trên Nam Vang đó ! Bộ
ông lú ruột lú gan hết rồi sao ?

Chú Bảy lột ngay cái nón lá xuống hấp tấp chạy vô
nhà :

- Ý trời... thằng Tư Cầu ! Đâu nó đâu ! Sau bà hồng
sai sắp nhỏ đi kêu tôi liền...

Tư Cầu cũng ở trong nhà bước ra, tươi cười kêu lên
:

- Chú Bảy mạnh giỏi ! Cháu đây nè.

Chú Bảy quăng nón lá xuống đất, rồi đứng nhìn
sững Tư Cầu :

- Trời ơi... Tư ! Sao chú mày đi đâu biệt tông biệt
tích. Chị Năm ở trên chỉ chửi chú mày biết ghe tàu nào
chở cho hết !

- Dạ...

Chú Bảy nghiêng đầu, nheo mắt nhìn Tư Cầu :

- Cha, qua coi bộ chú mày... không được đỏ da thắm
thịt như hồi trước nữa đa Tư !

Tư Cầu mỉm cười :

- Dạ bị lo nhiều chuyện quá chú Bảy à !

Chú Bảy liếc xéo anh ta :

- Chắc hồng phải là cái chuyện đàn bà đó chứ?

Tư Cầu rùn vai :

- Ý trời ơi thiếu gì câu chuyện khác nữa đó chú !

- Qua coi bộ chú mầy già hơn trước nhiều đa !

- Dạ thì mỗi ngày một lớn tuổi.

Thiêm Bảy sốt ruột nói chen vô :

- Thôi ông dắt chú Tư vô nhà nói chuyện chứ khách khứa gì mà ông để người ta đứng lạng khựng ở đó hoài vậy !

Chú Bảy gật đầu nín vai Tư Cầu :

- Vô đây chú em, qua có chuyện muốn nói với chú em lắm.

Tư Cầu mỉm cười đáp :

- Dạ cháu đây cũng vậy...

... Vào đến trong nhà, chú Bảy dẫn Tư Cầu đến ngồi ở bộ trường kỷ đặt ở gian giữa. Tư Cầu nhìn bộ ghế đen mun cẩn ốc sáo sáng ngời, trầm trồ :

- Cha, thứ bàn ghế này ở dưới miệt cháu mất ráo hết, và nếu có ai còn thì họ cũng đem quăng ngâm xuống mương hết.

- Chắc ở dưới... động lắm phải không Tư ?

- Dạ phải... và cũng vì vậy mà cháu mới đông đi như vậy đó bác à.

Chú Bảy định hỏi thêm nữa nhưng rồi lại quay vô phía nhà trong réo gọi vợ con :

- Bà nó và con Thắm đâu rồi? Khách khứa lại có cả giờ đồng hồ rồi mà tao chẳng thấy có nước nôi gì hết !

Tư Cầu vội nói :

- Được mà chú, cháu đây chớ bộ... ai lạ hay sao bác ! Hồi nãy, đi ngang qua hàng mái dầm ở trước hàng ba, cháu có làm sơ hết một gáo nước mưa rồi bác à !

Thiêm Bảy ló lên nói với chồng :

- Con Thắm nó đang nấu nước ở dưới đó ông... (rồi thím day qua hỏi Tư Cầu) Từ hồi sáng tới giờ chú em đã có cơm nước gì chưa ? Nếu chưa, trong nhà còn ba cái mắm chưng sẵn đó, để qua biểu con Thắm nó dọn cho chú em lót bụng đỡ?

Chú Bảy lên tiếng cự nự vợ :

- Ý trời, chưa gì mà bà khoe sơ ba cái mắm chưng cơm nguội để đem nhử thằng Tư thì... không khéo nó chạy tét !

Tư Cầu mỉm cười nói chen vô :

- Dạ đó là món ruột của cháu đó chú Bảy à ! Nhưng hồi ở trên xe cháu có dần bụng hết một ổ bánh mì nên bây giờ cũng còn... lưng lửng chớ chưa thấy đói. Thôi để chiều cháu ăn luôn cũng được.

Chú Bảy sốt sắng hỏi vợ :

- Vậy thì bà lo nấu cơm chiều rút đi ! À, biểu nó bắt con vịt xiêm lai, tui để dành tự hôm nay đó đem mần thịt nấu cháo để tui với thằng Tư cùng ly một chuyến coi !

Thiêm Bảy tất tả chạy vô nhà sau...

Chú Bảy tươi cười quay qua hỏi Tư Cầu :

- Ê chú mày, chiều nay nhậu thả cửa với qua một bữa nghen ! Nhậu tối trời tối đất chớ hông phải uống cầm chừng cầm chìa làm khách đó nghen !

Tư Cầu vắn vẹo hai bàn tay, rồi ấp úng đáp :

- Dạ, cái gì chớ cái đó cháu... dở lắm !

Chú Bảy thở ra như có vẻ chán nản :

- Thanh niên thời buổi này sao mà bết quá vậy chú em !... Mà dở gì dở thì cũng phải say với qua một chuyến.

- Dạ... chút chút thì được !

Chú Bảy hằng hái nói :

- Ừ thì chút chút ! Qua mới đặt được mấy chai rượu bọt ngon lắm ! (rồi bác mỉm cười tiếp lời) Đột lập sượng ở chỗ nào qua hông biết, chớ riêng phần qua, qua khoái ở chỗ... được nấu rượu thả cửa mà khỏi phải sợ tây tào cáo tới bắt !

Tư Cầu nhìn chú Bảy lắc đầu :

- Chú như vậy... là ở cửa tiên rồi !

Chú Bảy nhú mày hỏi lại anh ta :

- Coi, như vậy là thường chớ có gì lạ đâu chú em ! Mà qua coi bộ chú em mầy có vẻ... bận bịu hay âu lo một chuyện gì phải không? Sắc mặt của chú em mầy chao dao và già xộp chớ đâu được như hồi qua gặp chú em mầy trên tàu đi Nam Vang... Chuyện gì vậy chú em?

Tư Cầu thở dài :

- Ôi cháu gặp nhiều chuyện lằng nhằng lắm chú Bảy ơi !

Chú Bảy gục gặc đầu :

- Chú em mày khỏi khai, qua cũng đoán chừng chừng là như vậy...

- Sao chú Bảy ?

- Có gì đâu : thời buổi này, người còn thanh niên trai

tráng như chú em thì làm chi có thì giờ rảnh rang thả rểu trên này thăm thẳng già này ! Qua nói như vậy chú em đừng giận, nhưng có chuyện gì đó vậy Tư?

Tư Cầu ngó lơ ra phía trước sân một hồi rồi quay vô đáp :

- Thiệt ra thì cũng có chuyện đụng chạm chút đỉnh ở dưới chỗ cháu ở, và túng cùng quá cháu... đông lên trên này, trước là thăm chú thiếm, sau là nhờ chú thiếm coi có chỗ mần ăn gì không để cháu... nường nấu tạm một thời gian...

Chú Bảy chận lời ngang :

- Cái đó, chú em khỏi lo. Hồi đó qua nói với chú em làm sao thì bây giờ qua cũng... giữ y nguyên như vậy. Được rồi, công ăn việc làm ở trên này thiếu gì... ruộng rẫy, cá mắm, người có sức vóc và chịu khó như chú em thì lo gì, (rồi bác tươi cười nói tiếp)... mà thử thời chú em cứ ăn no ở không năm này qua tháng kia, qua cũng đủ sức bao cho chú em nữa !

Tư Cầu gượng cười đáp :

- Chú nói như vậy chớ còn đủ tay đủ chun như cháu đây mà làm cái mủng đó coi sao được ! Dầu sao, cháu cũng chỉ cần nường nấu ở đây một vài tháng hay một năm là cùng để cho nó yên yên một chút, rồi bỏ đi xứ chớ cháu đâu có tính đi biệt tông biệt tích...

Chú Bảy chận lời :

- Thôi đi chú em ơi ! Qua hỏi chú em biết chừng nào mới yên được? Bây giờ tốt hơn hết là chú em cứ kể như mình ráp vô sống luôn ở đây đi !

Rồi chú hỏi ngang :

- Ý qua quên chuyện này nữa : chẳng hay chú em ở trên Nam Vang dìa dưới rồi có vợ có con gì chưa vậy?

Tư Cầu rầu rầu đáp :

- Dạ, có mà... kể cũng như không...

Chú Bảy nhướn mắt lên :

- Lại bị ạch đui vì mấy con lũng nữa phải hông?

Tư Cầu mỉm cười lắc đầu :

- Hồng phải như chú nói đâu ! Hồi cháu dìa dưới ông già ổng hấp tấp lo vợ cho liền, nhưng sau đó con vợ của cháu bị nạn chết, và cháu ở vậy cho tới bây giờ...

Chú Bảy vui vẻ nói :

- Chuyện này để qua lo vợ cho chú em ! Như vậy qua cột chú em ở luôn đây mới được... (rồi chú gật gù) Phải rồi, người hiền lành như chú em mà đụng phải mấy con ngựa bà trời thì chịu đời sao thấu !

Vừa lúc ấy, con Thắm đi xốt ngang qua hàng ba để ra phía trước cửa rào. Chú Bảy vội kêu giựt ngược nó lại :

- Nè Thắm ! Con đi đâu đó hả ?

Con Thắm đứng khựng lại ở một bên chái nhà. Nó chưa kịp trả lời thì chú Bảy bắt qua nói với Tư Cầu :

- Con gái lớn của qua đó chú em... Hồi ở trên Nam Vang qua có nói với chú em đó chắc chú em còn nhớ chứ?

Tư Cầu gật đầu ừ ào cho xuôi theo.

Chú Bảy lại hỏi thêm :

- Từ nãy giờ chú em có gặp nó chưa ? Còn hai thằng em nó thì đi học chưa dìà...

- Dạ cháu có gặp cô... Hai đây rồi. Hồi nãy cổ ra... mở cửa rào cho cháu đó mà !

Liếc thấy con Thắm cau mày khi nghe câu nói ấy, Tư Cầu vội nói tiếp liền theo :

- Dạ... hồi nãy có thiếm Bảy ra... mở cửa nữa ! Dạ có con chó cò chạy xồ ra sữa dữ quá may có cô Hai đây cản đuổi nó...

Nói đến đó, Tư Cầu sượng ngang và nín luôn vì vừa nom thấy con Thắm cười tủm tỉm rồi vội ngó lơ sang chỗ khác để giấu mặt đi.

Đến lượt chú Bảy lên tiếng hỏi lại con gái :

- Con đi đâu đó hả Thắm ?

Cô gái vẫn ngoảnh mặt đi và trả lời nho nhỏ :

- Dạ con lại đang tiệm mua trà về pha nước...

Tư Cầu vội kêu lên :

- Ý khoan đi mua cô Hai ơi ! (rồi anh ta day qua nói với chú Bảy) Dạ cháu có mua cho chú một gói trà Nghi Bồi Nhâm thứ nhứt hạng để chú Bảy uống thử coi...

Anh ta bèn tất tả chạy lại mở gói đồ để trên bộ ván, lôi ra một gói trà khá lớn đoạn đem lên đặt ở trên bàn giữa. Chú Bảy với tay cầm lấy gói trà đưa lên mũi ngửi ngửi rồi tấm tắc khen :

- Cha, thứ này coi bộ... quau đa ! (rồi chú gọi con) Nè Thắm, con cầm lấy gói trà của... anh Tư này vô pha liền một ấm uống thử coi !

Con Thắm hơi ngần ngại một chút rồi cúi đầu đi thẳng vô, với tay xốt lấy gói trà và biến nhanh ra nhà sau...

Tư Cầu ngồi lại xuống chiếc trường kỷ, hơi dựa lưng vào thành ghế, rồi buột miệng khen bâng quơ :

- Cha, cháu coi bộ ở đây êm quá chú Bảy à !

Chú Bảy nheo mắt như để nghe ngóng rồi cười xòa :

- Thì qua đã nói như vậy mà Tư ! (rồi chú lại hỏi luôn) Nhưng chú em này thấy êm... ở chỗ nào hả?

Tư Cầu lúng túng đáp :

- Thì... hồi đi trên xe lôì vô đây cháu hỏi thăm anh xe đạp, anh nói ở đây ít khi nghe súng nổ lắm, mà có nghe thì cũng nghe văng vẳng ở xa xa....

Chú Bảy gật gù :

- Phải đa ! Chỗ này kể ra thì... hồi đầu mùa tới bây giờ chưa nếm mùi giặc già gì cho lắm. Nhà cửa, dân cư nguyên hiện, bộ đội đôi khi cũng kéo đi ngang qua đây, nhưng họ đi xuống không, nên lần nào cũng có vẻ lật đật lắm chứ không có ăn dầm nằm dề ở đây và do đó tây nó cũng chưa vùng này ra...

Tư Cầu chắc lưỡi :

- Phải ở dưới cháu mà cũng êm như vậy thì cháu... khỏe quá !

- Thì bây giờ chú em mầy bắt đầu khỏe đây nè !

Tự nhiên, Tư Cầu bắt quay đầu nhìn vô phía nhà sau...

o O o

Tư Cầu ở tại nhà chú Bảy được ba hôm thì đã thấy... bứt rứt trong mình. Sau một hồi do dự, anh ta bèn tìm chú Bảy gọi chuyện :

- Thừa chú Bảy, cháu muốn thưa với chú một chuyện này...

Chú Bảy thân mật... cự nự :

- Thì chuyện gì chú mày nói phứt ra cho tao nghe coi.

- Dạ hồng nói giấu gì chú Bảy, tánh của cháu... ở không hoài xốn xang chịu không nổi, vậy cháu tính bàn với chú để cháu ra phụ mần mấy công rầy của chú...

Chú Bảy vỗ vai anh ta :

- Tưởng cái gì chớ việc đó... qua sẵn sàng mà !

Tư Cầu ấp úng nói tiếp :

- Nhưng cháu muốn xin với chú Bảy cho cháu ra ở luôn ngoài rầy để... tiện việc trông nom...

Chú Bảy trợn mắt :

- Ý trời, nhà cửa qua rộng minh mông thiên địa như vậy bộ không đủ chứa chú em hay sao mà phải ra đó ngủ bờ ngủ bụi chớ ?

Tư Cầu ngó xuống đất :

- Cháu nói thiệt với chú Bảy, cháu ở luôn đây là... nhứt hạng... nhưng đôi ba bữa thì được chớ lâu ngày chầy tháng... coi cũng kỳ...

- Kỳ cái gì mà kỳ ?

Tư Cầu ngó ngoái vô phía nhà sau như để trông chừng rồi chậm rãi đáp :

- Cũng hỏng phải kỳ gì, nhưng có chỗ bất tiện. Tánh của cháu quen ở cui cút một mình rồi... Thôi, nói gần nói xa chẳng qua nói thiệt : cháu ngại ở chỗ trong nhà chú Bảy còn có... đàn bà con gái... Nếu tính ở lâu tại đây mà cháu cứ... co rút hoài thì chịu đời sao thấu đó chú Bảy ! Bởi vậy cháu mới tính xin với chú ra ở ngoài đám rầy cho nó vừa... tiện công việc mần ăn mà lại vừa... dễ coi và dễ thở hơn...

Chú Bảy sốt sắng vỗ vai Tư Cầu :

- Chú em mầy nghĩ như vậy cũng phải. Đàn ông con trai mà như vậy là... kỹ lưỡng lắm đa ! (nhưng rồi chú lại ngó thẳng vào mặt Tư Cầu và hỏi thêm) Nhưng chú em mầy “kỹ” thiệt hay là vì... sợ rồi muốn lảng ra trước đó !

Tư Cầu cười tủm tỉm :

- Dạ, có lẽ hai cái đó cũng đều có hết !

Chú Bảy xô nhẹ vai anh ta ra :

- Thằng em này cũng lắt léo lắm chớ phải chơi đâu ! Được rồi, nếu chú muốn ra riêng thì qua không dám nài ép làm gì nữa. Nhưng chú em ra ngoài đám rầy rồi ăn ở làm sao ?

Tư Cầu hăng hái trả lời :

- Dạ việc đó chú Bảy khỏi lo gì hết. Cháu ra ngoài kiếm chỗ nào cao ráo dựng bầy một cái thum, cái chòi lá ở cũng đủ rồi.

- Như vậy cũng được, mà chú em nhớ làm một cái thum cao căng như một cái chòi... nhà sàn vậy. Dưới này rần rít dữ lắm, chú em ngủ liều trên mặt đất có bữa rần hổ nó bò ra mổ cho sôi đờm kéo mây chết hổng ai hay hết đó nghen !

- Đà...

- Còn chuyện cơm nước thì chú em khỏi lo gì hết đó nghen ! Để qua dặn mỗi bữa con Thắm giờ cơm bung ra cho chú em ăn chớ đừng nấu nướng làm chi cho mất công mất linh.

Tư Cầu ráng từ chối riết mà chú Bảy vẫn không nghe nên cuối cùng anh ta đành miễn cưỡng ưng thuận và nói xui lơ :

- Chú Bảy làm như vậy thì kể cũng như không !

- Sao mà như không hả chú em ?

Tư Cầu lúng túng đáp :

- Thì làm như vậy cũng mất công cho cô Hai ngày hai bữa lợi vô lợi ra, thôi để mỗi bữa cháu đi lấy cơm cũng được !

Chú Bảy gạt ngang :

- Ý thôi đi, chú mày làm như vậy cái việc đi vô đi ra cũng đã hết ngày giờ thì còn mần ăn gì được nữa, và thì giờ đâu mà nghỉ ngơi ! Chú em mày đừng có cãi qua...

Tư Cầu thở dài làm thinh.

Trong ngày đầu, chú Bảy đích thân mang cơm nước ra cho Tư Cầu để phụ giúp anh ta trong việc dựng chỗ ở mới, và công việc xong ngay trong ngày hôm ấy. Qua trưa hôm sau, trong lúc Tư Cầu đang lui cui lo phát cỏ ở miếng bìa đất gần chòi thì Thắm bụng thúng cơm ra tới.

Tư Cầu nhăn mặt cầm mạnh cái phảng xuống đất mềm, rồi rút chiếc khăn tắm quấn trên đầu ra để lau mồ hôi.

Con Thắm đứng khựng lại cách đó mấy bước. Thấy vậy, Tư Cầu cố gắng lấy giọng đon đả chào hỏi :

- Cô Hai đem cơm ra cho tui đó phải hông ? Cha, cô Hai mất công quá !

Con Thắm rụt rè đáp :

- Dạ có chi...

- Thôi, cô Hai bụng thúng vô để dưới chòi kia chờ trời nắng chang chang như vậy mà cô đứng chịu đựng như vậy...

- Dạ có sao đâu...

Tuy nói thế, con Thắm cũng bước thẳng lại phía nhà chòi, đặt thúng cơm xuống và lột nón lá ra cầm phe phẩy quạt.

Tư Cầu thì đi lại bờ đìa vục nước rửa mặt, xong xuôi anh ta cà rịch cà tang bước về chòi. Vào đến nơi, Tư Cầu ngó quanh ngó quẩn như tìm một vật gì rồi cười nói với con Thắm :

- Tui tính kiếm... một khúc cây hay một miếng ván kê lên cho cô ngồi đỡ nhưng ngặt không có...

Con Thắm vội đỡ lời :

- Dạ tui đứng đây chơi cũng được...

- Cô đứng hoài mỗi chun chết, thế nào nội buổi chiều nay tui cũng phải đóng xong một cái băng cây để khi cô ra đây có chỗ ngồi nghỉ.

- Dạ...

Tư Cầu bước lại chỗ để thúng cơm, lật tấm lá chuối đặt lên và chắc lưỡi khen :

- Cha, làm gì mà cô cho tui ăn dữ thần vậy nè !

Con Thắm hấp tấp chạy lại :

- Ý, anh để tui dọn ra cho ! Tui cũng quên lú không đem theo luôn cái mâm cây...

Tư Cầu phụ bưng thức ăn đặt xuống mặt đất :

- Cô cứ... đứng chơi để kệ tui... Cô khỏi đem mâm ra làm chi cho mất công, dân này ngồi chèm bẹp dưới đất ăn cơm quen rồi mà cô !

- Anh nói vậy chớ tui phải lo cho tử tế hông thôi tía tui ổng thấy ổng cự chết.

Tư Cầu vừa xới cơm vô chén vừa hỏi con Thắm :

- Cô Hai ăn cơm chưa? Nếu chưa xin mời cô dùng luôn...

- Dạ rồi... (và nó mỉm cười nói tiếp) Tui đem ra có một cái chén và một đôi đũa...

Tư Cầu đỡ lời liền :

- Thì tui... ăn bốc cũng được mà !

- Anh nói chơi chớ ai để anh ăn như vậy...

Tư Cầu đưa đũa về một miếng cá kho và khen :

- Cha, ai kho cá ngon quá !

Con Thắm cười tủm tỉm :

- Anh chưa có nếm qua một miếng nào hết mà biết ngon...

Tư Cầu cười giả lả :

- Thì... thấy cũng đủ ngon rồi ! Kho cá cái điệu này tui chịu lắm... Bộ cô nấu nướng những món này phải không cô Hai?

Con Thắm quay mặt đi và đáp :

- Vậy mà tui bị bà già rầy hoài đó !

Tư Cầu chắc lưỡi liên hồi :

- Ý trời, nấu ăn như vậy mà còn chê nữa ! Tui có đi đó đi đây nhiều tui biết... ôi thôi, hồi tui ở Nam Vang, ở Sài Gòn tui gặp thiếu gì các bà các cô nấu cơm thì bữa khét, bữa sống, còn kho thì trắng chờ trắng chạch, nấu vô tanh rình muốn ói. Đó cô coi !

Con Thắm lấy chân ấn ấn xuống nền đất còn ướt :

- Anh nói vậy chớ mấy bà mấy cô ở chợ ở búa người ta dốt món này nhưng rành nhiều món khác, còn như tui đây tối ngày lúc thúc dưới bếp hoài nên có biết cái gì khác ngoài... ba ông táo đâu !

Tư Cầu hăng hái nói vô :

- Ý vậy mà quý đa cô Hai ! Rành mấy chuyện khác... mệt lắm chớ sướng ích gì ! (rồi anh ta có vẻ thần thờ) Hồng nói giấu gì cô Hai, tui cũng có nếm sơ qua mấy cái thứ đó rồi...

Con Thắm nín thình một hồi rồi rụt rè lên tiếng :

- Tui có nghe tí tui nói hồi đó anh...

Tư Cầu đặt chén cơm xuống, chụp hỏi liền :

- Hồi đó tui làm sao ? Chú Bảy nói gì tui đó cô?

Con Thắm ấp úng đáp :

- Dạ... tí tui nói... chuyện của anh đó mà !

Tư Cầu cau mày :

- Ừ thì chuyện của tui ! Nhưng chuyện của tui làm sao mới được chứ ?

Con Thắm xén lên cúi mặt xuống và nói mau :

- Thôi anh ăn cơm đi hông thôi nguội lạnh hết !... Tui hông nói gì hết đâu !

Tư Cầu liếc xéo nó rồi lắc đầu nói :

- Cô làm cho tui nghẹn tới cổ thì nuốt cái gì vô nữa !

Thấy con Thắm quay mặt làm thỉnh, anh ta thở ra một hơi dài rồi cầm cúi ăn cho xong bữa cơm.

... Con Thắm bước lại giành thu dọn chén đĩa vô trong thùng. Tư Cầu đứng lên dựa lưng vào chiếc cột sàn chòi :

- Thôi bữa chiều, cô khỏi giở cơm ra ngoài này, cô để tui lợi vô trong nhà ăn luôn cho tiện.

Con Thắm vội lắc đầu :

- Anh cứ ở ngoài này để tui bung cơm ra cho. Tía tui dặn như vậy.

Tư Cầu chép miệng than :

- Thiệt ông già cũng kỳ... Khi không bắt cô đem cơm ngày hai bữa ra đây...

Con Thắm đáp lại gọn bân :

- Tía tui nói anh cũng kỳ nữa !

Tư Cầu nhướng mắt hỏi :

- Coi, tui kỳ chỗ nào cà?

Con Thắm cười lỏn lén :

- Thì... khi không anh cũng đòi ra ngoài này ở riêng !

Tư Cầu “à” một tiếng rồi cười xòa theo...

o O o

Mặt trời đã xuống tới đầu ngọn tre...

Tư Cầu tắm rửa xong xuôi ra đứng trên bờ mầu lóng ngóng đợi con Thắm mang cơm vào. Anh ta muốn đi thẳng vô nhà chú Bảy nhưng rồi lại thôi...

Vừa lúc đó, từ phía trên lộ đất, con Thắm ló ra và tắt tả đi tới. Tư Cầu vội bước nhanh về phía chòi, rồi ngồi xuống chiếc băng cây, chậm rãi móc thuốc ra vắn hút.

Con Thắm đến nơi hấp tấp hỏi một hơi :

- Chèn đét ời, chắc anh đợi tui dữ lắm phải không anh Tư? Chắc anh đói bụng anh rửa tui... tan nát hết phải hông? Anh mong tui lắm phải hông anh Tư?

- Ý cô đừng nói vậy... Tui mong cơm thì có chớ mong cô Hai thì... cái đó để hỏi lại coi !

Con Thắm làm mặt nghiêm :

- Tui nói thiệt mà anh lại giỡn hoài !
- Coi, sao cô biết tui nói giỡn ?

Con Thắm sắp đĩa chén ra và hỏi Tư Cầu :

- Thôi anh ăn rút đi hông thôi trời tối đến nơi bây giờ.

Tư Cầu chắc lưỡi ngồi xuống bên thúng cơm :

- Cha, cô này coi lơ mơ vậy mà khó quá ta !

Con Thắm đứng dậy dọn bỏ đi :

- Anh cứ nói... xàm hoài, tui hông nghe nữa đâu nghen !

Tư Cầu mỉm cười và cơm ăn...

Một lát sau anh ta lên tiếng hỏi :

- Sao bữa nay cô vô trễ dữ vậy cô Hai ?
- Dữ hông bây giờ anh mới hỏi ! Hồi chiều má tui sai bơi xuống đi chợ, bận dìu nước ngược quá trời nên mới trễ vậy đó anh à !
- Cô Hai đi chợ có gì vui hông ?

Con Thắm lắc đầu :

1046 | Lê Xuyên

- Tui đi rút cho mau để dìa cho kịp lo cơm nước đem vô anh thì còn thì giờ đâu mà... vui... Có anh ở trong này khỏe ru, chớ tui... tui lo thấy mồ !

Tư Cầu đặt đũa xuống :

- Coi, sao cô biết tui vui? Tui mong cô ghê đi !

Con Thắm nghiêng đầu mỉm cười :

- Chớ hông phải mong... cơm hả?

- Thì... mong cả hai thứ, nhưng mong cơm thì ít hơn...

-Xí, sao lại... mong cơm ít hơn ?

Tư Cầu hơi lúng túng :

- Thì... cơm bữa nào mà chẳng ăn !

Con Thắm đáp lại liền :

- Chớ tui bữa nào mà chẳng vô !

Tư Cầu chưa biết trả lời làm sao thì con Thắm lại nói luôn thêm một câu nữa :

- ... Mà tui có ăn thua gì, có kể số gì để cho anh phải mong ít mong nhiều ! Tui hông bằng cái móng chun của người ta !

Tư Cầu đặt mạnh chén cơm xuống :

- Người ta nào vô trông nữa đó?

Con Thắm sượng sùng đáp :

- Thì... người ta đó chớ ai... bộ anh nói tui hông biết hả?

- Giỏi đa ! Mà ai nói cho cô biết chớ?

- Tía tui chớ ai !

Tư Cầu cau mày lăm bầm :

- Ông già đó thiệt cũng kỳ ! Chuyện riêng năm xưa năm xưa của tui mà ông cũng đem học lại cùng hết... Để hôm nào tui vô hỏi chú Bảy việc này mới được !

Con Thắm hốt hoảng van nài :

- Ý đừng ! Anh hỏi tía tui ông biết, ông chửi tui tắt bếp !

- Sao cô nói chú Bảy kể lại cho cô nghe mà ?

Con Thắm rướn giọng lên :

- Ai nói hồi nào đâu ! Tía tui ông kể cho má tui nghe chớ bộ...

Tư Cầu cười xòa :

- ... Nghĩa là cô nghe lén phải không ?

Con Thắm tức bực ghen lời và mãi một lúc sau nó mới cất giọng mỉa mai :

- Vậy mà ông già một hai nói là anh hiền khô...

Tư Cầu ngạc nhiên hỏi lại :

- Coi, tui... có nanh có vuốt gì đâu mà hiền với chẳng hiền hả cô Hai ?

Con Thắm đáp lầy :

- Chớ anh hiền mà... hết bà nọ đến bà kia... Bộ anh nói tui hổng biết hay sao !

Thiếu chút nữa Tư Cầu sặc cơm, anh ta buông đĩa xuống, ngược mặt lên trời và nói lớn lên :

- Thiệt mấy bà thì bà nào cũng y hệt như bà nấy ! Chưa gì hết mà đã eo xèo nhức tai nhức óc người ta nè !

Con Thắm mắc cỡ ngồi quay đũa lưng lại và nín khe... Thấy vậy, Tư Cầu tinh nghịch hỏi tới :

- Ví dầu tui có chuyện bà nọ bà kia đi nữa thì ăn nhập gì ai mà cô lại... sẵn sượng với tui cà ?

Con Thắm vẫn lặng im.

Tư Cầu làm bộ nói trống không :

- Thiệt mình không dè mấy cái chuyện mắc toi đó mà có người tức ! Điều này hơi... lạ đa !

Con Thắm cũng đáp bằng quơ lại :

- Ai hơi sức đâu mà tức, điều thấy... vậy thì nói... vậy chơi. Ai có tật thì họ giật mình chớ ăn thua gì đến tui.

Tư Cầu cười to lên rồi hỏi :

- Chắc hổng ăn thua gì hết phải không? Để moi tui lợi vô kiểm chú Bảy nói qua một tiếng thì êm hết !

Con Thắm hốt hoảng đứng lên :

- Ý đừng anh Tư ! Anh để thủng thẳng chớ chưa chi anh.... (nhưng rồi nó đâm ra sợng và nói lầy ngang) Mà tui cho anh nói, tui... hổng chịu cho anh coi !

Tư Cầu lại cười rộ rồi thản nhiên nói :

- Để nữa rồi coi ! Cha chuyển này chắc tui cấm sào ở luôn tại cái xứ này quá !

Con Thắm cười mũi :

- Thì ai cấm mình ! (rồi nó lấp bắp hỏi Tư Cầu) Mà anh ăn cơm rồi chưa để tui bụng dìu chớ hổng thôi trời tối mịt bây giờ !

- Rồi tự nãy giờ đây nè !

Con Thắm sắp chén đĩa vô thùng nghe rồn rảng rồi bụng đi về một mạch... Tư Cầu vội rảo bước theo liền và rụt rè hỏi :

1050 | Lê Xuyên

- Bộ cô Hai giận tui hả cô Hai ?

Con Thắm ngó thẳng về phía trước :

- Có cái gì đâu mà tui phải giận !

Tư Cầu chắc lưỡi :

- Như vậy... đúng là cô giận tui rồi, mà giận hổng có chỗ nào để nữa ! Cô ác lắm ghen cô, làm như vậy từ nay trở đi... cô bùng cơm ra, tui nuốt sao vô !

Con Thắm bỗng đứng khựng lại, nhìn Tư Cầu và ấp úng nói :

- Sao kỳ vậy... Tui giận anh... có bữa nay không thôi...

Tư Cầu thở phào một hơi dài và định nắm lấy tay nó nhưng rồi lại nhẹ đặt lên trên vành thúng :

- Vậy mà cô làm cho tui hết hồn !

Con Thắm lại quay mặt đi :

- Anh nói vậy chớ tui mà ăn thua gì...

Tư Cầu cự nự :

- Sao lại không ! Cô hổng biết chớ chuyện này tui nhứt định... ở luôn xứ này.

Con Thắm đáp bằng một giọng buồn buồn :

- Anh nói giỡn làm chi... Thiếu gì người không giữ được anh hướng hồ gì... tui.

- Ấy, vậy mà cô giữ được !

Con Thắm ngoe nguẩy bỏ đi :

- Tui hổng tin...

Tư Cầu mỉm cười rảo bước theo sau :

- Hôm nào... rảnh rang cô ở ngoài này chơi lâu lâu một chút ghen !

Con Thắm lắc đầu lia lịa :

- Ý hổng được đâu ! Tía tui biết ổng rầy chết ! Thôi anh trở lại đi, tui dìa ghen anh Tư !

Và không đợi Tư Cầu trả lời, nó bỏ chạy thẳng một nước về nhà...

Tư Cầu mỉm cười đứng nhìn theo. Bỗng anh ta thấy con Thắm dừng lại và giơ tay ngoắc ngoắc. Anh ta hấp tấp chạy rút tới :

- Gì vậy cô Hai ?

Con Thắm móc trong túi ra một gói nhỏ trao cho anh ta :

- Chút xíu nữa tui quên đưa cho anh món này...

Tư Cầu chưa vội cầm lấy :

- Gói gì vậy? Thuốc chuột cho tui uống cho chết hả?

- Bậy nà ! Tui đi chợ mua dĩa cho anh gói kẹo đậu phộng để anh ăn uống nước đó !

- Ý trời ơi, vậy mà hồi nãy cô hồng đưa cho người ta tráng miệng sơ sau khi ăn cơm xong !

Con Thắm phụng phịu :

- Hồi nãy mắc lo... giận anh nên ai mà nhớ !

Tư Cầu cầm lấy gói kẹo :

- Cha, ăn được mấy miếng kẹo này... cũng mệt lắm chứ phải lơ mơ đâu !

Con Thắm nói gặt ngang :

- Thôi đi anh... tui dĩa ghen anh Tư !

... Tư Cầu cầm gói kẹo xốc xốc trong lòng bàn tay, rồi ưỡn ngực hít vô một hơi dài không khí mát lạnh nơi đồng trống...

o O o

Trưa hôm ấy, sau khi mang cơm ra tới nơi và dọn sẵn ra dưới đất, con Thắm bước lại chân chiếc thang tre bắc lên sà chòi :

- Nè anh Tư, anh ăn cơm một mình đi nghen, để tui leo lên chòi... hứng mát một chút !

Tư Cầu cười đáp :

- Thì trước sau gì tui cũng ăn cơm có một mình chớ mấy mình mà cô nói như vậy ! Mà cô leo lên trên làm chi, ở dưới này nói chuyện cho vui...

Con Thắm háy anh ta :

- Lãng ồm ! Bộ anh bắt tui đứng dưới này để ngó miệng anh hả?

- Thì cả tháng nay cô đứng dưới này chớ đi đâu? Mà sao cô hồng sợ dòm miệng...

Con Thắm vội chận lời :

- Hồi trước khác... Hồi trước tui chưa... quen với anh nên tui ngồi lì ra trên băng cây đó rồi ngó trời ngó đất gì cũng được, còn bây giờ... có anh ở đây...

Tư Cầu cười xòa :

- Trước hay sau gì tui cũng ngồi một đống tại chỗ này. Cô nói như thể tui mới ở trên trời rớt xuống cái đụi vậy !

Con Thắm xụ mặt, giậm chân :

- Thôi tui hồng thèm trả lời anh nữa đâu, anh cứ nói dần dần hoài hè !

Tư Cầu hất hàm bảo nó :

- Thì đó, cô muốn leo lên thì leo đi ! Mà đồ đạc của tui để tứ tung lộn xộn ở trên cô đừng chê nghen !

Con Thắm trề môi :

- Biết rồi khỏi phải nói !

... Và không đợi Tư Cầu nói thêm lời nào nữa, nó thoăn thoắt leo lên chiếc thang tre dài...

Tư Cầu mới vừa đưa đũa định và cơm phải ngừng tay lại. Lần đầu tiên anh ta mới để ý thấy dáng dấp gọn gàng, uyển chuyển nhưng không éo lá của con Thắm đang vươn tay co chân leo mau trên mấy bậc thang...

Một cơn gió thổi ào tới làm bay tốc cái vạt áo túi lên, con Thắm vội đưa tay chụp giữ lại và kéo đè xuống.

Ở dưới này Tư Cầu thở ra một hơi dài rồi cúi đầu ngó xuống trở lại bát cơm. Anh ta bỗng đặt chén đũa xuống, chụp lấy cái muống thọc vô tô canh rau dền mức húp liền một lúc ba bốn muống...

Tự nhiên Tư Cầu thấy như... no hơi. Anh ta ăn vội ăn vàng rồi đứng dậy đi rửa miệng uống nước.

Chợt nghe có tiếng sột soạt trên chòi, Tư Cầu hỏi với lên :

- Cô làm cái gì ở trên mà tui nghe rột rột dữ thần vậy !

Con Thắm ló đầu ra :

- Ý trời ơi tui lo dọn dẹp nóp, mền, đồ đạc của anh để lung tung trên này nè ! Anh để vậy mà chịu được thiệt tui cũng phục.

Tư Cầu vội leo lên thang tre :

- Ổ heo của tui đó ! Để tui lên phụ với cô ghen !

Con Thắm thò chân ra đặt trên nấc đầu thang và hấp tấp kêu Tư Cầu :

- Ý anh khoan lên, để tui xuống... dọn cơm.

Tư Cầu không trả lời mà leo rột lên... Khi Tư Cầu tới gần, con Thắm đành rút trở vô trong chòi và bò lại ngồi nép trong một góc.

Vừa ló đầu lên thấy bộ điệu của con Thắm, Tư Cầu phải khựng lại. Anh ta mấp máy môi định tìm một câu gì để nói nhưng chợt thấy cặp mắt đen lay láy nửa như bối rối nửa như đợi chờ của con Thắm, anh ta lại ghen lìu...

Mãi một lúc sau, anh ta mới gượng cười hỏi con Thắm :

- Sao cô, tự nãy giờ cô dọn dẹp cái gì của tui đó ?

Con Thắm như lấy lại sự bình tĩnh :

- Anh coi... đồ đạc có phải gọn ghẽ hơn trước hông?

Tư Cầu tươi cười leo hẳn lên, rồi đưa mắt ngó quanh:

- Ở phải... có bàn tay “tiên” vô thấy khác liền !

Đoạn anh đưa tay ngoắc con Thắm :

- Thôi cô lại đây ngồi cho rộng rãi chớ làm gì mà chui rút vô trong góc vậy !

Con Thắm sượng sùng ngồi nhích ra một chút rồi không biết làm gì nó hết ngó lên nóc chòi đến nhìn qua bên vách.

Tư Cầu tinh nghịch hỏi :

- Cô kiếm cái gì vậy ?

Con Thắm lắc đầu :

- Hông... Thôi tui đi xuống dọn cơm ngen anh !

Tư Cầu giơ tay cản lại :

- Cô làm gì mà lật đật quá vậy ? Ở đây chơi cho mát chớ bây giờ trời nắng chang chang...

Con Thắm luýnh quính bươn đi xuống nhưng Tư Cầu đã nhích người chặn ngay cửa chòi. Thấy vậy con Thắm lên giọng van nài :

- Anh dang ra để tui xuống... rủi có ai thấy thì kỳ lắm!

Tư Cầu cau mày, đáp bằng một giọng giận dữ :

- Coi, có cái gì đâu mà kỳ ! Đó cô thấy... Mà thôi tui cũng không dám cãi !

Vừa nói, Tư Cầu vừa ngồi thụt vô trong.

Con Thắm hấp hấp đặt chân lên bậc thang, bước xuống một nấc nhưng rồi đứng khựng lại. Nó ngược mắt lên nhìn Tư Cầu như để dò xét rồi bỗng nhiên lại mỉm cười mơn trớn...

Tư Cầu ngồi yên ngó xuống... Gió thổi nhẹ nhẹ làm mấy sợi tóc xõa của con Thắm bay lất phất.

Ánh nắng gắt bên ngoài hực chiếu dội lên gương mặt bầu bĩnh của người thôn nữ làm cho Tư Cầu có cái cảm giác là đang ngắm nhìn một thứ trái cây vừa chín tới, một trái xoài thanh ca vừa chín hươm hươm...

Tự nhiên con Thắm đâm ra xẻn lẻn... và Tư Cầu cũng có vẻ lúng túng.

Bỗng để ý thấy con Thắm vẫn còn đứng y nguyên trên thang, Tư Cầu lên tiếng bảo nó :

- Thôi em lên trên này chớ làm gì đứng lưng chừng hoài ở đó vậy !

Con Thắm nhú mày rồi làm bộ mặt nghiêm hỏi lại anh ta :

- Ai biểu anh kêu tôi bằng em hồi nào mà hay quá

vậy?

Tư Cầu giựt mình nhưng rồi lại cười xòa :

- Thiệt ra thì tui nói mà cũng không để ý nữa ! Mà để ý sao được một khi nó từ trong lòng trong dạ tuôn ra luôn như vậy !... Thôi nó có... trớn như vậy, tui kêu... luôn bằng em nghe.

Con Thắm cúi đầu đáp nhỏ nhỏ :

- Ở cũng được... nhưng anh coi chừng tía má... em nghe được...

- Chú thiếu Bảy nghe được thì... cũng chẳng sao đâu, bộ em hồng phải nhỏ tuổi hơn tui sao ?

- Hứ, nói như anh vậy hết chuyện rồi !

- Y,Ừ mới bắt đầu chớ hết đâu được ! Mà leo lên đây đã rồi muốn nói gì nói.

Con Thắm do dự một chút rồi chậm rãi leo từng nấc thang một...

Tư Cầu nhích người qua một bên để nhường chỗ.

Con Thắm ké né ngồi xuống rồi đưa tay tẩn mẩn vuốt kéo mấy sợi lác ló ra ngoài mí nóp.

Tư Cầu bỗng để ý nhìn đến phía trên lưng chiếc áo túi của con Thắm ướt dính mồ hôi. Anh ta thấy bút rút trong lòng và vội gọi chuyện đẩy đưa với con Thắm :

- Cha... nức quá phải không em ?

- Ờ...

- Em có nghe trong nhà có ai nói gì... anh hông ?

Con Thắm ngược mắt lên :

- Hông... mà nói cái gì bây giờ ?

- Thì... nói chuyện về hai đứa mình...

- Xí, ai nói kỳ vậy !

Tư Cầu nhìn chăm chặp vào mặt con Thắm rồi ngập ngừng hỏi thêm :

- Còn em, ý của em như thế nào ?

Con Thắm ngó mong ra ngoài đám rầy :

- Ý của em...

Tư Cầu chụp nói liền :

- Đó, như vậy phải được hông ! Em xưng... em nghe thiệt bùi tai...

Con Thắm ngoe nguẩy :

- Hồng thềm nói chuyện với anh nữa đâu ? Người ta... nói lỡ một chút mà cũng... kêu ngạo...

- Lỡ như vậy cũng... đủ rồi ! Em khỏi phải trả lời thêm gì nữa hết ! (rồi anh ta làm bộ chép miệng ao ước) Cha, phải em... lỡ thêm kha khá nữa thì đỡ khổ cho anh biết mấy !

Con Thắm đưa chân đạp nhẹ vào bàn chân anh ta và cự nự :

- Cái anh này kiếm chuyện ngoắt ngoéo để nói bậy hoài !

Tư Cầu ngẩng cổ lên làm mặt nghiêm :

- Coi em nói oan cho anh đa ! Đầu mùa chí cuối chỉ mới có... lách giáp tới hai chữ “anh em” mà còn... trực trặc lên trực trặc xuống...

- Chớ anh còn muốn gì nữa ? Vậy mà tía cứ nói anh hiền khô hê !

Tư Cầu cười xòa :

- Trời ơi, nói như em vậy thì... đời tàn rồi ! Hiền thì cũng hiền cho đúng chỗ phải nơi. Với lại cái chuyện của hai đứa mình đâu có cái chuyện gì mà hiền hay... dữ ! Bây giờ chỉ có mỗi một việc cần là phải tính đi tới nữa.

Con Thắm liếc nhanh về phía Tư Cầu rồi ấp úng đáp:

- Em... không phải như... người ta đó ghen anh !

- Sao vậy ?

Con Thắm đáp bằng một giọng rầu rầu :

- Em... thì dầu thế nào đi nữa, em cũng phải ở già đời mãi kiếp tại xứ này, còn anh, anh bay nhảy lung tung... rủ mai kia mốt nợ anh... buồn tình anh... bỏ đi rồi ai cản anh được !

Tư Cầu thở ra một hơi dài :

- Ý trời ơi, em làm anh hồi hộp quá ! Anh tưởng em nói chuyện gì, chớ chuyện đó... dễ ợt, anh nhứt định bỏ neo luôn ở xứ này mà ! Để bữa nào rảnh rang rồi gặp lúc chú Bảy vui vui, anh nói đại về cái chuyện của hai đứa mình để cho nó êm luôn và em khỏi phải lo viễn vông gì nữa ráo !

Con Thắm ngược mặt lên, mắt long lanh, môi mấp máy rồi hỏi dồn một hơi :

- Thiệt hả anh ! Anh tính chắc như vậy hả ?

Tư Cầu chưa kịp trả lời thì con Thắm lại xụ mặt nói tiếp :

- Mà thôi, em tin anh hổng vô đâu !

Tư Cầu nhăn nhó :

- Thiệt mà em ! Nếu em hổng tin để anh thề bán mạng cho em yên lòng !

Con Thắm hốt hoảng lắc đầu lia lịa :

- Ý đừng, bây giờ anh thề cái gì mà hổng được, nhưng rủi ro sau này có chuyện đổi thay anh bị mắc lời thề thì em cũng đâu có vui sướng gì !

Tư Cầu mỉm cười rồi nói bằng một giọng thật tha thiết :

- Em nghĩ như vậy cũng phải, nhưng dầu sao em cũng có thể tin được rằng anh không đến nỗi tệ hại lắm đâu. Anh mang ơn chú thiếm Bảy ngập đầu lút cổ thì đời nào anh dám để cho chú thiếm phải oán trách anh sau này. Còn riêng về phần em, anh chỉ nói với em một lời là em khỏi phải lo sợ gì hết.

Con Thắm nhoẻn miệng cười rồi đáp :

- Bây giờ... dầu em muốn hổng tin anh cũng... hổng được !

Tư Cầu cũng cười theo rồi nhẹ nhàng đặt tay lên bàn tay của con Thắm, con này chỉ ngời nhích ra một chút nhưng vẫn không rút tay về và quay mặt nhìn vô vách.

Tư Cầu lại phải chú ý đến khoảng vải áo túi ướt dính mồ hôi. Anh ta toan đưa tay còn lại quàng lên một bên vai con Thắm nhưng rồi lại lắc đầu thở dài buông mạnh tay xuống sạp chòi.

Con Thắm giật mình quay lại hỏi :

- Gì vậy anh?

Tư Cầu gượng cười đáp :

- Không, không có gì hết... Anh thấy... em khác người ta lắm...

- Người ta nào ?

- Người ta là... người đàn bà con gái khác mà anh đã gặp.

Con Thắm nhí nhảnh hỏi :

- Khác chỗ nào, anh giỏi nói thử coi ?

Tư Cầu có vẻ lúng túng :

- Khác ở nhiều chỗ lắm... anh có nói em cũng không biết đâu !

Rồi như để cho con Thắm khỏi hỏi tới hỏi lui gì nữa, anh ta nhắc bàn tay nó lên, vuốt ve một cách rất trìu mến...

Con Thắm mở to mắt nhìn Tư Cầu như muốn tìm hiểu về câu trả lời quá mập mờ của anh ta, nhưng rồi nó lại mím môi lắc đầu tỏ vẻ... chịu thua.

Thấy vậy, Tư Cầu đưa ngón tay khều nhẹ gò má Thắm và hỏi :

- Sao đó em?

Con Thắm liếc xéo anh ta :

- Có gì đâu... Anh sao khó hiểu quá trời hè !

Tư Cầu mỉm cười đáp :

- Em muốn hiểu hả ? Thì đây : sở dĩ anh nói em không giống nhiều người đàn bà con gái khác mà anh từng gặp là vì gần em, anh thấy sao mình bình tĩnh quá chớ không bộp chộp như mấy người kia... Và vì vậy mà anh biết chắc là chuyện này anh có thể... ở luôn tại xứ này được. Đó em chịu chưa !

Con Thắm cười lớn lên :

- Tưởng cái gì chớ như vậy... thì được.

- Mà được... nhiều hay ít ?

- Để nữa rồi mới rõ nhiều hay ít chớ bây giờ... ít xít hà !

... Tư Cầu không thể không đưa tay ôm lấy một bên vai no tròn của Thắm được...

Vừa lúc ấy, có tiếng cọt kẹt trên cầu thang tre. Con Thắm vội hất tay Tư Cầu xuống và ló đầu nhìn ra.

Nó hốt hoảng đứng dậy và kêu lên nho nhỏ :

- Ý chết rồi, tía em ra anh Tư ơi !

Tư Cầu hấp tấp nhào người ra :

- Đâu... chú Bảy đâu...

Và khi “đụng đầu” với chú Bảy, anh ta làm tỉnh gượng cười chào hỏi :

- Dạ... chú Bảy, chú Bảy đi đâu đây giờ này... trời nắng chang chang...

Chú Bảy nheo mắt đáp :

- Ờ, qua đi thăm miếng ruộng trong ngọn và sẵn đi ngang đây qua ghé vô nghỉ mát... (rồi chú mỉm cười hỏi thêm) Nè Tư, qua thấy thùng cơm còn để dưới nhà mà con Thắm đi đâu mất tiêu rồi chú em?

- Dạ... cô Hai cũng mới dọn dẹp chén đĩa vô đó...

Chú Bảy vẫn chưa chịu thối lui :

- Qua mới thấy thấp thoáng nó... đâu đây mà !

Biết không thể lẩn trốn được, con Thắm liền ló mặt ra :

- Dạ con ở trên này nè tía...

Tư Cầu đành tiếp lời luôn :

- À... cô Hai mới lên trên chòi để... kiểm giùm cháu cái hộp quẹt máy và túi nhái thuốc đó chú Bảy.

Chú Bảy lắc đầu, lần bước trở xuống và nói nghe xuôi xị :

- Qua thấy túi thuốc của chú em treo trên cột ở dưới mà Tư...

Tư Cầu sượng trân nên đành lấp bắp đáp đỡ vớt :

- Vậy hả chú !... Vậy mà cháu... kiếm hết hơi...

Cả ba người lần lượt bước xuống thang tre, và khi chân vừa chạm đất, con Thắm te te chạy lại bụng thúng cơm lên :

- Thôi con dìu trước ghen tía !

Không đợi chú Bảy nói vô một lời nào, nó quày quả đi rút một nước... Chú Bảy nheo mắt nhìn theo con gái một hồi rồi quay qua hất hàm có ý hỏi Tư Cầu...

Tư Cầu lúng túng cúi đầu, rồi tăng hắng mấy tiếng để rụt rè hỏi lại chú Bảy :

- Chi... chú Bảy ?

Chú Bảy khoan thai bước lại ngồi trên băng cây :

- Nè Tư, qua cũng đã từng trải qua... cái tuổi của chú em bây giờ, bởi vậy nên không có chuyện gì mà thằng Tư mày phải... mắc cỡ hay giấu giếm với qua hết.

- Đà...

- Vớ lại thằng Tư mày chắc cũng dư hiểu cái bụng qua...

- Dạ cháu biết nhiều là chú Bảy tốt lắm, cháu nương náu ở đây được như vậy là cũng nhờ chú thiêm...

Chú Bảy lắc đầu chận ngang :

- Qua muốn nói... chuyện khác kìa chứ ! Qua có tốt với chú em về cái việc đó là dĩ nhiên rồi, là... thường tình thiên hạ rồi !

Tư Cầu làm ra vẻ ngạc nhiên :

- Chuyện gì nữa chú Bảy ? Thì chú Bảy đối với cháu tốt hết về đủ mọi thứ chuyện...

Chú Bảy chắc lưỡi :

- Cái đó qua hông dám nói, chứ qua luôn luôn sẵn lòng với chú em một chuyện, một chuyện gắt củ kiệu mà qua đã có lần nói sơ với chú em rồi.

- Dạ cháu biết.

- Thằng Tư mầy biết làm sao ?

Tư Cầu ấp úng đáp :.

- Dạ thì... chú Bảy có tính lo chuyện... vợ con cho cháu...

Chú Bảy chụp nói vô liền :

- Đúng đó ! Vậy chú em mầy đã... tính gì chưa? Qua muốn nói, chú em có tính... đi tới hay không?

- Dạ...

Chú Bảy gác tréo chân ngồi trở bộ lại :

- Thôi nói gần nói xa chẳng qua nói thiệt, bây giờ qua hỏi phút chú em mầy một câu này : vậy chú em mầy...

Nói đến đó, chú Bảy đâm ra lúng túng vì không tìm ra lời cho xuôi câu.

Tư Cầu hồi hộp hỏi vô :

- Cháu... làm sao chú Bảy ?

Chú Bảy tuôn ra một hơi :

- Qua muốn hỏi chú mầy về cái việc con Thắm... Chú em mầy... xem nó có được hông. Phần nó thì qua coi bộ nó cũng... mền chú em mầy lắm.

Tư Cầu chưa biết trả lời ra sao thì chú Bảy lại hỏi chêm vô thêm một câu :

- Mà hồi nãy, qua thấy hai đứa lục đục cái gì ở trên đó ?

Tư Cầu sượng sùng đáp :

- Dạ... cô Hai mới lên trên... cổ mới có nói chuyện tầm khào với cháu vài ba câu kể chú Bảy tới...

Chú Bảy cười xòa :

- Ý thôi Tư ơi ! Cái đoạn đường đó qua cũng có bước

qua... năm bảy bận rồi mà ! Ông trời đặt để... trai gái mới lớn lên thì... chuyện đó là chuyện thường ! Bây giờ qua hồng cần biết “mới” lên hay “mới” có nói chuyện gì ráo, qua chỉ hỏi thẳng với thẳng Tư mầy một câu dứt dạt, thẳng Tư mầy... đối với con gái của qua như thế nào? Qua cần biết có... chút xíu đó thôi hè !

Tư Cầu cúi gằm mặt xuống ngó mấy đầu ngón chân và đáp nho nhỏ :

- Dạ cháu cũng... mến cô Hai lắm...

Chú Bảy đứng rột dậy, bước lại vỗ vai anh ta :

- Tốt lắm !

- Dạ cháu cũng xin lỗi chú Bảy, cháu ở đây nương nhờ chú thiếu Bảy mà còn... chàng ràng như vậy...

Chú Bảy hể hả ngắt lời anh ta :

- Hồng sao mà ! Qua đã “chấm” chú em mầy thì được, qua cũng đã coi giò coi cẳng rồi qua mới dám rước về chứa trong nhà, chớ gặp thứ mắc toi mắc dịch... mụ nội qua bây giờ cũng không dám để tới gần ! Nói thiệt với chú em mầy, nếu thẳng nào khác mà làng chàng như vậy, thì trời cản qua cũng phang cho nó năm bảy cây tầm vông bò càng bò niềng chớ đâu được... êm thắm như vậy (ngừng một chút, chú Bảy nghiêm giọng hỏi thẳng Tư Cầu) Thôi mọi việc kể như xuôi rớt hết, vậy chú em mầy phải... tính đi tới chớ !

Tư Cầu rụt rè hỏi lại :

- Đi tới... làm sao đó chú Bảy ?

Chú Bảy thân mật đặt tay lên vai anh ta :

- Thì đi tới cái chuyện vợ con để qua với thiếm Bảy chú mầy tính phứt cho rồi. Năm nay con Thắm nó cũng trọng cái rồi, và thời buổi giặc giã có con gái lớn giữ kè kè ở trong nhà hoài không nên !

Tư Cầu bẻ mấy móng ngón tay kêu răng rắc rồi áp úng lựa lời :

- Chú thiếm thương cháu như vậy là... quá cỡ rồi, trên đời này thiệt hiếm có người như chú thiếm, nhưng... cháu thấy tình cảnh của cháu đang... mê mê như vậy mà còn tính tới chuyện vợ con... cháu e rằng cháu không đủ sức lo liệu...

Chú Bảy chận ngang :

- Ấy, qua nói để qua lo hết, qua bao trọn cho chú em mầy mà ! Qua chỉ cần chú em mầy... ừ cho qua một tiếng!

Tư Cầu mỉm cười gãi đầu :

- Dạ... chú Bảy tốt quá nên cháu càng thêm suy nghĩ đắn đo dữ...

- Suy nghĩ khỉ khô gì nữa Tư ! Chú em mầy ở đây dầu sao cũng yên phận rồi, bây giờ chỉ việc nhào vô cái rụp cho nó... mọc gốc mọc rễ ở đây luôn chớ còn tính bay nhảy đâu nữa ! Năm nay chú em mầy cũng lớn tuổi rồi và chú em mầy nên bắt đầu lo tu tỉnh mần ăn đi thì vừa...

- Chú Bảy nói như vậy cũng phải, nhưng trong thời buổi này, cháu đâu có chắc ngày mai ngày mốt gì đây có được... yên lành hay không...

Chú Bảy chắc lưỡi :

- Ý trời ơi, thằng Tư mầy lo bá vớ như vậy còn hơn ông già bảy mươi ! Thời buổi gì thì cũng thầy kệ mẹ nó chớ hơi sức đâu mà lo tầm ruồng hoài ! Nói vậy giặc già tây tà lung tung với nhau rồi hổng ai chịu lấy vợ lấy chồng, rồi ngưng lại hết sao ? Như vậy rủi nó kéo dài cho đôi ba chục năm rồi lấy... xuất đình đâu để đánh giặc để mần công kia việc nọ ? Hể xay lúa thì khỏi bông em, hể gánh nước thì khỏi già gạo, chớ bộ ai ai cũng phải tuôn ra mặt trận hết sao !... Còn cái việc “yên” hay không “yên” thì biết sao mà nói được, hể trời kêu ai thì nấy dạ chớ chẳng lẽ mình cứ ngồi co rút một chỗ để... đợi hủ Tư ?

Tư Cầu gượng cười đáp :

- Dạ, bề gì chú Bảy cũng là người lớn tuổi nên thế nào chẳng rành việc đời hơn cháu nhiều, nhưng... cháu đâu quên được thân phận... trôi sông lạc chợ của cháu !

Chú Bảy “xì” một tiếng rồi bảo :

- Tưởng chú em nói cái gì khác, chớ cái việc đó đối với qua hổng ăn nhằm gì ráo : qua gả con gái bắt rể mà !

Tư Cầu ngập ngừng nói thêm :

- Ngặt nổi bây giờ cháu cũng như... tứ cố vô thân, rồi

biết ai đâu đứng ra để thay mặt cho đàn trai ! Bề gì chú thiếm ở đây cũng thuộc vào hạng nhà có bề thế, cô Hai lại là cô gái đầu lòng...

- Cái chuyện đó, qua hồng thắc mắc thì thôi chớ sao chú em mầy lại lo ngại ! Thời buổi này, phải chằm chế chớ cứ rằng rắc như trước sao được ! Qua nói chú em mầy khỏi chộn rộn gì hết, qua bao lãnh hết mà ! Chú em chỉ cần ừ một tiếng là đủ.

Tư Cầu còn ráng nói thêm :

- Cháu thấy trong làng thiếu gì nơi xứng đáng gắp ghé cô Hai..

- Ổi thứ đó qua bỏ... lạc xoong hết, qua chỉ cần chú em mầy “ừ” một tiếng thôi mà !

Tư Cầu thở ra một hơi dài như tỏ vẻ... chịu thua rồi mỉm cười đáp :

- Dà... cháu cũng nhờ chú thiếm Bả..

Chú Bả hể hả vỗ mạnh vai Tư Cầu :

- Như vậy phải nghe được hông !... Mà thôi, từ giờ phút này trở đi, thằng Tư mầy có thể tập... bỏ hai cái chữ “chú thiếm” cho nó quen miệng lần đi thì vừa...

Tư Cầu “dạ” một tiếng xụi lơ làm chú Bả hơi cau mày...

Chiều hôm ấy, con Thắm vẫn bung cơm ra chòi như thường lệ, nhưng khi gặp mặt Tư Cầu là nó ngó bét đi chỗ khác. Tự nhiên Tư Cầu cũng đâm ra mắc cỡ. Mấy lần anh ta định gọi chuyện hỏi thăm về “tình hình” trong nhà sau khi chú Bảy ở ngoài này trở vô trông, nhưng rồi lại rụt rè nín thinh và đành cầm cúi ăn cho xong bữa cơm.

... Thấy Tư Cầu buông đũa xuống, con Thắm vội bước lại quơ dọn thật mau, mặt cúi gằm xuống làm cho anh ta bắt phì cười :

- Em làm cái gì mà chiều nay coi bộ... gấp rút quá vậy?

Con Thắm háy xéo anh ta :

- Anh thiệt kỳ thấy mờ !

- Độ độ, đừng có nói dựng đứng đó nghen ! Anh làm sao mà kỳ?

Con Thắm phụng phịu :

- Anh... bàn tính cái gì với tía em hồi trưa mà dì trông ổng nói om sòm lên...

- Bộ chú Bảy quở rầy em hả?

Con Thắm lắc đầu :

- Hông. Em cũng tưởng ổng dì ổng la cho một trận về cái chuyện... hai đứa mình hồi trưa đó, nhưng mà không...

Tư Cầu cười nói :

- Như vậy khỏe cho em rồi...

Con Thắm gạt ngang :

- Cha khỏe dữ ! Tía em ổng nói... anh chịu rồi.

- Ừ thì chịu. Còn em, ổng có hỏi gì em hông?

- Ổng hỏi... em có chịu hông...

- Vậy em trả lời làm sao ?

Con Thắm bực mình đáp sẵng :

- ... Trả lời chịu chứ trả lời làm sao nữa giờ !

Tư Cầu thở ra rồi mỉm cười nói :

- Ờ như vậy là êm rơ hết chứ có gì đâu mà em ra đây làm... mặt lớn mặt nhỏ tự nãy giờ...

Con Thắm nhú mày :

- Anh nói nghe sướng quá há ! Anh ở tuốt ngoài này anh hổng biết, chứ em ở trông em xấu mình, xấu mẩy vì mấy đứa nhỏ nó cứ theo chộ hoài.

Tư Cầu cười xòa :

- Ý trời ơi, tưởng cái gì chứ có chút xíu đó...

Con Thắm trợn mắt cự nự :

- Vậy mà anh còn cười được hả ?

- Chớ em biểu anh... khóc hu hu sao ?

- Hứ, cái anh này lãng òm ! (rồi nó nghiêm mặt hỏi tiếp) Nè anh Tư, nói vậy anh... chịu thiệt hả anh? Anh tính... ở đây luôn, ở đây hoài hoài hả anh?

Tư Cầu trịnh trọng gật đầu :

- Chịu thiệt, chớ chịu... chơi cho chú Bảy đập tàn thầy sao !

Con Thắm ngập ngừng hỏi thêm :

- Anh có nghe... tí em ổng nói... chừng nào không anh?

Tư Cầu cười mỉm mỉm :

- Chắc cận lắm à em, chú Bảy chú nói để coi ngày nào tốt trong tháng này...

Con Thắm nhăn nhó kêu lên :

- Hổng biết ổng làm gì gấp quá trời vậy cà !

Tư Cầu ngó xéo con Thắm, mắt lim dim :

- Chớ để lâu... nguội tanh hết !

- Nói bậy nữa đi !... Mà nè anh, nữa anh tính dọn dĩa trống ở hay là...

- Thì chắc phải đem thân gởi rể luôn ở trống rồi ! Nhưng trong lúc lo mấy công rầy tại đây anh cũng phải ở suốt ngày ngoài này. Căn chòi này coi lơ mơ vậy mà ở sướng lắm em ! Nè tới chừng đó, mặc tình hai đứa mình hú hí ghen !

Con Thắm véo mạnh vào vai anh ta một cái đau điếng :

- Anh cứ nói bậy hoài hè ! (và nó xăng xái bụng thúng cơm lên) Thôi em đi dĩa rút ghen ! Lằng nhằng ở đây hoài, tới chừng vô trống mấy tụi nhỏ nó thấy em đi lâu nó kêu ngạo em... thấy ghét lắm !

- Ừ phải, em dĩa cho sớm sớm đi, chớ hổng thôi họ xầm xì hổng tốt.

Con Thắm chưa kịp bước đi thì Tư Cầu đã nhanh chân tiến lên đứng chặn trước mặt nó và cười tủm tỉm hỏi một cách gọn khô :

- Bây giờ cho hun một cái... sốt dẻo được hông ?

Chưa chi con Thắm đã vội ngã người ra phía sau như để né tránh. Nó cau có cự nự Tư Cầu :

- Nữa ! Anh này kỳ quá !

Nhưng rồi nó lại chìa má ra và làm bộ nói lầy :

- Đây nè ông !

Tư Cầu vừa mới để chót mũi chạm phốt qua gò má của con Thắm thì con này đã phát cười ré lên rồi vùng chạy đi...

Tư Cầu mỉm cười nhìn theo, nhưng rồi nụ cười ấy tắt dần để nhường cho một vẻ mặt nặng ưu tư...

o O o

Sau khi cưới hỏi xong, mặc dầu đã dọn về ở chung trong nhà chú Bảy, Tư Cầu vẫn còn ăn cơm và nghỉ trưa ở ngoài chòi rẫy.

Mỗi ngày con Thắm vẫn bụng thúng cơm ra đúng y như lệ cũ, và có khác ở chỗ là từ đây hai người có thể ung dung trèo lên chòi trò chuyện mà không cần phải giữ ý tứ gì nữa...

Một bữa nọ, Tư Cầu cùng Thắm ngồi vắt vẻo trên sán chòi cao nhìn trời nhìn đất. Gió đồng thời lồng lộng làm tung bay mất sợi tóc xõa của Thắm. Nó bỗng níu tay Tư Cầu hỏi :

- Mau quá hé anh Tư ?

- Cái gì mà mau?

- Coi, anh này dễ quên quá ! Thì từ ngày đám cưới của tụi mình đến nay lật đật đã trên ba tháng rồi chớ phải ít ỏi gì sao !

- Ờ phải há !

Tư Cầu quay qua âu yếm nhìn kỹ gương mặt hơi xanh xao, hơi hốc hác một cách thật... khả ái của người vợ mới cưới...

Liếc thấy Tư Cầu nhìn nhìn chằm chằm, con Thắm mắc cỡ hỏi :

- Bộ lạ lắm sao mà ngó người ta dữ vậy?

Tư Cầu đưa tay mân mê một bên quầng mắt hơi trũng của vợ :

- Lóng rày em hơi ồm đó nghen !

Con Thắm vội thò tay vô túi móc một chiếc gương tròn ra soi mặt rồi xén lên đám nhẹ vào lưng chồng :

- Tại anh đó đa ! Phải bây giờ em xấu hơn trước nhiều hông ? Điều này, anh chê em mấy hồi !

Tư Cầu tình tứ ôm lấy vai vợ :

- Em bây giờ mới... đáng mê hơn trước nhiều.

Con Thắm giơ tay vả nhẹ vô miệng chồng :

- Cái miệng anh nói leo lẻo vậy chớ ăn thua khỉ gì?

Tư Cầu làm bộ nghiêng răng hăm dọa :

- Muốn ăn thua lắm hả : thì đây nè...

Vừa nói anh ta vừa ôm chặt lấy Thắm rồi ghì xuống

sàn tre trong lúc con nầy thụi dấm ngắt véo tứ tung một cách... chiếu lệ lên lưng của chồng và miệng thì đả đót kêu la :

- Anh quý ! Ui da, đau người ta thấy mờ nè !

Tư Cầu mau miệng hỏi lại :

- Đâu ! Đâu đâu anh mắc thường cho? Ở đây hả?

Con Thắm lại kêu ré lên :

- Á... nhột thấy mờ !... Anh nầy kỳ thấy bà !

Tư Cầu thích chí cười xòa...

Bỗng mấy tiếng đại bác nổ liên tiếp nhau từ phía xa xa vẳng lại như những tiếng trời gầm khi sắp chuyển cơn mưa...

Tư Cầu vội ngóc đầu lên nghe ngóng rồi từ từ rút tay ra ngồi nhồm dậy.

Con Thắm nặng giọng hỏi :

- Gì vậy anh?

Tư Cầu thềm thì đáp :

- Em có nghe tiếng súng lớn bắn đó hông? Cha, hổng biết đụng độ ở miệt nào gần đây mà hồi bùng sáng tới bây giờ nghe súng đủ cỡ nổ rền hoài...

Con Thắm nhìn mặt :

- Ý trời ơi, thì lâu lâu nghe súng nổ là việc thường chứ có cái gì lạ đâu mà coi bộ anh thấp thỏm hoài hổng biết !

Đoạn nó vói tay nứu lấy vạt áo chồng giựt giựt :

- Thôi nằm xuống... nghỉ lưng một chút nữa đi anh ! Nó có nổ ở đâu thì thầy kệ mề nó chứ ăn nhập gì tới mình...

Tư Cầu gạt nhẹ tay vợ ra và ló đầu ra ngoài cửa chòi chăm chú nghe ngóng :

- Ý cha bây giờ nổ dữ nghen em ! Toàn là súng máy không hà !

Con Thắm thở dài rồi bò rột dậy :

- Anh sao có cái tật lớn quá ! Mình cốt giữ làm sao cho yên thân để mần ăn, súng nổ ở tí mú đâu đâu mà anh cũng chộn rộn làm chi vậy ?

Tư Cầu có vẻ không bằng lòng :

- Người ta đánh giặc ầm ầm ở đó mà mình ngồi khoanh tay ở đây nghe khan thì... nôn ruột quá ! (liếc thấy vẻ mặt ngơ ngác của vợ, Tư Cầu lắc đầu thở dài rồi dịu giọng nói tiếp) Mà anh có cắt nghĩa ra em cũng... hổng hiểu đâu ! Nó kỳ lắm em à ! Em chưa từng đánh giặc lần nào nên em hổng biết, chứ bây giờ mỗi khi anh nghe tiếng súng nổ, anh làm như thấy nhớ ông bà vải gì á !

Con Thắm xụ mặt xuống :

- Cai điệu này anh ở đây hồng bèn đâu ! Em biết trước mà !

Tư Cầu gượng cười nắm lấy tay vợ :

- Coi, có cái gì đâu mà mặt mày chầu bậu vậy? Cái gì mà hồng bèn ?

Con Thắm ngó mông về phía chân trời xa tít :

- Em nói đâu thì có đó, để nữa rồi coi...

Tư Cầu muốn ôm chầm lấy vợ để tìm lời an ủi, nhưng rồi anh ta vẫn ngồi yên không nhúc nhích với dáng điệu của một kẻ đã làm một điều gì phạm lỗi mà lại bị bắt tại trận...

Có tiếng nói chuyện ào ào ở cuối mấy giồng khoai mì ở bìa rẫy, rồi một tốp người mặc đồ đen vai mang súng ống xăm xăm đi thẳng lại phía nhà chòi.

Con Thắm khều Tư Cầu hỏi nhỏ :

- Ai đi đâu mà rần rần vậy anh?

Tư Cầu ngẩn cổ lên lấy bàn tay che trên mắt để khỏi bị chói nắng :

- À, chắc mấy anh em trong bộ đội đi ngang qua vùng này mà !

Con Thắm vội ngồi thụt vào trong, và nín áo chồng kéo vô :

- Anh ló ra ngoài làm chi vậy hổng biết ! Họ đi lợi phía mình đó ghen !

Tư Cầu gỡ tay vợ ra và lần bước xuống thang tre. Vừa lúc ấy đám người lạ mặt cũng đi trờ tới.

Một người trong bọn chạy a lên trước và quơ tay reo la :

- Ủa anh Tư !

Tư Cầu nheo mắt để nhìn kỹ người gọi mình rồi cũng chạy lại ôm chầm lấy người ấy :

- Ý trời anh phó ! Anh đi đâu mà lạc lên tới đây hả?

Anh kia quay lại chỉ về phía anh em đang đứng xung quanh tò mò ngắm nhìn hai người :

- Tui đi với anh em đây nè ! Cha hôm nay tây nó bố ở miệt tui tui dữ quá nên hồi sáng tới giờ chạy thực mạng qua bên này đây.

Tư Cầu gật gù :

- Hèn chi tui nghe nổ dữ quá ! Anh ở miệt nào vậy anh Phó ?

- Tui này đóng lang bang ở miệt Tân Châu, Hồng Ngự... (rồi anh ta mỉm cười nói đùa) Mà bây giờ tui là

“trưởng” chớ không còn là “phó” như hồi anh còn ở dưới đầu ghen !

Tư Cầu vỗ mạnh vào vai anh ta :

- Anh giỏi đa ! Mà sao lại lên trên này?

- Còn anh, sao anh lại tấp vào đây? Hồi anh đi, tui tưởng anh đông trở lên Sài Gòn rồi chớ !

Tư Cầu nhún vai :

- Lên trên làm khỉ gì...

Anh “phó” vội kêu lên :

- Mà thôi, gặp anh ở đây... tui này kẻ như trúng mồi đi ! (rồi anh ta thân mật hạ giọng nói tiếp) Hồng nói giấu gì anh, từ hồi sáng tới giờ tui này chưa có hột cơm hột cháo gì dẫn bụng hết nên đưa nào đưa nấy đói rã ruột...

Tư Cầu cười xòa :

- Sao mấy cha hồng nói liền ! Tại đây thì không có gì hết nhưng để tui kêu... vợ tui chạy rút vô nhà nấu bậy một vài nồi khoai đem ra cho mấy anh ăn đỡ.

Anh “phó” trợn mắt tỏ vẻ ngạc nhiên :

- Ý cha, có vợ nữa rồi hả? Cha nội này giỏi quá ta ! Cái điệu này anh tính mọc gốc mọc rễ luôn ở xứ này rồi còn gì !

Tư Cầu nhún vai :

- Thì... phải lo mần ăn chớ sao anh ! (đoạn anh ta hướng lên phía trên chòi gọi lớn) Em ơi, xuống đây có người quen đây nè !

Con Thắm e then bước xuống thang và khẽ gật đầu chào mọi người.

Tư Cầu sốt sắng giới thiệu anh “phó” và những người khác :

- Nè em, anh này đây là người cùng xứ với anh đó, còn mấy anh em kia... bây giờ kể cũng như... anh em quen hết đi !

Cả bọn nhao nhao lên :

- Phải đa !

Anh “phó” kín đáo liếc sơ qua con Thắm rồi vỗ mạnh vào vai Tư Cầu, cười giòn khóu :

- Anh... giỏi đa anh Tư !

Con Thắm xén lén quay mặt ngó đi chỗ khác.

Tư Cầu vội hỏi vợ :

- Thôi em đi bươn dìa nhà nấu cho mau một vài nồi khoai bưng gấp ra đây cho mấy anh em ăn đỡ. À, em nhớ gói theo luôn một bánh thuốc Cao Lãnh anh cất trong hũ đó !

Anh “phó” vội dặn chen vô :

- Chị nhớ nấu khoai nhiều nhiều nó ghen chị ! Đối với tui này thì thứ đó không sợ ể đâu !

Con Thắm gượng cười chào sơ mọi người rồi bung thúng com lên đi rút về trong nhà...

Anh “phó” quay qua nói liền với Tư Cầu :

- Anh sao tốt phước quá vậy anh Tư !

Tư Cầu mỉm cười đáp :

- Tốt thì... kể ra cũng khá tốt nhưng không được khoái chí như mấy anh.

Anh “phó” trề môi :

- Ý trời ơi, chạy muốn... ra khỏi đây chớ khoái gì được anh !

Tư Cầu hỏi lại anh ta :

- Hổng khoái chớ sao anh lại tấp vô đó?

Anh “phó” thở ra :

- Thì ban đầu tui lên trên nhà chú tui ở Tân Châu tính nhờ chú chỉ dẫn cách làm cá mắm kiếm ăn cho qua ngày qua bữa, chớ ở dưới mình từ hồi anh... ra đi rồi xảy ra liên liên nhiều chuyện rắc rối lắm ! Tui bịn rịn hoài nhưng rồi cuộc rồi tui coi vèo... chịu đời không thấu nên khơi đi luôn.

Tư Cầu tò mò hỏi thêm :

- Nhưng sao anh hồng lo mần ăn như mọi người khác mà trở lại xấp vô đám anh em đây ?

- Thì ban đầu tui cũng tưởng là chuyển nầy tu bí mần ăn được luôn, nhưng rồi lại gặp mấy anh em đây... Ôi thôi, chắc tại cái số mình còn nặng nợ !

Tư Cầu thở dài :

- Tui cũng đang gặp cái cảnh tương tự như vậy ! Hồng biết lúc trước anh có như vậy không, chớ hiện thời mỗi lần tui nghe tiếng súng, lòng dạ tui nôn nao kỳ cục lắm !

Anh “phó” vỗ đùi nghe cái “bốp” :

- Đúng trôn... cái bệnh của tui lúc trước ! (nhưng rồi anh ta lại nhăn nhó kêu lên) Nhưng anh còn ôm kè kè một cô vợ ngon lành tận mạng như thế kia thì dễ gì rút ra ! Thôi tui hồng dám rủ rê anh đâu, rủ chị Tư chỉ nghe được chỉ chửi tui không còn một tấm da mẹ đẻ !

Tư Cầu chưa kịp trả lời ra sao thì anh ta lại vọt miệng hỏi thêm :

- Bộ anh mới cưới vợ ràng ràng đây hả?

- Ừ, lối ba tháng nay.

Anh “phó” lắc đầu quày quật :

- Ý thôi, hai anh chị đang còn ở vào cái thời... cụp lạp, mụ nội tui bây giờ xeo anh đi cũng hồng nổi !

Tư Cầu cười tùm tùm :

- Anh sao coi tui tệ quá vậy anh ! Thì để nữa rồi coi !

Đoạn anh ta bước lại cầm một cây cạc-bin bá xếp móc treo trên cột chòi lên để ngắm soi.

Anh “phó” hãnh diện bước lại khoe với Tư Cầu :

- Súng này mới nhứt hạng đó anh ! Hồi ở dưới mình làm gì có thứ này phải hông anh?

Tư Cầu nâng niu treo khẩu súng trả lên chỗ cũ và khẽ gật đầu.

- Phải rồi. Thứ bá xếp này tui coi bộ gọn bân khoái quá !

Anh “phó” cười xòa rồi chắc lưỡi hít hà :

- Khoái đâu bằng một cô vợ mới nheo nhéo đó anh !

Tư Cầu giơ tay thụi mạnh vào vai anh “phó” một cái :

- Anh sao cứ nói bông lơn hoài !

Và tự nhiên Tư Cầu đưa tay sờ nơi bụng mình ngay vào chỗ mà trước kia bao giờ cũng có cộm lên cái bá dẹp của cây Herstal (khẩu súng ấy Tư Cầu đã gởi lại cho Hai Cang trước khi bỏ lên Châu Đốc).

Anh ta ngẩn ngơ một hồi lâu rồi thở dài đưa tay nắn bóp da bụng đã bắt đầu đầy mỡ.

Anh “phó” để ý liếc nhìn dáng điệu của Tư Cầu và cũng thấu hiểu phần nào tâm trạng của anh ta trong lúc bấy giờ. Anh bèn tìm cách gợi chuyện với Tư Cầu :

- Sao anh, công việc ruộng rẫy ở đây có khá hông ?

- Ờ... cũng khá, nghĩa là tui có thể sống già đời mãi kiếp ở đây được rồi.

- Như vậy là... cha đời rồi còn gì nữa !

Tư Cầu mỉm cười chua chát :

- Thì đúng như vậy rồi ! Nhưng với tui, tui lại khác... nhiều lúc như thấy... thiếu, thấy nhớ một cái gì...

Anh “phó” thân mật vỗ vai Tư Cầu :

- Buồn churen buồn căng rồi phải hông ?

Tư Cầu cười đáp :

- Chắc cũng đâu đó !

- Thì anh... ráng chịu chớ tui hông dám rủ rê anh đâu, tuy rằng bọn này rất cần một người như anh và nói đây không phải khoe với anh làm chi chớ cái đám của tui tui coi lơ mơ như vậy mà bảnh lắm nghe !

Tư Cầu tò mò hỏi liền :

- Sao mà gọi rằng bánh ? Không khéo anh chạy ô mờ rồi mắc ô mả ?

Anh “phó” kiêu hãnh lắc đầu :

- Ai thèm “quảng cáo” với anh làm gì ! Tui nói sơ sơ như vậy anh cũng đủ hiểu : tui này hổng có “anh lớn” nào ở trên đầu hết, mà quánh Tây coi cũng... mát con mắt lắm nghen ! (anh “phó” bỗng nghển cổ lên ngó về phía bờ mẩu và kêu lên)

- Chị Tư ra tới rồi kìa ! Ủa sao chỉ nấu khoai mau quá vậy cà?

- Chắc con vợ tui nó kiếm được thứ gì khác đem ra trước để mấy anh lót dạ...

- Nếu vậy thì... điệu quá !

Con Thắm vừa đến nơi là Tư Cầu hỏi liền :

- Em đem ra món gì đó em?

Con Thắm đặt thúng xuống :

- Tía biểu em mang mấy thứ này ra ngoài này trước đi...

Tư Cầu bước lại ngó xuống thúng và kêu lên :

- Bánh tét, bánh ít mấy anh ời ! (anh ta day qua hỏi vợ) Ở đâu mà có sẵn mấy thứ bánh trái này vậy em?

- Mai này trên bác Ba có đám giỗ nên tía lên xin ba mớ để cho mấy anh ở đây dùng đỡ...

Tư Cầu quay qua khoe với anh “phó” :

- Ông già vợ tui đi vận lương cho anh em đó ! Anh chưa gặp mặt ông nên hông biết chứ ông điệu lắm ghen !

Anh “phó” liếc nhanh về phía vợ Tư Cầu và nói đùa :

- Tui biết nhiều rồi mà !

Thấy anh em bu lại thúng bánh. Tư Cầu vội hỏi vợ :

- Thôi em chịu khó dìa trồng canh mấy nời khoai đi chứ anh coi bộ ba cái bánh này hông thấm tháp gì đâu !

Con Thắm lại lúi lũi trở về trong nhà... Nhưng đi được một đổi nó đứng lại ngoắc kêu Tư Cầu.

Tư Cầu vội chạy đến :

- Gì vậy em?

Con Thắm ngó về phía đám anh em rồi hỏi nhỏ chồng :

- Anh nhắm coi... anh em họ ở đây... ăn uống như vậy rồi có sao không?

- Cái gì mà có sao ?

- Rủi có ai... đi mạch cho Tây rồi sao ?

Tư Cầu cười đáp :

- Em khỏi lo, nếu Tây nó đi tới đây thì họ cũng đã đông mất đất rồi !

Con Thắm chắc lưỡi :

- Đã đành rồi, nhưng em nói đây là nói... cho phần mình kìa ! Tây vô nó buộc cho mình... chứa chấp, tiếp tế cho họ rồi sao ?

Tư Cầu đành kiểm cách nói gạt ngay :

- Ổi ai đi mạch báo làm chi hổng biết ! Ở đây bà con mình là người biết điều hết mà?

Con Thắm cười mũi :

- Ừ biết điều ! Anh dễ tin như vậy rồi có ngày mang họa đa !

Tư Cầu giơ tay xua xua :

- Thôi bây giờ dầu sao cũng lỡ rồi, em dìu trồng coi khoai chín chưa bưng ra đây liền để cho anh em họ ăn xong họ đi gấp là mình... nhẹ lo.

Con Thắm thở dài rồi lủi thủi đi thẳng...

Tối hôm ấy, trong lúc Tư Cầu đang nằm dài trong buồng, tay gác lên trán, suy nghĩ vấn vợ thì con Thấm bước vô.

Tư Cầu ngھn cổ lên rồi xê mình nằm nhích qua một bên và lên tiếng gọi vợ :

- Lại đây em ?

Con Thấm bước lại đứng bên cạnh chồng :

- Tía kêu anh ra ngoài kia !

Tư Cầu ngồi nhồm dậy :

- Tía kêu anh có việc chi đó em ?

Con Thấm cúi đầu đưa tay mân mê cây cột mừng :

- Ai biết đâu...

Thấy điệu bộ của vợ như vậy, Tư Cầu dăm ra thắc mắc thêm :

- Thì có cái gì em nói thẳng ra đi để anh ra ngoài anh còn liệu...

Con Thấm ngập ngừng, một hồi hồi đáp :

- Tía hỏi anh về chuyện... anh tính đi đâu đó...

Tư Cầu có vẻ ngạc nhiên :

- Ai nói cho tía biết mà hay quá vậy cà ! Bộ em hả ?

Con Thắm lúng túng đáp :

- Thì tía cũng nghe phong phanh đầu đó, nên tía có hỏi em... Mà em không nói trước thì anh cũng phải nói...

Tư Cầu thở dài :

- Ờ phải... Em có thấy... ý tứ của tía ra làm sao hông?

Con Thắm trả lời giọng hơi pha chút lầy đương :

- Anh khỏi lo... cái gì tía cũng bình anh hết mà ! Thôi anh ra ngoài cho mau hông thôi tía đợi...

Tư Cầu lặng lẽ bước ra nhà ngoài...

... Thấy Tư Cầu ló ra, chú Bảy đã vội lên tiếng gọi anh ta :

- Lại ngồi đây chơi Tư !

Tư Cầu liếc mắt thấy có cả thiểm Bảy ngồi đối diện với chồng ở chỗ bộ trường kỷ đặt giữa nhà. Tự nhiên, anh ta đâm ra “khóp”.

Chú Bảy lại đưa tay ngoắc anh ta :

- Lại xích đây nè Tư... tía có chuyện này muốn hỏi thăm con một chút.

Tư Cầu ké né ngồi lên chiếc ghế “đầu” gần đó rồi rụt rè hỏi lại :

- Dạ... việc chi vậy... tía ?

Chú Bảy thân nhiên hỏi anh ta :

- Ở tao nghe nói mầy tính đi đâu đó Tư ?

Tư Cầu ấp úng thưa :

- Dạ... con tính qua thăm mấy người anh em bạn ở bên miệt Tân Châu...

- Phải mấy chú em ghé trong chòi hôm trước hông Tư !

- Dạ phải.

- Mầy đi ở bến rồi tính chừng nào dìa?

- Dạ dìa liền mà tía ! Nếu trễ lắm thì năm ngày, một tuần lễ là cùng...

Thiêm Bảy bỗng lên tiếng :

- Tư à, lóng này má nghe nói đường xá trắc trở lắm chớ hông phải như hồi trước đâu. Con nhắm có cái gì cần... thiệt cần thì hãy đi...

Tư Cầu gượng cười đáp :

- Dạ, sẵn lúc này rầy bái gì cũng xong xuôi rồi nên con tính thả qua bến thăm anh em chơi và nhơn tiện xem coi có cái gì có thể mua bán mần ăn thêm hông...

Chú Bảy cười xòa :

- Thôi đi, cái bộ của mày mà mua bán khỉ gì ! Người ta miệng bằng tay, tay bằng miệng còn chẳng ăn thua gì nữa là mày ! (rồi chú Bảy nghiêm giọng hỏi tiếp) Cái điệu này tao coi bộ mày tính cái gì nữa chắc ? Mày tính theo mấy anh em đó sao Tư ?

Tư Cầu lúng túng chưa biết trả lời làm sao cho xuôi thì thiếu Bảy đã nói chen vô :

- Nè con Tư, con ở đây như vậy là được lắm rồi, vậy mà con còn tính bay nhảy đâu nữa ? Bây giờ con có vợ có con rồi chớ đâu còn long chong như trước...

Chú Bảy sốt ruột gạt ngang :

- Bà để tui nói với thằng cũng được rồi mà ! (đoạn chú day qua hỏi con rể) Tư à, tao tuy đứng vào vai cha mẹ, và chuyện đời gì khác thì tao rành hơn mày thiệt, nhưng còn cái chuyện nước, chuyện nhà thì tao chưa chắc đã hơn mày ! Vậy mày nên nghĩ kỹ mọi lẽ thiệt hơn, nếu thấy cần vừa giúp được người ta được chút đỉnh gì thì mày cứ lo liệu... Tao không cản mà cũng không nài ép cái gì hết...

Tự nãy giờ con Thắm đứng dựa gốc cột gần đó nghe chú Bảy nói như vậy vọt miệng cự nự :

- Tưởng tía nói cái gì chớ tía đẩy đưa xúi biếu ảnh như vậy thì kể cũng như không !

Chú Bảy quắc mắt quát tháo :

- Ai biểu mày xía miệng vô đó hả? Tao nói để thầy kê tao, mày với má mày cứ làm tài khôn tài khéo hoài hề !

Thiểm Bảy chắc lưỡi :

- Coi coi... cái gì mà có tui ở trống đó ! Mà con nhỏ nó nói vậy bộ hông phải sao ?

Tư Cầu vội nói chen vô :

- Dạ thưa tía má, con mới định qua thăm mấy ảnh thôi chớ chưa có tính gì về chuyện đi hay là ở hết. Mà ví dầu con có qua bên... mần ăn đi nữa thì con cũng đi đi dìa dìa hoài... Đây với đó gần xích chớ có xa lắc xơ lơ gì...

Chú Bảy thở ra :

- Mày nói như vậy nghe cũng phải, nhưng theo tao nghĩ thì mày cũng nên cân nhắc cho kỹ... bẻ gì thì bây giờ mày cũng có vợ chình ình ra đó... Và không phải tao muốn trù ẻo chớ mày chắc dư hiểu, trong buổi giặc già, súng đạn này, cái chuyện sanh tử nó... nhấp nháy thiệt hông biết đâu mà lường trước được...

Tư Cầu trả lời nho nhỏ :

- Dạ, cái đó con biết rồi...

Thiểm Bảy đang xỉa thuốc vội ngừng tay lại :

- Con biết thì để má nói thêm cho con nghe : con vợ con nó còn nhỏ lắm, mà hai đứa bây cũng mới ăn ở với nhau ràng ràng đây... con nên nghĩ đến chỗ đó một

chút... Con Thắm, dầu hèn cũng thể, không đến đổi gì tệ hại như thứ đàn bà khác nhưng con cũng phải... nghĩ xa : con vợ con nó còn khờ lắm, mà con phải biết, người ta khôn ba năm đại một giờ, đàn ông con trai bây giờ quý quá tình ma... con đi bỏ nó ở nhà một mình nếu mai kia mốt nọ rủi có chuyện gì... đổ bể tầm lum lên... thì con đừng trách ai hết ghen !

Con Thắm mắc cỡ lên tiếng căn nhắc má nó :

- Má sao nói kỳ quá ! Má làm như con hư thúi đời nào vậy !

Chú Bảy cũng nói chen vô :

- Bà sao bữa nay ăn nói hàm hồ quá. Nó cự bà như vậy là đáng lắm !

Thiểm Bảy rướn giọng lên :

- Thì ông cũng phải để tui nói... phòng xa cho thằng Tư nó biết để sau này nếu có chuyện gì nó khỏi eo sèo với mình được.

Thiểm Bảy lại hướng về phía Tư Cầu tiếp lời :

- Đó là một lẽ, còn cái lẽ thứ hai nữa, như tía mầy ổng nói hồi nãy đó, rủi mầy... bị bắt bớ tù tội hay là bị... tai nạn gì khác, rồi mầy bỏ con vợ mầy cù bơ cù bất hay sao?

Tư Cầu ấp úng tìm lời nói đỡ :

- Dạ... bề gì cũng còn tía má ở đây.

Thiêm Bảy sáng giọng :

- Tao với tía mày sống đời ở đây hoài sao ? Còn hai đứa nhỏ nữa chi ? Tao lo cho hai đứa bây nên vợ nên chồng rồi bây giờ đến lượt tui bây chớ !

- Đà...

Chú Bảy vội lên tiếng bảo Tư Cầu :

- Thôi, tía kêu con ra đây để hỏi thăm có một chút đó, bây giờ con vào nghỉ đi... rồi có cái gì khác con cho tía hay sau...

Tư Cầu e ấp đứng lên :

- Đà... tía má ngồi chơi...

Và anh ta len lén rút vào buồng. Con Thắm đứng xó rớ ở đó một hồi rồi cũng theo anh ta vô luôn.

Tư Cầu chưa kịp hỏi han gì thì con Thắm đã nói chặn trước :

- Đó anh thấy hông !

Tư Cầu có vẻ chùng hửng :

- Thấy cái gì?

- Chớ bộ anh hông nghe má nói đó sao ?

Tư Cầu thở ra :

- Có chớ sao không ! Má nói như vậy cũng... phải (nhưng rồi anh ta hóm hỉnh hỏi lại) Mà em có nghe tí nói đó hông?

Con Thắm bước lại ngồi xuống cạnh giường :

- Ôi, em dư biết mà ! Ông già ổng bao giờ mà ổng chẳng bình anh ! Anh... con ruột, con riêng của ổng chớ em thì ăn thua gì !

Tư Cầu cười xòa, đưa tay véo nhẹ vào bắp vế non của vợ...

Nghe con Thắm kêu “ái ái”, Tư Cầu vừa kéo vợ nằm xuống vừa vói tay bụm lấy miệng nó :

- Tía má còn thức ở ngoài kia bà !

Con Thắm ngóc đầu lên ngó qua cửa buồng :

- Thức đâu anh chỉ coi ! Đèn đuốc ở ngoài tắt ngóm hết rồi !

Tư Cầu cũng nhồm dậy :

- Thiệt hả?... Vậy thôi hai đứa mình cũng tắt đèn đi chớ chong làm chi... chói mắt thấy mồ !

Con Thắm bước xuống chõng rồi quay lại nhìn Tư Cầu với cặp mắt hoài nghi :

- Chói mắt thiệt hay chói mắt... gì đó ?

Tư Cầu cười lỏn lẻn hỏi :

- Thì... tắt đèn đi bà...

Con Thắm mỉm cười lắc đầu rồi dình dàng đi lại chỗ để cây đèn chong. Nó từ từ kê miệng cho gần phía trên đầu ống khói rồi thổi nhẹ nhẹ... Ngọn đèn chao qua chao lại một hồi trước khi tắt hẳn...

... Con Thắm vừa hát vừa phúi tay Tư Cầu xuống vừa cắn nhả :

- Để người ta bỏ mừng xuống đàng hoàng coi được hông?

Tư Cầu làm bộ chắc lưỡi liên liên :

- Thây kệ... bỏ đại xuống đi mà !

Con Thắm ngả lưng nằm xuống chõng và còn nói mát một câu :

- Xí, làm nôn tới để ít bữa nữa đi hén ! Bộ người ta hông biết sao !

Tư Cầu khúc khích cười bên tai vợ :

- Thì biết đây nè !

Con Thắm định nói nữa như chỉ ú ớ thêm vài tiếng trong miệng rồi im bật...

Tư Cầu cất tiếng gọi nho nhỏ :

- Em ! Em... ngủ rồi hả?

Con Thắm thở hắt ra một hơi dài rồi rên “ư ư” như người mới ngủ.

Tư Cầu khỏi phải hỏi thêm một câu nào nữa...

... Anh ta bỗng đâm ra hơi bức mình khi nhận thấy phía nhà trong, nhà ngoài yên lặng quá chừng. Yên lặng đến đổi, tiếng mấy con mọt đang khoét thanh tre trên đầu chõng của cặp vợ chồng mới cưới nghe rõ mồn một...

Chiếc đồng hồ chuông treo trên vách ngoài gian nhà giữa đã hai lần đổ kiếng : lần mười lăm phút, rồi một lần nửa giờ...

Tư Cầu quơ kéo chiếc mền còn xếp nguyên làm tư để ở phía đầu giường xuống, mở ra rồi nhẹ nhàng đắp lên mình vợ...

Như sực tỉnh, con Thắm cất giọng ú ớ kêu chồng, giọng nhừa nhựa, nửa như si mê, nửa như mới ngủ :

- Anh Tư đâu... hả anh...

Vừa hỏi, con Thắm vừa quơ tay sờ soạng lên ngực lên mặt, lên tóc Tư Cầu rồi buông thông xuống sập chõng... như đã mòn sức, và sải tay ngủ liền ngay theo đó.

Ánh trăng khuya đã bắt đầu rọi nghiêng nghiêng qua mấy kẽ hở của tấm vách ván “bổ kho”.

Tư Cầu, một tay chống lấy đầu mãi mê lặng nhìn vợ đang ngủ say... và bất giác anh ta cất tiếng thở dài.

... Hai hôm sau Tư Cầu ra đi.

o O o

Tư Cầu sang thăm anh “phó” được vài hôm thì quay trở về... để rồi lại đi nữa.

Bẵng đi hơn ba tháng sau, Tư Cầu lại lò mò về thăm nhà.

Hôm ấy, cả chú thiểm Bẩy lẫn hai người con trai đều đi vắng và chỉ có con Thắm ở nhà. Tư Cầu hồi hộp đẩy cửa rào bước vô. Tiếng con chó vừa sủa vừa tru mừng Tư Cầu làm cho con Thắm đang ở sau bếp phải chạy ra, và khi giáp mặt với chồng nó bỗng khóc òa lên.

Tư Cầu lúng túng níu tay vợ dắt vô nhà :

- Trời ơi, anh dìu em không mừng sao lại... khóc muội mẩn như vậy. Tía má và mấy em đâu mà nhà cửa gì vắng hoe vậy ?

Con Thắm không chịu trả lời mà chỉ đưa vạt áo lên vừa lau nước mắt vừa sụt mũi.

Thấy vậy, Tư Cầu hơi chột dạ :

- Coi, có việc gì mà sao anh hỏi em cứ nín khe vậy?
Nói cho anh nghe đi em !

Con Thắm lại hít mũi rồi bù lu bù loa kể lể :

- Chuyện gì nữa bây giờ ! Ai biểu anh đi mất biệt cả năm sáu tháng nay...

Tư Cầu vội đánh chảnh :

- Coi, em đừng nói quá lố, mới có ba tháng là nhiều.

Con Thắm cự nự :

- Bộ anh nói ba tháng hổng đủ lâu hả ? Bị anh tưởng như vậy nên anh bỏ "tui" luôn cũng phải ?

Tư Cầu chắt lưỡi :

- Cái gì mà bỏ ! Anh có nhắn tin dì, bộ hổng ai nói lợi với em sao?

- Hứ, nhắn tin mà đủ à ! Anh chỉ lo đi cho sướng chớ chẳng kể gì tới vợ con ở nhà hết !

Tư Cầu mỉm cười chỉ vào mặt mình :

- Đây em làm ơn nhìn kỹ coi anh đi có sướng hông? Có bữa lợi rừng lợi bụi từ sáng tới chiều chẳng có hột cơm trong bụng...

Con Thắm nhăn nhó kêu lên :

- Ý chèn đét ời, anh làm cái gì mà đến đổi ốm nhom và đen thui vậy nè ! (nó vừa kêu vừa đưa tay sờ lên một bên má hóp của chồng)

Tư Cầu nhún vai phân bua :

- Thì đó, em coi anh có sung sướng gì đâu... cực khổ thấy mồ !

Con Thắm quắc mắt lên :

- Cực khổ vậy mà còn ham ! Nội bấy nhiêu đó cũng đủ hiểu là anh... chỉ nghĩ tới cái gì... riêng của anh thôi. Còn em, anh hổng thèm lo cho chút xíu nào hết. Bộ anh nói em bây giờ cũng còn như thời con gái hoài hoài sao?

Tư Cầu ấp úng đáp :

- Đành là như vậy nhưng... giặc giã này... vài ba năm rồi cũng hết chớ bộ có hoài hoài sao ! Em thì còn ở đó lâu...

Con Thắm, mắt đỏ hoe, cũng phải bật cười :

- Xí, anh làm như sợ... mất một dịp hiếm có lắm vậy !... Giặc giã thì để cho thiên hạ tây tàu họ muốn quánh nhau gì đó thì quánh, mắc mớ gì tới mình...

Tư Cầu vội nói gạt ngang :

- Thôi dẹp chuyện đó qua một bên đi ! Bây giờ em làm ơn nói chuyện nhà cửa cho anh nghe coi được hông !... À, tía má và thằng Ba, thằng Tư đi đâu vắng hết vậy em ?

- Ờ, tía má và mấy đứa nó đi chợ hết rồi.

Tư Cầu quàng một tay lên vai vợ và dìu đi :

- Thôi mình vô trong này... chớ hông thôi người ta nhớ quỳnh đây nè !

- Xí !

Bước tới cửa buồng, Tư Cầu dừng lại hất hàm hỏi vợ :

- Có chứa thằng cha nào ở trông hông vậy ?

Con Thắm hất tay anh ta rớt xuống :

- Nói bậy nà ! (rồi nó lại mỉm cười) Mà rui có thằng cha nào ở trông thì anh cũng ráng chịu, chớ ai biểu anh bỏ người ta ở nhà một mình làm chi !

Vào tới trong buồng, Tư Cầu liền ôm choàng lấy vợ vào lòng, nhưng con Thắm vội ẩy anh ta ra và kêu lên :

- Anh mang cái gì mà cồm cộm...

Tư Cầu “à” lên một tiếng, thọc tay vô trong lưng quần móc ra một khẩu súng lục, nhét liền trở lại ra phía sau lưng, rồi xẻn lên phân trần với vợ :

- Anh hông muốn đeo theo, nhưng anh “phó” ảnh nài ép... để phòng thân khi đi đường...

Con Thắm có vẻ dăm chiêu :

- Anh đem thứ đồ quý ấy dìa nhà làm gì...

Nhưng khi liếc thấy Tư Cầu đứng sượng lại đó, con Thắm đâm ra thương hại. Nó bước lại sát bên Tư Cầu và tỳ người lên ngực chồng rồi mỉm cười nói một câu mập mờ :

- Hồi nãy anh dắt cây súng trước bụng, em sợ... cần nó quá !

Tư Cầu chụp lấy vai vợ lắc nhẹ mấy cái :

- Em sợ... cần nó ! Bộ em...

Con Thắm mỉm cười tiếp lời :

- Anh này thiệt hổng để ý gì tới vợ con hết ráo ! Em có... bầu trên bốn tháng nay rồi đó !

Tư Cầu buông thõng tay xuống, vẻ mặt ngơ ngác :

- Bộ... thiệt vậy hả? Sao trước đây em hổng nói?

- Mắc cỡ thấy mờ mờ mà nói khỉ gì !

- Coi, có chồng thì có con chứ bộ... nằm chiêm bao rồi mang bầu được hay sao mà mắc cỡ !

Con Thắm phát nhẹ vào vai chồng :

- Ớ lãng òm ! Nhưng... mình ăn ở với nhau mới ràng ràng đây mà lại có con liền...

Tư Cầu làm mặt nghiêm :

- Thì có người... nhảy, người hồng nhảy...

Con Thắm vội xô anh ta qua một bên :

- Nghỉ anh đi ! Cái miệng anh giỏi nói xàm hoài !

Tư Cầu bước lại nắm lấy tay vợ dẫn đến ngồi xuống mép giường rồi dịu dàng hỏi :

- Trong mình em bây giờ ra sao ? Em thấy có khỏe mạnh hay là... có cái gì khác hông ? Anh nghe người ta nói đàn bà... ồm ồm...

Con Thắm tươi cười lắc đầu :

- Anh khỏi lo, em khỏe mạnh như thường chứ không có sao hết. Mà có má ở đây thì em vững bụng lắm !

Tư Cầu ngập ngừng hỏi :

- Bộ... tí má hay rồi hả ?

Con Thắm khẽ gật đầu rồi hỏi lại :

- Sao đó anh ?

- Cha cái điệu này chắc ông bà chửi anh tắt bếp !

Con Thắm lắc đầu lia :

- Hồng có, hồng có đâu. Tía thì... một phe với anh rồi, còn má, tuy má... hay lách chách cái miệng chứ má cũng thương anh lắm.

Tư Cầu chép miệng thở dài :

- Thiệt anh cứ làm khổ hết người này đến người nọ hoài...

Con Thắm vội nói khỏa lấp đi :

- Thôi chuyện đó dẹp qua một bên cho rồi ! Bây giờ anh đưa bàn tay đây !

Tư Cầu nhướn mắt lên nhìn vợ, rụt rè chìa bàn tay mặt ra rồi thắc mắc hỏi :

- Đây nè... mà chi vậy em?

Con Thắm cầm lấy bàn tay đen răn, mân mê mấy chỗ chai cứng rồi rướn giọng :

- Bàn tay nào... lương thiện, hiền khô... bàn tay nào hống có... bóp cò súng hả ?

Tư Cầu phì cười đưa bàn tay trái ra :

- Đây đây... bàn tay này nè !... Mà chi vậy em ?

Con Thắm gật gù như tỏ vẻ bằng lòng rồi kéo lấy bàn tay của chồng đặt nhẹ lên bụng mình, rồi hăng hái nói một hơi :

- Đó đó ! Anh “thấy” nó đập hông ! Chắc con trai hén anh?... Thằng này chắc nữa nó liếng khỉ lắm !

Tư Cầu ra vẻ nghiêng tai nghe ngóng, rồi tự nhiên anh ta đâm ra mắc cỡ rụt tay lại. Thật tình thì anh ta

cũng chưa thấy “nó” đập ở đâu hết nhưng cũng trả lời vợ bằng một giọng thật quả quyết :

- Ờ... thằng nhỏ đập dữ há ! Em hồng lên chợ hốt vài thang thuốc dưỡng thai uống... và ráng lo tắm bổ...

Con Thắm nói gạt ngang :

- Ý hồng nên đâu ! Con so mà anh ! Má còn bắt em làm suốt ngày không hở tay để nữa để sanh.

Tư Cầu gật gù :

- Ờ phải há !

Nhưng rồi anh ta chép miệng ngồi thừ ra nhìn vợ.

Con Thắm gượng cười hỏi chồng :

- Sao khi không anh... bí xì vậy ?

Tư Cầu rầu rầu đáp :

- Đây rồi nữa em mang cái bụng ì ạch, rồi đến lúc bế bầu... anh cũng đâu có ở nhà !

Con Thắm thở dài :

- Thì em cũng đành chịu vậy chứ biết sao !... Mà tại anh hồng muốn ở nhà bên cạnh vợ con chứ có ai cản trở anh đâu !

Tư Cầu lúng túng hết ngó lên trên nóc nhà rồi nhìn xuống dưới nền đất, trả lời xui lơ :

- Thôi... bề gì anh cũng trót hẹn với anh em người ta rồi...

Con Thắm nổi nóng :

- Phải đa ! Anh lỡ hẹn với người ta thì anh ráng giữ, còn lỡ hẹn với em thì anh cho... lỡ luôn !

- Em đừng nói vậy... tội nghiệp anh... Bây giờ em có chửi mắng gì anh cũng... hổng dám nói gì, nhưng anh xin gặt một điều : em đừng để bụng lo buồn quá... hổng nên. Như vậy nó có hại... cho cái thai lắm !

Nghe Tư Cầu nói như thế, con Thắm đâm ra mùi lòng thương hại. Nhưng vẫn giữ giọng trách móc :

- Hổng biết anh nghĩ sao mà anh bỏ đi ngang như vậy ! Hổng có anh vô trông rồi nước mình... hổng độc lập được sao? Đó anh coi, anh đi mấy tháng nay rồi có cái gì khác hông?... Thì cũng... súng nổ, cũng Tây bố, cũng tản cư... Như vậy thiếu một mình anh cũng chẳng sao hết mà !

Trước lý luận “chắc nịch” ấy của vợ, Tư Cầu chỉ có nước thở dài. Anh ta gãi tai tìm lời giải thích cho vợ hiểu quyết định của mình nhưng rốt cuộc rồi cũng đành... nhún vai nói gạt ngang :

- Ổi em là... đàn bà thì đâu có hiểu mấy chuyện đó ! Em thấy một mà không thấy hai... Nếu ai cũng nói như em hết thì... chỉ còn nước sống trở lại cái kiếp tôi mọi như ông bà mình hồi trước.

- Thì ông bà mình cũng sống sờn sờ, vợ chồng con cái đề huề chớ bộ..

Tư Cầu nhăn nhó chận lời :

- Thời buổi này mà em nói như vậy người ta cười chết. Về cái chuyện anh... làm đó, tuy bây giờ em chưa thấy gì, nhưng lâu ngày chầy tháng thì nó cũng phải... nhúc nhích cục cựa chớ !

Con Thắm trề môi :

- Ai có cười thì em ráng chịu, chớ em có chồng có con em hổng muốn để rời đi đâu hết ! Em lo cái gì có trước mặt, chớ em hổng thêm lo... chuyện bá vợ thiên hạ !

Tư Cầu thở ra :

- Nói với em riết rồi thế nào cũng có... cãi lộn ! (đoạn anh ta nắm lấy tay vợ) Mà thôi, hổng thêm nói mấy chuyện đó nữa, lâu ngày dìa thăm em thì phải... vui lên mới được.

Con Thắm ngó thẳng vào mặt chồng :

- Bữa nào anh đi nữa đây ?

Tư Cầu ngập ngừng đáp :

- Thì... vài ba bữa nữa...

- Coi, sao gấp dữ vậy? Sao anh hổng nói với họ anh

dìa lâu lâu một chút. Cái điệu này đến chừng em nằm chỗ cũng dám hổng có mặt anh ở nhà nữa cho coi !

Tư Cầu chớp mắt nhìn xuống bụng vợ :

- Để anh ráng tới chừng em... gần ngày, anh sẽ dìa trước năm mười bữa nửa tháng...

Con Thắm, mặt mày buồn thiu, lên giọng thở than :

- Như vậy mà anh cũng phải... ráng nữa ! Ý là em mới có mang bầu con so ! Và may là em mạnh giỏi chớ không có đau ốm rề rề như người ta !

- Bề gì thì cũng có má ở liền một bên em.

- Xí, từ hồi nhỏ tới lớn lúc nào em hổng có má ở một bên ! Em hỏi anh : vậy chớ em có chồng làm chi cà?

Tư Cầu gượng cười đáp :

- Có anh ở nhà thì anh cũng đứng... xớ rớ ở đó chớ anh biết khỉ gì về chuyện... đẻ đẻ của đàn bà.

Con Thắm chán nản thở ra :

- Thiệt anh nói cái gì cũng ăn trót hết ! (rồi nó nhìn Tư Cầu lắc đầu) Hổng biết sao hồi đó em lại ưng lấy anh như vậy ! Chị em người ta đi một bước cũng có chồng theo tò, còn em thì cứ lủi thủi một mình như như là con mẹ bị chồng bỏ chồng chề gì vậy á !

Tư Cầu bắt phì cười :

- Thôi đi bà nội ! Phải dè em hay rên như vậy hồi đó anh cũng... dang ra cho sớm ! Nhưng bây giờ... lậm quá rồi... Em hồng biết chớ ngày nào mà anh hồng nhớ em ! Cha, phải chi anh dẫn em theo được, hay là... có phép gì... dời giặc già dĩa gần đây để cho hai đứa mình chạy tới chạy lui thăm nhau được hén em !

Con Thắm tát nhẹ vào má chồng :

- Bậy nà ! Anh vái chuyện gì ác ôn không hề ! Vùng này được yên, ai nấy đều nhẹ lo mà anh lại đòi... dời giặc về đây nữa... bà con họ nghe được họ rửa anh chết !

Tư Cầu cười xòa rồi đưa tay ôm lấy vai vợ nựng nịu...

Con Thắm ngả đầu vào ngực chồng, thở thẽ hỏi :

- Ý chút xíu nữa em quên lú việc này : nữa em sanh con, anh muốn đặt tên nó là gì hả anh?

Tư Cầu véo nhẹ má con Thắm rồi đáp :

- Cái đó anh xin nhường quyền cho tía, tới chừng đó em nhờ tía lựa tên đặt cho cháu ngoại của tía... như vậy phải hơn em à ! Tía mới biết tên nào trùng...

Con Thắm phụng phịu gạt ngang :

- Em hồng chịu vậy đâu ! Anh phải đặt tên cho nó hề !

Tư Cầu hỏi lại vợ :

1114 | Lê Xuyên

- Nhưng mình chưa biết nữa sanh con trai hay gái mà lựa tên trước khỉ gì được !

Giọng con Thắm rất quả quyết :

- Thế nào cũng con trai mà ! Mấy năm nay thiên hạ đua nhau đẻ con trai không hề ! Đây nè anh rờ coi, nó đập ùng ục như vậy thì là con trai chớ sai chạy sao được.

Tư Cầu mỉm cười hoài nghi :

- Em sao nói ăn chắc quá !

Con Thắm chu miệng nhắc lại :

- Tên gì anh ?

Tư Cầu nhíu mày suy nghĩ một hồi rồi đáp gọn :

- Tên là Kỳ. Em đặt nó tên Kỳ đi.

Con Thắm nghiêng nghiêng đầu như để nghe cho thấm ý cái tên mới mẻ đó, rồi ngược mắt lên hỏi :

- Tên Kỳ hả ? Cái tên gì... kỳ kỳ quá ! Mà thôi, em cũng chịu tên đó lắm... Con gái con trai gì em cũng đặt tên đó hết ghen !

Tư Cầu mím môi suy nghĩ :

- Hông, nếu con trai thì đặt tên đó, còn con gái thì... phần em.

Con Thắm tươi cười nắm lấy tay chồng :

- Nè, em căn dặn anh điều này : anh nhớ chừng... chừng gần khoảng em nằm chỗ, anh lội dìa đây trước nghen !

Tư Cầu bấm mấy đầu ngón tay tính nhẩm :

- Còn lâu mà ! Thế nào từ bây giờ tới đó, anh cũng dìa thăm em ít lắm là ba bốn lần.

Con Thắm trề môi hăm he :

- Nói phải nhớ đó nghen ! Hay là anh đợi cho... thằng nhỏ biết đi lẫm đẫm rồi anh mới chịu dìa cũng được !

Tư Cầu cười mơn :

- Em sao nói anh tệ quá vậy !

Vừa lúc ấy có tiếng chó sủa mừng trước sân, con Thắm thò đầu ngó ngoái ra và vội đứng dậy kêu lên :

- Ý chết, tía má dìa tới kia anh ! Mình ra cho mau, chó hai đứa cứ lúc thúc trong buồng... kỳ lắm !

Tư Cầu thở dài miễn cưỡng đứng lên bước theo ra...

o O o

- **Ê** anh Tư, lại đây nói chuyện chơi, chó làm gì ngồi cú xụ đó vậy !

1116 | Lê Xuyên

Tiếng anh “phó” kêu lớn lên làm cho Tư Cầu giật mình quay đầu lại :

- Gì đó anh?

Anh “phó” đưa tay ngoắc anh ta :

- Thì lại đây. Cha mới đi thăm nhà nên còn... vẫn vít nhớ thương chỉ phải hông ?

Tư Cầu búng mạnh tàn thuốc cho văng ra xa rồi xén lên đáp :

- Anh nói vậy nà ! Tui chớ phải ai sao mà còn... bỏ lê bỏ còng về mấy cái chuyện đó !

Anh “phó” cười giả lả :

- Nói chơi mà anh !

Tư Cầu bước lại ngồi phịch xuống bên cạnh anh “phó” và vói tay lấy túi thuốc của anh này mở ra vấn một điều khác :

- Anh tính nói với tui cái gì đó ?

Anh “phó” nghiêm giọng :

- Túi tính bàn với anh một việc này mà hổng biết có vừa ý anh không...

Tư Cầu mỉm cười :

- Thì anh cứ nói đại ra đi rồi tui mới biết là có vừa ý hay không... Mà chuyện gì quan trọng lắm sao, anh lại phải rào đón lòng vòng như vậy?

Anh “phó” ngồi nhích lại gần Tư Cầu :

- Hồng nói giấu gì anh, tui muốn nhờ anh dắt năm sáu anh em qua trấn đóng bên miệt Cầu Muống Hồng Ngự, đó là một chỗ có mối đường qua lại quan trọng...

Tư Cầu vỗ đùi anh “phó” :

- Dữ hông ! Đi thì đi chớ có cái gì đâu mà anh phải thắc mắc ?

Anh “phó” ngó xéo Tư Cầu rồi ấp úng đáp :

- Tui biết anh sẵn lòng rồi, nhưng tui ngại ở chỗ : hồi nào anh chỉ huy cả trung đội rần rần rộ rộ, bây giờ tui giao cho anh... loe hoe năm sáu người... coi nó cũng kỳ !

Tư Cầu hơi cau mày có vẻ ngạc nhiên, nhưng rồi anh ta lại cười xòa :

- Ý trời đất ơi, thiệt tui không dè anh này ảnh để ý tới mấy chuyện... tũn mủn đó ! Bộ anh nói tui bỏ vợ con đi như vậy là để... ham đòi chỉ huy, ham làm lớn lắm sao !

Anh “phó” vội tìm lời nói đỡ :

- Cái đó tui dư biết mà ! Tui sống với anh cũng nhiều lắm, nhưng đầu sao... tui cũng phải... hơi e ngại một chút đỉnh. Đó là tui nói... phòng hờ vậy thôi.

Tư Cầu hăng hái hỏi thêm :

- Đâu anh nói sơ qua cho tui nghe công việc ở bên coi !

Anh “phó” không trả lời ngay mà vội ngó ngoái về phía anh em đang ngồi dùm năm dùm ba và gọi lớn :

- Có bác Năm Quấn ở đó không ?

Một người đứng tuổi nhưng có vẻ quắc thước, tóc quăn và đã ngả màu muối tiêu ở hai bên thái dương, vội chạy lại.

Anh “phó” giơ tay nín bác ngồi xuống bên cạnh :

- Đây nè anh Tư, tui tính để bác Năm đây đi theo... phò anh đó !

Tư Cầu vui vẻ nói :

- Tưởng ai, chớ bác Năm đây thì... ngon lắm rồi !

Anh “phó” tiếp lời :

- Bác là người gốc gác ở bên nên đừng đi nước bước gì ở bên, bác đều rành hết; bác lại quen lớn ở bên nhiều nữa và tuy bác trọng tuổi như vậy chớ chưa chắc gì thanh niên trai tráng cỡ tui mình qua mặt bác nổi ghen ! Bác bắn súng cũng tài mà lại có “nghề” nữa...

Bác Năm vỗ vai anh “phó” ngắt ngang :

- Thôi mà chú ! Chú... quảng cáo vừa vừa nó chớ !

Anh “phó” gân cổ nói tiếp cùng Tư Cầu :

- Đó là tui chưa nói với anh : bác cũng là một tay bùa phép ghê gớm nữa !

Bác Năm lên tiếng cự nự :

- Thôi ghen chú ! Chú nói quá, chú Tư đây chú cười qua chết !

Anh “phó” vẫn sẵn trớn nói luôn :

- Tui nghe anh em người ta nói lợi : hồi thuở... hưng thời, bác Năm đây đủ thứ bùa mê, ngải phép, thư ếm gì bác đều rành hết nhưng vì... (anh “phó” liếc xéo bác Năm, cười tùm tùm rồi tiếp lời)... vì bác... phá hại gia cang người ta cũng hơi... khá nhiều nên riết rồi nó mất linh hết !

Bác Năm vội phân bua với Tư Cầu :

- Chú Tư đừng tin thằng chả ghen ! Thằng chả nói bậy hoài !

Anh “phó” vẫn không thèm để ý đến lời bác Năm :

- Tuy vậy chớ bây giờ bác cũng còn xài được một vài thứ bùa thường như... khi bị rắn cắn, bị phỏng hay là con nít... khóc đêm, con nít khó nuôi gì đó, bác cũng mần cho khỏi được hết.

Tư Cầu nhìn bác Năm mỉm cười :

- Như vậy là còn... bánh quá trời rồi !

Anh “phó” nghiêm giọng lại :

- Bác Năm đây và năm sáu anh em gì nữa sẽ đi qua bến với anh. Tui lựa toàn là tay chiến và xài toàn “tự động” không hề !

Tư Cầu gật đầu :

- Như vậy thì... nhứt trần đời rồi còn gì !

Anh “phó” vẫn còn thắc mắc :

- Đáng lẽ, tui hổng dám nhờ anh chuyện này nhưng vì ở bến là chỗ quan trọng, giáp biên giới và là mối đường của nhiều phe phái đi qua... Tui thì chai mặt ở đó rồi vì đã đụng chạm mấy keo với họ, nên tui nghĩ đi nghĩ lại thấy chỉ có mình anh...

- Tui mà tài cái gì ! Phần thì mới chùn ước chùn ráo...

Anh “phó” lắc đầu lia lịa :

- Cái đó tui dư biết mà ! Tánh tình của tui bộp chát quá nên... không hạp... thổ cư ấy, còn anh, bề gì anh cũng... mềm dẻo, khéo léo hơn. Anh mà cà rà rị mọ ở đó ít lâu, cái đám... long chong ở bến nó cuốn gói theo anh em mình hết.

Tư Cầu tùm tùm hỏi đùa :

- Chắc trong cái đám đó... hổng có phụ nữ chớ !

Bác Năm tự nãy giờ ngồi yên vội đáp xen vô :

- Cái đó... chú Tư khỏi phải lo ! Ở bên đồng cỏ, nước phèn nên cái món phụ nữ cũng... loe hoe còi cọc lắm. Bởi vậy mấy cha nội thanh niên của mình bị “đầy” qua bên cha nào cha nấy cũng... méo xẹo cái mặt hết !

Tư Cầu cười rộ theo :

- Như vậy thì tui ... khoẻ lắm ! Hổng nói dấu gì bác, tui đã... ngán trên cái món đó !

Anh “phó” vui vẻ đưa đẩy theo :

- Thì tui biết rành như vậy nên mới dám nhờ anh đó anh Tư !

o O o

Tư Cầu mới về tới nhà vào buổi trưa thì đã tỏ ý sẽ quay trở về Hồng Ngự vào sáng sớm hôm sau.

Chú Bảy không nói gì nhưng thiếu Bảy không ngớt miệng căn nhắc anh ta. Con Thắm thì quần quýt bên Tư Cầu như muốn cố tận hưởng những giờ phút hiếm có sống cạnh chồng.

Tối hôm ấy, trong lúc hai vợ chồng đang ngồi thủ thỉ với nhau trong buồng thì có tiếng thiếu Bảy gọi vọng vô :

1122 | Lê Xuyên

- Tư ơi, con làm gì ở trông... ra đây má hỏi thăm chuyện này coi !

Tư Cầu nhún vai nhướng mắt nhìn vợ. Con Thăm thở ra, rồi nói như giận lẫy :

- Thôi anh ra ngoài cho bà hỏi cái gì thì hỏi phút đi !
Chắc chuyện đi với ở đó có gì !

Tư Cầu miễn cưỡng đứng dậy bước ra nhà ngoài.

Thấy mặt rể là thiếm Bảy hỏi liền :

- Bộ con tính sáng mai đi thiệt sao Tư ?

- Dạ phải. Con dìu đây là... dìu ầu nên phải trở qua bên liền...

- Bộ ở bên hết người rồi sao ? Sao con hổng nói với họ là con có vợ gần ngày nằm chõ ?

Thấy Tư Cầu nín khe, thiếm Bảy lại nói dồn tới :

- Con cứ nói đại là mình có vợ gần ngày sinh thì họ phải để cho con... nghỉ xả hơi một ít lâu chớ !

Tư Cầu bắt phì cười :

- Má nói như vậy chớ trong thời buổi... giặc giã thì cái chuyện đó... có ăn nhằm gì đâu ! Thiệt tình không phải anh em người ta can ngăn mình dìu thăm nhà, nhưng tại mình xét thấy làm như vậy thì... cũng hơi kỳ...

Thiểm Bảy đang nhai trầu nhóc nhách, vội ngừng lại :

- Coi, cái gì mà kỳ ! Mình có vợ có con thì mình lo ên lấy chớ bộ bắt họ gánh cho mình sao mà con phải ái ngại !

Nói đến đó, thiếm vói tay bụng cái ống nhổ thau nhổ bớt nước cốt trầu rồi ôn tồn tiếp lời :

- Nè Tư, ở đời mà con cứ tưởng thiên hạ ai ai cũng như mình hết là con... thất bại nhiều đa nghen !

Tư Cầu chẳng biết trả lời làm sao cho êm nên đành “dà” một tiếng rồi ngồi im.

Thiểm Bảy có vẻ không vừa lòng. Thiếm đặt cái ống nhổ trả lại chỗ cũ trên mặt bàn một cách... hơi mạnh tay một chút, rồi nhìn chăm bẵm chàng rể để hỏi thêm :

- Nếu con không ở luôn cho tới khi con Thắm nằm chỗ thì con ở nán lại thêm một vài ngày nữa rồi hãy đi hồng được sao Tư ?... Một vài ngày mà ăn thua gì !

Tư Cầu gượng cười đáp :

- Dạ, con lỡ hứa với anh em ở bến rồi má à ! Mời con phải đi trở qua cho sớm...

Thiểm Bảy nhăn mặt, chắc lưỡi :

- Mình có hứa cái gì với ai thì mình... phải hứa trù hao trước đi, chớ con cứ theo... sát rạt như vậy sao được!

- Dà...

Vừa lúc ấy, chú Bảy đi xóm về tới, bước vô nhà

Thiểm Bảy liền day qua phân búa với chồng :

- Đó, ông dì ông khuyên lơn thằng Tư đôi chút coi ! Tui nói với nó tự nãy giờ mà coi bộ... hổng ăn nhằm gì ráo !

Liếc thấy bộ điệu con rể có vẻ bứt rứt, chú Bảy cảm thấy thấy thương hại nên lên tiếng can ngăn át lời vợ đi :

- Bà sao kỳ quá ! Thì nó có công chuyện phải đi gấp chớ nó thông dong đi chơi sao mà mình nín cấn, cầm giữ nó lại được !

Thiểm Bảy bực mình, liếc xéo chồng :

- Hứ, ông nói sao dễ nghe quá ! Vậy chớ con vợ nó mang bụng thè lè ra đó, rồi gần ngày sanh ngày đẻ... là chuyện chơi, chuyện... đồ bỏ hay sao !

Chú Bảy nói gạt ngang :

- Thôi bà ơi, bà hổng biết cái gì hết mà bà cứ hay lép xép cái miệng hoài ! Thằng Tư nó đã dìu thăm và lại không có thì giờ rộng rãi vậy mà bà kêu nó ra đây nói trời nói đất, nói đông nói dài làm chi vậy hổng biết ! Bà hổng đẻ hai vợ chồng nó... hứ hí với nhau được thêm chút nào hay chút nấy, chớ mơi này “thằng” đi sớm... bộ bà quên rồi sao ?

Thiểm Bẩy có vẻ cảm động và dịu giọng bảo Tư Cầu:

- Thôi con vô trông đi hông thôi con vợ con nó đợi...
Má nói là nói vậy...

- Dạ, má dạy như vậy phải lắm, nhưng tại... tánh của con nó... kỳ quá, cón ít chịu để lỡ lời với ai...

Thiểm Bẩy thở dài :

- Má biết rồi. Tiện đây, má cũng căn dặn con một lời hông thôi moi con đi sớm, má nói hồng kíp : bề gì thì con vợ con nó cũng gần ngày sanh, vậy con có làm cái gì thì ráng giữ đừng để xảy ra chuyện gì... tổn âm đức hồng nên... như là kỵ những chuyện... sát sanh hại mạng...

Chú Bẩy bắt phì cười :

- Bà này nói sao lạ quá ! Nó ôm sủng đánh giặc mà bà làm như nó cầm... cuốc cuốc đất vậy !

- Thì... nó cũng phải... nương tay một chút chứ !

Chú Bẩy cười rộ lên rồi day qua nói đùa với Tư Cầu :

- Ý bà muốn nói... thằng Tư mầy có... bắn thì bắn một phát đủ... chết thôi chứ đừng... rĩa một hơi năm bảy viên đó ghen !

Tư Cầu cũng cười theo trong lúc thiểm Bẩy vùng vằng cự nự chồng :

- Ông sao cái gì ông cũng nói giỡn được hết ! Ông có con có cái và sắp có cháu ngoại đến nơi rồi mà tui chẳng thấy ông lo cái gì ráo ! Ông hổng thấy từ ngày thằng Tư nó ra đi rồi, tháng nào tháng nấy tui cũng ăn chay niệm Phật lu bù đó sao !

Rồi thiếm day qua ân cần bảo Tư Cầu :

- Rằm, mừng một gì má cũng có nhắc con Thắm mua đèn nhang trái cây cúng sao cho con đó Tư. Năm nay con bị sao hạn gắt lắm nên mình ráng chăm lo cúng kiếng được phần nào đỡ phần nấy.... Còn con, con cũng nên lo tu hiền và giữ gìn tấm thân đừng ỷ y còn trai tráng rồi tự tung tự hoành... hổng nên đa con !

Tư Cầu ngó về phía buồng vợ rồi nghiêm trang trả lời :

- Dà... Thừa má, con đâu có quên bây giờ con còn có vợ... có con nữa...

Thiếm Bẩy gật đầu rồi dịu dàng bảo con rể :

- Thôi, con vô nghỉ sớm đi, mơi con còn phải dìu bền...

Tư Cầu ngược mắt nhìn về phía cha mẹ vợ đang ngồi chờ vợ nơi bộ tràng kỷ, dưới ánh đèn dầu lò mớ tỏa chiếu từ trên đầu chiếc tủ thờ sừng sững án ngữ nơi phía trong cùng của gian nhà giữa...

Tự nhiên anh ta ghen lời, rồi lủi thủi đi quay trở vô buồng.

Thấy chồng vô, con Thắm ngồi nhồm dậy bước xuống giường đi lại :

- Nói chuyện gì lâu dữ vậy anh?

Tư Cầu khẽ lắc đầu :

- Ờ ... chẳng có gì hết ! Tội nghiệp, má cũng lo cho anh quá đổi...

- Thì ở nhà này có ai mà hổng lo cho anh !

Tư Cầu dịu nhẹ con Thắm lại cạnh giường. Nhìn dáng điệu phục phịch nặng nề của vợ cận ngày sanh, anh ta đâm ra thương xót vô hạn :

- Em có đi đâu nên coi chừng coi đổi... rủi trượt té thì nguy lắm nghen !

Con Thắm nằm lăn trên giường, thở ra một hơi như có vẻ dễ chịu, rồi mỉm cười nhìn chồng :

- Anh nên lo cái thân của anh thì có ! (đoạn nó vui vẻ kêu lên) Cha, lỗi hai tháng nữa thì em... nhẹ bụng rồi đa ! Mà anh nhớ dìu cho kịp, hông thôi em hổng cho “nó” nhìn thẳng tía nó nghen !

Tư Cầu bò lên giường, ôm nhẹ lấy bụng vợ :

- “Nó” hổng nhìn thẳng tía nó nhưng miễn con gái mẹ nó nhìn là được rồi !

Con Thắm xô anh ta đang ra :

- Thôi tắt đèn đi ngủ sớm đi anh !... Mai mấy giờ anh thức dậy hả?

Tư Cầu rụt rè đáp :

- Lối bốn năm giờ cũng được...

- Em hỏi để còn lo nấu cơm sẵn trước để cho anh lót dạ ba hột trước khi đi, chứ hông thôi anh bơi xuống đi dọc đường đói chết !

Tư Cầu đứng xuống giường, nhìn vợ thở dài :

- Em ngủ cho khoẻ đi chứ hơi đâu thức sớm nấu cơm cho mất công hông biết !

Con Thắm mỉm cười :

- Dữ hông ! Năm thuở mười thì mới lo cơm nước cho anh một bữa chứ bộ ngày nào cũng được như vậy sao !

Tư Cầu chẳng biết nói sao nữa nên đành bước lại cột nhà bưng chiếc đèn ống khói trứng vịt xuống thổi tắt.

Xong xuôi, anh ta bước trở lại mừng chun vô nằm sát bên vợ và đưa tay quàng lấy khuôn ngực tròn căng...

Con Thắm nằm yên một lát rồi nhích người ra và làm bộ kêu lên nho nhỏ :

- Cửa “nó” chứ hông phải của anh nữa đâu ghen !
Xí lêu lêu mắc cỡ...

Tư Cầu nằm thẳng trở lại và đáp bằng một giọng rất thành thật :

- Ở phải. Thiếu chút xíu nữa anh quên..

Nghe vậy, con Thắm vụt rúc đầu vô ngực chồng.

Tư Cầu bất giác cười khan rồi chắc lưỡi, giọng tiếc rẻ :

- Thôi đành... bóp bụng đợi... thuốc ngon nửa điều vậy !

Con Thắm cười khúc khích rồi vừa véo mạnh vào vai chồng vừa nói nụng giọng rít giữa hàm răng :

- Mình cư... ưng ơ !

Tư Cầu xuýt xoa hỏi lại :

- Cha, bữa nay có cái ... vụ “mình” ở trống đó nữa ? Em mới đổi cách xưng hô hồi nào mau quá vậy ?

Con Thắm xén lên dụi dụi đầu vào nách chồng rồi ngược mặt lên, giọng phàn trần :

- Thì... em nghe vợ chồng người ta có con thì kêu nhau bằng... mình. Em tập nói lần hồng được hay sao mà mình bắt bẻ hả ?

Tư Cầu vội đáp :

- Bắt đầu kêu liền cũng được chớ tập khỉ gì ! bây giờ anh mới để ý... tiếng “mình” vậy mà nghe bùi tai quá hén em !

Con Thắm xô anh ta ra :

- Nghỉ anh đi ! Anh kêu ngạo người ta hoài hè ! Thôi nhắm mắt ngủ đi anh ! Bộ anh quên mai anh còn phải dậy sớm hay sao !

Tư Cầu vói tay níu lấy vai vợ...

Một tràng súng máy khô khan, lẻ loi từ xa vang lại y như là... tiếng mớ ngủ của một khẩu súng sau bao đêm lửa đạn dài dằng dặc, vói nhiều mỗi một, vói lắm kinh hoàng...

Tự nhiên, Tư Cầu buông thông tay xuống và mãi đến bây giờ anh ta mới đáp lại lời vợ, giọng lê thê :

- Ờ phải, anh ngủ đây nghen... để mơi còn dậy sớm...

o O o

Bác Năm Quần đang la rầy mấy anh em chênh mảng trong việc săn sóc vũ khí cá nhân thì Tư Cầu lững thững đi tới :

- Cái gì mà bác la lối om sòm bắt nhẽ vậy bác Năm ?

Bác Năm chỉ về đám anh em :

- Đó chú Tư coi, ông nội nào ông nội nấy cũng lo o bế tóc tai vuốt rượt để thả lên trên đầu trên xóm dưới mà có mỗi một cái món tùy thân lại bỏ lẩn bỏ lóc...

Tư Cầu mỉm cười độ lượng :

- Thì bác... cũng phải chằm chế cho anh em nhờ một chút. Anh em họ còn trai thanh niên neho neho chớ bộ già còng khú để như tui với bác đâu !

- Chú Tư nói như vậy là ... hết chuyện rồi. Anh em mình đây đi đánh giặc chớ bộ... đi o mèò sao !

Tư Cầu day qua phía anh em :

- Tui tuy không... thẳng răng rắc đối với anh em, nhưng bác Năm nói cũng phải đó ! vậy anh em mình cũng nên... biết lo một chút.

Đoạn anh ta níu tay bác Năm lôi đi :

- Nè bác Năm, lóng rày có chiếc ghe máy bọc sắt của tây ngoài đồn vô phía ngoài vòm hoài bác tính sao?

Bác Năm gật gù :

- Qua cũng tính bàn với chú về chuyện đó... Nó vô hoài thì mình... rằng nó chớ sao ! Bây giờ mình cũng đông dân chớ có lèo tèo năm sáu nhơn nữa đâu !

Tư Cầu có vẻ thắc mắc :

- Nhưng tui nghe nói hổng có tây u gì hết mà ! Toàn là người mình và do một ông cũng người mình chỉ huy, với lại họ cũng không bố ráp khuấy phá gì tới bà con cô bác ở ngoài hết...

Bác Năm cười khan :

1132 | Lê Xuyên

- Chú Tư nghĩ như vậy là... nhơn đức lắm ! Nhưng theo... binh pháp chiến thuật chiến lược gì đó, mà qua có... nghe lỏm quọt quẹt được thì nếu địch không làm hùm làm hổ mà cứ rì rọ... bắt bớ với bà con cô bác nơi vùng mình ở là... chí nguy đó chú Tư ! Gặp cái điệu này mình phải quánh liền chớ hổng nói on đơ gì nữa hết !

Tư Cầu thở dài :

- Tui cũng biết như vậy... Ở quánh thì quánh !

Bác Năm tỏ vẻ ngạc nhiên :

- Quánh gì mà... xụi lơ vậy?

Tư Cầu chưa kịp trả lời thì bác lại cười xòa nói tiếp :

- Thôi qua biết rồi ! Chắc thiếm Tư ở nhà cận ngày nằm chỗ nên chú... ngại chuyện bắn giết chớ gì !

Tư Cầu cười theo rồi trả lời một cách lơ lửng :

- Ờ, con vợ tui nằm chỗ trong thánh này đó bác... Bác này thiệt nhớ dai đa !

Bác Năm Quấn neho mắt nhìn Tư Cầu :

- Mà qua nói như hồi nãy... nghĩa là chú Tư nghĩ đến chuyện sanh nở của thiếm ở nhà nên... ngại việc súng đạn phải hông ? Có trúng tim đen chú Tư không nè?

Tư Cầu cười giả lả :

- Thì... cũng có chút đỉnh như vậy... nhưng nếu phải chuyện thì tui vẫn “mần” như thường chớ hơi sức đâu mà ngán đó bác !

Đến đây, anh ta nghiêm giọng hỏi liền tới :

- Sao, bây giờ mình tính... chuyện đó như thế nào?

Bác Năm đưa mắt dò xét Tư Cầu rồi huốn đãi đáp :

- Dễ mà chú Tư ! Anh em mình cứ việc kích sẵn chỗ tui nó hay vô đó thì... ăn tiền. Qua bảo đảm chắc với chú Tư hể ghe máy của tui nó cập bến thì... bà cứu tui nó bây giờ cũng hồng khô !

Tư Cầu có vẻ trầm ngâm :

- Nhưng sau đó, chắc anh em mình phải... cuốn gói đông cho gấp khỏi vùng này chớ hông thôi binh ôn thần tướng của tui nó ở ngoài chợ kéo rốc vô thì mình chịu đời gì thấu. Cha, phải chi anh em mình được nhiều nhiều một chút để chặn hết mấy ngả vô thì tui chấp tui nó hết thấy !

Bác Năm vui vẻ đáp :

- Đã đành như vậy rồi ! Nhưng mình có ít xài theo ít, và cố nhiên là phải đông đi liền qua miệt giồng Thường Lạc thì bà nội nó kiếm cũng hồng ra, rồi mình đợi cho yên yên bò dìa ở như cũ.

Tư Cầu gật đầu :

- Thì chỉ có nước đó. Tối nay mình cắt đặt và dẫn dò anh em trước và bắt đầu ngày mai là mình kích sẵn hễ ghe máy ngoài đồn vô là mần liền.

Bác Năm vói tay bẻ một nhánh tre khô nhỏ vạch vẽ dưới đất :

- Đây chú Tư, qua tính anh em mình “nằm” như vậy có được hông ?

Tư Cầu nghiêng đầu nhìn xuống :

- Thì phải như vậy rồi.. nhưng rủi hai ba ngày liền tui nó hồng vô nữa, anh em mình tính làm sao? Rủi có thằng chết bầm nào nó đi mạch bậy cái là anh em mình... mệt ứ hơi đa !

Giọng bác Năm trở nên quả quyết :

- Vô mà ! Qua dò chắc rồi, tui nó vô đều đều để đốc thúc mấy ông hương chức hội tề mới lãnh... áo mão đây nè ! Chú Tư đừng lo mình đặt liên lạc đều trời hết, hễ có rục rịch gì khác là anh em họ cho mình hay liền mà !

Tư Cầu liếc xéo bác Năm rồi hỏi đùa :

- Bác có... xủ quẻ chưa mà tui coi bộ bác nói ăn chắc quá vậy ?

Bác Năm cười rộ lên rồi nghiêm giọng lại đáp :

- Có. Qua bói thì hồng sai chạy đi đâu được. Nói nào ngay cũng nhờ qua... có biết chút đỉnh về môn đó nên từ trước tới nay, qua gặp biết bao trận dữ dằn lắm mà cũng... bình yên hết.

Tư Cầu bỗng nhớ trực đến lời của mẹ vợ nên hỏi bác Năm luôn :

- À, tui nghe nói năm nay tui... hơi ky, như vậy bác coi có sao hông?

Bác Năm nhú mày tính lăm nhăm rồi đáp :

- Thiệt ra thì có ky đó. Nhưng cái quẻ của qua thì tốt lắm thế nào mình cũng thắng... Mà muốn chắc bụng, hôm đó chú Tư... đứng dang ra giữ mặt hậu đi, còn để qua trấn ở mặt tiền...

Đoạn bác vỗ vai Tư Cầu tươi cười nói tiếp :

- Thôi để qua một trận này rồi chú Tư dìu bên nhà lo than củi trước cho nó... kịp nhen chú Tư !

Tư Cầu có vẻ mắc cỡ :

- Ồi, dìu trước nghe... đàn bà đau bụng đẻ nhức mình nhức mẩy lắm, bác à !

o O o

Trời hãy còn tối mò, Tư Cầu và anh em đã có mặt sẵn tại chỗ “kích” và người nào người nấy cũng đã túc trực nơi vị trí của mình.

Tiếng gà trong xóm đua nhau gáy dồn. Vài người trong xóm đã bắt đầu bơi xuống vô đồng thăm mấy giàn cầu...

Sương khuya đọng lại trên mấy tàu lá chuối rơi lộp bộp mỗi lúc có gió sớm thổi đông đưa.

Tự nhiên, Tư Cầu thấy ớn lạnh. Anh ta đưa tay quần chặt lại chiếc khăn tắm quàng nơi cổ, dụi mắt liền mấy cái rồi khều bác Năm hỏi nhỏ :

- Cha, sao con mắt tui giựt quá bác Năm à !

- Giựt bên nào?

- Bên mặt nè.

- Cái này cũng... tùy người, chắc tại hồi hôm chú trần trọc ngủ không được nên xốn con mắt mới sanh ra vậy.

Tư Cầu đáp giọng xụi lơ :

- Chắc vậy...

Bác Năm chẳng nói chẳng rằng dơ tay bứt đại một nhánh cây de ra ngang chỗ bác đứng rồi chăm chú đưa mấy ngón tay mò đếm từng nấc lá của nhánh cây...

Tư Cầu thấy thoáng qua nên tò mò hỏi :

- Bác làm cái gì vậy bác Năm?

Bác không trả lời ngay mà vẫn im lặng tần mẩn đếm đi đếm lại mấy chiếc lá và mãi một lát sau bác mới đáp :

- Qua bói lá cây chú Tư à !

Tư Cầu cười thành tiếng :

- Ý trời ơi, có cái gì đâu mà bác phải... bói chớ ! Mà bác bói làm sao đó !

Bác Năm chậm rãi trả lời :

- Qua cũng hơi hồ nghi trong bụng nên bói thử một quẻ xem sao... Chú Tư hồng biết chớ cái môn bói lá cây này coi lơ mơ vậy mà cũng trúng lắm, qua đã nghiệm nó mấy lần rồi.

Tư Cầu rụt rè nói :

- Vậy hả? Mà bác thấy... trong quẻ bói lá cây mới rồi đó ra làm sao?... Có tốt hông bác?

Bác Năm gật gù rồi trịnh trọng đáp :

- Theo như quẻ đã ứng thì cái trận này mình... nằm ngủ bây giờ cũng thành công nữa ! Đúng như vậy, thế nào mình cũng thắng... Nhưng sao lại có một chỗ hơi... trục trặc...

Tư Cầu cười xòa :

- Thắng mà... trục trặc sao lại... tréo ngoe như vậy bác?

Bác Năm chắt lưỡi :

- Ày, quẻ nó ứng như vậy thì mình cũng... biết vậy ! Qua thấy sao lạ quá nên tự nãy giờ qua tính lung lắm mà tìm không ra lời giải...

Tư Cầu vui vẻ nói gạt ngang :

- Mà thôi, miễn thắng là được rồi ! Bây giờ bác phải

lo sao cho mấy tay liên lạc mần ăn cho nhậm lệ lút ga thì mới ăn chắc được. Phần mấy anh em nằm cản mặt hậu phòng khi bắt trặc thì tui đã sắp đặt đâu đó đằng hoàng hết rồi. Tui để thằng Mạnh trông coi mặt đó cũng được, phần tui, tui sẽ ở luôn đây với bác...

Bác Năm chận lời Tư Cầu liền :

- Thôi chú Tư. Chú để một mình qua trấn tại đây cũng đủ... ăn xài lớn với tui nó rồi. Chú đi dìa mặt sau đi.

- Trời ơi, bác đẩy tui dìa chỗ... dưỡng già thì buồn chết !

Bác Năm hạ thấp giọng xuống như có vẻ khẩn cầu :

- Chú chỉ huy mà chú Tư ! Chú cứ đứng ở trông đi rồi có cái gì qua sẽ cho liên lạc vô hỏi chú liền và nếu tui ngoài này... ba trật bốn vượt thì có đám của chú nhào ra... bề gì có chú đứng chận ở mặt đó qua mới vững bụng hơn.

Tư Cầu vừa cười vừa vỗ vai bác Năm :

- Bác làm khó tui đó ghen !

Bác Năm nín nhẹ lấy cánh tay Tư Cầu dắt đi cho khuất mấy chỗ anh em đang “kích” rồi thủ thỉ nói :

- Chú Tư, qua biết chú... phiền qua lắm, nhưng thiệt tình ra thì qua nghĩ đến cái quẻ hồi nãy nhiều lắm nên qua mới dẫn chú Tư ra chỗ này, chớ ở trông rủi anh em họ nghe lọt mấy thứ chuyện này thì... không tiện.

Tư Cầu gật đầu :

- Bác nói phải. Tui đây cũng không ưa mấy thứ chuyện coi thầy coi bà bá vợ bá láp đó. Mình đánh giặc mà bác !

Bác Năm ngập ngừng đáp :

- Đối với mấy anh em nhỏ thì qua hồng dám nói gì hết thiệt, nhưng đối với chú Tư... qua phải nói thẳng : dầu sao chú cũng nên... gìn giữ một chút, năm nay cái tuổi của chú đó... đen còn hơn lọ nôi nữa !

Tư Cầu cười mũi :

- Nói như bác vậy thì năm nay tui chỉ có nước nằm xuôi cò ở nhà chờ đừng nên nhúc nhích cục cựa gì hết phải không ?

Bác Năm chặt lưỡi :

- Đâu phải vậy ! Mình biết như vậy để mình tính toán cho kỹ, giữ gìn cho gắt mỗi khi bắt tay vô một việc gì. Nhưng dầu sao cũng có những... thứ khác chẳng hạn như mình có quới hơn độ mạng hay là kiếp trước mình khéo ăn hiền ở lành...

- Thời buổi bây giờ mà bác nói mấy thứ chuyện đó nghe mệt quá !

Bác Năm xô nhẹ Tư Cầu đi tới :

- Hồng ai ép chú tin nhưng.... (đến đây, bác hạ thấp hẳn giọng xuống)... còn có một điều này nữa... chú Tư

bộ quên rằng thiếp sắp nằm chỗ đến nơi sao ! Thôi chú Tư vô trông lo đỡ cái mặt hậu đó cho anh em đi !

Tư Cầu “ờ” một tiếng không mấy hăng hái rồi thần thờ bước về phía trong xóm...

Trời tờ mờ sáng...

Tư Cầu đứng dựa lưng vào một gốc ô-môi gần bờ kinh ngó mông về phía ngoài vàm. Anh ta hút thuốc liên miên, điệu này nối đuôi điệu kia. Hai chân anh ta đổi kiểu đứng liên liên và bàn tay còn rảnh thì quơ đập lia lia đám bù mắt đang bu cắn...

Anh em đứng gần đó nhìn thấy dáng điệu Tư Cầu như vậy, người nào người nấy cũng nín khe và hồi hộp nghe ngóng...

Bỗng những tiếng súng nổ như mưa lộn cả không khí còn mù sương buổi sáng.

Tư Cầu thở ra quãng mạnh điệu thuốc đang hút dở rồi day qua cười nói với anh em :

- Đụng rồi đó mấy cha !

Không một ai lên tiếng trả lời.

Tư Cầu cầm khẩu các-bin lên chạy thẳng xuống phía cây cầu ván bắc de ra ngoài mặt kinh.

Súng đủ cỡ nổ rộ lên một hồi, và độ mười phút sau Tư Cầu chỉ còn nghe có lác đác một vài tiếng.

Tư Cầu cau có lẩm bẩm chửi thề một mình :

- Bộ mấy thằng liên lạc mắc toi ngủ gục hết, hay chui vào xó nào rồi sao mà !

Anh ta vừa nói dứt lời thì đã thấy một thanh niên bơi xuồng rẽ nước lướt tới nghe ồ ồ...

Tư Cầu thở phào ra một hơi rồi nhón chân đưa tay ngoắc lia :

- Dữ hông ! Mau mau đi cha nội !

... Anh liên lạc chưa kịp cặp xuồng vô là Tư Cầu hỏi liền :

- Sao em? Êm hết chớ ?

Anh liên lạc cầm dầm cho xuồng khỏi trôi đi rồi nhảy phóc lên cầu, vui vẻ trả lời :

- Thì... êm chớ sao anh Tư !

Tư Cầu nắm lấy tay anh ta lắc lắc :

- Êm... ra làm sao ? Em nói rõ một chút coi !

Anh liên lạc vênh mặt lên :

- Thì êm là... mình thắng hoàn toàn. Cú này anh em mình “no” ghen. Tụi nó xum gần hết... Bác Năm kêu tui vô cho anh hay...

- Sao bác và anh em chưa theo em vô luôn?

- Anh em còn phải ở nán lại để tốp thì lục lợi ba cái tụi chạy trốn trong mấy đám sậy, tốp thì lặn xuống kinh mò vớt súng ống...

Tư Cầu bước ngay xuống xuồng và hỏi anh liên lạc :

- Thôi em bơi đưa qua rút ra ngoài coi ! (đoạn anh ta day qua nói vọng lên bờ) Mấy anh dìu trước và lo chuẩn bị mấy chiếc xuồng cho sẵn hết đi nghen ! Tui ra ngoài bác Năm một chút !

o O o

Thấy Tư Cầu ra tới, bác Năm Quán nhăn nhó cự nự anh liên lạc :

- Sao tao dặn mầy nói chú Tư ở trông đợi tao vô mà mầy quên hông nói hả ?

Tư Cầu vội đỡ lời anh liên lạc :

- Tại tui nóng lòng muốn ra đây mà bác ! Sao bác, xong hết rồi hả ? Anh em mình có ai hề hấn gì không?

Bác Năm chỉ về phía một xác chết nằm dưới gốc cây trên phủ bằng một chiếc chiếu bông cũ :

- Chỉ có thằng Ba Nhỏ... tại nó ẩu quá mà chú Tư.

Tư Cầu bước lại hé dờ manh chiếu lên, thở dài :

- Tội nghiệp thằng nhỏ ! Nó còn trẻ tuổi quá !... Má nó gởi nó cho tui, bây giờ nó... như vậy, tui biết ăn nói với má nó sao đây?

Đoạn day qua bác Năm, Tư Cầu hỏi thêm :

- Có một mình thằng Ba Nhỏ không thôi hả bác Năm?

- Ờ, ngoài ra đôi ba anh em khác... trầy trụa chút đỉnh thôi, còn tụi nó thì rùm rền hết, thằng chỉ huy thì chưa tìm thấy xác, chắc nó lủi vô đám ô-rô cóc kèn hay lau sậy gì trốn mất rồi. Thôi chú Tư cho anh em lui lần vô miệt trong sâu đi chớ hông thôi tụi nó vô tới bên đất bây giờ nghen !

Vừa lúc ấy có tiếng lao xao nơi phía sau ruộng, rồi có người reo lên :

- Bắt được thằng quan một người mình rồi anh em ơi !

Cả bác Năm lẫn Tư Cầu đều vội nhìn vô. Hai thanh niên đang áp giải viên sĩ quan tù binh trờ tới. Bộ quân phục trận mạc của người này lấm lem bùn đất và ông ta đang thất thểu đi tới, một tay ôm lấy bả vai bên trái.

Bác Năm đứng chống nạnh hất hàm hỏi anh đội viên :

- Dẫn cha nội này dìa đây làm gì vậy ? Bộ mấy em tính chở nó theo để nuôi cơm hả ? Sao hông cho thằng chả một phát cho rồi.

1144 | Lê Xuyên

Nghe bác Năm nói như thế, viên thiếu úy tù binh bước mau tới và lên tiếng hỏi :

- Xin cho tôi biết ở đây ai là chỉ huy ?

Tư Cầu hỏi lại :

- Chi vậy ?

- Tôi muốn... mấy ông đưa tôi về giáp mặt với thượng cấp của mấy ông...

Tư Cầu cười xòa :

- Ở đây hồng có ai là... thượng cấp hết, ở đây anh em với nhau không hề !

Viên thiếu úy có vẻ chán nản :

- Tôi tưởng binh đội nào cũng có cấp chỉ huy chứ !

Tư Cầu nhún vai :

- Tụi này... vậy đó !

Viên thiếu úy cau mày, hết nhìn bác Năm đến Tư Cầu rồi ấp úng hỏi nữa :

- Chắc một trong hai... ông đây là người chỉ huy đám quân này phải không ?

Bác Năm gầm gừ bước xích tới :

- Mà ông hỏi chi hỏi hoài vậy hả ?

- Tôi cần biết ai là người chỉ huy để thỉnh cầu một điều này...

Tư Cầu chận ngang :

- Đâu ông muốn... thỉnh cái gì đó thì ông nói phứt đi coi nghe có được hông ?

Viên thiếu úy quay sang phía Tư Cầu :

- Tôi xin mấy ông áp dụng đúng đắn luật lệ tù binh và dẫn tôi về trình với thượng cấp của quý ông...

Bác Năm khều Tư Cầu :

- Thằng cha này lộn xộn quá chú Tư ! Chú cho anh em... tiêu thằng chả cho rồi để mình còn khời sớm chớ hông thôi tụi nó vô tới bên dít bây giờ !

Viên thiếu úy hấp tấp buông tay giữ vết thương, nắm lấy tay Tư Cầu lắc lắc và hốt hoảng kêu lên :

- Ông, ông... chắc ông chỉ huy ở đây hả? Xin ông nói với mấy... anh em này tôn trọng luật lệ tù binh...

Tư Cầu nhẹ gỡ tay của ông ta xuống và vừa ngó bác Năm vừa đáp :

- Ở đây, cái gì... phải thì làm, chớ hông có luật lệ gì ráo...

Muốn không để cho viên thiếu úy kỳ kèo gì thêm nữa, bác Năm liền lên tiếng hối thúc Tư Cầu :

- Thôi mà chú Tư ! Hơi sức đâu chú ở đó nghe thẳng chả nói trời nói đất hổng biết ! Anh em mình rủi lợt vào tay mấy chả thì có đòi nầy đòi nọ hông !

Tư Cầu nhìn viên thiếu úy lắc đầu :

- Đó ông coi, thiệt tình thì dầu tui tui có muốn dẫn ông cho làm tù binh cũng hổng được. Lát nữa bên ông kéo vô ruộng bố lung tung tui nầy chỉ lo chạy thực mạng còn ai đâu mà lo giữ ông. Đó là tui chưa nói đến mấy cha nội V.M hay phe phái khác còn chực sẵn để nhảy vô... ăn có tui nầy nữa...

Nghe vậy, bác Năm chêm vô luôn thêm một câu :

- Anh em khâu dọn xong xuôi hết rồi chú Tư và chỉ chờ chú ra lệnh...

Tư Cầu thở dài bước ra chỗ khác rồi quay lại nói trống không :

- Anh em... lo cho xong hết mau mau đi !

Nói xong, Tư Cầu bỏ đi xuống mé kinh.

Bỗng một đội viên hấp tấp chạy xuống cầm đưa cho Tư Cầu một chiếc bóp da :

- Bác Năm biểu tui đem xuống đưa trình anh cái bóp của ông quan một đó... (thấy Tư Cầu nhướng mắt lên có ý ngạc nhiên, anh nọ nói tiếp)... Dạ, ở trống có tiền khá bộn.

Tư Cầu cầm lấy chiếc bóp làm bằng một thứ da mắc tiền mềm dịu, mở ra. Anh ta bỗng chú ý đến một tấm ảnh khổ 6x9 lồng dưới một miếng mi-ca trong suốt. Trong bức ảnh có hình của một thiếu phụ trẻ đẹp và hai đứa bé gái xinh xắn.

Tư Cầu nhú mày nhìn kỹ những gương mặt tươi cười trong ảnh. Anh ta mím môi có vẻ suy nghĩ lung lăm rồi hấp tấp hỏi anh đội viên :

- Thằng cha quan một đó bây giờ ở đâu hả ?

Anh đội viên thản nhiên đáp :

- Dạ, mấy anh em dắt ống ra mé sau ruộng rồi, chỗ đó hơi khuất một chút... phần ông một đó ống cự nự quá trời...

Tư Cầu vội vã xô anh đó chạy trở lên :

- Em đông lên nói với anh em khoan... làm gì hết nghen ! Để qua lên rồi hãy tính !

Anh đội viên định hỏi lại nhưng thấy Tư Cầu quắc mắt một cách thật dữ dội nên đành vừa chạy rút đi, vừa kêu réo vọng lên :

- Khoan, khoan ! Để ông một lại đó, anh em ơi !

Độ nửa phút sau, bác Năm đích thân dẫn viên thiếu úy xuống cùng với một số anh em khác. Gặp mặt Tư Cầu, bác cau mày hỏi liền :

- Gì vậy nữa chú Tư ?

Tư Cầu ngó xuống đất :

- Tui tính... mình nên thả thẳng chả cho rồi...

Bác Năm trợn mắt :

- Chú nói giỡn sao chứ ! Đến cái việc mình bắt thẳng chả theo cũng còn hồng được nữa thay, hưởng hồ gì chú tính thả thẳng chả đi ! Bộ ngày nào mình cũng vớt được một ... trự có gạch vàng như vậy sao ?

Tư Cầu mở banh bóp ra rứt rề trao cho bác Năm xem tấm ảnh :

- Tui cũng biết vậy, nhưng bác ngó vô tấm hình này coi... Tui nghĩ ông này (Tư Cầu hất hàm chỉ về phía viên thiếu úy)... còn vợ trẻ con thơ nheo nhóc ở nhà...

Bác Năm cười khan :

- Vậy chứ ở đây anh em mình hồng ai có vợ con gì hết sao ? Mà ai biểu thẳng chả theo Tây ?

Viên thiếu úy vội lên tiếng :

- Tôi ở vào cái thế... kẹt. Hồi nãy tôi có nghe ông này nói (ông ta chỉ vào Tư Cầu) mấy ông cũng... kẹt như tôi, nhưng biết sao, tôi rủi ro bị đổ về đây và gặp mấy ông trong một hoàn cảnh như vậy... Tôi cũng muốn nước nhà mình độc lập...

Bác Năm chép miệng :

- Cha nội nào cũng khoe là mình xếp bót về cái chuyện độc lập hết mà rốt cuộc... đập lộn nhau thiếu điều không còn miếng da mẹ đẻ ! Thiệt nghe mấy cha nội riết tui cũng hết biết đâu mà rờ...

Nghe bác Năm hơi dịu giọng, viên thiếu úy mạnh dạn nói thêm :

- Mấy ông muốn biểu làm sao thì biểu, chớ thật tình thì tôi... như vậy đó ! Nhưng rủi một việc nữa là tôi lại thuộc vào hạng người cảm sung nên có lúc cũng ... khó ăn khó nói quá !

Tư Cầu cười nói chen vô :

- Thì tụi này cũng cảm sung vậy ! Có điều là tụi này hổng có ưa thực dân thì... đánh giặc chơi. Mai kia một nọ đâu đó bình yên hết rồi thì tụi này cũng rã đám dìa cầm cày cầm cuốc trở lại chớ làm vương làm tướng gì !

Viên thiếu úy cúi đầu thở dài :

- Mấy ông có phước hơn tôi là ở chỗ đó !

Tư Cầu lại cười to :

- Thôi đi cha !

Bác Năm sốt ruột tăng hăng một tiếng rồi hỏi lại Tư Cầu :

- Bây giờ chú Tư tính sao đây? Chẳng lẽ anh em mình cứ đứng đây nói chuyện nằm trên nằm dưới hoài với ống để chờ... tây vô nó xúc hết cả bọn !

Tư Cầu mím môi cúi xuống nhìn bức ảnh trong bóp còn cầm nơi tay, rồi ngược lên hỏi viên thiếu úy :

- Bộ hình vợ con của ông đây hả ?

- Phải.

- Có nội bấy nhiêu đây thôi hay là còn nữa?

Giọng viên thiếu úy trở nên bùi ngùi :

-Tôi mới được hai đứa con gái như ông thấy trong hình đó, và cũng sắp có thêm một đứa nữa... Kỳ này, chúng tôi đều ao ước sanh một đứa con trai... (ông ta nhìn Tư Cầu cố gắng gượng cười nhưng mắt chớp lia) Vợ tôi ham một đứa con trai lắm nhưng chuyểân này, dầu trai hay gái thì cũng phải đành... mở mắt chào đời trong cảnh... mồ côi rồi !

Tư Cầu nuốt nước miếng và thấy cổ như khô lại :

- Vậy hả... Tội nghiệp quá há ! Tháng này con vợ tui nó cũng ...

Tư Cầu kịp ngừng lời ngay chỗ đó và đưa mắt rụt rè nhìn bác Năm. Bác Năm nhăn mặt như cắn phải ớt, nhưng rồi lại lắc đầu thở ra một hơi dài. Giọng bác đã không còn gay gắt mà trở nên trầm trầm :

- Thôi chú Tư có tính gì đó thì tính phút đi.

Tư Cầu tươi hân mặt lên :

- Tui tính mình thả ông quan một này dìa cho rồi. Thêm người chết nữa, anh em mình cũng chẳng lợi lộc gì mà để khổ cho vợ con người ta. Vợ ông cũng gần ngày sanh... Mình cũng nên để phước dìa sau...

Một đội viên đứng gần đó, ý chừng còn bực mình vì vết thương nơi da đầu mới lành trong trận vừa rồi nên lớn tiếng nói chen vô :

- Ý trời ơi, sao anh tính thả thằng chả chi cho uống vậy anh Tư ! Vợ thằng chả có gần sanh gần đẻ thì ăn thua gì đến cái chuyện đánh giặc đánh giã này chớ !

Tư Cầu vừa hất mạnh khẩu súng mang trên vai cho đứng ngay lại vừa quay phắt sang phía anh đội viên, mắt lườm lườm :

- Ăn thua gì không, thì tao hổng cần biết đánh gì hết ! Tao thả người ta là tao... thả vậy thôi !

Bác Năm vội bước đến nắm lấy tay anh đội viên xoa nhẹ đi tới :

- Thôi đi chú mầy ! Chú mầy hổng lo băng bó còn đứng xó rợ ở đây làm chi nữa ! Việc này trên có chú Tư, dưới có qua định liệu là đủ lắm rồi, chú mầy còn xía vô làm gì nữa hả?

Anh đội viên đành lui thủi bước thẳng xuống mé kinh...

Bác Năm đi lại gần viên thiếu úy và nghiêm giọng bảo :

- Thôi, ông đi dìa đi... chắc ông biết đường chứ !

Viên thiếu úy mở to mắt nhìn bác rồi nhìn Tư Cầu và lấp bắp hỏi lại :

- Bộ... mấy ông... thả tôi thiệt sao ?

Tư Cầu khẽ gật đầu. Bác Năm nói thêm :

- Tui này đâu có nói giỡn đó ông ! Ông cứ đàng hoàng ra dìa hổng ai làm gì đâu mà ông sợ. Như vậy để cho ông có dịp thấy rằng tui này tuy không cần biết luật lệ tù binh khỉ gì hết mà vẫn... bảnh như thường !

Viên thiếu úy nghen ngào đáp :

- Tôi biết ... tôi dư biết rồi. Thật tôi may mắn lắm mới được... gặp mấy ông...

Bác Năm bỗng cười xòa :

- Thôi ráng dìa lo săn sóc vết thương đi rồi... còn gặp tui này nữa ! Mà lần sau chắc hổng được may mắn hoài hoài như vậy nữa đâu nghen ! (liếc xéo Tư Cầu, bác Năm ồm ồm nói tiếp) Ông hổng biết chứ cái may... bự bằng chiếc đệm của ông là ở chỗ bà một ở nhà gần ngày nằm chỗ đó, ông dìa ráng lo o bế nưng niu bả cho gát đó nghen ông !

Tư Cầu cười tủm tỉm trong lúc viên thiếu úy tuy không hiểu gì nhưng cũng lên tiếng cảm ơn rồi rút hai người :

- Thật tôi không bao giờ dám quên ơn hai ông và tất cả anh em ở đây...

Tư Cầu gấp cái bóp lại trịnh trọng trao trả cho ông ta :

- Đây tui trả lại ông.

Viên thiếu úy cung kính đỡ lấy :

- Cám ơn...

Tư Cầu mỉm cười gạt ngang :

- Ồi chút đỉnh mà ơn nghĩa khỉ gì !

Viên thiếu úy mở bóp móc xấp giấy bạc ra, khép nép nói :

- Cái này là do lòng thành của tôi : tôi xin gởi số tiền mượn gọi là để... ủy lạo anh em ở đây...

Tư Cầu ngó bác Năm :

- Ý trời, ủy lạo... ngược nè bác ! Đó, bác tính sao thì tính.

Bác Năm gãi đầu :

- Thì... ông một ống có lòng thành...

Tư Cầu cầm lấy xấp bạc trao cho bác Năm rồi quay lại viên thiếu úy :

- Thôi bây giờ... đâu đó xong xuôi hết rồi, mạnh ông,

ông đi, mạnh tội này, tội này đông... đường ai nấy theo ghen !

Tư Cầu dơ tay ngoắc anh em rồi xoay lưng đi xuống mé kinh.

Bổng viên thiếu úy chạy theo níu lấy tay Tư Cầu. Ông ta chưa kịp nói gì thì bác Năm thấy vậy đã vội vàng bước lại hỏi chận liền :

- Gì nữa đó ông nội? Tội này hồng có dư thì giờ ghen !

Viên thiếu úy gượng cười :

- Tôi chỉ xin hỏi ông này một việc... riêng.

Tư Cầu nhú mày :

- Việc riêng?

- Không dám nào ông cho tôi biết... quý danh...

Tư Cầu hơi mỉm cười :

- Ông này sao ăn nói kiêu cạo quá... mà ông hỏi tên tôi làm chi vậy ! Để dễ... tóm cổ sau này hả ?

Viên thiếu úy lắc đầu lia lịa :

- Tôi đâu có đến nỗi quá tệ như vậy ! Sở dĩ tôi muốn biết quý danh của ông là để mai một gì đây, một khi đưa con thứ ba của tôi ra chào đời xin ông cho tôi được phép dùng quý danh để đặt tên lót cho nó...

Tư Cầu thở ra :

- Ý thôi đi, ông này sao rắc rối tổ mẹ ! Tên với họ gì cho nó lộn xộn thêm nữa hổng biết !

Viên thiếu úy nắm lấy Tư Cầu, giọng tha thiết :

- Tôi muốn xin ông thêm một đặc ân đó. Tôi muốn rằng mãi mãi về sau này, con tôi sẽ ghi nhớ và kể lại cho mọi người khác nghe rằng, sở dĩ nó có một cái may mắn tốt cùng tránh khỏi được cái số phận mồ côi cha trong bụng mẹ nó là nhờ một người mà tôn danh còn lưu lại trên cái tên lót đó.

Tư Cầu có vẻ cảm động, nhưng cũng ráng cười nói đùa :

- Thôi, tui cũng... ăn ở cho trót với ông. Tui tên Cầu, nhưng nếu bà một sanh con trai thì lấy chữ Cầu đặt tên lót được, chớ nếu sanh con gái thì ... lót chữ ấy nghe trúc trắc lắm !

Viên thiếu úy ngậm ngùi đáp :

- Dạ, chỉ có bấy nhiêu thôi...

Tư Cầu giơ tay ra dấu hỏi ông ta đi :

- Ở nếu xong hết thì mạnh ai nấy đông. Nè, ông nhớ lợi ra phía sau ruộng rồi nhắm hướng đó dìa thẳng tới Hồng Ngự, chớ ông đừng thả lang bang trong xóm... hổng nên đa !

Viên thiếu úy có vẻ bịn rịn :

- Không biết đến bao giờ tôi mới có dịp gặp lại mấy ông...

Bác Năm nhăn mặt nói chen vô :

- Ý thôi, cái chuyện đó cho tui xin dứt đi ! Mệt lắm !

Tư Cầu gật gù tiếp lời bác Năm :

- Ông di chuyển này nên... xin đổi đi chỗ khác, chớ ông lẫn quẩn ở đây thế nào cũng... gặp nhau, mà như vậy là khó ăn khó nói lắm !

Bỗng bác Năm vừa ngھn cổ lên nghe ngóng, vừa giơ tay ra hiệu bảo im :

- Tây nó bắt đầu vô tới rồi ưghen anh em ! Có tiếng tàu chạy xình xịch ngoài sông cái, đúng rồi, nước lớn nên mình nghe rõ lắm !

Tư Cầu liền ra lệnh :

- Anh em mạnh ai nấy xuống xuống bơi rút vô trong ngọn đi !

Bác Năm cũng vội chạy đi đốc thúc anh em.

Tư Cầu quay lại nhìn viên thiếu úy :

- Thôi, tui cũng xin kiếu ông.

Giọng viên thiếu úy trở nên nghẹn ngào :

- Mấy ông đi cho được ... bình yên... mạnh giỏi !

Tư Cầu mỉm cười dơ tay vẫy chào :

- Ông dìu mạnh giỏi ! Nhớ nói với bà Một rằng sanh con trai đó nghen !

Nói xong Tư Cầu quày quả rảo bước đi xuống mé kinh.

Trong lúc ấy, tiếng súng bắt đầu nổ. Bên ngoài sông cái, tàu Tây đã vô tới và đang cho rĩa đạn để dọn đường. Vài trái mìn-chê đã lác đác rơi nổ ành ành hai bên bờ kinh.

Viên thiếu úy đứng xó rớ ở đó một chút rồi cũng vội vàng chạy ra phía mé ruộng...

Bỗng có tiếng chân chạy thình thịch rồi tiếp theo tiếng Tư Cầu réo gọi xen lẫn với tiếng đạn súng cối nổ ầm ì :

- Ê, ông Một !

Viên thiếu úy vội quay phắt lại và vừa lúc ấy Tư Cầu cũng vừa hốt hải chạy đuổi theo, tay cầm bộ áo quần bà ba cũ cuộn tròn lại .

Viên thiếu úy lo lắng hỏi liền :

- Sao ông không lo cho anh em rút đi gấp mà còn quay trở lên đây?

Tư Cầu hấp tấp đáp :

- Rút hết trơn rồi. Đây, tui chạy vọt lên để đưa cho ông bộ quần áo này để bận thay vào bộ trây-di kia. Tui sợ ông đi làng chàng gặp mấy cha nội khác họ... bắt lại thì ... uống cái công tui này thả ông quá !

Viên thiếu úy cầm chặt lấy bộ quần áo trong hai bàn tay :

- Cám ơn...

- Thôi, tui... lui nhen !

Dứt lời, Tư Cầu đâm đầu chạy thẳng.

Viên thiếu úy ngùi ngùi ngóng theo hình bóng của một ân nhân mà ông ta khó thể gặp mặt lại nữa được, rồi tần ngần cúi xuống nhìn bộ quần áo đen đang cầm trong tay.

Mấy phát mọc-chê nổ như muốn... búng luôn mấy khóm tre dày bịt sau xóm. Một số dân quê hốt hải chạy túa ra phía sau ruộng để tìm chỗ núp trốn. Viên thiếu úy vội lúi vào một đám sậy gần đó để thay đổi quần áo...

Thấy Tư Cầu vừa ló mặt ra khỏi mấy bụi chuối, anh đội viên ngồi đợi dưới xuồng vội cầm dầm lên và gọi to :

- Mau mau đi anh Tư ơi, tụi nó đổ bộ ngoài mé sông cái rồi !

Tư Cầu vừa chạy rút xuống, vừa đáp :

- Qua tới đây nè !

Bỗng một tiếng nổ đinh tai điếc óc làm văng đất lên tứ tung... Tư Cầu chưa kịp nhào xuống tránh là đưa tay ôm lấy một bên ngực, buột miệng chửi thề lớn lên :

- Đ.m. trúng tao rồi Tám ơi.

Anh Tám (tên đội viên ngồi đợi dưới xuồng) đang nằm mọp xuống khoang để núp đạn nghe tiếng gọi thất thanh của Tư Cầu vội ngẩng đầu lên...

Anh Tám thấy Tư Cầu một tay giữ ngực, một tay nắm lấy một tàu lá chuối rủ xuống để gương lại cho khỏi ngã.

Tư Cầu cố nhoai người tới để bước đi nhưng tàu lá chuối vì bị trĩ xuống quá nặng nên trơn tuột dọc theo bề, khiến cho anh ta té chúi nhủi về phía trước.

Anh Tám vội quăng dầm chạy lên nâng Tư Cầu dậy :

- Có sao không anh Tư ?

Tư Cầu nhăn nhó rút bàn tay đang ôm một bên ngực giơ ra trước mặt : bàn tay ấy dính đầy máu.

Đạn mọc-chê vẫn được câu vô đều đều như muốn vây quanh lấy hai người rút lui sau cùng ấy...

Tư Cầu day qua, ráng lấy giọng bình thản bảo anh Tám :

- Em lấy khăn tắm quấn đỡ cho qua đi... rồi mình

xuống xuống cho gấp... Dem dùm cây súng cho qua...
sao nó nặng chình chịch vậy nè...

Anh Tám lính quýnh làm y lời Tư Cầu, đoạn dìu anh ta đi rút xuống xuống sau mấy lần vấp ngã...

Đến nơi, Tư Cầu buông người nằm dài lên trên sạp xuống; anh Tám vội vã nín lấy be xô lần tới, rồi nhảy phóc lên ngồi phía sau lái, quơ lấy dầm bơi ồ ồ...

Tư Cầu lại cất tiếng hỏi :

- Anh em đi trước lâu mau rồi hả em Tám ?

- Dạ, lâu lắm. Bây giờ hồng chừng họ đã chống xuống băng qua ruộng để vọt về phía bên giồng... Dạ, hể qua tới bên là kể như vững rồi ... Anh nhắm anh ... có sao hông anh Tư?

- Ờ... chắc hồng sao. Em bơi xăng lên để dìu bên cho kịp... nhờ bác Năm cầm máu dùm...

Anh Tám cầm đầu cầm cổ bơi rút... Tiếng súng như đuổi theo phía sau lưng và dòng kinh bỗng nhiên trở nên vắng tanh, dài mót một cách... dễ sợ vô cùng.

Tư Cầu chột cựa mình rên nho nhỏ, buông thõng một cánh tay ra ngoài be xuống. Mấy đầu ngón tay chấm xuống mặt nước và kéo lê thành một lần dài theo trớn xuống đi tới.

Anh Tám vội gác dầm bò lên khẽ nhắc cánh tay Tư Cầu để xuôi lại. Anh ta cúi xuống nhìn chỗ băng vết

thương và hoảng kinh khi chợt thấy khoảng nước đọng trong khoang xuồng đã biến sang màu đỏ lợt.

Anh ta hót hải bò rột trở lại chụp lấy dầm lên, cong lưng bơi xuồng đi như lướt trên mặt kính...

Vô tới đồng rau muống, anh Tám gác dầm lên, chụp lấy sào chống rút đi về phía giồng... và khi anh Tám vừa tới nơi, thì đã thấy bác Năm cùng một số anh em chực sẵn đợi trên bờ. Anh ta hấp tấp kêu lớn lên để báo tin dữ :

- Bác Năm ơi, anh Tư bị thương rồi !

Bác Năm bươn lội đại xuống mé nước :

- Chú Tư bị thương hả ? Mà nặng hay nhẹ ?

Mũi xuồng vừa lướt tới là bác chụp kéo cặp vô bờ và lấp bắp kêu Tư Cầu :

- Chú Tư ! Chú Tư... Chú bị thương ra sao đó chú?

Tư Cầu từ từ mở mắt ra, nhả nhó... nhưng khi nhìn ra bác Năm, anh ta cố gắng nhoẻn miệng cười :

- ... Bác Năm !

Bác Năm xem sơ qua chỗ băng và sắc diện của Tư Cầu rồi quay lên kêu réo đám anh em đang đứng bu nghệt trên bờ :

- Bây đâu ! Hai ba đứa gì xuống khiêng chú Tư ! Mà nhớ nương nhẹ chớ đừng để động hay lắc chú đó nghen!

Bốn năm anh em dành nhau lợi xuống...

Bác Năm kèm sát một bên Tư Cầu :

- Khiêng chú đem để ở chỗ cao ráo, khuất nắng gió ở phía sau cái nhà sàn ngói đỏ !... Thằng Tám mày chạy lại xuống tao lấy gói thuốc đen lên nhen !... Còn đứa nào đó lo đi mượn chiếc chiếu trải sẵn đi !

Bác Năm vừa tháo chiếc khăn tắm ra là chắc lưỡi hỏi Tư Cầu :

- Trời ơi, sao chú để bị... như vậy hả chú Tư ?

Nhớ trực lại Tư Cầu cần được nằm yên, bác vội chặn liền :

- Thôi chú đừng nói ! Để qua hỏi thằng Tám cũng được ...

Và trong lúc anh Tám thuật sơ lại trường hợp Tư Cầu bị trúng miểng đạn, bác Năm vừa nghe vừa lui cui lo rít buộc thuốc cầm máu...

Nhìn sắc mặt xanh lét và đôi mắt mất thần của Tư Cầu, bác Năm lăm bắm cần nhằn một mình :

- Máu chảy gần sạch bách mà cầm đánh gì nữa được!

Rồi bác quay sang cự anh Tám :

- Chắc mày bơi xuống như rùa bò mới ra nông nổi này ! (chợt nhận thấy mình vô lý, bác thở dài rồi chép

miệng than thở) Thiệt hể xỉnh tui ra một chút là có chuyện rồi !

Đoạn bác ghé sát xuống mặt Tư Cầu, giọng nửa như oán trách, nửa như xót thương :

- Chú Tư... sao qua nói hoài mà chú hổng chịu nghe !... Chú có thương thiên hạ thì cũng vừa vừa nó...

Tư Cầu cau mày làm bác Năm im bật, rồi Tư Cầu phều phào nói :

- Bác Năm, làm sao ... bác lo chở tui ... dìa nhà... cho kịp...

Bác Năm gật đầu lia lịa :

-Được mà ! Kịp mà !

Vừa lúc đó, có tiếng lao xao ngoài mé ruộng. Anh Tám vội chạy đi nghe ngóng và khi quay trở lại có dẫn theo cậu bé trạc mười bốn, mười lăm tuổi.

Bác Năm hất hàm hỏi anh Tám :

-Thằng nhỏ nào đó vậy?

Anh Tám nắm tay cậu bé dắt lại gần :

- Dạ, đây là em vợ của anh Tư qua cho ảnh hay... chỉ ở nhà sanh rồi ...

Tư Cầu mở choàng mắt ra, nặng nhọc nhấc bàn tay lên một chút để ngoắc cậu bé lại :

- Em Ba qua đó hả... Bộ chị Hai ...

Thằng Ba (em vợ Tư Cầu) thấy anh rể kêu tới, nó khóc òa lên, chạy tới quỳ xuống một bên cạnh, rồi nó vừa hít mũi, vừa meo meo nói :

- Chị Hai sanh rồi anh ơi... Chỉ sanh hồi chiều hôm qua... chỉ biểu em bơi xuống qua cho anh hay liền... Em kiếm anh lung tung mấy nơi... kể gặp Tây bố và sau đó, em hỏi thăm gần chết, người ta mới chỉ em qua bên này... em có dè đâu anh bị... như vậy.

Nét mặt Tư Cầu có vẻ tươi tỉnh lại đôi chút. Anh ta đưa tay ra dấu cho thằng Ba cúi sát mặt xuống :

- Trai hay... gái..

Thằng Ba sốt sắng đáp liền :

- Trai. Chị Hai chỉ mong anh dĩa dĩa lắm ! Đây nè, chỉ có viết thơ kêu em đem qua cho anh (vừa nói, thằng Ba vừa móc túi lấy một tờ giấy gấp làm tư, mở banh ra trao cho anh rể).

Tư Cầu lấy bấy cầm lấy lá thơ và tờ giấy run run trên bàn tay đã mồn sức. Anh ta nhăn mặt, chớp mắt liền mấy cái : những dòng chữ trên lá thơ như nhòe hằn đi. Anh ta khẽ lắc đầu buông thõng tay xuống :

- Em Ba ... em đọc...

Thằng Ba nhẹ rút tờ giấy ra khỏi mấy ngón tay đã bắt đầu đờ cứng của anh rể, rồi vừa sịt mũi meo meo đọc :

“Mình,

“Em sanh con trai hồi năm giờ chiều ngày mừng tám mình à. Em đợi hoài đợi hỷ mà chẳng thấy mình về. Nhớ lời mình dặn, em sẽ đặt tên nó là Kỳ. Nó có chút xíu nhưng tí má nói nó giống mình lắm. Mình bắt được thơ này...”

Bác Năm bỗng đưa tay khều nhẹ thằng Ba và thở dài bảo :

- Thôi em...

Thằng Ba cúi xuống nhìn Tư Cầu. Nó bỗng kinh hãi đứng rột dậy, bước lùi lại phía sau một bước, rồi khóc òa lên. Mắt Tư Cầu đứng tròn và một tia máu nhỏ chảy rỉ nơi khoé miệng hầy còn phảng phất giữ một nụ cười...

Bác Năm rút lấy bức thơ nơi tay thằng Ba xếp kỹ lại, cúi xuống nhét vô túi áo Tư Cầu, đoạn kính cẩn đưa tay vuốt mắt kẻ xấu số, rồi cầm lấy hai mí chiếu đắp phủ lên xác chết...

Dưới mé ruộng, một con chim vịt cất tiếng kêu thảm thiết trong đám cây điên điển và bay vụt lên làm những cánh hoa vàng úa rơi lả tả trên mặt nước, để rồi lững lờ trôi đi... trôi đi....

Ở phía kinh Cầu Muống, tiếng súng vẫn còn nổ đều đều...

HẾT

